AELIANI

DE

NATURA ANIMALIUM

LIBRI SEPTEMDECIM.

VERBA AD FIDEM LIBRORUM MANUSCRIPTORUM

CONSTITUIT

ET ANNOTATIONIBUS ILLUSTRAVIT

FRIDERICUS JACOBS.

INTEXTAE SUNT CURAE SECUNDAE POSTUMAE J. G. SCHNEIDERI SAXONIS.

ADJECTI INDICES ET INTERPRETATIO LATINA GESNERI A GRONOVIO EMENDATA.

JENAE.

IMPENSIS FRIDERICI FROMMANNI

BIBLIOPOLAE ET TYPOGRAPHI.

ANNO MDCCCXXXII.

FRIDERICO THIERSCHIO
PROFESSORI ET ACADEMICO MONACENSI.

FRANCISCO PASSOVIO
PROFESSORI VRATISLAVIENSI.

FRID. CHRIST. VALENTINO ROSTIO
PROFESSORI GOTHANO.

VIRIS

OB EXIMIA DE BONIS LITTERIS MERITA

CLARISSIMIS

AMICIS OPTIMIS ET INTEGERRIMIS

HOC SENECTUTIS SUAE OPUS

EDITOR

D. D. D.

Non una me, Viri clarissimi, caussa impulit, ut Vestra nomina huic libro inscriberem. Et primo quidem debiti quodammodo solvendi officium. Quum enim unusquisque Vestrum in scriptis publice editis plurimas mihi et egregias animi voluntatisque significationes dederit, ego autem humanitati Vestrae nondum ita, ut debebam volebamque responderim, rem, in declivi jam senectutis via collocatus, non diutius differendam esse ratus, occasionem diu optatam libenter arripui, ut immemoris ingratique animi suspicionem a me removerem, eademque opera meum erga Vos amorem publico quodam documento, quantumvis exiguo, testificarer. Alterum enim, quod me movebat, jucundissima fuit mutuae hujus, quae me a pluribus inde annis Vobiscum conjunxit, amicitiae recordatio. Ac Tu quidem, FRANCISCE PASSOVI, *minime ignoras, quum in Gymnasio, quod Gothae floret, bonis litteris navares operam, quantopere Te non minus ob acerrimum illum, quo omnes disciplinarum partes complectebaris, amorem cum egregia indole conjun-*

ctum, quam ob singularem, quae in Te est, morum et ingenii elegantiam dilexerim; post illa tempora autem quo animo laetissima laudum Tuarum incrementa observaverim, prosperis Tuis successibus gavisus sim, si quid contra adversi accidisset doluerim, probe nosti. Tuam vero, mi THIERSCHI, *amicitiam propitia mihi fortuna conciliavit. Hujus enim favore effectum est, ut quo tempore Monachii litteras tradebam, Tu quoque, jussu et auspiciis optimi et clementissimi regis, cujus memoriam uterque nostrum, pio, ut par est, animo veneramur et colimus, litterarum docendarum caussa in eandem urbem vocareris. Tum primum muneris utrique nostrum demandati quodammodo societas, deinde quotidiana consuetudo, communis denique cum rerum honestarum omnium, tum litterarum inprimis amor, quod firmissimum est animorum vinculum, mutua nos amicitia devinxit; et sicut in itinere solet fieri, ut non solum voluptas ex jucundis rebus percepta, verum etiam periculorum tempestatumque minae animos arctius conjungant, ita nobis quoque accidit, ut, quum iisdem amicis, iisdem adversariis uteremur, jucundissima, quae inter nos erat, familiaritas per ipsos illos fluctus, qui in nos concitabantur, incrementum caperet. Neque haec amicitia sublato illo quoti-*

diano consuetudinis commercio postque meum in patriam urbem reditum ulla ex parte imminuta est. In ipso autem decessu, cujus caussas apud Te commemorare nihil attinet, quum relinquenda esset urbs, omnibus litterarum praesidiis affluens, artisque ornamentis jam tum egregie instructa et instruenda, relinquendi amici, quos habebam plurimos, renuntiandum jucundissimo juventutis erudiendae muneri, mutanda denique omnium meorum consiliorum ratio, tristitiam, qua tum vehementer commovebar animo, nihil magis leniebat, quam Tuum, mi THIERSCHI, *alloquium, et quod confidebam, opus, a me majoribus animis quam viribus susceptum, per Te feliciore successu continuatum et perfectum iri. Neque fefellit opinio. Tanta enim virtute, tanta prudentia, constantia denique et perseverantia rem aggressus viamque institutam prosecutus es, ut impedimentis, quae vel a rebus vel ab hominibus objiciebantur, summa cum laude superatis et remotis, laetissimae segetes tamquam ex agro Tuis manibus culto et purgato efflorescerent, quales quantasque tam brevi tempore enasci et adolescere posse vix quisquam sperasset. Quae felicitas — si felicitas est dicenda quae virtutis est merces praemiumque industriae — verum haec felicitas quantum boni et huic*

saeculo et futuris allatura sit, nemo non videt. Res enim jam eo perducta est, ut minime verendum sit, ne ille bonarum litterarum amor, qui a Te excitatus in studiosae juventutis Bavaricae animis tamquam in feraci solo non comprehendit tantum, sed altissimas radices egit, labefactari et convelli possit; sperandumque fore, ut, si quid adhuc in rerum scholasticarum ratione non ita, ut Tu velis atque litterarum utilitas postulat, constitutum sit, id quoque post firmissima fundamenta per Te hac quoque in re posita, commodius exstruatur, et ad perfectiorem illam, quam res requirit, conditionem perducatur.

Jam ad Te, amicissime ROSTI, *mea se convertit oratio. Tot per plures inde annos humanitatis Tuae animique erga me Tui documenta extant, ut, quum ingenii Tui solertiam, subtile de litteris rebusque humanis judicium, accuratae doctrinae copiam, alacritatem denique, quam cum in omni vitae conditione, tum in muneris scholastici officiis obeundis probas, magnopere admirer, ob eam tamen, quam dixi, caussam eximie Te diligere et amare debeam. Accedit ad haec etiam aliud, quod ad hujus operis rationem proprie pertinet. Quum enim adhuc in scri-*

niis lateret, scis, quam saepe Tibi interrogando et consulendo molestus fuerim; aut si Tu, qua es erga amicos indulgentia, harum molestiarum recordari nolueris, ego certe bene memini, neque alios ignorare volo, quoties judicium meum direxeris, dubitantem confirmaveris, laboranti succurreris. Et saepius profecto in negotio minime facili et expedito, opem Tuam expetivissem, nisi me retinuisset verecundia quaedam mea, verentem, ne humanitate Tua, ad quam tot alios in diversissimis negotiis recurrentes videbam, abuterer. Pro his ergo voluntatis Tuae officiis, proque comitate, qua tam crebro interpellantem tulisti, maximas Tibi gratias ago, agentque alii, qui errores meos Te monitore aliquantum imminutos esse reputabunt.

Finem scribendi facturus Vos, Viri clarissimi, rogo, ut supremum hunc senectutis meae in hoc certe genere laborem tamquam exiguum magni amoris testem, benevolo accipiatis animo; Deum vero precor, ut, dum optimis artibus per viam saepenumero molestam et difficilem ad summam laudem grassamini, conatibus Vestris faveat, valetudinem confirmet, molestias et aerumnas, quae animos vestros sollicitare et

in cursu studiorum retardare possint, omnes prohibeat, hunc denique laetissimum laboribus Vestris fructum tribuat, ut quam pietatem Vos juvenes magistris Vestris et praeceptoribus demonstrastis, eandem in disciplinae Vestrae alumnis experiamini; ut tandem filios Vestros, paternarum virtutum aemulos, valentes florentesque conservet. Valete, Viri optimi, et me, quod facitis, pergite amare. Scribebam Gothae. m. Julio. MDCCCXXXI.

I.

DE CONSILIO ET CAUSSIS
NOVAE EDITIONIS.

Anno hujus saeculi duodevicesimo Joannes Gottlob Schneiderus, vir doctissimus, in itinere animi exhilarandi caussa cum Mansone τῷ μακαρίτῃ, amico desideratissimo, instituto, Gothae per aliquot dies commorabatur. Tum primum contigit, ut virum praestantissimum, cum quo mihi inde a viginti quinque annis multus litterarum usus fuerat, de facie noscerem, animumque admirarer, litterarum studiis, etiam quum a labore requiescebat, nunquam non acriter intentum. Per illos dies quum multus inter nos de communibus studiis universaque antiquitate sermo esset, forte etiam Aeliani mentione facta, cujus de Animalium Natura et Proprietate farraginem in Epistolio, anno hujus saeculi quarto ad Schneiderum scripto *), corrigere et illustrare conatus eram, senex laboriosissimus se de nova illius operis editione instruenda consilium cepisse dicebat. Quo audito, protuli et monstravi ei quae ipse post Epistolam a me editam ad Aeliani illud opus collecta haberem, lectiones praesertim e codice Monacensi excerptas, meosque quosdam emendandi conatus, quos cum aliorum conjecturis observationibusque nonnullis de obscuris Aeliani locis universaque ejus oratione mar-

---

*) *Observationes in Aeliani Hist. Anim. et Philostrati Vitam Apollonii.* Epistola ad V. Cl. J. G. Schneider. Jenae 1804. 8.

gini editionis Heilbronnensis, qua uti solebam, et duobus Lexici graeci exemplaribus adscripseram; quumque ei hunc apparatum meum non displicere intelligerem, obtuli, ut par erat, viro mihi amicissimo quaecunque hujus generis in meos usus paraveram, potestate simul data, ut quae sibi de meis usui essent, iis haud aliter ac suis uteretur. Conditione accepta Schneiderus domum reversus operi manum admovit, et quicquid ipsi et a Theophrasto, cujus tum ultimum volumen ex novis, quae acceperat, subsidiis concinnabat, et a tertia Lexici graeci sui Supplementorumque ad eam editione superesset otii, id omne ad Aelianum limandum et illustrandum contulit, tantaque in eo negotio progrediebatur alacritate, ut brevi ante supremum morbum amicis diceret, se proximo anno novam Aeliani operis editionem typographis traditurum esse. Verum non ita multo post, vertente anno, vir optimus, qui usque ad illud tempus senectutis onus sine molestia pertulerat, subito coepit languescere, et quod in illa aetate usu venire solet, vires brevissimo tempore tantopere sentiebat imminui, ut omnes, quibus carus erat, de salute ejus recuperanda desperarent. Nec vanus timor fuit. Die XII^mo^ mensis Januarii, anno XXII^mo^ hujus saeculi, vir doctissimus, „gravis annis et meritis, honoribus etiam, „quibus nunquam ultra modum delectatus erat, satiatus, „vitae cognitioni et scientiae fideliter impensae sibi con„scius, sex diebus ad septuagesimum secundum annum „implendum reliquis, vita excessit" 1). Tristissimo de ejus obitu nuntio accepto, non poteram non de ultimo laboriosissimi senis opere cogitare, praesertim quum meus

1) Usus sum verbis *Francisci Passovii*, viri clarissimi, qui de vita *Schneideri* indefessoque ejus de litteris bene merendi studio egregie commentatus est in libello academico, in quo *Schneideri* memoriam cum Kaysleri, philosophiae in universitate Vratislaviensi professoris, laude conjunxit. Repetitus est libellus in Miscell. crit. a *Fridemanno* et *Seebodio* editis Vol. II. 1. p. 153. ss.

qualiscunque ad illud apparatus, quem quatuor annis ante a me secum auferendum acceperat, adhuc penes eum erat. Tunc ipse primum de Aeliano edendo cogitare coepi. Quum enim a Mansone, qui per plures annos conjunctissime cum Schneidero vixerat, accepissem, editionis negotium cum librario quodam agitatum eventum non habuisse, et si opus fere ad umbilicum perductum suscipere vellem, rem esse integram; facile mihi passus sum persuaderi, ut me darem negotio et jucundo, ut mihi videbatur, nec admodum difficili, pietatis denique aliquid erga defunctum amicum habituro. Quid multa? Mansone adjutore et interprete res brevi perducta est eo, ut exemplum Aeliani, quod novas Schneideri curas continebat, a praestantissimi viri haeredibus mihi aequis conditionibus traderetur. Habebat illud praeter contextum, quod paucis in locis emendatum, annotationes bene multas easque ita elaboratas [2]), ut nullo modo dubitari posset, Schneiderum hoc ipsum exemplum, si fata tulissent, typographis exscribendum fuisse traditurum. Pauca itaque editionis procuratori videbantur relicta. Nam si, cauis erroribus sublatis, annotationem unam et alteram addidissem, plagulas denique ab operarum peccatis purgassem, officio meo in suscepto opere videbar esse satisfacturus. Verum res, facilis visa et expedita, difficultatibus implicata erat nec paucis nec mediocribus. Rem ipsam enim aggressus, subsidiisque hucusque ad Aelianum corrigendum comparatis diligenter excussis, facile intellige-bam, non solum plurima superesse depravata, verum contextum totum multis in partibus fide carere, novaque ad id, quod res requirebat, anquirenda esse praesidia. Et ea quoque, quibus Schneiderus usus fuerat, quum

Schneideri ad novam editionem curae secundae.

2) In postremis tantum libris inde a XIIImo pauca quaedam capita adnotationibus erant instructa, cujus defectus caussas ignoro quidem.

non satis constanter viderem esse collata, non dubitabam, si quis denuo excuteret, operae pretium esse facturum. Initium feci itaque ab Excerptis codicis Rehdigerani, in secundis Schneideri curis saepe commemoratis; ab his progressus ad codicem olim Augustanum, nunc regium Monacensem, ex quo princeps fluxit editio [3]), cujus Schneiderus paucas tantum lectiones noverat, eas potissimum, quas Oudendorpius et Wernsdorfius hic illic commemorarunt. Tum alia circumspicere coepi.

Codex Rehdigeranus et Augustanus.

Maxime advertebat animum liber Vaticanus a Bastio non uno in loco magna cum laude commemoratus, quem specimina quaedam inde allata ex alio fonte, quam libros adhuc comparatos, derivatum esse arguebant. Hujus itaque libri, qui a Gallis Italiae victoribus in bibliothecam Parisinam delatus, rebus postea immutatis caesareoque imperio in Gallia everso Romam remissus esse dicebatur, collationem ut nanciscerer, studiose operam dabam. Nec frustra, ut videbatur initio. Inventus est, qui negotium susciperet; conditiones propositae et acceptae; acta et transacta omnia; et jam res videbatur in vado esse, quum clarissimus Bibliothecae Vaticanae praefectus, per litteras a me ut codicis illius conferendi veniam daret rogatus, conventusque ob eandem caussam ab amicis, quos Romae habeo, quique rem ipsis mandatam non lente agebant, praeter omnium opinionem, Aeliani codicem Parisiis Romam remissum esse negaret. Res mirabilis et aenigmati haud absimilis. Bibliothecae Vaticanae Praefectus, vir de litteris egregie meritus, a quo ipse olim, dum Mediolani Ambrosianae praeerat, haud paucas voluntatis significationes acceperam, praestantissimum codicem Romam remissum esse negat; contra custos librorum manuscri-

Codex Vaticanus

aut perditus aut latens.

3) Quantopere autem haec editio in plurimis locis ab archetypo illo discedat, vide infra §. IV. ubi de editione Tigurina accurate disputabitur.

ptorum Bibliothecae regiae Parisinae, vir eximius mihique egregie favens, se eundem codicem cum reliquis Vaticanis libris Romano cuidam, quem nomine appellat, cuique hoc a Cardinale Bibliothecario demandatum erat, in manus dedisse testatur! Parisiis itaque quum non sit, Romae autem esse negetur, etiam hoc mirabile accidit, quod, quantum scio, a Vaticani thesauri custodibus deperditi libri recuperandi nulla cura fuit adhibita. Hac tamen spe dejectum fortuna non destituit, imo duplici via juvit. Quum enim ab Hasio, viro eximio, per litteras petivissem, ut in duobus Bibliothecae regiae Aeliani codicibus locos quosdam a me ipsi indicatos in meam gratiam inspiceret, et ille, qua est humanitate promptoque ad litteras amicosque juvandos studio, precibus meis facile annuisset, comparatione illa instituta apparuit, alterum horum librorum, quamvis recentem et negligentius scriptum, in omnibus tamen lectionibus, quas Bastius ex Vaticanis membranis commemoravit, ita consentire, ut dubitari non posset, cum aut de Vaticano libro descriptum, aut certe ex eodem atque illum fonte derivatum esse. Quae sententia quantopere postea confirmata fuerit, mox dicam. Utriusque itaque libri Parisini — nam alterum etiam proprias sibi laudes habere ex aliquot speciminibus intellexeram — comparatio ut institueretur ab Hasio impetravi, quo moderante illud negotium per duos disciplinae ejus alumnos praestantissimos, *Bergerum de Xivrey*, cujus nomen non ita diu per Phaedri fabulas ex codice Pithoeano editas in eruditorum ora venit, et *Brunetum* intra breve tempus probabili diligentia perfectum est. Hoc igitur primum fuit fortunae fautricis munus, quod incidi in librum, Vaticani codicis aut absconditi aut amissi quodammodo vicarium; alterum etiam majus atque praestantius fuit. Bastii schedas, quae ad graecas litteras facerent, quum in Britanniam delatas esse consta-

Codex Parisinus e Vaticano descriptus.

ret, existimaremque lectiones quoque ab eo ex Vaticanis membranis excerptas ibidem latere, unde nanciscendi eas spes nulla erat, his ipsis diebus forte accidit, ut aliud agens praestantissimum librum ANTONII AUGUSTI RENUARDI, viri clarissimi, in quo splendidissimae bibliothecae suae descriptionem multis cum annotationibus multifaria doctrina refertis exhibuit, evolverem, ibique exemplum Aeliani cum variis lectionibus Cod. Vaticani, Bastii manu scriptis, commemoratum viderem 4). Quibus lectis quanta me laetitia affectum esse existimas! Minime enim dubitans, Renuardum, cujus humanitatem ex aliorum sermonibus abunde habebam cognitam, si quis illius cimelii usum ab eo expetivisset, facile veniam esse daturum, *Ludovicum de Sinner*, nobilem Bernensem, qui nunc cum maxime in nova Thesauri graecae linguae editione occupatus est, per litteras adii, ut id, quod in votis habebam, meo nomine a libri possessore clarissimo expeteret. Nec mora. Votis meis *Sinnerus* promtissimo animo annuit, eoque interprete res facillime transacta est. Summa enim facilitate Renuardus libri usum *Sinnero* concessit; eoque ipsi tradito quum circumspiceret, qui lectiones Bastii manu in margine positas describeret, ultro se obtulit vir doctissimus, Philippus LeBas, historiarum in schola, quam vocant, normali*) professor, qui hujus laboris taedium non refugiens, brevissimo eum tempore admi-

Codicis Vat. lectiones a Bastio excerptae et apud Renuardum servatae.

4) Catalogue de la Bibliothèque d'un amateur. Tome I. p. 260. „Aelianus de Natura anim. Lips. 1784. 8. Cet exemplaire est chargé de variantes de la main de Mr. Bast; et cette collation faite par un savant aussi distingué, est d'autant plus intéressante, que le Msc. d'après lequel elle fut faite, et qui était alors à Paris, est rétourné à la bibliothèque du Vatican, c'est à dire, est redevenu d'un très-difficile accès."

*) Harum litterarum studiosis nomen viri doctissimi innotuit observationibus criticis gallicae interpretationi *Eumathii* adspersis, eleganti-que commentatione: *sur l'utilité qu'on peut retirer de l'épigraphie pour l'intelligence des auteurs anciens.* Paris. 1829. 4. in qua auctorem per Letronnii et Boissonadii, praestantissimorum virorum, vestigia ad laudem properantem videmus.

rabili diligentia perfecit. In hoc itaque negotio nemo erit, quin trium illorum virorum, Renuardi, qui praestantissimum bibliothecae suae κειμήλιον peregrino homini summa facilitate utendum concessit; Sinneri, qui Renuardi mihi voluntatem et benevolentiam conciliavit; LeBasii denique, qui laborem taedii plenum et molestum promte suscepit, susceptum egregie peregit; nemo, inquam, erit, qui praestantissimorum horum virorum humanitatem gratissimo animo agnoscendam esse intelligat, idque tanto magis, quanto molestior est aliorum quorundam in claudendis obserandisque thesauris, aut suis aut ipsorum curae commissis, inhumanitas.

Alia praesidia prius accesserant. Anno enim hujus saeculi quinto et vicesimo quum filium natu minimum, qui studiorum caussa se in Italiam conferebat, comitarer, diesque aliquot Florentiae morarer, codicem Aeliani Mediceum in Laurentina examinare coepi. Tum intellexi, haud paucas quantivis pretii lectiones, quas praestantissimae membranae habent, a Jacobo Gronovio esse neglectas; qui neglectus eo videri debebat molestior, quod Aelianei operis contextus, qualem habebamus ab Abrahamo Gronovio, Jacobi filio, constitutum, Mediceum codicem referre existimabatur. Quare hujus quoque libri collationem ad textus fidem stabiliendam necessario requiri arbitratus, quum ipse temporis angustiis exclusus hunc laborem perficere non possem, Franciscum de Furia, virum doctissimum, cujus humanitatem jam saepius in ejusmodi negotiis expertus eram, et coram et per litteras rogavi, ut totum illum codicem cum Gronovii editione denuo comparandum curaret. Facile quod petebam a viro humanissimo impetravi; et tum demum apparuit, quantum in hoc agro spicilegium Gronovius reliquisset. In eodem itinere Mediolani bibliothecam Ambrosianam salutavi, quae et ipsa quaedam ad Ae-

Codex Mediceus

a Gronovio negligentius collatus.

Codex Marcianus - Venetus archetypum

lianum spectantia servat; Venetiis autem in Bibliotheca S. Marci ejusdem scriptoris codicem in membrana eleganter scriptum manibus tractavi. Cujus quum partem aliquam, quantum per temporis angustias fieri poterat, ad editionem Gronovianam contulissem, id quod antea suspicatus eram, tunc e certissimis vestigiis luculentissime apparuit,

unde descriptus cod. Monacensis-Fuggerianus.

codicem Monacensem-Fuggerianum, quem olim accurate comparaveram, ex iisdem membranis descriptum esse. Voluissem quidem harum quoque membranarum comparationem mihi institui; sed quum illo tempore nemo Venetiis esset, qui talem laborem suscipere aut posset aut vellet, apographo Monacensi, quamvis haud paucis imperiti scribae erroribus inquinato, contentus esse debui. Nec quidquam inde Aeliano damni factum esse confido. Tantus enim est libri Veneti cum Mediceo consensus, ut ambo pro uno teste haberi et censeri debeant [5]).

Codicum familiae.

Hac itaque variarum lectionum farragine ex codicibus manuscriptis collecta, quum tres codicum Aeliani familias esse intellexissem, unam eorum, qui cum editione principe faciunt, cujus optimus et antiquissimus est Augustanus (*a*); alteram, quae continetur codice Mediceo (*M*), Veneto et Monacensi (*m*), ex Veneto descripto; tertiam, in qua est Vaticanus (*v*) et qui ex Vaticano fluxit Parisinus (*b*) [6]);

Textus constituendi ratio.

equidem ad Gronovii exemplum Mediceum codicem basin et fundamentum lectionis feci, ita ut, nisi aliud obstaret, hujus libri, qui omnium videtur

5) Praeter has librorum manuscriptorum collationes, *Fridericus Osannus*, Professor Gissensis celeberrimus, mecum communicavit lectiones quasdam Excerptorum Aelianeorum; *Jacobus Geel*, vir doctissimus, Universitatis Lugdunensis Professor, emendationes nonnullas *Hemsterhusii* ineditas; *Theophilus Kieslingius* denique, rector Gymnasii Cizensis meritissimus, *Thomae Reinesii* annotationes aliquas, margini editionis Tornaesianae adspersas. His viris eruditissimis ob benevolentiam mihi probatam gratias ago quas possum maximas.

6) Parisinus alter (*c*) nulli harum sectarum soli annumerari potest, sed inter primam et secundam fluctuat.

esse antiquissimus, auctoritatem caeteris praeferrem, reliquos autem, Augustanum inprimis, in iis locis, ubi lectiones Medicei et Monacensis libri aut manifesto depravatae, aut certe deteriores essent, in subsidium vocarem. In ordine verborum constituendo fere semper duos illos libros secutus sum, ubi consentirent; Monacensis quae solus offerebat, etiam quum speciem veritatis haberent, in annotationibus relinquenda duxi, cum librarii negligentia, tot locis prodita, ei tum demum fidem habere pateretur, quum aliorum librorum testimonium accederet. In toto enim hoc negotio hanc mihi legem scripsi, ut vitata licentia, qua Tigurensis editor ob caussas, quas infra demonstrare conabor, in textu constituendo saepissime usus est, certam ubique librorum fidem sequerer, et manifesta vitia relinquerem potius, quam id, quod intellectu facilius, sed incertum esset, libris invitis in ordinem reciperem [7]. Caeterum cum librorum testimoniis usum dicendi Aelianeum, ut par erat, conjunxi, non solum qualem hi de Natura Animalium libri testantur, sed Variae etiam historiae deperditorumque librorum reliquiae apud Suidam servatae. Nam haec omnia unius scriptoris esse sedula eorum comparatio mihi certissime persuasit. Ad eundem finem Herodotum, cujus Aelianus praecipue studiosus fuisse videtur, paulo diligentius comparavi, quam a prioribus factum esse videbam; ex reliquis autem scriptoribus non eos tantum, quos Aelianus secutus est, Aristotelem inprimis, Plutarchum, Athenaeum, Oppia-

7) Nullus est nostrorum codicum, quamquam alias deterioris notae, qui non hic illic probabiliorem quam reliqui lectionem offerat; dum contra optimae membranae turpissimis interdum vitiis inquinatae sordent. Quare vera esse videtur sententia *Nicolai Heinsii*, prodita in Epistola ad Jo. Schefferum (vid. *Bernard.* ad Theoph. Non. Epitomen c. 143. p. 446.), qui delectum ubique adhibendum esse existimat, ne caeca credulitate videamur ferri in amplectenda omnia, quae codices utcunque praestantissimi suggerunt, neque spernamus lectiones a libris minoris caeterum pretii suppeditatas.

num, alios, quorum locos priorum editorum diligentia monstravit; sed eos etiam, qui ex iisdem, quibus Aelianus, fontibus hauserunt, aut ex Aeliano ipso, quales sunt Philes in Poemate de Proprietatibus Animalium aliisque suis operibus, Michael Glycas, Apostolius, Patres ecclesiae plures, qui creationis opus enarrarunt, etiam Latini. Sed ne hoc comparationum genere commentarius noster, in quo brevitatis studiosissimus esse debebam, in tanta rerum varietate oneraretur, ad eos plerumque remisi, qui veterum locos, ipsis plerumque scriptorum verbis adscriptis, congesserunt, Bochartum inprimis et Beckmannum, etiam ad Schneideri opera alia, in quibus ad ductum veterum de iisdem rebus egit; verba scriptorum tum demum apposui, ubi vel ad lectionem apud Aelianum stabiliendam viderentur accommodata, vel locis ejus obscuris et suspectis lucem afferre possent. Caeterum quae Schneiderus ad res, id est, naturas animalium eorumque genera illustranda et definienda ex vasta lectionis copia in curis secundis attulerat, quaeque ex priore editione servari voluerat, plerumque adscripsi omnia, resectis tantum iis, quae aliis in locis iisdem plerumque verbis tradiderat. Ipse denique ex quibusdam operibus, quae post Schneideri obitum prodierunt, si quid ad Aelianum illustrandum faceret, addidi, parce tamen, nec studiose quaerens. Omnia enim, quae recentiores de animalibus ab Aeliano commemoratis tradiderunt, congerere, si vel in tanta copia quotidie affluente facere potuissem, non fecissem tamen. Res enim infinita, nec ad id, quod in hac editione agimus, necessaria. Quare me continui intra eos fines, quos et mea mihi lectionis mediocritas, et editionis a me susceptae consilium praescribebant.

* * *

Verum ad alia quam quae volebam, delapsus, revertor ad id, quod de contextus constituendi ratione dicendum superest. Quod igitur ad orthographiam attinet, ut de hac primo loco dicam, in scribendis vocabulis, quae diversis formis usurpari solent, id plerumque secutus sum, quod Mediceae membranae offerebant, non quod ab his easdem ubique formas constanter repraesentatas viderem, sed quod aliquam optimi et antiquissimi libri inconstantiam praeferendam ducebam libidini, quae ob aequabilitatis speciem, neglecta librorum fide, omnia ad eandem scribendi legem normamque dirigit. Quare non dubitavi, cum illis, quas dixi, membranis, modo μέλιττα, θάλαττα, αἰετὸς et similia, modo μέλισσα, θάλασσα, ἀετὸς scribere, caeteris libris nunc assentientibus, nunc ad alteram formam deflectentibus. Existimabam enim cum *Coraë*, viro doctissimo, hanc in talibus inconstantiam, quum in eodem interdum capite et intra paucos versus diversae ejusdem vocabuli formae reperiuntur, non magis librariorum, quam ipsorum scriptorum incuriae imputandam esse, natam videlicet ex ipsius sermonis graeci secundo tertioque post Christum saeculo in pejus labantis fluctuatione, et frustra laborare, qui haec ad unam scribendi normam dirigere studeant [8]). In nomine ἡϊὼν, quod Mediceus liber semper, ut videtur, τρισυλλάβως ex-

De Orthographia.

---

8) ad *Plutarchi* Vitas Tom. I. p. 391. ὑπὸ τοῦ σάλου τῆς ἐπὶ τὸ μεῖζον χωρούσης γλώττης ἄλλοτ' ἄλλοσε φερομένων. Cum *Coraë* consentit *Schaeferus* ad Eundem Scriptorem Tom. IV. p. 298. 320. 379. aliisque in locis. Conferatur eadem de re *Carol. Sintenis* in Praefat. ad Vit. Aristidis et Catonis Maj. p. XIV. ss. De alio quodam vocabulorum genere, in quo similiter fluctuatur, agens vir eximius ad *Phrynichum* p. 208. quamquam pronior in eam sententiam, ut talia librariorum festinationi et oscitantiae impertet, non tamen scriptores ipsos a culpa liberandos existimat, scribens inter alia: „ne nos quidem, quum aliquid latine vel nostra patria lingua exaramus, nisi admodum attendimus, quod faciunt perpauci, in vocabulis ambiguae scripturae certam regulam servare solemus, sed currentem stilum sequimur."

hibet, ab eo, minus fortasse recte, ausus sum recedere, ᾗῴν scribens cum Cod. Parisino, qui hanc scripturam tanta cum constantia exhibet, ut vix dubitare possim, etiam in Vaticano codice, unde ille descriptus est, non aliam scripturam reperiri [9]). Magna in talibus necessario esse debet librorum inconstantia, quum τὸ ἰῶτα modo juxta longam vocalem ponatur, modo sub ea, saepe etiam prorsus omissum sit. Illud vocabulum, quod *ovum* graece significat, ὠόν plerumque scribitur: Mediceus liber plerisque in locis ᾠόν exhibet; quare hanc scripturam ubique invexi, etiam in iis locis, ubi collatio nostra, in talibus minus accurata, tacet. Idem secutus sum in ζῷον, ejusdem generis vocabulo [10]). Dicam hoc loco etiam de littera paragogica ante consonantem illata, cui litterae in hac editione paulo saepius locum dedimus, quam factum fuerat in prioribus, quamquam in his quoque aliquot ejus exempla extant [11]). Saniore de

De littera paragogica sive de νῦ ἐφελκυστικῷ.

---

9) *Thomas Mag.* p. 429. ἠῴν ἠόνος κάλλιον ἢ ἠϊών ἠϊόνος. ubi loci, quos ad hanc observationem evertendam editores afferunt, scopum non feriunt. Quum enim ille formam ἠϊών non damnet, sed alteram ea pulchriorem esse dicat, nihil efficitur exemplis, ubi forma ἠϊών in editionibus legitur, aut ob rationes metricas prae altera probari debet. In solutae orationis scriptoribus res minime explorata. Neutram formam improbat *Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 445. ed. Bip. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 434.

10) Vide inprimis Etym. M. p. 822, 39. cum quo conferas *Athen.* p. 57. D. *Eustath.* ad Ιλ. ψ. 638. p. 1321, 36. ad Οδ. λ. v. 302. p. 1686, 48. ed. Rom. et quae ipsi monuimus ad Anth. Pal. p. 723. Hanc scripturam jam revocarunt viri doctissimi, *Immanuel Bekkerus* in *Pausania* et *Aristotele; Guil. Dindorfius* in *Athenaeo* et *Aristophane.* De ζῷον, ζῴδιον et derivatis vid. *Etym. M.* p. 413, 13. Hanc scripturam probavit *Elmsley* ad *Euripid.* Med. 946. et in Censura editionis Supplicum *Hermanni* ad v. 966. admiseruntque viri docti, quos modo commemoravimus. His addendum foret etiam verbum σῴζειν, cui iota addit Etym. M. p. 741, 28. nisi obstaret sententia *Didymi* ab eodem Etymologo commemorata. Alia quaedam vocabula, quibus interdum iota subscribitur, collegi in Not. ad Anth. Palat. p. 8.

11) Sic verbi caussa XII. 46. p. 287, 25. in omnibus editionibus legitur ἐοίκασιν θρηνεῖν. ubi Med. et Mon. ἐοίκασι exhibent. XIII. 10. p. 293, 16. ἐξαρτῶσιν θύραν. iidem libri ἐξαρτῶσι. Verum in his aliis-

hac littera doctrina per *Hermannum* inprimis stabilita, confutatis *Brunckii* et *Wakefieldii* circa eam erroribus, quos ne *Wolfius* quidem vitavit, cautissimus alias, nemo jam dubitat, eam ubique locum habere posse, *ubi quum insignior aliqua pars argumenti finiatur, vox recitantis diutius consistere debet* [12]). Hos vero terminos, florentissimorum Graeciae temporum usu constitutos, posterior aetas, quae sermonis poetici et pedestris confinia non sine insigni sanae et incorruptae eloquentiae detrimento magis magisque turbavit, magna cum libertate protulisse videtur. Quum enim observatum esset, poetas non solum ob metri necessitatem, sed etiam ut pondus orationi adderent, litteram paragogicam usurpasse, ita ut eam non solum in clausulis et interpunctis, verum etiam in media oratione ante consonantes adjicerent, pedestris quoque sermonis scriptores, ii praesertim, qui gravitatem cum venustate conjungere vellent, ad hujus libertatis imitationem videntur esse delapsi. Et profecto ad talem imitationem eos sollicitare poterat etiam observatio locorum quorundam, Comicorum inprimis, in quibus frequentior illius litterae iteratio, dum versum juvabat, etiam verborum similiter cadentium consonantiam studiose quaesitam insigniter auget; velut in his: καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν, Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν, Καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν, Καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν, Καί μ' ἀπολοῦσιν. (*Aristoph.* Nub. 711. ss.) vel in his: ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον (Eqq. 1270.) et in similibus. Ad talium igitur locorum imitationem *Aelianus*,

---

que locis littera paragogica editoribus invitis relicta est; sicut contra in aliis eadem ante vocales inconsulto est omissa, relictusque hiatus, quem nos ubique sustulimus, tollere certe voluimus; in paucissimis enim illis locis, ubi in nostra editione habetur, et meis se, et acutioribus diligentissimi correctoris oculis subtraxit.

12) *Hermanni* verba sunt de Emend. Rat. Gr. Gr. p. 23. cf. *Buttm.* Gr. ampl. T. I. p. 93. s.

ut erat cupiens omnis generis elegantiarum veterum. scribere potuit, ut nos (XVI. 24. p. 365. 2.) ex Mediceo dedimus: καὶ [illegible] — καὶ [illegible] vel in his (VI. 9. p. 125, 7.): ὁ δὲ [illegible]. καὶ [illegible] in quibus facile quisque sentit, per litteram paragogicam orationi aliquid ponderis accedere numerosque juvari. eosdem sublata ea ignaviores reddi. His similibusque argumentis commotus, non dubitavi eam, ex librorum, Medicei inprimis, auctoritate, in colorum et periodorum clausulis inferre. nunquam tamen libris invitis. in oratione autem continua tantum, ubi plures libri, quorum consensus non poterat videri fortuitus, tale quid suadebant. In aliis locis, ne illa littera orationem onerarem, satis habui, quae codices offerrent, in annotationibus commemorare. in contextu ipso autem vulgarem consuetudinem sequi [13].

De particula ν. Magis vero me pungebat scrupulus in simili quadam re, de paragogico ν nimirum, quod pronominibus relativis, particulisque ὥσπερ, ἥπερ et similibus in

13) Grammaticus in *Bekkeri* Anecd. III. p. 1400. hanc litteram apud Atticos et verbis et nominibus adhaerentem, ante consonantes non minus quam ante vocales illatam fuisse docet; additque alius Ib. p. 1401. recentioris demum Grammaticae auctores eandem litteram ante consonantes expulisse. (Cf. doctissimum *Hasium* in Praef. ad *Jo. Laur. Lydum* de Ostentis p. XIV. §. VIII. eadem docentem). Haec si vera, seriores pro sua cacozelia existimandi sunt veterum scriptorum consuetudinem revocare voluisse. Exempla locorum hujus generis collegit *Bernardus* ad *Theoph. Non.* I. p. 39. s. *Boissonadius* ad *Eunap.* p. 464. et ad *Aristaen.* p. 455. Apud *Alciphronem* III. 58. p. 420. *Berglerus* non dubitavit edere ex codice ἔλεγεν γάρ. quod nec *Wagnerus* mutavit p. 175. et cum aliis tuetur *Verheyk.* ad *Anton. Liberal.* p. 296. Similiter *Fr. Passovius* in eleganti *Parthenii* editione νῦ euphonicum etiam in media oratione codice jubente addidit, ut c. IV. 4. ἀνέμιμνησκεν τε. et alibi; *Astius* denique in novissima Phaedri Platonici editione (an. 1830) p. 21. et in Annotatt. ad Protagor. Tom. X. Opp. Platon. p. 30. et 128. huic usui patrocinatur. Cf. etiam *Grauertum* ad *Aristidis* Leptin. p. 117.

veterum scriptorum editionibus modo adhaeret, modo ab iis divellitur. Neutram rationem improbat *Thierschius* (Gr. gr. §. 83. p. 123); *Buttmannus* autem (Gr. ampl. §. 80. 5. p. 314) particulam illam sejungi vetat, ne cum altero οὖν, quod concludendo inservit, confundatur [14]. Mihi vero, ut dicam, quod sentio, utrumque οὖν ab initio vi ac sensu non videtur discrepasse, paulatim vero factum esse, ut crebro, quod fieri solet, usu hujus particulae aliis voculis aut adhaerentis aut subjectae vis ejus ac potestas ita debilitaretur, ut jam magis ob aurium quoddam judicium, quam quod sensum magnopere afficeret, adhiberetur. Hic autem usus, qui apud veteres scriptores modicus erat, a recentioribus ultra modum frequentatus est, ita ut v. c. in utroque Aeliani opere non multae sint paginae, ubi non ὥςπερ οὖν, ὅςπερ οὖν et similia reperiantur. In libris nostris mstis hae particulae tantum non ubique divelluntur; editiones typis exscriptae fluctuant [15]; quare illos constanter sum secutus. Favet autem huic scripturae, quod compages, quae particulam οὖν cum pronominibus connectit, interdum per alias particulas insertas solvitur. Apud *Aelian.* H. A. III. 13. p. 56, 10. ὥςπερ γὰρ οὖν exhibetur; alibi aliud. Magna particularum coacervatione ap. *Demosthenem* c.

---

14) *H. Stephanus* in Thes. Gr. L. p. 10989. ed. Valp. non magni scribit referre, utro modo scribamus, modo (interdum) particulam οὖν otiosam s. velut otiosam esse intelligamus.

15) In Var. Hist. I. 1. statim ab initio scriptum etiam in ed. *Corais* τῶν ὁτιοῦν, et paucis versibus interjectis ὅπερ οὖν. Ib. I. 24. vett. editt. habent ὁςπεροῦν. *Cor.* ὅςπερ οὖν. IV. 10. ὅπερ οὖν omnes. et Ib. c. 11. αἵςπερ οὖν. In *Platonis* Phaedro p. 242. E. in omnibus, quas vidi, editionibus legitur: εἰ δ' ἐστιν, ὥςπερ οὖν ἐστιν. nec codd. dissentiunt. Apud Eund. de Rep. VIII. 16. p. 264. D. ὥςπερ οὖν καὶ ἔχει. *Stallbaumius* T. II. p. 220. monet, in talibus οὖν colligendi concludendique vim minime amittere. Hanc vim facilius etiam agnosces in Apolog. p. 17. E. ὥςπερ οὖν ἂν εἰ — sicut etiam ap. *Aelian.* H. A. VI. 15. p. 131, 6. c. 17. p. 132, 3. VI. 21. p. 133, 28. et in aliis multis locis: sed in longe pluribus tam tenue est ejus potestatis vestigium, ut vix agnosci queat.

Boeotum p. 1010. 15. (Ed. *Bekkeri* T. III. p. 1112.) τῇ δὲ τούτων μητρὶ Πλάγγωνι ἐπλησίασεν ὅντινα δή ποτ' οὖν τρόπον. quae in utraque editione divisim scribuntur, nemine, quod sciam, improbante; apud *Aeschinem* autem c. Timarch. p. 163. (p. 360. *Bekk.*) exhibetur: ἐμισθώσατό με ἑταιρεῖν αὑτῷ ἀργυρίου ὁτιδηποτοῦν. dum ap. Eund. de Falsa Leg. p. 223. ordine particularum immutato ὅ,τι μὲν οὖν δή ποτ' ἦν. et ap. *Bekker.* p. 391. ὅ τι μὲν οὖν ἦν ποθ' legitur.

De ὅδε et particula δὲ in apodosi.

De cognato est genere, nec minoris momenti, pronominis demonstrativi ὅδε disjunctio, et omnino usus particulae δὲ in apodosi. Hujus usus quum in prioribus editionibus exempla essent paucissima, eaque inconsulto, ut videtur, relicta (nam *Gesnerus* constantem in talibus duorum codicum, quibus utebatur, lectionem ὁ δὲ tantum non ubique tacite in ὅδε mutavit) eum equidem, libris jubentibus, centum in locis restitui, non repugnante, ut confido, Aeliano. Hic enim in hac structura cum aliorum scriptorum bene multorum, tum praecipue Herodoti sui vestigia pressit, eaque tantopere delectatus est, ut vim eam, quam modice usurpata habet, nimio usu aliquantum imminuerit. Dixi nonnulla de hac re in Not. crit. ad Anth. Pal. p. 522. ubi etiam Aelianea attigi, de quibus quum Schneidero [16]) persuadere non potuerim, hoc loco, ne dubitatio relinquatur, aliqua addam, et quidem ita, ut ex scriptoribus cujusvis aetatis, cum antiquioribus tum iis, qui Aeliano fuerunt suppares, pauca quaedam ex plurimis structurae illius exempla proferam. Et primus quidem Homerus, cujus aetas magna in struen-

16) Nullum certe eorum locorum, quos ibi p. 11. ex codd. corrigendos dixi, in cur. sec. emendavit, nec alios locos mutavit, in quibus ignava pronominis ὅδε additio eum de falsitate scripturae debuisset admonere. Existimabat enim, hanc pronominis formam, quam in editionibus obtinere videbat, ex codd. propagatam esse. Quae falsissima fuit opinio.

da oratione libertate fruebatur, enuntiationibus, quibus temporis, conditionis, caussaeve significatio inest, aequali orationis tenore et progressu interrupto, apodosin subjecit, illata particula δέ, qua structurae mutatione oratio haud paullo fit vividior [17]). Sic statim Ιλ. α. 57. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Οδ. π. 274. εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὸν δὲ φίλον κῆρ Τετλάτω. et statim 276. ἤνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε — σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι [18]). *Hesiod.* Theog. v. 58. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι — Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας. Opera et Dies v. 319. εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται, Ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται — ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοί. Ex Tragicis exempla attulit *Hermann.* ad Viger. p. 785. et 845. cum quo confer *Buttmannum* ad *Sophocl.* Philoct. p. 73. qui uberius disputavit de illo usu particulae δὲ in Excursu XII ad *Demosthenis* Or. c. Mid. p. 147. ss. Neque Alexandrinos poetas ab hac structura abstinuisse, praeter multos alios duo *Theocriti* loci docent. Idyll. I. 10. αἱ δέ κ' ἀρέσκῃ Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ. Idyll. XXV. 179. εἰ σύγ' ἐκεῖνος — εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες. Scriptores Attici, qui soluta oratione sunt usi, eam non magis vitarunt. *Thucydides* quidem II. 65. ἐπεὶ ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. *Plato* Sympos. p. 220. B. εἴ τις ἐξίοι — οὗτος δὲ ἐν τούτοις ἐξῄει. Menon.

---

17) Majore etiam cum pondere, sed eodem modo, apodosis significatur per particulas ἀλλά, ἀλλὰ οὖν et ἀλλ' οὖν γε, cujus usus exempla dedi ad Il. 29. p. 42, 11. Sic prima, ni fallor, *Sappho* ap. *Dion. Hal.* p. 354. αἱ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει. Anth. Pal. V. 162. εἰ δὲ τὸ τραῦμα Μὴ σαφές, ἀλλ' ὁ πόνος δύεται εἰς ὄνυχα. *Plato* Soph. p. 254. C. εἰ μὴ πάσῃ σαφηνείᾳ δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὖν λόγου γε ἐνδεεῖς μηδὲν γιγνώμεθα. Vid. *Stallb.* ad Gorg. p. 100.

18) Vid. *Herm.* ad Hymn. Homer. in Apoll. 335. in Vener. 226. *Heyne* ad Homer. Tom. IV. p. 31. *Elmsley* ad *Eurip.* Bacch. 180.

p. 98. B. ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι — ἓν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὧν οἶδα. Vid. *Ast.* ad *Platon.* T. X. p. 486. *Isocrat.* Panegyr. c. 1. τοῖς δ' ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἰδίᾳ πονήσασι — τούτοις δ' οὐδεμίαν τιμὴν ἀπένειμαν (sic *Bekker.*). Busir. c. 10. ὅσοι δὲ τῶν θείων πραγμάτων — προέστησαν — οἱ δὲ τοιοῦτοι πλεῖστα τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὠφελοῦσιν. Areop. c. 26. εἰ δέ τι καλὸν ἢ σεμνὸν διαπέπρακται, ταῦτα δὲ παραλιπεῖν (sic *Bekker.*). Longe autem hic usus frequentior apud recentiores Atticistas, inter quos principem locum tenet *Lucianus*, ex quo exempla collegit *Fritzschius* in Quaest. Lucian. p. 47. s. *Dio Chrysost.* Or. VII. p. 221. ὅτι τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν καλῶς ἐχόντων, οἱ δὲ ἐξ ἡμίσους ἐκόμων. Or. XXXII. p. 658. καὶ δέον ἐκκόπτειν τὴν ἀγερωχίαν αὐτῶν, οἱ δ' (vulgo οἵδ') ἔτι αὔξουσι. nam post participia quoque, in quibus caussae conditionisve inest significatio, absolute inprimis posita, illa particula saepissime infertur. (Vid. Annot. III. 1. p. 52, 15. ad *Philostrati* Imagg. II. 16. p. 482.) Haud raro *Pausanias, Aeliani* magister, post genitivos absolutos, itemque post εἰ, ἐπεί, ἐπειδὴ infert δὲ in apodosi. Vid. *Sibelis* ad III. 23, 5. *Plutarch.* T. II. p. 855. B. ὥσπερ εἰ θειασμῷ προσκείμενον ἄγαν ἐξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὁ δὲ θεόληπτον προσείποι. Verum haec infinita sunt. Suffecerit itaque aliquot *Herodoti* locos adscripsisse, qui ad *Aeliani* dicendi genus illud, de quo agimus, quodque tot locis ad fidem librorum reduximus, stabiliendum inprimis faciunt. Legitur itaque apud historiae patrem III. 108. ἐπὰν ὁ σκύμνος ἐν τῇ μήτρῃ ἐὼν ἄρχηται διακινεόμενος, ὁ δὲ ἀμύσσει τὰς μήτρας. Ib. 133. ὅσον μὲν δὴ χρόνον ἦν ἔλασσον, ἡ δὲ κρύπτουσα ἔφραζε οὐδενί. IV. 61. ἢν δὲ μή σφι παρῇ λέβης, οἱ δὲ ἐς τὰς γαστέρας τῶν ἱρηΐων ἐσβάλλοντες τὰ κρέα πάντα — ὑποκαίουσι τὰ ὀστέα. In quibus locis si scripseris ὅδε, ἥδε, οἵδε, inutili hac nominativi repetitione oratio, quae

nunc vitam et vigorem habet, frigida evadet et inepta. Duo adscribam ejusdem locos ex eodem genere, sed ubi talis immutatio ne locum quidem habet. IV. 68. καὶ ἢν μέν μιν καὶ οὕτω — καταδήσωσι ἐπιτερκῆσαι, τοῦ δὲ ἰθέως τὴν κεφαλὴν ἀποτάμνουσι. c. 126. εἰ δὲ συγγινώσκεαι εἶναι ἥσσων, σὺ δὲ καὶ οὕτω παυσάμενος τοῦ δρόμου — ἐλθὲ ἐς λόγους. Plura exempla, quae praesto sunt, nolo addere, quum ex his, quae attuli, abunde appareat, apud *Aelianum* et libros manuscriptos post enuntiationes temporales et conditionales recte exhibere ὁ δὲ, ἡ δὲ, οἱ δὲ, et nos recte fecisse, quod hanc scripturam, a primo editore contra duorum illorum, quibus utebatur, codicum (*a. m.*) fidem perperam immutatam, restituimus [19]).

Ad orthographiam hoc quoque pertinet, quod plurimis in locis, apostropho sublato, hiatum ex libris nostris revocavimus. Hoc nunquam non feci in particulis creberrime conjunctis δὲ ἄρα, ubi priores editiones hiatum interdum reliquerunt, sed saepius sustulerunt. Obtinet ille ubique apud *Pausaniam*, nec rarus est apud alios pedestris orationis scriptores; ita ut etiam ubi ἢν

De hiatu.

19) Ne quis dubitet, exempla hujus immutationis ex *primo* libro ducta adscribamus. I. c. 1. p. 2, 3. ἐὰν δὲ Ἕλλην κατάρῃ ξένος, οὐδὲ θείᾳ τινὶ δωρεᾷ προςίασι. οἱ δὲ *a. m.* cum aliis. c. 9. p. 5, 28. ὅταν ἐπὶ τὰς νομὰς ἐξορμήσωσιν αἱ μέλιτται, ὁ δὲ ὠσάμενος. sic libri omnes. c. 16. p. 9, 22. ἐὰν δέ τι δείσῃ τῶν νηπίων, ὁ δὲ χανὼν εἰςεδέξατο τὸ βρέφος. *a. m.* et alii. c. 17. p. 9, 29. τοῦ δέους παραδραμόντος, τὸ δὲ πρόεισιν. *a. m.* c. 38. p. 18, 24. εἴ τις ἐπιῤῥάναι μύρου, οἱ δὲ τὴν εὐωδίαν οὐ φέρουσιν. *a. m.* cum *M.* c. 41. p. 19, 18. ὅταν μὲν ᾖ ὑπεύδια — οἱ δὲ ἄρα κάτω ἡσυχάζουσι. *a. m. M.* et paulo post: ἐὰν δὲ ᾖ χειμέρια — οἱ δὲ ἀναθαρσοῦσι. *a. m.* c. 45. p. 20, 30. εἴ τις λίθον ἐνθεὶς ἐπιφράξειε — ὁ δὲ συμβαλὼν etc. *a. m. M.* c. 57. p. 25, 11. ἐπεὶ δὲ τὸ παιδίον αὐτῶν προςέψαυσεν, οἱ δὲ ἐμαράνθησαν. *a. m. M.* In his igitur locis omnibus Tigurinus editor id, quod in duobus codicibus suis (*a* et *m*) invenerat, pro arbitrio immutavit, quique eum subsecuti sunt, existimantes, veram hanc esse et genuinam codicum scripturam, neque fortasse alteram in collationibus suis notatam invenientes, quod, qui olim codices conferebant, ad talia raro attendebant, primi editoris commentum sine haesitatione propagarunt.

interponitur, quod saepe fit, δὲ non elidatur. Sic etiam in Var. Hist. VIII. 2. ἔργον δὲ ἦν ἄρα. Ib. c. 12. αἰτία δὲ ἦν ἄρα. XII. 43. ὄνομα δὲ ἦν ἄρα. uti apud *Herodotum* quoque IV. 45. πρότερον δὲ ἦν ἄρα. Etiam ἀλλὰ contra vulgarem usum saepe ante vocalem sine apostropho legitur in codicibus nostris, ita ut ἀλλὰ ἅμα, ἀλλὰ ἐκεῖνον, ἀλλὰ ὑπτία, et alia hujus generis exhibeant, ubi editiones, ad Tigurinum exemplar, habent ἀλλ' ἅμα, ἀλλ' ἐκεῖνον, ἀλλ' ὑπτία. Quae omnia quum ex duorum librorum, e quibus illa editio expressa est, comparatione instituta intellexissem, a *Gesnero* pro arbitrio immutata esse [20]), non dubitavi hiatum revocare, praesertim quum nec veteres, pro norma Atticismi habitos ab eo refugisse viderem. De qua re sufficiet laudasse *Popponem* de Elocut. Thucyd. p. 215. ss. *Wurmium* ad Dinarch. p. 29. s.

Ad alia progredior. Et primo quidem loco sese offert difficultas a nominibus propriis cum hominum tum locorum objecta. In his enim scribendis satis constat, quantopere non solum librarii fluctuent, verum scriptores ipsi, ita ut in peregrinis praesertim, *Schaefero* judice [21]), si omnia ad eandem scripturam revocare velis, operam ludas. Sed ubi tantum de orthographia agitur, res non admodum gravis videri potest; gravior, ubi incerta scripturae ratio nos de personis locisque dubitare cogit. Hujus generis non pauca reperiuntur in Aeliani opere. In his saepenumero non ita difficile erat, ex comparatione cum aliis scriptoribus, qui easdem res tradiderunt, vitiosam scripturam corrigere; sed plerumque tamen, ubi libri in vitium conspirabant, id quod res et historiae veritas postulare videbatur, annotationibus reser-

De nominibus propriis.

---

20) In *primo* libro primus editor quatuor saltem in locis ἀλλὰ codicis Augustani et Fuggeriani ob vocalem sequentem in ἀλλ' mutavit.

21) Ad *Plutarchi* Vitas T. V. p. 138. Cf. *Car. Sintenis* ad Vit. Cat. Maj. c. 15. p. 75.

vare, quam correctionem quantumvis probabilem in contextu ponere malui. Neque hoc sine caussa idonea. In scriptore enim, qui, quod res docet, non tam id, quod diligenti inquisitione facta verissimum esse cognosset, solerti cura investigavit, quam ea potius, quae ipsi ob varias caussas placuissent, sine severo delectu ex scriptoribus forte oblatis arrepta compilavit, non ea lege agi potest, qua quis utatur in Aristotele, Strabone, Polybio atque similibus. De veritatis studio, quod Aelianus non uno loco profitetur, facile ei credimus, eum consulto non esse mentitum; diligentiam neque in rebus ad animalium historiam spectantibus, neque in hominum historia praestitit; quin hic illic manifesta negligentiae documenta dedit [22]); in locorum autem et regionum nominibus, ad quas quaeque res referenda sit, explorandis, sedula eum diligentia adhibita errorem cavisse, nihil est, quod arguat. Verisimile quidem, haud pauca vitia in nominibus propriis commissa [23]), librariis imputanda esse; non certum tamen, sed ambiguum. Sic V. 14. historiam aliquam de Πάρῳ falso tradi, aliorum scriptorum testimonium docet, quod ad Γύαρῳ ducit. Provocat Aelianus ad deperditum Aristotelis locum; hunc rem de *Gyaro* narrasse, non de *Paro*, credibile est; sed quum fieri possit, ut Aelianus in vitiosum Stagiritae codicem inciderit, recte fecerunt editores, quod priorem lectionem, quam libri omnes tuentur,

---

22) Ut in confundendis nominibus urbium Lavinium et Lanuvium XI. 16.

23) Raro factum, ut librarii nomina propria appellativis substituerent; unum tamen ex hoc genere exemplum reperitur in Hist. An. X. 1. p. 219, 7. ubi in editionibus habetur: φησὶν ἐν συγγραφῇ Δίων. quod nomen a viris doctis relatum est ad Dionem Cassium historicum, indeque petitum argumentum de Aeliani aetate. Non una haec difficultate premuntur. Verum illa lectio in uno est codice eaque correctoris manu nonnihil immutata; reliqui libri aliud quid exhibent, quo reperto omnes illae difficultates evanuerunt.

loco non moverunt. Non minus verisimile est, Libri XV. 23. lectionem librorum 'Οπωπεύς falsam esse, prae quo nomine Athenaeus 'Επωπεύς offert; servavi tamen illud cum superioribus; nec in eodem libro c. 25. 'Αδρα-σίους mutavi, quamvis Γεδρωσίους fuisse, probabile sit. In his et permultis aliis, quae ejusdem sunt generis, si erunt, quibus religio nostra nimia videatur, hi tamen ipsi fatebuntur, si quid peccatum sit, rectius facere, qui in eam partem peccent, quae a temeritate et libidine sit remotior [24]).

In nominibus igitur propriis aut falsis aut depravatis quandocunque incertum videretur, vitia utrum a scriptore ipso an a librariis commissa essent, a corrigendis libris plerumque abstinui; minor erat cautio adhibenda in iis vulneribus, quae librarii orationi scriptoris inflixerunt, sed haud paulo majus peccandi periculum. Multos quidem naevos Animalium Historiae inspersos codicum ope detersimus; multos primae editionis errores, pro sincera codicum lectione habitos, libris, quibus Tigurinus editor usus fuit, diligentius excussis, sustulimus; turpia cujusvis generis vulnera sanavimus bene multa; multa tamen relicta sunt, in quibus nullum a libris scriptis offerebatur remedium. In talibus igitur ad conjecturam confugiendum erat. Lubrica res, praesertim in hoc scriptorum genere, qui nativa sermonis venustate non contenti, acumina captant, et, ut ingeniosi videantur, communia spernunt. Quo latior enim campus est, in

De conjecturis.

24) *Jacobus Perizonius* de sua in Aeliani Variis Historiis cura posita haec scripsit, quae libens facio meu: „De mea hic opera id tibi affirmare liquido possum, multa me in textu ex mstis diligenter a me primum adhibitis restituisse, multa etiam in notis tentasse ex rerum nexu, linguae analogia et usu, antiquitatis ipsius auctoritate: paucissimas, nec tam meas quam aliorum conjecturas in textum recepisse, quia tutius censebam in hanc sollicitudinis [illegible] [illegible] in illam audaciae ac temeritatis peccari partem, qui [illegible] tam, quam minime credimus erroribus tamen ob-

quem se sophistica eloquentia effundat, quo liberiores vae, quas quasi lusitans et lasciviens pererrat, eo difficilius est, in verbis vestigia veri, si forte deleta sunt aut obscurata, divinando investigare certumque de incertis judicium ferre. Difficilis res, inquam, in talibus ita statuere, ut tibi satisfacias; nihil contra facilius, quam conjecturis in tali scriptore ludere, quales in hoc ipso opere Trillerus effudit plurimas; non pauciores numero, sed pejores etiam, Anglus quidam, cujus inventa Diarium classicum in lucem protulit. Haud pauca quidem vitia Aelianei operis luculentis et primi editoris et aliorum conjecturis probabiliter sublata sunt; sed si magnam hujusmodi correctionum ad hos de Animalium proprietate libros allatarum reputaveris copiam, pauciores, quam velis, reperies, quas omnes veritatis numeros habere existimes. Ex iis, de quibus anceps erat judicium, sed quae in censum venire posse videbantur, ut in locis vitiosis et obscuris lectorum commodis aliqua ratione consulerem, nonnullas in margine adscripsi; paucas recepi, mearum vero, quamvis ab aliis probatarum, paucissimas [25]). Longe majorem vero earum numerum reservavi annotationibus, ubi saepenumero etiam conjecturas in margine

---

25) Meae conjecturae libris non addicentibus receptae hae fere sunt. I. 41. p. 19, 29. τοῦ κλύδωνος τὰ μὲν ἀποσπῶντος — τὰ δὲ ἐπισύροντος pro ἀποσπῶντες et ἐπισύροντες. I. 45. p. 20, 26. δρυοκολάπτης ἐξ ὅ δρᾷ καὶ κέκληται. pro ἐξ οὗ ἄρα. II. 18. p. 38, 10. ἀνίχνευσάν τι. pro ἐχνεύσαντι. II. 42. p. 47, 2. οὐδὲ pro εἰ δέ. III. 42. p. 68, 20. ἤ τι ἢ οὐδέν. pro ἤ τι οὐδέν. VII. 25. p. 168, 16. κατόπτρων pro κατὰ τῶν πατρίων. IX. 14. p. 201, 5. τίκτει καὶ ἐν τῷ σκεύει· τό τε ὕδωρ — X. 4. p. 220, 16. οὐ πέραν τῶν ἁμαξίδων. pro οὕπερ ἂν τῶν ἁμαξ. XI. 19. p. 254, 12. Διονύσου τεχνιτῶν. pro Διονυσίου. XVII. 41. p. 392, 15. στρουθῶν φορᾷ pro τῇ φορᾷ. Hae fere meae nunc in contextu leguntur. Ex aliorum conjecturis graviores hae sunt. II. 11. p. 32, 30. ἔοικα pro ἔζηκα. V. 24. p. 108, 29. σῦν pro συν. VI. 4. p. 126, 28. ἄνδρα μένει pro [illegible] VII. 29. p. [illegible]. 13. καὶ ἐκεῖνο μαρτύριον· Κολοφώνιος ἀνήρ. [illegible] 15. p. 298, 13. παρ' οἷς pro πάρος. XIII. 20. [illegible] διαιτᾷ μέν. XIV. 11. p. 315, 9. τείρεται pro [illegible] [illegible] σέβειαν pro εὐσέβειαν.

***

expromtas cum probabilioribus permutavi, lectionum re
ceptarum rejectarumque rationes attuli, errores cum alio
rum tum meos correxi, ea mihi in hac parte lege statuta
ut, quae in aliorum conatibus probare non poteram
et breviter declararem, et verbis lenissimis. Alieno
errores acriter exagitent, qui se ἀναμαρτήτους existi
mant; ego, qui plurimorum mihi errorum sum conscius
nolo tela jacere, quae in me retorqueri possint. Velin
autem omnes, qui in critica hac palaestra exercentur, ani
mo infixa habeant, quae *Fridericus Augustus Wolfius*
vir in paucis doctus, acutus, solers, et in familiari ser
mone etiam satis dicax, de his studiis monuit: »In ho
universo genere, ubi tam subtiliter rationes subducenda
sunt, nimis proclive periculum est errandi, et pro veritat
umbram arripiendi. Discamus modo errores nostros liber
fateri, et si quid aut rectius aut probabilius offertur, v
ab hoste grate accipere.« (Praefat. ad Herodian. p. XXVI.
Itaque, ut huc revertar, variarum lectionum, conjectu
rarum et observationum copiis, quas in annotationibu
congessi, hoc praecipue agens, ut in summo brevitati
studio nihil praetermitterem, quod ad rem faceret, fu
turi Aelianei operis editores eo velim animo utantur
ut in laboris impensi gratiam eorum, quae peccaveri
mus, aequos se existimatores praebeant. Ante omni
autem velim, ut qui de nostra opera judicium latur
sunt, ne id faciant ante quam justam cum scriptor
familiaritatem contraxerint, in quo tam multa sunt sin
gularia, ut qui de uno alterove loco ex una tantum le
ctione judicium ferre susceperint, errorem vix evitar
posse videantur. Aequi autem et locupletes arbitri, qua
les ut nobis contingant cum mea tum Aeliani caussa opto
licet de multis, quod futurum esse non dubito, aliter at
que ego statuant, hanc tamen laudem huic editioni no
strae non denegabunt, per eam, praesidiorum, qui

bus nemo antea usus est locupletioribus, ope, Aeliani operis contextum, cujus tota ratio, quod infra de editionibus dicturus in clarissima luce ponam, incertissima erat, nunc ita in plurimis locis munitum esse, ut jam habeas, ubi pedem tuto ponas, neque vereri debeas, ne te pro librorum antiquorum lectionibus, editorum errores et conjecturae ludificentur.

Quod ad externam libri descriptionem attinet, operam dedi, ut lectorum utilitati consulerem, cujus ut omnes, qui veterum scripta repetunt, rationem habeant, velim, ne saepe multum tempus impendendum sit, donec id quod quaeris inveneris. Ob hanc caussam cuique columnae numerum capitum adscripsi; argumenta in margine posui; priorum editionum autem paginas non addidi, quandoquidem, qui locum aliquem ex Historia Animalium allegant, non editionum paginas, sed libros et capita citare solent. In contextu ubi quid excidisse suspicabar, asteriscum adscripsi, eodem signo usus in notandis vocabulis manifesto depravatis. In iis locis, in quibus aut manifestum esset vitium, aut vitii certe gravis suspicio, probabiles ejus emendandi conatus cum aliorum, tum meos adposui; ubi lectio autem recepta memorabili quodam librorum manuscriptorum dissensu labefactari videbatur, neque tamen certa correctionis via apparebat, codicum lectiones annotavi, quod etiam tum feci interdum, quum inter plures librorum lectiones optio esset ambigua. Uncis quoque, sed his duplici quadam ratione usus sum, cum ita, ut verba ob unam alteramque caussam suspecta et fortasse removenda notarem, tum, ut vocabulum probabili quadam, neque tamen certa omnino ratione in contextum invectum esse significarem. In talibus locis nonnulli sunt, a quibus nunc re denuo pensitata uncos remotos velim. Sed de his, sicut de reliquis omnibus, ubi post δεύτερας φροντίδας ab ea sententia, quam in

contextu constituendo secutus eram, recedendum putavi, in Annotationibus monui. Has itaque, quaeso, adeant, qui unius cujusque lectionis caussas cognoscere velint.

II.

DE AELIANO EJUSQUE OPERIBUS.

De Aeliano, quem Suidas Claudium appellat, Praenestinumque et ἀρχιερέα fuisse dicit [1]), Perizonius ad Varias Historias copiose et luculenter disputavit [2]). Ab hoc igitur lectores petant, quae ad difficultates, quibus Suidae locus laborat, expediendas faciant. Noster vero Aelianus h. e. is, qui de Natura Animalium scripsit, caussa nulla est, cur alius esse existimetur atque ille, quem Philostratus in Vitis Sophistarum Romanum fuisse, librisque graeco sermone elegantissime scriptis laudem sibi comparasse ait [3]). Erat hic Pausaniae auditor, ejus,

---

1) ἀρχιερέως dignitatem Aeliano tributam miratur Coraës in Praef. ad Prodromum Bibl. Gr. Vol. I. p. 145 (ρμε) quaerens: „cujus tandem urbis? Romaene? hoc minime probabile. Fortasse igitur in patria urbe, ubi celeberrimum Fortunae templum fuisse constat.“ Tum idem Vir doctus in annotatione addita, vereor, ait, ne Suidas Claudium Aelianum nostrum confuderit cum Plautio Aeliano pontifice, de quo *Tacit.* Hist. IV. 53. commemoravit.

2) De duobus Aelianis, antiquiore, qui Tactica a se composita Trajano (non Hadriano) dedicavit, et juniore nostro distinguendis, vera tradidit *Tristan* Commentaires historiques. Vol. I. p. 276. s. ed. de Paris 1657. Non satis caute de Aeliani aetate tradidit *Cuvier.* Hist. nat. des Poissons T. I. p. 34.

3) Aliquam dubitationem injecerit hoc, quod apud Philostratum Aelianus fertur dixisse, se nunquam extra Italiae fines peregrinatum esse, nec navem conscendisse, nec mare expertum esse; quum idem (de N. A. XI. 40.) se Alexandriae βοῦν πεντάποδα Sarapidi sacrum vidisse testetur. Cui repugnantiae ne majorem, quam meretur, vim tribuas, Kühnius V. cl. in Diss. de via ac ratione, qua Aelianus in Hist. An. conscribenda

qui descriptionem Graeciae composuit, cognoveratque seniorem Philostratum, cui accusationem in tyrannum paulo ante occisum, Elagabalum, ut videtur, monstravit; unde vitam ejus in saeculum post Christum tertium incidisse apparet. Cum hac aetate convenit, quod multa ex Oppiano, multa etiam ex Athenaei Deipnosophistis, paulo post Oppiani mortem editis, compilavit[4]. Romae sedem habens, rhetoricam docebat. Quum autem quatuor sint opera, quae Aeliani nomen praeferant, Tactica quidem, Trajano dedicata, a reliquis sejungenda sunt; de Epistolis non constat, quamquam nec earum argumentum nec compositionis ratio a sophisticae artis professione abhorreat; Varias autem Historias, librosque de Animalium Natura unius auctoris esse, minime equidem dubito, nec multos invenio, qui aliter de hac re statuerint[5]. Utrumque opus excerptis ex aliorum

---

usus est p. XII. Philostratum multa falso tradidisse monet. Mihi satis verisimile est, libros de Natura Anim. provectiore aetate ab Aeliano fuisse elaboratos, eumque iter in Aegyptum suscepisse post illa tempora, quibus se, Philostrato teste, navigasse negaverat.

4) Vide *Schneiderum* in Peric. crit. p. 127. quamquam hic de narrationibus apud Aelianum manifesto ex Oppiano traductis ita interdum loquitur, ut illa ex alio quodam fonte ducta esse existimasse videatur.

5) Inter hos commemorandus Bochartus Hieroz. L. II. 46. p. 522, 25. et cujus haud paulo major est auctoritas, Valckenarius in Annot. ad Phalarid. Lennepii p. XVIII. s. ubi dicit, a Variae Historiae scriptore, se quidem judice, multum diversos esse duos alios, qui scripserint de Natura Animalium et libellum mirificum περὶ Προνοίας. De qua sententia sic statuit Wyttenbachius in Bibl. cr. III. 4. Part. XII. p. 16. Valckenarium ipsum eam re diligentius perpensa repudiaturum fuisse. Tum haec addit Idem: „in tribus illis operibus semper eandem et orationem eundemque auctorem agnoscere mihi visus sum: et ante aliquot annos magis etiam hanc sententiam mihi confirmavit lectio illorum operum repetita." *) Haud aliter diu ante statuerat Jo. Schefferus, qui cuncta in eundem optime convenire scribit (in Not. ad Var. Hist. I. 1.), argumentum operis, tractandi ejus rationem, ipsum denique stilum, quoties suo uti voluerit; et ante Schefferum Gesnerus, qui se plurima in utroque opere similia invenire testatur. Sed ut sunt varia de talibus hominum judicia, Bernhardy, vir

*) Memoria fefellit Schoellium (Histoire de la Litt. gr. Tome V. p. 377) quum commemoratis Variis Historiis et de Animal. Propr. scriberet: Valckenaer et Wyttenbach pensent que ces deux ouvrages ne sont pas du même auteur.

scriptis continetur; in utroque idem in compilando consilium agnoscitur. Sicut enim in Variis historiis ex hominum factis dictis, ita in libris de Animalibus ex animalium natura vitaque praecepta ad virtutem et pietatem petuntur. Ab hac vero parte non minus quam ab orationis conformatione deperditorum etiam operum[6]) reliquiae tantam cum illis, quae integriora ad nos pervenerunt, operibus similitudinem habent, eundem de divinis humanisque rebus sensum, deorum religionisque observantiam, superstitionis etiam vestigia, virtutis amorem, vitiorum odium prae se ferentes, ut, haec omnia ex eodem ingenio animoque profluxisse, mihi quidem videatur certissimum. Inter libros de Animalibus et Varias historias, si ab utriusque operis argumento discesseris, hoc maxime interest, quod illi ita sunt comti et compositi, ut in publicum prodeuntes elegantiorum hominum gustui satisfacere possent; in Variis autem historiis pauca tantum capita expolita sophisticisque lenociniis exornata sunt, dum longe major earum pars eam plerumque formam retinuit, quam habuerunt, quum ab auctore inter legen-

---

doctus et ingeniosus (Wissenschaftliche Syntax p. 37. not. 61) secundum Valckenarium judicans, Wyttenbachii sententiam anili fabellae similem (eine fast mährchenhaft klingende Meinung) videri ait, tresque ipse Aelianos trium illorum operum auctores statuens, diversum in unoquoque opere consilium, diversam orationem agnoscit. Cum Wyttenbachio tamen facit Coraës, patrii sermonis judex solertissimus, qui in Prooem. p. 147 (ρμζ) haec scripsit: ἱκανὸν εἶναι ν' ἀναγνώσῃ τις καθεξῆς τὴν ποικίλην ἱστορίαν καὶ τὸ περὶ ζώων ἰδιότητος, διὰ νὰ πληροφορηθῇ ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸς τοῦ λόγου χαρακτὴρ, αἱ αὐταὶ δόξαι καὶ κρίσεις περὶ τῶν πραγμάτων, τὰ αὐτὰ ἤθη, εἰς ἕνα λόγον, ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ συγγραφεύς.

6) Duobus illis titulis περὶ προνοίας et περὶ θείων ἐναργειῶν unum opus significari suspicatur Perizonius, sicut etiam reliqua Aeliani opera non semper uno eodemque titulo laudantur. De qua conjectura difficile est statuere. Joachimus Kühnius existimat, in opere de Providentia Aelianum ex florentissimarum gentium historia contra Epicurum disputasse; in altero autem eum voluisse ex mirificis morborum curationibus, ex sacrilegorum poenis, ex praemiis denique piis probisque hominibus divinitus datis ostendere, quam manifesta quamque praesens ira deorum vel gratia extiterit.

dum in chartam conjecta et ad futurum usum seposita essent [7]). In iis autem capitibus, quae ultimam auctoris manum experta sunt, Aeliani et oratio elucet et indoles; quin etiam reliquis, quamquam minus comtis, haud pauca Aelianeae orationis impressa sunt vestigia. Ex deperditorum reliquiis autem si vel unam illam historiam de gallo gallinaceo salutari Aesculapii ope sanato [8]) cum simili historia de equo in Hist. Anim. XI. 31. comparaveris, utramque unius ejusdemque ingenii foetum esse, tam liquido apparebit, ut dubitationi locus relinqui non videatur. In universum autem utrumque deperditum opus pro majore parte historiis constitisse, in eoque haud aliter atque in reliquis Aeliani operibus exempla cum praeceptis fuisse conjuncta, satis est probabile. Adde quod idem est orationis color, earundem locutionum usus, idem denique stili variandi flosculisque exornandi studium. Caeterum de Aeliani oratione varia et sunt et fuerunt doctorum virorum judicia. Modum procul dubio in ea laudanda excessit Joachimus Kühnius [9]); rectius Coraës Aelianum cacozelia peccasse [10]) judicat, hanc tamen quo-

7) Idem Gesnerus sequitur, judicans, in Var. Hist. apparere, scriptorem sibi plurima annotasse, quae per otium postea copiosius tractaturus esset. Certe non admittenda Perizonii sententia, qui usum particulae ὅτι in afferendis historiis ad variandae orationis studium refert. Quod si quis existimaverit, Varias Historias haud secus ac libros de Animalibus ab Aeliano fuisse elaboratas, sed in hanc formam ab Epitomatoribus esse redactas, qui pauca quaedam capita, in librorum praesertim initiis, integra et intacta reliquerint, sed in contractis quoque hic illic locutiones Aeliano proprias et peculiares servaverint, ad eum fere modum, quem Photius in Myriobiblio in excerpendis scriptoribus usurpavit: hanc si quis, inquam, sententiam prae altera probaverit, non video, quid ei magnopere opponere possis.

8) Vid. *Suid.* in βουλυτός. et Fragm. collectio ap. Gronov. p. 1013. (p. 788. ed. Argent. 326. ed. Lips.) ubi vide Schefferum.

9) „Quicquid stilus sophisticus verbis habet nitidum, sententiis acutum, figuris jucundum, translationibus floridum, inventione praeclarum, compositione elaboratum, id omne Aelianus velut quidam eloquentiae institor nobis intuendum et paene contrectandum dedit.“ Praefat.

10) Praefat. ad Prodrom. Bibl. gr. p. 151 (ρνα): γέμουσι τὰ διηγή-

dammodo excusans saeculi vitio, quod Philostratus aliique eodem vitio corrupti judices in laudem verterint [11]). Cum hac autem laude, in qua hoc est praecipuum, quod Philostratus (Vit. Soph. II. 31. p. 624) dicit, Aelianum καθαρὰν φωνὴν ἐκπονῆσαι, eumque, si Suidae fides, μελίγλωσσον et μελίφθογγον fuisse appellatum, quomodo convenire dicamus Latinismi crimen, quod Schneiderus hic illic in eum jecit, nec Coraës ab eo alienum esse existimat? Non magnopere miranda res foret in homine Romano, sed cum laudibus a Graecis ei tributis minime congruit, nec, me quidem judice, magis est stabilita, quam barbarismorum crimen, Argonautarum scriptori a Schneidero, peregrinitatis Plutarcho a Coraë exprobratum. Valet, ni multum fallor, de Aeliano, quod de Philostrati oratione scribit *Photius* in Bibl. cod. CCXLI. p. 331. ejus συντάξεις saepenumero videri ἀσυνταξίας, idque ei accidisse non tam ignorantia usus legitimi, quem probe tenebat, sed pravo vetustatis imitandae studio, quo factum est, ut formas quasdam dicendi a veteribus raro usurpatas ad fastidium usque repeteret, et dum vulgarem sermonis usum vitabat, in insolentiam incideret. Eorum vero, qui sophisticam illam et umbraticam eloquentiam amplexi erant, alii in tumoris incurrebant vitium, alii contra simplicitatis quadam specie fallere conabantur, alii denique, prout res ferebat, utrumque miscebant. Et in Aeliano quidem laudatur a Philostrato orationis ἀφέλεια προςβάλλουσά τι τῆς Νικοστράτου ὥρας· ἡ δὲ ἐνίοτε

ματα ἀπὸ ἀντιπτώσεις, πλεονασμοὺς, μορίων ἄκριτον ἐπισώρευσιν, ἀττικισμῶν κατάχρησιν, περιόδους μακρὰς ἐμπεριδεμένας καὶ ἀνανταποδότους, καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ σοφίσματα, τὰ ὁποῖα ὅσοι δὲν ἔμαθον παρὰ τὴν Γραμματικὴν στοχάζονται ὡς κομψείας, ὅσοι μετὰ τῆς Γραμματικῆς συνέζευξαν τὴν Λογικὴν, ἀποστρέφονται ὡς φλυαρίας. Cf. *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 222.

11) ὅθεν μήτε παράδοξον πρέπει νὰ φαίνεται, ἐὰν ἐπαινέθη τοῦ Αἰλιανοῦ ἡ φράσις ἀπὸ τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ.

πρὸς Δίωνα ὁρᾷ καὶ τὸν ἐκείνου τόνον. Nicostrateae venustatis specimina non extant; quod vero ad Dionem attinet, tam ambigua est vocabuli τοῦ τόνου significatio, ut quantum Aeliano ab ea parte cum rhetore Prusensi intercesserit similitudinis, ego quidem definire non ausim.

* * *

Operis de Animalibus consilium et ratio.

Verum haec in universum de Aeliano operibusque ei tributis et tribuendis dicta sufficiant. Quod ad libros de Animalibus attinet, satis constat, quae ibi de Animalium natura et moribus traduntur, longe majorem partem non ex auctoris observationibus, sed ad aliorum scriptorum fidem esse tradita. In his autem compilandis hoc inprimis spectavit Aelianus, ut ad exemplum scriptorum non ignobilium, qui θαυμάσια et παράδοξα collegerunt, quorumque numerus haud exiguus post Alexandri praecipue regnum in Graecia effloruit [12]), ea potissimum observatione digna haberet, quae ad admirationem excitandam maxime accommodata essent. Quare ex omni animalium numero ea inprimis selegit, in quibus naturae rerum inventricis artificium peculiari quadam ratione eluceret; quae inusitata corporum magnitudine, singulari membrorum conformatione, colorum denique splendore et varietate oculos in se convertunt: nec minore studio, quae de vita animalium, de amoris odiive inter ea significationibus, de rerum, quas conjunctim agunt, ratione et oeconomia, de facultatibus in iis conspicuis, de dolis denique et artificiis tradita reperiebat, vera et falsa, certa incerta,

12) Scriptorum, qui ex periegesibus et periplis mirabilia compilarunt, recensum dedit *Jonsius* de scriptor. hist. phil. II. 12. *Wover.* de Polymath. c. 11. *Fabricius* B. Gr. T. I. p. 196. Cf. *Heyn.* de genio Saec. Ptolem. in Opusc. T. I. p. 104. ss. *Ebert* in Diss. Sicul. T. I. p. 171. ss. Inter hos non multi fuerunt, qui veterum naturae curiosorum, Aristotelis inprimis, doctrinae novis observationibus aliquid adderent, judice quidem *Schneidero* in Praefat. ad Aristot. H. A. p. XX. cujus sententiae subscribit *Cuvier*, Histoire nat. des Poiss. Vol. I. p. 29.

prout se ei in aliorum scrip
retulit. Jam licet non uno
ritatis studium profiteatur,
jus professionis sinceritate
tamen, quod sequebatur, co
Graecorum ingenium repute
tis studiosissimum facile a r
pere posset. Multa itaque
didit; nihil tamen sine au

---

13) De Aeliano Beckmannus i
p. 160. „Etsi nihil quidquam con
quamquam complures fabulas dictit.
libens, quaecunque exempla ab alii
navit reddiditque verisimilia magis
fabulis ab Aeliano repetitis deque
seculis (Kleine Schriften herausgeg.
ei quaedam ex praeconcepta potius
isse videretur, *Schneiderus* (in Pra
mationem redigere conatum esse dic
ste Mannigfaltigkeiten. Berlin. 178
scerer, frustra operam dedi. Rect
statuit vir clarissimus *Carolus Gott.*
via ac ratione, qua Aelianus Sophist
usus est. Lipsiae. 1777. 4. quem l
petenti mittere haud gravatus est.

14) Vere scribit *Guil. Schlegel*
sia agens: Die Griechen hatten eine
aufzufassen, wenn er von irgend e
und liefsen ihn sehr ungern wied
mochte ihnen auch noch so bestimm
es gibt kein anderes Beispiel von ei
so viel Abgeschmacktes hätte aufb
die häufig wiederholten Erzählunge
welt fortgepflanzt, wiewohl seine
Insbesondere ist sein Buch über I
Mährchen für alle folgende Fabelre
ab hac sententia quod scribit *Cuvie*
les Anciens avaient encore moins d
histoire civile, ce qui est beaucoup
(in Amoenitatt. Academ. T. IV. p.
naturae scientiam proponant, variis
ornatum scriptis conciliare studeant

pront se ei in aliorum scriptis obtulissent, in adversaria retulit. Jam licet non uno loco acre et incorruptum veritatis studium profiteatur, neque caussa sit, cur de hujus professionis sinceritate dubitemus [13]), hoc ipsum tamen, quod sequebatur, consilium ejusmodi erat, ut, si Graecorum ingenium reputes [14]), scriptorem alias veritatis studiosissimum facile a recto tramite in errorem abripere posset. Multa itaque fabulosa, quaedam falsa tradidit; nihil tamen sine auctore; interdum etiam dubita-

---

13) De Aeliano Beckmannus in libello de Historia nat. veter. c. 3. p. 160. „Etsi nihil quidquam confinxit ipse, quod sancte affirmat, et quamquam complures fabulas dictitavit commentitias ipse; tamen arripuit libens, quaecunque exempla ab aliis offerebantur, eaque ingenio suo ornavit reddiditque verisimilia magis, quo haud dubie veritati obfuit." De fabulis ab Aeliano repetitis deque laudibus ejus dixit *Sanderus* in opusculis (kleine Schriften herausgeg. von Götz 1 Theil. p. 84.), qui quum ei quaedam ex praeconcepta potius opinione quam ex rei veritate tribuisse videretur, *Schneiderus* (in Praef. ad Aelian.) haec se ad justam aestimationem redigere conatum esse dicit in farragine, cui titulus: *Allerneuste Mannigfaltigkeiten*. Berlin. 1782. p. 392. ss. Hunc librum ut nanciscerer, frustra operam dedi. Rectius quam *Sanderus* de Aeliani opere statuit vir clarissimus *Carolus Gottlob Kühn*, in brevi Dissertatione de via ac ratione, qua Aelianus Sophista in Historia Animalium conscribenda usus est. Lipsiae. 1777. 4. quem libellum doctissimus ejus auctor mihi petenti mittere haud gravatus est.

14) Vere scribit *Guil. Schlegelius* in Bibl. Indica I. p. 148. de Ctesia agens: Die Griechen hatten eine liebenswürdige Neigung den Irrthum aufzufassen, wenn er von irgend einer Seite der Eitelkeit schmeichelte, und liefsen ihn sehr ungern wieder fahren, die nüchterne Wahrheit mochte ihnen auch noch so bestimmt dargelegt worden seyn. Ich glaube, es gibt kein anderes Beispiel von einem so geistreichen Volke, das sich so viel Abgeschmacktes hätte aufbinden lassen. Deswegen haben sich die häufig wiederholten Erzählungen des Ktesias bis auf eine späte Nachwelt fortgepflanzt, wiewohl seine Schriften verlohren gegangen sind. Insbesondere ist sein Buch über Indien die grofse Schatzkammer von Mährchen für alle folgende Fabelreisen geworden. Non multum abludit ab hac sententia quod scribit *Cuvier* in Notis ad Plin. Tom. VI. p. 446. les Anciens avaient encore moins de critique en histoire naturelle qu'en histoire civile, ce qui est beaucoup dire. *Linnaeus* autem conqueritur (in Amoenitat. Academ. T. IV. p. 131) quod hodieque scriptores, „qui naturae scientiam proponant, variis conquisitis undique veterum fabulis ornatum scriptis conciliare studeant."

tionem profitetur et assensum cohibet. Excusabilis profecto error in tali scriptore et in difficili hoc naturae studio, in quo nemo tam cautus fuit, quin subinde erraverit, quum nusquam fere difficilior sit veritatis exploratio, quae post tot peregrinatorum observationes, tantamque a sagacissimis naturae investigatoribus curam adhibitam, multis tamen in partibus hodieque latet. Non contemnamus igitur Aelianum ob fabulas ex veteribus repetitas, sed gratiam ei habeamus quod tam multa nobis ex deperditis scriptoribus servavit [15]). Recte praeterea Schneiderus monuit (in Pericul. crit. c. V. p. 133.), Aelianum iis scriptoribus, quos exscripsit, quique adhuc extant, egregiam saepe praestare operam, cum ad interpretationem, tum ad emendationem. In universum autem, quam dignum sit erudito homine in quavis disciplina scire et tenere, quid veteres de ea noverint, docere nihil attinet; in historia naturae autem tanto hoc est praestabilius, quum constet, veteres ob haud unam caussam [16]) de animali-

---

15) Agnovit hoc vir doctissimus *Cuvier* Hist. nat. des Poiss. T. I. p. 37. ubi de utilitate ex veteribus ad historiam naturae petenda agens haec habet: les faits précieux et vrais qui s'y rencontrent, sont extrémement nombreux. Élien a eu surtout de bien meilleurs renseignemens que ses dévanciers sur les animaux de l'Afrique et des Indes, ce qui prouve que les rélations avec ces pays étaient devenues plus faciles.

16) Acute observatum est a pluribus, auguralis doctrinae vanitatem, quam hodieque a populis quibusdam septentrionalibus, Sibiriae et aliis, coli peregrinatores docent, avium naturae cognoscendae multum profuisse. Vid. *Schneider.* Comment. ad Reliqu. Friderici II. Lipsiae. 1789. Animalia quoque diis consecrata et in templis lucisque ἄφετα, eorum naturae observandae locum dedisse, monuit *Beckmannus* ad *Antig. Car.* c. V. p. 11. nec ostentorum et prodigiorum observatio fructu ad naturae cognitionem caruit. Vid. *Heyne* in Opusc. acad. T. III. p. 267. ss. Et ne de agricolarum in prognosticis observandis sedulitate dicamus, quantum fructus ex helluonum luxuria in naturae scientiam redundavit! Cf. *Schneider.* in Epim. I. ad Aristot. H. A. Vol. I. p. XLIX. ss. *Cuvier* Hist. nat. des Poiss. ch. I. p. 13. 29. Neque vero omittenda inter caussas incrementorum, quae historia naturae cepit, Stoicorum philosophandi ratio, quae eos ad plurima ex animalium vita colligenda adegit, quibus docerent, omnem mundum, quaeque in mundo essent, provida quadam

bus, vita praesertim eorum et indole (quae ἰδιότητος vocabulo Aelianus complectitur) multa accurate cognosse [17]), quae nunc minus habemus perspecta. Norunt, quibus talia curae sunt, quaedam a veteribus tradita olim explosa fuisse et pro fabulosis habita, quae postea aut felix quidam casus aut diligentior observatio vera esse docuit; et supersunt fortasse alia, quae dies a contemtu et mendacii crimine vindicaturus est. Interea grato accipiamus animo quae ex hoc genere conservarunt ii, qui, dum, quod *Plinius* dicit, *studiorum amoenitates* quaerebant, eorundem *severitati* per occasionem suppeditarunt materiam.

Animalium cum hominibus comparatio.

Caeterum Aelianus in narratione de animalibus ita plerumque versatur, ut eorum vitam et indolem cum hominibus componat; animalium facultates, naturae illis benignitate liberaliter tributas, humanae scientiae, labore quaesitae multisque in partibus mancae, anteponat; homines autem in animalium actiones tamquam in speculum intueri jubeat, ut cognoscant, quantum illorum simplicitas ab humanae virtutis fastu et inconstantia distet. Ethicum hunc historiae animalium sive usum sive abusum fuerunt, qui Aeliani ineptiis annumerarent. Hic vero in hac quoque parte per veterum incessit vestigia. Ac primo quidem antiquissimum illud fabulae, quam Aesopicam vocant, inventum, quid aliud spectabat, nisi ut animalium vitam hominibus in exemplum proponeret [18])? Quae

---

solertique natura contineri, nec ullam ejus reperiri partem, ad quam divinae providentiae cura non pertineat. Hanc rationem secutus Turicensis Aeliani editor, vir non eruditione magis quam pietate conspicuus, singulas, ait, animalium historias singulos quasi hymnos esse divinae sapientiae et bonitatis, a qua tamquam perenni et purissima scaturigine quicquid usquam bene, pulcre et sapienter fiat, emanet.

17) Bene hoc observavit *Guil. Schlegel* in Bibl. Indic. I. p. 197.

18) De hac fabulae origine ex innata hominibus se cum similibus comparandi propensione orta monere non neglexit *G. H. Gravertus* in docta commentatione de Aesopo fabulisque Aesopicis p. 4. s. ubi Homericos

vero plurimi cum poetae tum philosophi de peculiari naturae favore brutis in tribuendis vitae praesidiis demonstrato praedicarunt, hoc loco commemorare nihil attinet, quum res manifesta sit, et Plinius, de principatu homini a natura inter animalia tributo disputans, ausus sit dicere, *tanta* hoc munus constare *mercede*, ut ambigere debeas, *parens natura homini melior, an tristior noverca* fuerit [19]). Praecipue autem ea aetate, quae Aeliani saeculum praecessit, miseratio quaedam imbecillitatis humanae cum ejus contemtu conjuncta invaluit. Plurima sunt hujus sensus documenta apud Plinium, pauciora, sed non minus expressa, apud alios. Apud *Plutarchum* quidem dialogus, qui Gryllus inscribitur, totus versatur in eo, ut doceat, meliorem esse animalium conditionem quam hominum; in eo autem, qui est de Animalium Solertia, multa collegit ex historia animalium omnis generis, quibus demonstraret, nullum esse eorum, quod non rationis sit particeps; in alio denique de Amore Prolis animalia prae hominibus laudat, quod in explenda fame caeterisque, quae natura flagitat, non, ut homines, per abusum quendam rationis, effrenis cupiditatibus indulgeant, sed se intra necessitatis fines et praescripta contineant. Aelianum te audire existimes, quum legas

etiam locos commemorat (p. 11.), in quibus bestiarum agendi ratio ita cum humana componitur, ut paucis verbis additis fabula conficiatur Aesopica. Cf. *Huschke* in Comment. de Fab. Archil. p. 2.

19) Expressit hunc Plinii locum *Lactantius* de Opific. Dei c. 3. *queruntur hominem nimis imbecillum et fragilem nasci — qui neque movere se loco, ubi effusus est, possit, nec alimentum lactis appetere, nec injuriam temporis ferre: itaque Naturam non matrem esse humani generis, sed novercam* etc. In iis, quae ibi praecedunt, color ductus ex praeclaro loco *Lucretii* V. 223. ss. Non praetereundum est, principatum illum, quem *Plinius* dicit, in rationis vi et praestantia positum, a nonnullis philosophis ob ambiguum rationis usum in contemtum fuisse adductum, ita ut *satius* fuisse dicerent, *nullam omnino nobis a diis immortalibus datam esse rationem, quam tanta cum pernicie datam. Cicero* de N. D. III. 27.

(T. II. p. 493. E.) animalia, naturae legibus adstricta, non curare, sicut Lycurgi Solonisque cives v. c. νόμους ἀγάμου καὶ ὀψιγάμου, nec mares feminis quovis tempore misceri, sed amoris libidinisque inter illa impetum certis quibusdam finibus circumscriptum esse, quos nullum eorum excedat. A talibus quam pronus sit ad ethica praecepta adhortationesque transitus, nemo non videt. Neque profecto illa absunt ab eo loco, quem modo commemoravimus, ubi Chaeronensis philosophus exemplis de animalium erga prolem amore haec subjicit: num existimabimus, Naturam tales affectus eum solum in finem animalibus ingenerasse, ut gallorum, canum, ursorum genus ne occidat; nec vero etiam, ut salutarem nobis pudorem incutiat, reputantibus, quam turpe sit hominibus, talia gratuiti amoris exempla non imitari, sed in omnibus rebus factisque nostris utilitatis aliquam commodorumque quodammodo mercedem exposcere? (T. II. p. 494. F.) Plura possem afferre, si opus esset [20]; haec enim abunde sufficiunt ad id, quod volumus, demonstrandum, Aelianum nec primum nec solum sophistico indulgentem artificio ex animalium vita ad hominum vitam moresque notandos corrigendosque exempla sumsisse [21].

---

20) Ob colorem similem colori Aelianeo inprimis memorabilis est locus in Gryllo p. 987. C. de animalium fortitudine; et alius de eorum temperantia p. 989. A. Adscribam unum *Plinii* locum (VII. init.), qui fere omnia complectitur, quae ab aliis in eundem finem sunt dicta: *Uni animantium homini luctus est datus, uni luxuria et quidem innumerabilibus modis ac per singula membra: uni ambitio, uni avaritia, uni immensa vivendi cupido, uni superstitio, uni sepulturae cura, atque etiam post se de futuro. Nulli vita fragilior, nulli rerum omnium libido major, nulli pavor confusior, nulli rabies acrior. Denique caetera animantia in suo genere probe degunt; congregari videmus et stare contra dissimilia. Leonum feritas inter se non dimicat; serpentium morsus non petit serpentes; ne maris quidem belluae ac pisces nisi in diversa genera saeviunt. At Hercules! homini plurima ex homine fiunt mala.*

21) Hoc argumentum *Conr. Gesnerus* in peculiari commentatione

Eadem ratio christianis quoque scriptoribus et utilis visa est et ingeniosa. Prorsus ad Aeliani exemplum *Glycas*, Annalium scriptor, fabula de casta turturis viduitate allata, ἀκουέτωσαν αἱ γυναῖκες, scribit (Annal. I. p. 41. D.), ὅπως τὸ σεμνὸν τῆς χηρείας καὶ παρὰ τοῖς ἀλόγοις τοῦ ἐν ταῖς πολυγαμίαις ἀπρεποῦς προτιμότερον [22]). Prae caeteris autem *Ambrosii* Hexaëmeron totum est refertum ethicis hujusmodi exhortationibus, plerumque in eum finem directis, ut hominum stultitia et improbitas ex comparatione cum brutis eluceat. Rationi hominibus divinitus datae hic etiam scriptor iniquior, animalia ait quae opus sint sine

---

tractavit: *De vi exemplorum, quae in animalibus brutis homini, tum in bonis moribus et actionibus imitandi, tum in malis declinandi gratia proponuntur.*

22) Etiam ad mysteria religionis confirmanda scriptores christiani historiis de animalibus, fabulosis illis plerumque, abutebantur. Narraverunt veteres, vultures, qui omnes sint feminae, aurae adversae flatu concipere: διὰ τί δὲ τοῦτο, quaerit *Glycas* (Annal. I. p. 42. B.), καὶ τίνος ἕνεκα; ἵνα γὰρ μή τινες ἐπιγελῶσι τῷ μυστηρίῳ ἡμῶν, ὡς ἀδύνατον παρθένον τεκεῖν, καὶ αὖθις μεῖναι παρθένον. Quo argumento usus est etiam *Lactantius* Div. Inst. IV. 12. *quodsi animalia quaedam vento aut aura concipere solere, omnibus notum est, cur quisquam mirum putet, cum spiritu dei, cui facile est quidquid velit, gravatam esse virginem discimus.* Simili acumine *Epiphanius* in libro, fortasse supposito, cui titulus Physiologus, quique totus ad illum finem tendit, inter alia ad redemtionis per Christi sanguinem mysterium illustrandum, exemplum pelecanis affert; resurrectionem autem phoenicis avis exemplo probat. Memorabilis est in hoc genere liber xylographica arte excusus, in quo exemplis ex fabulosa animalium historia petitis demonstratur, matrem Jesu post partum virginem potuisse manere. Haec demonstratio cujus sit generis, uno alterove exemplo, quum liber sit e rarissimis, docere conabor. Narraverunt veteres, bovem aliquando locutum esse. Stat ergo bos pictus ante portam exque ore ejus verba exeunt. Huic imagini adscripta sunt haec: *Si bos humanis verbis personuisse claret. Cur verbum patris in terris virgo non generaret?* In alia tabula aegrotum videmus in lecto cubantem eique ex adverso avem. Adscripta sunt verba: *Calandrius* [charadrius. Vid. *Aelian.* XVII. 13.] *si facie egrum sanare valet. Cur Christum salvatorem virgo non generaret?* In ultima tabula Europam habes cum Jove in taurum mutato puellaeque blandiente. Infra positi versus: *Jupiter genoriden* [*Agenoriden*] *falsi sub ymagine thauri Si luserat cur herilem virgo non generaret? Ovidius in metamorphosius* (sic).

errore tenere et persequi, *quia non rationis aestimatione et disputationis argumento utantur, sed inspiratione naturae; quae vera magistra pietatis* (Hexaëm. V. 10. p. 34.): In gruum peregrinationibus *politiam quandam* agnoscit *et militiam naturalem*, quae in hominibus *coacta* sit *et servilis* (Ib. V. 15. p. 36.); et in ciconiis laudat (Ib. V. 16. p. 37.), quod, *nullis derelictae militiae praescriptis suppliciis*, agminis ordinem servent, nec se proeliis cum hostibus subducant. Tum aliis nonnullis de eodem avium genere commemoratis, *quis nostrum*, ait, *levare aegrum non fastidiat patrem? quis fessum senem suis humeris imponat? Quis, ut pius sit, non hoc servulis mandat obsequium? At vero avibus non est grave, quod pietatis est plenum: non est onerosum quod solvitur naturae debito. Non recusant aves pascere patrem, quod etiam praescripta necessitate sub terrore poenarum plerique hominum recusarunt. Aves non scripta, sed nata lex stringit Aves ad hoc munus nullo praecepto conveniunt, sed gratiae naturalis officio.* Unum praeterea adscribam Aelianei coloris locum ex Hexaë. VI. 4. p. 44. C. *Quis feras usum medendi herbarumque docuit? Homines sumus, et saepe specie herbarum fallimur, et plerumque quas salubres putamus, noxias reperimus. Quoties inter dulces epulas cibus letalis irrepsit, et inter ipsas aulicorum excubias ministrorum vitalia regum feralis esca penetravit.*

Ordinis defectus. Caeterum in Aeliani de Animalibus opere praeter ea, quae memoravimus, reprehenditur ordinis in argumento tractando defectus. Et est profecto molestum, quod saepenumero ab uno animali ad aliud diversi generis transit, raro rem absolvit, et quae commode conjungi poterant, ob inanem quandam ex varietate oblectationem sejungit et divellit. De hoc sive consilio sive errore ipse

ilogo exposuit. Ibi quod dicit, se suae spontis ominem, nec ad aliorum vivere arbitrium, ineptisest procul dubio excusatio; neque tamen, quod vir simus *Cuvier* [23]) existimat, peculiari quodam invitio, ab ordine alieni, sic peccasse videri debet, se data opera ita fecisse dicat, ut varium ex variis quasi sertum necteret; sed errore potius. Huic aurrori aliqua ex parte mederi possunt Indices. Et etustiore aetate fuerunt, qui molestiam ex commi- diversissimarum rerum natam tollere conati, res em argumenti conjungerent, omnibus, quae de eonimali apud Aelianum traduntur, in unum con- . Librum in hunc modum et ad hunc finem descri- et compositum vidi in Bibliotheca Laurentina [24]); bro etiam *Philes* videtur esse usus in poemate de alium Proprietate, quod, si a paucis discesseris, ex Aeliano ductum est, ita ut, quae Aelianus se-

) Jamais il n'y eut d'esprit plus contraire à toute méthode que ui présida à cette compilation où tout est pêle-mêle. Hist. nat. ss. T. I. p. 37. Idem non minore jure dixeris de jejuna compi-, quae Θαυμασίων ἀκουσμάτων titulo inscribitur, de Antigono Ca-t aliis. Majore jure vituperaveris in opere de Animalibus incuriam, a altera Aeliani farragine reprehendit Perizonius, quod in eo in-res diversis locis diversa ratione traduntur. Verum hoc omnibus :cidere, qui animi caussa ab alio ad alium scriptorem transiliunt, studiosi oblectationis, quam certae scientiae. Diversis Aelianum ibus diversos scriptores compilasse, in oculos incurrit. Utinam hos, iterdum fecit, ubique nominasset; eosdem, ubi plures sequitur, sset; simpliciter denique accepta ab aliis tradidisset; tum multo n a posteritate reportasset gratiam. Nunc vero hoc Catone con-mus.

) Liber est in charta bombycina. In folio XIVmo exhibet Indicem a CCXXV cum Prooemio operis, quod proximo loco sequitur cap. 1. ii: καλεῖταί τις. tum cap. 2. de scaro, cum quo conjuncta est pitis 4ti inde a verbis καὶ οἱ σκάροι. et cap. 54. libri II. περὶ αὐ-um libri XIV. et iterum c. 42. libri XII. περὶ αὐτοῦ καὶ τριγλῶν. r cap. περὶ ἀνθιῶν. quod est XII. 27. tum περὶ κεφάλων ex I. 3. et ερὶ ἀνθιῶν ex I. 4. Ultimum est περὶ σηπεδόνων. quod est ap. m c. 18. libri XVmi.

junxit, *Philes* continuo ordine enarret. Idem *Gillium* fecisse, paulo post dicemus.

De titulis capitum.

De divisione operis in capita, ut hoc quoque attingam, Conradus Gesnerus dubitari posse monuit, an ipsum Aelianum auctorem habeat, „quum et argumenta in capitibus proximis, ut nunc sunt distincta, interdum plane cohaereant, et ipsa etiam dictionis ratio alicubi non capitis novi initium fieri, sed cum praecedente continuari sermonem loquatur.“ Idem Schefferus de Variis Historiis judicat. Indices capitum unicuique libro in plurimis codicibus praefixos, titulosque in aliis cuique capiti adscriptos, non Aeliano deberi, certum est. Nam saepenumero non id quod res est significant, et inepte sunt concepti, et diversi in diversis codicibus exhibentur: a melioribus prorsus absunt. Quare eos cum *Schneidero* omisimus, ita tamen, ut lectorum commoditati consulentes, argumenta capitum in margine poneremus; graecos autem titulos, eo quo in libris mstis recensentur ordine, cum lectionum varietate e codd. excerpta, reliquis Indicibus praemitteremus.

III.

DE INTERPRETATIONE LATINA.

Petri Gillii Excerpta ex Aeliano.

Petrus Gillius sive *Gyllius* [1]), vir bonarum litterarum et naturae studiosissimus, primus Aelianei de Animalibus operis, paucis tum nomine cogniti, notitiam dedit,

---

1) *Gyllius* scribitur in titulo editionis 1533. *Gillius* in pag. 1. ipsius operis, et in titulo ed. ann. 1565. *Gesnerus*, qui ejus familiaritate usus erat, semper *Gillius* scribit. Natus erat in civitate Albigensium(*Albi*) anno 1490.

editis ex eo excerptis in libro, cui titulus: *Ex Aeliani Historia per Petrum Gyllium latini facti, itemque ex Porphyrio, Heliodoro, Oppiano, tum eodem Gyllio luculentis accessionibus aucti libri XVI. De vi et natura animalium. Ejusdem Gyllii liber unus, De Gallicis et Latinis nominibus Piscium. Lugduni ap. Seb. Gryphium.* MDXXXIII. 4. [2]). In hoc opere, quod vel inscriptio docet, Gillius non integrum Aeliani opus ex codice msto in latinum sermonem convertit, sed singula tantum excerpsit capita, proponens sibi, ut ait, Dionysii Cassii in Magone [3]) convertendo exemplum, simulque scriptoris *historiae, sive labyrintho potius*, lucem, si posset, afferens [4]). In hoc igitur negotio ita versatus est, ut primum, quae Aelianus de eodem argumento diversis locis tradiderat, in unum conjungeret, πάρεργα pleraque resecaret, quaedam etiam contraheret, alia propter obscuritatem praeteriret, tota denique capita ob caussas non satis liquidas omitteret; unde factum est, ut, secundum Gesneri computationem, ex tribus Aeliani

---

2) In dedicatione operis ad Franciscum Imum, Galliarum regem, se hanc Animalium historiam, *peradolescenti stilo inconditam*, regis quasi nomini consecrare scribit, eum, Alexandri Macedonis exemplo proposito, hortatus, ut naturae animalium studium inter Gallos homines magis incedere velit. Dedicationem excipit *caput generale* de bestiarum praestantia, quod *instar praefationis esset*, in quo capite ex Philone Judaeo et Porphyrione praesertim docere conatur, bestias nec rationis nec orationis esse expertes. Ibi festiva sunt haec: „Quemadmodum bestiarum sonum auribus non intelligentia capimus, sic *Britanni* colloquentes anserum clangorem fundere, atque strepitu tantum aut longiore aut breviore nobis uti videntur: ipsis vero sua collocutio intelligitur; sed et bestiae similiter suam intelligunt." Britanni vicissim Gallicam loquelam cum fritinnientium hirundinum cantu comparare solent.

3) Vid. *Varro* de R. R. I. 1. 10. *Needham* Prolegg. in Geopon. T. I. p. LVII. ed. *Nicl.*

4) „Quid Aeliani historia implicatius? ut certe non existimem, quenquam, si haec minutatim concidisset, deinde tamquam sortes in urnam conjecisset, magis conturbare potuisse. Sileo ejusdem, caetera quidem docti viri, sed in hac re paulo minus diligentis, ineptias: quibus me moderari oportuit, aut omnem laboris existimationem abjicere."

partibus duas tantum, aut ex quatuor partibus tres converterit [5]. Sed quod Aeliano detraxit, supplevit ex aliis.

5) Quum liber sit e rarioribus, quaedam de eo adjiciam, ut ejus ordo et rerum descriptio intelligatur. Divisum est opus in XVI libros. Imus, qui capita XLV complectitur, totus est de elephantis. c. I. est Aeliani IV. 31. cui subjecta sunt duo capita Accessionum Gillii. c. IV. = Ael. II. 11. c. V. = Accessio Gillii. c. VI. = Ael. VII. 6. c. VII. Accessio G. c. VIII. = Ael. III. 46. c. IX. = Ael. IV. 10. c. X. = Ael. IV. 24. c. XI. = Ael. V. 55. et sic porro. *Liber* IIdus constat capitibus XXVI. et totus est de leonibus, de pantheris, pardalibus, lyncibus. In his quinque sunt capita a Gillio ex suis copiis addita. *Liber* IIIius habet cap. XXIX. de canibus; tria sunt capita a G. adjecta. *Liber* IVtus capita XLIX. inter quae XII sunt Accessiones. Est de equis et bobus. *Liber* Vtus XXX quorum X de lupis. VII de ursis. X de asinis, mulis, onagro et centauris; duo de tigride; tria de camelo; unum de rhinocerote; tria de hyaena; duo de crocuta. XII capita addita a Gillio. *Liber* VItus capita LI. quorum I — X est de suibus et apris. XI — XXII. de cervis. XXIII. de bubalis. XXIV — XXXII. de capris. XXXIII — XLIV. de ovibus. XLVI. de oryge. XLVII. de histrice. XLVIII — L. de cynoscephalis. LI. de Indicis nonnullis animalibus. Sunt in his Accessiones tredecim. *Liber* VIImus capita habet XLII. incipit a descriptione animalium quorundam Indicorum. Sequuntur Aelianea de tarando, de uris, de alce, de poephago, de cepo, de feris Samiis, de subo, de sphinge, de ichneumone, de simiis, de vulpe, de lepore, de fele, de talpa. His admistae Accessiones tredecim. *Liber* VIIIvus constans capitibus XLIII. est de muribus, de mustela, de sciuris, de erinaceo, de testudine, de rubeta rana, de cochleis, de scarabaeo, de formica, de campe, de bufonibus, de araneo, de phalangiis, de mure araneo, de scorpiis. Novem in his Accessiones. *Liber* IX. constans capp. LXII. de serpentibus et draconibus, de basiliscis, de aspide, de vipera, de cenchryne, de cerastis, de dipsade aliisque serpentibus, de lacertis, de salamandra. Continet sedecim Accessiones Gillii. *Liber* Xmus habet capp. XXXII. inter quae IX Accessiones. Est de balenis et cetis, de Tritonibus, de rota ceto, de arietibus marinis, de delphino, de crocodilo. *Liber* XImus constans capitibus LIII. de thynnis, de siluro, de canibus marinis, de scolopendra, de scaro, de sargis, de ellope multisque aliis piscibus. Novem inter haec Accessiones. *Liber* XIImus capp. LXVI. inter quae sunt XVI Accessiones. Est de loligine, de polypo et sepia, aliisque piscium generibus, de vitulo marino et aliis, de xiphia, de cantharis marinis. *Liber* XIIImus capp. LXXV. in quibus sunt Accessiones XIV. Est de animalibus marinis crustaceis inprimis conchisque; tum de piscium generibus, natura, coitu, partu, sedibus et captura. *Liber* XIVmus constans capp. XLVI. inter quae XIII Accessiones. Et hic et *Liber* XVmus, qui LXVIII capita habet cum XIV Accessionibus, toti sunt de avibus. *Liber* XVImus. Persequitur caput de avibus. Tum est de apibus, de cicadis insectisque aliis. Post cap. XLI sequuntur miscellanea cum de avibus, tum de aliis

Alio tamen tempore integrum opus convertit, servato ordine, quem auctor instituerat, Prooemio [6]) etiam et Epilogo additis. Quod quo tempore fecerit, quibusve ad eam rem praesidiis usus fuerit, ignoramus. Prodiit autem integrior haec editio decem annis post Petri Gillii obitum ex bibliotheca Antonii Gillii, Petri nepotis, ad quem litteraria patrui supellex delata fuerat per Cardinalem Georgium Armaignacum, in cujus aedibus ille, quum post multas et longinquas peregrinationes variasque vicissitudines, quas terra marique perpessus erat, in iis, quae collegerat [7]), ordinandis et exornandis occupatus, laborum fructum et quietem speraret, eo ipso anno, quo Aeliani de Animalibus opus Tiguri per ejus amicum graece est editum, senex sexaginta quinque annorum morte extinctus est. Erat in hac supellectili praeclara illa Bospori Thracii descriptio, quae cum accurata Constantinopolis descriptione primum Lugduni anno 1561. 4. est edita; erat etiam Aeliani de Animalibus opus integrum. Et hoc in lucem est proditum per *Joannem Tullerum* cum hoc titulo: *Aeliani de Historia Animalium libri XVII.*

interpretatio integri operis.

---

animalibus, de eorum invidia, cultu, amicitiis, odiis et prognosticis. Finito libro de vi et natura animalium sequitur p. 543. epistola Gillii ad Jacobum Colinum *de nominibus piscium Massiliensium*, quae CXX capitibus complectitur observationes a Gillio in littore Gallico et Ligustico factas, simul professa consilium regem excitandi, ut Massiliam in pristinum, quem in litterarum studiis obtinuerit, splendorem evehere velit.

6) Hoc prooemium inter Epistolam dedicatoriam ad Cardinalem Armaignacum et Admonitionem ad Lectorem quodammodo latet.

7) Rectius fortasse dixeris *fortunae adversae barbarorumque manibus eripuerat.* Nam si fides Tullerio, eorum, quae Gillius collegerat, pars aliqua a piratis, pars a plagiariis expilata fuit. De piratis res dubia. Quod enim narrant, Gillium Constantinopoli in patriam properantem in piratarum manus incidisse, et per Cardinalem, fautorem suum, redemtum fuisse, Vir Doctus in Biogr. univers. T. XVII. p. 376. conciliari posse negat cum certiore narratione, qua Gillius iter illud non mari sed terra peregisse tradatur. De eadem re Gesnerus anno post Gillii obitum dubitanter scribit: „captum a piratis, *si vera est fama*, spoliatum et redemtum."

quos ex integro et veteri exemplari graeco Petrus Gillius vertit. Una cum nova elephantorum descriptione. Item Demetrii de cura accipitrum, et de cura et medicina canum, eodem Petro Gillio interprete. Lugduni. ap. Guill. Rouill. sub scuto Veneto. MDLXV. 8.[8]). Nova haec editio sicut priore ab ea parte praestat, quod plenior est, ita externa specie typorumque elegantia, et quod gravius est, typographorum correctorisque diligentia magnopere cedit[9]). Quod ad ipsam interpretationem

---

8) Utramque editionem interpretationis Gillianae ex instructissima Universitatis Georgiae Augustae Bibliotheca mecum communicavit Vir doctissimus, *Reussius*, Bibliothecae praefectus, Eques, cujus eximiam humanitatem promtumque ad litteras juvandas animum saepenumero sum expertus. Caeterum integriorem Aeliani interpretationem non commemoravit V. cl. *Cuvier*, ubi de Gillii in Aelianum meritis egit (Hist. nat. des Poiss. Tome I. p. 46), nec vidit eam *Conr. Gesnerus*, quippe eodem, quo illa prodiit, anno morte extinctus. Vicissim integri Gilliani operis editor editionem Aeliani Tigurensem versionemque Gillii a Gesnero emendatam ac locupletatam, quam novisse potuit, non novit, certe non commemoravit. Elephanti descriptio, quam titulus indicat, a Petro Gillio ex urbe Berrhoea Syriae ad Cardinalem missa fuerat, sequunturque eam capita quinque de pisce quodam, *elephantus marinus* appellato, quem ad mare rubrum viderat; tum de hippopotamo, de camelopardali, de cauda bovis Indici, de ichneumone denique et de muribus Arabicis et Aegyptiacis. Postrema haec ex Alexandria Aegypti ad Cardinalem miserat. Libelli de cura et medicina canum titulus interpretem Petrum Gillium nominat; sed p. 656. Petri nepos lectores docet, hoc Demetrii opusculum a patruo suo non fuisse translatum, sed seipsum hoc negotium suo marte suscepisse.

9) Diligentiam editoris cum in aliis, tum etiam in eo requirimus, quod capitum ordo, in editione priore ad aliam rationem descripta institutus, hic illic in ed. sec. temere servatus est, qua re illa rerum confusio, quae in Aelianeo opere molestiam creat, non mediocriter augetur. Sic libro III. c. 15 (quod in editt. est c. 16) subjecta sunt quaedam ex V. 46. Iterum III. 16 (in editt. 17) annexa sunt quaedam, quae ad c. 19. pertinent, ita tamen, ut eadem legantur iterum suo loco c. 18. p. 81. Libro VI. 12. post *conjicitur* in utraque editione adduntur verba: *cum testudini serpentem comesse contigerit — sublaturum fuerat.* quae traducta ex III. 5. Libro VI. cap. 62. et suo loco legitur p. 201. et repetitur VII. 10. p. 212. quum contra caput, quod posteriore loco esse deberet, de cane Catuli et Pyrrhi (quod in ed. priore habetur L. III. 10. p. 71) non compareat. Alia ex eodem genere praetereo. Sed L. IX. 3. incredibilis fere in ed. sec. p. 254. facta est confusio. Post c. 3tium caput de [illegible]

attinet, idem de ea potest praedicari, quod *N. Rigaltius* ad Scriptores Rei accipitrariae scribit, P. Gillium duos de hac re libellos ut eleganter, sic perquam licenter vertisse. Et licentiae quidem in hoc quoque opere sunt vestigia, excusabilia tamen, si orationis graecae haud paucis in locis et depravationem et obscuritatem reputaveris. Neque tamen propterea contemnendus labor, neque ad criticum usum inutilis. Quae enim tali difficultate non laborabant, ita plerumque transtulit, ut diligentiam non requiras; quumque plerumque non admodum sit difficile conjicere, quid in codice suo interpres legerit, ejus interpretatio pro msto codice haberi et usurpari potest. Quod bene intelligens, Gesnerus plurimas quantivis pretii lectiones ex Gillii interpretatione eruit, et nos quoque, eadem denuo excussa, non paucas. Neque hoc utilitate caret, quod in iis locis, quos transferre noluit, nisi ex eo sunt genere, quod, quia in παρέργοις versantur, consilio resecuit, hoc ipsum certe perspici potest, Gillio illa verba aut depravata fuisse visa aut ob alias caussas inexplicabilia. Ob hanc inprimis caussam in latina interpretatione, quam magis ex voluntate redemtoris, viri honestissimi mihique per multos annos amicitia juncti, quam meo ipsius consilio huic editioni adjeci, verba a

---

ribus addita sunt verba: *Amyntas in Teredone Babylonica scribit eodem cibo uti* (mures scil. quae verba ducta ex XVII. 17. p. 381, 28. ed. nostrae) *cum ex sese crocodili pepererunt. Hoc experimento legitimum ex spurio internoscunt* etc. quibus de crocodilo verbis continuatur c. 3tium libri IX. In edit. priore prior capitis pars de muribus habetur p. 205 cum praepostero additamento: *Amyntas in Teredone Babyl. scribit eodem cibo uti.* Altera autem pars de crocodilo p. 302. Ad haec summae incuriae documenta typographorum errores accesserunt, interque eos haud pauci, quibus sensus incredibiliter turbatur. Sic v. c. III. 15. p. 79. *aiunt* legitur pro *ajunt.* III. 11. (in editt. c. 12) *avem* pro *lucem.* IV. 42 (43) *nullae dierum* pro *mille.* VII. 8. *Bithyniae incensibus* pro *Nicaeensibus.* VII. 31 (36). *humili* pro *hinnuli.* VIII. 1. *rursus immissus* pro *ursus.* XII. 5. *significare* pro *sacrificare.* XIV. 1. *mas* pro *mane.* et sexcenta alia.

Gillio omissa uncinis adhibitis notavi. Quod enim ab initio fieri posse putaveram, ut, Gillii, Gesneri et Gronovii interpretationibus inter se comparatis, quid cuique esset proprium, notis quibusdam adhibitis distingueretur, hoc experimento facto perfici non posse intellexi, nisi totum Gillium majoremque partem interpretationis Gesnerianae repetere vellem, in qua rursus Gronovii opera tot tamque graves factae sunt mutationes, ut in multis partibus pro nova haberi debeat. Quae res praeterquam quod molem libri auxisset, non tantum utilitatis quantum molestiae lectoribus attulisset, qui non criseos in verbis exercendae caussa, sed ut res a scriptore traditas facilius et compendiaria quasi via cognoscant, latinas interpretationes consultare solent. Quam ob caussam prius illud consilium abjiciendum ratus, Gronovii interpretationem a Schneidero paucis in locis emendatam, repetendam duxi, notatis tantummodo, ut dixi, iis, quae Gillius non transtulit; reliqua vero, ubi Gillii opera ad graecam scriptoris orationem aut illustrandam aut emendandam prodesse posse videretur, annotationibus reservavi. Sic enim et Frommanni nostri commodis consultum esse arbitrabar, nec lectores, rerum quam verborum curiosiores, queri poterunt, adjumento se ad eam rem profuturo destitui.

IV.

DE OPERIS AELIANEI EDITIONIBUS.

Inter diversas librorum de Animalium proprietate editiones, numero non multas, tres tantum sunt, quae sive criticam rationem spectes sive interpretationem, in censum venire possint. Prima est ea, quam viginti an-

ib post Excerpta, a Petro Gillio latino sermone in lucem data, Conradus Gesnerus Tigurinus ex duobus codicibus fecit; altera *Abrahami Gronovii*, ex Medicei codicis lectionibus hic illic emendata; tertia denique *Schneideri* Saxonis, quae maximam partem a Gronoviana pendet. Priores duas editiones qui typis repetiverunt, novis ad rem criticam praesidiis usi nullis, hoc unum agebant, ut quae illae complectebantur, viliore pretio emi possent. Post *Schneiderum* nulla alia neque in Germania, neque, quod sciam, apud exteros facta; quamquam plures tale quid animo agitasse constat, ut *Christophorus Kretzschmarus*, qui Varias Historias edidit; *Lehnertus*, itidem Variarum Historiarum editor; *Carolus Gottl. Kühnius*, cui novam Medicorum graecorum editionem debemus; tandem *Chr. Frider. Matthaeus*. Sed horum virorum consilium exitum non habuit.

Jam de tribus illis, quas diximus, editionibus accuratius agamus.

Conradus Gesnerus.

Conradus Gesnerus, vir laboriosissimus, vastaque omnis generis eruditione cum paucis comparandus, idque in saeculo eruditissimorum hominum feracissimo [1]), quum

[1]) Praeclarus est de eo locus in *Thuani* Historia Lib. XXXV. p. 757. ed. Offenb. 1609. ad annum 1565. quo vir longissima vita dignissimus annos undequinquaginta natus, pestilenti, qui tum per Europam grassabatur, morbo correptus diem supremum obiit. In tam brevi spatio quot egregia non uno in genere opera perfecit, quorum vel unum aut alterum nomen viri laudemque ad omnem posteritatem propagare poterat; quot alia inchoata reliquit; puer et juvenis cum paupertate conflictatus, tum docendi labore, munere scholastico, itineribus etiam districtus, sed incredibili scientiae juvandarumque litterarum studio inflammatus, omnia fortunae impedimenta forti firmoque animo superavit. Qui animus eum nec in supremo morbo ipsoque e vita excessu reliquit. Morti enim proximus e lecto surgebat, ut supellectilem litterariam ordinaret, eamque ita disposuit, ut quae ad editionem parasset, post mortem divulgari possent. Quo negotio viribus eum jam deficientibus aegre peracto, vasa dicebat se collegisse, quumque rursus decubuisset, paulo post morte oppressus est. Sed omnem Gesneri vitam ex plurimis ejus epistolis aliisque subsidiis accurate enarravit *Joh. Hanhart.* Winterthur. 1824. 8.

a prima juventute historiae naturalis scientiam incredibili amore complexus, vetera cum recentioribus conjungere statuisset [2]), Aeliani de Animalium proprietate collectanea, ipsi ex Gillii excerptis cognita, primus ex duobus libris manuscriptis graece edidit, omnibus, quae *Aeliani* nomen praeferunt, operibus adjectis, hoc titulo: ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΑΠΑΝΤΑ. *Claudii Aeliani Praenestini Pontificis et Sophistae, qui Romae sub Imperatore Antonino Pio vixit, Meliglossus aut Meliphthongus ab orationis suavitate cognominatus, opera, quae extant, omnia, Graecè Latinèque è regione, uti versa hac pagina commemorantur: partim nunc primùm edita, partim multò quàm antehac emendatiora in utraque lingua, cura et opera* Conradi Gesneri *Tigurini. His accedit Index alphabeticus copiosus in fine voluminis, et ab initio Capitum per singulos libros enumeratio, etc. Tiguri apud Gesneros fratres.* Annus titulo libri non est adscriptus. Praefixa autem est Epistola didicatoria ad *Joannem Jacobum Fuggerum*, Tiguri scripta VI Cal. Maji an. MDLVI. in qua Gesnerus de opera in *Gillii* interpretatione cum integranda tum emendanda a se posita, deque graeci contextus concinnandi labore ita loquitur, ut vir, alioqui suae laudis minime jactator, in hoc negotio sibi satisfecisse appareat [3]). Nec quod

---

2) In Praefatione ad unicum illud et immortale de Animalibus opus in quinque libros descriptum, omnia se dicit omnium, quotquot habere potuerit, de animalibus scripta summo studio contulisse. Quod non inani jactatione, sed ex rei veritate dictum esse, res ipsa docet. His autem, quae ex aliis collegerat, plurimas se observationes suas adjecisse ait, quum a quibusvis, doctis, indoctis, civibus, peregrinis, venatoribus, piscatoribus, aucupibus, pastoribus multa subinde collegisset, per litteras denique multa cum ipso a doctis hominibus communicata essent. Vide de hoc opere *Hanhartum* in Vita Gesneri p. 127. ss.

3) Jam vide, quanta cum levitate *Gesneri* de *Aeliano* merita imminuerit Gallus *Nicéron* (Mem. des hommes ill. Vol. XVII. p. 362.), qui, posito editionis titulo, sed negligenter reddito, haec scribit: *Gesner n'a fait dans cette édition que traduire quelques endroits de l'Histoire des*

it, »*si quis etiam curiosior cum partes orthogra*-*e omnes, tum sententiarum distinctionem spectet*, *non multos ex graecis hactenus editis libris in*-*urum esse, qui cum ipsius diligentia conferri me*-*atur*,« a veritate abhorret [4]). Operarum enim erro-n toto hoc opere sunt paucissimi; librariorum peccata vioribus tacite plerumque sed probabiliter emenda-; externus etiam libri habitus, pro illius temporis ra-e, satis elegans. Quae omnia, ut per se laudabilia, nemo tamen pro rei dignitate aestimare poterit, qui conditionem librorum noverit, ex quibus prin-illa editio facta est. De his statim dicam. Neque e miror, quod *Gesnerus* scribit: »Si etiamnum reli-sunt quaedam emendanda, ea, puto, perpauca fue-;« quum eum in omni hoc criseos exercendae negotio, nvis sinceritatis verborum et orationis non incurio-, minus tamen ad verba quam ad res intentum fuisse areat; quare hoc etiam subjecit: »emendanda illa au-is sententiam fere nihil esse immutatura« [6]).

---

naux, que P. Gille, dont il donne la version, n'avait pas traduit. *erus* autem in Theatro virorum eruditione clarorum p. 1255. in su operum *Gesneri* editionem Aeliani ne commemoravit quidem.

4) In Praefatione, quae epistolam dedicatoriam excipit, de eadem ribit: „Contextum graecum in omnibus, quod ad omnes ortho-hiae partes in litteris, accentibus (cum aliàs, tum encliticorum) tia et spiritibus et sententiarum distinctione tanta diligentia il-are sum conatus, ut doctissimis etiam ea in re satisfactum con-o."

5) Hujus generis correctiones pro illius saeculi more non indicavit, e de iis constaret, nisi extarent libri, ex quibus *Gesneri* editio ex-sa est. Conjecturas quoque suas simpliciter et sine verborum com-datione in marg. posuit. Additamenta autem conjecturarum in ultimo folio adjecit, *non magni*, ut scribit, *momenti, sed diligentiae ar-entum*. Verum libro jam edito, novae ipsi succrescebant emenda-es, quas de margine exemplaris Gesneriani descriptas, *Hagenbuchius Gronovio* communicavit. Hic eas Annotationibus suis inseruit. *Han-tus* tamen l. c. p. 156. uberiores illas *Gesneri* annotationes nunquam uco operi illustrando adhibitas fuisse affirmat.

6) Hoc clarius etiam apparet ex his ejus verbis, quibus, depra-

Codicum a Gesnero usurpatorum conditio.

Expressa autem est prima haec Historiae Animalium editio, ut post ejus titulum in pagina versa scribitur, ex duobus codicibus Augustanis, altero bibliothecae civitatis, Fuggeriano altero. Uterque nunc in Bibliotheca regia Monacensi servatur. Prior, quem *archetypum* suum *Gesnerus* vocat, nitide et accurate scriptus, sed notis tachygraphicis refertus, temporisque injuriam expertus, *passim*, sicut ille vere scribit, *evanidis exolescens litteris*, lectu est difficillimus; alter recentissimus, et facilis lectu, sed plurimis imperitissimi librarii vitiis inquinatus [7]). Priorem illum *Gesnerus* a *Sebastiano Guldenbeckio* [8]) in ipsius gratiam descriptum, editionis

---

vatorum locorum mentione facta scribit: „Sed haec pleramque ejusmodi sunt, ut non tam ad sententias et res ipsas, quam orthographiam, syntaxin, aut aliam graeci sermonis proprietatem spectent, *non magni sane momenti, neque remorari lectorem rebus intentum digna.*"

7) Quum cod. Augustanus in ultimis Libri XVIImi capitibus et dimidia parte Epilogi editorem destituisset, ita ut lacuna ex Fuggeriano solo explenda esset, haec pars operis pluribus foedioribusque inquinata est vitiis, quam totum reliquum opus.

8) *Sebastianus Guldenbeckius*, quem inde ab anno 1541 Collegii alumnorum Turicensis Inspectorem fuisse, *Hanhartus* tradit, Epistolas Aeliani rusticas, quibus *Gesnerus* ultimum inter Aelianea locum assignavit, latine vertit. Eundem succinctior ille in *Eustathii* παρεκβολὰς Index, editioni Basileensi subjectus, auctorem habet (πίναξ εὐπορώτατος — μετ' ἀκριβείας τε σφοδροτέρας καὶ ἐπιμελείας διὰ Σεβαστιανοῦ Γουλδενβέκχου συγκεφαλαιωθείς). Laudat hunc adjutorem *Gesnerus* tamquam virum *utriusque linguae cognitione eximia praeclarum et judicio in litteris acerrimo praeditum, qui describendis conferendisque Aeliani de animalibus libris ex intricatissimo et litteris saepe exoleto codice, unde vix alius quisquam extricare se potuisset, operam ipsi egregiam navaverit.* Eximia haec laus, de qua detrahere religioni habuerim, non impedit, quominus *Guldenbeckium* cum misera codicis, quem describendum susceperat *), conditione, tum notarum tachygraphicarum difficultate deceptum, saepenumero falso legisse Gesnerumque secum in erroris societatem traxisse fateamur. Plurimum enim interest, utrum codicem cum libro impresso conferas, qui tum nullus erat, an sine tali adjumento intricatos codicis ductus explicare coneris.

*) Fallitur *Hanhartus* p. 157. qui *utrumque* codicem a Guldenbeckio descriptum esse narrat.

quae fundamentum fecit [9]), ita ut alterum, longe illum recentiorem, in iis tantum locis videatur consuluisse, in quibus haereret. Inde procul dubio factum est, ut peccatorum, quibus Fuggerianus liber horret, taedio bonas quoque lectiones, quas idem offert numero plurimas, crebro negligeret. In universum autem contextus editionis principis multo saepius quam quis existimaverit, ab utroque libro dissentit, non solum in levioribus, quae ad orthographiam et rationem grammaticam pertinent, verum in gravissimis. Prima hujus dissensus caussa codicis fuit, quam dixi, conditio natique inde errores Guldenbeckii [10]); tum quod editor, quum liber typis excudere-

9) Quoties tamen *Gesnerus* ab hoc suo archetypo recedendum existimaverit, hinc apparet, quod contextus edit. Turic. in *Prooemio* quinque in locis, in *libro* Imo autem in *ducentis quinque et sexaginta* vocabulis ab Augustano libro recedit.

10) Ejusmodi errorum, quos plurimos notavimus, exempla quaedam hoc loco ponamus, ut omnis de hac re dubitatio evanescat, neque existere possit, qui nostrum de primae editionis Aelianei operis conditione judicium temeritatis accuset, aut e vituperandi quodam studio derivare velit. I. 29. p. 14, 17. προσῄει, quod *Gesnerus* conjecturis vexavit, non est in codice, sed προσείει. I. 32. p. 15, 16. ἅπερ οὖν *Gesn.* εἴπερ οὖν. *a.* et statim δυσέκνιπτον et ἐχθίστη, ubi cod. habet δυσέκνιπτα et ἔχθιστος. Sed haec levia sunt prae aliis. III. 33. p. 66, 5. καὶ τοῖς ἐρίφοις edidit *G.* apographo Guldenbeckiano deceptus pro ταῖς στερίφαις. quod in omnibus libris est, etiam Augustano, ubi primae litterae ductibus calligraphicis nonnihil obscuratae. c. 47. p. 70, 29. κατανοῆσαι. falsa explicatione notae tachygraphicae mutatum in κατανοεῖσθαι. IV. 13. p. 76, 12. non ἔτι sed ἧττ` i. e. ἧττον est in Aug. et reliquis libris. c. 15. p. 77, 2. ἡσυχῇ. a describente habitum pro ἡσυχῶς. ut paulo post c. 19. p. 78, 15. ἀποκόπτῃ pro ἀποκόπτεται. c. 40. p. 88, 15. βίος φασί. ed. Tig. Verbi φασὶ nullum est in libris vestigium. In Aug. est βίο^ς. supra scriptum ς atramento pallido et recentiore manu. Hac littera deleta, habes βίος. *Guldenb.* itaque litteras ος pro compendio verbi φασὶ habuit. c. 48. p. 92, 21. καὶ πῶς λύει editum pro καὶ παραλύει. in Aug. enim nota, qua παρα significatur (π) obscurior. Multa, quae minoris sunt momenti, praetereo. V. 40. p. 115, 10. φιλόπαις editum pro φιλοπαίστης, finali syllaba neglecta; ut iterum c. 54. p. 122, 27. ὄρχησιν pro ὀρχηστικήν. V. 21. p. 107, 21. αἴγλην editt. omnes. In Aug. est ἀχμὴν, mediis litteris obscuratis. c. 33. p. 112, 3. ὥσπερ ἁρπασόμενος. ed. Tig. syllaba περ

tur, a solo apographo suo pendens, huic, ut a docto solertique viro facto, unice confidebat, ipsos autem codices, quos verisimile est illo tempore ad dominos suos rediisse, non amplius consuluit aut consulere potuit. Hoc ita se habere, inde liquido apparet, quod in haud paucis locis, ubi falsa lectio in contextu est, vera et genuina, quae in uno alteroque habetur codice, in margine est expromta, non, ut existimaveris, tamquam va-

---

non est in cod. VI. 43. p. 142, 21. ἀξιολόγου. *Gesn.* ἀξιολήγου. *a.* ἀξιοζήλου. *m.* quae vera lectio. VI. 51. p. 146, 12. Ἡφαίστῳ ed. Tig. quod in nullo est codice. ἡ φήμη. Aug. ἡ φήμ. Fugger. Ἡφαίστῳ vero non tam *Guldenbeckii* videtur esse error, quam editoris praepostera correctio. VII. 14. p. 162, 25. Ἀσκληπιοῦ. *Gesn.* Ἀσκληπιαδῶν. *a. m.* c. 35. p. 172, 18. κνισμὸν. *Gesn.* κνησμονὴν. *a. m.* VIII. 5. p. 184, 2. μεγιστάναι. *Gesn.* μεγιστίαι. *a. m.* et statim ἀχλεῖσθαι. pro εὐλεῖσθαι. quod iidem libri habent. IX. 15. p. 201, 11. ἡ μετὰ. *Gesn.* ἡ μυῖα per compendium *a.* c. 17. p. 202, 19. καὶ καλῶς. *Gesn.* ἐᾷ καλῶς. *a. m.* c. 32. p. 207, 13. ὁπεροῦν οἱ ἔσται. Gesn. οἴεται. *a. m.* c. 33. p. 207, 25. συνήθους. *Gesn.* συνοίκου. *a. m.* et paulo post πρὸς τὰ θεῖα pro librorum lectione προςταχθεῖσα. X. 21. p. 228, 16. ἐς τὰ ἔκγονα. *Gesn.* ἔχοντα. *a.* ἔσχατα. *m.* c. 23. p. 229, 13. κατεσθίουσιν. *Gesn.* καθύουσιν. *a.* librique omnes. c. 35. p. 235, 12. ὥς τινες καὶ. *Gesn.* ὥς ἐστι καὶ *a* et reliqui libri. c. 45. p. 238, 4. μητρὸς. *Gesn.* μρῷ *a.* i. e. μητρῴας. quod alii libri habent. XI. 12. p. 250, 5. δεξῇ εἰς. *Gesn.* δεξῇ ἤ i. e. καὶ *a.* cum omnibus. XII. 6. p. 267, 6. ἁρπάσειεν εἶτα καταθέσθαι. *Gesn.* ἁρπάσαι εἶτα καταδεσηξ *a.* i. e. καταδέσηται (καταδαίσηται). littera η autem in cod. fere evanuit. c. 7. p. 268, 27. ἐκ τῶν ἑρπόντων. *Gesn.* ἐκτρπον. *a.* i. e. ἐκτρεπόντων. c. 31. p. 278, 3. προκλέαν τοὺς. *Gesn.* προκλέακ τοὺς. *a.* i. e. κατὰ τούς. XIII. 14. p. 297, 30. πεφρίκασι. *Gesn.* πεφύκασι. *a. m.* in cod. *a.* littera ῦ ita scripta, ut obiter intuentibus ρὶ videri possit. XIV. 7. p. 312, 8. ὡς ἔστι. *Gesn.* ὡσίστι *a.* obscuris ductibus, in quibus tamen lectio ὡς ἱστίον non agnosci non potest. c. 11. p. 315, 6. γέρας. *Gesn.* κέρδος. *a.* ita autem scriptum vocabulum, ut facile κέρας legas. c. 28. p. 330, 10. ἐρᾶσθαι. *Gesn.* ἐρασθῆναι. *a.* ultimis syllabis per compendium scriptis. XVI. 24. p. 365, 19. φύσει. *Gesn.* φύσαις. *a.* quod reponendum esse sero vidi. XVII. 13. p. 379, 22. ἦν. *Gesn.* ἦν. *a. m.* quo errore totus locus est turbatus. Unum addam, sed illud notabile. VIII. 15. p. 189, 2. in cod. legitur: ἐμβάλλουσι καὶ ξυ'. siglam, qua καὶ significatur, *Guldenbeckius* habuit pro littera ε, et hanc cum prima proximi vocabuli littera jungens, scripsit: ἐμβάλλουσιν ἐξ ὕλης, quod pro codicum lectione in omnibus editionibus exhibitum est.

rians codicis lectio (tales enim Gesnerus nunquam non apposito *al'* i. e. *alias* notavit) sed pro ipsius conjectura. In talibus si quis Gesneri fidem in suspicionem vocare velit, nae ille virum integerrimum male noverit [11]). Ego vero, quum annotationes scribens, illum, quem dixi, editionis principis a codicibus, unde fluxit, dissensum, conjecturarumque cum illorum codicum lectionibus quodammodo confusionem, in quavis fere pagina animadvertissem, non multum abfuit, quin suspicarer, editionem Tigurinam non ex his, quos hucusque opinatus essem,

---

11) Ex hoc quoque genere exempla quaedam adscribam. VIII. 15. p. 189, 4. ἀνασπᾶται ῥᾷστα. legitur in cod. *a*. sed ultima syllaba verbi fere extrita est. Hinc ed. Tigur. ἀνασπᾷ ῥᾷστα. in marg. editor corrigit, quod sensus postulat, ἀνασπᾶται. id ipsum, quod in cod. legitur. VIII. 28. p. 195, 13. ὗν omissum in ed. Tig. Aliquid deesse, non latebat *Gesnerum*, qui κριὸν vel χοῖρον inserendum esse suspicabatur. Codices igitur, in quibus ὗν est, non ad manus erant. IX. 1. p. 196, 4. οὐ τοῖς ἀσθενεστάτοις. ed. Tigur. οὐδὲ legendum esse vidit editor, ut in utroque cod. habetur. IX. 15. p. 201, 11. καὶ ἡ μετὰ τοιούτῳ τινὶ προςελθοῦσα. ed. *Gesneri* In margine „μυῖα. *Gillius*." sic uterque codex. c. 16. p. 201, 28. τὸ ἀμβλὺ τῆς γῆς ῥίπτεται. editio. In Auctario Emendatt. *Gesnerus*: „vide an per υ legendum sit ῥύπτεται." sic perspicue Aug. c. 56. p. 214, 27. οἰκίαν ὑπ' ἄντρου τινὸς. edit. Tig. οἰκίας corrigit editor. sic cod. *a*. IX. 23. p. 204, 16. ὥςπερ οὖν. edit. Tig. ὥνπερ οὖν requiri intellexit editor in Auctar. Emendatt. At hoc ipsum est in utroque codice. X. 41. p. 237, 5. ἀλλὰ οἶδεν αὐτὸν ὁ κύων. sic in contextu. In marg. corrigitur εἶδεν. quae est lectio utriusque codicis. XIII. 14. p. 296, 26. συντόμου τοῦ δρόμου. ed. Tig. In marg. conjicitur συντόνου. Verissime. Sed haec ipsa lectio est in utroque codice, ut in reliquis omnibus. XIV. 3. p. 309, 15. ἀναξομένους. ed. Tig. et omnes reliquae. In cod. Fugger. ανα tantum legitur, reliquis syllabis omissis. Recte *Gesn.* in marg. συναζομένους legendum esse intellexit; quod in cod. Aug. haberi eum latuit. XIV. 29. p. 331, 22. τὸ ἐντεῦθεν. contextus ed. Tig. τὸν corrigitur in marg. ut habet *a*. XVI. 15. p. 358, 24. λοφοδίων. ed. cum cod. *a*. Conjectura in marg. λοφιδίων. hoc ipsum habet *m*. Sic iterum c. 21. p. 363, 12. conjectura *Gesneri* ὑπερελθόντι in eodem cod. legitur. Haec omnia, quibus plura poteram addere, perspicue probant, quod supra dixi, apographum Guldenbeckianum in multis locis fuisse vitiosum, *Gesnerum* autem, quum vitium animadvertisset, neque codices, domum remissos, consulere posset, praesidium ab ingenio petivisse, idque ei saepenumero obtulisse id ipsum, quod e codicibus in contextu posuisset, nisi apographum, quod dixi, ei fucum fecisset.

sed ex aliis quibusdam codicibus, deperditis fortasse aut alicubi latentibus profluxisse [12]). Hanc tamen suspicionem quum reliqua omnia refellerent, paulatim in hanc opinionem delapsus sum, ut existimarem, meam esse aliquam in hac re culpam, difficilemque codicis Augustani scripturam, quum eum ante hos novem annos contulissem, mihi tenebras objecisse, ita ut quaedam non advertissem, alia explicavissem perperam. Quamquam ne hoc quidem in tanto discrepantiarum numero verisimile erat, tamen ut scrupulum animo eximerem, qui me vehementer pungebat, codicem illum iterum excutere statui. Transmissus est liber, intercedente Thierschio, secunda vice; eoque denuo inspecto et excusso, omnis sublata est haesitatio. Intelligebam enim, me antea, si a paucis discesseris, recte legisse omnia; eas autem lectiones, quae me, tacente *Gesnero,* unde profectae essent sollicitum habebant, maximam partem ex describentis errore, facili eo plerumque et excusabili, enatas esse; reliquas vero, quae a codicibus discreparent, *Gesneri* deberi ingenio emendandique solertiae. Hinc efficitur, lectiones editionis principis, quae nec in Augustano codice (*a*), nec in Fuggeriano (*m*) reperiuntur, licet per se sint probabiles, non alio tamen loco habendas esse, quam quo conjecturae habentur, easque cedere debere iis, quae bonorum librorum auctoritate nituntur [13]).

---

12) Hanc suspicionem non mediocriter augebant loci quidam, quos *Gesnerus lectoribus nihil monitis* magna cum audacia interpolavit. Duo tantum afferam. XIII. 24. p. 305, 10. in ed. Tigur. legitur: ἔχνη δ' ἄρα — μακρὰ ὁρᾶσθαι λέγει διὰ τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν· τοὐναντίον δὲ τούτου, τοῦ θέρους. καὶ σαφὲς — Quantopere ab his abhorreat lectio utriusque codicis, Annotationes monstrant nostrae. Sic enim illi habent cum plurimis aliis: ὁρᾶσθαι λέγει καὶ φησὶ τοὐναντίον τούτου τὰς νύκτας διὰ τὴν μῆν τοῦ θέρους οὐκέτι. Alter est XVII, 7. p. 376, 22. ubi *Gesnerus* edidit: πλεῖστον· ἐπικίνδυνον δὲ τοσοῦτον πλῆθος. Haec verba in nullo sunt codice, sed a *Gesnero* ex *Aristotelis* loco, unde totum hoc caput ductum est, *Aeliano* obtrusa. Seclusi ea itaque; rectius ejecissem.

13) Nondum satis perspecta ratione, qua *Gesnerus* in contextu Ae-

Princeps haec editio, chartarum etiam magnitudine reliquoque habitu commendabilis, initio saeculi septimi decimi saepius est repetita typis, hebetibus autem illis minimeque luculentis, forma minima, in charta vilissima. Hujusmodi editiones, si titulo credis, tres sunt; si verum quaeris, duae tantum. Una harum quinque annis altera est antiquior. Hujus duo exemplaria habeo, alterum sine loci significatione, his tantum positis: *Apud Joannem Tornaesium*. cIↃ IↃ CXI. in altero, quod ex instructissima bibliotheca Gottingensi a *Reussio*, viro clarissimo, accepi 14), GENEVAE est appositum, ita tamen, ut urbis nomen non prelo typographico, sed typis ad usum domesticum comparatis, excusum esse appareat. Secundae quoque editionis, quinto post priorem illam anno factae, duo exemplaria habeo. Horum unum excusum *Coloniae Allobrogum. Apud Philippum Albertum.*

---

limi sui constituendo usus est, majorem, quam par erat, ejus lectionibus et interpolationibus habebam fidem; indeque nata est hic illic in judicio de vulgata quam vocant lectione fluctuatio quaedam, quae tum demum cessavit, quum codicem Augustanum denuo excussissem. Ille vero allatus est, quum typographi nostri in Annotationibus typis exscribendis usque ad cap. XXXIX Libri Vti progressi essent. Tum coepi etiam, ne apud alios dubitatio remaneret, lectionibus editionum, ex Augustano derivatis, litteram *a* adscribere, quum antea simpliciter editionum *ante Gronovium* (i. e. Tigurinae et ex Tigurina expressarum) lectiones commemorassem. Ubi vero harum editionum affertur lectio dissentiens a lectionibus codicum *a* et *m*, certo judicare potes, eam stabili firmoque librorum fundamento carere; de qua re saepe quidem, non tamen ubique diserte monui. Quae ex eo genere in primis quatuor libris et dimidia parte libri Vti commemoratione digna videbantur, addendis servanda erant.

14) Titulus hic est: ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ἰδιότητος βιβλία ιζ. CLAVDII AELIANI DE ANIMALIVM natura libri XVII. Petro Gillio Gallo et Conrado Gesnero Helvetio interpretibus. Accessit Index locupletissimus. Apud Ioann. Tornaesium. cIↃ IↃ XI. Exemplari Gottingensi inscriptum nomen prioris possessoris *Joh. Shipton Chir. Lond.* cujus manu margini hic illic adscriptae correctiones, Gatakeri inprimis, Casauboni, et aliorum quorundam. De suo nihil adjecit. Obiter moneo, *Wernsdorfium* in Annot. ad Manuelis Philae Carmina graeca p. 278. et ad Himerium p. 148. has editiones ex Tigurina expressas, appellare *Casaubonianas* et *Casauboni.* Quod quo jure quave de caussa fecerit, me ignorare fateor.

M. DC. XVI. ab altero nomen librarii abest, urbis autem (*Coloniae Allobrogum*) nomen flosculorum impressorum ornamentis studiose obscuratum, et *Genevae* supra positum, typis tamen diversis. Praeterea prioris exempli titulo pro ornamento apposita est imaguncula, cervos in silva pascentes exhibens; in altero autem ductus implexi cum flosculis. Praeter has autem in titulis diversitates, nihil est in duobus his exemplaribus, quod diversitatem arguat. Neque vero posterior editio (anni 1616) a priore (anni 1611) magnopere discrepat, nisi quod in illa typorum formulae macilentiores sunt et hebetiores; Indices autem in utraque diversis typis expressi, in priore Italicis, quos vocant, in altera erectis et germanicis. Paginarum numerus in utraque idem. Varietates lectionum ex utraque excerptas infra apponam [15]).

---

15) In primis tredecim paginis has in contextu observavi varietates:

	Ed. 1611.	Ed. 1616.
P. 2. l.	4. ὅςπερ οὖν.	ὧςπερ οὖν.
—	8. καὶ τοῖς ἀλόγοις.	καὶ τοῖς λόγοις.
P. 3,	9. πάντα πᾶσι.	πάντα. πᾶσι.
P. 4,	3. καλεῖταί τις.	καλεῖταί τι.
P. 7,	3. κέφαλος.	κέφαλος.
P. 9,	17. διατεμεῖν.	δια τεμεῖν.
P. 10,	12. ἐπαίει.	ἐπαῖει.
P. 11,	9. κύων ἠράσθη.	κύων, ἠράσθη.
P. 12,	5. μονονουχὶ	μονονουχοὶ
—	12. εἰς	εἶς
P. 13,	13. ὠσάμενος	ωσάμενος
—	14. τὸ	το
—	18. τὸν γλυκὺν	τον γλυκυν.

In lectionibus marginalibus ex ed. princ. repetitis hae sunt varietates in aliquot paginis:

P. 19. al. ὁρμὴν	omiss.
— al. σὺν	om.
P. 25. al. τετρῶσθαι	om.
P. 27. al. κωλύων	καλύων
P. 28. οὐ Gillius	ὰ Gillius
P. 38. εὐστίχως	εὐστέχως
P. 40. μύραιναν	μύραινων
P. 41. fortè περιστερεῶνα.	fortè περιστορεωνα
P. 51. Gillius addit εἰ	Gillius addit εἶ

Per iteratas has operis Aelianei editiones quum ni-
il ei succrevisset praeter infelicem errorum segetem, ex-
tit tandem, post duorum fere saeculorum spatium,
brahamus Gronovius, qui, post Variarum Historiarum
litionem cum notis variorum anno 1731 factam, *Ani-
malium* quoque *Historiae* salutiferam manum admovit.
rodiit haec editio externo habitu admodum specioso,
um hac inscriptione: ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟ-
ΗΤΟΣ ΒΙΒΛΙΑ ΙΖ. *Aeliani de Natura Animalium
bri XVII cum Animadversionibus Conradi Gesneri
: Danielis Wilhelmi Trilleri: curante Abrahamo
ronovio, qui et suas Adnotationes adjecit. Londini.
xcudit Guilielmus Bowyer. anno* MDCCXLIV. [*Pret.
ur.*] 4. max. 15*). Praefixa est Epistola ad *Richardum
lead*, Medicum regium, quo suasore Societas Londini
l litteras instaurandas instituta Aelianei operis editionem
typographia sua prodire jusserat. Habebat Gronovius
raeter varias lectiones a patre Jacobo ex libro membra-

---

uc apparet, editionem anni 1616 multo esse vitiosiorem ea, quae anno
11 ex Tornaesii officina prodiit. In utroque exemplari nostro vitia
nt eadem. Uti vero in margine multae lectiones editionis principis
nt omissae, ita correctiones quoque errorum a Gesnero in ed. pr. in
idendis prolatae ibi neglectae sunt. Sic v. c. II. 11. pro Ξενοφῶντι τῷ
υἱῷ Gesnerus in Addend. tentat Γρύλλου. III. 13. in fin. pro κοιμωμένη
llium suspicatur legisse πετομένη. ipse suspicatur fuisse πτησομένη vel
ιπτησομένη vel προνοουμένῃ. IV. 54. παρ' αὐτήν. Gesn. corrigit παρ'
τῇ. Harum omnium correctionum in neutra editione fit mentio. Cae-
rum vitia notharum harum editionum viros doctos non semel decepe-
nt. Sic *Bochartus* Hieroz. IV. 10. Tom. II. p. 505. profert locum Ae-
ni, ubi II. 53. p. 51, 52. in ed. 1616. p. 131. ἔθνεῖον pro ὀθνεῖον, et
ulo post ἀνθιγενὴς legitur pro αὐθιγενές. Id quod requirebatur, ad-
ipsit *Bochartus*, cui propterea vir cl. *C. G. Kühn.* in Diss. de Via ac
tione qua Aeli. in historia animalium conscribenda usus sit, emen-
tam loci lectionem tribuit. Sed haec est in Ed. princ. et etiam in
ornaesiana anni 1611.

15*) Extare Gronovianae editionis exemplaria cum loco impressionis
nstelodami, legi in Annal. philol. a Jahnio editis Vol. IV. 83. Talem
itionem non vidi equidem. In tribus exemplaribus, quae ad manus
it, *Londini* legitur.

naceo Bibliothecae Mediceae excerptas et paucas alias ex cod. Bardonii (*Petri Bardonis*, Medicinae Doctoris), conjecturas quasdam virorum doctorum ineditas. Dum enim liber Londini excudebatur, *Joannes Wardus*, rhetorices in collegio Greshamensi professor, conjecturas suas cum editore communicavit; alias ex *Conradi Gesneri* litteraria supellectili ab Hagenbuchio accepit; plurimas vero a *Trillero* procusas, foecundo in effundendis conjecturis ingenio, sed raro felici. Has copias suas in Annotationibus lectorum usui exposuit. Praeterea editas doctorum virorum de Aeliano observationes collegit, veterum scriptorum locos, ubi eadem traduntur, comparavit, conjecturas etiam quasdam cum suas tum patrui exprompsit*); interpretationem denique latinam Gesneri plurimis in locis emendavit, nec emendavit tantum, sed saepenumero novam fecit[16]), in hac quoque re, ut in Praefatione narrat, secundis *Gesneri* curis usus, nec *Pantini*, qui multos Aeliani locos a *Michaele Apostolio* in Proverbiorum Centurias relatos latine reddidit, laborem in hoc negotio positum negligens.

---

*) In hac parte *Gronovius* viris doctis minime satisfecit. Prolata quadam de loco in Hist. Anim. conjectura *Valckenarius* ad Callim. El. p. 206. adjicit haec: „Sed in opere elegantissimo centena adhuc sunt vitiata, quibus Trilleri et Abrahami Gronovii certe non erant emendandis.“ Etiam *Wesselingius* aliquo loco conqueritur, quod tam multa in hac editione depravata et obscura silentio sint praetermissa.

16) De molesto hoc labore Gronovius ita loquitur: „Gillii versionem, a Gesnero emendatam, rejicere prorsus religioni ducebam; quaedam autem mutare perquam mihi difficile videbatur, quum Aeliancarum periodorum sensum potius quam verba latine reddere duumviris istis visum fuisset, et nexus verborum adeo sibi invicem cohaerentes adaptare, ut mutari, aut demi vel addi quicquam continua verborum cohaerentia vix pateretur. Id igitur, quod pro virili potui, hac in parte a me praestitum est.“ Haec Gronovii interpretatio, a Schneidero repetita, hic illic prava correctoris sedulitate videtur esse depravata. Sic v. c. III. 27. in versu Homerico legitur *oblectantem se capris*, pro *apris*, κάπροισι, ut recte vertit Gillius. Illum errorem in Schneideri quoque editione repetitum esse dolet.

Gronovii editio, chartarum nitore et magnitudine, luculenta typorum elegantia, internisque virtutibus haud paucis conspicua, sed carior quam pro fortuna plurimorum Europae philologorum, commoda praeda visa est iis, qui in alienis agris, ubi sementem non fecerunt, messem peragunt. Repetita igitur est Basileae anno 1750. 4.[17]) tum iterum Heilbronnae ap: Franc. Joseph. Eckebrecht. A. MDCCLXV. Tubingae denique ap. Joh. Georg. Cottam. Anno MDCCLXVIII. Verum bibliopola Heilbronnensis, si fides *Fabricio* in Bibl. Gr. Vol. V. p. 602. Basileensis editionis titulum tantum mutavit, loci alius annique serioris notam addidit, vulgari hac fraude doctis hominibus fucum facere conatus. Hoc si verum est, ut est certe admodum probabile, tres hae editiones pro una haberi debent. Tubingensis enim et Heilbronnensis tam sibi sunt similes, ut ovum ovo similius non inveneris. Quod autem titulus pollicetur editionem *juxta exemplar Londinense* factam, hoc ita verum est, ut utraque editio illi exemplari singulis paginis accurate respondeat, neque ei ulla in re cedat, nisi chartarum bonitate, typorumque elegantia. Laudem etiam quicunque ei praefuit meretur hanc, quod typographorum peccata in editione Londinensi commissa sustulit, ea certe, quae in ultimis Gronovianae editionis utriusque Tomi paginis emendata sunt. Intra hos enim ille fines se continuit. Nam quae ibi annotata non sunt, ea fidenter repetivit, ut v. c. I. 47. περιχναῦσαι. VII. 23. ὁραῖος et similia.

Quadraginta annis post Londinensem editionem, quum in Germania, bonis litteris in dies laetius efflorescentibus, Aelianei quoque operis diligentius, quam a

---

17) Editionem *Basileae* nomen in fronte gerentem ipse non vidi, quare de *Fabricii* sententia, caussa non satis cognita, statuere nequeo. In *Jahnii* Annalibus l. c. commemoratur secunda Basileensis editio anni 1774. cujus notitia fortasse ex *Weigelii apparatu* est petita.

Batavo editore factum esset, illustrati et exculti desiderium esset excitatum, *Jo. Gottl. Schneiderus*, vir, qui ad *Gesneri* exemplum [18]) graeci sermonis scientiam haud vulgarem cum historia naturali tam veteris quam recentioris aevi felici societate conjunxerat, huic labori curam animumque intendit. Prodiit nova editio *graece et latine cum priorum interpretum* novisque animadversionibus *Schneideri Saxonis.* Lipsiae anno 1784. 8. Haec editio quamvis properata inter incommoda adversae valetudinis, neque externo cultu commendata, plurimas tamen habet non a doctrina tantum, quam in nullo praestantissimi viri opere desideraveris, verum etiam ab acumine laudes. Librorum quidem manuscriptorum praesidiis, quae quidem in censum venire possint, instructus non fuit; nam Augustani codicis lectiones in margine editionis Tornaesianae a viro docto notatae, neque magna cum diligentia videntur fuisse excerptae, neque ultra librum quintum procedebant [19]). Praeter has hic illic comme-

18) *Schneiderus* in Praef. ad *Aristot.* H. A. p. III. „Semper mihi ante oculos fuit Conradus Gesnerus, qui studia philologiae faustissimo connubio cum rerum naturae pervestigatione conjunxerat, et veterum auctorum cum graecorum tum latinorum scripta omnia, quae tum extabant, lectione immensa et commentatione accurata et critica amplexus erat.“ Eodem vero loco conqueritur vir omnis generis scientiae cupidissimus, quod ipsi neque per muneris academici rationem, neque per fortunam licuerit, in historiae naturalis studiis domicilium figere, seque poenitere ait, quantillum in eo studio profecerit. In Epistola ad Wolfium, Nicandri Alexipharmacis praefixa, idem se comparat cum Varronis anicula simul manibus trahente lanam, simul oculis observante ollam pultis, conquestus simul de taedio operae criticae ex acriore historiae naturalis studio contracto, addens etiam haec: „annis abhinc aliquot factus sum vespertilio, neque in muribus plane, neque in volucribus sum.“ Sed de Schneideri in utraque disciplina meritis consulendus inprimis *Francisci Passovii*, viri doctissimi; de eo commentatio, quam initio Praefationis nostrae commemoravimus.

19) Etiam in parte ultimi libri quaedam ex eodem fonte lectiones enotatae erant. Suspicabatur Schneiderus hanc eandem esse lectionis varietatem, quam olim Oudendorpius, postea Wernsdorfius Gedanensis, ex Oudendorpii fortasse bibliotheca emtas, usurpavisset. Hoc de Wernsdorfio quidem verum esse, vix dubites, quum hic nullas ex cod. Aug.

morat ex cod. Gudiano, qui pauca quaedam Aeliani Excerpta complectitur, lectiones eas, quas a Lessingio habemus proditas[20]; ipsum enim codicem tum quidem nancisci non potuit; correctionesque doctorum virorum in commentariis librisque criticis obiter prolatas, acceptas illas maximam partem a *Carolo Gottl. Kühnio*, qui post Varias Aeliani Historias editas, etiam libros de Animalibus edere constituerat, cum in annotationibus unicuique capiti subjectis, commemoravit, tum haud raro orationi scriptoris emendandae adhibuit. Non multa autem in contextu novavit, in quo Gronovii potissimum vestigia secutus, Tubingensis editionis exemplar a typographorum erroribus purgatum, operis exscribendum tradidit. Annotationum duplex genus est, alterum ad criticam[21], ad res alterum spectans. Et in his quidem non solum veterum, qui de iisdem rebus tradiderunt, testimonia comparavit, in quo negotio Gronovius ei praeiverat[22]; verum etiam recentiorum suasque observationes veteribus admovit. In hac autem parte aliis fortasse plurimis, sibi ipsi non satisfecit[23]. Quare paucis annis

---

lectiones afferat, nisi ex primis quinque libris, et duas (ad Philae carmina graeca p. 270 et 285.) ex libro ultimo. De Oudendorpio autem falsa est suspicio. Hujus enim collatio Augustani codicis omnes Aelianei operis partes complectebatur.

20) Beyträge zur Geschichte und Litteratur. P. 1. p. 187.

21) In annotationibus criticis interdum commemorat veterum editionum lectiones ex editione Tornaesiana et Tubingensi excerptas; genuinam enim Tigurensem Gesneri editionem non magis videtur consultasse, quam Londinensem Gronovii, unde factum est, ut non uno in loco notharum illarum editionum vitia pro genuinis lectionibus commemoraret. Et ipse fatetur, se veteres editiones non constanter contulisse, sed in iis tantum locis, qui de vitio suspecti essent, inspexisse.

22) In his, quum ex fontibus communi usui patentibus derivata sint, Schneiderus raro Gronovii nomen apposuit, neque ego illud supplendum putavi, alias omnia ad suum quodque auctorem referens.

23) In Praef. p. 9. scribit: „multo plura quam a me vel emendata vel illustrata sunt loca peritioris medicinam et majorem historiae naturalis, physices atque anatomiae scientiam desiderant."

post editionem emissam, *Auctarium* Emendationum et Annotationum ad Aelianum edidit [24]); novisque subinde subsidiis cum ad verba emendanda, tum ad res illustrandas paratis, novae Aelianei operis editionis consilium cepit. De quo consilio, deque opera in eo exsequendo posita et brevi ante obitum tempore profligata, supra exposui. Hoc loco suffecerit addidisse, exemplar Schneideri cum secundis ejus curis a praestantissimi viri haeredibus Frommanno venditum, a me in Bibliothecam publicam Gothanam esse relatum, ubi qui velit illud consulat, atque de fide in opibus mihi concreditis praestita statuere possit. Annotationes Schneideri, cum eas, in quibus judicium de lectionibus expromsit, tum quibus historiam naturalem explicavit, ipsis verbis, quibus in curis secundis usus fuerat, apposui integras [25]); eas autem, in quibus priorum editorum sententiam aliquam simpliciter repetiverat, interdum contraxi, studiose tamen cavens, ne quid mihi, quod Schneideri aliorumve esset, arrogasse vi-

24) Subjectum est hoc *Auctarium* Tomo secundo Reliquorum Friderici II Imperatoris de arte venandi cum avibus, quae prodiit Lipsiae anno 1788. 4. Ad finem Additamentorum scripsit: „Haec fere sunt, quae et mea et lectorum Aeliani mei interesse putavi, ut supplementi instar adderem iis, quae ante hos quinque annos in scriptorem ex alio merito laudabilem commentatus sum. Morbus tum gravissimus limam mihi in ipsa opera cohibuit, a quo postquam convalui, omnem dedi operam, ut, quidquid omissum aut male traditum reperissem, corrigerem et supplerem. Reliqua levioris fere momenti supplementa commodiori loco servata repono."

25) Raro in his aliquid mutavi nihilque adeo, quod sensum afficeret. Sed quum *Schn.* in veterum locis allegandis variis saepenumero editionibus esset usus, ut quaeque ad manus esset, has allegationes equidem lectorum utilitati prospiciens ad unam aliquam editionem, qua vulgo uti solemus, revocavi. Sic v. c. Schneiderus Plutarchi Moralia laudans, ad Huttenii editionem lectores plerumque remittit; hujus editionis paginis substitui paginas ed. Stephani; in Strabone citat modo edit. a Siebenkeesio inchoatam, modo aliam; ipse semper Casaubonianae editionis paginas apposui et sic porro. Caeterum *Schneideri* annotationes a meis semper sejunxi linea verticali appicta initio, nomine autem viri doctissimi in fine adscripto. Si quid illis inserendum esset, mea verba uncinis seclusa a Schneiderianis distinxi.

derer. Et quum in iis praesertim Annotationibus, quae de rebus commentantur, quaedam essent, quae jam aliis locis, velut in Commentariis ad Aristotelem, ad Nicandri poemata et ad Scriptores de re rustica, exposuerat, haec quoque, nisi Aelianum prope attingerent, non dubitavi aut contrahere, aut omnino resecare, lectores ad eos libros remittens, ubi eadem aut iisdem verbis aut fusius etiam disputata sunt.

Superest, ut de praesidiis, quibus in nova hac editione adornanda usus sum, rationem reddam. Ac primum quidem dicam de libris mstis, ex quibus *Schneiderus* in curis secundis varias lectiones commemoravit; tum de iis, quos vel ipse contuli, vel quorum lectiones ab aliis excerptas accepi. Schneideri subsidia [26]) asterisco notabo:

* 1. 2. libri *Vindobonenses* duo, numeris 7 et 51 notati. Ambo sunt chartacei. Prior (7) antiquus, et judice *Daniele de Nesselo* in Suppl. Catal. Lambec. Part. III. p. 21. bonae notae, implet paginas 201 in fol. sed non est integer. Desinit enim in Libro XVI. c. 36. quod inscriptum: περὶ τῆς τῶν ἐλεφάντων πρὸς τοὺς ὗς ἀπεχθείας. *Alter* (51) constat foliis 168 in forma octava, emtus olim Constantinopoli ab *Augerio Busbeckio*, ut testatur *Nesselius* Part. III. p. 55. Nec hic est integer. Incipit Libro VII. c. 8. a verbis: θειότερα νοεῖν ἢ κατὰ τὴν θνητὴν φύσιν ἐκόμπαζεν. An reliqua habeat usque ad finem nec ne, *Nesselius* non tradidit; sed in Schedis Schneiderianis invenio eum desinere L. XVII. c. 32. in verbis προςέχεται οἷς ἄν. Duos hos codices, non totos, sed in locis tantum difficilioribus, comparavit *Weigelius,* V. Cl. Archiater Dresdensis, ut narrat *Schneiderus* in Annot. ad *Aristotel.* H. A. V. 12. 6. p. 299.

---

26) Index subsidiorum Schneideri schedis non erat additus. Quare nonnulla unde acceperit conjectura tantum novimus, alia prorsus ignoramus.

is, quem commemorat *Thomas Bartholinus* in Epistola ad *Johannem Schefferum* in Centur. IV. Ep. XXXVII. p. 216. scribens: „Habeo Excerpta quaedam graeca msta ex Aeliani libris de Animalibus, quae hinc inde plura habent, quam editi hactenus codices“ 31). *Plura haec* nihil fortasse sunt aliud, nisi ramenta illa, quae Passovius ex cod. Rehd. edidit; nisi, quod magis etiam verisimile, *Bartholinus*, quum hic illic invenisset capita ex pluribus conflata, accessiones illas, ex diversis locis petitas, pro ineditis habuit. Qui error pro illorum Excerptorum conditione facillimus.

* 4. Excerpta ex Aeliano in *Cod. Gudiano* Bibl. Guelpherb. quem descripsit *Lessingius* (zur Geschichte und Litteratur I. p. 187. ss.) cum quo cf. *Ebertum* in Codd. gr. et lat. Bibl. Guelph. p. 1. Inter alia varii generis hic liber continet XXIV capita ex quinque prioribus Aeliani libris excerpta, et quidem duodeviginti numero ex libro Imo, unum ex IIdo, quatuor ex IVto, unum ex Vto. Eadem habentur in codicibus quibusdam Bibliothecae Laurent. quorum unum descriptum dedit *Bandinius*, cujus singularem de iis errorem monstravit *Lessingius*. In editione Aeliani Lipsiensi *Schneiderus* eas tantum Gudiani libri lectiones commemoravit, quae sunt in paucis illis capitibus, quae *Lessingius* edidit, ipsumque codicem tractare atque inspicere sibi non licuisse queritur. In curis secundis lectiones ex eodem in aliis capitibus observatas commemorat.

* 5. *Codex Upsaliensis.* Quum in Schneideri schedis lectiones codicis Upsaliensis commemoratas invenissem, neque unde ductae essent, investigare potuissem,

---

31) In illa Epistola *Bartholinus* hortatur *Schefferum*, ut opus Aeliani de Animalibus criticae opis indigum, ne intactum relinqueret. Ad quod Schefferus respondet Ep. XLII. p. 248. Historiam Animalium alium desiderare interpretem.

per litteras adii virum clarissimum, *Eric. Gust. Gejer*, historiarum in universitate Upsaliensi Professorem, eumque rogavi, ut me de illo codice certiorem faceret. Respondit ille precibus meis, misitque descriptionem codicis, ab *J. H. Schrödero*, historiae litter.. et Archaeol. Professore, Regiaeque Academiae Bibliothecario, viro clarissimo, his verbis conceptam: „Aelianus περὶ ζώων ἰδιότητος. libri XVII. 4. cod. bombycinus, nitidus, integer. Foliis constat CXIX. Exaratus esse videtur circa medium saeculi XV. *annus* mihi non liquet. *Locus* vero extra dubium positus est ex annotatione librarii, quae ad calcem libri comparet, hujusce tenoris, si recte assecutus sum: πόνοσ μιχαήλου ἐνείου λακώνου ἐν Βουνωνία πόλει ἰταλίας. Ex dono D. Olavi O. Celsii haud ita pridem Episcopi Dioeceseos Lundensis et Academiae Lundensis Procancellarii egregium huncce Codicem possidet Bibliotheca Upsaliensis. Ad fidem pronum est, Rev. D. Celsium e bibliotheca selectissima Patris D. Olavi Celsii, olim Theol. Professoris primarii Upsaliensis, Botanici consummatissimi, eundem jure hereditatis sibi adquisivisse. De cetero pristinis de possessoribus nihil dicendum habeo. Nulla neque in fronte Codicis, neque ipsius integumento eorundem vestigia hodie adsunt. Varias lectiones in Librum III., collata scilicet editione Gesneri (Tiguri 1556) publici juris fecit cel. Aurivillius, Bibliothecarius Upsaliensis, antecessor meus longe meritissimus, in brevissima illa, quam anno 1806 ediderat, *Notitia Codd. Mss. Graecorum Bibl. Acad. Upsal.* 4." Haec *Schröderus*, qui praeterea varias lectiones ab *Aurivillio* excerptas descriptioni addidit, unde intellexi, *Schneiderum* lectiones, quas ex libro Upsaliensi commemoravit, ex nullo alio fonte, quam ex illo *Aurivillii* libello derivasse.

A me ipso ad novam hanc editionem haec adminicula sunt adhibita:

6. *Codex Augustanus* (*a*) nunc regius Monacensis (Vid. Catal. Mssc. gr. Bibl. reg. Monac. no. DLXIV. Tom. V. p. 426) [32]), in charta bombycina scriptus, formae minoris; temporis injuria, aqua et madore multis in locis male affectus. Scriptura minuta, sed distincta, interdum elegans, sed compendiis intricata, docti caeterum et diligentis librarii. Marginibus, ut dixi, tempore et madore corruptis, manus recentior versus obscuratos interdum atramento superinducto renovavit, quo ipso legendi difficultas augetur. Hic illic folia exciderunt aut discerpta perierunt, in quorum locum alia sunt inserta

---

32) Male *Davides Hoeschelius*, qui librorum Bibliothecae Augustanae Catalogum edidit Augustae Vindel. 1600. hunc codicem p. 54. Plut. VIII. nr. III. recensens, eum continere scribit *Excerpta ex Aeliani lib.* XII (sic) *de proprietatibus Animalium.* Multa idem praeterea continet. Et primo quidem loco *Pollucis* Onomasticon, quod *Aeliani* opus proxime sequitur. Hoc excipiunt Excerpta de Animalibus sine titulo, et initio mutilo. Tria enim capita excidisse, inde apparet, quod sic incipit: κη̄ δ. περὶ ὑαίνης. Ultimum cap. est νϛ (56) περὶ ἀρκτόμυος*). Proxima est Historia Trojae in fine mutila, eadem, quam *Majus* edidit in Catal. Uffenbachiano Tom. I. ex Cod. Uffenbachiano nr. XXIV. (vid. ibi p. 586), quem verisimile est ex Augustano nostro descriptum esse. Nam praeter hoc fragm. Historiae Trojanae, iisdem verbis (αἴας ὁ τελαμώνιος ἐκμάζων τὴν ἐπὶ τῷ) desinens, quibus in nostro codice finitur, continet etiam easdem tres *Himerii* orationes, et eadem *Philae* poemata, quae Trojanam historiam in Augustano excipiunt. Praeterea habet *Tzetzae* Chiliades, Fabulas *Aesopi* numero CCXXVIII. *Aeneae sophistae* Dialogum Theophrastum; tres declamationes *Himerii*, *Juliani* denique Caesares. Mirari subit, quod nemo eorum, qui hanc illamve ex hoc codice particulam ediderunt, Aelianei operis, quamquam majorem ejus partem implentis, mentionem fecit; neque *Heusingerus* in Praef. ad Juliani Caesares, neque *Wernsdorfius* Gedanensis ad Philae Carmina graeca Lipsiae edita an. 1768. et ad Himerium; neque *Kieslingus* in Praef. ad Tzetzae Chiliades; nec *Schneiderus* denique ad Fabulas Aesopias. *Schneiderus* tamen codicem ipsum manibus non tractavit, sed fabulas illas ex Apographo Lessingiano repetivit; ut *Huschkius* eas, quas in Diss. de Fabulis Archilochi exhibuit, ex Apographo Göttingensi duxit.

*) Haec de Animalibus capita commemorat *Gesnerus* de Quadrup. p. 743. ἀρκτόμυος mentionem faciens. Auctor eorum in cap. de camelopardale narrat, se hoc animal Constantinopoli vidisse, regnante Μονομάχῳ i. e. Constantino (an. p. Chr. 1042) Monomacho. Idem opusculum commemorat *C. F. Matthaeus* in Diario cui titulus: Allgem. litter. Anzeiger. 1800. no. 108. p. 1055. et in *Seebodii* Archiv. Phil. an. 1824. p. 591. s.

manu diversa scripta; unum tamen in fine libri ultimi restitutum non est. Unicuique libro praefixus est *Index capitum*, plerumque consentiens cum titulis singulis capitibus in Cod. Monacensi Fuggeriano praefixis. Iidem tituli margini codicis adscripti, sed parum constanter; in plurimis enim libris prorsus sunt omissi. Numerus capitum in prioribus libris litteris (α. β. γ.) notatus; quae litterae ab alia manu crebro sunt immutatae; inde a tertio libro medio cifrae arabicae numerandis capitibus sunt adhibitae, sed scriptae illae recentiore manu, quae etiam vocabula lectu difficilia hic illic in margine explicavit, obscuris et depravatis obelum adjecit, interdum etiam in ipso contextu talia notavit. Quae omnia a primis editoribus, *Gesnero* et *Guldenbeckio* profecta esse suspicor.

De aetate codicis diversae fuerunt eruditorum sententiae. *Conradus Gesnerus* vetustissimum dicit; disertius aetatem definire non ausus. Minus caute *Liebius* apud *Heusingerum* in Praefatione ad Juliani Caesares anno 1736 Gothae editos eum ad saeculum XI retulit; ipse *Heusingerus* ante saeculum XIII scriptum esse affirmat. Uterque temere. Neque Harlesius bene, qui in Bibl. Gr. Vol. I. p. 631. Augustanum codicem Planudis aetatem longe superare scribit. Quum enim hoc codice Philae quaedam poemata, eadem, qua reliqua, manu scripta contineantur, *Philes* autem, secundum probabilem *Wernsdorfii* sententiam, saeculo quarto et decimo ineunte floruerit, quo ipso tempore etiam *Maximus Planudes* vixit, codex ille non potuit scriptus esse ante ejusdem saeculi exitum; serius autem ne scriptus sit, ineunte fortasse saeculo quinto decimo, nihil impedit.

Ex hoc itaque codice, sive potius ex Apographo Guldenbeckiano, quod *Gesnerus* codicem illum repraesentare arbitrabatur, Tigurina profluxit editio, quae proinde in plurimis cum eo conspirat. Quae discrepant, du-

cta sunt aut ex Fuggeriano libro, de quo statim dicemus, aut a *Gesnero* ob grammaticas potissimum rationes mutata sunt, aut *Guldenbeckio* imputari debent, qui lectiones codicis vel consulto mutavit, vel minus recte explicavit. Sed de hac re quid statuendum sit, in superioribus demonstrare conati sumus.

7. Codex *Venetus* (*V*), membranaceus, formae maximae, nitidissime scriptus. In Bibl. S. Marci numerum habet DXVIII. Inscriptum nomen prioris possessoris: Βιβλίον ἐμοῦ Βησσαρίωνος καρδηνάλεως τοῦ τῶν τουσκλῶν. Praeter *Aeliani* historiam Animalium continet *Eunapii* Vitas Sophistarum, *Apollonii Pergaei* Conica, *Sereni* [σιδήνου (sic) ἀντινοέως] de Sectione Cylindri [33]). Descriptus esse videtur, *Morellio* judice, quem vide apud *Boissonadum* in Praef. ad Eunap. Tom. I. p. VII. ex veteri Cod. Florentino, de quo statim dicamus, qui et ipse *Aelianum* conjungit cum *Eunapio* [34]). Cum hoc *Bessarionis* codice comparavi Aeliani Prooemium et partem libri I^mi^ usque ad cap. XVI. qua comparatione instituta liquido apparuit, codicem Venetum et Florentinum ex eodem fonte profluxisse, Fuggerianum - Monacensem autem e Veneto descriptum esse. Praeterea in Bibliotheca S. Marci servantur hodie Excerpta quaedam ex Aeliano, quorum primum est οἱ τῶν ὀστρακονώτων τῶν καὶ ὀστρακοδέρμων (Hist. An. IX. 6.) [35]). Implent tria

---

33) Ex hoc codice descriptus videtur is, qui anno 1542 *Joannis Nauplioti* manu Venetiis exaratus, olim servabatur in Bibl. *Meermanni*, nunc in Britanniam migravit ad *Thomam Philipps*, nobilem Anglum (in Middlehill. Worcestershire), qui amplam librorum mstorum collectionem ex omnibus Europae partibus contraxit. Vid. *Haenle* in Catal. Libror. mss. p. 837. nr. 1522. 211. Idem vir doctus p. 926. commemorat codicem extantem in Bibl. Escurial. qui, ut editio Tigurina, omnia scripta complectitur, quae Aeliani nomen praeferunt, exceptis Epistolis.

34) Uterque scriptor junctus etiam in cod. Neapolitano, qui existimatur esse saeculi XIV. Vide *Boissonadum* l. c. p. IX.

35) Relatus Codex in Marcianam ex Bibl. S. Michaelis prope Muria-

tantum codicis folia, qui praeter alia quaedam *Philostrati* Heroica continet.

8. Codex olim *Fuggerianus*, nunc regius *Monacensis* (*m*), chartaceus, formae maximae, signatus numero LXXX. Vid. Catal. Mss. graec. Bibl. Mon. Vol. I. p. 462. s. Descriptus est, ut dixi, Venetiis ex optimis membranis Bessarionis, cujus ipsius nomen oculos in prima pagina advertit. Primus enim in Fuggeriano codice locus datus est duobus prioribus libris Apologiae Platonis, quae Cardinali eruditissimo illa aetate ab omnibus Platonis cultoribus maximas laudes pepererat[36]. In Aelianeo opere hic codex, quamvis ab imperito Graeculo negligentissime, ut ad finem properante, scriptus, multas bonas lectiones offert, quas omnes in Veneto autographo esse confido, quare hic liber quasi pro vicario illius libri haberi potest. Errores, qui plurimi sunt, maximam partem scribae incuriae et festinationi imputandi, hic illic rubro emendati[37]; omissiones in margine suppletae ab alia manu, correctoris procul dubio, cui *Fug-*

---

num, cujus Catalogum edidit *Jo. Bened. Mittarelli.* Venet. 1779. fol. Vid. ibi p. 9. Codex est chartaceus formae quadruplicatae.

36) In prima pag. scripta sunt haec: Βησσαρίωνος καὶ πατριαρχοῦ κωνσταντινουπόλεος ἐλέγχων τῶν κατὰ πλάτωνος βλασφημιῶν βιβ. δύο. Αἰλιανοῦ περὶ ζώων ἰδιότητος. De illo Bessarionis opere vid. *Humphred. Hodium* de Graecis illustr. linguae gr. instauratoribus p. 168. s. *Aelianus* incipit fol. 164. Cuique libro praefixus est Index capitum totius libri; in contextu autem singulis capitibus quoque titulus additus cum numero.

37) Reperiuntur in hoc codice etiam aliae correctiones bene multae, atramento subflavo scriptae, quae omnes sunt recentissimae, nempe ab *Ignatio Hardt*, Bibl. reg. olim custode, factae, ductaeque ex libro edito nescio quo, ad quem codicem in *Matthaei*, Professoris olim Vitebergensis, gratiam contulit. Hic vir, cujus manum optime novi, lacunas in Monac. libro relictas, quaeque eaedem sunt in autographo Veneto, suo Marte explevit, verba autem haud pauca temere mutavit, aliis litteris deletis, aliis insertis, ita ut, pro sua virili parte, libri ipsius curae et custodiae crediti fidem incredibili audacia adulteraverit. Quod monendum duxi, ne quis in posterum temerariis his correctionibus deceptus recentes interpolationes cum antiquioribus, quae longe rariores sunt, confunderet.

gerus mandaverat, ut libros ipsius impensis a mercenariis descriptos, cum autographis conferret. Idem in pluribus libris Bibliothecae Monacensis iis, qui ex Fuggerorum bibliotheca in eam relati sunt, factum vidi. Hunc codicem Tigurinus editor, ut supra dixi, quasi in subsidium adhibuit, unde quae in Augustano suo manifesto depravata aut omissa essent, emendaret et suppleret; saepius id et constantius procul dubio facturus, nisi et recentior libri aetas, cujus genuinum fontem ignorabat, et manifesta scribae imperitia tot tamque absurdis peccatis prodita, eum ab accurata ejus comparatione abstraxisset. In multis recentioris scribae lapsus certis signis a veteribus lectionibus dignosci possunt; non tamen ubique nec in omnibus. Qua de caussa, ne quid forte praeterirem, quod sic in Veneto libro legeretur, omnes Monacensis libri lectiones, etiam liquido falsas et ineptas, in Annotationibus commemoravi, facile caeterum laturus, si quis mihi superstitiosam in hac re diligentiam, quod manifestos errores enotaverim, exprobrandam duxerit.

9. Codex *Mediceus* (*M*) Bibliothecae Laurentinae Plut. LXXXVI. cod. VII. membranaceus, forma quaternaria, scriptus saeculo duodecimo, judice *Bandinio,* qui eum commemorat in Catal. Codd. gr. Bibl. Laur. T. III p. 296. continet praeter *Aelianum* Vitas *Eunapii* foliis 256. In universum bene est et diligenter exaratus, minus tamen in postremis libris. In margine leguntur lemmata et scholia a manu longe quam reliqua recentiore, sed maximam partem ea bibliopegi cultello praecisa et mutilata. Est hic ille liber, quem *Jacobus Gronovius* Florentiae comparavit, non ea tamen qua velis diligentia. Sed de hac re supra diximus. Ex nova certe, qua nos usi sumus, collatione haud exiguus optimarum lectionum accessit numerus, de quibus *Gronovius* tacet. Quod si quae forte adhuc resideant, ea in rebus levioris momenti

versari arbitror, in accentuum potissimum ratione, quam is, qui mandante *Carolo de Furia*, viro clarissimo, collationem in nostram gratiam instituit, raro attendisse videtur [38]).

10. Proximum locum in nobilissima Laurentina tenet alius Aelianei operis codex, chartaceus, forma quaternaria, quem *Bandinius* commemoravit l. c. p. 298. Dixi de hoc codice supra cap. II. p. 37. not. 24. Paucas quasdam inde excerpsi lectiones, quas *Medic. chart.* nomine notavi.

11. *Excerpta* ex Aeliano (A) Bibliothecae Ambrosianae Mediolanensis. Codex chartaceus, formae majoris. Continet Plethonem de generatione Deorum, et Excerpta, quae dixi, praefixo titulo, ut in Excerptis Rehdingerianis: Αἰλιανοῦ ποικίλη ἱστορία. quem sequuntur tria capita ex Var. Hist. ducta περὶ φαλάγγων, περὶ ἀλώπεκος, περὶ τρυγόνων. Haec excipiunt Excerpta ex Histor. Anim. et quidem primum περὶ τρυγόνων θαλασσίων (I. 39.) περὶ δρυοκολάπτου (I. 45.) et sic porro. Ex hoc quoque libro paucas tantum lectiones enotavi.

12. Codex *Parisinus* (*b*) Bibliothecae regiae chartaceus n 1694. (Vid. Catal. Codd. Mss. Bibl. reg. T. II. p. 389.) saeculo XVI^mo^ exartus, olim Debosianus, tum regius factus (2174) ex haereditate *Nicolai Josephi Foucault* [39]), implens folia circa ducenta, quae conti-

38) In postrema parte libri XVIImi ordo capitum in Cod. Mediceo et Monacensi a vulgari ordine recedit. Hoc enim se modo excipiunt. c. 34. αἶγες δὲ Κάσπιαι. c. 38. ἐν θαλάττῃ τῆς Κασπίας. c. 39. ἐν τῇ Πραξιακῇ. c. 41. μυῶν ἀρουραίων. c. 42. ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ. c. 43. πάρδαλις. c. 44. ῥινόκερως. c. 45. ἀγριώτατος. c. 46. λέγει ὁ Μνασέας. c. 35. ἐν λόγοις Κρητικοῖς. c. 36. καμήλου κρέας. c. 37. ἀλοῶντες. Epilogus. Idem ordo est in Monacensi, et in *Gillii* interpretatione. Etiam in cod. Aug. In Indice ultimo huic libro praefixo tituli capitum sic se excipiunt ut in Med. et Mon. In contextu autem ordo idem est atque in editionibus usque ad cap. 41. in quo cod. Aug. desinit. Quum res sit minimi momenti, immutatus autem ordo varia habere possit incommoda, nihil in hac re novandum existimavi.

39) Is erat, qui Academiae Inscriptionum socius honorarius, regiis-

nent Αἰλιανοῦ ποικίλην ἱστορίαν. Ἐκ τῶν Ἡρακλείδου περὶ πολιτειῶν. Tum Αἰλιανοῦ περὶ ζώων ἰδιότητος βιβλίον πρῶτον. De hoc libro, quem ex Vaticano codice, in quo eaedem sunt lacunae et omissiones, et ubique in plurimis lectionibus consensus, non sine vitiis tamen descriptum esse non dubito, quum in superioribus egerim, unum hoc loco addam, esse in eo lacunam Libro IV^to^ c. 21. inde a verbis πέφυκε δὲ κατὰ τὴν ἔλαφον. usque ad cap. 31. θηλῆς τῷ στόματι. nota hac adscripta: σημειωτέον ὅτι μέχρι ταύτης τῆς γραμμῆς ἐστὶ τὰ τοῦ κβ̄ κεφαλαίου· ἀπὸ δὲ ταύτης, τὸ ἐπίλοιπον τοῦ λβ̄΄ κεφαλαίου· ἐλλείπετο γὰρ ἐκ τοῦ ἀντιβολαίου, καὶ μὴ σπουδάσαντας ἀκριβῶς ἔλαθεν ἡμᾶς οὑτωσὶ γράψαι. Ζητητέον οὖν εἴπου τὰ ἐλλείποντα εὑρεθείη χρήσιμα ὄντα τοῖς σπουδαίοις. Et postea: εὑρεθέντα οὖν ἐγράψαμεν ἐν τῷ τέλει τοῦδε τοῦ βιβλίου. Undecim haec capita alio loco inventa sunt a Bruneto, Bergerii in hoc codicum Parisinorum conferendorum labore socio, lectionumque ex iis excerpta varietas.

13. Codex *Parisinus* alter (*c*) chartaceus, foliis 194. signatus olim numeris MCCLXI. 1382. 2663. nunc 1695 (vide Catal. T. II. p. 389). scriptus saeculo XVI^mo^. Titulus est in I^mo^ folio: Αἰλιανοῦ περὶ ζώων ἱστορίας, βιβλία ἑπτακαίδεκα ἐν κεφαλαίοις διειλημμένα,

νης

καὶ πλέον οὐδέν. τῆς θ κιβωτοῦ.

14. Codex *Vaticanus*. (*Vat.* et *v.*) membr. signatus no. 997. qui per aliquot annos Parisiis in Bibliotheca imperiali servatus, tum vero Romam remissus, nunc ubi lateat ignoratur. Vid. Praef. p. XIV. ss. Has membranas *F. J. Bastius* inde a libro tertio[40]) cum editione Schneideri composuit, variasque lectiones inde ductas margini adscripsit; ex quo exemplari, in splendidissima *Renuardi* V. cl. bibliotheca servato, eas *LeBasius*, vir

que aedificiis praefectus, initio anni 1721 obiit. Laudatur ob excellentem doctrinam cum magna in rebus publicis administrandis peritia conjunctam.

40) Tres priores libros *Bastius* utrum non comparaverit, an observatas inde lectiones in alium locum retulerit, ignoro equidem. Posterius ut credam facit, quod lectionem libri Vaticani ex libro I^mo^ Aelianei operis excitat in Epist. crit. p. 127 = 166.

doctissimus, in meam gratiam descripsit. Progressi erant typographi in excudendis annotationibus nostris usque ad cap. XI^mum Libri VIII^vi, quum illarum lectionum fasciculus, nitidissime scriptus, ad me afferretur, quare ab illo demum loco in Commentario nostro comparent cum sigla *v;* reliquas ad priores libros annotatas in Addenda retuli. Sunt in his plurimae dignae, quae in textum recipiantur; multae iis, quae ex aliis libris recepimus, non deteriores; quaedam vero in his ita a reliquorum librorum lectionibus abhorrentes, ut eas a docto correctore aliquo profectas esse vix dubites. Caeterum ex his membranis codicem Parisinum *b* (1694) descriptum videri, supra dixi; quare desiderium lectionum Vatic. codicis trium priorum librorum his chartis quodammodo lenitur.

15. *Exc. Paris.* vel *Exc. Osanni.* In cod. Bibl. regiae Parisinae signato no. 1698. insunt Grammatica nonnulla; quaedam ex Philostrati Imaginibus, tum inde a p. 79^a Excerpta ex variis scriptoribus, quorum nomina adscripta non sunt. Plurima sunt aut Aeliani, aut Marci Antonini, prorsus ut in Cod. Gudiano, quem ex hoc fonte fluxisse non dubito. Non progrediuntur ultra librum IV^tum; plurima ex I^mo libro sumta. In margine habentur Scholia verbosa admodum. Varias lectiones inde ductas ultro mihi obtulit *Fr. Osannus*, vir doctissimus, qui haec Excerpta commemoravit in Auctario Lexic. graec. p. 139. Ex iisdem lectiones nonnullas expromsit *Boissonadius* ad Planud. Metam. p. 631.

16. Emendationes nonnullae *Tiberii Hemsterhusii,* summi viri, quas debeo humanitati *Jacobi Geelii,* viri eruditissimi, mihique eximie faventis.

17. Annotationes *Thomae Reinesii,* ductae ex marg. edit. Tornaesianae, quae servatur in Bibliotheca Gymnasii Cizensis. Hujus usum mihi concessit doctissimus Kiesling, Gymnasii illius Director meritissimus. Mentionem earum fecit *Bernardus* in Epistola ad Reiskium, Vitae Reiskianae subjecta p. 300. Paucae sunt et maximam partem versantur in scriptoribus, qui eadem quam Aelianus tradiderunt, comparandis.

Scribebam Gothae m. Julio. an. MDCCCXXXI.

NOTAE, QUIBUS CODICES IN ANNOTATIONIBUS NOSTRIS SIGNIFICANTUR.

M. Cod. Bibl. Medic. membran.

M. 2. Bibl. Med. chartaceus. ubi *M.* 1. 2. scribitur, uterque significatur.

V. vel *Ve.* Cod. Membr. Bibl. S. Marci.

m. Monacensis. olim Fuggerianus.

a. Augustanus, nunc Monacensis.

b. Parisinus 1. (no. 1694.)

c. Parisinus 2. (no. 1695.)

Gud. Bibl. Guelpherb.

Vindob. 7. interdum 7 simpliciter.

Vindob. 51.

Upsal.

r. Cod. Rehding. Excerpta continens.

Vat. et *v.* Vaticanus deperditus, a Bastio collatus.

al'. s. *alter Gesneri*, varietas ex codice in margine Gesn. ed. notata, et modo ex Cod. Aug. (*a*) modo ex Monacensi (*m*) – Fuggeriano ducta.

ADDENDA AD PRAEFATIONEM.

In recensu subsidiorum, quibus in illustrando Aeliano usus sum, excidit, nescio quomodo, commemoratio Animadversionum *Trilleri,* quas *Schneideri* haeredes mihi una cum reliquis schedis tradiderunt. Scriptae sunt illae Francofurti ad Moenum, mense Majo, anno 1745. ut apparet ex Epistola ad *Abrahamum Gronovium*, cui secundas has in Aelianum Curas inscripsit [1]). Implent eae folia triginta sex, forma quam vocant quaternaria, et procedunt usque ad finem capitis XI^{mi}. licet titulus Animadversiones in omnes XVII libros promittat. Unde quaterniones aliquot periisse apparet [2]). Studiose sunt elaboratae, neque solum ad verba emendanda spectant, sed locutiones quoque minus usitatas illustrant, omnia eo more, quem ex aliis *Trilleri* operibus novimus. Sunt tamen inter conjecturas nonnullae satis probabiles. Has

1) Adscribam initium hujus Epistolae, si forte ad mitigandum severum illud, quod ferri solet hodie de viro non indocto, sed in critico negotio minus felice, judicium faciat: *Amplissimo celeberrimoque viro Abrahamo Gronovio S. P. D. Daniel Willhelmus Trillerus. Anni nunc fere viginti elapsi sunt, ex quo emendationes quasdam in Aeliani de Natura Animalium Libros tumultuaria quidem opera conscriptas, ad Te, ut nosti, Vir celeberrime, miseram; ex quibus nonnullarum nondum me prorsus poenitet, gravissima quippe Medicei Cod. Msti Tui auctoritate postea liquido confirmatarum. Quasdam tamen contra ita esse comparatas, fateor, ut juvenili calore subito effusae, veniam potius mereantur, quam defensionem aut mantellum. Quis enim sodes est, qui nihil offendat, nusquam incurrat?*

2) Annexae sunt, titulo non addito, Annotationes ad ultimam partem Eclogarum *Thomae Magistri* inde a p. 825. ed. *Bern.* usque ad 935.

in Annotationibus nostris diligenter commemoravimus. Praeter ea autem, quae peculiare hoc volumen complectitur, *Schneiderus* exemplar Aeliani a *Weigelio*, Viro clarissimo, Regis Saxoniae Archiatro, dono acceperat, in cujus margine correctiones quaedam manu *Trilleri* erant scriptae. Ex hoc libro nonnullas ad posteriorem Aelianei operis partem in Cur. secundis quis commemoravit. Prioribus illis raro usus est. Tradidi hoc Volumen una cum *Schneideri* Curis secundis Bibliothecae publicae nostrae, ubi, si quis velit, Trillerianae eruditionis reliquias commode excutere poterit.

PROOEMIUM.

Ἄνθρωπον μὲν εἶναι σοφὸν καὶ δίκαιον, καὶ τῶν οἰκείων παίδων προμηθέστατον, καὶ τῶν γειναμένων ποιεῖσθαι τὴν προσήκουσαν φροντίδα, καὶ τροφὴν ἑαυτῷ μαστεύειν, καὶ ἐπιβουλὰς φυλάττεσθαι, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα αὐτῷ σύνεστι δῶρα φύσεως, παράδοξον ἴσως οὐδέν. Καὶ γὰρ λόγου μετείληχεν ἄνθρωπος, τοῦ πάντων τιμιωτάτου, καὶ λογισμοῦ ἠξίωται, ὅσπερ οὖν ἐστι πολυαρκέστατός τε καὶ πολυωφελέστατος· ἀλλὰ καὶ θεοὺς αἰδεῖσθαι οἶδε καὶ σέβειν. Τὸ δὲ καὶ τοῖς ἀλόγοις μετεῖναί τινος ἀρετῆς κατὰ φύσιν, καὶ εἰ μὴ κατὰ τὴν οἰκείαν κρίσιν, καὶ πολλὰ τῶν ἀνθρωπίνων πλεονεκτημάτων καὶ θαυμαστὰ ἔχειν συγκεκληρωμένα, τοῦτο ἤδη μέγα. Καὶ εἰδέναι γε μὴ ῥᾳθύμως τὰ προσόντα αὐτῶν ἰδίᾳ ἑκάστῳ, καὶ ὅπως ἐσπουδάσθη οὐ μεῖον τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ζῴων, εἴη ἄν τινος πεπαιδευμένης φρενὸς καὶ μαθούσης πολλά. Ὡς μὲν οὖν καὶ ἑτέροις ὑπὲρ τούτων ἐσπούδασται, καλῶς οἶδα· ἐγὼ δὲ ἐμαυτῷ ταῦτα ὅσα οἷόν τε ἦν ἀθροίσας, καὶ περιβαλὼν αὐτοῖς τὴν συνήθη λέξιν, κειμήλιον οὐκ ἀσπούδαστον ἐκπονῆσαι πεπίστευκα. Εἰ δέ τῳ καὶ ἄλλῳ φανεῖται ταῦτα λυσιτελῆ, χρήσθω αὐτοῖς· ὅτῳ δὲ οὐ φανεῖται, ἐάτω τῷ πατρὶ θάλπειν τε καὶ περιέπειν· οὐ γὰρ πάντα πᾶσι καλά, οὐδὲ ἄξια δοκεῖ σπουδάσαι πᾶσι πάντα. Εἰ δὲ ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρώτοις καὶ σοφοῖς γεγόναμεν, μὴ ἔστω ζημίωμα εἰς ἔπαινον ἡ τοῦ χρόνου λῆξις, εἴ τι καὶ αὐτοὶ σπουδῆς ἄξιον μάθημα παρεχοίμεθα καὶ τῇ εὑρέσει τῇ περιττοτέρᾳ καὶ τῇ φωνῇ.

5 μετεῖληφεν. M. c.
14 F. καὶ τὰ τῶν.
24 παρασχοίμεθα. a.

LIBER PRIMUS.

I. Aves Diomedeae.

Καλεῖταί τις Διομήδεια νῆσος, καὶ ἐρωδιοὺς ἔχει πολλούς. Οὗτοι, φασί, τοὺς βαρβάρους οὔτε ἀδικοῦσιν, οὔτε αὐτοῖς προςίασιν· ἐὰν δὲ Ἕλλην κατάρῃ ξένος, οἱ δὲ θείᾳ τινὶ δωρεᾷ προςίασι πτέρυγας ἁπλώσαντες, οἱονεὶ χειράς τινας εἰς δεξίωσίν τε καὶ περιπλοκάς· καὶ ἁπτομένων τῶν Ἑλλήνων 5 οὐχ ὑποφεύγουσιν, ἀλλ' ἀτρεμοῦσι καὶ ἀνέχονται, καὶ καθημένων εἰς τοὺς κόλπους καταπέτονται, ὥςπερ οὖν ἐπὶ ξενίᾳ κληθέντες. Λέγονται οὖν οὗτοι Διομήδους ἑταῖροι εἶναι, οἳ σὺν αὐτῷ τῶν ὅπλων τῶν ἐπὶ τὴν Ἴλιον μετεσχηκότες, τὴν προτέραν φύσιν εἰς τὸ τῶν ὀρνίθων μεταβαλόντες εἶδος, ὅμως 10 ἔτι καὶ νῦν διαφυλάττειν τὸ εἶναι Ἕλληνές τε καὶ Φιλέλληνες.

II. Scarus.

Ὁ σκάρος πόας μὲν θαλαττίας σιτεῖται καὶ βρύα· λαγνίστατος δὲ ἄρα ἰχθύων ἁπάντων ἦν, καὶ ἥγε πρὸς τὸ θῆλυ ἀκόρεστος ἐπιθυμία αὐτῷ ἁλώσεως αἰτία γίνεται. Ταῦτα 15 οὖν αὐτῷ συνεγνωκότες οἱ σοφοὶ τῶν ἁλιέων, ἐπιτίθενταί οἱ τὸν τρόπον τοῦτον. Ὅταν θῆλυν συλλάβωσιν, ἔδησαν ὁρμιᾷ σπάρτου πεποιημένῃ λεπτῇ τοῦ στόματος ἄκρου, καὶ ἐπισύρουσι διὰ τῆς θαλάττης τὸν ἰχθὺν ζῶντα· ἴσασι δὲ εὐνάς τε αὐτῶν καὶ διατριβάς, καὶ ὅπου συναγελάζονται. 20 Μόλιβδος δὲ αὐτοῖς πεποίηται βαρὺς τὴν ὁλκήν, περιφερὴς τὸ σχῆμα, καὶ ἔχει μῆκος τριῶν δακτύλων, καὶ διείληπται ἐξ ἄκρων σχοίνῳ, καὶ ἐπισύρεται τὸν τεθηραμένον. Καὶ κύρτον τις τῶν ἐν τῇ πορθμίδι παραρτήσας ἐπάγεται εὐρὺν τὸ στόμα, καὶ ἐς τὸν ἑαλωκότα τέτραπται σκάρον ὁ κύρτος· 25

---

11 Al. διαφυλάττουσι.

βαρεῖται δὲ ἡσυχῇ οὗτος λίθῳ μεμετρημένῳ. Οὐκοῦν οἱ ἄῤῥενες, ὥςπερ οὖν νύμφην ἐρωτικὴν νεανίαι θεασάμενοι, οἰστροῦνταί τε καὶ μεταθέουσιν, καὶ ἐπείγονται φθάσαι ἄλλος ἄλλον, καὶ γενέσθαι πλησίον, καὶ παραψαῦσαι, ὥςπερ οὖν
5 δυςέρωτες ἄνθρωποι φίλημα ἢ κνίσμα θηρώμενοι, ἤ τι ἄλλο κλέμμα ἐρωτικόν. Ὁ τοίνυν ἄγων τὸν θῆλυν ἡσυχῇ καὶ πεφεισμένως, λοχῶν τε καὶ ἐπιβουλεύων, εὐθὺ τοῦ κύρτου σὺν τῇ ἐρωμένῃ, φαίης ἄν, τοὺς ἐραστὰς ἄγει. Γενομένων δὲ ὁμοῦ τῷ κύρτῳ, τὸν μὲν μόλιβδον μεθῆκεν ὁ θηρατὴς
10 εἰς τὸ εἴσω· ὁ δὲ ἄρα ἐμπίπτων σὺν τῇ ὁρμιᾷ κατασπᾷ καὶ τὸν θῆλυν· οὐκοῦν συνειςρεύσαντες ἑαλώκασι, καὶ διδόασι δίκην ὁρμῆς ἀφροδισίου ταύτην οἱ σκάροι.

III. Capito.

Ὁ ἰχθὺς ὁ κέφαλος τῶν ἐν τοῖς ἕλεσι βιούντων ἐστί, καὶ πεπίστευται τῆς γαστρὸς κρατεῖν, καὶ διαιτᾶσθαι πάνυ
15 σωφρόνως. Ζῴῳ μὲν γὰρ οὐκ ἐπιτίθεται, ἀλλὰ πρὸς πάντας τοὺς ἰχθῦς ἔνσπονδος εἶναι πέφυκεν· ὅτῳ δ' ἂν ἐντύχῃ κειμένῳ, τοῦτό οἱ δεῖπνόν ἐστιν. Οὐ πρότερον δὲ αὐτοῦ προςάπτεται, πρὶν ἢ [διὰ] τῆς οὐρᾶς κινῆσαι· καὶ ἀτρεμοῦντος μὲν ἔχει τὴν ἄγραν, κινηθέντος δὲ ἀνεχώρησεν.

IV. Anthias.

20 Τιμωροῦσιν ἀλλήλοις ὡς ἄνθρωποι πιστοὶ καὶ συστρατιῶται δίκαιοι οἱ ἰχθύες, οὕςπερ οὖν ἀνθίας οἱ τῆς θήρας ἐπιστήμονες τῆς θαλαττίας φιλοῦσιν ὀνομάζειν, ὄντας τὰ ἤθη πελαγίους. Τούτων γοῦν ἕκαστοι, ὅταν νοήσωσι τεθηρᾶσθαι τὸν σύννομον, προςνέουσιν ὤκιστα· εἶτα ἐς αὐτὸν τὰ νῶτα ἀπερείδουσιν, καὶ ἐμπίπτοντες καὶ ὠθούμενοι τῇ δυνάμει κωλύουσιν ἕλκεσθαι.

Scarus.

Καὶ οἱ σκάροι δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἀγέλην εἰσὶν ἀγαθοὶ τιμωροί· προΐασι γοῦν, καὶ τὴν ὁρμιὰν ἀποτραγεῖν σπεύδουσιν, ἵνα σώσωσι τὸν ᾑρημένον· καὶ πολλάκις μὲν απο-
30 κόψαντες ἔσωσαν καὶ ἀφῆκαν ἐλεύθερον, καὶ οὐκ αἰτοῦσι ζωάγρια· πολλάκις δὲ οὐκ ἔτυχον, ἀλλὰ ἥμαρτον μέν, τὸ

2 F. ἐρωτικοί.

δ' οὖν ἑαυτῶν πεποιήκασιν εὖ μάλα προθύμως. Ἤδη δὲ καὶ εἰς τὸν κύρτον τὸν σκάρον ἐμπεσεῖν φασιν, καὶ τὸ οὐραῖον μέρος ἐκβαλεῖν, τοὺς δὲ ἀθηράτους καὶ περινέοντας ἐνδακεῖν, καὶ ἐς τὸ ἔξω τὸν ἑταῖρον προαγαγεῖν. Εἰ δὲ ἐξίοι κατὰ τὸ στόμα, αὐτῶν τις ὁ ἔξω τὴν οὐρὰν παρώρεξεν, ὁ δὲ περιχανὼν ἠκολούθησεν. Οὗτοι μὲν δὴ ταῦτα δρῶσιν, ὡς ἄνθρωποι, φιλεῖν οὐ μαθόντες, ἀλλὰ πεφυκότες.

V. Troctes.

Ὁ ἰχθὺς ὁ τρώκτης, τούτου μὲν κατηγορεῖ τὴν φύσιν καὶ τὸ ὄνομα, ἤδη δὲ καὶ τὸ στόμα· ὀδόντες δὲ αὐτῷ συνεχεῖς τε ἐμπεφύκασι καὶ πολλοί, καὶ πᾶν τὸ ἐμπεσὸν διατεμεῖν εὖ μάλα καρτεροί. Οὐκοῦν ἁλοὺς ἀγκίστρῳ μόνος ἰχθύων ἐς τὸ ἔμπαλιν ἑαυτὸν οὐκ ἐπανάγει, ἀλλὰ ὠθεῖται, τὴν ὁρμιὰν ἀποθερίσαι διψῶν. Οἱ δὲ ἁλιεῖς σοφίζονται τὰ ἐναντία· τὰς γάρ τοι τῶν ἀγκίστρων λαβὰς χαλκεύονται μακράς· ὁ δέ, καὶ γάρ πως ἐστὶ καὶ ἁλτικός, καὶ ὑπὲρ ταύτας ἀνέθορε πολλάκις, καὶ τὴν τρίχα τὴν ἄγουσαν τεμών, ἐς ἤθη τὰ τῶν ἰχθύων αὖθις ἀπονήχεται. Οὗτός τοι καὶ τὴν ἀγέλην τὴν σύννομον παραλαβών, σὺν αὐτοῖς ἐκείνοις χωρεῖ καὶ τοῖς δελφῖσιν ὁμόσε· καὶ ἕνα ἀποκριθέντα πως περιελθόντες, εἶτα ἐπιτίθενται τῷ θηρίῳ καρτερῶς· ἴσασι γάρ, ὅτι τῶν ἐξ αὐτῶν δηγμάτων οὐ ῥαθύμως ἐπαΐει. Οἱ μὲν γὰρ ἔχονται αὐτοῦ καὶ μάλα ἐγκρατῶς, ὁ δὲ ἀναπηδᾷ, καὶ κυβιστῶν δῆλός ἐστιν, καὶ ὡς ὑπὸ τῆς ὀδύνης στρεβλοῦται διελέγχεται· ἀπρὶξ γὰρ ἐμφύντες συνεξαίρονται πηδῶντος. Καὶ ὁ μὲν ἀποσείσασθαι καὶ ἀποκροῦσαι σπεύδει αὐτούς, οἱ δὲ οὐκ ἀνιᾶσιν, ἀλλὰ ἐσθίουσι ζῶντα. Εἶτα μέντοι τοῦτο ὅ τι ἂν ἕκαστος μέρος ἐκτράγῃ ἔχων ἀπαλλάττεται· καὶ ὁ δελφὶς ἀσμένως ἀπονήχεται, δαιτυμόνας, ὡς ἂν εἴποις, ἀκλήτους ἑστιάσας σὺν τῇ ἑαυτοῦ ὀδύνῃ ἐκείνους.

VI. Animalium amores.

Γλαύκης ἀκούω τῆς κιθαρῳδοῦ ἐρασθῆναι κύνα· οἱ δὲ οὐ κύνα, ἀλλὰ κριόν· ἄλλοι δέ, χῆνα. Καὶ ἐν Σόλοις δὲ τοῖς Κιλικίοις παιδός, ᾧ ὄνομα ἦν Ξενοφῶν, κύων ἠράσθη·

5 F. αὐτῶν τίς οἱ.

καὶ ἄλλου δὲ ὡραίου μειρακίου ἐν Σπάρτῃ κολοιὸς ἐπὶ τῷ εἴδει ἐνόσησεν.

VII. Thos.

Λέγουσι τὸν θῶα τὸ ζῷον φιλανθρωπότατον εἶναι· καὶ ὅταν μέν που περιτύχῃ ἀνθρώπῳ, ἐκτρέπεται αὐτόν, οἷον 5 αἰδούμενος, ὅταν δὲ ἀδικούμενον θεάσηται ὑπ' ἄλλου θηρίου, τὸ τηνικαῦτα ἐπαμύνει αὐτῷ.

VIII. Niciae canes.

Νικίας δέ τις τῶν κυνηγετούντων ἀπροόπτως φερόμενος εἰς ἀνθρακευτῶν κάμινον κατηνέχθη, οἱ δὲ κύνες οἱ σὺν αὐτῷ τοῦτο ἰδόντες οὐκ ἀπέστησαν, ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα 10 κνυζώμενοι περὶ τὴν κάμινον καὶ ὠρυόμενοι διέτριβον, τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοὺς παριόντας ἠρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες, εἶτα ἕλκοντες ἐπὶ τὸ πάθος, οἷον ἐπικούρους τῷ δεσπότῃ παρακαλοῦντες τοὺς ἀνθρώπους οἱ κύνες. Καὶ γοῦν εἷς ὁρῶν τὸ γιγνόμενον, ὑπώπτευσε τὸ 15 συμβάν, καὶ ἠκολούθησε, καὶ εὗρε τὸν Νικίαν ἐν τῇ καμίνῳ καταφλεχθέντα, ἐκ τῶν λειψάνων συμβαλὼν τὸ γενόμενον.

IX. Fucus.

Ὁ κηφὴν ὁ ἐν μελίτταις γεννώμενος μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τοῖς ἀνθρηνίοις κατακέκρυπται, νύκτωρ δέ, ἡνίκα ἂν πα- 20 ραφυλάξῃ καθευδούσας τὰς μελίττας, ἐπιφοιτᾷ τοῖς ἔργοις αὐτῶν καὶ λυμαίνεται τοῖς σίμβλοις. Τοῦτο ἐκεῖναι καταμαθοῦσαι, αἱ μὲν πλεῖσται τῶν μελισσῶν καθεύδουσιν ἅτε πεπονηκυῖαι, ὀλίγαι δὲ αὐτῶν ἐλλοχῶσιν. Εἶτα ὅταν ἴδωσι τὸν φῶρα, παίουσιν αὐτὸν πεφεισμένως καὶ ἐξωθοῦσι τοῖς 25 πτεροῖς, καὶ ἐκβάλλουσι φυγάδα εἶναι. Ὁ δὲ οὐδ' οὕτως πεπαίδευται· πέφυκε γὰρ καὶ ἀργὸς καὶ λίχνος, δύο κακώ· ἔξω τοίνυν τῶν κηρίων ἑαυτὸν ἀποκρύπτει· εἶτα ὅταν ἐπὶ τὰς νομὰς ἐξορμήσωσιν αἱ μέλιτται, ὁ δὲ ὠσάμενος ἔσω τὸ ἑαυτοῦ δρᾷ, ἐμφορούμενος καὶ κεραΐζων ἐκεῖνος τὸν θησαυ- 30 ρὸν τῶν μελιττῶν τὸν γλυκύν. Καὶ ἐκεῖναι ἐκ τῆς νομῆς

12 εἴλκον. r. 25 οὐδ' om. M. m. Ven. Fort. ὁ
23 ὅταν ἔλωσι. b. a. δ' οὔπω πεπ.

ὑποστρέψασαι, ὅταν αὐτῷ περιτύχωσιν, ἐνταῦθα μὲν οὐκέτι πεφεισμένως αὐτὸν παίουσιν, οὐδ' ὅσον εἰς φυγὴν τρέψαι, ἀλλὰ εὖ μάλα τοῖς κέντροις βιαίως ἐμπεδοῦσαι διαλοῶσι τὸν ληστήν· καὶ οὐ μεμπτὴν ὑπομείνας τὴν τιμωρίαν, ὑπὲρ τῆς γαστριμαργίας καὶ ἀδηφαγίας τὴν ψυχὴν ἔτισεν. Μελισ- 5 σουργοὶ λέγουσι ταῦτα, καὶ ἐμὲ πείθουσιν.

X. Apum munera.

Εἰσὶ δέ τινες καὶ ἐν ταῖς μελίτταις ἀργοὶ μέλιτται, οὐ μὴν κηφηνώδεις τὸν τρόπον· οὐ γὰρ λυμαίνονται τοῖς κηρίοις, οὐδὲ ἐπιβουλεύουσι τῷ μέλιτι αὗται, ἀλλὰ τρέφονται μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων καὶ αὗται πετόμεναι, καὶ σύννομοι ταῖς 10 ἄλλαις οὖσαι. Εἰ δὲ καί εἰσιν ἄτεχνοι περὶ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν κομιδὴν τὴν τοῦ μέλιτος, ἀλλὰ γοῦν οὐκ εἰσὶν ἄπρακτοι πάντῃ. Αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ὕδωρ τῷ βασιλεῖ κομίζουσι καὶ ταῖς πρεσβυτέραις δέ· αἵπερ οὖν αἱ πρεσβύτεραι, καὶ αὗται τῷ βασιλεῖ παραμένουσι, καὶ ἐς τὴν δορυ- 15 φορίαν ἀπεκρίθησαν τὴν αὐτοῦ· ἕτεραι δὲ αὐτῶν τῶν ἀτέχνων ἔχουσιν ἐκεῖνο ἔργον, τὰς ἀποθνησκούσας τῶν μελιττῶν ἔξω φέρουσι· δεῖ γὰρ αὐταῖς καθαρὰ εἶναι τὰ κηρία, καὶ οὐκ ἀνέχονται νεκρὰν εἴσω μέλιτταν· ἀλλὰ καὶ νύκτωρ φρουροῦσιν, ὥςπερ οὖν πόλιν μικρὰν φυλάττουσαι τὴν τῶν 20 κηρίων οἰκοδομίαν ἐκεῖναί γε.

XI. Apum aetates.

Μελιττῶν δὲ ἡλικίαν διαγνοίη τις ἂν τὸν τρόπον τοῦτον. Αἱ μὲν αὐτοετεῖς στιλπναί τέ εἰσιν, καὶ ἐοίκασιν ἐλαίῳ τὴν χροιάν· αἱ δὲ πρεσβύτεραι τραχεῖαι καὶ ἰδεῖν καὶ ἅψασθαι γίνονται, ῥυσαὶ δὲ ὁρῶνται διὰ τὸ γῆρας· ἐμπειρότεραι 25 δέ εἰσιν αὗται καὶ τεχνικώτεραι, παιδεύσαντος αὐτὰς τὴν ἐπὶ τῷ μέλιτι σοφίαν τοῦ χρόνου. Ἔχουσι δὲ καὶ μαντικῶς, ὥςτε καὶ ὑετῶν καὶ κρύους ἐπιδημίαν προμαθεῖν· καὶ ὅταν τούτων τὸ ἕτερον, ἢ καὶ ἀμφότερα ἔσεσθαι συμβάλλωσιν, οὐκ ἐπὶ μήκιστον ἐκτείνουσι τὴν πτῆσιν ἐκ τῆς νομῆς, ἀλλὰ 30 περιποτῶνται τοῖς σμήνεσι, καὶ οἱονεὶ περιθυροῦσιν. Ἐκ δὴ τούτων οἱ μελιττουργοὶ οἰωνισάμενοι προλέγουσι τοῖς γεωργοῖς τὴν μέλλουσαν ἐπιδημίαν τοῦ χειμῶνος. Δεδοίκασι

Divinatio.

δὲ ἄρα οὐ τοσοῦτον τὸ κρύος αἱ μέλιτται, ὅσον τὸν ὄμβρον τὸν πολὺν καὶ τὸν νιφετόν. Ἐναντίαι δὲ πολλάκις τοῦ πνεύματος πέτονται, καὶ βραχεῖαν λίθον ἐν τοῖς ποσὶ κομίζουσι, καὶ τοσαύτην ὅσην εὔφορον αὐταῖς πετομέναις εἶναι, καὶ
5 τρόπον τινὰ τοῦτο ἕρμα ἑαυταῖς ἐπιτεχνῶνται πρὸς τὸν ἐμπίπτοντα ἄνεμον, τά τε ἄλλα, καὶ ἵνα μὴ παρατρέψῃ τῆς ὁδοῦ ἡ αὔρα αὐτάς.

XII. Capito oxyrhynchus.

Ἔρωτος δὲ ἰσχὺν καὶ ἰχθύων γένη πολλὰ ἔγνω, τοῦ τοσούτου θεοῦ μηδὲ τοὺς ἐν τῷ βυθῷ καὶ κάτω τῆς θαλάσσης
10 ὑπεριδόντος καὶ ἀτιμάσαντος. Λατρεύει γοῦν τῷδε τῷ δαιμονίῳ καὶ κέφαλος, ἀλλ' οὐ πᾶς, ἐκεῖνος δὲ ὅνπερ οὖν ἀπὸ τοῦ ὀξέος προσώπου καλοῦσιν οἱ γένη τε καὶ διαφορὰς ἰχθύων κατεγνωκότες. Ἁλίσκονται δέ, ὡς ἀκούω, περὶ τὸν κόλπον τὸν Ἀχαϊκὸν πολλοί. Καὶ τῆς μὲν κατ' αὐτοὺς ἁλώσεως
15 διαφορότης ἐστί· μάλιστα δὲ αὐτῶν τὸ λυττῶδες τὸ ἐς τὰ ἀφροδίσια κατηγορεῖ ἥδε ἡ ἄγρα. Θηράσας ἀνὴρ ἁλιεὺς θῆλυν ἐκ τῶνδε κέφαλον, καὶ ἐκδήσας καλάμῳ μακρῷ ἢ σπάρτῳ, καὶ τούτῳ μακρῷ, κατὰ τῆς ᾐόνος ἡσυχῇ βαδίζων, παρανηχόμενον τὸν ἰχθὺν καὶ σπαίροντα ἐπισύρει·
20 κατ' ἴχνια δὲ αὐτοῦ τις ἕπεται φέρων δίκτυον, καὶ τὸ μέλλον ὅπῃ τε καὶ ὅπως ἀπαντήσεται φυλάττει φιλοπόνως ὁ δικτυεὺς οὗτος. Οὐκοῦν ἡ μὲν ἄγεται, ὁπόσοι δὲ ἂν ἴδωσι τῶν ἀῤῥένων, οἷα δήπου νεανίαι ἀκόλαστοι μείρακος παραθεούσης εὖ μάλα ὡρικῆς ἐποφθαλμιάσαντες, ἵενται κατὰ
25 τὴν νῆξιν οἰστρούμενοι. Ὁ τοίνυν τὸ δίκτυον ἔχων ῥίπτει τὸν βόλον, καὶ πολλάκις ἰχθύων εὐερμίᾳ περιτυγχάνει τῇ τῆς ἐπιθυμίας ὁρμῇ προσερχομένων. Δεῖ δὲ τῷ πρώτῳ θηρατῇ τὴν αἱρεθεῖσαν ὡραίαν τε εἶναι καὶ εὖ ἥκουσαν σαρκῶν, ἵνα καὶ πλείους ἐπ' αὐτὴν ὁρμήσωσιν, τὸ τῆς ὥρας ἐφολκὸν
30 δέλεαρ λαβόντες. Εἰ δὲ ἄσαρκος εἴη, οἱ πολλοὶ ὑπερφρονήσαντες ᾤχοντο ἀπιόντες. Ὅστις δὲ αὐτῶν ἐστι δύσερως, οὐκ ἀπαλλάττεται, οὐ τῇ ὥρᾳ, μὰ Δία, ἀλλὰ τῷ τῆς μίξεως πόθῳ δεδουλωμένος.

XIII. Actnaeus piscis.

Ἦσαν δὲ ἄρα καὶ σωφρονεῖν ἰχθύες ἀγαθοί. Ὁ γοῦν αἰτναῖος, οὕτω λεγόμενος, ἐπὰν τῇ ἑαυτοῦ συννόμῳ οἱονεὶ γαμετῇ τινι συνδυασθεὶς κληρώσηται τὸ λέχος, ἄλλης οὐχ ἅπτεται, καὶ οὐ δεῖται συμβολαίων εἰς πίστιν, οὐ προικός, οὐδὲ μὴν δέδοικε κακώσεως δίκην ὁ αἰτναῖος, οὐδὲ αἰδεῖται 5 Σόλωνα. Ὦ νόμοι γενναῖοι, καὶ πόλεις σεμναί, οἷς ἀκόλαστοι ἄνθρωποι οὐκ αἰδοῦνται μὴ πείθεσθαι!

XIV. Merula piscis.

Κοσσύφῳ δὲ τῷ θαλαττίῳ ἤθη τε καὶ διατριβαὶ αἱ πέτραι, καὶ αἱ σηραγγώδεις ὑποδρομαί. Γαμοῦσι δὲ οὗτοι ἕκαστος πολλάς, καὶ τῶν ὀπῶν οἱονεὶ θαλάμων νύμφαις ἀφί-10 στανται. Καὶ τοῦτο μὲν τὸ τοῦ γάμου θρυπτικὸν καὶ τὸ εἰς πολλὰς ἔχειν τὴν ὁρμὴν νενεμημένην, φαίην ἂν εἶναι τρυφώντων εἰς εὐνὴν βαρβάρων, καί, ὡς ἂν εἴποις σὺν παιδιᾷ σπουδάσας, βίον Μηδικόν τε καὶ Περσικόν. Ἔστι δὲ ἰχθύων ζηλοτυπώτατος, καὶ ἄλλως μὲν οὖν, οὐχ ἥκιστα δὲ 15 ὅταν αἱ νύμφαι τίκτωσιν αὐτῷ. Εἰ δὲ λαμυρώτερον ταῦτα τῇ κράσει τῶν ὀνομάτων εἴρηται, δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἐκ τῆς φύσεως πραττόμενα τὴν τῶν τοιούτων ἐξουσίαν. Αἱ μὲν γὰρ ὠδίνων ἤδη πειρώμεναι ἠρεμοῦσί τε καὶ ἔνδον μένουσιν, ὁ δὲ ἄῤῥην, οἷα δήπου γαμέτης, περιθυρῶν τὰς ἐπιβουλὰς φυ-20 λάττει τὰς ἔξωθεν, φόβῳ τῶν βρεφῶν. Ἔοικε γὰρ καὶ τὰ μήπω γενόμενα φιλεῖν, καὶ δέει πατρικῷ ἁλισκόμενος ἐντεῦθεν ὀῤῥωδεῖν ἤδη, καὶ διημερεύει μὲν ἐπὶ τῇ φρουρᾷ πάντων ἄγευστος, καὶ ἡ φροντὶς αὐτὸν τρέφει· δείλης δὲ ὀψίας γενομένης ἀφεῖται τῆς ἀνάγκης τῆσδε, καὶ μαστεύει τροφήν, καὶ 25 οὐκ ἀτυχεῖ αὐτῆς. Καὶ ἑκάστη δὲ ἄρα εὑρίσκει τῶν ἔνδον, εἴτε ἐπ' ὠδῖσιν εἴη, εἴτε ἤδη λεχώ, φυκία πολλὰ τῶν ἐν ταῖς ὀπαῖς καὶ περὶ τὰς πέτρας, ἅ οἱ δεῖπνόν ἐστιν.

XV. Merula piscis.

Ἐπιβουλεύων κοσσύφου θήρᾳ δεινὸς ἁλιεύς, ἐφαρμόσας ἀγκίστρῳ μόλιβδον βαρὺν καὶ ἐνείρας τῷ ἀγκίστρῳ καρίδα 30 μεγάλην, καθίησι τὸ δέλεαρ· καὶ ὁ μὲν ὑποκινεῖ τὴν ὁρμιάν, ἐγείρων τε καὶ θήγων ἐς τὴν τροφὴν τὸ θήραμα, ἡ καρὶς δὲ

6 F. πολύσεμνοι. 26 δὲ ἄλλα. M. m. v. c.

κινουμένη, εἶτα μέντοι δόξαν τινὰ ἀποστέλλει μελλούσης εἰς τὰς ὀπὰς τὰς τοῦ κοσσύφου παριέναι. Τῷ δὲ ἄρα τοῦτο ἔχθιστον· καὶ διὰ ταῦτα αἰσθανόμενος, ὡς ἔχει τοῦ θυμοῦ, ἵεται νομίζων ἐχθράν· οὐ γάρ οἱ μέλει τῆς γαστρὸς τηνικαῦ-
5 τα· καὶ συνθλάσας αὐτὴν ἀπαλλάττεται, προτιμότερον τροφῆς καὶ πρεσβύτερον τὸ μὴ καταχοιμίσαι τὴν φυλακὴν πεπιστευκὼς εἶναι. Τῶν δὲ ἄλλων ὅταν τι μέλλῃ τῶν προςπιπτόντων ἐσθίειν, ὑποθλάσας, εἶτα εἴασε κεῖσθαι· καὶ ἰδὼν τεθνηκός, ὅτε μὴ σπαίρει, ἐξ αὐτῶν τρώγει ἤδη. Οἱ δὲ
10 θήλεις κόσσυφοι, ἕως μὲν ἄῤῥενα ὁρῶσι προασπίζοντα, ὡς ἂν εἴποις, μ έ ν ο υ σ ι ν ἔ ν δ ο ν, κ α ὶ τ ὸ τ ῆ ς ο ἰ κ ο υ ρ ί α ς φυλάττουσι σχῆμα, ὅταν δὲ ἀφανισθῇ, ἀλύουσιν αἵδε, προάγει τε αὐτὰς καὶ ἐξάγει ἡ ἀθυμία, καὶ ἐνταῦθα ἑαλώκασι. Τί πρὸς ταῦτα οἱ ποιηταὶ λέγουσι, τήν τε Εὐάδνην ἡμῖν
15 τὴν Ἴφιδος, καὶ τὴν Ἄλκηστιν τὴν Πελίου πάλαι ἐνδόξως θρηνοῦντες;

XVI. Glaucus piscis.

Πατὴρ δὲ ἐν ἰχθύσιν ὁ γλαῦκος οἷός ἐστιν. Τὰ γεννώμενα ἐκ τῆς συννόμου παραφυλάττεται ἰσχυρῶς, ἵνα ἀνεπιβούλευτά τε καὶ ἀσινῆ ᾖ. Καὶ ἕως μὲν φαιδρὰ καὶ ἔξω
20 δέους διανήχεται, ὁ δὲ τὴν φρουρὰν οὐκ ἀπολιμπάνει, ἀλλὰ πῇ μὲν οὐραγεῖ, πῇ δὲ οὔ, ταύτην δὲ παρανήχεται τὴν πλευρὰν ἢ ἐκείνην· ἐὰν δέ τι δείσῃ τῶν νηπίων, ὁ δὲ χανὼν εἰςεδέξατο τὸ βρέφος, καὶ συνεῖδε τὴν αἰτίαν· εἶτα, τοῦ φόβου παραδραμόντος, τὸν καταφυγόντα ἀνεμεῖ οἷον ἐδέξατο,
25 καὶ ἐκεῖνος πάλιν νήχεται.

XVII. Canis marinus.

Κύων δὲ θαλαττία τεκοῦσα ἔχει συννέοντα τὰ σκυλάκια ἤδη καὶ οὐκ εἰς ἀναβολάς· ἐὰν δὲ δείσῃ τι τούτων, εἰς τὴν μητέρα εἰςέδυ αὖθις κατὰ τὸ ἄρθρον· εἶτα, τοῦ δέους παραδραμόντος, τὸ δὲ πρόεισιν, ὥςπερ οὖν ἀνατικτόμενον
30 αὖθις.

XVIII. Delphinus.

Θαυμάζουσιν ἄνθρωποι τὰς γυναῖκας ὡς ἄγαν φιλοτέ-

---

14 F. λέγουσιν, οἱ τήν. 15 Alii Πελίου παῖδα et θρηνοῦσιν.

κνους· ὁρῶ δὲ ὅτι καὶ τεθνεώτων υἱῶν ἢ θυγατέρων ἔζησαν μητέρες, καὶ τῷ χρόνῳ τοῦ πάθους εἰλήφασι λήθην, τῆς λύπης μεμαρασμένης. Δελφὶς δὲ ἄρα θῆλυς φιλοτεκνότατος ἐς τὰ ἔσχατα ζῴων ἐστί. Τίκτει μὲν γὰρ δύο. Ὅταν δὲ ἁλιεὺς ἢ τρώσῃ τὸν παῖδα αὐτῆς τῇ τριαίνῃ, ἢ τῇ ἀκίδι 5 βάλῃ, ἡ μὲν ἀκὶς τὰ ἄνω τέτρηται, καὶ ἐνῆπται σχοῖνος μακρὰ αὐτῇ, οἱ δὲ ὄγκοι εἰςδύντες ἔχονται τοῦ θηρός· καὶ ἕως μὲν ἀλγῶν ἔτι ῥώμης ὁ δελφὶς ὁ τραυματίας μετείληχεν, χαλᾷ ὁ θηρατὴς τὴν σχοῖνον, ἵνα μή ποτε ἄρα ὑπὸ τῆς βίας ἀποῤῥήξῃ αὐτήν, καὶ γένηταί οἱ δύο κακώ, ἔχων τε ἀπέλθῃ 10 τὴν ἀκίδα ὁ δελφίς, καὶ ἀθηρίᾳ περιπέσῃ αὐτός· ὅταν δὲ αἴσθηται καμόντα, καί πως παρειμένον ἐκ τοῦ τραύματος, ἡσυχῇ παρ' αὐτὴν ἄγει τὴν ναῦν, καὶ ἔχει τὴν ἄγραν. Ἡ δὲ μήτηρ οὐκ ὀῤῥωδεῖ τὸ πραχθέν, οὐδὲ ἀναστέλλεται δείσασα, ἀλλ' ἀποῤῥήτῳ φύσεως τῷ πόθῳ τοῦ παιδὸς ἕπεται· 15 καὶ δείματα ὁπόσα ἐθέλεις εἰ ἐπάγοις, ἡ δὲ οὐκ ἐκπλήττεται, τὸν παῖδα οὐχ ὑπομένουσα ἀπολιπεῖν ἐν τοῖς φόνοις ὄντα, ἀλλὰ καὶ ἐκ χειρὸς αὐτὴν πατάξαι πάρεστιν, οὕτως ὁμόσε χωρεῖ τοῖς βάλλουσιν, ὥςπερ οὖν ἀμυνομένη· καὶ ἐκ τούτων συναλίσκεται τῷ παιδί, σωθῆναι παρὸν καὶ ἀπελ- 20 θεῖν αὐτήν. Εἰ δὲ ἄμφω τὰ ἔγγονα αὐτῇ παρείη, καὶ νοήσειε τετρῶσθαι τὸν ἕτερον καὶ ἄγεσθαι, ὡς προεῖπον, διώκει τὸν ὁλόκληρον καὶ ἀπελαύνει, τῇτε οὐρᾷ ἐπισείουσα, καὶ δάκνουσα τῷ στόματι, καὶ φυσᾷ φυσήματι, ἀσήμῳ μέν, ᾗ δύναται, σύνθημα δὲ τῆς φυγῆς ἐνδιδοῦσα σωτήριον. Καὶ 25 ὁ μὲν ἀπαλλάττεται, μένει δὲ αὕτη ἕς τ' ἂν αἱρεθῇ, καὶ συναποθνήσκει τῷ ἑαλωκότι.

XIX. *Bos marinus.* Ὁ βοῦς ὁ θαλάττιος ἐν πηλῷ τίκτεται, καὶ ἔστιν ἐξ ὠδίνων βραχύτατος, γίνεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ βραχίστου μέγιστος. Καὶ τὰ μὲν ὑπὸ τὴν νηδὺν λευκός ἐστι, τὰ νῶτα δὲ 30 καὶ τὸ πρόςωπον καὶ τὰς πλευρὰς μέλας δεινῶς καὶ ἄναλκίς ἐστι· στόμα δὲ αὐτῷ ἐμπέφυκε σμικρόν· οἱ δὲ ὀδόντες

26 αὐτή. Schneider.

μεμυκότες, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἴδοις: ἔστι δὲ καὶ μήκιστος καὶ πλατύτατος. Σιτεῖται μὲν οὖν καὶ τῶν ἰχθύων πολλούς, μάλιστα δὲ σαρκῶν ἀνθρωπείων ἐσθίων ὑπερήδεται. Σύνοιδε δὲ αὑτῷ ὅτι ῥώμην ἥκιστός ἐστι, μόνῳ δὲ ἐπιθαῤῥεῖ τῷ με-
5 γέθει. Καὶ διὰ τοῦτο ὅταν ἴδῃ τινὰ ἢ νηχόμενον ἢ πονούμενον ἐν ταῖς ὑδροθηρίαις, μετεωρίσας ἑαυτὸν καὶ ἐπικυρτώσας ἐπινήχεταί οἱ, καὶ ἐλλοχᾷ, βαρὺς ἄνω ἐγκείμενός τε καὶ πιέζων, καὶ ἐπαρτῶν δεῖμά τι, ὑπερπετάσας τὸ πᾶν σῶμα τῷ δειλαίῳ ὡς στέγην, ἀναδῦναί τε καὶ ἀναπνεῦσαι
10 κωλύων αὐτόν. Οὐκοῦν ἐπισχεθέντος οἱ τοῦ πνεύματος, ὁ μέν, οἷα εἰκός, ἀποθνήσκει, ὁ δὲ ἐμπεσών, ἔχει τῆς παραμονῆς μισθὸν ὃ μάλιστα ἀνιχνεύει δεῖπνον.

XX. Cicada.

Τὰ μὲν ἄλλα τῶν ᾠδικῶν ὀρνέων εὐστομεῖ, καὶ τῇ γλώττῃ φθέγγεται, δίκην ἀνθρώπου· οἱ δὲ τέττιγες κατὰ
15 τὴν ἰξὺν εἰσι λαλίστατοι. Καὶ σιτοῦνται μὲν τῆς δρόσου· τὰ δὲ ἐξ ἕω εἰς πλήθουσαν ἀγορὰν σιωπῶσιν· ἡλίου δὲ ὑπαρχομένου τῆς ἀκμῆς, τὸν ἐξ ἑαυτῶν μεθιᾶσι κέλαδον, φιλόπονοί τινες, ὡς ἂν εἴποις, χορευταί, ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ τῶν παρανεμόντων, καὶ τῶν ὁδῷ χρωμένων, καὶ τῶν ἀμώντων
20 κατᾴδοντες. Καὶ τοῦτο μὴν τὸ φιλόμουσον ἔδωκε τοῖς ἄῤῥεσιν ἡ φύσις· τέττιξ δὲ θήλεια ἄφωνός ἐστι, καὶ ἔοικε σιωπᾶν δίκην νύμφης αἰδουμένης.

XXI. Araneus.

Ὑφαντικὴν καὶ ταλασίαν τὴν θεὸν τὴν Ἐργάνην ἐπινοῆσαί φασιν ἄνθρωποι· τὴν δὲ ἀράχνην ἡ φύσις σοφὴν εἰς
25 ἱστουργίαν ἐδημιούργησεν. Καὶ φιλοτεχνεῖ οὐ κατὰ νῆμα, οὐδὲ ἔξωθεν λαμβάνει νῆμα, ἀλλ' ἐκ τῆς οἰκείας νηδύος τοὺς μίτους ἐξάγουσα, εἶτα μέντοι τοῖς κούφοις τῶν πτηνῶν θήρατρα ἀποφαίνει, ὡς δίκτυα ἐκπεταννῦσα, καὶ δι' ὧν ἐξυφαίνει παρὰ τῆς γαστρὸς ἕλκουσα, διὰ τῶνδε ἐκείνην
30 ἐκτρέφει· πάνυ φιλεργοῦσα, ὡς καὶ τῶν γυναικῶν τὰς μά-

1 F. μεμυκότος οὐκ.
8 ἐπαρτῶν δείματι. c. Fort. δεῖμά τι.
24 οἱ inser. a. ante ἄνθρωποι.
25 F. φιλοτεχνεῖ μὲν εὖ κατὰ νῆμα, οὐ δὲ ἐξ.

λιστα εὐχείρας καὶ νῆμα ἀσκητὸν ἐκπονῆσαι δεινὰς μὴ ἀντιπαραβάλλεσθαι· νενίκηκε γὰρ τῇ λεπτότητι καὶ τὴν τρίχα.

XXII. Formica. Βαβυλωνίους τε καὶ Χαλδαίους σοφοὺς τὰ οὐράνια ᾄδουσιν οἱ συγγραφεῖς· μύρμηκες δὲ οὔτε εἰς οὐρανὸν ἀναβλέποντες, οὐδὲ τὰς τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἐπὶ δακτύλων ἀριθ- 5 μεῖν ἔχοντες, ὅμως δῶρον ἐκ φύσεως εἰλήχασι παράδοξον· τῇ γὰρ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τῇ νέᾳ εἴσω τῆς ἑαυτῶν στέγης οἰκουροῦσι, τὴν ὀπὴν οὐχ ὑπερβαίνοντες, ἀλλὰ ἀτρεμοῦντες.

XXIII. Sargus. Οἰκία τῷ σαργῷ τῷ ἰχθύϊ πέτρα τε καὶ σήραγγες, ἔχουσαι μέντοι διασφάγας μικρὰς καὶ διεστώσας, ὡς αὐγὴν 10 ἡλίου τε κατιέναι, καὶ φωτὸς ὑποπιμπλάναι τὰς διαστάσεις τάςδε. Χαίρουσι γὰρ οἱ σαργοὶ φωτὶ μὲν παντί, τῆς δὲ ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου καὶ μᾶλλον διψῶσιν. Οἰκοῦσι δὲ ἐν ταὐτῷ πολλοί· δίαιται δὲ αὐτοῖς καὶ ἕλη, τὰ τῆς θαλάσσης βράχη, καὶ τῇ γῇ γειτνιῶσι μάλα ἀσμένως. Φιλοῦσι δέ πως τῶν 15 ἀλόγων αἶγας ἰσχυρῶς. Ἐὰν γοῦν πλησίον τῆς ἠόνος νεμομένων ἡ σκιὰ μιᾶς ἢ δευτέρας ἐν τῇ θαλάττῃ φανῇ, οἱ δὲ ἀσμένως προςνέουσι καὶ ἀναπηδῶσιν, ὡς ἡδόμενοι, καὶ προςάψασθαι τῶν αἰγῶν ποθοῦσιν ἐξαλλόμενοι, καί τοι οὐ πάνυ τι ὄντες ἁλτικοὶ τηνάλλως· νηχόμενοι δὲ καὶ ὑπὸ τοῖς κύμα- 20 σιν, ὅμως τῆς τῶν αἰγῶν ὀσμῆς ἔχουσιν αἴσθησιν, καὶ ὑφ' ἡδονῆς προςελθεῖν ἐπ' αὐτὰς σπεύδουσιν. Ἐπεὶ τοίνυν εἰς τὰ προειρημένα δυςέρωτές εἰσιν, ἐξ ὧν ποθοῦσιν ἐκ τούτων ἁλίσκονται. Ἁλιεὺς γὰρ ἀνὴρ αἰγὸς δορὰν ἑαυτὸν περιαμπέχει, σὺν αὐτοῖς τοῖς κέρασι δαρείσης αὐτῆς· λαμβάνει δὲ 25 ἄρα τὸν ἥλιον κατὰ νώτου ἐπιβουλεύων ὁ θηρατὴς τῇ ἄγρᾳ, εἶτα καταπάττει τῆς θαλάττης, ὑφ' ἣν οἰκοῦσιν οἱ προειρημένοι, ἄλφιτα αἰγείῳ ζωμῷ διαβραχέντα· ἑλκόμενοι δὲ οἱ σαργοὶ ὡς ὑπό τινος ἴυγγος τῆς ὀσμῆς τῆς προειρημένης προςίασιν, καὶ σιτοῦνται μὲν τῶν ἀλφίτων, κηλοῦνται δὲ 30 ὑπὸ τῆς δορᾶς βλεπομένης ὡς αἰγός. Αἱρεῖται δὲ αὐτῶν πολλοὺς ἀγκίστρῳ σκληρῷ, καὶ ὁρμιᾷ λίνου λευκοῦ· ἐξῆ-

---

15 πως. om. b. a. φιλοῦσι δέ πως ἀλόγως. M. c.

πται δὲ οὐχὶ καλάμου, ἀλλὰ ῥάβδου κρανείας. Δεῖ γὰρ τὸν ἐμπεσόντα ἀνασπάσαι ῥᾷστα, ἵνα μὴ τοὺς ἄλλους ἐκταράξῃ. Θηρῶνται δὲ καὶ ἀπὸ χειρός, ἐάν τις τὰς ἀκάνθας, ἃς ἐγείρουσιν εἰς τὸ ἑαυτοῖς ἀμύνειν, εἰς τὸ κάτω μέρος ἀπό 5 γε τῆς κεφαλῆς ἡσυχῇ κατάγων εἶτα κλίνῃ, καὶ πιέσας τῶν πετρῶν ἐκσπάσῃ, εἰς ἃς ἑαυτοὺς ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ὠθοῦσιν.

XXIV. Viperae coitus.

Ὁ ἔχις περιπλακεὶς τῇ θηλείᾳ μίγνυται· ἡ δὲ ἀνέχεται τοῦ νυμφίου, καὶ λυπεῖ οὐδέν. Ὅταν δὲ πρὸς τῷ τέλει τῶν ἀφροδισίων ὦσι, πονηρὰν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας τὴν φιλο-10φροσύνην ἐκτίνει ἡ νύμφη τῷ γαμέτῃ· ἐμφῦσα γὰρ αὐτοῦ τῷ τραχήλῳ, διακόπτει αὐτὸν αὐτῇ τῇ κεφαλῇ· καὶ ὁ μὲν τέθνηκεν, ἡ δὲ ἔγκαρπον ἔχει τὴν μίξιν καὶ κύει. Τίκτει δὲ οὐκ ᾠά, ἀλλὰ βρέφη, καὶ ἔστιν ἐνεργὰ ἤδη τὴν αὐτῶν φύσιν τὴν κακήν. Διεσθίει γοῦν τὴν μητρῴαν νηδύν, καὶ 15πρόεισι κατ' αὐτὰ τιμωροῦντα τῷ πατρί. Τί οὖν οἱ Ὀρέσται καὶ οἱ Ἀλκμαίωνες πρὸς ταῦτα, ὦ τραγῳδοὶ φίλοι;

XXV. Hyaena.

Τὴν ὕαιναν τῆτες μὲν ἄῤῥενα εἰ θεάσαιο, τὴν αὐτὴν εἰς νέωτα ὄψει θῆλυν· εἰ δὲ θῆλυν νῦν, μετὰ ταῦτα ἄῤῥενα· κοινωνοῦσί τε ἀφροδίτης ἑκατέρας, καὶ γαμοῦσί τε καὶ γα-20μοῦνται, ἀνὰ ἔτος πᾶν ἀμείβουσαι τὸ γένος. Οὐκοῦν τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν ἀρχαίους ἀπέδειξε τὸ ζῷον τοῦτο, οὐ κόμποις, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς.

XXVI. Cantharus marinus.

Μάχονται μὲν ὑπὲρ τῶν θηλειῶν, ὡς ὑπὲρ ὡραίων γυναικῶν, καὶ οἱ τράγοι πρὸς τράγους, καὶ οἱ ταῦροι πρὸς 25ταύρους, καὶ ὑπὲρ οἰῶν οἱ κριοὶ πρὸς τοὺς ἀντερῶντας. Ὀργῶσι δὲ ἐπὶ τὰς θηλείας καὶ οἱ θαλάττιοι κάνθαροι. Γίνονται δὲ ἐν τοῖς καλουμένοις ἄσπροις χωρίοις, καὶ εἰσὶ ζηλότυποι, καὶ ἴδοις ἂν μάχην ὑπὲρ τῶν θηλειῶν καρτεράν· καὶ ἔστιν ὁ ἀγὼν οὐχ ὑπὲρ πολλῶν, ὡς τοῖς σαργοῖς ὁ πό-30λεμος, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἰδίας συννόμου, ὡς ὑπὲρ γαμετῆς τῷ Μενέλεῳ πρὸς τὸν Πάριν.

XXVII.

Ἑστιᾶται μὲν καὶ ἄλλαις τροφαῖς ὁ πολύπους· ἔστι

27 F. λεπροῖς χωρίοις.

Polypus. γὰρ καὶ φαγεῖν δεινός, καὶ ἐπιβουλεῦσαι σφόδρα πανοῦργος. Τὸ δὲ αἴτιον, παμβορώτατος θηρίων θαλαττίων ἐστί· καὶ ἀπόδειξις, εἴτις αὐτῷ γένοιτο ἀθηρία, τῶν ἑαυτοῦ πλοκάμων παρέτραγεν, καὶ τὴν γαστέρα κορέσας τὴν σπάνιν τῆς ἄγρας ἠκέσατο· εἶτα ἀναφύει τὸ ἐλλεῖπον, ὥςπερ οὖν τῆς 5 φύσεως καὶ τοῦτό οἱ ἐν τῷ λιμῷ παρασκευαζούσης ἕτοιμον τὸ δεῖπνον.

XXVIII. Vespae generatio. Ἵππος ἐῤῥιμμένος σφηκῶν γένεσίς ἐστιν. Ὁ μὲν γὰρ ὑποσήπεται, ἐκ δὲ τοῦ μυελοῦ ἐκπέτονται οἱ θῆρες οὗτοι, ὠκίστου ζῴου πτηνὰ ἔγγονα, τοῦ ἵππου οἱ σφῆκες. 10

XXIX. Noctua. Αἱμύλον ζῷον καὶ ἐοικὸς ταῖς φαρμακίσιν ἡ γλαῦξ. Καὶ πρώτους μὲν αἱρεῖ τοὺς ὀρνιθοθήρας ᾑρημένη· περιάγουσι γὰρ αὐτὴν ὡς παιδικά, ἢ καὶ νὴ δία περίαπτα, ἐπὶ τῶν ὤμων. Καὶ νύκτωρ μὲν αὐτοῖς ἀγρυπνεῖ, καὶ τῇ φωνῇ, οἱονεί τινι ἐπαοιδῇ, γοητείας ὑπεσπαρμένης αἱμύλου τε καὶ 15 θελκτικῆς, τοὺς ὄρνιθας ἕλκει καὶ καθίζει πλησίον ἑαυτῆς. Ἤδη δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ θήρατρα ἕτερα τοῖς ὄρνισι προσείει μωκωμένη, καὶ ἄλλοτε ἄλλην ἰδέαν προςώπου στρέφουσα, ὑφ᾽ ὧν αἱροῦνται καὶ παραμένουσιν οἱ νέοι πάντες ὄρνιθες, ᾑρημένοι δέει καὶ μάλα γε ἰσχυρῷ, ἐξ ὧν ἐκείνη μορφάζει. 20

XXX. Lupus piscis. Ὁ λάβραξ καρίδος ἥττηται· καὶ εἴη ἄν, εἰ καὶ πταίσας ἐρῶ, ἰχθύων ὀψοφάγιστος. Οὐκοῦν ἕλειοι ὄντες τὰς ἐλείους ἐλλοχῶσιν. Εἰσὶ γὰρ τῷ γένει τριτταί· καὶ αἱ μὲν αὐτῶν, οἵας προεῖπον, αἱ δὲ ἐκ φυκίων, πετραῖαί γε μὴν αἱ τρίται. Ἀμύνεσθαι δὲ αὐτοὺς ἀδυνατοῦσαι, αἱροῦνται 25 συναποθνήσκειν. Καὶ τόγε σόφισμα εἰπεῖν οὐκ ὀκνήσω αὐτῶν. Ὅταν γοῦν αἴσθωνται λαμβανόμεναι, τὸ ἐξέχον τῆς κεφαλῆς, ἔοικε δὲ τριήρους ἐμβόλῳ καὶ μάλα γε ὀξεῖ, καὶ ἄλλως ἐντομὰς ἔχει δίκην πρίονος, τοῦτο τοίνυν αἱ γενναῖαι σοφῶς ἐπιστρέψασαι, πηδῶσί τε καὶ ἀναθόρνυνται κοῦφα 30 καὶ ἁλτικά. Κέχηνε δὲ ὁ λάβραξ καὶ μέγα, καὶ ἔστιν οἱ

19 ἐννεοί. T. H. 22 ὀψοφαγίστατος. b. c.
21 ὃ καὶ παίσας ἐ. Wyttenb.

τὰ τῆς δέρης ἁπαλά. Οὐκοῦν ὁ μὲν συλλαβὼν τὴν καρίδα καμοῦσαν, οἴεται δεῖπνον ἕξειν· ἡ δὲ ἐν ἐξουσίᾳ τε καὶ εὐρυχωρίᾳ σκιρτᾷ, τῆς φάρυγγος, ὡς ἂν εἴποις, καταχορεύουσα· εἶτα ἐμπήγνυται τῷ δειλαίῳ θηρατῇ τὰ κέντρα, καὶ 5 ἑλκοῦταί οἱ τὰ ἔνδον, καὶ ἀνοιδήσαντα αἷμα ἐκβάλλει πολύ, καὶ ἀποπνίγει, καὶ καινότατα δήπου ἀποκτείνουσα ἀνήρηται.

XXXI. Hystrix.

Ὀνύχων ἀκμαῖς καὶ ὀδόντων διατομαῖς θαῤῥοῦσι καὶ ἄρκοι καὶ λύκοι καὶ πάρδοι καὶ λέοντες· τὴν δὲ ὕστριχα 10 ἀκούω ταῦτα μὲν οὐκ ἔχειν, οὐ μὴν ὅπλων ὑπὸ τῆς φύσεως ἀμυντηρίων ἀπολελεῖφθαι ἐρήμην. Τοῖς γοῦν ἐπιοῦσιν ἐπὶ λύμῃ τὰς ἄνωθεν τρίχας οἱονεὶ βέλη ἐκπέμπει, καὶ στοχῷ βάλλει πολλάκις, τὰ νῶτα φρίξασα· καὶ ἐκεῖναί γε πηδῶσιν, ὥςπερ οὖν ἔκ τινος ἀφειμέναι νευρᾶς.

XXXII. Animalium inimicitiae.

15 Ἦ δεινὸν κακὸν καὶ νόσημα ἄγριον ἔχθρα καὶ μῖσος συμφυές, εἴπερ οὖν καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐντέτηκεν, καὶ αὐτοῖς ἐστι δυςέκνιπτα. Μύραινα γοῦν πολύποδα μισεῖ, καὶ πολύπους καράβῳ πολέμιος, καὶ μυραίνῃ κάραβος ἔχθιστός ἐστιν. Μύραινα μὲν γὰρ ταῖς ἀκμαῖς τῶν ὀδόντων τὰς πλεκτάνας 20 τῷ πολύποδι διακόπτει, εἶτα μέντοι καὶ ἐς τὴν γαστέρα εἰςδῦσα αὐτῷ τὰ αὐτὰ δρᾷ, καὶ εἰκότως [γε]· ἡ μὲν γὰρ νηκτική, ὃς δὲ ἔοικεν ἕρποντι· εἰ δὲ καὶ τρέποιτο τὴν χρόαν κατὰ τὰς πέτρας, ἔοικεν αὐτῷ τὸ σόφισμα αἱρεῖν οὐδὲ ἓν τοῦτο· ἔστι γὰρ συνιδεῖν ἐκείνῃ δεινῇ τοῦ ζῴου τὸ παλά-25 μημα. Τούς γε μὴν καράβους αὐτοὶ συλλαβόντες ἐς πνῖγμα, ὅταν νεκροὺς ἐργάσωνται, τὰ κρέα ἐκμυζῶσιν αὐτῶν. Κέρατα δὲ τὰ ἑαυτοῦ ὁ κάραβος ἀνεγείρας, καὶ θυμωθεὶς εἰς αὐτά, προκαλεῖται μύραιναν, καὶ * ὡς εἶναι κατὰ γυναῖκα ὠργισμένην· οὐκοῦν ἡ μὲν τοῦ ἀντιπάλου τὰ κέντρα, ὅσα 30 οἱ προβέβληται, ταῦτα οὐκ ἐννοοῦσα καταδάκνει· ὁ δὲ τὰς χηλὰς οἱονεὶ χεῖρας προτείνας, τῆς δέρης παρ' ἑκάτερα ἐγ-

---

6 ἀποκτείνασα. a. c. r.
12 εὐστόχως. Apost.

28 F. μύραιναν, ὡς θῦναι.

κρατῶς ἐχόμενος, οὐ μεθίησιν· ἡ δὲ ἀσχάλλει, καὶ ἑαυτὴν ἑλίττει καὶ περιβάλλει τῶν ὀστράκων ταῖς ἀκμαῖς, ὧνπερ οὖν εἰς αὐτὴν πηγνυμένων μαλακιεῖ τε καὶ ἀπαγορεύει, καὶ τελευτῶσα παρειμένη κεῖται· ὁ δὲ τὴν ἀντίπαλον ποιεῖται δεῖπνον. 5

XXXIII. Sphyraena.

Τὴν σφύραιναν τὸν ἰχθὺν τρέφει τὰ πελάγη. Ὅταν δὲ αὐτὴν τὸ δίκτυον περιβάλῃ, διανήχεται, καὶ ζητεῖ ἢ βρόχον ἀραιὸν ἢ ῥῆγμα τοῦ δικτύου πάνυ σοφῶς· καὶ ἐντυχοῦσα τοιούτων τινί, καὶ διεκδῦσα ἐλευθέρα νήχεται αὖθις· εἰ δὲ τύχοι μία τῆςδε τῆς εὐερμίας, καὶ αἱ λοιπαὶ ὅσαι τοῦ 10 αὐτοῦ γένους συνεαλώκασι, κατὰ τὴν ἐκείνης φυγὴν ἐξίασιν, ὡς ὁδόν τινα λαβοῦσαι παρ' ἡγεμόνος.

XXXIV. Sepia.

Τὴν σηπίαν ὅταν μέλλωσιν αἱρεῖν καὶ λαμβάνειν οἱ τούτων ἀγαθοὶ θηραταί, συνιεῖσα ἐκείνη παρῆκε τὸ ἐξ ἑαυτῆς ἀπόσφαγμα, καὶ καταχεῖται ἑαυτῆς, καὶ περιλαμβάνει καὶ 15 ἀφανίζει πᾶσαν, καὶ κλέπτεται τὴν ὄψιν ὁ ἁλιεύς· καὶ ἡ μὲν ἐν ὀφθαλμοῖς ἐστιν, ὁ δὲ οὐχ ὁρᾷ. Τοιοῦτόν τι καὶ τῷ Αἰνείᾳ νέφος περιβαλὼν ἠπάτησε τὸν Ἀχιλλέα ὁ Ποσειδῶν, ὡς Ὅμηρος λέγει.

XXXV. Avium contra fascinationes remedia.

Βασκάνων ὀφθαλμοὺς καὶ γοήτων φυλάττεται καὶ τῶν 20 ζῴων τὰ ἄλογα φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ καὶ θαυμαστῇ. Ἀκούω οὖν βασκανίας ἀμυντήριον τὰς φάττας δάφνης κλωνία ἀποτραγούσας λεπτά, εἶτα μέντοι ταῖς ἑαυτῶν καλιαῖς ἐντιθέναι, τῶν νεοττίων φειδοῖ· ἰκτῖνοι δὲ ῥάμνον, κίρκοι δὲ πικρίδα, αἵ γε μὴν τρυγόνες τὸν τῆς ἴρεως καρπόν, ἄγνον 25 δὲ κόρακες, οἱ δὲ ἔποπες τὸ ἀδίαντον, ὅπερ οὖν καὶ καλλίτριχον καλοῦσί τινες, ἀριστεῶνα δὲ κορώνη, καὶ κιττὸν ἅρπη, καρκῖνον δὲ ἐρωδιός, πέρδιξ δὲ καλάμου κόμην, θαλλὸν δὲ αἱ κίχλαι μυῤῥίνης· προβάλλεται δὲ καὶ κόρυδος ἄγρωστιν, αἰετοὶ τὸν λίθον, ὅςπερ οὖν ἐξ αὐτῶν ἀετίτης 30

---

3 μαλακίει. Lobeck.
6 μύραιναν. Gesn.
27 περιστερεῶνα. Gesn.
30 F. αἰετοὶ δέ.

κέκληται. Λέγεται δὲ οὗτος ὁ λίθος καὶ γυναιξὶ κυούσαις ἀγαθὸν εἶναι, ταῖς ἀμβλώσεσι πολέμιος ὤν.

XXXVI. Torporem facientia.

Ὁ ἰχθὺς ἡ νάρκη, ὅτου ἂν καὶ προσάψηται τὸ ἐξ αὐτῆς ὄνομα ἔδωκέ τε καὶ ναρκᾶν ἐποίησεν. Ἡ δὲ ἐχενηῒς
5 ἐπέχει τὰς ναῦς, καὶ ἐξ οὗ ποιεῖ καλοῦμεν αὐτήν. Κυούσης δὲ ἀλκυόνος, ἵσταται μὲν τὰ πελάγη, εἰρήνην δὲ καὶ φιλίαν ἔχουσιν ἄνεμοι. Κύει δὲ ἄρα χειμῶνος μεσοῦντος, καὶ ὅμως ἡ τοῦ ἀέρος γαλήνη δίδωσι σωτηρίαν, ἀλκυονείας τηνικάδε τῆς ὥρας ἄγειν ἡμέρας. Ἴχνος δὲ λύκου πατεῖ
10 κατὰ τύχην ἵππος, καὶ νάρκη περιείληφεν αὐτόν. Εἰ δὲ ὑποῤῥίψαις ἀστράγαλον λύκου καὶ τετρώρῳ θέοντι, τὸ δὲ ὡς πεπηγὸς ἑστήξεται, τῶν ἵππων τὸν ἀστράγαλον πατησάντων. Λέων δὲ φύλλοις πρίνου τὸ ἴχνος ἐπιβάλλει, καὶ ναρκᾷ· πατῶν δὲ καὶ ὁ λύκος, εἰ καὶ μόνον προσπελάσειε πετή-
15 λοις σκίλλης· ταῦτά τοι καὶ αἱ ἀλώπεκες εἰς τὰς εὐνὰς τῶν λύκων ἐμβάλλουσιν, καὶ εἰκότως. Διὰ γὰρ τὴν ἐξ αὐτῶν ἐπιβουλὴν νοοῦσιν ἔχθιστα αὐτοῖς.

XXXVII. Remedia ab animalibus adhibita.

Οἱ πελαργοὶ λυμαινομένας αὐτῶν τὰ ᾠὰ τὰς νυκτερίδας ἀμύνονται πάνυ σοφῶς. Αἱ μὲν γὰρ προσαψάμεναι μό-
20 νον ἀνεμιαῖα ἐργάζονται καὶ ἄγονα αὐτά· οὐκοῦν τὸ ἐπὶ τούτοις φάρμακον ἐκεῖνό ἐστιν· πλατάνου φύλλα ἐπιφέρουσι ταῖς καλιαῖς· αἱ δὲ νυκτερίδες, ὅταν αὐτοῖς γειτνιάσωσι, ναρκῶσι, καὶ γίνονται λυπεῖν ἀδύνατοι. Δῶρον δὲ ἄρα ἡ φύσις καὶ ταῖς χελιδόσιν ἔδωκεν οἷον. Αἱ σίλφαι καὶ τού-
25 των τὰ ᾠὰ ἀδικοῦσιν· οὐκοῦν αἱ μητέρες σελίνου κόμην προβάλλονται τῶν βρεφῶν, καὶ ἐκείναις τὸ ἐντεῦθεν ἄβατά ἐστιν. Πολύποσι δὲ εἴ τις ἐπιβάλλει πήγανον, ἀκίνητοι μένουσιν, ὡς λέγει τις λόγος. Ὄφεως δὲ εἰ καθίκοιο καλάμῳ, μετὰ τὴν πρώτην πληγὴν ἀτρεμεῖ, καὶ τῇ νάρκῃ πεδη-
30 θεὶς ἡσυχάζει· εἰ δὲ ἐπάγοις δευτέραν ἢ τρίτην, ἀνέῤῥωσας αὐτόν. Καὶ μύραινα δὲ πληγεῖσα νάρθηκι εἰσάπαξ ἡσυχά-

---

11 F. καί delendum.
13 F. ναρκᾷ πατῶν· ναρκᾷ δὲ καί.
18 τὰς om. M. m.
24 ὅμοιον. cod. Gesn.

ζει· εἰ δὲ πλεονάκις, εἰς θυμὸν ἐξάπτεται. Λέγουσι δὲ ἁλιεῖς καὶ πολύποδας εἰς τὴν γῆν προϊέναι, ἐλαίας θαλλοῦ ἐπὶ τῆς ἠϊόνος κειμένου. Θηρίων δὲ ἀλεξιφάρμακον ἦν πάντων ἄρα πιμελὴ ἐλέφαντος, ἣν εἴ τις ἐπιχρίσαιτο, καὶ εἰ γυμνὸς ὁμόσε χωροίη τοῖς ἀγριωτάτοις, ἀσινὴς ἀπαλλάττεται. 5

XXXVIII. Elephantus. Ὀῤῥωδεῖ ὁ ἐλέφας κεράστην κριὸν καὶ χοίρου βοήν. Οὕτω τοι, φασί, καὶ Ῥωμαῖοι τοὺς σὺν Πύῤῥῳ τῷ Ἠπειρώτῃ ἐτρέψαντο ἐλέφαντας, καὶ ἡ νίκη σὺν τοῖς Ῥωμαίοις λαμπρῶς ἐγένετο. Γυναικὸς ὡραίας τόδε τὸ ζῷον ἡττᾶται, καὶ παραλύεται δὲ τοῦ θυμοῦ ἐκκωφωθεὶς εἰς τὸ κάλλος. 10 Καὶ ἀντήρα, φασίν, ἐν τῇ Αἰγυπτίᾳ Ἀλεξάνδρου πόλει γυναικὸς στεφάνους πλεκούσης Ἀριστοφάνει τῷ Βυζαντίῳ ὁ ἐλέφας. Ἀγαπᾷ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ εὐωδίαν πᾶσαν, καὶ μύρων καὶ ἀνθέων κηλούμενος τῇ ὀσμῇ.

Mirabilia quaedam. Ὅστις βούλεται κλὼψ ἢ λῃστὴς κύνας ἄγαν ἀγριωτά- 15 τους κατασιγάσαι καὶ θεῖναι φυγάδας, ἐκ πυρᾶς ἀνθρώπου δαλὸν λαβὼν ὁμόσε αὐτοῖς χωρεῖ, φασίν· οἱ δὲ ὀῤῥωδοῦσιν. Ἀκήκοα δὲ καὶ ἐκεῖνον τὸν λόγον· λυκοσπάδα οἶν πέξας, καὶ ἐριουργήσας, καὶ χιτῶνα ἐργασάμενος, λυπεῖ τὸν ἠσθημένον· ὀδαξησμὸν γὰρ ἐργάζεται, ὡς λόγος. Ἔριν 20 δὲ εἴ τις καὶ στάσιν ἐθέλοι ἐν τῷ συνδείπνῳ ἐργάσασθαι, δηχθέντα ὑπὸ κυνὸς λίθον ἐμβαλὼν τῷ οἴνῳ, λυπεῖ τοὺς συμπότας ἐκμαίνων. Κανθάροις δὲ κακόσμοις θηρίοις εἴ τις ἐπιῤῥάναι μύρου, οἱ δὲ τὴν εὐωδίαν οὐ φέρουσιν, ἀλλ' ἀποθνήσκουσιν. Οὕτω τοί φασι καὶ τοὺς βυρσοδέψας συντρα- 25 φέντας ἀέρι κακῷ βδελύττεσθαι μύρον. Λέγουσι δὲ καὶ Αἰγύπτιοι καὶ τοὺς ὄφεις πάντας ἴβεων πτερὰ δεδιέναι.

XXXIX. Turturum captura. Θηρῶσι τὰς τρυγόνας οἱ καὶ τούτων ἀκριβοῦντες τὰ θήρατρα, καὶ μάλιστα τῆς πείρας οὐ διαμαρτάνουσι τὸν τρόπον τοῦτον. Ἑστήκασιν ὀρχούμενοι καὶ ᾄδοντες εὖ μάλα 30 μουσικῶς· αἱ δὲ καὶ τῇ ἀκοῇ θέλγονται, καὶ τῇ ὄψει τῆς

---

20 ὡς ὅλον δὲ εἴ τις ἔριν καὶ στ. M. m.

ὀρχήσεως κηλοῦνται, καὶ προςίασιν ἐγγυτέρω. Οἱ δὲ ὑπαναχωροῦσιν ἡσυχῇ καὶ βάδην, ἔνθα δήπου καὶ ὁ δόλος ταῖς δειλαίαις πρόκειται, δίκτυα ἐκπεπετασμένα· εἶτα ἐμπίπτουσιν εἰς αὐτά, καὶ ἁλίσκονται, ὀρχήσει καὶ ᾠδῇ ᾑρημέναι 5πρῶτον.

XL. Orcynus piscis.

Ὄρκυνος ὄνομα κητώδης ἰχθὺς οὐκ ἄσοφος ἐς τὰ αὐτοῦ λυσιτελέστατα, δῶρον λαχὼν φύσει τοῦτο, οὐ τέχνῃ. Ὅταν γοῦν περιπαρῇ τῷ ἀγκίστρῳ, καταδύει αὐτὸν εἰς βυθόν, καὶ ὠθεῖ καὶ προςαράττει τῷ δαπέδῳ, καὶ κρούει τὸ 10στόμα, ἐκβαλεῖν τὸ ἄγκιστρον ἐθέλων· εἰ δὲ ἀδύνατον τοῦτο ᾖ, εὐρύνει οὖν τὸ τραῦμα, καὶ ἐκπτύεται τὸ λυποῦν αὐτόν, καὶ ἐξάλλεται· πολλάκις δὲ οὐκ ἔτυχε τῆς πείρας, καὶ ὁ θηρατὴς ἄκοντα ἀνασπάσας ἔχει τὴν ἄγραν.

XLI. Melanurus piscis.

Δειλότατος ἰχθύων ὁ μελάνουρος, καὶ ἔχει τῆς δειλίας 15μάρτυρας τοὺς ἁλιεῖς· οὔτε οὖν κύρτῳ λαμβάνονται οὗτοι, οὔτε προςίασιν αὐτῷ· σαγήνῃ δὲ εἴ ποτε αὐτοὺς περιβάλοι, οἱ δὲ ἀγνοοῦντες ἑαλώκασι. Καὶ ὅταν μὲν ᾖ ὑπεύδια καὶ λεία ἡ θάλαττα, οἱ δὲ ἄρα κάτω που πρὸς ταῖς πέτραις ἢ τοῖς φυκίοις ἡσυχάζουσι, καὶ προβάλλονται πᾶν ὅ τι δύνανται, 20τὸ σῶμα ἀφανίζοντες. Ἐὰν δὲ ᾖ χειμέρια, τοὺς ἄλλους ὁρῶντες καταδύντας ἐκ τῆς τῶν κυμάτων προςβολῆς εἰς τὸν βυθόν, οἱ δὲ ἀναθαρσοῦσι, καὶ τῇ γῇ προςπελάζουσι, καὶ ταῖς πέτραις προςνέουσι, καὶ ἡγοῦνται σφίσι πρόβλημα ἱκανὸν εἶναι τὸν ὑπερνηχόμενον ἀφρόν, καλύπτοντά τε αὐτοὺς 25καὶ ἐπηλυγάζοντα. Συνιᾶσι δὲ εὖ μάλα ἀποῤῥήτως, ὅτι καὶ τοῖς ἁλιεῦσιν ἐν ἡμέρᾳ τοίᾳ ἢ νυκτὶ ἐς τὴν θάλαττάν ἐστιν ἄβατα, ἀγριαινούσης τῆς θαλάττης, τῶν κυμάτων αἰρομένων μετεώρων τε καὶ φοβερῶν. Ἔχουσι δὲ καὶ τροφὴν ἐν χειμῶνι, τοῦ κλύδωνος τὰ μὲν ἀποσπῶντος ἐκ τῶν 30πετρῶν, τὰ δὲ ἐπισύροντος ἐκ τῆς γῆς· σιτοῦνται δὲ μελάνουροι τὰ ῥυπαρώτερα, καὶ ὅσα οὐκ ἂν ῥᾳδίως ἰχθὺς ἄλλος ἂν πάσαιτο, εἰ μὴ πάνυ λιμῷ πιέζοιτο. Ἐν γαλήνῃ δὲ ἐπὶ

11 εἴη, εὐρύνει. Schn.

τῆς ἄμμου μόνης ἁλιεύουσι, καὶ ἐκεῖθεν βόσκονται. Ὅπως δὲ ἁλίσκονται, ἐρεῖ ἄλλος.

XLII. Aquilae visus.

Αἰετὸς δὲ ὀρνίθων ὀξυωπέστατος. Καὶ Ὅμηρος αὐτῷ σύνοιδε καὶ τοῦτο, καὶ μαρτυρεῖ ἐν τῇ Πατροκλείᾳ, εἰκάζων τὸν Μενέλεων τῷ ὄρνιθι, ὅτε ἀνεζήτει Ἀντίλοχον, ἵνα 5 ἄγγελον ἀποστείλῃ τῷ Ἀχιλλεῖ, πικρὸν μέν, ἀναγκαῖον δέ, ὑπὲρ τοῦ πάθους τοῦ κατὰ τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ, ὃν ἐξέπεμψε μέν, οὐχ ὑπεδέξατο δέ, καίτοι ποθῶν ἐκεῖνος τοῦτο. Λέγεται δὲ μὴ ἑαυτῷ μόνῳ χρήσιμος, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ὀφθαλμοῖς ὁ ἀετὸς ἀγαθὸν εἶναι. Εἰ οὖν μέλιτί τις Ἀττικῷ τὴν 10 χολὴν αὐτοῦ διαλαβὼν ὑπαλείφοιτο ἀμβλυνόμενος, ὄψεται, καὶ ὀξυτάτους γοῦν ἰδεῖν ἕξει τοὺς ὀφθαλμούς.

XLIII. Luscinia.

Ἀηδὼν ὀρνίθων λιγυρωτάτη τε καὶ εὐνουστάτη, καὶ κατᾴδει τῶν ἐρημαίων χωρίων εὐστομώτατα ὀρνίθων καὶ τορώτατα. Λέγουσι δὲ καὶ τὰ κρέα αὐτῆς εἰς ἀγρυπνίαν 15 λυσιτελεῖν. Πονηροὶ μὲν οὖν οἱ τοιαύτης τροφῆς δαιτυμόνες καὶ ἀμαθεῖς δεινῶς· πονηρὸν δὲ τὸ ἐκ τῆς τροφῆς δῶρον φυγὴ ὕπνου, τοῦ καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων βασιλέως, ὡς Ὅμηρος λέγει.

XLIV. Grues.

Τῶν γεράνων αἱ κλαγγαὶ καλοῦσιν ὄμβρους, ὥς φα- 20 σιν· ὁ δὲ ἐγκέφαλος γυναικῶν εἰς χάριν ἀφροδισίαν ἔχει τινὰς ἴϋγγας, εἴπου ἱκανοὶ τεκμηριῶσαι οἱ πρῶτοι φυλάξαντες αὐτά.

XLV. Vultur.

Γυπῶν πτερὰ εἰ θυμιάσαι τις, [ὡς] ἀκούω, καὶ ἐκ φωλεῶν καὶ ἐξ ἰλεῶν τοὺς ὄφεις προάξει ῥᾷστα. 25

Picus.

Ζῷον δὲ ὁ δρυοκολάπτης ἐξ οὗ δρᾷ καὶ κέκληται. Ἔχει μὲν γὰρ ῥάμφος ἐπίκυρτον, κολάπτει δὲ ἄρα τούτῳ τὰς δρῦς, καὶ ἐνταυθοῖ οἱ κοιλάνας τὸν τόπον, ὡς εἰς καλιὰν τοὺς νεοττοὺς ἐντίθησιν, οὐ δεηθεὶς καρφῶν καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν πλοκῆς καὶ οἰκοδομίας οὐδὲ ἕν. Οὐκοῦν εἴ τις λίθον 30 ἐνθεὶς ἐπιφράξειε τῷ ὀρνέῳ τῷ προειρημένῳ τὴν εἴςδυσιν, ὁ

1 F. σαλεύουσι. 6 F. ἀποστεῖλαι.

δὲ συμβαλὼν τὴν ἐπιβουλὴν τὴν κατ' αὐτοῦ, κομίζει πόαν ἐχθρὰν τῷ λίθῳ, καὶ κατ' αὐτοῦ τίθησιν· ὁ δὲ οἷα βαρούμενος καὶ μὴ φέρων ἐξάλλεται, καὶ ἀνέῳγεν αὖθις τῷ προειρημένῳ ἡ φίλη ὑποδρομή.

5 Οἱ συνόδοντες οὐκ εἰσὶ μονίαι, οὐδὲ τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἐρημίαν τε καὶ διαίρεσιν ἀνέχονται. Φιλοῦσι δὲ συναγελάζεσθαι καθ' ἡλικίαν· καὶ οἱ μὲν νεώτεροι κατὰ ἴλας νήχονται, οἱ δὲ ἐντελέστεροι πάλιν κοινῇ· καὶ τὸ τοῦ λόγου τοῦτο, ἧλιξ ἥλικα, καὶ ἐκεῖνοι τέρπουσι παρόντες παροῦσιν, 10 ὡς ἑταίροις καὶ φίλοις, ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων τε καὶ διατριβῶν. Τεχνάζονται δὲ πρὸς τοὺς θηρατὰς ὁποῖα; Ὅταν ἁλιεὺς ἀνὴρ τὸ εἰς αὐτοὺς δέλεαρ καθῇ, περιελθόντες πάντες, καὶ κυκλόσε γενόμενοι, εἰς ἀλλήλους ὁρῶσιν, οἱονεὶ σύνθημα ἕκαστος ἑκάστῳ διδόντες, μήτε πλησιάσαι, μήτε 15 ἅψασθαι τοῦ καθειμένου δελεάσματος. Καὶ οἱ μὲν παρατεταγμένοι εἰς τοῦτο ἀτρεμοῦσιν· ἐκ δὲ τῆς ἀλλοτρίας ἀγέλης συνόδων ἀφίκετο, καὶ καταπίνει τὸ ἄγκιστρον, ἐρημίας λαχὼν μισθὸν τὴν ἅλωσιν· καὶ ὁ μὲν ἀνασπᾶται, οἱ δὲ ἤδη θαῤῥοῦσιν ὡς οὐχ ἁλωσόμενοι, καὶ καταφρονήσαντες οὕτω 20 θηρῶνται.

XLVI. Dentix.

Φρύγεται διὰ τοῦ θέρους ὁ κόραξ τῷ δίψει κολαζόμενος, καὶ βοᾷ, τὴν τιμωρίαν μαρτυρόμενος, ὥς φασι· καὶ τὴν αἰτίαν λέγουσιν ἐκείνην. Ὁ Ἀπόλλων αὐτὸν θεράποντα ὄντα ὑδρευσόμενον ἀποπέμπει· ὁ δὲ ἐντυγχάνει λήϊῳ βαθεῖ μέν, 25 ἔτι δὲ χλωρῷ, καὶ μένει ἕς τ' ἂν αὖον γένηται, τῶν πυρῶν παραχναῦσαι βουλόμενος, καὶ τοῦ προστάγματος ὠλιγώρησεν· καὶ ὑπὲρ τούτων ἐν τῇ μάλιστα αὐχμηροτάτῃ ὥρᾳ διψῶν δίκας ἐκτίνει. Τοῦτο ἔοικε μύθῳ μέν, εἰρήσθω δ' οὖν τῇ τοῦ θεοῦ αἰδοῖ.

XLVII. Corvi sitis.

30 Ὁ κόραξ, ὄρνιν αὐτόν φασιν ἱερόν, καὶ Ἀπόλλωνος ἀκόλουθον εἶναι λέγουσι· ταῦτά τοι καὶ μαντικοῖς συμβόλοις

XLVIII. Corvi divinatio.

---

9 τέρπονται. Gesn.
12 F. περιελθόντες πάντῃ.
16 F. εἰς δέ τις ἀλλοτρίας.

ἀγαθὸν ὁμολογοῦσι τὸν αὐτόν, καὶ ὀττεύονταί γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοὴν οἱ συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἕδρας καὶ κλαγγὰς καὶ πτήσεις αὐτῶν, ἢ κατὰ λαιὰν χεῖρα, ἢ κατὰ δεξιάν.

Corvi ovorum vis. Προςακούω δὲ καὶ ᾠὰ κόρακος μελαίνειν τρίχας. Καὶ χρὴ τὸν δολοῦντα τὴν ἑαυτοῦ κόμην ἔλαιον ἐν τῷ στόματι 5 ἔχειν συμμύσαντα· εἰ δὲ μή, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῷ σὺν τῇ τριχὶ μελαίνονται, δυςέκπλυτοί τε καὶ δυςέκνιπτοι.

XLIX. Merops. Ὁ μέροψ τὸ ὄρνεον ἔμπαλιν, φασί, τοῖς ἄλλοις ἅπασι πέτεται· τὰ μὲν γὰρ εἰς τοὔμπροσθεν ἵεται καὶ κατ' ὀφθαλμούς, τὸ δὲ εἰς τοὐπίσω. Καὶ ἔπεισί μοι θαυμάζειν τὴν 10 φύσιν τῆς ἐπισήμου καὶ παραδόξου καὶ ἀήθους φορᾶς, ἣν ἐκεῖνο ἄγει τὸ ζῷον.

L. Muraena et vipera. Ἡ μύραινα ὅταν ὁρμῆς ἀφροδισίου ὑποπλησθῇ, πρόεισιν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὁμιλίαν ποθεῖ νυμφίου καὶ μάλα πονηροῦ· πάρεισι γὰρ εἰς ἔχεως φωλεόν, καὶ ἄμφω συμπλέκον- 15 ται. Ἤδη δέ, φασί, καὶ ὁ ἔχις οἰστρήσας καὶ ἐκεῖνος εἰς μίξιν ἀφικνεῖται πρὸς τὴν θάλατταν, καὶ οἱονεὶ κωμαστὴς σὺν τῷ αὐλῷ θυροκοπεῖ, οὕτω τοι καὶ ἐκεῖνος συρίσας τὴν ἐρωμένην παρακαλεῖ, καὶ αὐτὴ πρόςεισι, τῆς φύσεως τὰ ἀλλήλων διῳκισμένα συναγούσης εἰς ἐπιθυμίαν τὴν ὁμοίαν 20 καὶ κοῖτον τὸν αὐτόν.

LI. Serpentium ortus. Ῥάχις ἀνθρώπου νεκροῦ, φασίν, ὑποσηπόμενον τὸν μυελὸν ἤδη τρέπει εἰς ὄφιν· καὶ ἐκπίπτει τὸ θηρίον, καὶ ἕρπει ζῷον τὸ ἀγριώτατον ἐκ τοῦ ἡμερωτάτου· καὶ τῶν μὲν καλῶν καὶ ἀγαθῶν τὰ λείψανα ἀναπαύεται, καὶ ἔχει ἆθλον 25 ἡσυχίαν, ὥςπερ οὖν καὶ ἡ ψυχὴ τῶν τοιούτων τὰ ᾀδόμενά τε καὶ ὑμνούμενα ἐκ τῶν σοφῶν· πονηρῶν δὲ ἀνθρώπων ῥάχεις τοιαῦτα τίκτουσι καὶ μετὰ τὸν βίον. Ἢ τοίνυν τὸ πᾶν μῦθός ἐστιν, ἤ, εἰ ταῦτα οὑτωσὶ πεπίστευται, πονηροῦ νεκρός, ὡς κρίνειν ἐμέ, ὄφεως γενέσθαι πατήρ, τοῦ τρόπου 30 μισθὸν ἠνέγκατο.

---

29 ὀρθῶς pro οὑτωσί Gesn.

Χελιδὼν δὲ ἄρα τῆς ὥρας τῆς ἀρίστης ὑποσημαίνει τὴν ἐπιδημίαν. Καὶ ἔστι φιλάνθρωπος, καὶ χαίρει τῷδε τῷ ζώῳ ὁμωρόφιος οὖσα, καὶ ἄκλητος ἀφικνεῖται, καί, ὅτε οἱ φίλον καὶ ἔχει καλῶς, ἀπαλλάττεται. Καὶ οἵ γε ἄνθρωποι 5 ὑποδέχονται αὐτὴν κατὰ τὸν τῆς Ὁμηρικῆς ξενίας θεσμόν, ὃς κελεύει καὶ φιλεῖν τὸν παρόντα, καὶ ἰέναι βουλόμενον ἀποπέμπειν. LII Hirun

Ἔχει τι πλεονέκτημα ἡ αἴξ, τὴν τοῦ πνεύματος εἰςροήν, ὡς οἱ νομευτικοὶ λόγοι καὶ ποιμενικοί φασιν. Ἀναπνεῖ 10 γὰρ καὶ διὰ τῶν ὤτων, καὶ διὰ τῶν μυκτήρων, καὶ αἰσθητικώτατον τῶν διχήλων ἐστί. Καὶ τὴν μὲν αἰτίαν εἰπεῖν οὐκ οἶδα, ὃ δὲ οἶδα τοῦτο εἶπον. Εἰ δὲ ποίημα Προμηθέως καὶ αἴξ, τί βουλόμενος τοῦτο εἰργάσατο, εἰδέναι καταλιμπάνω αὐτόν. LIII Caprae spirat

15 Καὶ ἔχεως δῆγμα καὶ ὄφεως ἄλλου φασὶν ἀντιπάλων μὴ διαμαρτάνειν φαρμάκων· καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἀκούω πόματα εἶναι, τὰ δὲ χρίσματα· καὶ ἐπαοιδαὶ δὲ ἐπράϋνάν τινων ἐγχρισθέντα ἰόν· ἀσπίδος δὲ ἀκούω μόνον δῆγμα ἀνίατον εἶναι, καὶ ἐπικουρίας κρεῖττον. Καὶ μισεῖν ἄξιον τὸ 20 ζῷον τῆς εὐκληρίας τῆς εἰς τὸ κακόν. Ἀλλὰ καὶ τούτου θηρίον μιαρώτερον καὶ ἀφυλακτότερον γυνὴ φαρμακίς, οἵαν ἀκούομεν καὶ τὴν Μήδειαν καὶ τὴν Κίρκην· τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀσπίδων φάρμακα καὶ δήγματος ἔργα ἐστίν, τὰ δὲ ἐκείνων ἀναιρεῖν καὶ ἐκ μόνης τῆς ἀφῆς φασιν. LIV Aspidis i sus irre diabili

25 Κυνῶν θαλαττίων τρία γένη· καὶ οἱ μὲν αὐτῶν εἰσι μεγέθει μέγιστοι, καὶ κητῶν ἐν τοῖς ἀλκιμωτάτοις ἀριθμοῖντο ἄν· γένη δὲ δύο τὰ λοιπά, πηλαῖοι μὲν τὴν φύσιν, προήκουσι δὲ καὶ εἰς πῆχυν τὸ μέγεθος· καὶ τὸν μὲν αὐτοῖν γαλεόν, τὸν δὲ κεντρίτην φιλοῦσιν ὀνομάζειν· καὶ τούτων οἱ 30 μὲν κατεστιγμένοι καλοῖντο ἂν γαλεοί, κεντρίτας δὲ ὀνομάζων τοὺς λοιποὺς οὐκ ἂν διαμαρτάνοις. Οἱ μὲν οὖν ποικίλοι LV Canis m ni gene

10 F. φυσητικώτατον.
15 ὄφεως· ἀλλ' οὖν φ. Gesn.
29 κεντρίνην. Gesn.

καὶ τὴν δορὰν εἰσι μαλακώτεροι, καὶ τὴν κεφαλὴν πλατύτεροι· οἱ δὲ ἕτεροι μικροί τε καὶ σκληροὶ τὴν δορὰν μέν τοι ὄντες, καὶ τὴν κεφαλὴν δὲ ἀνήκουσαν εἰς ὀξὺ ἔχοντες, καὶ τὴν χρόαν εἰς τὸ λευκὸν ἀποκρίνονται. Κέντρα δὲ ἄρα αὐτοῖς συμπέφυκε, τὸ μὲν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν λοφιάν, ὡς 5 ἂν εἴποις, τὸ δὲ κατὰ τὴν οὐράν· σκληρὰ δὲ ἄρα τὰ κέντρα καὶ ἀπειθῆ ἐστι, καὶ ἰοῦ τι προςβάλλει. Ἁλίσκεται δὲ τῶν κυνῶν τῶν σμικρῶν τῶνδε ἑκάτερον ἐκ τῆς ἰλύος καὶ τοῦ πηλοῦ. Καὶ ἡ ἄγρα, εἰπεῖν αὐτὴν οὐ χείρων ἐστι. Δέλεαρ αὐτῶν καθιᾶσιν ἰχθὺν λευκὸν ἐκτετμημένον τὴν ῥά-10 χιν. Ὅταν τοίνυν εἷς ἁλῷ, καὶ τῷ ἀγκίστρῳ περιπέσῃ, πάντες οἱ θεασάμενοι συμπηδῶσιν αὐτῷ, καί τοι κάτωθεν ἑλκομένῳ ἕπονταί τε καὶ μέχρι τῆς νεὼς οὐκ ἀναστελλόμενοι· ὡς εἰκάσαι ζηλοτυπίᾳ δρᾶν ταῦτα αὐτούς, οἷα ἐκείνου τι τῶν εἰς τροφὴν ἑαυτῷ μόνῳ ποθὲν ἀποσυλήσαντος· καὶ εἰς15 τὴν ναῦν γε αὐτὴν εἰςεπήδησάν τινες πολλάκις, καὶ ἑκόντες ἑάλωσαν.

LVI. Pastinaca. Τῆς τρυγόνος τῆς θαλαττίας τὸ κέντρον ἐστὶν ἀπρόςμαχον. Ἐκέντησε γὰρ καὶ ἀπέκτεινε παραχρῆμα, καὶ πεφρίκασιν αὐτῆς τόδε τὸ ὅπλον καὶ οἱ τῶν ἁλιέων δεινοὶ τὰ20 θαλάττια· οὔτε γὰρ ἄλλος ἰάσεται τὸ τραῦμα, οὔτε ἡ τρώσασα· μόνῃ γάρ, ὡς τὸ εἰκός, τῇ Πηλίτιδι βολῇ τοῦτο ἐδέδοτο.

LVII. Cerastes serpens. Λευκὸν θηρίον ὁ κεράστης· ἔστι δὲ ὄφις, καὶ ὑπὲρ τοῦ μετώπου κέρατα ἔχει δύο, καὶ ἔοικε τοῖς τοῦ κοχλίου τὰ25 κέρατα, οὐ μὴν ἔστιν ὡς ἐκείνων ἁπαλά. Οὐκοῦν τοῖς μὲν ἄλλοις τῶν Λιβύων εἰσὶ πολέμιοι· ἔστι δὲ αὐτοῖς πρὸς τοὺς (Psylli.) καλουμένους Ψύλλους ἔνσπονδα, οἵπερ οὖν οὔτε αὐτοὶ δακόντων ἐπαΐουσι τῶν δηγμάτων, καὶ τοὺς τῷ τοιούτῳ κακῷ περιπεσόντας ἰῶνται ῥᾷστα. Καὶ ὁ τρόπος· ἐὰν πρὶν ἢ30 πρησθῆναι τὸ πᾶν σῶμα ἀφίκηταί τις τῶν ἐκεῖθεν κλητὸς ἢ κατὰ τύχην, εἶτα τὸ μὲν στόμα ὕδατι ἐπικλύσηται, ἀπο-

22 Πηλιώτιδι. c. b.

νίψῃ δὲ τὰς χεῖρας ἑτέρῳ, καὶ πιεῖν τῷ δηχθέντι δῷ ἑκάτερον, ἀνεῤῥώσθη τε ἐκεῖνος, καὶ κακοῦ παντὸς ἐξάντης τὸ ἐντεῦθέν ἐστιν. Διαῤῥεῖ δὲ καὶ λόγος Λιβυκὸς ὁ λέγων, Ψύλλον ἄνδρα τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν ὑφορᾶσθαι, καὶ μισεῖν
5 ὡς μεμοιχευμένην, καὶ μέντοι καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς βρέφος ὑποπτεύειν τε ὡς νόθον τε καὶ τῷ σφετέρῳ γένει κίβδηλον· πεῖραν οὖν καθεῖναι καὶ μάλα ἐλεγκτικήν φασιν αὐτόν· λάρνακα πληρῶσαι κεραστῶν καὶ ἐμβαλεῖν τὸ βρέφος, οἱονεὶ πυρὶ τὸν χρυσὸν τεχνίτης, τὸ παιδίον ἐξελέγχων ἐκεῖνος τῇ
10 ἀποθέσει· καὶ οἱ μὲν παραχρῆμα ἐπανίσταντο, καὶ ἠγρίαινον, καὶ τὴν συμφυῆ κακίαν ἠπείλουν· ἐπεὶ δὲ τὸ παιδίον αὐτῶν προσέψαυσεν, οἱ δὲ ἐμαράνθησαν, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Λίβυς ἔγνω οὐ νόθου, ἀλλὰ γόνου γνησίου πατὴρ ὤν. Λέγονται δὲ καὶ τῶν ἑτέρων δακέτων, καὶ φαλαγγίων δὲ ἀντίπα-
15 λοι τόδε τὸ γένος εἶναι. Καὶ ταῦτά γε εἰ τερατεύονται Λίβυες, οὐκ ἐμέ, ἀλλ' αὐτοὺς ἀπατῶντες ἴστωσαν.

LVIII. *Animalia apibus infesta.*

Μελισσῶν δὲ ἐπίβουλοι καὶ ἐχθροὶ εἶεν ἂν ἐκεῖνοι· οἵτε αἰγίθαλοι καλούμενοι, καὶ τὰ τούτων νεόττια, καὶ οἱ σφῆκες, καὶ αἱ χελιδόνες, καὶ οἱ ὄφεις, καὶ αἱ φάλαγγες, καὶ
20 αἱ λύγγαι. Καὶ αἱ μὲν δεδίασι ταῦτα· οἱ δ' οὖν μελιττουργοὶ ἐλαύνουσιν αὐτὰ ἀπ' αὐτῶν, ἢ κόνυζαν ἐπιθυμιάσαντες, ἢ χλωρὰν ἔτι μήκωνα πρὸ τῶν σίμβλων καταστήσαντες, ἢ καταστρώσαντες. Καὶ ταῦτα μὲν τοῖς ἄλλοις ἐχθρά ἐστι τοῖς προειρημένοις, σφηκῶν δὲ ἁλώσεις ἐκεῖνα ἂν εἴη· κύρ-
25 τον ἀπαρτῆσαι χρὴ πρὸ τῆς σφηκιᾶς, καὶ ἐνθεῖναι αὐτῷ λεπτὴν μεμβράδα ἢ μαινίδα ὀλίγην, καὶ σὺν τούτοις ἴωπα ἢ χαλκίδα· οἱ δὲ σφῆκες ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας ἑλκόμενοι, καλοῦντος αὐτοὺς δελεάσματος, εἰσπίπτουσιν ἀθρόοι, καὶ περιλαβόντος αὐτοὺς τοῦ κύρτου, οὐκ ἔστιν αὐ-
30 τοῖς τὴν ὀπίσω οὐκέτι ἐκπτῆναι· καὶ ὕδωρ δ' ἂν αὐτῶν κατασκεδάσας, ῥᾷον διαφθείραις ἂν αὐτούς, καὶ πῦρ ἐξάψας καταπρήσαις. Καὶ οἱ σαῦροι δὲ ἐπιβουλεύουσι ταῖς μελίτ-

---

19 φάλαιναι αἱ καὶ λυχναῖαι. Pauw.
24 ἅλωσις ἐκείνη. Schn.
28 F. τοῦ δελεάσματος.
31 F. αὐτούς, ἢ καί.

ταις, καὶ οἱ κροκόδειλοι οἱ χερσαῖοι· ὄλεθρος δὲ καὶ τούτοις ἐπιτετέχνηται ἐκεῖνος· ἄλφιτα γὰρ ἐλλεβόρῳ δεύσαντες, ἢ τιθυμάλλου ὀπῷ ὑποχέοντες, ἢ μαλάχης χυλῷ, διασπείρουσι πρὸ τῶν σίμβλων τὰ ἄλφιτα· ὅπερ οὖν ὄλεθρον φέρει τοῖς προειρημένοις, ἀπογευσαμένοις αὐτῶν. Ἐμβαλὼν δὲ εἰς τὴν λίμνην φλόμου φύλλα ἢ κάρυα, ἀπώλεσε τοὺς γυρίνους ὁ τῶν μελιττῶν δεσπότης ῥᾷστα. Αἱ δὲ φάλαγγες ἀπόλλυνται νύκτωρ, ἐναυγάζοντος λύχνου τεθέντος πρὸ τῶν σμηνῶν, καὶ ἀγγείων ἐλαίου πεπληρωμένων τῷ λύχνῳ ὑποκειμένων· αἱ δὲ πρὸς τὴν αὐγὴν πετόμεναι ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ[1] ἔλαιον, καὶ ἀπολώλασιν· ἑτέρως δὲ οὐκ ἂν αἱρεθεῖεν ῥᾷστα. Οἱ δὲ αἰγίθαλοι ἀλφίτων οἴνῳ διαβραχέντων ἀπογευσάμενοι καρηβαροῦσιν, εἶτα πίπτουσι, καὶ κείμενοι σπαίρουσι, καὶ εἰσὶν αἱρεθῆναι γελοῖοι, ἀναπτῆναι μὲν σπεύδοντες, ἀρχὴν δὲ ἀναστῆναι μὴ δυνάμενοι. Οἱ δὲ τὴν χελιδόνα αἰδοῖ τῆς[1] μουσικῆς οὐκ ἀποκτείνουσιν, καί τοι ῥᾳδίως ἂν αὐτῇ τοῦτο δράσαντες· ἀπόχρη δὲ αὐτοῖς κωλύειν τὴν χελιδόνα πλησίον τῶν σίμβλων καλιὰν ὑποπῆξαι.

Apes malos odores et unguenta aversantur.

Ἀπεχθάνονται δὲ ἄρα αἱ μέλιτται[2] κακοσμίᾳ πάσῃ, καὶ μύρῳ ὁμοίως δή, οὔτε τὸ δυςῶδες ὑπομένουσαι, οὔτε[2] ἀσπαζόμεναι τῆς εὐωδίας τὸ τεθρυμμένον, οἷα δήπου κόραι ἀστεῖαί τε καὶ σώφρονες, τὸ μὲν βδελυττόμεναι, τῆς δὲ ὑπερφρονοῦσαι.

LIX.

Favor structura pamque respublica.

Κῦρος μέν, ὥς φασιν, ὁ πρεσβύτερος μέγα ἐφρόνει ἐπὶ τοῖς βασιλείοις τοῖς ἐν Περσαιπόλει, οἷςπερ οὖν αὐτὸς ᾠκο-[2] δομήσατο· Δαρεῖος δὲ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τῇ τῶν οἰκοδομημάτων τῶν Σούσων· καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος ἐν Σούσοις τὰ ᾀδόμενα ἐκεῖνα εἰργάσατο. Κῦρος δὲ ὁ δεύτερος ἐν Λυδίᾳ παράδεισον αὐτὸς κατεφύτευσε ταῖς χερσὶ ταῖς βασιλικαῖς, σὺν τοῖς ἁβροῖς ἐκείνοις χιτῶσι, καὶ τοῖς τερπνοῖς ἐκείνοις καὶ[3] μέγα τιμίοις λίθοις, καὶ ἐπὶ τούτοις γε ἐκαλλύνετο, καὶ πρὸς ἄλλους μὲν τῶν Ἑλλήνων, ἀτὰρ οὖν καὶ πρὸς Λύσαν-

† φάλαιναι. Gesn.

δρον τὸν Λακεδαιμόνιον, ὅτε ἦλθε πρὸς τὸν Κῦρον ὁ Λύσανδρος εἰς τὴν Λυδίαν. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων ᾄδουσιν οἱ συγγραφεῖς, τὰς δὲ τῶν μελιττῶν οἰκοδομὰς σοφωτέρας οὔσας κατὰ πολὺ καὶ τεχνηεστέρας, ἀλλὰ ὑπὲρ τούτων οὐδὲ ὀλί-
5 γην ἔθεντο ὤραν· ἐκεῖνοι μὲν γὰρ πολὺ καὶ πολλοὺς λυπήσαντες εἰργάσαντο ὅσα εἰργάσαντο· οὐδὲν δὲ ἄρα ἦν μελιττῶν εὐχαριτώτερον, ἐπεὶ μηδὲ σοφώτερον ἦν. Πρώτους μὲν γὰρ ἐργάζονται τοὺς θαλάμους [τοὺς] τῶν βασιλέων, καὶ εὐρυχωρίαν ἔχουσιν οὗτοι, καὶ εἰσὶν ἀνώτεροι· καὶ ἕρκος δὲ
10 περιβάλλουσι τούτοις, οἱονεὶ τεῖχος εἶναι καὶ περίβολον, ἀποσεμνύνουσαι καὶ ἐκ τούτου τὴν οἴκησιν τὴν βασίλειον. Διαιροῦσι δὲ αὐτὰς εἰς τρία, καὶ οὖν καὶ τὰς οἰκήσεις τὰς ἑαυτῶν εἰς τοσαῦτα. Αἱ μὲν γὰρ πρεσβύταται καὶ αἱ παλαιόταται γειτνιῶσι τῇ τῶν βασιλέων αὐλῇ, οἱονεὶ δορυφόροι
15 καὶ φρουροὶ οὖσαι· αἱ δὲ νεώταται καὶ αὐτοετεῖς μετὰ ταῦτα οἰκοῦσιν· αἱ δὲ ἐν ἥβῃ καὶ ἀκμῇ οὖσαι ἐξωτέρω ἐκείνων· ὡς εἶναι τὰς μὲν πρεσβυτάτας φρουροὺς τῶν βασιλέων, τὰς δὲ νεάνιδας ἕρκος τῶν νεωτάτων.

LX. Rex apum.

Λέγει μὲν γάρ τις λόγος ἀκέντρους εἶναι τοὺς τούτων
20 βασιλέας· λέγει δὲ καὶ ἕτερος καὶ πάνυ ἐῤῥωμένα τὰ κέντρα συμπεφυκέναι αὐτοῖς, καὶ τεθηγμένα ἀνδρειότατα· οὔτε δὲ ἐπ' ἀνδρί ποτε χρῆσθαι αὐτοῖς, οὔτε ἐπὶ ταῖς μελίτταις, ἀλλὰ συμπεπλάσθαι φόβον ἄλλως· μὴ γὰρ θέμις εἶναι τὸν ἄρχοντα καὶ τὸν τοσούτων ἔφορον κακὸν ἐργάσασθαι. Καὶ
25 τὰς μελίττας δὲ τὰς λοιπὰς ὁμολογοῦσιν οἱ τούτων ἐπιστήμονες ἐν ὄψει τῶν ἀρχόντων τῶν σφετέρων ὑποκλίνειν τὰ κέντρα, οἱονεὶ τῆς ἐξουσίας ἀφισταμένας καὶ παραχωρούσας. Ἑκάτερον δ' ἄν τις ἐκπλαγείη τὸ τῶν βασιλέων ἐκείνων· εἴτε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο· εἴτε καὶ
30 παρὸν ἀδικῆσαι μὴ ἀδικοῦσιν, ἀλλὰ τοῦτό γε μακρῷ κρεῖττόν ἐστιν.

LIBER SECUNDUS.

I. Gruum migrationes.

Ὅταν τὰ ἤθη τὰ τῶν Θρᾳκῶν καὶ τοὺς κρυμοὺς ἀπολείπωσι τοὺς Θρᾳκίους αἱ γέρανοι, ἀθροίζονται μὲν ἐς τὸν Ἕβρον, λίθον δὲ ἑκάστη καταπιοῦσα, ὡς ἔχειν καὶ δεῖπνον, καὶ πρὸς τὰς ἐμβολὰς τὰς ἐκ τῶν ἀνέμων ἕρμα, πειρῶνται τοῦ μετοικισμοῦ, καὶ τῆς ἐπὶ τὸν Νεῖλον ὁρμῆς, ἀλέας τε 5 καὶ τῆς χειμερίου συντροφίας πόθῳ τῆς ἐκεῖθι. Μελλουσῶν δὲ αὐτῶν αἴρεσθαι καὶ τοῦ πρόσω ἔχεσθαι, ὁ παλαίτατος γέρανος περιελθὼν τὴν πᾶσαν ἀγέλην καὶ εἰς τρίς, εἶτα μέντοι πεσὼν ἀφίησι τὴν ψυχήν· ἐντεῦθεν οὖν οἱ λοιποὶ [καὶ] θάπτουσι μὲν τὸν νεκρόν, φέρονται δὲ εὐθὺ τῆς Αἰγύπτου, τὰ 10 μήκιστα πελάγη περαιούμενοι τῷ ταρσῷ τῶν πτερῶν, καὶ οὔτε ὁρμίζονταί που, οὔτε ἀναπαύονται. Σπείροντας δὲ τοὺς Αἰγυπτίους καταλαμβάνουσιν, καὶ τράπεζαν, ὡς ἂν εἴποις, ἄφθονον τὴν ἐν ταῖς ἀρούραις εὑρόντες, εἶτα ἄκλητοι ξενίων μεταλαγχάνουσιν. 15

II. Pyrigona.

Τίκτεσθαι μὲν ἐν ὄρεσι ζῷα καὶ ἐν ἀέρι καὶ ἐν θαλάττῃ, θαῦμα οὔπω μέγα· ὕλη γὰρ καὶ τροφὴ καὶ φύσις ἡ τούτων αἰτία· ἔγγονα δὲ πυρὸς πτηνὰ εἶναι τοὺς καλουμένους πυριγόνους, καὶ ἐν αὐτῷ βιοῦν καὶ τεθηλέναι, καὶ δεῦρο καὶ ἐκεῖσε περιποτᾶσθαι, τοῦτο ἐκπληκτικόν. Καὶ τὸ ἔτι θαῦμα, 20 ὅταν ἔξω τοῦ πυρὸς τοῦ συντρόφου ἐκνεύσωσι, καὶ ἀέρος ψυχροῦ μεταλάβωσιν, ἐνταῦθα δὴ τεθνήκασιν. Καὶ ἥτις ἡ αἰτία τίκτεσθαι μὲν πυρί, ἀέρι δὲ ἀπόλλυσθαι [πρᾴως], λεγέτωσαν ἄλλοι.

9 F. καταθάπτουσι. 23 F. πρᾴῳ.
15 μεταλαμβάνουσιν. b.

III. Hirundinum coitus.

Οἱ μὲν ὄρνιθες οἱ ἕτεροι ἀναβαίνονται, ὡς λόγος, αἱ δὲ χελιδόνες οὔ, ἀλλὰ τούτων γε ἐναντία ἡ μίξις ἐστί. Καὶ τὸ αἴτιον οἶδεν ἡ φύσις. Λέγει δὲ ὁ πλείων λόγος, ὅτι πεφρίκασι τὸν Τηρέα, καὶ δεδοίκασι, μήποτε ἄρα προςερπύσας 5 λάθρα εἶτα ἐργάσηται τραγῳδίαν καινήν. Ἦν δὲ ἄρα καὶ τοῦτο χελιδόνι δῶρον ἐκ τῆς φύσεως, ὥς γε ἐμὲ κρίνειν, τὸ τιμιώτατον· πηρωθεῖσα τὴν ὄψιν περόναις ἐὰν τύχῃ, ὁρᾷ αὖθις. Τί οὖν ἔτι τὸν Τειρεσίαν ᾄδομεν, καίτοι μὴ ἐνταυθοῖ, ἀλλὰ καὶ ἐν ᾄδου σοφώτατον ψυχῶν, ὡς Ὅμηρος λέγει;

IV. Ephemera.

10 Ζῷα ἐφήμερα οὕτω κέκληται, λαβόντα τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ μέτρου τοῦ κατὰ τὸν βίον· τίκτεται μὲν γὰρ ἐν τῷ οἴνῳ, καὶ ἀνοιχθέντος τοῦ σκεύους τὰ δὲ ἐξέπτη καὶ εἶδε τὸ φῶς καὶ τέθνηκεν. Οὐκοῦν παρελθεῖν μὲν αὐτοῖς ἡ φύσις ἔδωκεν εἰς τὸν βίον, τῶν δὲ ἐν αὐτῷ κακῶν ἐῤῥύσατο τὴν ταχίστην, 15 μήτε τι τῶν ἰδίων συμφορῶν ᾐσθημένοις, μήτε μὴν τινος τῶν ἀλλοτρίων μάρτυσι γεγενημένοις.

V. Basiliscus.

Ἤδη μέντοι τις καὶ ἀσπίδος ἐν μακρῷ τῷ χρόνῳ πληγὴν ἰάσατο, ἢ τομὴν παραλαβών, ἢ πῦρ ὑπομείνας εὖ μάλα τλημόνως, ἢ ἀναγκαίοις φαρμάκοις τὸ κακόν, ἵνα μὴ προς- 20 ερπύσῃ, στήσας ὁ δείλαιος· σπιθαμὴ δὲ βασιλίσκου τὸ μῆκός ἐστι, καὶ μέντοι καὶ θεασάμενος ὁ τῶν ὄφεων μήκιστος αὐτόν, οὐκ εἰς ἀναβολάς, ἀλλὰ ἤδη, ἐκ τῆς τοῦ φυσήματος προςβολῆς αὗός ἐστιν· εἰ δὲ ἄνθρωπος κατέχοι ῥάβδον, εἶτα ταύτην ἐκεῖνος δάκοι, τέθνηκεν ὁ κύριος τῆς λύγου.

VI. Delphini pueros amantes.

25 Τὴν τῶν δελφίνων φιλομουσίαν, καὶ τὸ τῶν αὐτῶν ἐρωτικόν, τὸ μὲν ᾄδουσιν Αἰγύπτιοι, καὶ ὁμολογοῦσιν αὐτοῖς Λέσβιοι, τὸ δὲ Τηΐται. Τὰ μὲν Ἀρίωνος τοῦ Μηθυμναίου ἐκεῖνοι, τά γε μὴν ἐν Τηΐῳ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς τοῦ καλοῦ, καὶ τῆς νήξεως αὐτοῦ καὶ τοῦ δελφῖνος, οἱ ἕτεροι. Λέγει δὲ καὶ 30 Βυζάντιος ἀνήρ, Λεωνίδας ὄνομα, ἰδεῖν αὐτὸς παρὰ τὴν Αἰολίδα πλέων ἐν τῇ καλουμένῃ Ποροσελήνῃ πόλει, δελφῖνα

---

19 F. πρόσω ἑρπ. aut προερπύσῃ. 28 ἐν Ἴῳ Vales. ἐν τῇ Ἴῳ m.
26 Κορίνθιοι conj. Gr. et Rein. et c.
27 Ἰῆται corr. Vales.

ἠθάδα, καὶ ἐν λιμένι τῷ ἐκείνων οἰκοῦντα, καὶ ὥσπερ οὖν ἰδιοξένοις χρώμενον τοῖς ἐκεῖθι. Καὶ ἐπί γε τούτῳ ὁ αὐτὸς λέγει, καὶ πρεσβῦτίν τινα καὶ γέροντα δὲ συνοικοῦντα αὐτῇ ἐκθρέψαι τόνδε τὸν τρόφιμον, δελεάρ τέ οἱ προτείνοντας, καὶ ἄλλα γε ἐφολκά. Καὶ μέντοι καὶ ὁμότροφός οἱ ἦν ὁ τῶν 5 πρεσβυτῶν υἱός, καὶ ἐτιθηνοῦντο ἄμφω τὸν δελφῖνα καὶ τὸν παῖδα τὸν σφέτερον, καί πως ἐκ τῆς συντροφίας ἐλαθέτην εἰς ἔρωτα ἀλλήλων ὑπελθόντε ὅ τε ἄνθρωπος καὶ τὸ ζῷον, καί, τοῦτο δὴ τὸ ᾀδόμενον, [μὲν] καὶ μάλα ὑπέρσεμνος ἀντέρως ἐτιμᾶτο ἐν τοῖς προειρημένοις. Ὁ τοίνυν δελφὶς ὡς 10 μὲν πατρίδα ἐφίλει τὴν προειρημένην, ὡς δὲ ἴδιον οἶκον ἠγάπα τὸν λιμένα, καὶ δὴ καὶ τὰ τροφεῖα τοῖς θρεψαμένοις ἀπεδίδου· καὶ τούτων γε ἐκεῖνος ἦν ὁ τρόπος· ὁ ἐνάλιος τέλειος ὤν, τῆς ἀπὸ χειρὸς τροφῆς ἐδεῖτο ἥκιστα, ἤδη γε μὴν καὶ περαιτέρω προνέων, καὶ περινηχόμενος, καὶ σκοπῶν ἄγρας 15 ἐναλίους, τὰ μὲν ἑαυτῷ δεῖπνον εἶχεν, τὰ δὲ τοῖς οἰκείοις ἀπέφερεν· οἱ δὲ ᾔδεσαν τοῦτο, καὶ μέντοι καὶ ἀνέμενον τὸν ἐξ αὐτοῦ φόρον ἀσμένως. Καὶ μία μὲν ἦν ἥδε ἡ πρόσοδος ἤδη, ἐκείνη δὲ ἄλλη. Ὄνομα δὲ καὶ τῷ δελφῖνι ὡς τῷ παιδὶ οἱ θρεψάμενοι ἔθεντο· καὶ ὁ παῖς τῇ συντροφίᾳ θαῤῥῶν, τοῦ- 20 τον αὐτὸν ἐπί τινος προβλῆτος στὰς τόπου ἐκάλει, καὶ ἅμα τῇ κλήσει καὶ ἐκολάκευεν· ὁ δέ, εἴτε πρὸς εἰρεσίαν ἡμιλλᾶτό τινα, εἴτ' ἐκυβίστα, τῶν ἄλλων ὅσοι περὶ τὸν χῶρον ἐπλανῶντο ἀγελαῖοι κατασκιρτῶν, εἴτε ἐς θήραν καὶ μάλα γε ἐπειγούσης τῆς γαστρὸς αὐτόν, ἐπανῄει, καὶ μάλα γε 25 ὤκιστα, δίκην ἐλαυνομένης νεὼς πολλῷ τῷ ῥοθίῳ, καὶ πλησίον τῶν παιδικῶν γενόμενος, συμπαίστης τε ἦν, καὶ συνεσκίρτα, καὶ πῇ μὲν τῷ παιδὶ παρενήχετο, πῇ δὲ ὁ δελφὶς οἷα προκαλούμενος, εἶτα μέντοι εἰς τὴν ἅμιλλαν τὴν εἰς αὐτὸν τὰ παιδικὰ ὑπῆγεν· καὶ τὸ ἔτι θαῦμα, ἀπέστη καὶ 30 τῆς πρώτης ποτέ, καὶ δὴ καὶ ὑπενήξατο αὐτῷ, οἷα νικώ-

---

9 F. μέγας καί.
13 ὁ ἐνάλιος om. M. m. b. c.
20 τοῦτο αὐτόν. Schn.

μενος ἡδέως δή που. Ταῦτα τοίνυν ἐκεκήρυκτο, καὶ τοῖς πλέουσιν ὅραμα ἐδόκει σὺν καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσα ἡ πόλις ἀγαθὰ εἶχεν, καὶ τοῖς πρεσβύταις καὶ τῷ μειρακίῳ πρόσοδος ἦν.

VII. Basiliscus.

Ἐν Λιβύῃ ἡμιόνους τινὰς ἢ τετρωμένους, Ἀρχέλαος λέγει, ἢ ἀπειπόντας ὑπὸ δίψους, ἐῤῥίφθαι νεκροὺς πολλούς· πολλάκις δὲ ὄφεων ἐπιῤῥευσάντων φῦλον πάμπολυ τῶν νεκρῶν ἐσθίειν, ἐπὰν δὲ βασιλίσκου συρίγματος ἀκούσῃ, τὰ μὲν ὑπὸ τοῖς ἰλεοῖς καὶ τῇ ψάμμῳ ἀφανίζεσθαι τὴν ταχίστην, καὶ ἑαυτὰ ἀποκρύπτεσθαι, τὸν δὲ προσελθόντα κατὰ πολλὴν 10 τὴν εἰρήνην δειπνεῖν· εἶτα αὖθις ὑποσυρίζειν καὶ ἀπαλλάττεσθαι, τοὺς δὲ ἡμιόνους καὶ τὸ δεῖπνον τὸ ἐξ αὐτῶν σημαίνεσθαι τὸ ἐντεῦθεν, τὸ τοῦ λόγου τοῦτο, ἄστροις.

VIII. Delphini piscationem adjuvantes.

Λόγοι φασὶν Εὐβοέων δεῦρο φοιτῶντες, τοὺς ἁλιέας τοὺς ἐκεῖσε τοῖς δελφῖσι τοῖς ἐκεῖθι ἰσομοιρίαν τῆς θήρας 15 ἀπονέμειν· καὶ ἀκούω τὴν ἄγραν τοιαύτην. Γαλήνην εἶναι χρή, καὶ εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, τῆς πρώρας τῶν ἀκατίων κοίλας τινὰς ἐξαρτῶσιν ἐσχαρίδας πυρὸς ἐνακμάζοντος, καὶ εἰσὶ διαφανεῖς, ὡς στέγειν καὶ τὸ πῦρ, καὶ μὴ κρύπτειν τὸ φῶς· ἰπνοὺς καλοῦσιν αὐτάς. Οἱ τοίνυν ἰχθῦς δεδίασι τὴν 20 αὐγήν, καὶ τὴν λαμπηδόνα δυσωποῦνται· καὶ οἱ μὲν οὐκ εἰδότες ὅ τι βούλεται τὸ ὁρώμενον, πλησιάζουσιν, μαθεῖν βουλόμενοι τοῦ φοβοῦντος σφᾶς τὴν αἰτίαν· εἶτα ἐκπλαγέντες, ἢ πρός τινι πέτρᾳ ἡσυχάζουσιν ἀθρόοι παλλόμενοι τῷ δέει, ἢ εἰς τὴν ἠόνα ἐκπίπτουσιν ὠθούμενοι, καὶ ἐοίκασι τοῖς ἐμ- 25 βεβροντημένοις· οὕτω γε μὴν διακειμένους ῥᾷστόν ἐστιν ἤδη καὶ τριαίνῃ πατάξαι. Ἐπειδὰν οὖν θεάσωνται οἱ δελφῖνες τοὺς ἁλιέας τὸ πῦρ ἐξάψαντας, ἑαυτοὺς εὐτρεπίζουσιν· καὶ οἱ μὲν ἠρέμα ὑπερέττουσιν, οἱ δὲ δελφῖνες τοὺς ἐξωτέρω τῶν ἰχθύων φοβοῦντες ὠθοῦσιν, καὶ τοῦ διαδιδράσκειν ἀναστέλ- 30 λουσιν. Οὐκοῦν ἐκεῖνοι πιεζόμενοι πανταχόθεν, καὶ τρόπον τινὰ κεκυκλωμένοι, ἔκ τε τῆς τούτων εἰρεσίας καὶ τῆς νήξεως τῆς ἐκείνων, συνιᾶσιν ἄφυκτα εἶναι σφίσιν, καὶ παραμένουσι, καὶ ἁλίσκονται πάμπολύ τι χρῆμα. Καὶ οἱ δελ-

φῖνες προΐασιν, ὡς ἀπαιτοῦντες τοῦ κοινοῦ πόνου τὴν ἐπικαρπίαν τὴν ὀφειλομένην σφίσιν ἐκ τῆς νομῆς· καὶ οἵ γε ἁλιεῖς πιστῶς καὶ εὐγνωμόνως ἀφίστανται τοῖς συνθήροις τοῦ δικαίου μέρους, εἰ βούλονται καὶ πάλιν σφίσι συμμάχους ἀκλήτους παρεῖναι καὶ ἀπροφασίστους. Πιστεύουσι γὰρ οἱ 5 ἐκεῖ θαλαττουργοί, ὅτι παραβάντες ἕξουσιν ἐχθροὺς οὓς εἶχον πρότερον φίλους.

IX. Cervus serpentibus infestus.

Ἔλαφος ὄφιν νικᾷ, κατά τινα φύσεως δωρεὰν θαυμαστήν· καὶ οὐκ ἂν αὐτὸν διαλάθοι ἐν τῷ φωλεῷ ὢν ὁ ἔχθιστος, ἀλλὰ προσερείσας τῇ καταδρομῇ τοῦ δόμου τοὺς ἑαυ-10 τοῦ μυκτῆρας, βιαιότατα εἰςπνεῖ, καὶ ἕλκει ὡς ἴϋγγι τῷ πνεύματι, καὶ ἄκοντα προάγει, καὶ προκύπτοντα αὐτὸν ἐσθίειν ἄρχεται· καὶ μάλιστά γε διὰ χειμῶνος δρᾷ τοῦτο. Ἤδη μέντοι καὶ κέρας ἐλάφου τις ξέσας, εἶτα τὸ ξέσμα εἰς πῦρ ἐνέβαλεν, καὶ ὁ καπνὸς ἀνιὼν διώκει τοὺς ὄφεις παν-15 ταχόθεν, μηδὲ τὴν ὀσμὴν ὑπομένοντας.

X. Equarum et asinorum coitus.

Ἔστι μὲν καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ὁ ἵππος γαῦρον. Καὶ γὰρ καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὸ τάχος αὐτόν, καὶ τοῦ αὐχένος τὸ ὑψηλόν, καὶ ἡ τῶν σκελῶν ὑγρότης, καὶ ἡ τῶν ὁπλῶν κροῦσις, πάντα εἰς φρύαγμα καὶ τῦφον ἀνάγει· μάλιστα δὲ κομῶσα 20 ἵππος ἁβρότατόν τέ ἐστι, καὶ θρυπτικώτατον· ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ὄνους αὐτήν, ἵππῳ δὲ γαμουμένη ἥδεται, καὶ ἑαυτὴν ἀξιοῖ τῶν μεγίστων. Ὅπερ οὖν συνειδότες οἱ βουλόμενοι ἡμιόνους σφίσι γενέσθαι, ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, εἶτα μέντοι τοὺς ὄνους ἐπά-25 γουσιν· ἡ δὲ ὑπομένει τὸν ἄδοξον ἤδη γαμέτην, πρῶτον αἰδουμένη. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε μεμνῆσθαι τοῦ πάθους.

XI. Elephantorum docilitas.

Περὶ μὲν τῆς τῶν ἐλεφάντων σοφίας εἶπον ἀλλαχόθι, καὶ μέντοι καὶ περὶ τῆς θήρας αὐτῶν καὶ ταῦτα εἶπον, ὀλίγα ἐκ πολλῶν, ὧν ἔφασαν ἄλλοι. Τὸ δὲ νῦν ἔχον ἔοικα 30 ἐρεῖν περί τε εὐμουσίας αὐτῶν καὶ εὐπειθείας καὶ τῆς ἐς τὰ μαθήματα εὐκολίας, χαλεπὰ ὅμως ὄντα καὶ ἀνθρώπῳ τυχεῖν

---

1 προςΐασιν. Schn. 29 περὶ τῆς πείρας. M. m. c.

αὐτῶν, μή τι γοῦν τοσούτῳ θηρίῳ, καὶ οὕτω τέως ἀγριωτάτῳ συγγενέσθαι. Χορείαν γὰρ καὶ ὀρχηστικήν, καὶ βαίνειν πρὸς ῥυθμόν, καὶ αὐλουμένους ἀκούειν, καὶ συνιέναι ἤχων διαφοράς, ἢ βραδύνειν ἐνδιδόντων, ἢ ταχύνειν παρορμώντων, μαθὼν οἶδεν ἐλέφας, καὶ ἀκριβοῖ, καὶ οὐ σφάλλεται. Οὕτως ἄρα ἡ φύσις μεγέθει μὲν αὐτὸν μέγιστον εἰργάσατο, μαθήσει δὲ πρᾳότατον ἀπέφηνε καὶ εὐάγωγον. Εἰ μὲν οὖν ἔμελλον τὴν ἐν Ἰνδοῖς αὐτῶν εὐπείθειαν καὶ εὐμάθειαν, ἢ τὴν ἐν Αἰθιοπίᾳ ἢ τὴν ἐν Λιβύῃ γράφειν, ἴσως ἄν τῳ καὶ μῦθον ἐδόκουν τινὰ συμπλάσας κομπάζειν, εἶτα ἐπὶ φήμῃ τοῦ θηρίου τῆς φύσεως καταψεύδεσθαι· ὅπερ ἐχρῆν δρᾶν φιλοσοφοῦντα ἄνδρα ἥκιστα, καὶ ἀληθείας ἐραστὴν διάπυρον. Ἃ δὲ αὐτὸς εἶδον, καὶ ἅτινα πρότερον ἐν τῇ Ῥώμῃ πραχθέντα ἀνέγραψαν ἄλλοι, προειλόμην εἰπεῖν, ἐπιδραμὼν ὀλίγα ἐκ πολλῶν, καὶ οὐχ ἥκιστα καὶ ἐντεῦθεν ἀποδεικνὺς τὴν τῶν ζῴων ἰδιότητα. Ἡμερωθὲν ἐλέφας πρᾳότατόν ἐστι, καὶ ἄγεται ῥᾷστα εἰς ὅ τις θέλει. Καὶ τά γε πρεσβύτατα, τιμῶν τὸν χρόνον, ἐρῶ πρῶτον. Θέας ἐπετέλει Ῥωμαίοις ὁ Γερμανικὸς ὁ Καῖσαρ· εἴη δ' ἂν ἀδελφιδοῦς Τιβερίου οὗτος· οὐκοῦν ἐγένοντο μὲν καὶ ἄῤῥενες ἐν τῇ Ῥώμῃ τέλειοι πλείους καὶ θήλειαι, εἶτα ἐξ αὐτῶν ἐτέχθησαν αὐθιγενεῖς· καὶ ὅτε τὰ κῶλα ὑπήρξαντο πήγνυσθαι, σοφὸς ἀνὴρ ὁμιλεῖν τοιούτοις θηρίοις ἐπώλευσεν αὐτούς, δαιμονίᾳ τινὶ καὶ ἐκπληκτικῇ διδασκαλίᾳ χρησάμενος. Προςῆγε δὲ αὐτοὺς ἄρα ἡσυχῇ τήν γε πρώτην καὶ πρᾴως τοῖς διδάγμασι δελέατα ἄττα ἐπάγων, καὶ τροφὰς ἡδίστας καὶ πεποικιλμένας εἰς τὸ ἀγωγόν τε καὶ ἐφολκόν, ὡς εἴ τι μὲν ἦν ἀγριότητος, τοῦτο ἐκβαλεῖν, ἐπαυτομολῆσαι δὲ πρὸς τὸ ἥμερον, καὶ ἄλλως γέ πως ἀνθρώπειον· καὶ ἦν γε τὰ μαθήματα, καὶ αὐλῶν ἀκούοντας μὴ ἐκμαίνεσθαι, καὶ τυμπάνων ἀράβου κροτοῦντος μὴ ταράττεσθαι, καὶ κηλεῖσθαι σύριγγι, φέρειν δὲ καὶ ἤχους ἐμμελεῖς, καὶ ποδῶν ἐμβαινόντων ψόφον, καὶ ᾠδὴν συμμι-

---

3 συνεῖναι. M. m. a.
16 ἡμερωθεὶς. Schn.
28 F. ἀμωςγέπως.
32 F. ἐκμελεῖς.

γῇ· ἐξεπονήθησαν δὲ καὶ ἀνθρώπων πλῆθος μὴ δεδιέναι· ἰ
δὲ καὶ ἐκεῖνα διδάγματα ἀνδρικά, πρὸς τὴν τῆς πληγῆ
καταφορὰν μὴ θυμοῦσθαι, μηδὲ μὴν ἀναγκαζομένους λυγ
ζειν τι τῶν μελῶν καὶ κάμπτειν ὀρχηστικῶς τε καὶ χορικῶ
εἶτα εἰς θυμὸν ἐξάπτεσθαι, καὶ ταῦτα ῥώμης τε καὶ ἀλκῆ
εὖ ἥκοντας. Φύσει μὲν οὖν τοῦτο πλεονέκτημα ἤδη κα
μάλα γεννικόν, μὴ ἔχειν ἀτάκτως, μηδὲ ἀπειθῶς πρὸς πα
δεύματα ἀνθρωπικά. Ἐπεὶ δὲ ἀπέφηνεν αὐτοὺς ὁ ὀρχη
στοδιδάσκαλος καὶ μάλα γε σοφούς, καὶ ἠκρίβουν τὰ ἐ
τῆς παιδεύσεως, οὐκ ἐψεύσαντο τῆς διδασκαλίας τὸν πο
νον, φασίν, ἔνθα ἐπιδείξασθαι τὰ παιδεύματα αὐτοὺς
χρεία σὺν τῷ καιρῷ παρεκάλει. Δώδεκα μὲν γὰρ τὸν ἀρ
θμὸν ὅδε ὁ χορὸς ἦσαν· παρῆλθόν γε μὴν ἐντεῦθεν τε
θεάτρου καὶ ἐκεῖθεν νεμηθέντες, καὶ εἰσῄεσαν ἁβρὰ μὲν βα
νοντες, θρυπτικῶς δὲ τὸ σῶμα πᾶν διαχέοντες, καὶ ἠμπε
χοντο χορευτικὰς στολὰς καὶ ἀνθεινάς· καὶ τοῦ γε χορολ
κτου τῇ φωνῇ μόνον ὑποσημήναντος, οἱ δὲ ἐπὶ στοῖχον ᾔεσα
φασιν, εἰ τοῦτο ἐκέλευσεν ὁ διδάξας· εἶτα αὖ πάλιν περιῄε
χοντο εἰς κύκλον, ὑποσημαίνοντος ἰέναι ταύτῃ, καὶ εἰ ἐξε
λίττειν ἔδει, [καὶ] ἔπραττον αὐτό· καὶ ἄνθη μέντοι ῥιπτοῦν
τες ἐκόσμουν τὸ δάπεδον οἵδε, μέτρῳ καὶ φειδοῖ δρῶντε
αὐτίκα δ' ἐπεκτύπουν τοῖς ποσί, χόρειόν τι καὶ συμμελὲ
ὁμορροθοῦντες οἱ αὐτοί. Δάμωνα μὲν οὖν, καὶ Σπίνθαρο
καὶ Ἀριστόξενον, καὶ Ξενόφιλον, [καὶ Φιλόξενον,] καὶ ἄλ
λους ἐπαΐειν μουσικῆς κάλλιστα, καὶ ἐν ὀλίγοις ἐξετάζεσθαι
τήνδε τὴν σοφίαν, θαυμαστὸν μέν, ἄπιστον δὲ καὶ παρά
λογον οὐδαμῶς· τὸ δὲ αἴτιον, ἄνθρωπος ζῷόν ἐστι λογικὸν
καὶ νοῦ καὶ λογισμοῦ χωρητικόν. Ζῷον δὲ ἄναρθρον συνιέναι
καὶ ῥυθμοῦ καὶ μέλους, καὶ φυλάττειν σχῆμα, καὶ ἐμμέ
λειαν μὴ παρατρέπειν, καὶ ἀποπληροῦν τῶν διδαχθέντων
τὴν ἀπαίτησιν, φύσεως δῶρα ταῦτα ἅμα, καὶ ἰδιότης καὶ
ἕκαστον ἐκπληκτική. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ ἐκμᾶναι τὸν
θεατὴν ἱκανά. Χαμαιζήλων κλινῶν ὡς στιβάδες ἐν τῇ ψάμ-

19 Alii ὑποσημήναντος. 33 ὡς delet Wytteab.

μῳ τοῦ θεάτρου τεθεῖσαι, εἶτα ἐδέξαντο τύλια, καὶ ἐπὶ τούτοις στρωμνὴν ποικίλην, καὶ οἰκίας μέγα εὐδαίμονος καὶ παλαιοπλούτου σαφῶς μαρτύρια· καὶ κυλίκια ἦν πολυτελῆ παρακείμενα, καὶ κρατῆρες χρυσοῖ καὶ ἀργύρεοι, καὶ ἐν
5 αὐτοῖς ὕδωρ πάμπολυ, τράπεζαί τε παρέκειντο θύου τε καὶ ἐλέφαντος εὖ μάλα σοβαραί, καὶ ἦν ἐπ' αὐτῶν κρέα καὶ ἄρτοι, παμβορωτάτων ἐμπλῆσαι ζῴων γαστέρας ἱκανὰ ταῦτα. Ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς παρασκευῆς ἔκπλεά τε καὶ ἀμφιλαφῆ ἦν, παρῆλθον οἱ δαιτυμόνες, ἓξ μὲν ἄῤῥενες, ἰσάριθμοι δὲ αἱ θή-
10 λειαι αὐτοῖς· καὶ οἱ μὲν ἐλέφαντες ἀῤῥενωπὸν στολὴν εἶχον, αἱ δὲ θῆλυν, καὶ κατεκλίθησαν σὺν κόσμῳ συνδυασθέντες ἄῤῥεν τε καὶ θῆλυ· καὶ ὑποσημήναντος, τὰς προβοσκίδας ὡς χεῖρας κεκολασμένως προὔτεινον, καὶ ἐσιτοῦντο εὖ μάλα σωφρόνως· καὶ οὔτε τις αὐτῶν ἔδοξεν ἀδηφάγος, οὔτε μὴν
15 προτένθης τις, ἢ τῆς μοίρας τῆς μείζονος ἁρπακτικός, ὡς ὁ Πέρσης ὁ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι τῷ χρυσῷ. Ἐπεὶ δὲ πίνειν ἔδει, ἑκάστῳ κρατὴρ παρετέθη, καὶ ἀρυτόμενοι ταῖς προβοσκίσι τὸ ποτὸν ἔπινον κεκοσμημένως, εἶτα ἀπέῤῥαινον σὺν παιδιᾷ καὶ οὐχ ὕβρει. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἀπεγράψαντο
20 τοιαῦτα τῆς ἰδιότητος τῶνδε τῶν ζῴων σοφὰ καὶ ἐκπληκτικά. Ἐγὼ δὲ εἶδον καὶ γράμματα γράφοντα ἐπὶ πίνακος Ῥωμαῖα ἀστραβῶς τῇ προβοσκίδι καὶ ἀτρέπτως· πλὴν ἐπέκειτο χεὶρ τοῦ διδάξαντος, ἐς τὴν τῶν γραμμάτων παιδαγωγοῦσα περιγραφήν, ἔς τε ἀπογράψαι τὸ ζῷον· τὸ δὲ ἀτενὲς
25 ἑώρα κάτω· πεπαιδευμένους εἶναι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ζῴων καὶ γραμματικοὺς εἶπες ἄν.

XII. Lepus.

Ἔχει μέντοι καὶ ὁ λαγωὸς συμφυεῖς ἰδιότητας. Ἐκπεπταμένοις μὲν γὰρ τοῖς βλεφάροις καθεύδει, κατηγορεῖ δὲ αὐτοῦ τὰ ἔτη τρώγλας τινὰς ὑποφαίνων· φέρει δὲ καὶ ἐν τῇ
30 νηδύϊ τὰ μὲν ἡμιτελῆ, τὰ δὲ ὠδίνει, τὰ δὲ ἤδη οἱ τέτεκται.

XIII. Cetorum dux.

Τὰ κήτη τὰ μεγάλα ὀλίγου πάντα ἄνευ κυνῶν δεῖται τοῦ ἡγεμόνος, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐκείνου ἄγεται. Ἔστι δὲ

23 F. ἡ χείρ. 25 F. τῷ ζῴῳ.

ἰχθὺς μακρὸς καὶ λευκός, τὴν κεφαλὴν προμήκης· στενὸν αὐτῷ τὸ οὐραῖον συμπέφυκεν, ὡς οἱ τούτων λέγουσι σοφοί. Εἴτε δὲ αὐτὸν ἐκεῖνον παρέδωκε τῷ κήτει ἡ φύσις ἑκάστῳ, εἴτε φιλίᾳ [αὐτῶν] ἑκὼν πρόεισιν, οὐκ οἶδα· φύσεως δὲ ἀνάγκῃ εἶναι τὸ πραττόμενον μᾶλλον πεπίστευκα. Νήχεται 5 γὰρ ὅδε ὁ ἰχθὺς οὐδεπώποτε αὐτῷ, πρόεισι δὲ τῆς τοῦ κήτους κεφαλῆς, καὶ ἡγεμών ἐστιν αὐτοῦ, καὶ ὡς εἰπεῖν οἴαξ. Προορᾷ γοῦν ἐκείνῳ τὰ πάντα, καὶ προαισθάνεται τῷ αὐτῷ, καὶ προδιδάσκει ἕκαστα τῆς οὐρᾶς τῷ ἄκρῳ, καὶ παρέψαυσε τούτῳ, καὶ ἔδωκε σύνθημα, καὶ τῶν μὲν φοβερῶν ἀνέστειλεν, 10 ἐπί γε μὴν τὰ θρέψοντα προάγει, καὶ τὴν ἐκ τῶν θηρατῶν ἐπιβουλὴν διδάσκει σημείῳ τινὶ ἀτεκμάρτῳ, ᾧ καὶ τῶν τόπων ὧν οὐ χρὴ τοσοῦτον θηρίον ἐπιβῆναι, προμηνύει, ἵνα μήποτε ἄρδην εἰς ἕρμα περισχεθὲν ἀπόληται. Ἡ τοίνυν τοῦ βίου ὑπόθεσις τῷ μεγίστῳ τὸ βράχιστόν ἐστιν. Ἔοικε δὲ κα- 15 ταπιανθὲν τὸ ζῷον μήτε ὁρᾶν ἔτι, μήτε ἀκούειν, εἶναι δὲ πρόβλημα καὶ τῆς ὄψεως καὶ τῆς ἀκοῆς τῶν σαρκῶν τὸν ὄγκον. Οὐχ ὁρᾶται δὲ τοῦ κήτους ἔρημος, ἀλλὰ ἀνάγκη, τοῦ πάντων αὐτῷ τῶν προειρημένων αἰτίου προαπολωλότος, καὶ ἐκεῖνο ἀπολέσθαι. 20

XIV. Chamaeleon.

Χαμαιλέων τὸ ζῷον εἰς ἰδίαν μίαν χρόαν οὐ πέφυκεν οὔτε ὁρᾶσθαι, οὔτε γνωρίζεσθαι, κλέπτει δὲ ἑαυτὸν πλανῶν τε ἅμα καὶ παρατρέπων τὴν τῶν ὁρώντων ὄψιν. Εἰ γὰρ περιτύχοις μέλανι τὸ εἶδος, ὁ δὲ ἐξέτρεψε τὸ μόρφωμα εἰς χλωρότητα, ὥςπερ οὖν μεταμφιασάμενος· εἶτα μέντοι ἀλ- 25 λοῖος ἐφάνη λευκότητα ὑποδύς, καθάπερ προςωπεῖον ἕτερον, ἢ στολὴν ὑποκριτὴς ἄλλην. Ἐπεὶ τοίνυν ταῦθ' οὕτως ἔχει, φαίη τις ἂν καὶ τὴν φύσιν, μὴ καθέψουσαν, μηδ' ἐπιχρίουσαν φαρμάκοις, ὥςπερ οὖν ἢ Μήδειάν τινα ἢ Κίρκην καὶ μέντοι καὶ ἐκείνην φαρμακίδα εἶναι.

XV. Pemphylus s. pompilus piscis.

Πόμφυλον πελάγιον καὶ βυθῷ φιληδοῦντα εἰδέναι χρὴ μάλιστα ἰχθύων ὧν ἴσμεν ἀκοῇ· μισεῖ δὲ ἢ αὐτὸς τὴν γῆν,

6 αὐτός pro αὐτῷ Kuhn. Fort. αὔτως. 26 γλαυκότητα. Pauw.
18 τούτου κῆτος ἔρημον. Gesn. 31 πόμπιλον. Schn.

ἢ τὸν ἰχθὺν ἐκείνη. Τεμνούσας δὲ ἄρα μέσον τὸν πόρον τὰς ναῦς οἶδε οἱ πόμφυλοι ὥςπερ οὖν ἐρωμένας προςνέοντες δορυφοροῦσι, καὶ ἐκεῖθι περιέρχονται χορεύοντες καὶ δεῦρο ἅμα καὶ πηδῶντες. Οἱ μὲν οὖν περίνεῳ πάντες, ὁπόταν ἀφε-
5 στάναι τῆς γῆς, οὐ δέον [γάρ], αὐτοῖς εἰδέναι πάρεστι δήπου· οἱ δὲ ναῦται, καὶ πταίεσθαι μέντοι καὶ αὐτοῖς τὸ ἀληθὲς εἴωθεν· ἀλλ' οἵ γε μὴν πόμφυλοι μακρόθεν ᾔσθοντο, δίκην εὐρίνου κυνὸς τὸ θήραμα ἑλούσης τάχιστα, καὶ οὐκέτι τοσοῦτος αὐτοὺς ἔρως νεὼς καταλαμβάνει, ὡς παραμένειν,
10 ἀλλὰ οἷα ὑπὸ συνθήματι ἀθρόοι γένοιντο πάντες ἀπιόντες. Καὶ ἴσασιν ἐντεῦθεν οἱ τῆς νεὼς ἄρχοντες, ὅτι ἄρα χρὴ περιβλέπειν γῆν, οὐ πυρσοῖς τεκμαιρομένους, ἀλλὰ τοῖς προειρημένοις πεπαιδευμένους.

XVI. Tarandus.

Ἐρυθήματα εἴ ποτε ἐπανατέλλει καὶ ὠχρίασις, καὶ
15 γενέσθαι πελιδνόν, καὶ ἀνθρώπῳ ταῦτα καὶ θηρίοις, ἀλλὰ ἐπὶ ψιλῆς τῆς δορᾶς καὶ τριχῶν γυμνῆς, [θαυμαστὸν οὐδέν]· τάρανδος δὲ τὸ ζῷον, ἀλλὰ οὗτός γε θριξὶν αὐταῖς τρέπει ἑαυτόν, καὶ πολύχροιαν ἐργάζεται μυρίαν, ὡς ἐκπλήττειν τὴν ὄψιν. Ἔστι δὲ Σκύθης, καὶ τὰ νῶτα παραπλήσιος ταύ-
20 ρῳ, καὶ τὸ μέγεθος· τούτου τοι καὶ τὴν δορὰν ἀγαθὴν ἀντίπαλον αἰχμῇ ταῖς αὐτῶν ἀσπίσι περιτείναντες νοοῦσι καὶ οἱ Σκύθαι.

XVII. Remora.

Πελάγιος ἰχθὺς τὴν νῆξιν, τὴν ὄψιν μέλας, τὸ μῆκος κατὰ τὴν μεμετρημένην ἔγχελυν, λαχὼν ἐξ ὧν δρᾷ τὸ ὄνομα, θεούσῃ νηῒ καὶ μάλα γε ἐξ οὐρίας καὶ τῶν ἱστίων κεκολπω-
25 μένων προςφθαρείς, καὶ τῆς πρύμνης τὸ ἄκρον δακών, ὥςπερ οὖν ἵππον στομίῳ ἀπειθῆ καὶ τραχὺν χαλινῷ σκληρῷ βιαιότατα ἀνακρούσας, ἀναστέλλει τῆς ὁρμῆς καὶ πεδήσας ἔχει· καὶ μάτην μὲν τὰ ἱστία μέσα πέπρησται, εἰς οὐδὲν δὲ φυσῶσιν οἱ ἄνεμοι, ἄχος δ' ἔχει τοὺς πλέοντας. Συνιᾶσι δὲ οἱ ναῦται, καὶ τῆς νεὼς γνωρίζουσι τὸ πάθος· καὶ ἐντεῦθεν ἐκτήσατο τὸ ὄνομα· ἐχενηΐδα γὰρ καλοῦσιν οἱ πεπειραμένοι.

---

2 et 7 πόμπιλοι. Schn. [πομπίλοι.]
3 F. περιέρχονται καὶ δεῦρο, χορεύοντες ἅμα.
4 F. ὁπόσον ἀφίστανται.
5 οὐδὲν αὐτοῖς εἰδ. Gesn.
6 F. κλέπτεσθαι vel κρύπτεσθαι.
10 F. γένοιντο ἄν.

XVIII. Elephantus sui ipsius medicus.

Ἀναβαίνει μὲν ἡ τέχνη καὶ εἰς τριγονίαν διδασκαλίας παρὰ τῷ Ὁμήρῳ ἡ περὶ τῶν τετρωμένων τε καὶ φαρμάκου δεομένων. Παιδεύεται μὲν γὰρ ὁ Μενοιτίου Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἰατρικήν, Ἀχιλλεὺς δὲ ὁ Πηλέως ὑπὸ Χείρωνος τοῦ Κρόνου. Καὶ ἐν ἥρωσί τε καὶ θεῶν παισὶν ἦν τὰ μαθήματα, ὁποῖα φύσιν εἰδέναι ῥιζῶν, καὶ πόας διαφόρου χρῆσιν, καὶ φαρμάκων κρᾶσιν, καὶ ἐπαοιδὰς εἴς τε φλεγμονὴν ἀντιπάλους, καὶ ἀναστεῖλαι αἷμα, καὶ ὅσα ἄλλα ἐκεῖνοί γε ᾔδεσαν· καὶ μέντοι καὶ οἱ τοῦ χρόνου κάτω [καὶ ἐν ἥρωσί τε καὶ θεῶν τῷ] ἀνίχνευσάν τι. Ἀλλὰ τούτων γε τῶν σοφισμάτων ἡ φύσις οὐδὲν ἐδεῖτο· καὶ κατηγορεῖ ὁ ἐλέφας· ὅταν γοῦν εἰς αὐτὸν ἔλθῃ δόρατα καὶ βέλη πολλά, ἐλαίας πάσσων ἄνθος, ἢ ἔλαιον αὐτό, εἶτα πᾶν τὸ ἐμπεσὸν ἀπεσείσατο, καὶ ἔστιν αὖθις ὁλόκληρος.

XIX. Ursus catulos fingens.

Καὶ τόδε τὸ θαῦμα τοῦδε τοῦ ζῴου ἴδιον. Τεκεῖν βρέφος οὐκ οἶδεν ἄρκτος, οὐδὲ ὁμολογήσει τις, ἐξ ὠδίνων ἰδὼν τὸ ἔγγονον, ζῳογόνον εἶναι αὐτήν. Ἀλλὰ ἡ μὲν ἐλοχεύθη, τὸ δὲ εἰκῇ κρέας, καὶ ἄσημόν τε καὶ ἀτύπωτον καὶ ἄμορφον· ἡ δὲ ἤδη φιλεῖ καὶ γνωρίζει τέκνον, καὶ ὑπὸ τοῖς μηροῖς θάλπει, καὶ λεαίνει τῇ γλώττῃ, καὶ ἐκτυποῖ εἰς ἄρθρα, καὶ μέντοι καὶ κατὰ μικρὰ ἐκμορφοῖ, καὶ ἰδὼν ἐρεῖς τοῦτο ἄρκτου σκυλάκιον.

XX. Boves Erythraei.

Κέρατα ἀκλινῆ καὶ ὀρθὰ ἕστηκε ταύροις ἅπασι, καὶ διὰ ταῦτα ὡς εἰς ὅπλον ὁ ἄνθρωπος, οὕτω τοι καὶ εἰς κέρας ὁ ταῦρος τεθύμωται. Βόες δὲ Ἐρυθραῖοι κινοῦσι καὶ κέρατα, ὡς ὦτα.

XXI. Dracones Aethiopici.

Ἡ γῆ μὲν Αἰθιοπίς — γείτων δὲ καὶ μάλα ἀγαθὸς καὶ ἀξιόζηλος τὸ τῶν θεῶν λουτρόν, ὃ Ὅμηρος ἡμῖν ὠκεανὸν ᾄδει — οὐκοῦν ἥδε ἡ γῆ δρακόντων μήτηρ ἐστὶ μεγέθει μεγίστων· καὶ γάρ τοι καὶ εἰς τριάκοντα ὀργυιὰς προήκουσιν, καὶ τὸ ὄνομα μὲν τὸ ἀπὸ γενεᾶς οὐ καλοῦνται, φονέας δὲ ἐλεφάντων φασὶν αὐτούς, καὶ ἁμιλλῶνται πρὸς γῆρας τὸ μήκιστον οἵδε οἱ δράκοντες. Καὶ λόγοι μὲν Αἰθίοπες ἐνταῦθά

9 Verba uncinis inclusa repetita videntur ex superioribus (lin. 5.). 18 ἄτυπον. M. m. c.

μοι ἵστανται. Λέγουσι δὲ Φρύγιοι λόγοι, καὶ ἐν Φρυγίᾳ γενέσθαι δράκοντας, καὶ προήκειν αὐτοὺς εἰς δέκα ὀργυιάς, καὶ μεσοῦντος θέρους ὁσημέραι μετὰ πλήθουσαν ἀγορὰν ἐξέρπειν τῶν φωλεῶν, καὶ παρὰ τῷ ποταμῷ τῷ καλουμένῳ Ῥυνδακῷ τὸ μέν τι τῆς σπείρας ἀπήρεισαν εἰς τὴν γῆν, τὸ λοιπὸν δὲ σῶμα ἀναστήσαντες πᾶν, ἀτρέμα καὶ ἡσυχῇ τὴν φάρυγγα ἀνατείναντες, καὶ μέντοι καὶ τὸ στόμα ἀνοίξαντες, εἶτα τὰ πτηνὰ ἕλκουσι οἱονεὶ ἴϋγγι τῷ ἄσθματι, τὰ δὲ εἰς τὰς ἐκείνων εἰσπίπτει γαστέρας ὑπὸ τῆς παρ' αὐτῶν ἐκπνοῆς σῡρόμενα αὐτοῖς πτεροῖς. Καὶ ταῦτα μὲν ἰδίᾳ ἐκείνοις δρᾶται εἰς ἡλίου δυσμάς· εἶτα ἑαυτοὺς οἱ δράκοντες ὑποκρύψαντες ἐλλοχῶσι τὰς ποίμνας, καὶ ἐκ τῆς νομῆς ἐπὶ τὰ αὔλια ἰούσας αἱροῦσιν, καὶ πολὺν φθόρον ἐργασάμενοι, καὶ νομέας συνδιέφθειραν πολλάκις, καὶ ἔχουσι δεῖπνον ἄφθονόν τε καὶ ἀμφιλαφές.

Phrygii.

XXII. Aphuae.

Ταῖς ἀφύαις ὁ πηλὸς γένεσίς ἐστι· δι' ἀλλήλων δὲ οὐ τίκτουσιν, οὐδὲ ἐπιγίνονται· πηλὸς δὲ ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ πάνυ ἰλυώδης ὅταν συστῇ καὶ γένηται μέλας, ἀλεαίνεταί τε ὑφ' ἡδονῆς ἑαυτοῦ φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ τε καὶ ζῳογόνῳ, καὶ μεταβάλλεται, καὶ εἰς ζῷα τρέπεται πάμπολλα· καὶ αἵ γε ἀφύαι ταῦτά ἐστι, σκωλήκων δίκην ἐν τῷ βορβόρῳ καὶ τοῖς μυσαροῖς τικτομένων ἐκείνων. Γενόμεναι δὲ αἱ ἀφύαι νηκτικώτατον χρῆμά ἐστι, καὶ δρῶσιν ὃ πεφύκασιν. Εἶτα ἄγονταί τινι αἰτίᾳ θαυμαστῇ ἐς τὰ σωτήρια, ἔνθα ἕξουσι σκέπην καὶ πρόβλημα, ᾗ μέλλει βιώσιμα αὐταῖς ἔσεσθαι. Εἴη δ' ἂν ἡ καταφυγὴ ἢ πέτρα ἀνεστῶσα ἐπὶ μέγα καὶ ὑψηλόν, ἢ αἱ καλούμενοι κρίβανοι ὑπὸ τῶν ἁλιέων· εἶεν δ' ἂν αἱ κολπώδεις πέτραι, βρίθουσαί τε ὑπὸ τῶν κυμάτων τῷ χρόνῳ, καὶ κοῖλαι γεγενημέναι. Ταῦτα δὲ ἄρα αὐταῖς ἡ φύσις ἔδειξε καταφύγετα, ὥστε ὑπὸ τοῦ σάλου μὴ παίεσθαι, μηδὲ ἀφανίζεσθαι· ἀσθενεῖς γάρ εἰσι, καὶ ἥκιστα πρὸς τὰς ἐκείνων

2 γίνεσθαι. Schn.
13 αἱροῦσι. Wyttenb.
19 ὑπ' ὠδῖνος. Pauw.
28 F. ἐκβρωθεῖσαι.

ἐμπτώσεις ἀντίτυποι. Τροφῆς δὲ δέονται οὐδέν, ἀπόχρη γε μὴν ἀλλήλας περιλιχμήσασθαι. Ἄγρα δὲ αὐτῶν νήματα ἄγαν λεπτά, καὶ ἐῤῥαφέντα τούτοις ἀραιῶν στημονίων τὰ ἱμάτια· καὶ τέχνημα μὲν εἴη ταύταις τοῦτο, καὶ μάλα γε ἀρκοῦν μηχάνημα εἰς αἵρεσίν τε καὶ ἅλωσιν αὐτῶν, εἰς δὲ 5 ἄλλων ἰχθύων θήραν ἥκιστον.

XXIII. *De lacerta divisa et denuo concreta.*

Τὸν σαῦρον εἰ παίσας κατὰ τοῦ βρέγματος, εἴτε ἑκὼν εἴτε καὶ κατὰ τύχην ῥάβδῳ, μέσον διατέμοις, οὐθέτερον αὐτῷ τῶν μερῶν ἀποτέθνηκεν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ καθ' ἑαυτὸ πρόεισί τε καὶ ζῇ δύο ποσὶν ἐπισυρόμενον τὸ ἡμίτομον τῶν 10 ζῴων καὶ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο. Εἶτα ὅταν συνέλθῃ — σύνεισι γὰρ πρὸς τὸ λεῖπον τὸ ἕτερον πολλάκις — συνδυασθέντε συνηλθέτην ἐκ τῆς διαιρέσεως· καὶ ἑνωθεὶς ὁ σαῦρος, τοῦ μὲν πάθους τὸ ἴχνος αὐτῷ κατηγορεῖ ἡ οὐλή, περιθέων δὲ καὶ τὴν ἀρχαίαν βιοτὴν ἔχων, ἔοικε τῶν προειρημένων μὴ πεπειρα- 15 μένῳ.

XXIV. *Aspidis venenum.*

Ἰὸς μὲν ὁ τῶν ἑρπετῶν δεινός ἐστι, καὶ ὅ γε τῆς ἀσπίδος ἔτι μᾶλλον· καὶ ἐπὶ τούτων ἀντίπαλα καὶ ἀμυντήρια ῥᾳδίως οὐκ ἂν εὕροι τις, εἰ καὶ σοφώτατος εἴη κηλεῖν τε ὀδύνας καὶ ἀφανίζειν πικρὰς ὀδύνας. 20

Hominis sputum.

Ἦν δὲ ἄρα καὶ ἐν ἀνθρώπῳ τις ἰὸς ἀπόῤῥητος, καὶ πεφώραται τὸν τρόπον ἐκεῖνον. Ἔχιν εἰ λάβοις, καὶ πάνυ εὐλαβῶς τε καὶ ἐγκρατῶς τοῦ τραχήλου κατάσχοις, καὶ διαστήσας τὸ στόμα εἶτα ἐπ' αὐτῷ προςπτύσειας, εἰς τὴν νηδὺν κατολισθάνει τὸ πτύαλον, καὶ γίνεταί οἱ τοσοῦτον κακὸν 25 ὡς σήπειν τὸν ἔχιν. Ὅθεν τοι καὶ ἀνθρώπῳ δῆγμα ἀνθρώπου μιαρόν ἐστι καὶ κινδυνῶδες οὐδενὸς θηρίου μεῖον.

XXV. *Formicarum industria.*

Ἐν ὥρᾳ θερείῳ, περὶ τὰς ἅλως, ἀμητοῦ κατειληφότος καὶ τῶν σταχύων τριβομένων ἐν τῷ δίνῳ, κατὰ ἴλας συνίασιν οἱ μύρμηκες, καθ' ἕνα ἰόντες, καὶ κατὰ δύο δέ, ἀλλὰ 30 καὶ εἰς τὸ τρίτον στοιχεῖον ἔρχονται, τοὺς ἑαυτῶν οἴκους,

20 Fort. πικρὰς δύας.

καὶ τὰς συνήθεις στέγας ἀπολείποντες· εἶτα ἐκλέγουσι τῶν πυρῶν καὶ τῶν κριθῶν, καὶ τὴν αὐτὴν χωροῦσιν ἀτραπόν. Καὶ οἱ μὲν ἀπίασιν ἐπὶ τὴν τῶν προειρημένων συλλογήν, οἱ δὲ κομίζουσι τὸν φόρτον, καὶ πάνυ αἰδεσίμως καὶ πεφεισμένως
5 ἀλλήλοις ὑπαφίστανται τῆς ὁδοῦ, καὶ μᾶλλον τοῖς ἀχθοφόροις οἱ κοῦφοι· κατελθόντες δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα τὰ σφέτερα οἱ γενναῖοι, καὶ πληρώσαντες τοὺς ἐν τῷ μυχῷ σφίσι σιροὺς πυρῶν τε καὶ κριθῶν, ἑκάστου σπέρματος διατρήσαντες τὸ μέσον, τὸ μὲν ἐκπεσὸν δεῖπνον γίνεται μύρμηκι ἐν τῷ τέως, τὸ δὲ
10 λοιπὸν ἄγονόν ἐστι. Παλαμῶνται δὲ ἄρα οἱ γενναῖοι οἰκονόμοι καὶ φρουροὶ τοῦτο, ἵνα μὴ τῶν ὄμβρων περιῤῥευσάντων, εἶτα ἔκφυσιν ὁλόκληρα ἐκεῖνα ὄντα λάβῃ τινὰ καὶ ἀναθήλῃ· καὶ τούτων γενομένων ἀτροφίᾳ καὶ λιμῷ διὰ χειμῶνος περιπέσωσιν, καὶ αὐτοῖς ἐξαμβλώσῃ ἡ σπουδή. Φύσεως
15 μὲν δὴ καὶ μύρμηκες λαβεῖν δῶρα εὐτύχησαν καὶ ταῦτα ὡς ἄλλα.

XXVI. Aquila.

Οὐδέποτε αἰετὸς οὔτε πηγῆς δεῖται, οὔτε γλίχεται κονίστρας, ἀλλὰ καὶ δίψους ἀμείνων ἐστί, καὶ καμάτου φάρμακον οὐκ ἀναμένει πορισθὲν ἔξωθεν· ὑπερφρονῶν δὲ καὶ τῶν
20 ὑδάτων καὶ τῆς ἀναπαύσεως τὸν ἀέρα τέμνει πολύν, καὶ ὀξύτατα ὁρᾷ ἐκ πολλοῦ τοῦ αἰθέρος καὶ ὑψηλοῦ. Καὶ τόν γε τῶν πτερῶν αὐτοῦ ῥοῖζον καὶ τὸ τῶν θηρίων ἀτρεπτότατον ὅμως κατέπτηξεν, ὁ δράκων, ἀκούσας μόνον, καὶ παραχρῆμα κατέδυ, καὶ ἀσμένως ἠφανίσθη. Βάσανος δέ οἱ
25 τῶν νεοττῶν τῶν γνησίων ἐκείνη ἐστίν. Ἀντίους τῇ αὐγῇ τοῦ ἡλίου ἵστησιν αὐτούς, ἀργοὺς ἔτι καὶ ἀπτῆνας, καὶ ἐὰν μὲν σκαρδαμύξῃ τις τὴν ἀκμὴν τῆς ἀκτῖνος δυσωπούμενος, ἐξεώσθη τῆς καλιᾶς, καὶ ἀπεκρίθη τῆσδε τῆς ἑστίας· ἐὰν δὲ ἀντιβλέψῃ καὶ μάλα ἀτρέπτως, ἀμείνων ἐστὶν ὑπονοίας,
30 καὶ τοῖς γνησίοις ἐγγέγραπται, ἐπεὶ αὐτῷ πῦρ τὸ οὐράνιον ἡ τοῦ γένους ἀδέκαστός τε καὶ ἄγραπτος ἀληθῶς ἐστιν ἐγγραφή.

---

1 ἀπολιπόντες. Schn. 31 ἄπρατος. Pauw.
20 πολύ. M. m. a. b. r. Fort. ἐπὶ πολύ.

XXVII. Struthiocamelus.

Ἡ στρουθὸς ἡ μεγάλη λασίοις μὲν τοῖς πτεροῖς ἐπτέρωται, ἀρθῆναι δὲ καὶ εἰς βαθὺν ἀέρα μετεωρισθῆναι φύσιν οὐκ ἔχει· θεῖ δὲ ὤκιστα, καὶ τὰς παρὰ τὴν πλευρὰν ἑκατέραν πτέρυγας ἁπλοῖ, καὶ ἐμπίπτον τὸ πνεῦμα κολποῖ δίκην ἱστίων αὐτάς· πτῆσιν δὲ οὐκ οἶδεν. 5

XXVIII. Otis equorum amans.

Τὴν ὠτίδα ὀρνίθων ζῷον εἶναι φιλιππότατον ἀκούω. Καὶ τούτου μαρτύριον, τῶν μὲν ἄλλων ζῴων καὶ ἐν λειμῶσι καὶ ἐν τοῖς αὐλῶσι νεμομένων καταφρονεῖ, ἵππον δὲ ὅταν θεάσηται, ἥδιστα προσπέτεται, καὶ πλησιάζει, κατὰ τοὺς ἀνθρώπων ἱππεραστάς. 10

XXIX. Musca.

Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ ζῴων ἐστὶ θρασυτάτη, ἀλλὰ γοῦν οὔτε ἀντέχει, οὔτε νηκτική ἐστι, καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. Εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν καὶ τέφραν ἐμπάσαις, καὶ καταθήσεις ἐν ἡλίου αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. 15

XXX. De gallo gallinaceo.

Ἀλεκτρυόνα εἴτε πριάμενος, εἴτε δῶρον λαβὼν εἰς τὴν ἀγέλην τὴν σεαυτοῦ καὶ τοὺς ὄρνιθας τοὺς ἠθάδας ἐθέλοις ἀριθμεῖν καὶ ἔχειν, οὐκ ἀπολύσεις, οὐδὲ ἀφήσεις εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν αὐτόν· εἰ δὲ μή, φυγὰς παραχρῆμα οἰχήσεται ὡς τοὺς οἰκείους καὶ τοὺς συννόμους, εἰ καὶ πάνυ πόῤῥωθεν εἴη 20 οὗτος. Δεῖ δὲ ἄρα αὐτῷ φρουρὰν περιβαλεῖν, καὶ δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια· καὶ ὅ γε λέγω τοιοῦτόν ἐστιν. Τράπεζαν ἐφ' ἧς ἐσθίεις εἰς μέσον καταθείς, καὶ τὸν ὄρνιθα λαβών, καὶ τρὶς αὐτὸν τὴν προειρημένην σκηνὴν περιαγαγών, μέθες τὸ ἐντεῦθεν ἄφετον ἀλᾶσθαι σὺν τοῖς 25 ὄρνισι τοῖς οἰκέταις· ὁ δὲ οὐκ ἀπαλλάττεται, ὥσπερ οὖν πεπεδημένος.

XXXI. Salamandra ignem extinguens.

Ἡ σαλαμάνδρα τὸ ζῷον οὐκ ἔστι μὲν τῶν πυρὸς ἐγγόνων, οὐδὲ ἐξ αὐτοῦ τίκτεται, ὥσπερ οὖν οἱ καλούμενοι πυρίγονοι, θαῤῥεῖ δὲ αὐτὸ καὶ χωρεῖ τῇ φλογὶ ὁμόσε, καὶ ὡς 30 ἀντίπαλόν τινα σπεύδει καταγωνίσασθαι. Καὶ τούτου τὰ μαρτύρια· παρὰ τοὺς βαναύσους καλινδεῖται, καὶ τοὺς χει-

ρώνακτας τοὺς ἐμπύρους. Εἰς ὅσον μὲν οὖν ἐνακμάζει τὸ πῦρ αὐτοῖς, καὶ συνεργὸν αὐτοῖς τῇ τέχνῃ ἔχουσιν αὐτὸ καὶ κοινωνὸν τῆς σοφίας, ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ζῴου οὐδὲ ἓν φροντίζουσιν. Ὅταν δὲ τὸ μὲν ἀποσβεσθῇ καὶ μαρανθῇ, μάτην 5 δὲ αἱ φῦσαι καταπνέωσιν, ἐνταῦθα ἤδη τὸ ζῷον τὸ εἰρημένον ἀντιπράττόν σφισιν ἴσασι καλῶς. Ἀνιχνεύσαντες οὖν τὸ θηρίον καὶ τιμωρησάμενοι, τὸ πῦρ ἐντεῦθεν αὐτοῖς ἐξάπτεται, καὶ ἔστιν εὐπειθές, καὶ οὐ σβέννυται τῇ συνηθείᾳ τρεφόμενον.

XXXII. Cycni cantus.

10 Κύκνος δέ, ὅνπερ οὖν καὶ θεράποντα Ἀπόλλωνι ἔδοσαν ποιηταί, καὶ λόγοι μέτρων ἀφειμένοι πολλοί, τὰ μὲν ἄλλα ὅπως μούσης τε καὶ ᾠδῆς ἔχει εἰπεῖν οὐκ οἶδα· πεπίστευται δὲ ὑπὸ τῶν ἄνω τοῦ χρόνου, ὅτι τὸ κύκνειον οὕτω καλούμενον ᾄσας εἶτα ἀποθνήσκει. Τιμᾷ δὲ ἄρα αὐτὸν ἡ φύσις, 15 καὶ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνθρώπων μᾶλλον, καὶ εἰκότως· εἴγε τούτους μὲν καὶ ἐπαινοῦσι καὶ θρηνοῦσιν ἐκεῖνοι, ἄλλοι δὲ εἴτε τοῦτο ἐθέλοις εἴτε ἐκεῖνο, ἑαυτοῖς νέμουσιν.

XXXIII. Crocodilus.

Κροκόδειλος ὅπως ἔχει μεγέθους καὶ ὁ τέλειος καὶ ὁ ἐκγλυφεὶς πρῶτον, καὶ μέντοι καὶ γλώττης, ὅπως καὶ ἐπικι-20 νεῖ τὴν γένυν, καὶ ποτέραν τῇ ἑτέρᾳ προσάγει, πολλοὶ λέγουσι. Κατέγνωσαν δὲ ἄρα τοῦ ζῴου τοῦδε ἤδη τινὲς ὅτι τίκτει μὲν τοσαῦτα ᾠὰ ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις * ἐπῳάζουσιν ὄρνεις, εἶτα [ὅταν] ἐκγλύψῃ τὰ νεόττια. Ἤδη δὲ ἔγωγε ἤκουσα, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἂν ἀποθάνοι, σκορπίον ἐξ αὐτοῦ 25 τίκτεσθαι· κέντρον δὲ ἄρα οὐραῖον αὐτὸν ἔχειν λέγουσιν ἰοῦ πεπληρωμένον.

XXXIV. Cinamomus avis.

Εἰ σαφῆ ταῦτα καὶ μὴ ἀμφίλογα, Ἰνδῶν λόγοι πειθέτωσαν· ἃ δὲ νῦν ἐρῶ, τῆς ἐκεῖθεν φήμης διακομιζούσης, ταῦτά ἐστιν. Ὁμώνυμον τῷ φυτῷ κινάμωμον ὄρνιν ἔγωγε 30 τοῦ παιδὸς τοῦ Νικομάχου λέγοντος ἤκουσα· καὶ τὸν μὲν

---

2 F. prius αὐτοῖς tollendum.
16 ἄλλοι, ἐκεῖνοι δέ. Gesn.
22 F. ἡμέραις ἐπῳάζῃ, (ἐπῳάζουσι δ' ὡς ὄρνεις).
24 F. ὁπότε ἄρα ἀποθάνοι.

ὄρνιν κομίζειν ἐκεῖθεν τὸ φερώνυμον τοῦτο δὴ τὸ φυτὸν εἰς Ἰνδούς, εἰδέναι δὲ ἄρα τοὺς ἀνθρώπους ὅπου γε καὶ ὅπως φύεται οὐδέν.

XXXV. Ibis clysterum auctor. Αἰγύπτιοι κλύσματα καὶ κάθαρσιν γαστρὸς οὐκ ἔχουσιν ἔκ τινος ἐπινοίας ἀνθρωπίνης * λέγουσι μαθεῖν, διδάσκαλον δέ σφισι τοῦ ἰάματος τοῦδε τὴν ἶβιν ᾄδουσιν· καὶ ὅπως ἐξεπαίδευσε τοὺς πρώτους ἰδόντας, ἐρεῖ ἄλλος. Lunam colit. Σελήνης δὲ αὔξησιν καὶ μείωσιν ὅτι οἶδεν, καὶ τοῦτο ἤκουσα· καὶ ὅτι τὴν τροφὴν ἑαυτῇ ὑφαιρεῖ καὶ προςτίθησι κατὰ τὴν τῆς θεοῦ καὶ λῆξιν καὶ πρόςθεσιν, πυθέσθαι ποθὲν οὐκ εἰμὶ ἔξαρνος. 1

XXXVI. Trygonis aculeus. Κέντρον πικρότατον καὶ κίνδυνον φέρον ἁπάντων μᾶλλον ἡ τρυγὼν ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔχει. Καὶ τὸ μαρτύριον· εἰ μὲν εἰς δένδρον τεθηλὸς καὶ εὖ μάλα ἀναθέον ἐμπήξαις αὐτό, οὔτε εἰς ἀναβολάς, οὔτε χρόνῳ ὕστερον, ἀλλ' αὖον ἤδη τὸ δένδρον· εἰ δέ τι τῶν ζῴων ἀμύξαις, ἀπέκτεινας. 1

XXXVII. Mus araneus. Ἡ μυγαλή, καὶ γὰρ τοῦτο ποίημα ὕλης, εἰς ὅσον μὲν τηνάλλως πρόεισι, [πέπλασται] ζῆν ἔχει, καὶ ἐσπείσατο αὐτῇ ἡ φύσις, ἐὰν [γε] μὴ ἄλλῃ τινὶ τύχῃ καταληφθῇ καὶ ἀπόληται· ἐὰν δὲ εἰς ἁρματοτροχίαν ἐμπέσῃ, οἱονεὶ πέδῃ κατείληπται καὶ μάλα ἀφανεῖ, καὶ τέθνηκεν. Δηχθέντι δὲ 2 ὑπὸ μυγαλῆς φάρμακον ἐκεῖνο· ἐκ τῆς τῶν τροχῶν διαδρομῆς ἡ ψάμμος ἀρθεῖσα ἐπεπάσθη τῷ δήγματι, καὶ ἔσωσε παραχρῆμα.

XXXVIII. Ibis Lunae sacra. Καὶ ταῦτα δὲ ὑπὲρ τῆς Αἰγυπτίας ἴβεως προςακήκοα. Ἱερὰ τῆς σελήνης ἡ ὄρνις ἐστί· τοσούτων οὖν ἡμερῶν τὰ 2 ᾠὰ ἐκγλύφει, ὅσων ἡ θεὸς αὔξει τε καὶ λήγει· τῆς δὲ Αἰγύπτου οὔποτε ἀποδημεῖ. Τὸ δὲ αἴτιον, νοτιωτάτη χωρῶν ἁπασῶν Αἴγυπτός ἐστι, καὶ ἡ σελήνη δὲ νοτιωτάτη τῶν πλανωμένων ἄστρων πεπίστευται. Ἑκοῦσα μὲν οὖν οὐκ ἂν ἀποδημήσαι ἡ ἶβις· εἰ δέ τις ἐπιθέμενος αὐτῇ κατὰ τὸ καρ- 3

---

1 F. οἴκοθεν pro ἐκεῖθεν.
5 F. ἀλλὰ λέγουσι.
16 F. ποίημα ὕλης πέπλασται.
17 F. πέπλασται h. l. delendum.

τερὸν ἐξαγάγοι, ἡ δὲ ἀμύνεται τὸν ἐπιβουλεύσαντα, εἰς οὐδὲν αὐτῷ τὴν σπουδὴν προαγαγοῦσα· ἑαυτὴν γὰρ ἀποκτείνει λιμῷ, καὶ ἀνόητον τὴν προθυμίαν ἀποφαίνει τῷ προειρημένῳ. Βαδίζει δὲ ἡσυχῇ καὶ κοριχῶς, καὶ οὐκ ἂν αὐτὴν 5 θᾶττον ἢ βάδην προϊοῦσαν θεάσαιτό τις. Καὶ τούτων αἱ μέλαιναι τοὺς πτερωτοὺς ὄφεις ἐξ Ἀραβίας εἰς Αἴγυπτον παρελθεῖν οὐκ ἐπιτρέπουσι, τῆς γῆς τῆς φίλης προπολεμοῦσαι. Αἱ δὲ ἕτεραι τοὺς ἐξ Αἰθιοπίας κατὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν ἀφικνουμένους ἀπαντῶσαι διαφθείρουσιν. Ἢ τί 10 ἂν ἐκώλυσε διὰ τῆς ἐκείνων ἐπιδημίας τοὺς Αἰγυπτίους ἀπολωλέναι;

Serpentibus infesta.

XXXIX. Ἀκούω δέ τι καὶ γένος αἰετῶν, καὶ ὄνομα αὐτῷ χρυσαίετον ἔθεντο, ἄλλοι δὲ ἀστερίαν τὸν αὐτὸν καλοῦσιν· ὁρᾶται δὲ οὐ πολλάκις. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης αὐτὸν θηρᾶν καὶ 15 νεβροὺς καὶ λαγωοὺς καὶ γεράνους καὶ χῆνας ἐξ αὐλῆς. Μέγιστος δὲ αἰετῶν εἶναι πεπίστευται, καὶ λέγουσί γε εἰς τοὺς Κρῆτας καὶ τοῖς ταύροις ἐπιτίθεσθαι αὐτὸν κατὰ τὸ καρτερόν, καὶ περιηγοῦνται τὸ ἔργον τὸν τρόπον τοῦτον. Ὁ μὲν κεκυφὼς κάτω νέμεται ὁ ταῦρος· ὁ δὲ αἰετὸς ἐπὶ τῷ 20 τένοντι τοῦ ζῴου καθίσας ἑαυτὸν παίει τῷ στόματι συνεχέσι τε καὶ καρτεραῖς ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ ὥσπερ οἰστρηθεὶς ἐξάπτεται, καὶ ᾗ ποδῶν ἔχει φυγῆς ἄρχεται. Καὶ ἕως μέν ἐστιν εὐήλατα, ὁ αἰετὸς ἥσυχός ἐστι καὶ ἐπιποτᾶται παραφυλάττων· ὅταν δὲ τὸν ταῦρον θεάσηται πλησίον κρημνοῦ 25 γεγενημένον, κυκλώσας τὰ πτερὰ καὶ ὑπερτείνας αὐτοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐποίησε τὰ ἐν ποσὶ μὴ προειδόμενον κατενεχθῆναι βιαιότατα· εἶτα ἐμπεσὼν καὶ ἀναῤῥήξας τὴν γαστέρα, ῥᾳδίως χρῆται τῇ ἄγρᾳ, εἰς ὅσον ἐθέλει. Θήρας δὲ ἀλλοτρίας οὐχ ἅπτεται κειμένης, ἀλλὰ χαίρει τοῖς ἑαυτοῦ πόνοις, κοι-30 νωνίαν δὲ τὴν πρὸς ἄλλον ἥκιστα ἐνδέχεται· κορεσθεὶς δὲ εἶτα τοῦ λοιποῦ πονηρὸν ἆσθμα καὶ δυσωδέστατον καταπνεύσας, ἄβρωτα τοῖς ἄλλοις τὰ λείψανα ἐᾷ. Καὶ μέντοι καὶ ἀλλήλων ἀπῳκισμένας οἰκοῦσι καλιάς, ὑπὲρ τοῦ μὴ διαφέρεσθαι ὑπὲρ θήρας, καὶ λυπουμένους λυπεῖν πολλάκις.

Aquila. tauros venatur. alienam praedam non appetit.

XL.
Aquila nutritorum

Ἦν ἄρα γένος αἰετῶν καὶ πρὸς τοὺς τρέφοντας φιλόστοργον, ὥςπερ οὖν καὶ ὁ τοῦ Πύῤῥου· τοῦτον τοί φασι καὶ ἐναποθανεῖν τῷ δεσπότῃ τροφῆς ἀποστάντα. Ἤδη δὲ καὶ ἀνδρὸς ἰδιώτου αἰετὸς τρόφιμος, καιομένου τοῦ δεσπότου, ἑαυτὸν εἰς τὴν πυρὰν ἐνέβαλεν· οἱ δὲ οὐκ ἀνδρὸς, ἀλλὰ γυναικὸς τὸ θρέμμα εἶναί φασι. Καὶ ζηλοτυπώτατον δὲ ἦν

et pullorum amantissima.

ζῴων αἰετὸς πρὸς τὰ νεόττια· ἐὰν γοῦν θεάσηταί τινα προςιόντα, ἀπελθεῖν ἀτιμώρητον οὐκ ἐπιτρέπει· παίει γὰρ τοῖς πτεροῖς αὐτὸν καὶ τοῖς ὄνυξι λυμαίνεται, καὶ ἐπιτίθησιν οἱ πεφεισμένως τὴν δίκην· οὐ γὰρ χρῆται τῷ στόματι. 10

XLI.
Mulli voracitas.

Ἔστι δὲ θαλαττίων ζῴων τρίγλη λιχνότατον, καὶ εἰς τὸ ἀπογεύσασθαι παντὸς τοῦ παρατυχόντος ἀναμφιλόγως ἀφειδέστατον. Καί τινες καλοῦνται λεπρώδεις αὐτῶν, σπάσασαι τὸ ὄνομα ἐκ τῶν χωρίων, ἅπερ οὖν πέτρας ἔχει λεπτάς τε καὶ ἀραιάς, καὶ φυκία μέσα τούτων δασέα, καί που καὶ 15 ὑποκάθηται πηλὸς ἢ ψάμμος. Φάγοι δ' ἂν τρίγλη καὶ ἀνθρώπου νεκροῦ καὶ ἰχθύος· φιληδοῦσι δὲ μᾶλλον τοῖς μεμιασμένοις καὶ κακόσμοις.

XLII.
Accipitres venationem adjuvantes.

Θηρᾶσαι καὶ μάλα γε ἱκανοί, καὶ οὐδέν τι μεῖον τῶν αἰετῶν, ἱέρακές εἰσιν, ἡμερώτατοι δὲ ὀρνίθων πεφύκασι καὶ 20 φιλανθρωπότατοι, τὸ μέγεθος αἰετῶν οὐκ ὄντες ὀλιγώτεροι. Ἀκούω δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ Θρᾴκῃ καὶ ἀνθρώποις εἰσὶ σύνθηροι ἐν ταῖς ἑλείοις ἄγραις· καὶ ὁ τρόπος· οἱ μὲν ἄνθρωποι τὰ δίκτυα ἁπλώσαντες ἡσυχάζουσιν, οἱ δὲ ἱέρακες ὑπερπετόμενοι καὶ φοβοῦσι τοὺς ὄρνις καὶ συνωθοῦσιν εἰς τὰς τῶν δι- 25 κτύων περιβολάς. Τῶν οὖν ᾑρημένων οἱ Θρᾶκες μέρος ἀποκρίνουσι καὶ ἐκείνοις, καὶ ἔχουσιν αὐτοὺς πιστούς· μὴ δράσαντες δὲ τοῦτο ἑαυτοὺς τῶν συμμάχων ἐστέρησαν. Μάχεται δὲ ὁ τέλειος ἱέραξ καὶ πρὸς ἀλώπεκα, καὶ πρὸς αἰετόν,

abstinentia praestantes.

καὶ γυπὶ μάχεται πολλάκις. Καρδίαν δὲ οὐκ ἂν φάγοι ποτὲ 30 ἱέραξ, τελεστικὸν δήπου δρῶν καὶ μυστικὸν ἐκεῖνος τοῦτο. Νεκρὸν δὲ ἄνθρωπον ἱέραξ ἰδών, ὡς λόγος, πάντως ἐπιβάλ-

3 F. ἐπαποθανεῖν.

λει γῆς τῷ ἀτάφῳ (καὶ τοῦτο μὲν αὐτῷ οὐ κελεύει Σόλων, ὡς Ἀθηναίους ἐπαίδευσε δρᾶν), οὐδὲ σώματος ἅψεται. Μένει ἄγευστος καὶ ποτοῦ, ἐὰν εἰς αὔλακα ἐποχετεύῃ εἰς ἄνθρωπος· πεπίστευκε γὰρ αὐτὸν πονούμενον ζημιοῦν, ὑφαιρούμενος ἐκ τῆς ἐκείνου χρείας ὕδωρ· εἰ δὲ πλείους ἐπάρδοιεν, ἀφθονίαν τοῦ ῥεύματος ὁρῶν, ὡς φιλοτησίας τινὸς ἐξ αὐτῶν μεταλαμβάνει, καὶ πίνει ἡδέως.

XLIII. Accipitrum amor conjugalis.

Ἔστι φῦλον ἱεράκων, καὶ καλεῖται κεγχρηίς, καὶ ποτοῦ δέεται οὐδέν· ὀρείτης δὲ γένος ἄλλο αὐτῶν· καὶ ἕκαστός ἐστι δεινῶς φιλόθηλυς, καὶ ἕπεται κατὰ τοὺς δυσέρωτας, οὐδὲ ἀπολείπεται. Εἰ δὲ ἡ γυνὴ ἀπέλθοι που παραλαθοῦσα, ὁ δὲ ὑπεραλγεῖ, καὶ βοᾷ, καὶ ἔοικε λυπουμένῳ ἐρωτικῶς εὖ μάλα. Καμόντες δὲ τὴν ὄψιν ἱέρακες, εὐθὺ τῶν αἱμασιῶν ἴασιν, καὶ τὴν ἀγρίαν θριδακίνην ἀνασπῶσι, καὶ τὸν ὀπὸν αὐτῆς πικρὸν ὄντα καὶ δριμὺν ὑπὲρ τῶν ὀφθαλμῶν αἰωροῦσι τῶν σφετέρων, καὶ λειβόμενον δέχονται, καὶ τοῦτο αὐτοῖς ὑγίειαν ἐργάζεται. Λέγουσι δὲ καὶ τοὺς ἰατρικοὺς χρῆσθαι καὶ τῷδε τῷ φαρμάκῳ ἐς τὴν χρείαν τῶν καμνόντων τὴν αὐγήν, καὶ ἐκ τῶν ὀρνίθων ἡ ἴασις κέκληται· καὶ οὐκ ἀρνοῦνται μαθηταὶ ἀκούοντες ὀρνίθων οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὁμολογοῦσιν. Λέγεται δὲ καὶ θεοσύλην ἐν Δελφοῖς ἐλέγξαι ποτὲ ἱέραξ, ἐμπίπτων τε αὐτῷ καὶ παίων τὴν κεφαλήν. Πιστεύονται δὲ εἶναι ἱέρακες καὶ νόθοι, ἀνακριθέντες πρὸς τὰς τῶν αἰετῶν φυλάς. Ἦρος δὲ ἀρχομένου οἱ ἐν Αἰγύπτῳ τῶν ἁπάντων δύο προαιροῦνται, καὶ ἀποστέλλουσι κατασκεψομένους νήσους τινὰς ἐρήμους, ὅσαιπερ οὖν τῆς Λιβύης πρόκεινται· εἶτα ὑποστρέφουσιν οὗτοι, καὶ ἡγοῦνται τῆς πτήσεως τοῖς ἄλλοις. Οἱ δὲ ἑκόντες ἑορτὴν ὑπὲρ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐν τῇ Λιβύῃ παρέχουσι· σίνονται γὰρ οὐδέν. Παρελθόντες δὲ ἐς τὰς νήσους, ἃς οἱ πρῶτοι θεασάμενοι τῶν ἄλλων ἐπιτηδειοτέρας σφίσιν ἔκριναν, ἐνταῦθα κατὰ πολλὴν τὴν γαλήνην τε καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀποτίκτουσι, καὶ ἐκγλύ-

Medicina.

Migrationes.

---

16 F. αἰονοῦσι s. αἰονῶσι. 28 F. ἥκοντες — ἐπιδημίας τοῖς.

φουσι, καὶ θηρῶνται στρουθοὺς καὶ πελειάδας, καὶ τοὺς νεοττοὺς ἐν ἀφθόνοις ἐκτρέφουσιν· εἶτα ἤδη παγέντας καὶ ἐκπετησίμους γεγενημένους παραλαβόντες ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπάγουσιν, ὥςπερ οὖν ἐς τὰ οἰκεῖα πατρῷα, τὰς ἐν τοῖς συντρόφοις χωρίοις διατριβάς. 5

XLIV. *Julides pisces.* Αἱ ἰουλίδες ἰχθῦς εἰσι πέτραις ἔντροφοι, καὶ ἔχουσιν ἰοῦ τὸ στόμα ἔμπλεον, καὶ ὅτου ἂν ἰχθύος ἀπογεύσωνται, ἄβρωτον ἀπέφηναν αὐτόν. Ἤδη δὲ καὶ οἱ ἁλιεῖς ἡμιβρώτῳ καρίδι περιτυχόντες, καὶ ἑαυτῶν ὑπὸ πενίας ἀξιώσαντες τὸ θήραμα ἄπρατον ὄν, εἰ ἀπογεύσαιντο αὐτοῦ, κλονοῦνται 10 τὴν γαστέρα καὶ στρέφονται. Λυποῦσι δὲ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ὑδροθηρίαις ὑποδυομένους τε καὶ νηχομένους, πολλαὶ καὶ δηκτικαὶ προςπίπτουσαι, ὡς αὐτόχρημα ἐπὶ τῆς γῆς αἱ μυῖαι· καὶ δεῖ σοβεῖν αὐτὰς ἢ κολάζεσθαι ἐσθιόμενον· σοβοῦντι δὲ ἐκ τῆς ἀσχολίας ἀπόλωλε τὸ ἔργον. 15

XLV. *Lepus marinus.* Λαγὼς δὲ θαλάττιος βρωθεὶς καὶ θάνατον ἤνεγκε πολλάκις, πάντως δὲ τὴν γαστέρα ὠδύνησεν. Τίκτεται γὰρ ἐν πηλῷ, καὶ οὐκ ὀλιγάκις δὲ ταῖς ἀφύαις συναλίσκεται· εἴη δ' ἂν κατὰ τὸν κοχλίαν τὸν γυμνὸν τὸ εἶδος.

XLVI. *Vultures carnis humanae appetentes.* Γὺψ νεκρῷ πολέμιος· ἐσθίει γοῦν ἐμπεσὼν ὡς ἐχθρὸν 20 καὶ φυλάσσει τεθνηξόμενον. Καὶ μέντοι καὶ ταῖς ἐκδήμοις στρατιαῖς ἕπονται γῦπες, καὶ μάλα μαντικῶς ὅτι γε εἰς πόλεμον χωροῦσιν εἰδότες, καὶ ὅτι μάχη πᾶσα ἐργάζεται νεκρούς, καὶ τοῦτο ἐγνωκότες. *feminae omnes.* Γῦπα δὲ ἄῤῥενα οὔ φασι γενέσθαι ποτέ, ἀλλὰ θηλείας ἁπάσας· ὅπερ ἐπιστάμενα τὰ 25 ζῷα, καὶ ἐρημίαν τέκνων δεδιότα, εἰς ἐπιγονὴν τέκνων τοιαῦτα δρᾷ· ἀντίπρωροι τῷ νότῳ πέτονται· εἰ δὲ μὴ ᾖ νότος, τῷ εὔρῳ κεχήνασι, καὶ τὸ πνεῦμα εἰςρέον πληροῖ αὐτάς, καὶ κύουσι τριῶν ἐτῶν. Λέγουσι δὲ νεοττιὰν μὴ ὑποπλέκειν γῦπα. Τοὺς δὲ αἰγυπιούς, ἐν μεθορίῳ γυπῶν ὄντας καὶ αἰε- 30 τῶν, εἶναι καὶ ἄῤῥενας, καὶ τὴν χρόαν πεφυκέναι μέλανας· καὶ τούτων μὲν ἀκούω καὶ νεοττιὰς δείκνυσθαι. Γῦπας δὲ

27 μὴ εἴη. Schn.

μὴ ᾠὰ τίκτειν πέπυσμαι, νεοττοὺς δὲ ὠδίνειν· καὶ ὡς ἀπὸ γενεᾶς κατάπτεροί εἰσι, καὶ τοῦτο ἤκουσα.

XLVII. Milvus.

Ἰκτῖνος εἰς ἁρπαγὴν ἀφειδέστατος· οἶδε, εἰ δέοι, τῶν μὲν ἐξ ἀγορᾶς ἐμπολῃθέντων κρεαδίων, ἐὰν γένωνται κρείτ-5 τους, ἥρπασαν προςπεσόντες, τῶν δὲ ἐκ τῆς τοῦ Διὸς ἱερουργίας οὐκ ἂν προςάψαιντο. Ἡ δὲ ὄρειος ἅρπη τῶν ὀρνίθων προςπεσοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαρπάζει.

XLVIII. Corvi Aegyptii.

Κόρακες Αἰγύπτιοι, ὅσοι τῷ Νείλῳ προςδιαιροῦνται, τῶν πλεόντων τὰ πρῶτα ἐοίκασιν ἱκέται εἶναι, λαβεῖν τι αἰ-10 τοῦντες, καὶ λαβόντες μέν, ἡσυχάζουσιν, ἀτυχήσαντες δὲ ὧν ᾔτουν, συμπέτονται, καὶ ἑαυτοὺς καθίσαντες ἐπὶ τὸ κέρας τῆς νεὼς τῶν σχοίνων ἐσθίουσί τε καὶ διατέμνουσι τὰ ἅμματα. Λίβυες δὲ κόρακες, ὅταν οἱ ἄνθρωποι φόβῳ δίψους ὑδρευσάμενοι πληρώσωσι τὰ ἀγγεῖα ὕδατος, καὶ κατὰ τῶν 15 στεγῶν θέντες ἐάσωσι τῷ ἀέρι τὸ ὕδωρ φυλάττειν ἄσηπτον, ἐνταῦθα εἰς ὅσον μὲν αὐτοῖς τὰ ῥάμφη κάτεισιν ἐγκύπτοντες, χρῶνται τῷ ποτῷ· ὅταν δὲ ὑπολήξῃ, ψήφους κομίζουσι καὶ τῷ στόματι καὶ τοῖς ὄνυξι, καὶ ἐμβάλλουσιν ἐς τὸν κέραμον· καὶ αἱ μὲν ἐκ τοῦ βάρους ὠθοῦνται, καὶ ὑφιζάνουσι, 20 τό γε μὴν ὕδωρ θλιβόμενον ἀναπλεῖ· καὶ πίνουσιν εὖ μάλα εὐμηχάνως οἱ κόρακες, εἰδότες φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ δύο σώματα μίαν χώραν μὴ δέχεσθαι.

Corvi Libyci sollertia.

XLIX. Corvi.

Λέγει ὁ Ἀριστοτέλης εἰδέναι τοὺς κόρακας διαφορὰν γῆς εὐδαίμονός τε καὶ λυπρᾶς, καὶ ἐν μὲν τῇ παμφόρῳ τε 25 καὶ πολυφόρῳ κατά τε ἀγέλας καὶ πλήθη φέρεσθαι, ἐν δὲ τῇ ἀγόνῳ καὶ στερίφῃ κατὰ δύο. Τούς γε μὴν νεοττοὺς τοὺς ἐκτραφέντας διώκουσι, καὶ τῆς ἑαυτῶν ἕκαστος καλιᾶς φυγάδας ἀποφαίνουσιν, ὑπὲρ ὅτου τροφὴν μαστεύουσι, καὶ τοὺς γειναμένους σφᾶς μὴ ἐκτρέφουσιν.

L. Pisces venenati.

30 Ὑπονύξαντες ἰὸν ἀφιᾶσιν ἰχθύων κωβιὸς καὶ δράκων καὶ χελιδών, οὐ μὴν εἰς θάνατον, ἡ τρυγὼν δὲ ἀποκτείνει

15 τεγῶν. b. a. r.

παραχρῆμα τῷ κέντρῳ. Καὶ λέγει γε Λεωνίδης ὁ Βυζάντιος, ἰχθύων φύσεώς τε καὶ κρίσεως ἄπειρον ἄνθρωπον ἁρπάσαντα ἐκ τοῦ δικτύου τρυγόνα — ᾤετο δὲ ἄρα ὁ δυστυχὴς ψῆτταν εἶναι — φέροντα ὡς εἶχεν ἐπικόλπιον ἐμβαλεῖν καὶ βαδίζειν, ἵνα λάθῃ, ὥς τι ἀγαθὸν εὑρόντα, καὶ εἰς ἐμπολὴν 5 κερδαλέον ἑαυτῷ ἔχειν ἅρπαγμα· ἡ δὲ ἄρα ἤλγησε πιεζομένη, καὶ παίει τῷ κέντρῳ διείρασα, καὶ ἐξέχεε τοῦ δυστυχοῦς κλέπτου τὰ σπλάγχνα· καὶ ἔκειτο παρὰ τῇ τρυγόνι νεκρὸς ὁ φώρ, ἐναργὴς ἔλεγχος ὧν οὐκ εἰδὼς ἔδρασεν.

LI. *Corvi audacia.* Ὁ κόραξ, οὐκ ἂν αὐτὸν εἰς τόλμαν ἀθυμότερον εἴποις 10 τῶν αἰετῶν. Ὁμόσε γὰρ καὶ αὐτὸς τοῖς ζῴοις χωρεῖ, οὐ μέντοι τοῖς βραχυτάτοις, ἀλλ' ὄνῳ τε καὶ ταύρῳ· κάθηται γὰρ κατὰ τῶν τενόντων, καὶ κόπτει αὐτούς, πολλῶν δὲ καὶ ὀφθαλμοὺς ἐξέκοψεν ὁ κόραξ. Μάχεται δὲ καὶ ὄρνιθι ἰσχυρῷ, τῷ καλουμένῳ αἰσάλωνι· καὶ ὅταν θεάσηται ἀλώπεκι μαχό- 15 μενον τιμωρεῖται· πρὸς γὰρ ἐκείνην ἔχει τινὰ φιλίαν. Ἦν *Corvi voces* δὲ ἄρα ὀρνίθων πολυκλαγγότατός τε καὶ πολυφωνότατος· μαθὼν γὰρ καὶ ἀνθρωπίνην προΐησι φωνήν. Φθέγμα δὲ αὐτοῦ παίζοντος μὲν ἄλλο, σπουδάζοντος δὲ ἕτερον· εἰ δὲ ὑποκρίνοιτο τὰ ἐκ τῶν θεῶν, ἱερὸν ἐνταῦθα καὶ μαντικὸν φθέγ- 20 *et morbus.* γεται. Ἴσασι δὲ διὰ τοῦ θέρους ἐνοχλούμενοι ῥύσιν γαστρός, καὶ διὰ ταῦτα ἑαυτοὺς ὑγρᾶς τροφῆς ἀγεύστους φυλάττουσιν.

LII. *Animantium partus diversi.* Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης τῶν ζῴων τὰ μὲν ζῳοτόκα εἶναι, τὰ δὲ ᾠὰ τίκτειν, τὰ δὲ σκώληκας· καὶ ζῷα μὲν ἀνθρώπους 25 γεννᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τριχῶν ἐστιν ἐπήβολα, καὶ τὰ κητώδη τῶν ἐνύδρων· τούτων δὲ τὰ μὲν αὐλόν, βράγχια δὲ οὐκ ἔχειν, οἷον δελφῖνα καὶ φάλαιναν.

LIII. *Boves sine cornibus.* Μυσοῖς ἄγουσιν ἄχθη βόες, καὶ κεράτων ἄμοιροί εἰσιν. Λέγονται δὲ τὴν ἀγέλην ἄκερων ὁρᾶν οὐκέτι διὰ κρύος, ἀλλὰ 30 τῶν βοῶν τῶνδε ἰδία φύσις, καὶ τὸ μαρτύριον παρὰ πόδας· γίνονται γὰρ καὶ κεράτων ἐν Σκύθαις οὐκ ἀγέραστοι βόες. Ἐγὼ δὲ ἀκούω λέγοντός τινος ἐν συγγραφῇ, καὶ μελίττας

Σκυθίδας εἶναι, ἐπαΐειν τε τοῦ κρύους οὐδέν· καὶ μέντοι καὶ πιπράσκειν εἰς Μυσοὺς κομίζοντας Σκύθας οὐκ ὀθνεῖον σφίσιν, ἀλλὰ αὐθιγενὲς μέλι καὶ κηρία ἐπιχώρια. Εἰ δὲ ἐναντία Ἡροδότῳ λέγω, μή μοι [τις] ἀχθέσθω· ὁ γὰρ τοιαῦτα 5 εἰπών, ἱστορίαν ἀποδείκνυσθαι, ἀλλ' οὐκ ἀκοὴν ᾄδειν ἔφατο ἡμῖν ἀβασάνιστον.

LIV. *Scarus ruminans.*

Τῶν θαλαττίων πυνθάνομαι μόνον τὸν σκάρον τὴν τροφὴν ἀναπλέουσαν ἐπεσθίειν, ὥςπερ οὖν καὶ τὰ βληχητά, ἃ δὴ καὶ μαρυκᾶσθαι λέγουσιν.

LV. *Galeus catulos in os recipiens.*

10 Ὁ γαλεὸς ὠδίνει διὰ τοῦ στόματος ἐν τῇ θαλάττῃ, πάλιν τε εἰςδέχεται τὰ βρέφη, κἀνεμεῖ ταῖς αὐταῖς ὁδοῖς ζῶντα καὶ ἀπαθῆ.

LVI. *Murium jecur.* *Mures post grandinem,* *ranae post pluviam visae dimidiae.*

Μυὸς ἧπαρ, καὶ μάλα ἐκπληκτικῶς τε καὶ παραδόξως τῆς μὲν σελήνης αὐξανομένης λοβὸν ἑαυτῷ τινα ἐπιτίκτει 15 ἐσημέραι μέχρι διχομήνου· εἶτα αὖ πάλιν ὑπολήγει μειουμένου τοῦ μηνὸς τὸν ἴσον λοβὸν ὑπαφανίζον, ἔςτ' ἂν εἰς ἓν σῶμα κατολισθῇ ἀνείδεον. Ἀκούω δὲ ἐν τῇ Θηβαΐδι χαλάζης πεσούσης ἐπὶ τῆς γῆς ὁρᾶσθαι μῦς, ὧν τὸ μὲν πηλός ἐστιν ἔτι, τὸ δὲ σὰρξ ἤδη. Ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἐκ τῆς Ἰταλικῆς Νέας 20 πόλεως ἐλαύνων εἰς Δικαιαρχίαν ὕσθην βατράχοις, καὶ τὸ μὲν μέρος αὐτῶν τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ εἷρπεν, καὶ δύο πόδες ἦγον αὐτό, τὸ δὲ ἐπεσύρετο ἔτι ἄπλαστον, καὶ ἐῴκει ἔκ τινος ἰλύος ὑγρᾶς συνεστῶτι.

LVII. *Boum utilitas.* *Apes e bobus ortae.*

Τὸ τῶν βοῶν [ἄρα] πάγχρηστον ἦν γένος, καὶ ἀνθρώ- 25 ποις ζῷον λυσιτελέστατον, καὶ εἰς γεωργίας κοινωνίαν, καὶ εἰς ἀγωγὴν φόρτου διαφόρου, καὶ γάλακτος ἐμπλῆσαι βοῦς ἀγαθός ἐστι, καὶ βωμοὺς κοσμεῖ, καὶ ἀγάλλει πανηγύρεις, καὶ πανθοινίαν παρέχει. Καὶ ἀποθανὼν δὲ βοῦς γενναῖόν τι χρῆμα καὶ ἀξιέπαινον· μέλιτται γοῦν ἐκ τῶν ἐκείνου λειψά- 30 νων ἐκφύονται, ζῷον φιλεργότατον, καὶ τῶν καρπῶν τὸν ἄριστόν τε καὶ γλύκιστον ἐν ἀνθρώποις παρασκευάζει, τὸ μέλι.

4 λέγω om. M, m.
4 ὁ γὰρ ταῦτα εἰπών. Schn.
23 ὕλης pro ἰλύος b.

LIBER TERTIUS.

I. **Leones Maurusii humani sermonis intelligentes.**

Μαυρουσίῳ δὲ ἀνδρὶ ὁ λέων καὶ ὁδοῦ κοινωνεῖ καὶ πίνει τῆς αὐτῆς πηγῆς ὕδωρ. Ἀκούω δὲ ὅτι καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν Μαυρουσίων οἱ λέοντες φοιτῶσιν, ὅταν αὐτοῖς ἀπαντήσῃ ἀθηρία, καὶ λιμὸς αὐτοὺς ἰσχυρὸς περιλάβῃ· καὶ ἐὰν μὲν παρῇ ἀνήρ, ἀνείργει τὸν λέοντα καὶ ἀναστέλλει, διώκων ἀνὰ 5 κράτος· ἐὰν δὲ ὁ μὲν ἀπῇ, μόνη δὲ ἡ γυνὴ καταλειφθῇ, λόγοις αὐτὸν ἐντρεπτικοῖς ἴσχει τοῦ πρόσω, καὶ ῥυθμίζει, σωφρονίζουσα ἑαυτοῦ κρατεῖν, καὶ μὴ φλεγμαίνειν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ. Ἐπαΐει δὲ ἄρα λέων φωνῆς Μαυρουσίας, καὶ ὁ νοῦς τῆς ἐπιπλήξεως τῇ γυναικὶ [τῆς] πρὸς τὸ θηρίον τοιόςδε 10 ἐστίν, ὡς ἐκεῖνοι λέγουσιν· Σὺ δὲ οὐκ αἰδῇ λέων ὤν, ὁ τῶν ζῴων βασιλεύς, ἐπὶ τὴν ἐμὴν καλύβην ἰών, καὶ γυναικὸς δεόμενος ἵνα τραφῇς, καὶ δίκην ἀνθρώπου λελωβημένου τὸ σῶμα εἰς χεῖρας γυναικείας ἀποβλέπεις, ἵνα οἴκτῳ καὶ ἐλέῳ τύχῃς ὧν δέῃ; ὃν δέον εἰς ὀρείους ὁρμῆσαι διατριβὰς ἐπί τε 15 ἐλάφους καὶ βουβαλίδας, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα λεόντων δεῖπνον ἔνδοξον· κυνιδίου δὲ ἀθλίου φύσει προςεοικὼς ἀγαπᾷς παρατραφῆναι. Καὶ ἡ μὲν ἐπᾴδει τοιαῦτα· ὁ δέ, ὥσπερ οὖν πληγεὶς τὴν ψυχήν, καὶ ὑποπλησθεὶς αἰδοῦς, ἡσυχῇ καὶ κάτω βλέπων ἀπαλλάττεται, ἡττηθεὶς τῶν δικαίων. Εἰ δὲ 20 ἵπποι καὶ κύνες διὰ τὴν συντροφίαν ἀπειλούντων ἀνθρώπων συνιᾶσι καὶ καταπτήσσουσι, καὶ Μαυρουσίους οὐκ ἂν θαυμάσαιμι λεόντων ὄντας συντρόφους καὶ ὁμοτρόφους αὐτοῖς ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων ἀκούεσθαι. Τοῖς γάρ τοι βρέφεσι τοῖς ἑαυτῶν μαρτυροῦσιν ὅτι τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων τῆς ἴσης 25

---

23 ὁμωρόφους. Bernard.

τε καὶ ὁμοίας διαίτης ἀξιοῦσι, καὶ κοίτης μιᾶς καὶ στέγης· καὶ ἐκ τούτων καὶ φωνῆς τῆς προειρημένης ἀκούειν τοὺς θῆρας, οὐδὲν οὔτε ἄπιστον οὔτε παράδοξον.

II. Equi et canes populorum, apud quos alantur, mores referentes.

Ἵππου δὲ τῆς Λιβύσσης πέρι Λιβύων λεγόντων ἀκούω 5 τοιαῦτα· ὤκιστοι μέν εἰσιν ἵππων, καμάτου δὲ δή τι αἴσθονται οὐδὲ ἕν· λεπτοὶ δὲ καὶ οὐκ εὔσαρκοι, ἐπιτήδειοί γε μὴν καὶ φέρειν ὀλιγωρίαν δεσπότου εἰσίν· οὔτε γοῦν αὐτοῖς κομιδὴν προςφέρουσιν οἱ δεσπόται, οὐ καταψῶντες καμόντας, οὐ καλινδήθραν ἐργασάμενοι, οὐχ ὁπλὰς ἐκκαθαίροντες, οὐ 10 κόμας κτενίζοντες, οὐ χαίτας ὑποπλέκοντες, οὐ λούοντες καμόντας· ἀλλὰ ἅμα τε διήνυσαν τὸν προκείμενον δρόμον, καὶ ἀποβάντες νέμεσθαι ἰᾶσι. Καὶ λεπτοὶ μὲν καὶ αὐχμώδεις οἱ Λίβυες, ἐπὶ τοιούτων δὲ καὶ ἵππων ὀχοῦνται. Σοβαροὶ δὲ Μῆδοι καὶ ἁβροί, καὶ μέντοι καὶ οἱ ἐκείνων τοιοῦτοι ἵπποι· 15 φαίης ἂν αὐτοὺς τρυφᾶν σὺν τοῖς δεσπόταις, καὶ τῷ μεγέθει τοῦ σώματος, καὶ τῷ κάλλει· ἤδη δὲ καὶ τῇ χλιδῇ, καὶ τῇ θεραπείᾳ τῇ ἔξωθεν, καὶ τῇ θρύψει ἐοίκασιν αἰσθανομένοις μεγέθους τε τοῦ σφετέρου καὶ κάλλους, καὶ ὅτι χλιδῶσι τῷ κόσμῳ. Ταῦτά τοι καὶ περὶ τῶν κυνῶν ἔπεισι νοεῖν μοι. 20 Κύων Κρῆσσα κούφη, καὶ ἁλτική, καὶ ὀρειβασίαις σύντροφος· καὶ μέντοι καὶ αὐτοὶ Κρῆτες τοιούτους αὐτοὺς περιδεικνῦσι, καὶ ᾄδει ἡ φήμη. Θυμικώτατος δὲ κυνῶν Μολοσσός, ἐπεὶ θυμωδέστατοι καὶ οἱ ἄνδρες. Ἀνὴρ δὲ Καρμάνιος καὶ κύων ἀμφότερα ἀγριώτατα καὶ μειλιχθῆναι ἄτεγκτα 25 φύσιν.

III. India non alit sues; ovium Indicarum caudae.

Ἴδια δὲ ἄρα φύσεως ζῴων καὶ ταῦτα ἦν· ὗν οὔτε ἄγριον οὔτε ἥμερον ἐν Ἰνδοῖς γενέσθαι λέγει Κτησίας, πρόβατα δὲ τὰ ἐκείνων οὐρὰς πήχεως ἔχειν τὸ πλάτος πού φησιν.

IV. Formicae auri custodes.

30 Οἱ μύρμηκες οἱ Ἰνδοὶ τὸν χρυσὸν φυλάττοντες, οὐκ ἂν διέλθοιεν τὸν καλούμενον Καμπύλινον ποταμόν. Ἰσσηδόνες

---

12 ἀφιᾶσι. Schn.
27 γίνεσθαι. Schn.
30 F. οἱ Ἰνδοὶ οἱ τὸν χρ.
31 εἰς σιδῶνας. M. εἰς σιδῶναι. m.

δὲ τούτοις συνοικοῦντές γε τοῖς μύρμηξι καλοῦνταί τε καί εἰσιν.

V. Origani vis contra venenum.

Φαγοῦσα ὄφεως χελώνη καὶ ἐπιτραγοῦσα ὀριγάνου ἐξάντης γίνεται τοῦ κακοῦ, ὃ πάντως αὐτὴν ἐκ τῆς τροφῆς ἀνελεῖν ἔμελλεν. 5

Columbae castitas.

Περιστερὰν δὲ ὀρνίθων σωφρονεστάτην καὶ κεκολασμένην εἰς ἀφροδίτην μάλιστα ἀκούω λεγόντων· οὐ γάρ ποτε ἀλλήλων διασπῶνται, οὔτε ἡ θήλεια, ἐὰν μὴ ἀφαιρεθῇ τύχῃ τινὶ τοῦ συννόμου, οὔτε ὁ ἄῤῥην, ἢν μὴ χῆρος γένηται.

Perdicum libido.

Πέρδικες δὲ ἀκράτορές εἰσιν ἀφροδίτης, οὐκοῦν τὰ ᾠὰ 10 τὰ γεννώμενα ἀφανίζουσιν, ἵνα μὴ ἄγωσιν αἱ θήλειαι παιδοτροφοῦσαι τῆς πρὸς αὐτοὺς ὁμιλίας ἀσχολίαν.

VI. Luporum in fluminis transitu solertia.

Λύκοι ποταμὸν διανέοντες, ὑπὲρ τοῦ μὴ πρὸς βίαν ἐκ τῆς τοῦ ῥεύματος ἐμβολῆς ἀνατρέπεσθαι, ἕρμα ἴδιον αὐτοῖς ἡ φύσις συμπλάσασα, ἐδιδάξατο σωτηρίαν ἐξ ἀπόρων καὶ 15 μάλα εὔπορον· τὰς οὐρὰς τὰς ἀλλήλων δακόντες, εἶτα ἀντιπίπτουσι τῷ ῥεύματι, καὶ ἀλύπως γε διενήξαντο καὶ ἀσφαλῶς.

VII. Peculiaria quaedam de animalibus nonnullis.

Ὄνοις θηλείαις βρώμησιν ἡ φύσις οὐκ ἔνειμε, φασί. Κύνας δὲ ἀφώνους ἀποφαίνειν τὰς ὑαίνας, ὅταν αὐταῖς τὴν 20 σκιὰν ἐπιβάλῃ, ἡ αὐτὴ παρέσχεν. Εὐωδία δὲ καὶ μύρον γυψὶν αἴτια θανάτου. Κύκνων δὲ κώνειον ὄλεθρος. Κάμηλον δὲ ὡς δέδοικεν ἵππος ἔγνω Κῦρός τε καὶ Κροῖσος, ὥς φασιν.

VIII. Equarum erga pullos orbos misericordia.

Τὰ βρέφη τὰ τῶν ἵππων ὅταν αἱ μητέρες καταλίπωσι 25 πρὸ τῆς ἐκείνων ἐκθρέψεως οἷον ὀρφανά, ἐκτρέφουσι μετὰ τῶν οἰκείων παιδίων οἰκτείρουσαι αἱ ἄλλαι αὐτά.

IX. Fidum cornicum conjugium.

Κορῶναι ἀλλήλων εἰσὶ πιστόταται, καὶ ὅταν εἰς κοινωνίαν συνέλθωσι, πάνυ σφόδρα ἀγαπῶσι σφᾶς· καὶ οὐκ ἂν ἴδοι τις μιγνύμενα ταῦτα τὰ ζῷα ἀνέδην καὶ ὡς ἔτυχεν. 30

---

16 F. ἐνδακόντες. 20 τῇ ὑαίνῃ. Schn.

Λέγουσι δὲ οἱ τὰ ὑπὲρ τούτων ἀκριβοῦντες, ὅτι κἂν ἀποθάνῃ τὸ ἕτερον, τὸ λοιπὸν χηρεύει. Ἀκούω δὲ τοὺς πάλαι καὶ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέναιον τὴν κορώνην καλεῖν, σύνθημα ὁμονοίας τοῦτο τοῖς συνιοῦσιν ἐπὶ τῇ παιδοποιΐᾳ διδόν-5 τας. Οἵ τε ἕδρας ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραφυλάττοντες, οὐκ εὐσύμβολον εἰς μαντείαν ὀττεύουσιν εἶναί φασιν ὑπακοῦσαι κορώνῃ μίᾳ. Ἐπεὶ δὲ ἡ γλαῦξ ἐστιν αὐτῇ πολέμιον, καὶ νύκτωρ ἐπιβουλεύει τοῖς ᾠοῖς τῆς κορώνης, ἡ δὲ μεθ' ἡμέραν ἐκείνην ταὐτὸ δρᾷ τοῦτο, εἰδυῖα ἔχειν τὴν ὄψιν τη-10νικαῦτα τὴν γλαῦκα ἀσθενῆ.

Cornicis et noctuae inimicitiae.

X. Erinacei prudentia.

Ἐχῖνον τὸν χερσαῖον οὐκ ἄσοφον οὐδ' ἀμαθῆ ταμιείας τῆς ἐς τὴν χρείαν ἡ φύσις ἐποίησεν. Ἐπεὶ γὰρ δεῖται τροφῆς διετησίου, τὰ δὲ ὡραῖα οὐ πᾶσα ὥρα δίδωσιν, ἑαυτὸν ἐν ταῖς τρασιαῖς κυλίειν φασί, καὶ τῶν ἰσχάδων τὰς περι-15παρείσας, αἳ πολλαὶ πήγνυνται ταῖς ἀκάνθαις, ἡσυχῆ κομίζει, καὶ ἀποθησαυρίσας φυλάττει, καὶ ἔχει λαβεῖν ἐκ τοῦ φωλεοῦ, ὅτε πορίσαι οὐχ οἷόν τε ἔξωθέν ἐστιν.

XI. Crocodili et trochili concordia.

Ἤδη μὲν καὶ τῶν ζῴων τὰ ἀγριώτατα πρὸς τὰ ὀνῆσαι δυνάμενα εἰρηναῖα καὶ ἔνσπονδά ἐστι, τῆς συμφυοῦς κακίας 20εἰς τὴν χρείαν παραλυθέντα. Ὁ γοῦν κροκόδειλος νήχεταί τε ἅμα καὶ κέχηνεν· ἐμπίπτουσιν οὖν αἱ βδέλλαι ἐς αὐτὸν καὶ λυποῦσιν· ὅπερ εἰδὼς ἰατροῦ δεῖται τοῦ τροχίλου. Πλήρης γὰρ αὐτῶν γενόμενος, ἐπὶ τὴν ὄχθην προελθὼν κατὰ τῆς ἀκτῖνος κέχηνεν. Ὁ τοίνυν τροχίλος ἐμβαλὼν τὸ ῥάμφος ἐξάγει τὰς 25προειρημένας· καρτερεῖ δὲ ὠφελούμενος ὁ κροκόδειλος καὶ ἀτρεμεῖ· καὶ ὁ μὲν ἔχει δεῖπνον τὰς βδέλλας, ὁ δὲ ὀνίναται, καὶ τὸ μηδὲν ἀδικῆσαι τὸν τροχίλον λογίζεταί οἱ μισθόν.

XII. De monedulis.

Κολοιοὺς δὲ εὐεργέτας νομίζουσι καὶ Θετταλοὶ καὶ Ἰλλυριοὶ καὶ Λήμνιοι, καὶ δημοσίας γε αὐτοῖς τροφὰς ἐψηφί-30σαντο αἵδε αἱ πόλεις, ἐπεὶ τῶν ἀκρίδων, αἳ ἐλυμαίνοντο τοὺς καρποὺς τοῖς προειρημένοις, τὰ ᾠὰ ἀφανίζουσί τε οἱ

6 ὀπτεύουσιν. a. b. c.

κολοιοί, καὶ διαφθείρουσι τὴν ἐπιγονὴν αὐτοῖς· μειοῦται δὴ κατὰ πολὺ τὰ τῶν ἀκρίδων νέφη, καὶ τοῖς προειρημένοις μένει τὰ ὡραῖα ἀσινῆ.

XIII. Gruum peregrinatio.

Αἱ γέρανοι γίνονται μὲν ἐν Θρᾴκῃ· ἡ δὲ χειμεριώτατον χωρίων ἐστὶ καὶ κρυμωδέστατον ὧν ἀκούω· οὐκοῦν φιλοῦσι 5 τὴν χώραν ἐν ᾗ γεγόνασιν, φιλοῦσι δὲ καὶ ἑαυτάς, καὶ νέμουσι τὸ μέν τι τοῖς ἤθεσι τοῖς πατρῴοις, τὸ δέ τι τῇ σφῶν αὐτῶν σωτηρίᾳ. Τοῦ μὲν γὰρ θέρους κατὰ χώραν μένουσι, φθινοπώρου δὲ ἤδη μεσοῦντος εἰς Αἴγυπτόν τε καὶ Λιβύην ἀπαίρουσι, καὶ Αἰθιοπίαν. Ὥσπερ γὰρ οὖν γῆς περίοδον 10 εἰδυῖαι, καὶ φύσεις ἀέρων καὶ ὡρῶν διαφοράς, στέλλονται αἱ πᾶσαι, καὶ χειμῶνα ἠρινὸν διαγαγοῦσαι, πάλιν ὅταν ὑπεύδια ἄρξηται, καὶ εἰρηναῖα τὰ τοῦ ἀέρος, ὑποστρέφουσιν ὀπίσω. Ποιοῦνται δὲ ἡγεμόνας τῆς πτήσεως τὰς ἤδη τῆς ὁδοῦ πεπειραμένας· εἶεν δ' ἂν ὡς τὸ εἰκὸς αἱ πρεσβύτε- 15 ραι· καὶ οὐραγεῖν δὲ τὰς τηλικαύτας ἀποκρίνουσι· μέσαι δὲ αὐτῶν αἱ νέαι τετάχαται. Φυλάξασαι δὲ ἄνεμον οὖρον καὶ φίλον σφίσι καὶ κατόπιν ῥέοντα, χρώμεναί οἱ πομπῷ, καὶ ἐπωθοῦντι ἐς τὸ πρόσω, εἶτα μέντοι τρίγωνον ὀξυγώνιον τὸ σχῆμα τῆς πτήσεως ἀποφήνασαι, ἵνα ἐμπίπτουσαι τῷ 20 ἀέρι διακόπτωσιν αὐτόν, ῥᾷστα τῆς πορείας ἔχονται. Οὕτω μὲν δὴ θερίζουσί τε καὶ χειμάζουσι γέρανοι· σοφίαν δὲ ἥγηνται ἄνθρωποι θαυμαστὴν τοῦ Περσῶν βασιλέως εἰς ἐπιστήμην ἀέρων χρήσεως, Σοῦσα καὶ Ἐκβάτανα ᾄδοντες καὶ τὰς δεῦρο καὶ ἐκεῖσε τοῦ Πέρσου τεθρυλημένας μεταβάσεις. 25 Ὅταν δὲ προςφερόμενον αἰετὸν αἱ γέρανοι θεάσωνται, γενόμεναι κύκλος, καὶ κολπωσάμεναι, μηνοειδὲς τὸ μέσον ἀποφήνασαι, ἀπειλοῦσιν ὡς ἀντιταξόμεναι· ὁ δὲ ἀναχωρεῖ καὶ κρούεται τὸ πτερόν. Ἀλλήλων δὲ τοῖς πυγαίοις ἐπερείδουσαι τὰ ῥάμφη, εἶτα μέντοι τρόπον τινὰ τὴν πτῆσιν συνδέουσι, 30 καὶ τὸν κάματον σφίσιν εὐκάματον ἀποφαίνουσι, πεφεισμένως ἀναπαυόμεναι εἰς ἀλλήλας αἱ αὐταί. Ἐν δὲ γῇ μηκά-

2 πολλά. a. b. 27 κυκλόσε. Lobeck.

στῇ * σιγῆς ὅτι ἂν τύχωσιν, ἀναπαύονται νύκτωρ αἱ λοιπαὶ καὶ καθεύδουσιν, αἱ τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρες προφυλάττουσι τῶν λοιπῶν, καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν ἑστᾶσι μὲν ἀσκωλιάζουσαι, τῷ γε μὴν μετεώρῳ ποδὶ λίθον κατέ-
5 χουσι τοῖς ὄνυξι μάλα ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς, ἵνα ἐὰν ποτε λάθωσιν ἑαυτὰς εἰς ὕπνον ὑπολισθάνουσαι, πεσὼν καὶ ὑποκτυπήσας ὁ λίθος ἀποδαρθάνειν καταναγκάσῃ. Γέρανος δὲ λίθον ὅνπερ οὖν καταπίνει πετομένη ὑπὲρ τοῦ ἔχειν ἕρμα, χρυσοῦ βάσανός ἐστιν, ὅταν οἷον ὁρμισαμένη καὶ καταχθεῖσα
10 ἔνθα ἥκει, εἶτα μέντοι ἀνεμέσῃ αὐτόν.

XIV. *Grues vehti indices.*

Κυβερνήτης ἰδὼν ἐν πελάγει μέσῳ γεράνους ὑποστρεφούσας καὶ τὴν ἔμπαλιν πετομένας, συνεῖδεν ἐναντίου προσβολῇ πνεύματος ἐκείνας ἀποστῆναι τοῦ πρόσω· καὶ τῶν ὀρνέων, ὡς ἂν εἴποις, μαθητὴς γενόμενος παλίμπλους ἦλθε,
15 καὶ τὴν ναῦν περιέσωσεν. Καὶ τοῦτο πρῶτον γενόμενον μάθημά τε ὁμοῦ καὶ παίδευμα τῶνδε ὀρνίθων τὸ κυβερνητικὸν καὶ τοῖς ἀνθρώποις παρεδόθη.

XV. *De columbis.*

Περιστεραὶ ἐν μὲν ταῖς πόλεσι τοῖς ἀνθρώποις συναγελάζονται, καί εἰσι πρᾳόταται, καὶ εἰλοῦνται παρὰ τοῖς πο-
20 σίν, ἐν δὲ τοῖς ἐρήμοις χωρίοις ἀποδιδράσκουσιν, καὶ τοὺς ἀνθρώπους οὐχ ὑπομένουσι. Θαῤῥοῦσι μὲν γὰρ τοῖς πλήθεσιν, καὶ ὅτι μηδὲν πείσονται δυσχερὲς ἴσασι κάλλιστα· ὅπου δὲ ὀρνιθοθῆραι καὶ δίκτυα καὶ ἐπιβουλαὶ κατ' αὐτῶν, ἄτρεστα οἰκοῦσιν οὐκέτι· ἵνα εἴπω τὸ ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων
25 λεχθὲν Εὐριπίδῃ.

XVI. *Perdicis matris pullorum cura.*

Ὅταν μέλλωσι πέρδικες πρὸς τῷ τίκτειν εἶναι, παρασκευάζουσιν ἑαυτοῖς ἔκ τινων καρφῶν τὴν καλουμένην ἅλω. Πλέγμα δέ ἐστι κοῖλον, καὶ ἐγκαθίσαι μάλα ἐπιτήδειον· καὶ κόνιν ἐγχέαντες, καὶ μαλακήν τινα οἱονεὶ κοίτην ἐργασάμε-
30 νοι, καὶ ἐνδύντες, εἶτα ἐπηλυγάσαντες ἑαυτοὺς ἄνωθεν κάρφεσιν, ὑπὲρ τοῦ καὶ τοὺς ὄρνιθας λαθεῖν τοὺς ἁρπακτικούς,

---

1 F. Ἐν δὲ τῇ μηκίστῃ πτήσει γῆς ὅταν τύχωσιν.

καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς θηρευτάς, κατὰ πολλὴν τὴν εἰρήνην καταχλίνουσιν· εἶτα τὰ ᾠὰ οὐ πιστεύουσι τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ, ἀλλ' ἑτέρᾳ οἱονεὶ μετοικιζόμενοι, ἐκεῖνά τε ἐπάγονται· δεδοίκασι γὰρ ἐν ταὐτῷ διατρίβοντες, μήποτε ἄρα φωραθῶσι. Νεοττεύοντες δὲ ἐν χωρίοις ἑτέροις, ἀπαίροντές τε 5 αὖ τοὺς νεοττοὺς ὄντας ἁπαλοὺς ὑποθάλπουσι, καὶ τοῖς ἑαυτῶν πτεροῖς ἀλεαίνουσιν, οἱονεὶ σπαργάνοις τοῖς πτίλοις περιαμπέχοντες· οὐ λούουσι δὲ αὐτούς, ἀλλὰ κονιῶντες ἐργάζονται φαιδροτέρους. Ἐὰν δὲ πέρδιξ ἴδῃ τινὰ προσιόντα καὶ ἐπιβουλεύοντα καὶ αὐτῷ καὶ τοῖς βρέφεσιν, ἐνταῦθα αὐ-10 τὸς μὲν ἑαυτὸν πρὸ τῶν ποδῶν κυλίει τῶν τοῦ θηρατοῦ, καὶ ἐνδίδωσιν ἐλπίδα τοῦ δύνασθαι συλλαβεῖν εἰλούμενον· καὶ ὁ μὲν ἐπικύπτει εἰς τὴν ἄγραν, ὁ δὲ ἐξελίττει ἑαυτόν, καὶ διαδιδράσκει, καὶ γίνεται πρὸ ὁδοῦ· ὅπερ οὖν συννοήσας ὁ πέρδιξ, θαῤῥῶν ἤδη τῆς ἀσχολίας τῆς ματαίας ἀπαλλάττει 15 τὸν ὀρνιθοθήραν ἀναπτάς, καὶ τοὺς νεοττοὺς καταλαβών, καὶ ἐάσας τὸν ἄνδρα κεχηνότα. Εἶτα ἐν ἀδείᾳ ἡ μήτηρ γενομένη, καὶ ἐν καλῷ στᾶσα, τὰ βρέφη καλεῖ· οἱ δὲ αὐτῇ προσπέτονται γνωρίσαντες τὸ φώνημα. Πέρδιξ δὲ ὠδῖνα ἀπολύειν μέλλων πειρᾶται λαθεῖν τὸν σύννομον, ἵνα 20 μὴ τὰ ᾠὰ συντρίψῃ· λάγνος γὰρ ὢν οὐκ ἐᾷ τῇ παιδοτροφίᾳ σχολάζειν τὴν μητέρα. Οὕτω δέ ἐστιν ἀκόλαστον τὸ τῶν περδίκων γένος· [ὥσθ'] ὅταν αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι εἶτα ἐπῳάζωσιν αἱ θήλειαι, οἱ δὲ ἐπίτηδες εἰς ὀργὴν [πρὸς] ἀλλήλους ἐξάπτουσι, καὶ παίουσί τε καὶ παίονται πικρότατα· καὶ ὅ 25 γε ἡττηθεὶς ὀχεύεται ὡς ὄρνις, καὶ δρᾷ τοῦτο ἀνέδην, ἔστ' ἂν ὑφ' ἑτέρου καὶ αὐτὸς ἡττηθεὶς εἶτα ἐς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐμπέσῃ.

XVII. Animalium quorundam in. Λέγει μὲν οὖν Εὐριπίδης δυςώνυμον ὄντα τὸν φθόνον· οὗτος δὲ ἄρα ἐνοικεῖ καὶ τῶν ζῴων ἔστιν οἷς. Ὁ γοῦν γα-30 λεώτης, ὥς φησι Θεόφραστος, ὅταν ἀποδύσηται τὸ γῆρας, ἐπιστραφεὶς εἶτα μέντοι καταπιὼν ἀφανίζει αὐτό· δοκεῖ δὲ

13 F. κἀκεῖνα διαδιδράσκει. 26 F. post ἀνέδην addendum ὁ κρατήσας.
22 εἰσιν. M. m.

ἐπιλήψεων εἶναι τὸ γῆρας τὸ τοῦδε τοῦ ζῴου ἀντίπαλον. Οἶδε δὲ καὶ ἔλαφος τὸ δεξιὸν κέρας ἔχων εἰς πολλὰ ἀγαθόν, καὶ μέντοι κατορύττει τε αὐτό, καὶ ἀποκρύπτει φθόνῳ τοῦ τοσοῦτόν τινα ἀπολαῦσαι. Ἴϋγγας δὲ ἐρωτικὰς τῷ πώλῳ 5 συντίκτουσα ἵππος οἶδεν· ταῦτά τοι καὶ ἅμα τῷ τεχθῆναι τὸ βρέφος ἥδε τὸ ἐπὶ τῷ μετώπῳ σαρκίον ἀπέτραγεν· ἱππόμανες ἄνθρωποι καλοῦσιν αὐτό. Καὶ οἱ γόητες τὰ τοιαῦτά φασιν ὁρμάς τινας ἑλκτικὰς εἰς μίξιν ἀκατάσχετον, καὶ οἶστρον ἀφροδίσιον παρέχειν καὶ ἐξάπτειν· οὔκουν τὴν ἵππον 10 ἐθέλειν ἀνθρώπους μεταλαγχάνειν τοῦ γοητεύματος τοῦδε, ὥςπερ οὖν ἀγαθοῦ μεγίστου φθονοῦσαν. Οὐ γάρ;

XVIII. De Physalo rubri maris.

Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάττῃ, κόλπῳ δὲ τῷ Ἀραβίῳ, ἰχθὺν Λεωνίδης ὁ Βυζάντιος γενέσθαι φησίν, κωβίου τοῦ τελείου μείονα οὐδὲ ἕν· ἔχειν δὲ οὐδὲ ὀφθαλμοὺς αὐτόν, οὔτε στόμα 15 ἐν νόμῳ τῷ τῶν ἰχθύων· προςπέφυκε δέ οἱ βράγχια, καὶ σχῆμα κεφαλῆς, ὡς εἰκάσαι, οὐ μὴν ἐκμεμόρφωται εἶδος· κάτω δὲ ἄρα ὑπὸ τῇ γαστρὶ αὐτῷ ἐντέθλασται τύπος κολπώδης ἡσυχῇ, καὶ ἐκπέμπει σμαράγδου χρόαν· τοῦτον οὖν εἶναι καὶ ὀφθαλμὸν οἵ φησι καὶ στόμα. Ὅςτις δὲ αὐτοῦ γεύ-20σεται, σὺν τῷ κακῷ τῷ αὐτοῦ ἐθήρασεν αὐτόν. Καὶ τῆς διαφθορᾶς ὁ τρόπος· ὁ γευσάμενος ᾤδησεν, εἶτα ἡ γαστὴρ κατέῤῥαξεν, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπώλωλεν. Δίδωσι δὲ καὶ αὐτὸς ἁλοὺς δίκας· πρῶτον μὲν ἔξω τοῦ κύματος γενόμενος οἰδαίνει, καὶ εἴ τις αὐτοῦ ψαύσοι, ὁ δὲ ἔτι καὶ μᾶλλον πίμ-25πραται· καὶ εἴ τις ἐπιμείνειε ψαλάττων, γίνεται πᾶς ὑπὸ σήψεως διαυγέστατος, ὡς ὑδεριῶν· εἶτα τελευτῶν διεῤῥάγη. Εἰ δὲ αὐτὸν ἐθέλοι τις ἔτι ζῶντα εἰς τὴν θάλατταν μεθεῖναι, ὁ δὲ ἐπινήχεται δίκην κύστεως ἀρθείσης πνεύματι. Καί φησιν, ὅτι ἐκ τοῦ πάθους φύσαλον ἐκάλουν αὐτόν.

XIX. Phocae invidia.

30 Φώκη δέ, ὡς ἀκούω, τὴν πυτίαν τὴν ἑαυτῆς ἐκροφεῖ, ἵνα μὴ τοῖς ἐπιληπτοισιν ᾖ ἰᾶσθαι. Βάσκανον δὲ τὸ ζῷον ἡ φώκη, ναὶ μὰ τόν.

---

4 F. τοσούτων.
8 καὶ οἶστρον ἀκατάσχετον. Schn.
24 ψαύσαι. Schn.
30 ἐκφορεῖ. Triller.

XX. De pelecanis et laris.

Οἱ πελεκᾶνες ἐν τοῖς ποταμοῖς κόγχας περιχαίνοντες εἶτα καταπίνουσιν, ἔνδον δὲ καὶ ἐν μυχῷ τῆς γαστρὸς ὑποθάλψαντες, ἀνεμοῦσι, καὶ τὰ μὲν ὀστράκια ἐκ τῆς ἀλέας διέστη, ὥςπερ οὖν τῶν ἑφθῶν, οἱ δὲ ἐξορύττουσι τὰ κρέα, καὶ ἔχουσι δεῖπνον. Καὶ μέντοι καὶ οἱ λάροι, ὡς Εὔδημός φησι, 5 τοὺς κοχλίας μετεωρίζοντες καὶ ὑψοῦ αἴροντες ταῖς πέτραις βιαιότατα προςαράττουσιν.

XXI. Historia de urso et leone.

Λέγει Εὔδημος, ἐν Παγγαίῳ τῷ Θρᾳκίῳ κοίτῃ λέοντος ἐρήμῳ φυλακῆς ἐπιστᾶσαν ἄρκτον σκύμνους τοῦ λέοντος διαφθεῖραι, διὰ τὸ μικρούς τε εἶναι ἔτι, καὶ ἀμῦναί σφισιν 10 ἀδυνάτους. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἔκ τινος ἄγρας ὅ τε πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ εἶδον τοὺς παῖδας ἐν ταῖς φοναῖς, οἷα εἰκὸς ἤλγουν, καὶ ἐπὶ τὴν ἄρκτον ἵεντο· ἡ δὲ δείσασα εἴς τι δένδρον ᾗ ποδῶν εἶχεν ἀνέθει, καὶ καθῆστο, τὴν ἐπιβουλὴν τὴν ἐξ ἐκείνων ἐκκλῖναι πειρωμένη. Ὡς δὲ ἐδόκουν τοῦ πη τι- 15 μωρήσασθαι τὴν λυμεῶνα ἥκειν δεῦρο, ἐνταῦθα ἡ μὲν λέαινα οὐ λείπει τὴν φυλακήν, ἀλλ' ὑπὸ τῷ πρέμνῳ καθῆστο ἐλλοχῶσα, καὶ ὕφαιμον ἄνω βλέπουσα, ὁ δὲ λέων, οἷα ἀδημονῶν καὶ ἀλύων ὑπὸ τοῦ ἄχους, ὡς ἄνθρωπος, εἶτα ἐν τοῖς ὄρεσιν ἠλᾶτο, καὶ ἀνδρὶ ὑλουργῷ περιτυγχάνει· ὁ δὲ ἔδει- 20 σεν, καὶ ἀφίησι τὸν πέλεκυν· τὸ δὲ θηρίον ὁ λέων ἔσαινέ τε, καὶ ἑαυτὸν ἀνατείνας ἠσπάζετο, ὡς οἷός τε ἦν, καὶ τῇ γλώττῃ τὸ πρόςωπον ἐφαίδρυνεν αὐτῷ· καὶ ἐκεῖνος ὑπεθάῤῥησεν, ὅ τε λέων περιβαλὼν οἱ τὴν οὐρὰν ἦγεν αὐτόν, καὶ ἀφιέντα τὸν πέλεκυν οὐκ εἴα, ἀλλὰ ἐσήμαινε τῷ ποδὶ ἀνε- 25 λέσθαι· ὡς δὲ οὐ συνίει, ὁ δὲ τῷ στόματι ἐλάβετο, καὶ ὤρεξέ οἱ, καὶ εἵπετο ἐκεῖνος, ἄγει τε αὐτὸν ἐπὶ τὸ αὔλιον· καὶ ἡ λέαινα εἶδεν, καὶ αὐτὴ προςελθοῦσα ἐπεσήμαινεν, καὶ ἑώρα οἰκτρόν, καὶ ἀνέβλεπε πρὸς τὴν ἄρκτον. Συνιδὼν οὖν ὁ ἄνθρωπος καὶ συμβαλὼν ἠδικῆσθαί τι τούτους ἐξ ἐκείνης, 30 ὡς εἶχε ῥώμης τε καὶ χειρῶν, ἐξέκοπτε τὸ δένδρον· καὶ τὸ μὲν ἀνετράπη, ἡ δὲ κατηνέχθη, καὶ διεσπάσαντό τε οἱ θῆρες

---

28 F. ὑπέσηνεν.

αὐτήν, τόν τε ἄνθρωπον ὁ λέων ἀπαθῆ τε καὶ ἀσινῆ πάλιν ἐπανήγαγεν εἰς τὸν χῶρον, οὗ πρότερον ἐνέτυχεν αὐτῷ, καὶ ἀπέδωκε τῇ ἐξαρχῆς ὑλοτομίᾳ.

XXII. Ichneumonis cum aspide pugna.

Αἰγυπτίων μάχη θηρίων ἀσπίδος καὶ ἰχνεύμονος. Καὶ 5 ὁ μὲν ἰχνεύμων οὐκ ἀβούλως, οὐδὲ ἐκπλήκτως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀφικνεῖται τὸν πρὸς τὸν ἀντίπαλον, ἀλλ' ὡς ἀνὴρ πανοπλίᾳ φραξάμενος, οὕτως ἐκεῖνος τῷ πηλῷ κυλίσας ἑαυτόν, καὶ ἀναπλήσας τοῦ περιπαγέντος, ἔοικεν ἔχειν ἀρκοῦν πρόβλημα καὶ στεγανόν. Εἰ δὲ ἀπορία εἴη πηλοῦ, λούσας ἑαυ-10τὸν ὕδατι, καὶ εἰς ἄμμον βαθεῖαν ὑγρὸν ἔτι ἐμβαλών, ἐκ τῆσδε τῆς ἐπινοίας τὸ ἀμυντήριον ἐξ ἀπόρων σπάσας, ἐπὶ τὴν μάχην ἔρχεται· τῆς τε ῥινὸς τὸ ἄκρον, ἁπαλὸν ὄν, ἐγχρίσει τῇ τῆς ἀσπίδος τρόπον τινὰ ἐκκείμενον, φρουρεῖ τὴν οὐρὰν ἐπικάμψας μᾶλλον· οὕτως γὰρ ποιεῖν εἴωθεν, ἀνα-15κλάσας καὶ ἀποφράξας δι' αὐτῆς αὐτό. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ ἀσπὶς τούτου τύχῃ, τὸν ἀνταγωνιστὴν καθεῖλεν· εἰ δὲ μή, μάτην τοὺς ὀδόντας τῷ πηλῷ πονεῖται· πάλιν τε ὁ ἰχνεύμων προσερπύσας ἀδοκήτως, καὶ τοῦ τραχήλου λαβόμενος, ἀπέπνιξε τὴν ἀσπίδα. Νικᾷ δὲ ὁ πρῶτος φθάσας.

XXIII. Ciconiae de parentibus pullisque cura et alia nonnulla de eadem.

20 Τρέφειν μὲν τοὺς πατέρας πελαργοὶ γεγηρακότας καὶ ἐθέλουσι καὶ ἐμελέτησαν· κελεύει δὲ αὐτοῖς νόμος ἀνθρωπικὸς οὐδὲ εἰς τοῦτο, ἀλλὰ αἰτία τούτων φύσις ἀγαθή. Οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ τὰ ἑαυτῶν ἔκγονα φιλοῦσιν· καὶ τούτου μαρτύριον· ὅταν ὁ τέλειος ἐνδεὴς ᾖ τροφῆς ἀπτῆσιν ἔτι καὶ ἁπα-25λοῖς τοῖς νεοττοῖς ἐν τῇ καλιᾷ παραθεῖναι, γενομένης αὐτῷ κατὰ τύχην ἀπορίας, ὁ δὲ τὴν ἑαυτοῦ χθιζὴν ἀνεμέσας ἐκείνους τρέφει. Καὶ τοὺς ἐρωδιοὺς ἀκούω ποιεῖν ταὐτόν, καὶ τοὺς πελεκᾶνας μέντοι. Προςακούω δὲ τοὺς πελαργοὺς καὶ αὐταῖς συμφεύγειν ταῖς γεράνοις, καὶ συναποδιδράσκειν τὸν 30χειμῶνα· τῆς ὥρας δὲ τῆς κρυμώδους διελθούσης, ὅταν ὑποστρέφωσιν εἰς τὰ ἴδια καὶ οἶδε καὶ αἵδε, τὴν ἑαυτῶν [ἕκαστος] καλιὰν ἀναγνωρίζουσιν, ὡς τὴν οἰκίαν ἄνθρωποι. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιός φησιν, τῶν πελαργῶν τοὺς ἅμα βιώσαν-

τας, ὅταν εἰς γῆρας ἀφίκωνται, περιελθόντας αὐτοὺς ὡς τὰς Ὠκεανίτιδας νήσους ἀμείβειν τὰ εἴδη εἰς ἀνθρώπου μορφήν, καὶ εὐσεβείας γε τῆς εἰς τοὺς γειναμένους ἆθλον τοῦτο ἴσχειν, ἄλλως τε, ἐγὼ νοῶ, καὶ ὑποθέσθαι τῶν θεῶν βουλομένων τοῦτο γοῦν τῶν ἀνθρώπων [τῶν] ἐκεῖθι τὸ γένος εὐσεβὲς 5 καὶ ὅσιον, ἐπεὶ [οὐχ] οἷόν τε ἦν ἐν τῇ ἄλλῃ τῇ ὑφ' ἡλίῳ τοιοῦτον διαβιοῦν. Καὶ οὔ μοι δοκεῖ μῦθος εἶναι. Ἢ τί καὶ βουλόμενος ὁ Ἀλέξανδρος τοῦτο ἂν ἐτερατεύσατο κερδαίνων μηδέν; Ἄλλως τε οὐδ' ἂν ἔπρεπεν ἀνδρὶ συνετῷ πρὸ τῆς ἀληθείας ποιήσασθαι τὸ ψεῦδος, οὐδὲ ἐπὶ κέρδει τῷ με-10 γίστῳ, μήτι γοῦν εἰς λαβὰς ἐμπεσουμένῳ τὰς ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἀκερδεστάτας.

XXIV. Hirundinis nidificatio. Ἡ χελιδὼν ὅτ' [ἂν] εὐποροίη πηλοῦ, τοῖς ὄνυξι φέρει καὶ συμπλάττει τὴν καλιάν· εἰ δὲ ἀπορία εἴη, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ἑαυτὴν βρέχει, καὶ εἰς κόνιν φύρει τὰ πτερὰ 15 ἐμπεσοῦσα, καὶ τοῦ πηλοῦ περιπαγέντος, ἐντεῦθεν ὑποψήχουσα τῷ ῥάμφει τὴν προκειμένην οἰκοδομίαν χειρουργεῖ· ἁπαλά τε ὄντα τὰ νεόττια καὶ τῶν πτίλων γυμνά, οἶδε καλῶς, ἐπὶ ψιλῶν καρφῶν εἰ ἀναπαύοιτο, ὅτι κολασθήσεται ἀλγοῦντα· οὐκοῦν ἐπὶ τὰ νῶτα τῶν προβάτων ἵζάνει, καὶ 20 ἀποσπᾷ τοῦ μαλλοῦ, καὶ ἐντεῦθεν τοῖς ἑαυτῆς βρέφεσι τὸ λέχος μαλακὸν ἔστρωσεν.

XXV. Pullorum hirundinis nutritio. Δικαίους ἡ μήτηρ ἡ χελιδὼν τοὺς ἑαυτῆς νεοττοὺς ἐργάζεται, τὸ ἰσότιμον αὐτοῖς διὰ τῆς τροφῆς τῆς ἴσης φυλάττουσα· μίαν δὲ ἄρα οὐ κομίζει πᾶσιν, ἐπεὶ μηδὲ δύνα-25 ται· ἀλλὰ μικρὰ μὲν καὶ ὀλίγα ἐστὶν ὅσα ἄγει· τὸν πρῶτον δὲ τεχθέντα πρῶτον τρέφει, δεύτερον δὲ τὸν ἐπ' ἐκείνῳ, καὶ τρίτον σιτίζει τὸν τῆς τρίτης ὠδῖνος, καὶ μέχρι τοῦ πέμπτου πρόεισι τὸν τρόπον τοῦτον· οὔτε γὰρ κύει χελιδὼν πλείονας οὔτε τίκτει. Αὐτὴ δὲ τοσοῦτον κατασπᾷ τῆς τροφῆς, ὅσον 30 ἂν ἐν τῇ καλιᾷ κερδᾶναι συνηθῇ παραῤῥεῦσαν αὐτῇ. Βραδέως δὲ ἐκβλέπει καὶ τὰ ταύτης βρέφη, ὡς καὶ τὰ τῶν κυ-

4 F. ἀποθέσθαι.

De Perseo pisce.

εἰδέναι καὶ ἐμέ, ἔθεντο Περσέα ἐπιχώριοι ὄνομα αὐτῷ. Καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες αὐτὸν οὕτω, καλοῦσι δὲ καὶ Ἄραβες ὁμοίως τοῖς Ἕλλησι· Διὸς γὰρ υἱὸν καὶ ἐκεῖνοι ᾄδουσι τὸν Περσέα, καὶ ἀπ' αὐτοῦ γε τὸν ἰχθὺν ὑμνοῦσι λέγεσθαι. Μέγεθος μὲν οὖν ἐστι κατὰ τὸν ἀνθίαν τὸν μέγιστον, ἰδεῖν δὲ ὅμοιος λά- 5 βρακι· γρυπός γε μὴν ἡσυχῇ οὕτως, καὶ ζώναις πεποίκιλται χρυσῷ προςεικασμέναις· ἄρχονται δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπικάρσιοι αἱ ζῶναι, καὶ εἰς τὴν γαστέρα καταλήγουσιν. Πέφρακται δὲ ὀδοῦσι μεγάλοις καὶ πυκνοῖς. Λέγεται δὲ ἰχθύων περιεῖναι ῥώμῃ τε σώματος καὶ βίᾳ· ἀλλὰ οὐδὲ τόλ-10 μης οἱ ἐνδεῖ. Θήραν δὲ αὐτοῦ καὶ ἄγραν εἶπον ἀλλαχόθι.

XXIX. Pinnae et cancri consortium.

Ἡ πίννη θαλάττιον ζῷον, καὶ ἔστι τῶν ὀστρείων. Κέχηνε δὲ τῇ διαστάσει τῶν περικειμένων ὀστράκων, καὶ προτείνει σαρκίον ἐξ ἑαυτῆς, οἱονεὶ δέλεαρ τοῖς παρανηχομένοις τῶν ἰχθύων. Καρκῖνος δὲ αὐτῇ παραμένει, σύντροφός τε 15 καὶ σύννομος. Οὐκοῦν ὅταν τι τῶν ἰχθύων προςνέῃ, ὁ δὲ ἐπένυξεν ἡσυχῇ αὐτήν· καὶ ἡ πίννη μᾶλλον ἀνέῳξεν ἑαυτήν, καὶ ἐδέξατο ἔσω τοῦ ἐπιόντος ἰχθύος τὴν κεφαλήν — καθίησι γὰρ ὡς ἐπὶ τροφῇ — καὶ ἐσθίει αὐτήν.

XXX. Cuculi dolus.

Ἦν δὲ ἄρα οἰκεῖα τῷ πεπαιδευμένῳ καὶ ταῦτα εἰδέναι. 20 Σοφώτατος ὁ κόκκυξ, καὶ πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανὰς δεινότατος. Ἑαυτῷ μὲν γὰρ συνεπίσταται ἐπῳάζειν οὐ δυναμένῳ καὶ ἐκλέπειν, διὰ ψυχρότητα τῆς ἐν τῷ σώματι συγκράσεως, ὥς φασιν. Οὐκοῦν ὅταν τίκτῃ, οὔτε αὐτὸς νεοττιὰν ὑποπλέκει, οὔτε τιθηνεῖται τὰ βρέφη· φυ-25 λάττει δὲ ἄρα τοὺς τῶν νεοττιῶν δεσπότας ἀφεστῶτας καὶ πλανωμένους, καὶ παρελθὼν εἰς καταγωγὴν ὀθνείαν, ἐντίκτει. Οὐ πάντων δὲ ὀρνίθων καλιαῖς ἐπιπηδᾷ οὗτός γε, ἀλλὰ κορύδου, καὶ φάττης, καὶ χλωρίδος, καὶ πάππου· τούτοις γὰρ συνεπίσταται ὅμοια αὐτῷ ᾠὰ τίκτουσι. Καὶ κε-30 νῶν μὲν αὐτῶν οὐσῶν, οὐκ ἂν παρέλθοι· ᾠῶν δὲ ἔνδον ὄντων, εἶτα μέντοι τὰ ἑαυτοῦ παρενέμιξεν. Ἐὰν δὲ ᾖ πολλὰ τὰ

1 οἱ ἐπιχώριοι. Schn. 17 ὑπένυξεν. V. r.

ἐκείνων, τὰ μὲν ἐκκυλίσας ἠφάνισεν, τὰ δὲ ἑαυτοῦ κατέλιπεν, διαγνωσθῆναί τε καὶ φωραθῆναι δι' ὁμοιότητα μὴ δυνάμενα. Καὶ οἱ μὲν ὄρνιθες οἱ προειρημένοι τὰ μηδὲν σφίσι προσήκοντα ἐκγλύφουσιν· ὑποπηγνύμενα δὲ ἐκεῖνα, ἑαυτοῖς
5 συνεγνωκότα τὴν νοθείαν ἐκπέτεταί τε, καὶ παρὰ τὸν γεινάμενον στέλλεται· τῶν γὰρ πτερῶν αὐτοῖς περιχυθέντων, γνωρίζεται ἀλλότρια ὄντα, καὶ αἰκίζεται πικρότατα. Καὶ ὁρᾶται δὲ μίαν ὥραν τοῦ ἔτους τὴν ἀρίστην ὁ κόκκυξ· ἦρος γὰρ ὑπαρχομένου καὶ αὐτὸς ἐμφανής ἐστιν εἰς ἀνατολὰς
10 Σειρίου, εἶτα τῆς τῶν πολλῶν ὄψεως ἀνεχώρησεν.

XXXI. *Leo et basiliscus gallinaceum pavent.*

Ἀλεκτρυόνα φοβεῖται λέων· καὶ βασιλίσκος δὲ τὸν αὐτὸν ὄρνιν, ὥς φασιν, ὀῤῥωδεῖ, καὶ κατιδὼν τρέμει, καὶ ἀκούων ᾄδοντος σπᾶταί τε καὶ ἀποθνήσκει. Ταῦτα ἄρα καὶ οἱ τὴν Λιβύην ὁδοιποροῦντες, τὴν τῶν τοιούτων τροφόν,
15 δέει τοῦ προειρημένου βασιλίσκου, εἶτα μέντοι συνέμπορον καὶ κοινωνὸν τῆς ὁδοῦ τὸν ἀλεκτρυόνα ἐπάγονται, ὅσπερ οὖν τὸ τηλικοῦτον κακὸν ἀπαλλάξει αὐτοῖς.

XXXII. *Peculiaria quaedam de animalibus nonnullis.*

Ἡ Κρήτη καὶ τοῖς λύκοις καὶ τοῖς ἑρπετοῖς θηρίοις ἐχθίστη ἐστίν. Ἀκούω Θεοφράστου λέγοντος, καὶ ἐν τῷ
20 Μακεδονικῷ Ὀλύμπῳ τοῖς λύκοις ἄβατα εἶναι. Αἶγες δὲ ἄρα αἱ Κεφαλληνίδες οὐ πίνουσιν μηνῶν ἕξ. Οἷς δὲ Ἀβυδηνὰς οὐκ ὄψει λευκάς, ὥς φασιν, μελαίνας δὲ πάσας. Διαφορότης δὲ ἄρα τῶν ζῴων καὶ ἰδιότης εἴη ἂν καὶ ταύτη· τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστι δάκετα· καὶ ἐνίησιν ἀπὸ τοῦ ὀδόν-
25 τος φάρμακον· βλητὰ δέ, ὅσα παίσαντα εἶτα μέντοι καὶ ἐκεῖνά τι τοιοῦτον κακὸν ἐνίησιν.

XXXIII. *Aspidis Libycae vis.*

Ἡ Λίβυσσα δ' ἀσπίς, ἀκούω, τὸν πρὸς τὸ φύσημα αὐτῆς ἀντιβλέψαντα, ὅταν πρησθῇ τὸν τράχηλον, τυφλοῖ τὴν ὄψιν· ἡ δὲ ἄλλη οὐ τυφλοῖ μέν, ἀποκτείνει δὲ ῥᾷστα.

De capris regionum nonnullarum.

30 Λέγονται δὲ βόες Ἠπειρωτικαὶ πλεῖστον ὅσον ἀμέλγεσθαι, καὶ αἶγες αἱ Σκύριαι γάλα ἀφθονώτατον παρέχειν, ὅσον οὐκ ἄλλαι αἶγες. Αἱ δὲ Αἰγύπτιαι, ἑκάστη πέντε

ἀποτίκτει, καὶ αἱ πλεῖσται δίδυμα. Λέγεται δὲ αἴτιος ὁ Νεῖλος εἶναι, εὐτεκνότατον παρέχων ὕδωρ· ἔνθεν τοι καὶ τῶν νομέων τοὺς ἄγαν φιλοκάλους, καὶ τῆς ποίμνης τῆς σφετέρας ἔχοντας πεφροντισμένως, ὕδωρ ἐκ τοῦ Νείλου ταῖς ἑαυτῶν ἀγέλαις ἄγειν μηχανῇ ὅσον δυνατόν ἐστι, καὶ ταῖς στερίφαις γε ἔτι καὶ μᾶλλον.

XXXIV. *De cornu rarae magnitudinis.* Πτολεμαίῳ τῷ δευτέρῳ, φασίν, ἐξ Ἰνδῶν κέρας ἐκομίσθη, καὶ τρεῖς ἀμφορέας ἐχώρησεν. Οὗτος ἄρα βοῦς ἦν, ὡς ἐκπεφυκέναι οἱ τηλικοῦτον κέρας.

XXXV. *De voce perdicum et aliarum animalium.* Περδίκων φθέγμα ἓν οὐδέποτε ἀκούσαις ἁπάντων, ἀλλὰ ἔστι διάφορον. Καὶ Ἀθήνησί γε οἱ ἐπέκεινα τοῦ Κορυδαλέων δήμου ἄλλο γε ἠχοῦσι, καὶ οἱ ἐπίταδε ἄλλο. Τίνα δέ ἐστι τοῖς φθέγμασι τὰ ὀνόματα, ἐρεῖ Θεόφραστος. Ἐν δὲ τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ τῇ ἀντιπέρας Εὐβοίᾳ ὁμόφωνοί τέ εἰσι, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις ὁμόγλωττοι. Ἄφωνα δέ ἐστι τὸ παράπαν, ἐν Κυρήνῃ μὲν οἱ βάτραχοι, ἐν Μακεδονίᾳ δὲ ὗς, καὶ τεττίγων τι γένος· ἄφωνοι καὶ οὗτοι.

XXXVI. *De phalangio.* Γένος φαλαγγίου φασὶν εἶναι, καλοῦσι δὲ ῥᾶγα τὸ φαλάγγιον, εἴτε ὅτι μέλαν ἐστί, καὶ τῷ ὄντι προσέοικε σταφυλῆς ῥαγί, καί πως ὁρᾶται καὶ περιφερές, εἴτε δι' ἑτέραν αἰτίαν, καταγνῶναι ῥᾷον τοῦτο οὐκ ἔστι. Γίνεται δὲ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἔχει πόδας μακρούς· στόμα δὲ εἴληχεν ἐν μέσῃ τῇ γαστρί, καὶ ἔστιν ἀποκτεῖναι τάχιστον.

XXXVII. *Ranae Seriphiae mutae.* Ἐν Σερίφῳ βάτραχοι, τὸ παράπαν οὐκ ἂν αὐτῶν ἀκούσαις φθεγγομένων· εἰ δὲ αὐτοὺς κομίσαις ἀλλαχόθι, διάτορόν τι καὶ τραχύτατον ἠχοῦσιν. Ἐν Πιέρῳ δὲ τῆς Θετταλίας λίμνη, ἥ ἐστιν οὐκ ἀέναος, ἀλλὰ χειμῶνος ἐκ τῶν συῤῥεόντων εἰς αὐτὴν ὑδάτων τίκτεται· οὐκοῦν ἐὰν ἐμβάλῃ τις βατράχους εἰς αὐτήν, σιωπῶσιν, ἀλλαχοῦ φθεγγόμενοι. Ὑπὲρ δὲ τῶν Σεριφίων βατράχων κομπάζουσι Σε-

---

8 F. οὗτος ἄρα οἷος β. 27 F. λίμνη τίς ἐστιν οὐκ.
22 μικρούς. Gesn. corr.

ῥίφιοι, ἐλθεῖν ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Γοργόνα ἄθλου τὸν Περσέα πολλὴν περιελθόντα γῆν, καὶ οἷα εἰκὸς καμόντα ἀναπαύσασθαι τῆς λίμνης πλησίον, καὶ κατακλινῆναι ὕπνου δεόμενον· τοὺς δὲ βατράχους βοᾶν καὶ ἐρεσχελεῖν τὸν ἥρωα, καὶ
5 τὸν ὕπνον αὐτῷ διακόπτειν, καὶ λυπεῖν δηλονότι· τὸν Περσέα δὲ εὔξασθαι τῷ πατρὶ τοὺς βατράχους κατασιγάσαι· τὸν δὲ ὑπακοῦσαι, καὶ χαριζόμενον τῷ υἱεῖ τῶν ἐκεῖθι βατράχων αἰώνιον σιγὴν καταψηφίσασθαι. Λέγει δὲ Θεόφραστος ἐκβάλλων τὸν μῦθον, καὶ Σεριφίους τῆς ἀλαζονείας
10 παραλύων, τὴν τοῦ ὕδατος ψυχρότητα αἰτίαν εἶναι τῆς ἀφωνίας τῶν προειρημένων.

XXXVIII. Pecularia quaedam de animalibus nonnullis.

Ἐν τοῖς ὑγροῖς χωρίοις, καὶ ἔνθα νοτιώτερος [ὁ] ἀὴρ ὑπεράγαν, οἱ ἀλεκτρυόνες οὐκ ᾄδουσι, φησὶ Θεόφραστος. Ἡ δὲ ἐν Φενεῷ λίμνη ἰχθύων ἄγονός ἐστι. Ψυχροὶ δὲ ἄρα
15 ὄντες τὴν σύγκρασιν οἱ τέττιγες εἶτα μέντοι πυρουμένου τοῦ ἡλίου ᾄδουσιν, ἐκεῖνος λέγει.

XXXIX. Caprimulgi audacia.

Τολμηρότερον ἄρα ζῴων ὁ αἰγιθήλας ἦν· τῶν μὲν γὰρ ὀρνίθων ὑπερφρονεῖ τῶν μικρῶν, ἐπιτίθεται δὲ ταῖς αἰξὶ κατὰ τὸ καρτερόν, καὶ μέντοι τοῖς οὔθασιν αὐτῶν προσπετόμενος
20 εἶτα ἐκμυζᾷ ἐκ τοῦ γάλακτος, καὶ τὴν τιμωρίαν τὴν ἐκ τοῦ αἰπόλου οὐ δέδοικε, καίτοι πονηρότατον αὐταῖς μισθὸν ὑπὲρ τῆς πλησμονῆς ἀποδιδούς. Τυφλοῖ γὰρ τὸν μασθὸν ὅταν σπάσῃ, καὶ ἀποσβέννυσι τὴν ἐκεῖθεν ἐπιῤῥοήν.

XL. Lusciniae pullorum magistra et libertatis amantissima.

Μητροδίδακτον μὲν τὸν τῆς Ἀρίστης υἱόν, τὸν τῆς
25 ἀδελφῆς τῆς Ἀριστίππου, ὑμνοῦσιν οἱ πολλοί· λέγει δὲ Ἀριστοτέλης ἰδεῖν αὐτὸς τὰ νεόττια τῆς ἀηδόνος ὑπὸ τῆς μητρὸς διδασκόμενα ᾄδειν. Ἦν δὲ ἄρα ὀρνίθων ἡ ἀηδὼν ἐλευθερίας ἐράστρια ἰσχυρῶς, καὶ διὰ ταῦτα ἡ ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν ὅταν θηραθῇ καὶ καθειργμένη ᾖ, ἐν τῷ οἰκίσκῳ φυ-
30 λάττεται, καὶ τροφῶν καὶ ᾠδῆς ἀπέχεται, καὶ ἀμύνεται τὸν ὀρνιθοθήραν ὑπὲρ τῆς δουλείας τῇ σιωπῇ. Οὗπερ οὖν

---

23 F. ὃν ἂν σπάσῃ. 24 Ἀρήτης. Casaub.

οἱ ἄνθρωποι πεπειραμένοι, τὰς μὲν ἤδη πρεσβυτέρας καὶ ἁλούσας μεθιᾶσι, σπουδάζουσι δὲ θηρᾶν τὰ νεόττια.

XLI. Cornuum unicornis vis contra venenum.

Ἵππους μονόκερως γῆ Ἰνδικὴ τίκτει, φασί, καὶ ὄνους μονόκερως ἡ αὐτὴ τρέφει. Καὶ γίνεται καί γε ἐκ τῶν κεράτων τῶνδε ἐκπώματα, καὶ εἴ τις ἐς αὐτὰ ἐμβάλοι φάρμακον θανατηφόρον, ὁ πιών, οὐδὲν ἡ ἐπιβουλὴ λυπήσει αὐτόν· ἔοικε γὰρ ἀμυντήριον τοῦ κακοῦ τὸ κέρας καὶ [τὸ] τοῦ ἵππου καὶ [τὸ] τοῦ ὄνου εἶναι. 5

XLII. De porphyrione ave.

Ὁ πορφυρίων ὡραιότατός τε ἅμα καὶ φερωνυμώτατός ἐστι ζῴων, καὶ χαίρει κονιώμενος, ἤδη [δὲ] καὶ λούεται 10 τὸ τῶν περιστερῶν λουτρόν· οὐ πρότερον δὲ ἑαυτὸν ἐπιδίδωσι ταῖς κονίστραις καὶ τοῖς λουτροῖς, πρὶν ἂν βαδίσαι τινὰ ἀριθμὸν βαδίσεως ἀρκοῦντά οἱ· σιτούμενος δὲ ἐπὶ μαρτύρων ἄχθεται, καὶ διὰ ταῦτα ἀναχωρεῖ, καὶ ὑπολανθάνων ἐσθίει. Ζηλότυπος δέ ἐστιν ἰσχυρῶς, καὶ τὰς ἀνάνδρους τῶν γυναι- 15 κῶν παραφυλάττει, καὶ ἐὰν καταγνῷ μοιχεύεσθαι τῆς οἰκίας τὴν δέσποιναν, ἀπάγχει ἑαυτόν. Οὐ πέτεται δὲ ὑψηλός. Χαίρουσί γε μὴν οἱ ἄνθρωποι αὐτῷ, καὶ τρέφουσι πεφεισμένως καὶ προμηθῶς αὐτόν. Καὶ ἔοικεν ἢ σοβαρᾶς οἰκίας καὶ μέγα πλουσίας ἄθυρμα εἶναι, ἢ ὑποδέχεται νεὼς 20 αὐτόν, καὶ ἄφετος ἀλᾶται, καὶ ἱερὸς περίεισιν εἴσω περιβόλου. Τὸν ταὼν μὲν οὖν ὡραῖον ὄντα καὶ καταθύουσι καὶ σιτοῦνται οἱ ἄσωτοι· τοῦ γὰρ ὄρνιθος τὰ μὲν πτερὰ κόσμος ἐστί, τὸ δὲ σῶμα ἤ τι ἢ οὐδέν· πορφυρίωνα δὲ οὐκ οἶδα καταθύσαντα οὐδένα ἐπὶ δείπνῳ, οὐ Καλλίαν, οὐ Κτήσιππον 25 τοὺς Ἀθηναίους, [οὐ Λεύκουλλον,] οὐχ Ὁρτήσιον, τοὺς Ῥωμαίους· εἶπον δὲ ὀλίγους ἐκ πολλῶν ἀσώτους καὶ ἀκρατεστάτους τῇ τε ἄλλῃ, καὶ μέντοι καὶ περὶ γαστέρα.

XLIII. Corvus senex pullis se comedendum praebens.

Ὁ κόραξ ὁ ἤδη γέρων ὅταν μὴ δύνηται τρέφειν τοὺς νεοττούς, ἑαυτὸν αὐτοῖς προτείνει τροφήν· οἱ δὲ ἐσθίουσι τὸν 30 πατέρα. Καὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθέν φασι τὴν γένεσιν λαβεῖν, τὴν λέγουσαν· Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν.

---

15 ὑπάνδρους. Athen.

XLIV. Palumbium et turturum conjugium.

Σωφρονέστατοι ὀρνίθων αἱ φάτται ᾄδονται. Ὁ γοῦν ἄῤῥην καὶ ὁ θηλυκὸς συνδυασθέντες καὶ οἱονεὶ συμπνεύσαντες εἰς γάμον, ἀλλήλων ἔχονται καὶ σωφρονοῦσι, καὶ οὐκ ἂν ὀθνείου λέχους οὐθέτερος ἅψαιτο τῶν ὀρνίθων τῶνδε. Ἐὰν δὲ 5 ἐποφθαλμιάσωσιν ἑτέροις, περιέρχονται αὐτοὺς οἱ λοιποί, καὶ τὸν μὲν ἄῤῥενα οἱ ὁμογενεῖς διασπῶσιν, αἱ θήλειαι δὲ τὸν θῆλυν. Οὗτος ἄρα ὁ τῆς σωφροσύνης νόμος καὶ ἐς τὰς τρυγόνας ἀφικνεῖται, καὶ ἄτρεπτος μένει, καὶ ἐς τὰς περιστερὰς τὰς λευκάς, πλὴν τοῦ θανατοῦσθαι ἑκάτερον τὸν ὄρνιν· 10 ἐπεὶ τὸν μὲν ἄῤῥενα ἀναιροῦσι, τὸν δὲ θῆλυν ᾤκτειραν, καὶ εἴασαν ἀπαθῆ, καὶ περίεισι χῆρος.

XLV. Columbarum partus.

Ἀριστοτέλης λέγει τῶν περιστερῶν καὶ τοὺς ἄῤῥενας ταῖς θηλείαις ταῖς τικτούσαις συνωδίνειν, καὶ ἀλωμέναις τῆς καλιᾶς ἔξω συνθεῖν τε καὶ συνελαύνειν, καὶ ὅταν τέκωσιν, 15 ἐπῳάζειν ἐκβιάζεσθαι· θάλπειν τε καὶ τοὺς ἄῤῥενας τὰ νεόττια, καὶ συνδιατρέφειν ταῖς θηλείαις ὁ αὐτός φησι· καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ κακοσίτους εἶναι τοὺς νεοττούς, πρώτην τροφὴν ἐνδιδόναι τοῖς βρέφεσι τοὺς γειναμένους ἁλμυρίδα γῆν, ἧσπερ οὖν γευσάμενα εἶτα μέντοι καὶ τῶν λοιπῶν σιτεῖσθαι ἑτοί- 20 μως τὸ ἐντεῦθεν αὐτά. Δοκεῖ δέ πως ταῖς περιστεραῖς [τὸ ἐντεῦθεν] πρὸς μὲν ἄλλους ὄρνιθας τοὺς ἁρπακτικοὺς ἔνσπονδα εἶναι, τοὺς μέντοι ἁλιαέτους καὶ τοὺς κίρκους ὡς πεφρίκασί φησιν. Πρὸς δὲ τοὺς ἱέρακας οἷα παλαμῶνται, ἀκοῦσαι ἄξιον. Ὅταν μὲν αὐτὰς διώκῃ ὁ μετάρσιός τε καὶ 25 εἰς ὕψος πεφυκὼς πέτεσθαι, αἱ δὲ ὑπολισθάνουσι τὴν πτῆσιν, καὶ κατωτέρω ἑαυτὰς καθέλκουσι, καὶ τὸ πτερὸν δὲ πειρῶνται πιέζειν· ὅταν δὲ ὁ κατωτέρω λαχὼν ἐκ τῆς φύσεως τὴν πτῆσιν, αἱ δὲ αἴρονταί τε καὶ μετεωροποροῦσι, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ πετόμεναι θαῤῥοῦσιν, ἀνωτέρω ἆξαι μὴ δυνα- 30 μένου.

Haliaëtus et circus columbis infesti.

XLVI. Historia de elephanto albo.

Ἐλέφαντος πωλίῳ περιτυγχάνει λευκῷ πωλευτὴς ἐλέφαντος Ἰνδός, καὶ παραλαβὼν ἔτρεφεν ἔτι νεαρόν, καὶ κατὰ

21 F. τοὺς addendum ante ἄλλους.

μικρὰ ἀπέφηνε χειροήθη, καὶ ἐπωχεῖτο αὐτῷ, καὶ ἤρα τοῦ κτήματος, καὶ ἀντηρᾶτο, ἀνθ' ὧν ἔθρεψε τὴν ἀμοιβὴν κομιζόμενος ἐκεῖνος. Ὁ τοίνυν βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν πυθόμενος, ᾔτει λαβεῖν τὸν ἐλέφαντα. Ὁ δὲ ὡς ἐρώμενος ζηλοτυπῶν καὶ μέντοι περιαλγῶν, εἰ ἔμελλε δεσπόσειν αὐτοῦ ἄλλος, οὐκ 5 ἔφατο δώσειν, καὶ ᾤχετο ἀπιὼν ἐς τὴν ἔρημον, ἀναβὰς τὸν ἐλέφαντα. Ἀγανακτεῖ ὁ βασιλεύς, καὶ πέμπει κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀφαιρησομένους, καὶ ἅμα καὶ τὸν Ἰνδὸν ἐπὶ τὴν δίκην ἄξοντας. Ἐπεὶ δὲ ἧκον, ἐπειρῶντο πεῖραν προςφέρειν· οὐκοῦν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔβαλλεν αὐτοὺς ἄνωθεν, καὶ τὸ θη-10 ρίον ὡς ἀδικούμενον συνημύνετο· καὶ τὰ πρῶτα ἦν τοιαῦτα. Ἐπεὶ δὲ βληθεὶς ὁ Ἰνδὸς κατώλισθεν, περιβαίνει μὲν τὸν τροφέα ὁ ἐλέφας, κατὰ τοὺς ὑπερασπίζοντας ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ τῶν ἐπιόντων πολλοὺς ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ ἄλλους ἐτρέψατο· περιβαλὼν δὲ τῷ τροφεῖ τὴν προβοσκίδα, αἴρει τε αὐ-15 τὸν καὶ ἐπὶ τὰ αὔλια κομίζει, καὶ παρέμεινεν ὡς φίλῳ φίλος πιστός, καὶ τὴν εὔνοιαν ἐπεδείκνυτο. Ὦ ἄνθρωποι πονηροί, καὶ περὶ τράπεζαν μὲν καὶ ταγήνου ψόφον ἀεί, ἐπ' ἄριστά τε χορεύοντες, ἐν δὲ τοῖς κινδύνοις προδόται, καὶ μάτην καὶ εἰς οὐδὲν τὸ τῆς φιλίας ὄνομα χραίνοντες! 20

XLVII. Historia de camelis, matre et filio.

Δότε μοι τοὺς τραγῳδούς, πρὸς τοῦ πατρῴου Διός, καὶ πρό γε ἐκείνων τοὺς μυθοποιοὺς ἐρέσθαι, τί βουλόμενοι τοσαύτην ἄγνοιαν τοῦ παιδὸς τοῦ Λαΐου καταχέουσι, καὶ τοῦ Τηλέφου τοῦ συνελθόντος τῇ μητρὶ τὴν δυςτυχῆ σύνοδον, καὶ μὴ πειραθέντος μὲν τῆς ὁμιλίας, συγκατακλινέντος 25 δὲ τῇ γειναμένῃ, καὶ πράξαντος ἂν τὰ αὐτά, εἰ μὴ πολλάκις θείᾳ πομπῇ διεῖρξεν ὁ δράκων· εἴ γε ἡ φύσις τοῖς ἀλόγοις ζῴοις τὴν τοιαύτην μίξιν καὶ ἐκ τοῦ χρωτὸς προςαψαμένοις δίδωσι κατανοῆσαι, καὶ οὐ δεῖται γνωρισμάτων, οὐδὲ τοῦ ἐκθέντος εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, ὡς ὁ Οἰδίπους ὁ τοῦ Σο-30 φοκλέους. Οὐκ ἂν γοῦν ποτε τῇ τεκούσῃ ὁμιλῆσαι κάμηλος. Ὁ δέ τοι νομεὺς τῆς ἀγέλης κατακαλύψας τὸν θῆλυν, ὡς

9 βίαν pro πεῖραν Gesn. corr.

σιόν τε ἦν, καὶ ἀποκρύψας πάντα πλὴν τῶν ἄρθρων, τὸν παῖδα ἐπάγει τῇ μητρί, καὶ ἐκεῖνος λάθριος ὑπὸ ὁρμῆς τῆς πρὸς μίξιν ἔδρασε τὸ ἔργον, καὶ συνῆκεν· καὶ τὸν μὲν αἴτιον τῆς ὁμιλίας οἱ τῆς ἐκθέσμου δάκνων καὶ πατῶν, καὶ τοῖς γό-
5 νασι παίων, ἀπέκτεινεν ἀλγεινότατα, ἑαυτὸν δὲ κατεκρήμνισεν. Ἀμαθῶς δὲ καὶ κατὰ τοῦτο Οἰδίπους, οὐκ ἀποκτείνας, ἀλλὰ πηρώσας τὴν ὄψιν, καὶ τὴν τῶν κακῶν λύσιν μὴ γνοὺς ἐξὸν ἀπηλλάχθαι, καὶ μὴ τῷ οἴκῳ καὶ τῷ γένει καταρώμενον εἶτα μέντοι κακῷ ἀνηκέστῳ ἰᾶσθαι κακὰ τὰ
10 ἤδη παρελθόντα.

---

6 ἀμαθής b. r.

LIBER QUARTUS.

I. De perdicum libidine.

Ἀκολαστότατοι τῶν ὀρνίθων οἱ πέρδικές εἰσι. Ταῦτά τοι καὶ τῶν θηλειῶν ἐρῶσι δριμύτατα, καὶ τῆς λαγνείας ἡττώμενοι συνεχέστατά εἰσιν οἵ γε. Οὐκοῦν οἱ τρέφοντες τοὺς ἀθλητὰς πέρδικας, ὅταν αὐτοὺς εἰς τὴν μάχην τὴν κατὰ ἀλλήλων ὑποθήγωσιν, τὴν θήλειαν παρεστάναι ποιοῦσιν 5 ἑκάστῳ τὴν σύννομον, σόφισμα τοῦτο δειλίας καὶ κάκης τῆς κατὰ τὴν ἀγωνίαν ἀντίπαλον αὐτοῖς εὑρόντες. Οὐ γάρ τί που ἡττώμενος φανῆναι ἢ τῇ ἐρωμένῃ, ἢ τῇ γαμετῇ ὁ πέρδιξ ὑπομένει· τεθνήξεται δὲ μᾶλλον παιόμενος, ἢ ὁμόσε χωροῦντος ἀποστραφεὶς ἰδεῖν τολμήσει ταύτην ἀσχημόνως, παρ' 10 ᾗ βούλεται εὐδοκιμεῖν. Τοῦτό τοι καὶ Κρῆτες ὑπὲρ τῶν ἐρωμένων ἐνενόουν. Ἀκούω γὰρ Κρῆτα ἐραστήν, ἀγαθὸν τά τε ἄλλα καὶ τὰ πολέμια, ἔχειν μὲν παιδικὰ εὐγενὲς μειράκιον, ὥρᾳ διαπρεπές, καὶ τὴν ψυχὴν ἀνδρεῖον, καὶ πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν μαθημάτων πεφυκὸς εὖ καὶ καλῶς, κα-15 λούμενον δὲ δι' ἡλικίαν εἰς ὅπλα μηδέπω· (εἶπόν γε μὴν ἀλλαχόθι καὶ τοῦ ἐραστοῦ καὶ τοῦ καλοῦ τὸ ὄνομα) ἀρετὰς μὲν οὖν ἐν τῇ μάχῃ τὸν νεανίαν ἀποδίδοσθαί φασιν οἱ Κρῆτες, ἀθρόας δὲ εἰς αὐτὸν ὠθουμένης τῆς τῶν ἐχθρῶν φάλαγγος, προσπταῖσαι νεκρῷ κειμένῳ, καὶ περιτραπῆναι λέγουσιν αὐ-20 τόν. Τῶν οὖν τις πολεμίων, ὁ μάλιστα πλησίον, ἀνατεινάμενος, παίειν ἔμελλε κατὰ τῶν μεταφρένων τὸν ἄνδρα· ὁ δὲ ἐπιστραφείς, Μηδαμῶς, εἶπεν, αἰσχρὰν καὶ ἀναλκῆ πληγὴν ἐπαγάγῃς, ἀλλὰ κατὰ τῶν στέρνων ἀντίαν παῖσον, ἵνα μή μου δειλίαν ὁ ἐρώμενος καταψηφίσηται, καὶ φυλάξηται πε-25 ριστεῖλαί με νεκρόν, καὶ μάλα γε ἀσχημονοῦντι προσελθεῖν οὐ

τολμῶν. Αἰδεσθῆναι μὲν οὖν ἄνθρωπον ὄντα φανῆναι καλόν, οὔπω θαυμαστόν· πέρδικι δὲ μετεῖναι αἰδοῦς, ὑπέρσεμνον τοῦτο ἐκ τῆς φύσεως τὸ δῶρον. Ἀριστόδημος δὲ ὁ τρέσας, καὶ Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ ὁ δειλὸς 5 Πείσανδρος, οὔτε τὰς πατρίδας ᾐδοῦντο, οὔτε τὰς γαμετάς, οὔτε τὰ παιδία.

II. De columbis Veneris Erycinae.

Ἐν Ἔρυκι τῆς Σικελίας ἑορτή ἐστιν, ἣν καλοῦσιν Ἀναγώγια Ἐρυκῖνοί τε αὐτοί, καὶ μέντοι καὶ ὅσοι ἐν τῇ Σικελίᾳ πάσῃ. Ἡ δὲ αἰτία τοῦ τῆς ἑορτῆς ὀνόματος, τὴν 10 Ἀφροδίτην λέγουσιν ἐντεῦθεν εἰς Λιβύην ἀπαίρειν ἐν ταῖςδε ταῖς ἡμέραις. Δοξάζουσι δὲ ἄρα ταῦτα ταύτῃ ἐκεῖθεν τεκμαιρόμενοι· περιστερῶν πλῆθός ἐστιν ἐνταῦθα πάνυ πάμπλειστον· οὐκοῦν αἱ μὲν οὐχ ὁρῶνται, λέγουσι δὲ Ἐρυκῖνοι τὴν θεὸν δορυφορούσας ἀπελθεῖν· ἀθύρματα γὰρ Ἀφροδίτης 15 περιστερὰς εἶναι ᾄδουσί τε ἐκεῖνοι, καὶ πεπιστεύκασι τοῦτο οἱ πάντες ἄνθρωποι. Διελθουσῶν δὲ ἡμερῶν ἐννέα, μίαν μὲν διαπρεπῆ τὴν ὥραν ἔκ γε τοῦ πελάγους τοῦ κομίζοντος ἐκ τῆς Λιβύης ὁρᾶσθαι εἰςπετομένην, οὐχ οἵαν κατὰ τὰς ἀγελαίας πελειάδας τὰς λοιπὰς εἶναι, πορφυρᾶν δέ, ὥςπερ οὖν 20 τὴν Ἀφροδίτην ὁ Τήϊος ἡμῖν Ἀνακρέων ᾄδει, πορφυρῆν που λέγων· καὶ χρυσῷ δὲ εἰκασμένη φανείη ἄν, καὶ τοῦτό γε κατὰ τὴν Ὁμήρου θεὸν τὴν αὐτήν, ἣν ἐκεῖνος ἀναμέλπει χρυσῆν· ἕπεται δὲ αὐτῇ τῶν περιστερῶν τὰ νέφη τῶν λοιπῶν, καὶ ἑορτὴ πάλιν Ἐρυκίνοις, καὶ τὰ Καταγώγια πα- 25 νήγυρις· ἐκ τοῦ ἔργου καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα.

III. Leo et leaena seperatim venantur.

Λύκῳ συννόμῳ καὶ ἵππῳ, λέοντί γε μὴν οὐκέτι· λέαινα γὰρ καὶ λέων οὐ τὴν αὐτὴν ἴασιν, οὔτε ἐπὶ θήρας, οὔτε πιόμενοι· τὸ δὲ αἴτιον· τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ θαῤῥοῦντες ἄμφω εἶτα οὐ δεῖται θατέρου ὁ ἕτερος, ὥς φασιν οἱ πρε- 30 σβύτεροι.

IV. De partu luparum difficili.

Οὐ ῥᾳδίως οἱ λύκοι τὴν ὠδῖνα ἀπολύουσιν, ἀλλὰ ἐν ἡμέραις δώδεκα, καὶ νυξὶ τοσαύταις, ἐπεὶ τοσούτῳ χρόνῳ τὴν Λητὼ εἰς Δῆλον ἐξ Ὑπερβορέων ἐλθεῖν Δήλιοί φασιν.

V. De quorundam animalium inimicitiis.

Ζῷα ἀλλήλοις πολέμια χελώνη τε καὶ πέρδιξ, καὶ πελαργὸς καὶ κρὲξ πρὸς αἴθυιαν, ἅρπη καὶ ἐρωδιὸς πρὸς λάρον· κορυδαλλὸς δὲ ἀκανθυλλίδι νοεῖ πολέμια, τρυγόνι πρὸς πύῤῥαν διαφορά, ἴκτινός γε μὴν καὶ κόραξ ἐχθροί· σειρήν, μελίσσης ὄνομα, πρὸς κίρκην, κίρκη δὲ πρὸς κίρκον οὐ τῷ 5 γένει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ φύσει διαφέροντε πεφώρασθον.

Χάννη δὲ ἰχθὺς λαγνίστατος. Λευκοὺς δὲ μύρμηκας ἐν Φενεῷ τῆς Λακωνικῆς ἀκούειν πάρεστιν.

VI. De equis quaedam.

Τοὺς ἵππους ἕλεσί τε καὶ λειμῶσι καὶ τοῖς κατηνέμοις χωρίοις ἥδεσθαι μᾶλλον, ἱπποτροφίας τε καὶ πωλοτροφικῆς 10 ἄνθρωποι σοφισταὶ ὁμολογοῦσιν. Ἔνθεν τοι καὶ Ὅμηρος, ἐμοὶ δοκεῖν, δεινὸς ὢν καὶ τὰ τοιαῦτα συνιδεῖν, ἔφη που·

Τῷ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος καταβουκολέοντο.

Ἐξηνεμῶσθαι δὲ ἵππους πολλάκις ἱπποφορβοὶ τεκμηριοῦσιν, καὶ κατὰ τὸν νότον, ἢ τὸν βοῤῥᾶν φεύγειν· εἰδότα οὖν τὸν 15 αὐτὸν ποιητὴν εἰπεῖν·

Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων.

Καὶ Ἀριστοτέλης δέ, ὡς ἐμὲ νοεῖν, λαβὼν ἐντεῦθεν, εὐθὺ τῶν προειρημένων ἀνέμων οἰστρηθείσας ἀποδιδράσκειν ἔφατο αὐτάς. 20

VII. Historia de equi cum matre coitu.

Ἀκούω τὸν Σκυθῶν βασιλέα — τὸ δὲ ὄνομα εἰδὼς ἐῶ· τί γάρ μοι καὶ λυσιτελές ἐστιν; — ἵππον σπουδαίαν ἔχειν πᾶσαν ἀρετήν, ὅσην ἵπποι καὶ ἀπαιτοῦνται καὶ ἀποδείκνυνται, ἔχειν δὲ καὶ υἱὸν αὐτῆς ἐκείνης τῶν ἄλλων ἀρετῇ διαπρέποντα. Οὔκουν εὑρίσκοντα οὔτε ἐκείνην ἄλλῳ παραβάλ- 25 λειν ἀξίῳ, οὔτε ἐκεῖνον ἐπαγαγεῖν τὸ ἐξ αὐτοῦ λαβεῖν σπέρμα ἀγαθῇ, καὶ διὰ ταῦτα ἄμφω συναγαγεῖν εἰς τὸ ἔργον· τοὺς δὲ τὰ μὲν ἕτερα ἀσπάζεσθαι σφᾶς καὶ φιλοφρονεῖσθαι, οὐ μὴν ἐγχρίμπτεσθαι. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Σκύθου σοφώτερα ἦν τὰ ζῷα, ἐπηλύγασεν ἱματίοις καὶ τὸν καὶ 30 τήν, καὶ ἐξειργάσατο τὸ ἔκνομόν τε καὶ ἔκδικον ἐκεῖνο ἔρ-

---

15 F. ὃ εἰδότα. 27 καὶ includit Schn.

ρον. Ὡς δὲ ἄμφω συνεῖδον τὸ πραχθέν, εἶτα μέντοι τὸ ἀσέβημα διελύσαντο θανάτῳ, πηδήσαντε κατὰ κρημνοῦ.

VIII. Historia de equisone equam amante.

Λέγει Εὔδημος ἵππου νέας καὶ τῶν νεμομένων τῆς ἀρίστης ἐρασθῆναι τὸν ἱπποκόμον, ὥσπερ οὖν καλῆς μείρακος, 5 καὶ τῶν ἐν τῷ χωρίῳ ὡραιοτέρας πασῶν· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγκαρτερεῖν, τελευτῶντα δὲ ἐπιτολμῆσαι τῷ λέχει τῷ ξένῳ, καὶ ὁμιλεῖν αὐτῇ. Τῇ δὲ εἶναι πῶλον, καὶ τοῦτον καλόν, θεασάμενόν γε μὴν τὸ πραττόμενον ἀλγῆσαι, ὥσπερ οὖν τυραννουμένης μητρὸς ὑπὸ τοῦ δεσπότου, καὶ ἐμπηδῆσαι, καὶ 10 ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα· εἶτα μέντοι καὶ φυλάξαι ἔνθα ἐτάφη, καὶ φοιτῶντα ἀνορύττειν αὐτόν, καὶ ἐνυβρίζειν τῷ νεκρῷ, καὶ λυμαίνεσθαι λύμην ποικίλην, οὐκ αἰσθανομένῳ ἀλγοῦντα αὐτόν.

IX. De piscibus coitus tempore in Ponto degentibus.

Τῶν ἰχθύων διὰ τοῦ ἦρος οἱ πλεῖστοι [εἰς] τὴν ἀφροδίτην 15 πρόθυμοί εἰσι, καὶ ἀποκρίνουσί γε αὐτοὺς εἰς τὸν Πόντον μᾶλλον· ἔχει γάρ πως θαλάμας τε καὶ κοίτας, [ἐκ] φύσεως ταῦτα ἰχθύσιν ὁ Πόντος τὰ δῶρα· ἀλλὰ καὶ θηρίων ἐλεύθερός ἐστιν ὅσα βόσκει θάλαττα. Δελφῖνες δὲ ἁλῶνται μόνοι, λεπτοί τε καὶ ἀσθενικοί· καὶ μὴν καὶ πολύπου χῆρός ἐστι, 20 καὶ παγούρου ἄγονος, καὶ ἀστακὸν οὐ τρέφει· μικρῶν δὲ ἰχθύων οἶδε ὄλεθρός ἐστιν.

X. Elephanti lunam colentes.

Πυνθάνομαι, σελήνης ὑποφαινομένης νέας, τοὺς ἐλέφαντας κατά τινα φυσικὴν καὶ ἀπόρρητον ἔννοιαν ἐκ τῆς ὕλης ἐν ᾗ νέμονται νεοδρεπεῖς ἀφελόντας κλάδους, εἶτα μέν-25 τοι μετεώρους ἀνατείνειν, καὶ πρὸς τὴν θεὸν ἀναβλέπειν, καὶ ἡσυχῇ τοὺς κλάδους ὑποκινεῖν, οἷον ἱκετηρίαν τινὰ ταύτην τῇ θεῷ προτείνοντας, ὑπὲρ τοῦ ἵλεώ τε καὶ εὐμενῆ τὴν θεόν γε εἶναι αὐτοῖς.

XI. De equarum libidine.

Μόνας ἀκούω τῶν ζῴων τὰς ἵππους καὶ κυούσας ὑπο-30 μένειν τὴν τῶν ἀῤῥένων μίξιν· εἶναι γὰρ λαγνιστάτας· διά ταῦτά τοι καὶ τῶν γυναικῶν τὰς ἀκολάστους ὑπὸ τῶν σεμνοτέρως αὐτὰς εὐθυνόντων καλεῖσθαι ἵππους.

14 εἰς om. M. m. a. c. 21 εἰσιν. Gron.

XII. De perdicum pullis.

Οἱ πέρδικες ἐν τοῖς ᾠοῖς οἰκοῦντες ἔτι καὶ κατειλημμένοι τοῖς περιπεφυκόσι σφίσιν ὀστράκοις, οὐκ ἀναμένουσι τὴν ἐκ τῶν γειναμένων ἐκγλυφήν, ἀλλ' αὐτοὶ δι' ἑαυτῶν, ὥςπερ θυροκοποῦντες, ἐκκρούουσι τὰ ᾠά, καὶ ἐκκύψαντες εἶτα σφᾶς ἑαυτοὺς ἀνωθοῦσι, καὶ τὸ τοῦ ᾠοῦ λέμμα περιῤῥήξαντες ἤδη θέουσι, καὶ τὸ πρὸς τῷ οὐραίῳ ἡμίτομον, εἰ προςέχοιτο, διασεισάμενοι ἐκβάλλουσιν αὐτό, καὶ τροφὴν μαστεύουσι, καὶ πηδῶσιν ὤκιστα. 5

XIII. De perdicibus.

Τῶν περδίκων οἱ τοροί τε καὶ ᾠδικοὶ τῇ σφετέρᾳ θαῤῥοῦσιν εὐγλωττίᾳ· καὶ οἱ μαχητικοὶ δὲ καὶ ἀγωνιστικοί, καὶ ἐκεῖνοι πεπιστεύκασιν ὅτι μή εἰσιν ἄξιοι παρανάλωμα γενέσθαι τεθηραμένοι· καὶ διὰ ταῦτα ἁλισκόμενοι ἧττον πρὸς τοὺς θηρῶντας διαμάχονται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἁλῶναι· ὅτι γὰρ σπουδασθήσονται καὶ οἵδε πιστεύουσι καὶ τῇ μάχῃ καὶ τῇ ᾠδῇ. Οἱ δὲ ἄλλοι, καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ Κιῤῥαῖοι, συνεγνωκότες ἑαυτοῖς οὔτε ἀλκὴν ἀγαθοῖς, οὔτε ᾄδειν, καλῶς δὲ διεγνωκότες ἄρα ὅτι ἁλόντες ἔσονται δεῖπνον τοῖς ᾑρηκόσι, παλαμῶνταί τινι σοφίᾳ φυσικῇ ἑαυτοὺς ἀβρώτους παρασκευάσαι· καὶ τῆς μὲν ἄλλης τροφῆς, ἥτις αὐτοὺς εὐφραίνει τε καὶ πιαίνει ἑκόντες ἀπέχονται, σκόροδα δὲ σιτοῦνται προθυμότατα. Οἱ τοίνυν ταῦτα προμαθόντες, ἐσπείσαντο πρὸς αὐτοὺς ἑκόντες ἀθηρίαν· ὅςτις δὲ τῇ τούτων ἄγρᾳ οὐ προενέτυχεν, συλλαβὼν καὶ καθεψήσας ἀπώλεσε καὶ τὸν χρόνον καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ σπουδήν, πονηροῦ κρέως πειραθείς. 10 15 20

allio comeso carnes corrumpentibus. r

XIV. Mustela ruta se contra serpentem muniens.

Κακὸν θηρίον ἡ γαλῆ, κακὸν δὲ καὶ ὁ ὄφις. Οὐκοῦν ὅταν μέλλῃ γαλῆ ὄφει μάχεσθαι, πήγανον διατραγοῦσα πρότερον εἶτα μέντοι διαθαῤῥοῦσα, ἐπὶ τὴν μάχην, ὥςπερ σὺν πεφραγμένη τε καὶ ὡπλισμένη, παραγίνεται. Τὸ δὲ αἴτιον, τὸ πήγανον πρὸς ὄφιν ἔχθιστόν ἐστιν. 25

XV. Lupus ventre repleto mansuetus.

Ὁ λύκος ἐμπλησθεὶς εἰς κόρον οὐδ' ἂν τοῦ βραχίστου τὸ λοιπὸν ἐπιγεύσαιτο· περιτείνεται μὲν γὰρ ἡ γαστὴρ τῷδε, οἰδαίνει δὲ ἡ γλῶττα, καὶ τὸ στόμα ἐμφράγνυται, πρᾳότατος δὲ ἐντυχεῖν ἐστιν ἀμνοῦ δίκην, καὶ οὐκ ἂν ἐπιβουλεύ- 30

και ἢ ἀνθρώπῳ ἢ θρέμμασιν, οὐδὲ εἰ τῆς ἀγέλης βαδίζει μέσος. Μειοῦται δὲ ἡσυχῇ καὶ κατ' ὀλίγον ἡ γλῶττα αὐτῷ, εἶτα ἐς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα ἐπάνεισι, καὶ λύκος γίνεται αὖθις.

XVI. Gallinacei et perdices quomodo recens advenientes excipiant.

Ἀλεκτρυόνες ἐν ἀγέλῃ τὸν νέηλυν, οὔσης θηλειῶν ἀπο-5ρίας, ἀναβαίνουσι πάντες. Καὶ οἱ τιθασοὶ δὲ πέρδικες τὸν ἥκοντα πρῶτον καὶ οὔπω πεπραϋσμένον τὰ αὐτὰ δρῶσιν. Ἀμειβόμενοι δὲ οἱ πέρδικες τοὺς τρέφοντας καὶ αὐτοὶ παλεύουσι τοὺς ἀφέτους καὶ ἀγρίους, κατὰ τὰς περιστερὰς δρῶντες καὶ οὗτοι τοῦτο. Προσάγεται δὲ ἄρα ὁ πέρδιξ, καὶ

Perdicum cicurum usus in alliciendis feris.

10σειρῆνας εἰς τὸ ἐφολκὸν προτείνει τὸ τῶν ἄλλων τὸν τρόπον τοῦτον· ἕστηκεν ᾄδων ὁ πρῶτος, καὶ ἔστιν οἱ τὸ μέλος προκλητικόν, εἰς μάχην ὑποθῆγον τὸν ἄγριον· ἕστηκε δὲ ἐλλοχῶν πρὸς τῇ πάγῃ. Ὁ δὴ τῶν ἀγρίων κορυφαῖος ἀντᾴσας πρὸ τῆς ἀγέλης [ὡς] μαχούμενος ἔρχεται. Ὁ τοίνυν τιθασὸς 15ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖ, δεδιέναι σκηπτόμενος· ὁ δὲ ἔπεισι γαῦρος, ὡς οἷα δή που κρατῶν ἤδη, καὶ ἑάλωκεν ἐνσχεθεὶς τῇ πάγῃ. Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἄῤῥην ὁ τοῖς θηράτροις παραμένων, πειρῶνται ἐπικουρεῖν οἱ σύννομοι τῷ ἑαλωκότι· ἐὰν δὲ ᾖ θῆλυς, παίουσι τὸν ἐνσχεθέντα ἄλλος ἀλλαχόθεν, ὡς διὰ τὴν 20μαγνείαν εἰς δουλείαν ἐμπεσόντα. Καὶ ἐκεῖνο δὲ οὐ παρήσω, ἐπεὶ καὶ ἄξιον ἀκοῦσαι αὐτό· ἐὰν ᾖ θῆλυς ὁ παλεύων, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ ὁ ἄῤῥην αἱ ἔξω θήλειαι μέλος ἀντῳδὸν ἠχοῦσι, καὶ ῥύονται τὸν ἐμπεσούμενον εἰς τὴν πάγην, ταῖς συννόμοις καὶ πλείοσιν ἀσμένως συνδραμόντα, ὡς ἂν ἴϋγγί τινι ἑλχθέντα 25ναὶ μὰ Δία ἐρωτικῇ.

XVII. Erinacei et lyncis invidia.

Ἓν τῶν βασκάνων ζῴων μέντοι καὶ ἐχῖνος ὁ χερσαῖος εἶναι πεπίστευται. Ὅταν γοῦν ἁλίσκηται, παραχρῆμα ἐνούρησε τῷ δέρματι, καὶ ἀχρεῖον ἀπέφηνεν αὐτό· δοκεῖ δὲ εἰς πολλὰ ἐπιτήδειον. Καὶ ἡ λύγξ δὲ ἀποκρύπτει τὸ οὖρον· 30ὅταν γὰρ παγῇ, λίθος γίνεται, καὶ γλυφαῖς ἐπιτήδειός ἐστι, καὶ τοῖς γυναικείοις κόσμοις συμμάχεται, φασί, διὰ τῆς γλυφῆς.

---

1 βαδίζοι. b.
14 ὡς om. M. m. b. c.
31 συμβάλλεται. b.

XVIII. De rebus animalibus nonnullis mortiferis.

Λεοντοφόνου φαγὼν ὁ λέων ἀποτέθνηκεν. Τὰ δὲ ἔντομα φθείρεται, εἰ ἐλαίῳ τις ἐγχρίσειεν αὐτά. Γυπῶν γε μὴν τὸ μύρον ὄλεθρός ἐστι. Κάνθαρον δὲ ἀπολεῖς, εἰ ἐπιβάλοις τῶν ῥόδων αὐτῷ.

XIX. Canis Indici virtus.

Κύνες Ἰνδικοί, θηρία καὶ οἶδε εἰσί, καὶ ἀλκὴν ἄλκιμοι, 5 καὶ ψυχὴν θυμοειδέστατοι, καὶ τῶν πανταχόθεν κυνῶν μέγιστοι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ζῴων ὑπερφρονοῦσι, λέοντι δὲ ὁμόσε χωρεῖ κύων Ἰνδικός, καὶ ἐγκείμενον ὑπομένει, καὶ βρυχωμένῳ ἀνθυλακτεῖ, καὶ ἀντιδάκνει δάκνοντα· καὶ πολλὰ αὐτὸν λυπήσας καὶ κατατρώσας, τελευτῶν ἡττᾶται ὁ κύων· 10 εἴη δ' ἂν καὶ λέων ἡττηθεὶς ὑπὸ κυνὸς Ἰνδοῦ, καὶ διαφθαρείη δ' ἂν ἐν θήρᾳ. Καὶ μέντοι καὶ δακὼν ὁ κύων ἔχεται, καὶ μάλα ἐγκρατῶς· κἂν προςελθὼν μαχαίρᾳ τὸ σκέλος ἀποκόπτοις τοῦ κυνός, ὁ δὲ οὐκ ἄγει σχολὴν ἀλγήσας ἀνεῖναι τὸ δῆγμα, ἀλλὰ ἀπεκόπη μὲν πρότερον τὸ σκέλος, νεκρὸς δὲ 15 ἀνῆκε τὸ στόμα, καὶ κεῖται βιασθεὶς ἀποστῆναι τῷ θανάτῳ. Ἃ δὲ προςήκουσα ἑτέρως, ἐρῶ ἀλλαχόθι.

XX. Peculiaria quaedam de animalibus nonnullis.

Ἀνθρώπου μόνου καὶ κυνὸς κορεσθέντων ἡ τροφὴ ἀπλῆ. Καὶ τοῦ μὲν ἀνθρώπου ἡ καρδία τῷ μαζῷ τῷ λαιῷ προςτήρτηται, τοῖς γε μὴν ἄλλοις ζῴοις ἐν μέσῳ τῷ στήθει προςπέ- 20 πλασται. Γαμψώνυχον δὲ ἄρα οὐδὲ ἓν οὔτε πίνει, οὔτε οὐρεῖ, οὔτε μὴν συναγελάζεται ἑτέροις.

XXI. De marti-chora Indico.

Θηρίον Ἰνδικὸν βίαιον τὴν [ἀκοὴν καὶ] ἀλκήν, μέγεθος κατὰ τὸν λέοντα τὸν μέγιστον, τὴν δὲ χρόαν ἐρυθρόν, ὡς κιννάβαριν εἶναι [δοκεῖν], δασὺ δὲ ὡς κύνες, φωνῇ τῇ Ἰν- 25 δῶν μαρτιχόρας ὠνόμασται· τὸ πρόςωπον δὲ κέκτηται τοιοῦτον, ὡς δοκεῖν οὐ θηρίον τοῦτό γε, ἀλλὰ ἄνθρωπον ὁρᾶν· ὀδόντες μὲν τρίστοιχοι ἐμπεπήγασιν οἱ ἄνω αὐτῷ, τρίστοιχοι δὲ οἱ κάτω, τὴν ἀκμὴν ὀξύτατοι, τῶν κυνείων ἐκεῖνοι μείζους· τὰ δὲ ὦτα ἔοικεν ἀνθρώπῳ καὶ ταῦτα τήν γε ἑαυτῶν 30

---

18 ἀναπλεῖ ἡ τροφή. r.
24 F. ὡς κινναβαρίνην. sive ὡς κινναβάρει εἰκέναι.

πλάσιν, μείζω δὲ καὶ δασέα· τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς γλαυκός ἐστι, καὶ ἐοίκασιν ἀνθρωπίνοις καὶ οὗτοι· πόδας δέ μοι νόει καὶ ὄνυχας οἵους εἶναι λέοντος· τῇ δὲ οὐρᾷ ἄκρᾳ προσήρτηται σκορπίου κέντρον, καὶ εἴη ἂν ὑπὲρ πῆχυν τοῦτο, καὶ 5 παρ' ἑκατέρα αὐτῷ ἡ οὐρὰ κέντροις διείληπται· τὸ δὲ οὐραῖον τὸ ἄκρον εἰς θάνατον ἐκέντησε τὸν περιτυχόντα, καὶ διέφθειρε παραχρῆμα. Ἐὰν δέ τις αὐτὸ διώκῃ, ὁ δὲ ἀφίησι τὰ κέντρα πλάγια ὡς βέλη, καὶ ἔστι τὸ ζῷον ἑκηβόλον· καὶ εἰς τοὔμπροσθεν μὲν ὅταν ἀπολύῃ τὰ κέντρα, ἀνακλᾷ τὴν 10 οὐράν, ἐὰν δὲ εἰς τοὐπίσω κατὰ τοὺς Σάκας, ὁ δὲ ἀποτάδην αὐτὴν ἐξαρτᾷ. Ὅτου δ' ἂν τὸ βληθὲν τύχῃ, ἀποκτείνει· ἐλέφαντα δὲ οὐκ ἀναιρεῖ μόνον· τὰ δὲ ἀκοντιζόμενα κέντρα ποδιαῖα τὸ μῆκός ἐστι, σχοίνου δὲ τὸ πάχος. Λέγει δὲ ἄρα Κτησίας, καί φησιν ὁμολογεῖν αὐτῷ τοὺς Ἰνδούς, 15 ἐν ταῖς χώραις τῶν ἀπολυομένων ἐκείνων κέντρων ὑπαναφύεσθαι ἄλλα, ὡς εἶναι τοῦ κακοῦ τοῦδε ἐπιγονήν. Φιληδεῖ δέ, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει, μάλιστα ἀνθρώπους ἐσθίων, καὶ ἀναιρεῖ δὲ ἀνθρώπους πολλούς, καὶ οὐ καθ' ἕνα ἐλλοχᾷ, καὶ δύο δ' ἂν ἐπίθοιτο καὶ τρισίν, καὶ κρατεῖ τῶν τοσούτων μόνος. 20 Καταγωνίζεται δὲ καὶ τῶν ζῴων τὰ λοιπά, λέοντα δὲ οὐκ ἂν καθέλοι ποτέ. Ὅτι δὲ κρεῶν ἀνθρωπείων ἐμπιπλάμενον τόδε τὸ ζῷον ὑπερήδεται, κατηγορεῖ καὶ τὸ ὄνομα. Νοεῖται γὰρ τῇ Ἑλλήνων φωνῇ ἡ Ἰνδῶν, ἀνθρωποφάγον αὐτὸ εἶναι· ἐκ δὲ τοῦ ἔργου καὶ κέκληται. Πέφυκε δὲ κατὰ τὴν ἔλαφον 25 ὤκιστος. Τὰ βρέφη δὲ τῶνδε τῶν ζῴων [οἱ] Ἰνδοὶ θηρῶσιν ἀκέντρους τὰς οὐρὰς ἔχοντα, καὶ λίθῳ γε ἔτι διαθλῶσιν αὐτάς, ἵνα ἀδυνατῶσι τὰ κέντρα ἀναφύειν. Φωνὴν δὲ σάλπιγγος ὡς ὅτι ἐγγυτάτω προΐεται. Λέγει δὲ καὶ ἑωρακέναι τόδε τὸ ζῷον ἐν Πέρσαις Κτησίας, ἐξ Ἰνδῶν κομισθὲν δῶρον 30 τῷ Περσῶν βασιλεῖ. Εἰ δή τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι ὑπὲρ τῶν τοιούτων Κτησίας, ἀκούσας γε μὴν τὰ ἴδιά τις τοῦδε τοῦ ζῴου εἶτα μέντοι τῷ συγγραφεῖ τῷ Κνιδίῳ προσεχέτω.

---

6 τὸν παρατυχόντα. m. b. c. r. 9 μὲν om. M. m. r.

XXII. Sputi humani vis.

Σκολόπενδρα θαλαττία διαῤῥήγνυται, ὥς φασιν, ἀνθρώπου διαπτύσαντος αὐτῆς.

XXIII. Saligni seminis vis.

Καρπὸν δὲ ἰτέας εἴ τις θλιβέντα δοίη πιεῖν τοῖς ἀλόγοις αὐτόν, λυπεῖται ἐκεῖνα οὐδέν, μᾶλλον δὲ καὶ τρέφεται· πιὼν δὲ ἄνθρωπος, τὴν σπορὰν τὴν παιδοποιόν τε καὶ ἔγκαρπον ἀπώλεσε. Καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος καὶ τὰ τῆς φύσεως ἀπόῤῥητα ἀνιχνεύσας εἶτα μέντοι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μέτροις εἰπεῖν, τοῦτο αἰνιττόμενος. Κωνείου δὲ ἄνθρωπος πιὼν κατὰ τὴν τοῦ αἵματος πῆξίν τε καὶ ψύξιν ἀποθνήσκει, ὗς δὲ κωνείου ἐμπίπλαται καὶ ὑγιαίνει. 1

XXIV. De elephantorum diversoriis et nutritione.

Οἱ Ἰνδοὶ τέλειον μὲν ἐλέφαντα συλλαβεῖν ῥᾳδίως ἀδυνατοῦσιν· οὔτε γὰρ τοσαῦτα δράσουσιν, οὔτε τοσοίδε παρέσονται· εἰς δὲ τὰ ἕλη φοιτῶντες τὰ γειτνιῶντα τῷ ποταμῷ εἶτα μέντοι λαμβάνουσιν αὐτῶν τὰ βρέφη. Ἀσπάζεται γὰρ ὁ ἐλέφας τὰ ἔνδροσα χωρία καὶ μαλακά, καὶ φιλεῖ τὸ ὕδωρ, 1 καὶ ἐν τοῖσδε τοῖς ἤθεσι διαιτᾶσθαι ἐθέλει, καί, ὡς ἂν εἴποις, ἑλειός ἐστιν. Λαβόντες οὖν ἁπαλὰ καὶ εὐπειθῆ τρέφουσι κολακείᾳ τε τῇ κατὰ γαστέρα, καὶ θεραπείᾳ τῇ περὶ τὸ σῶμα, καὶ φωνῇ θεραπευτικῇ — συνιᾶσι γὰρ ἐλέφαντες καὶ γλώττης ἀνθρωπίνης τῆς ἐπιχωρίου — καὶ συνελόντι εἰ- 2 πεῖν, ὡς παῖδας αὐτοὺς ἐκτρέφουσι, καὶ κομιδὴν προσάγουσιν αὐτοῖς, καὶ παιδεύματα ποικίλα· οἱ δὲ πείθονται.

XXV. De bobus in area circumactis.

Ὅταν ἀλοητὸς ᾖ, καὶ στρέφωνται περὶ τὸν δῖνον οἱ βόες, καὶ πεπληρωμένη τῶν δραγμάτων ἡ ἅλως ᾖ, ὑπὲρ τοῦ τοὺς βοῦς μὴ ἀπογεύσασθαι τῶν σταχύων, βολβίτῳ τὰς ῥῖνας 25 ἐπιχριούσιν αὐτῶν, σόφισμα ἐπινοήσαντες τοῦτο καὶ μάλα γε ἐπιτήδειον. Τοῦτο γὰρ τὸ ζῷον μυσαττόμενον τὴν προειρημένην χρίσιν, οὐκ ἂν τινος ἀπογεύσαιτο, οὐδ' εἰ τῷ βαρυτάτῳ λιμῷ πιέζοιτο.

XXVI. De venatione per aves

Τοὺς λαγὼς καὶ τὰς ἀλώπεκας θηρῶσιν οἱ Ἰνδοὶ τὸν 30 τρόπον τοῦτον. Κυνῶν εἰς τὴν ἄγραν οὐ δέονται, ἀλλὰ

ττοὺς συλλαβόντες ἀετῶν, καὶ τῶν κοράκων καὶ ἰκτίνων ἔτι, τρέφουσι, καὶ ἐκπαιδεύουσι τὴν θήραν. Καὶ ἔστι μάθημα· πρᾴῳ λαγῷ καὶ ἀλώπεκι τιθασῷ κρέας προσῶσι, καὶ μεθιᾶσι θεῖν καὶ τοὺς ὄρνιθας αὐτοῖς κατὰ πό; ἐπιπέμψαντες, τὸ κρέας ἀφελέσθαι συγχωροῦσιν. Οἱ δὲ ὲ κράτος διώκουσι, καὶ ἑλόντες ἢ τὸν ἢ τήν, ἔχουσιν ὑπὲρ ἱ καταλαβεῖν ἆθλον τὸ κρέας, καὶ τοῦτο μὲν αὐτοῖς δέῖρ ἐστι καὶ μάλα ἐφολκόν. Οὐκοῦν ὅταν ἀκριβώσωσι ι σοφίαν τὴν θηρατικήν, ἐπὶ τοὺς ὀρείους λαγὼς μεθιᾶσιν τούς, καὶ ἐπὶ τὰς ἀλώπεκας τὰς ἀγρίας. Οἱ δὲ ἐλπίδι ἱ δείπνου τοῦ συνήθους, ὅταν τι τούτων φανῇ, μεταθέουκαὶ αἱροῦσιν ὤκιστα, καὶ τοῖς δεσπόταις ἀποφέρουσιν, λέγει Κτησίας. Καὶ ὅτι ὑπὲρ τοῦ τέως προςηρτημένου ῶς αὐτοῖς τὰ σπλάγχνα τῶν ᾑρημένων τὸ δεῖπνόν ἐστιν, ὅθεν καὶ τοῦτο ἴσμεν.

rapaces et corvos.

XXVII. De gryphibus.

Τὸν γρῦπα ἀκούω, τὸ ζῷον τὸ Ἰνδικόν, τετράπουν εἶ, κατὰ τοὺς λέοντας· καὶ ἔχειν ὄνυχας καρτεροὺς ὡς ὅτι λιστα, καὶ τούτους μέντοι τοῖς τῶν λεόντων παραπληυς· κατάπτερον δὲ τὰ νῶτα εἶναι, καὶ τούτων τῶν πτεν τὴν χρόαν μέλαιναν ᾄδουσι, τὰ δὲ πρόσθια ἐρυθρά φατάς γε μὴν πτέρυγας αὐτὰς οὐκέτι τοιαύτας, ἀλλὰ λευς. Τὴν δέρην δὲ αὐτῶν κυανοῖς διηνθίσθαι τοῖς πτεροῖς ησίας ἱστορεῖ, στόμα δὲ ἔχειν αἰετῶδες, καὶ τὴν κεφαλὴν ίαν οἱ χειρουργοῦντες γράφουσί τε καὶ πλάττουσι· φλοδεις δὲ τοὺς ὀφθαλμούς φησιν αὐτοῦ· νεοττείας δὲ ἐπὶ τῶν ῶν ποιεῖται, καὶ τέλειον μὲν λαβεῖν ἀδύνατόν ἐστιν, νεοτὶς δὲ αἱροῦσιν. Καὶ Βάκτριοι μὲν γειτνιῶντες Ἰνδοῖς λέσιν αὐτοὺς φύλακας εἶναι τοῦ χρυσοῦ αὐτόθι, καὶ ὀρύτν τε αὐτόν φασιν αὐτούς, καὶ ἐκ τούτου τὰς καλιὰς ὑποέκειν, τὸ δὲ ἀποῤῥέον Ἰνδοὺς λαμβάνειν. Ἰνδοὶ δὲ οὔ σιν αὐτοὺς φρουροὺς εἶναι τοῦ προειρημένου, μηδὲ γὰρ έσθαι χρυσίου γρῦπας (καὶ ταῦτα εἰ λέγουσι, πιστὰ ἔμοι-

---

1 τῶν om. a. 22 δέῤῥιν. Pauw.
14 εἰρημένων. M. m.

γε δοκοῦσι λέγειν) ἀλλὰ αὐτοὺς μὲν ἐπὶ τὴν τοῦ χρυσίου ἄθροισιν ἀφικνεῖσθαι, τοὺς δὲ ὑπέρ τε τῶν σφετέρων βρεφῶν δεδιέναι, καὶ τοῖς ἐπιοῦσι μάχεσθαι· καὶ διαγωνίζεσθαι μὲν πρὸς τὰ ἄλλα ζῷα, καὶ κρατεῖν ῥᾷστα, λέοντι δὲ μὴ ἀνθίστασθαι, μηδὲ ἐλέφαντι. Δεδιότες δὲ ἄρα τὴν τῶνδε τῶν 5 ζῴων ἀλκὴν οἱ ἐπιχώριοι, μεθ' ἡμέραν ἐπὶ τὸν χρυσὸν οὐ στέλλονται, νύκτωρ δὲ ἔρχονται· ἐοίκασι δὲ τηνικάδε τοῦ καιροῦ λανθάνειν μᾶλλον. Ὁ δὲ χῶρος οὗτος, ἔνθα οἵ τε γρῦπες διαιτῶνται, καὶ τὰ χωρία τὰ χρυσεῖά ἐστιν, ἔρημος πέφυκε δεινῶς. Ἀφικνοῦνται δὲ οἱ τῆς ὕλης τῆς προειρημένης θη-10 ραταὶ κατὰ χιλίους τε καὶ δὶς τοσούτους ὡπλισμένοι, καὶ ἅμας κομίζουσι σάκκους τε, καὶ ὀρύττουσιν, ἀσέληνον ἐπιτηροῦντες νύκτα. Ἐὰν μὲν οὖν λάθωσι τοὺς γρῦπας, ὤνηντο διπλῆν τὴν ὄνησιν· καὶ γὰρ σώζονται, καὶ μέντοι καὶ οἴκαδε τὸν φόρτον κομίζουσι· καὶ ἐκκαθάραντες οἱ 15 μαθόντες χρυσοχοεῖν σοφίᾳ τινὶ σφετέρᾳ, πάμπολυν πλοῦτον ὑπὲρ τῶν κινδύνων ἔχουσι τῶν προειρημένων· ἐὰν δὲ κατάφωροι γένωνται, ἀπολώλασιν. Ἐπανέρχονται δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα, ὡς πυνθάνομαι, δι' ἔτους τρίτου καὶ τετάρτου.

XXVIII. *De testudine marina ejusque oculis.* Χελώνης θαλαττίας ἀποτμηθεῖσα ἡ κεφαλὴ οὔποτε θνή-20 σκει, ἀλλὰ καὶ βλέπει· καὶ καταμύει, τὴν χεῖρα προσάγοντος· ἤδη γὰρ καὶ δάκοι, εἰ περαιτέρω προσαγάγοις τὴν χεῖρα. Καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐκλάμποντας ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς· αἱ γάρ τοι κόραι λευκόταταί τε καὶ περιφανέσταταί εἰσι, καὶ ἐξαιρεθεῖσαι χρυσίῳ καὶ ὅρμοις ἐντίθενται· ἔνθεν τοι καὶ δο-25 κοῦσι ταῖς γυναιξὶ θαυμασταί. Γίνονται δέ, ὡς πυνθάνομαι, αἱ χελῶναι αἵδε ἐν τῇ θαλάττῃ, ἣν ᾄδουσιν ἐρυθράν.

XXIX. *De gallo gallinaceo.* Ὁ ἀλεκτρυὼν τῆς σελήνης ἀνισχούσης ἐνθουσιᾷ, φασί, καὶ σκιρτᾷ. Ἥλιος δὲ ἀνίσχων οὐκ ἄν ποτε αὐτὸν διαλάθοι, ᾠδικώτατος δὲ μᾶλλον ἑαυτοῦ ἐστι τηνικάδε. Πυνθάνομαι 30 δὲ ἄρα, ὅτι καὶ τῇ Λητοῖ φίλον ἐστὶν ὁ ἀλεκτρυὼν τὸ ὄρνεον· τὸ δὲ αἴτιον, παρέστη, φασίν, αὐτῇ τὴν διπλῆν τε

14 ὤνηνται. b. 22 κἄν. Schn.
20 οὔπω τεθνήσκει. c. F. οὔπω τεθνήξει.

καὶ μακαρίαν ὠδῖνα ὠδινούσῃ· ταῦτά τοι καὶ νῦν ταῖς τικτούσαις ἀλεκτρυὼν πάρεστι, καὶ δοκεῖ πως εὐώδινας ἀποφαίνειν. Τῆς δὲ ὄρνιθος ἀπολωλυίας, ἐπῳάζει αὐτός, καὶ ἐκλέπει τὰ ἐξ ἑαυτοῦ νεόττια σιωπῶν· οὐ γὰρ ᾄδει τότε θαυ-
5 μαστῇ τινι καὶ ἀποῤῥήτῳ τῇ αἰτίᾳ, ναὶ μὰ τόν· δοκεῖ γάρ μοι ἑαυτῷ συγγινώσκειν θηλείας ἔργα καὶ οὐκ ἄῤῥενος δρῶντι τηνικάδε. Ἐν μάχῃ ἀλεκτρυὼν καὶ τῇ πρὸς ἄλλον ἡττηθεὶς ἀγωνίᾳ οὐκ ἂν ᾄσαι· τὸ γάρ τοι φρόνημα αὐτῷ κατέσταλται καὶ μεμείωται, καὶ καταδύεταί γε ὑπὸ τῆς αἰδοῦς.
10 Κρατήσας δὲ γαῦρός ἐστι, καὶ ὑψαυχενεῖ, καὶ κυδρουμένῳ ἔοικεν. Θαυμάσαι δὲ τοῦ ζῴου ὑπεράξιον καὶ ἐκεῖνο δήπου· θύραν γὰρ ὑπιὼν καὶ τὴν ἄγαν ὑψηλήν, ὁ δὲ ἐπικύπτει, ἀλαζονέστατα δρῶν ἐκεῖνος τοῦτο· φειδοῖ γὰρ τοῦ λόφου πράττειν ἔοικε τὸ εἰρημένον.

XXX. De graculo singulari dolo capto.

15 Οἱ κολοιοὶ δεινῶς φιλοῦσι τὸ ὁμόφυλον· τοῦτό τοι καὶ διαφθείρει αὐτοὺς πολλάκις, καὶ τό γε δρώμενον τοιοῦτόν ἐστιν. Ὅτῳ μέλει θηρᾶσαι κολοιούς, τοιαῦτα παλαμᾶται. Ἔνθα οἶδεν αὐτῶν νομὰς καὶ τροφάς, καὶ ἀθροιζομένους ὁρᾷ κατ' ἀγέλας εἶναι, ἐνταῦθα λεκανίδας ἐλαίου μεστὰς διατί-
20 θησιν· οὐκοῦν διειδὲς μὲν τὸ ἔλαιον, περίεργον δὲ τὸ ὀρνίθιον, καὶ ἀφικνεῖται, καὶ ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ σκεύους κάθηται, καὶ κύπτει κάτω, καὶ ὁρᾷ τὴν ἑαυτοῦ σκιάν, καὶ οἴεται κολοιὸν βλέπειν ἄλλον, καὶ κατελθεῖν πρὸς αὐτὸν σπεύδει· κάτεισί τε οὖν, καὶ περιπτύσσεται, καὶ περιβάλλει τὸ ἔλαιον αὐτὸ
25 ὂν γλίσχρον, καὶ συνδεῖται· τὸ δὲ αἴτιον, ἀναπτερυγίσαι ἥκιστός ἐστι· καὶ χωρὶς δικτύων καὶ πάγης καὶ ἁρπεδόνων τὸ ζῷον μένει, ὡς ἂν εἴποις, πεπεδημένον.

XXXI. De elephanti natura, partubus, aetate.

Ὁ ἐλέφας, οἱ μὲν αὐτοῦ προκύπτειν χαυλιόδοντάς φασιν, οἱ δὲ κέρατα. Ἔχει δὲ καὶ καθ' ἕκαστον πόδα δακτύ-
30 λους πέντε, ὑποφαίνοντας μὲν τὰς ἐκφύσεις, οὐ μὴν διεστῶτας· ταῦτά τοι καὶ νηκτικός ἐστιν ἥκιστα· σκέλη δὲ τὰ πρόσθια τῶν κατόπιν βραχύτερά ἐστι· μαζοὶ δὲ αὐτῷ πρὸς

---

24 F. πτερύσσεται. 24 αὐτῷ. Gesn.

ταῖς μασχάλαις εἰσί· μυκτῆρα δὲ κέκτηται χειρὸς παγχρηστότερον, καὶ γλῶτταν βραχεῖαν· χολὴν δὲ αὐτὸν ἔχειν οὐ κατὰ τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ πρὸς τῷ στέρνῳ φασί. Κύειν δὲ πυνθάνομαι δύο ἐτῶν τὸν ἐλέφαντα· οἱ δὲ οὐ τοσοῦτον χρόνον, ἀλλὰ ὀκτωκαίδεκα μηνῶν ὁμολογοῦσιν. Ἀποτίκτει δὲ ἰσήλικα 5 τὸ μέγεθος μόσχῳ ἐνιαυσίῳ, σπᾷ δὲ τῆς θηλῆς τῷ στόματι. Ἐνθουσιῶν δὲ εἰς μίξιν οἴστρῳ τε φλεγόμενος, ἐμπίπτει τοίχῳ καὶ ἀνατρέπει, καὶ φοίνικας κλίνει, τὸ μέτωπον προσαράττων κατὰ τοὺς κριούς. Πίνει δὲ ὕδωρ οὐ διειδὲς οὐδὲ καθαρόν, ἀλλ' ὅταν ὑποθολώσῃ τε καὶ ὑποταράξῃ. Καθεύ-10 δει γε μὴν ὀρθοστάδην· κατακλινῆναι γὰρ καὶ ἐξαναστῆναι ἐργῶδες αὐτῷ. Ἀκμὴ δὲ ἐλέφαντος ἑξήκοντα ἔτη γεγονέναι. Κρυμῷ δὲ ὁμιλεῖν ἥκιστός ἐστιν. Διατείνει δὲ τὸν βίον καὶ εἰς διπλῆν ἑκατοντάδα.

XXXII. *De capris et ovibus Indiae.*

Προβατεῖαι δὲ Ἰνδῶν ὁποῖαι, μαθεῖν ἄξιον. Τὰς αἶγας 15 δὲ καὶ τὰς οἶς ὄνων τῶν μεγίστων μείζονας ἀκούω, καὶ ἀποκύειν τέτταρα ἑκάστην· μείω γε μὴν τῶν τριῶν οὔτ' αἲξ Ἰνδική, οὔτ' ἂν οἶς ποτὲ τέκοι. Καὶ τοῖς μὲν προβάτοις αἱ οὐραὶ πρὸς τὸν πόδα τέτανται, αἱ δὲ αἶγες μηκίστας ἔχουσιν, ὥστε ἐπιψαύειν γῆς ὀλίγου. Τῶν μὲν οὖν οἴων τῶν τίκτειν 20 ἀγαθῶν ἀποκόπτουσι τὰς οὐρὰς οἱ νομεῖς, ἵνα ἀναβαίνωνται, ἐκ δὲ τῆς πιμελῆς τῆς τούτων καὶ ἔλαιον ἀποθλίβουσι· τῶν δὲ ἀρρένων διατέμνουσι τὰς οὐράς, καὶ ἐξαιροῦσι τὸ στέαρ καὶ ἐπιρράπτουσι, καὶ ἑνοῦται πάλιν ἡ τομή, καὶ ἀφανίζεται τὰ ἴχνη αὐτῆς. 25

XXXIII. *Chamaeleontis contra serpentes tutamenta.*

Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος τὸν χαμαιλέοντα λυπεῖν τοὺς ὄφεις καὶ ἀσιτίᾳ περιβάλλειν τὸν τρόπον τοῦτόν φησιν. Κάρφος πλατὺ καὶ στερεὸν ἐνδακὼν ἑαυτὸν ἐπιστρέφει, καὶ ἀντιπρόσωπος ὁμόσε χωρεῖ τῷ πολεμίῳ· ὁ δὲ αὐτοῦ λαβέσθαι ἀδυνατεῖ, τοῦ κάρφους τὸ πλάτος οὐκ ἔχων περιχανεῖν· 30 οὐκοῦν ἄδειπνος τό γε ἐπ' ἐκείνῳ μένει ὁ ὄφις· δάκνων γάρ τοι τὰ λοιπὰ τῶν μελῶν αὐτοῦ οὐδὲν ἀνύτει· στερεὰν γὰρ

3 πρὸς τῷ ἐντέρῳ. Camper.

τὴν φορίνην ἔχει, καὶ ἐπαΐει τῶν ἐκείνου ὀδόντων ὁ χαμαιλέων οὐδὲ ἕν.

XXXIV. De natura leonis.

Ὁ αὐχὴν ὁ τοῦ λέοντος ἐξ ὀστέων συνέστηκεν, οὐ μὴν ἐκ σφονδύλων πολλῶν. Εἰ δέ τις τὰ ὀστᾶ τοῦ λέοντος διακόπτει, πῦρ αὐτῶν ἐξάλλεται· μυελοὺς δὲ οὐκ ἔχει· οὐδὲ γάρ ἐστι κοῖλα αὐλῶν δίκην. Μίξεως δὲ αὐτὸν οὐδεμία ἔτους ἀναστέλλει ὥρα. Κύει δὲ ἀνὰ μηνῶν δύο. Τίκτει δὲ καὶ πεντάκις, καὶ τῇ μὲν ὠδῖνι τῇ πρώτῃ πέντε, δευτέρᾳ δὲ τέτταρα, τρία τε ἐπὶ ταύτῃ, καὶ δύο ἐπ' ἐκείνῃ, καὶ ἓν ἐπὶ πάσαις. Οἱ δὲ σκύμνοι ἀρτιγενεῖς μικροί τέ εἰσι καὶ τυφλοὶ κατὰ τὰ σκυλάκια· βαδίσεως δὲ ὑπάρχονται, ὅταν δύο μῆνας ἀπὸ γενεᾶς διαβιώσῃ τὰ τοῦ λέοντος βρέφη. Ὁ λόγος δέ, ὅστις λέγει διαξαίνειν αὐτοὺς τὰς μήτρας, μῦθός ἐστι. Λιμώττων μὲν οὖν λέων ἐντυχεῖν χαλεπός ἐστι, κορεσθεὶς δὲ πρᾳότατος· φασὶ δὲ καὶ φιλοπαίστην εἶναι τηνικάδε αὐτόν. Καὶ φύγοι δὲ οὐκ ἄν ποτε τὰ νῶτα τρέψας λέων, ἡσυχῇ δὲ ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖ βλέπων ἀντίος, καὶ ὑπόβραχυ. Τοῦ γήρως δὲ ὑπαρχόμενος καὶ ἐπὶ τὰ αὔλια ἔρχεται καὶ ἐπὶ τὰς καλύβας καὶ ἐπὶ τὰς οἰκήσεις τὰς τῶν νομέων τὰς ὑπάντρους· καὶ εἰκότως· ταῖς γὰρ ὀρείοις ἔτι θήραις ἐπιθαῤῥεῖν ἀδύνατός ἐστι. Πῦρ δὲ ὀῤῥωδεῖ. Ὅστις μὲν οὖν ἐστιν αὐτῶν γυρότερος καὶ συνεστραμμένος καὶ τὴν χαίτην λασιώτερος, ἀθυμότερός τε καὶ ἀτολμότερος δοκεῖ μᾶλλον· ὁ δὲ εἰς μῆκος εὖ ἥκων, καὶ εὐθυτενὴς τὴν τρίχα, ἀνδρειότερος πεπίστευται καὶ θυμοειδέστερος. Ἀδηφάγος δὲ ὤν, καὶ ὅλα, φασί, μέλη βρύκων ἂν καταπίοι. Τούτων οὖν πεπληρωμένος καὶ τριῶν ἡμερῶν οὐκ ἐσθίει πολλάκις, ἔστ' ἂν ὑπαναλωθῇ τὰ πρῶτά οἱ καὶ πεφθῇ· πίνει δὲ ὀλίγα.

XXXV. De bove iniuriae ulciscendae studioso.

Ὁ βοῦς ὁ πρᾷος τοῦ πλήττοντος καὶ κολάζοντος οὐκ ἄν ποτε λήθην λάβοι, ἀλλὰ ὑπομνησθεὶς τιμωρεῖται καὶ διαστήματος ἐγγενομένου. Ὢν μὲν γὰρ ὑπὸ ζεύγλην καὶ τρόπον τινὰ καθειργμένος, ἔοικε δεσμώτῃ καὶ ἡσυχάζει· ὅταν

3 F. ἑνὸς ἐξ ὀστέου.   7 F. κύει λέαινα.

δὲ ἀφεθῇ, πολλάκις τῷ σκέλει παίσας συνέτριψε μέρος τι
τοῦ βουκόλου· πολλάκις δὲ καὶ θυμωθεὶς εἰς κέρας, εἶτα ἐμ-
πεσὼν ἀπέκτεινεν αὐτόν· ἐντεῦθεν πρὸς τοὺς ἄλλους πρᾷός
ἐστιν, καὶ πάρεισιν εἰς τὸ αὔλιον ἡσυχῇ· οὐ γάρ ἐστιν ἀνή-
μερος πρὸς οὓς οὐκ ἔχει τοῦ θυμοῦ τὴν ὑπόθεσιν. 5

XXXVI. De porphyro serpente, deque veneno inde ducto.

Ἡ τῶν Ἰνδῶν γῆ, φασὶν αὐτὴν οἱ συγγραφεῖς πολυ-
φάρμακόν τε καὶ τῶν βλαστημάτων τῶνδε δεινῶς πολύγονον
εἶναι· καὶ τὰ μὲν σώζειν αὐτῶν, καὶ ἐκ τῶν κινδύνων ῥύε-
σθαι τοὺς ὑπὸ τῶν δακέτων ὁμοῦ τῷ θανάτῳ ὄντας· πολλὰ
δὲ ἐκεῖθι τοιαῦτα· τὰ δὲ ἀπολλύναι καὶ διαφθείρειν ὀξύτα- 10
τα, ὧν ἓν περ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ὄφεως γινόμενον εἴη ἄν. Ἔστι
δὲ ἄρα οὗτος ὁ ὄφις κατὰ σπιθαμὴν τὸ μῆκος ὅσα ἰδεῖν·
χρόαν δὲ ἔοικε πορφύρᾳ τῇ βαθυτάτῃ· λευκὴν δὲ κεφαλὴν
καὶ οὐκέτι πορφυρᾶν περιηγοῦνται αὐτοῦ, λευκὴν δέ, οὐχ
ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀλλὰ καὶ χιόνος ἐπέκεινα καὶ γάλακτος πλέον 15
λευκήν. Ὀδόντων δὲ ἀγονός ἐστιν οὗτος ὁ ὄφις· εὑρίσκεται
δὲ ἐν τοῖς πυρωδεστάτοις τῆς Ἰνδικῆς χωρίοις· καὶ δάκνειν
μὲν ἥκιστός ἐστι, καὶ κατά γε τοῦτο φαίης ἂν τιθασὸν αὐ-
τὸν εἶναι καὶ πρᾶον, οὗ δ' ἂν κατεμέσῃ, ὡς ἀκούω, ἢ ἀν-
θρώπου τινὸς ἢ θηρίου, τοῦδε τὸ μέλος διασαπῆναι ἀνάγκη 20
πᾶν. Οὐκοῦν θηραθέντα αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐραίου μέρους ἐξαρ-
τῶσιν, καὶ οἷα εἰκὸς κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχει, καὶ εἰς γῆν
ὁρᾷ· ὑπ' αὐτῷ δὲ τῷ στόματι τοῦ θηρὸς ἀγγεῖόν τι τιθέασι
πεποιημένον χαλκοῦ, καὶ αἱ διὰ τοῦ στόματος σταγόνες ἐκεῖ-
ναι λείβονται ἐς τοῦτο, καὶ τὸ καταῤῥεῦσαν συνίσταταί τε 25
καὶ πήγνυται, καὶ ἐρεῖς ἰδὼν ἀμυγδαλῆς δάκρυον εἶναι. Καὶ
ὁ μὲν ἀποθνήσκει ὁ ὄφις, ὑφαιροῦσι δὲ τὸ σκεῦος, καὶ τι-
θέασιν ἄλλο· χαλκοῦν ἐστι καὶ ἐκεῖνο· νεκροῦ δὲ ἐκρεῖ πά-
λιν ὑγρὸς ἰχὼρ οὗτος, καὶ ἔοικεν ὕδατι· τριῶν δὲ ἡμερῶν
ἐῶσι, καὶ συνίσταται μέντοι καὶ οὗτος· ἡ δ' ἐπ' ἀμφοῖν δια- 30
φορὰ κατὰ τὴν χρόαν· ἡ μὲν γὰρ δεινῶς ἐστι μέλαινα, ἡ δὲ
ἠλέκτρῳ εἴκασται. Οὐκοῦν τούτου μὲν εἰ δοίης τινί, ὅσον

1 μέλος. Wyttenb.
11 F. excidit τοῦ πορφύρου post ἐκ τοῦ ὄφεως.
30 F. εἴη δ' ἂν ἐπ' ἀμφοῖν.

σησάμου μέγεθος ἀφελών, καὶ ἐμβαλὼν εἰς οἶνον ἢ εἰς σιτίον, πρῶτον μὲν αὐτὸν σπασμὸς περιλήψεται, καὶ μάλα ἰσχυρός, εἶτα διαστρέφονταί οἱ τὼ ὀφθαλμώ, ὁ δὲ ἐγκέφαλος διὰ τῶν ῥινῶν κατολισθαίνει θλιβόμενος, καὶ ἀποθνήσκει, καὶ οἴκτι-
5 στα μὲν ἀλλὰ ὤκιστα· ἐὰν δὲ ἔλαττον λάβῃ τοῦ φαρμάκου, ἄφυκτα μὲν αὐτῷ καὶ ἐντεῦθέν ἐστι, χρόνῳ δὲ ἀπόλλυται. Ἐὰν δὲ τοῦ μέλανος ὀρέξῃς, ὅπερ οὖν κατέῤῥευσε τεθνεῶτος, ὡς εἶναι σησάμου καὶ τοῦτο μέγεθος, ὕπόπυος γίνεται, καὶ φθόη καταλαμβάνει τὸν λαβόντα, καὶ ἐνιαυτοῦ ἀναλίσκεται
10 σηκεδόνι· πολλοὶ δὲ καὶ εἰς ἔτη δύο προῆλθον, κατὰ μικρὸν ἀποθνήσκοντες.

XXXVII. De struthiocameli ovis et cursu.

Ἡ στρουθὸς ἡ μεγάλη ᾠὰ μὲν ἀποτίκτει πολλά, οὐ πάντα δὲ τρέφει, ἀλλὰ ἀποκρίνει τὰ ἄγονα, τοῖς δὲ ἐγκάρποις ἐπῳάζει· καὶ ἐκ μὲν τούτων τοὺς νεοττοὺς ἐξέλεψεν,
15 ἐκεῖνα δὲ τὰ ἐκφαυλισθέντα τούτοις τροφὴν παρατίθησιν. Εἰ δὲ αὐτὴν διώκοι τις, ἡ δὲ οὐκ ἐπιτολμᾷ τῇ πτήσει, θεῖ δὲ τὰς πτέρυγας ἁπλώσασα· εἰ δὲ ἁλίσκεσθαι μέλλει, τοὺς παραπίπτοντας λίθους εἰς τοὐπίσω σφενδονᾷ τοῖς ποσίν.

XXXVIII. De passerum nidis.

Οἱ στρουθοὶ οἱ μικροὶ συνειδότες ἑαυτοῖς ἀσθένειαν διὰ
20 σμικρότητα τοῦ σώματος, ἐπὶ τοῖς ἀκρέμοσι τῶν κλάδων, τοῖς φέρειν αὐτοὺς δυναμένοις, τὰς νεοττιὰς συμπλάσαντες εἶτα μέντοι τὴν ἐκ τῶν θηρατῶν ἐπιβουλὴν ὡς τὰ πολλὰ διαφεύγουσιν, ἐπιβῆναι τῇ κλαδὶ μὴ δυναμένων· οὐ γὰρ αὐτοὺς φέρει διὰ λεπτότητα.

XXXIX. De vulpe vesparum nidos depopulante.

25 Αἱ δὲ ἀλώπεκες εἰς ὑπερβολὴν προήκουσαι κακουργίας καὶ τρόπου δολεροῦ, ὅταν θεάσωνται σφηκιὰν εὐθηνουμένην, αὗται μὲν ἀποστρέφονται τὸν χηραμὸν ἐκνεύουσαι, καὶ τὰς ἐκ τῶν κέντρων τρώσεις φυλαττόμεναι· καθιᾶσι δὲ τὴν οὐρὰν δασυτάτην τε οὖσαν, καὶ μηκίστην τὴν αὐτήν, καὶ δια-
30 σείουσαν τοὺς σφῆκας· οἱ δὲ προσέχονται τῷ τῶν τριχῶν δάσει. Ὅταν δὲ ἀναπλασθῶσιν αὐτῷ, προσαράττουσι τὴν οὐ-

---

23 τῷ κλαδί. Schn. 31 ἀναπλασθῶσιν. M. b. F. ἐμπλασθῶσιν.

ρὰν ἢ δένδρῳ, ἢ τοίχῳ, ἢ αἱμασιᾷ· παιόμενοι δὲ οἱ σφῆκες ἀποθνήσκουσιν· εἶτα ἦλθον ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον, καὶ τοὺς λοιποὺς προςαναλέξασαι, καὶ ἀποκτείνασαι κατὰ τοὺς πρώτους, ὅταν ἐννοήσωσι λοιπὸν εἰρήνην εἶναι καὶ ἀπὸ τῶν κέντρων ἐλευθερίαν, καθῆκαν τὸ στόμα καὶ τὰ σφηκία ἐσθίουσιν, μήτε θορυβούμεναι, μήτε μὴν τὰ κέντρα ὑφορώμεναι. 5

XL. De natura canis.

Κυνὸς κρανίον ῥαφὴν οὐκ ἔχει. Δραμὼν δὲ ἐπὶ πλέον λάγνος γίνεται, φασί, μᾶλλον. Κυνὸς δὲ γηρῶντος ἀμβλεῖς οἱ ὀδόντες, καὶ μελαίνονται. Εὔρινος δέ ἐστιν οὕτως, ὡς μήποτ᾽ ἂν ὀπτοῦ κυνείου κρέως, μήτ᾽ ἂν καρυκείᾳ τῇ ποικιλωτάτῃ καὶ δολερωτάτῃ καταγοητευθέντος γεύσασθαι. Τρεῖς δὲ ἄρα νόσοι κυνὶ ἀποκεκλήρωνται, καὶ οὐ πλείω, κυνάγχη, λύττα, ποδάγρα· ἀνθρώποις γε μὴν μυρίαι. Πᾶν δὲ ὅ τι ἂν ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος δηχθῇ, τοῦτο ἀποθνήσκει. Κύων δὲ ποδαγρήσας, σπανίως ἀναῤῥωσθέντα ὄψει αὐτόν. Κυνὶ δὲ βίος ὁ μήκιστος τεσσαρεςκαίδεκα ἔτη. Ἄργος δὲ ὁ Ὀδυσσέως καὶ ἡ περὶ αὐτὸν ἱστορία ἔοικε παιδιὰ Ὁμήρου εἶναι. 10 15

XLI. De venenatis aviculae cujusdam Indicae excrementis.

Ἔθνος ὀρνίθων Ἰνδικῶν βραχυτάτων καὶ τοῦτο εἴη ἄν· ἐν δὲ τοῖς πάγοις τοῖς ὑψηλοῖς νεοττεύει, καὶ ταῖς πέτραις ταῖς καλουμέναις λιτταῖς· καὶ ἔστι τὸ μέγεθος τὰ ὀρνύφια ὅσονπερ ᾠὸν πέρδικος· σανδαράκην δέ μοι νόει τὴν χρόαν αὐτῶν. Καὶ Ἰνδοὶ μὲν αὐτὸ φωνῇ τῇ σφετέρᾳ δίκαιρον φιλοῦσιν ὀνομάζειν· Ἕλληνες δέ, ὡς ἀκούω, δίκαιον. Τούτου τὸ ἀποπάτημα εἴ τις λάβοι ὅσον κέγχρου μέγεθος, λυθὲν ἐν τῷ πόματι, εἶτα εἰς ἑσπέραν ἀπέθανεν. Ἔοικε δὲ ὁ θάνατος ὕπνῳ, καὶ μάλα γε ἡδεῖ καὶ ἀνωδύνῳ, καὶ οἷον οἱ ποιηταὶ τὸν λυσιμελῆ φιλοῦσιν ὀνομάζειν, ἢ τὸν ἀβληχρόν· εἴη γὰρ ἂν καὶ οὗτος ἐλεύθερος ὀδύνης, καὶ τοῖς δεομένοις διὰ ταῦτα ἥδιστος. Σπουδὴν δὲ ἄρα τὴν ἀνωτάτω τίθενται Ἰνδοὶ εἰς τὴν κτῆσιν αὐτοῦ· αὐτὸ γὰρ κακῶν ἐπίληθον ἡγοῦνται τῷ ὄντι· καὶ οὖν καὶ ἐν τοῖς δώροις τοῖς μέγα τι- 20 25 30

10 F. μηδ᾽.
20 λιτταῖς. M. [σσ above]
31 καὶ οὖν om. M. m.

μίας τῶν Περσῶν τῷ βασιλεῖ ὁ Ἰνδῶν πέμπει καὶ τοῦτο· ὁ δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων προτιμᾷ λαβών, καὶ ἀποθησαυρίζει, κακῶν ἀνιάτων ἀντίπαλόν τε καὶ ἀμυντήριον, εἰ ἀνάγκη καταλάβοι· οὔκουν οὐδὲ ἔχει τις ἐν Πέρσαις αὐτὸ ἄλλος, ὅτι μὴ βασιλεύς τε αὐτός, καὶ μήτηρ ἡ βασιλέως. Καὶ διὰ ταῦτα ἀντικρίνοντες βασανίσωμεν τῶν φαρμάκων, τοῦ τε Ἰνδικοῦ καὶ τοῦ Αἰγυπτίου, ὁπότερον ἦν προτιμότερον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἐφ' ἡμέραν αὐτὴν ἀνεῖχέ τε καὶ ἀνέστελλε τὰ δάκρυα, τὸ Αἰγύπτιον, τὸ δὲ λήθην κακῶν παρεῖχεν αἰώνιον, τὸ Ἰνδικόν· καὶ τὸ μὲν [οὖν] γυναικὸς δῶρον ἦν, τὸ δὲ ὄρνιθος, ἢ ἀπορρήτως φύσεως δεσμῶν τῶν ὄντων βαρυτάτων ἀπολυούσης δι' ὑπηρέτου τοῦ προκειμένου καὶ προειρημένου. Καὶ Ἰνδούς, κτήσασθαί [φασιν] αὐτὸ εὐτυχήσαντας, ὡς τῆς ἐνταυθοῖ φρουρᾶς ἀπολυθῆναι ὅταν ἐθέλωσιν.

XLII. De attagene et meleagridibus de avibus.

Ὄρνις ὁ ἀτταγᾶς· μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ ἐν Ὄρνισι τῷ δράματι. Οὗτός τοι τὸ ἴδιον ὄνομα ἢ ἰθύνει φωνῇ φθέγγεται, καὶ ἀναμέλπει αὐτό. Λέγουσι δὲ καὶ τὰς καλουμένας μελεαγρίδας τὸ αὐτὸ δήπου δρᾶν τοῦτο, καὶ ὅτι Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως προσήκουσι κατὰ γένος μαρτυρεῖσθαι, καὶ μάλα εὐστόμως. Λέγει δὲ ὁ μῦθος, ὅσαι ἦσαν οἰκεῖαι τῷ Οἰνείδῃ νεανίᾳ, ταύτας εἰς δάκρυά τε ἴσχεται καὶ πένθος ἄτλητον ἐκπεσεῖν καὶ θρηνεῖν, οὐδέν τι τῆς λύπης ἄκος προσιεμένας· οἴκτῳ δὲ ἄρα τῶν θεῶν εἰς ταῦτα τὰ ζῷα ἀμεῖψαι τὸ εἶδος· ταῖς δὲ ἰνδάλματα καὶ σπέρμα τοῦ τότε πένθους ἐντακῆναι, καὶ εἰς νῦν ἔτι Μελέαγρόν τε ἀναμέλπειν, καὶ ὡς αὐτῷ προσήκουσιν ᾄδειν καὶ τοῦτο μέντοι. Ὅσοι δὲ ἄρα αἰδοῦνται τὸ θεῖον, καὶ εἰ μᾶλλον τὴν Ἄρτεμιν, οὐκ ἄν ποτε τῶνδε [τῶν] ὀρνίθων ἐπὶ τροφὴν προσάψαιντο· καὶ ἥ τις ἡ αἰτία ἴσασί τε οἱ τὴν νῆσον οἰκοῦντες τὴν Λέρον, καὶ ἔνεστι μαθεῖν ἀλλαχόθεν.

XLIII. De formicarum sedulitate.

Πέπυσμαι δὲ ὑπὲρ τῶν μυρμήκων καὶ ταῦτα. Οὕτως ἄρα αὐτοῖς τὸ ἐθελουργὸν καὶ τὸ ἐθελόπονον πάρεστιν ἀπρο-

---

27 F. καὶ ἔτι μᾶλλον. 28 ἐπὶ τροφῇ. Schn.

φασίστως, καὶ ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως ἐθελοκακούσης καὶ σκήψεως, εἰς ἣν ὑποικουρεῖ τὸ ῥᾴθυμον, ὡς κἂν ταῖς πανσελήνοις μηδὲ νύκτωρ βλακεύειν, μηδὲ ὀκνύειν, ἀλλ' ἔχεσθαι τῆς σπουδῆς. Ὦ ἄνθρωποι, μυρίας προφάσεις τε καὶ σκήψεις ἐς τὸ ῥαστωνεύειν ἐπινοοῦντες. Καὶ τί δεῖ καταλέγειν 5 τε καὶ ἐπαντλεῖν τὸν τοιοῦτον ὄχλον; κεκήρυκται γὰρ Διονύσια καὶ Λήναια καὶ Χύτροι καὶ Γεφυρισμοί· καὶ μετελθόντων ἐς τὴν Σπάρτην ἄλλα, καὶ ἐς Θήβας ἄλλα· καὶ κατὰ πόλιν μυρία ἑκάστην, τὰ μὲν βάρβαρον, τὰ δὲ Ἑλλάδα.

XLIV. De feris beneficiorum memoribus.

Μαρτύριον δὲ τῆς τῶν ζῴων φύσεως, ὅτι οὐ πάντῃ δυς- 10 μεταχείριστός ἐστιν, ἀλλὰ εὖ παθόντα ἀπομνησθῆναι τῆς εὐεργεσίας ἐστὶν ἀγαθὰ ἀγριώτατα ζῴων, ἐν τῇ Αἰγύπτῳ οἵ τε αἴλουροι καὶ οἱ ἰχνεύμονες, καὶ οἱ κροκόδειλοι καὶ τὸ τῶν ἱεράκων ἔτι φῦλον. Ἁλίσκεται δὲ κολακείᾳ τῇ κατὰ γαστέρα, καὶ ἐντεῦθεν ἡμερωθέντα λοιπὸν πρᾳότατα μένει· 15 καὶ οὐκ ἄν ποτε ἐπίθοιτο τοῖς εὐεργέταις τοῖς ἑαυτῶν, τοῦ θυμοῦ τοῦ συμφυοῦς τέως καὶ συγγενοῦς ἅπαξ παραλυθέντα. Ἄνθρωπος δὲ καὶ λόγου μετειληχὸς ζῷον, καὶ φρονήσεως ἀξιωθέν, καὶ αἰδεῖσθαι λαχόν, καὶ ἐρύθημα πιστευθέν, φίλου γίνεται βαρὺς πολέμιος, καὶ ὅσα ἀπόῤῥητα ἐπιστεύθη, ταῦτα 20 δι' αἰτίαν βραχυτάτην καὶ τὴν παρατυχοῦσαν εἰς ἐπιβουλὴν ἐξέπτυσε τὴν τοῦ πεπιστευκότος.

XLV. Historia de leone, urso et cane.

Θαύματος λόγον ἄξιόν φησιν Εὔδημος, καὶ τῷ γε ἀνδρὶ ὁ λόγος ὅδε ἐστί. Νεανίας θηρατικός, συμβιοῦν τοῖς τῶν ζῴων ἀγριωτάτοις οἷός τε, ἐκ νέων μέντοι καὶ βρεφῶν πεπω- 25 λευμένους εἶχε, συντρόφους τε καὶ συσσίτους ἑαυτοῖς γεγενημένους, κύνα καὶ ἄρκτον καὶ λέοντα· καὶ ταῦτα μὲν χρόνου πρὸς ἄλληλα εἰρήνην ἄγειν καὶ φίλα νοεῖν σφισι λέγει ὁ Εὔδημος· μιᾶς δὲ τυχεῖν ἡμέρας τὸν κύνα προςπαίζοντα τὴν ἄρκτον καὶ ὑπαικάλλοντα καὶ ἐρεσχελοῦντα, τὴν 30 δὲ οὐκ εἰωθότως ἐκθηριωθῆναι, καὶ ἐμπεσεῖν τῷ κυνί, καὶ λαφύξαι τοῖς ὄνυξι τοῦ δειλαίου τὴν γαστέρα, καὶ διασπά-

---

19 ἐρυθήματα. M. m. 29 προςπαίξαντα. b. c. r.

σασθαι αὐτόν· ἀγανακτῆσαι δὲ τῷ συμβάντι, ὁ αὐτός φησι, τὸν λέοντα, καὶ οἱονεὶ μισῆσαι τὸ ἄσπονδον τῆς ἄρκτου καὶ ἄφιλον, καὶ τὸν κύνα οἷα ἑταῖρον ποθῆσαι, καὶ εἰς δικαίαν προελθεῖν ὀργήν, καὶ ἐπιθεῖναι τῇ ἄρκτῳ τὴν δίκην, καὶ τὰ
5 αὐτὰ δρᾶσαι αὐτήν, ἅπερ οὖν εἰργάσατο τὸν κύνα ἐκείνη. Ὅμηρος μέν φησιν·

Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι·

ἔοικε δὲ ἡ φύσις δεικνύναι, ὅτι καὶ φίλον ἑαυτῷ τιμωρὸν καταλιπεῖν, ὦ φίλε Ὅμηρε, κέρδος ἐστίν· οἷόν τι καὶ περὶ
10 Ζήνωνος καὶ Κλεάνθους νοοῦμεν, εἴ τι ἀκούομεν.

XLVI. De cantharis tincturae inservientibus.

Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται θηρία, τὸ μέγεθος ὅσον γένοιντο ἂν οἱ κάνθαροι· καὶ ἔστιν ἐρυθρά, κινναβάρει δὲ εἰκάσαις ἄν, εἰ πρῶτον θεάσαιο αὐτά· πόδας ἔχει ταῦτα μηκίστους, καὶ προςάψασθαι μαλακά ἐστιν. Φύεται δὲ ἄρα ἐπὶ τῶν δέν-
15 δρων τῶν φερόντων τὸν ἤλεκτρον, καὶ σιτεῖται τὸν τῶν φυτῶν καρπὸν τῶνδε. Θηρῶσι δὲ αὐτὰ οἱ Ἰνδοί, καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ ἐξ αὐτῶν βάπτουσι τάς τε φοινικίδας, καὶ τοὺς ὑπ' αὐταῖς χιτῶνας, καὶ πᾶν ὅ τι ἂν ἐθέλωσιν ἄλλο ἐς τήνδε τὴν χρόαν ἐκτρέψαι τε καὶ χρῶσαι. Κομίζεται δὲ ἄρα ἡ
20 τοιάδε ἐσθὴς καὶ τῶν Περσῶν βασιλεῖ. Καὶ τό γε εὐειδὲς τῆς ἐσθῆτος δοκεῖ τοῖς Πέρσαις θαυμαστόν, καὶ ἀντικρινομένη δὲ τοῖς Περσῶν ἐπιχωρίοις κρατεῖ κατὰ πολὺ καὶ ἐκπλήττει, ὥς φησι Κτησίας· ἐπεὶ καὶ τῶν ᾀδομένων τῶν Σαρδιανικῶν ἐστί τε ὀξυτέρα καὶ τηλαυγεστέρα.

De cynocephalis Indicis.

25 Γίνονται δὲ ἐνταῦθα τῆς Ἰνδικῆς, ἔνθα οἱ κάνθαροι, καὶ οἱ καλούμενοι κυνοκέφαλοι, οἷς τὸ ὄνομα ἔδωκεν ἡ τοῦ σώματος ὄψις τε καὶ φύσις· τὰ δὲ ἄλλα ἀνθρώπων ἔχουσι, καὶ ἠμφιεσμένοι βαδίζουσι δορὰς θηρίων. Καί εἰσι δίκαιοι, καὶ ἀνθρώπων λυποῦσιν οὐδένα, καὶ φθέγγονται μὲν οὐδέν,
30 ὠρύονται δέ, τῆς γε μὴν Ἰνδῶν φωνῆς ἐπαΐουσιν. Τροφὴ δὲ αὐτοῖς τῶν ζῴων τὰ ἄγρια· αἱροῦσι δὲ αὐτὰ ῥᾷστα, καὶ γάρ εἰσιν ὠκιστοι, καὶ ἀποκτείνουσι καταλαβόντες, καὶ

20 F. τῷ τῶν Περσῶν β

ὀπτῶσιν οὐ πυρί, ἀλλὰ πρὸς τὴν εἵλην τὴν τοῦ ἡλίου, εἰς μοίρας διαξήναντες. Τρέφουσι δὲ καὶ αἶγας καὶ ὄϊς· καὶ σῖτον μὲν ποιοῦνται τὰ ἄγρια, πίνουσι δὲ τὸ ἐκ τῶν θρεμμάτων γάλα ὧν τρέφουσι. Μνήμην δὲ αὐτῶν ἐν τοῖς ἀλόγοις ἐποιησάμην, καὶ εἰκότως· ἔναρθρον γὰρ καὶ εὔσημον καὶ 5 ἀνθρωπίνην φωνὴν οὐκ ἔχουσιν.

XLVII. De chloride ave.

Χλωρὶς ὄνομα ὄρνιθος, ἥπερ οὖν οὐκ ἂν ἀλλαχόθεν ποιήσαιτο τὴν καλιὰν ἢ ἐκ τοῦ λεγομένου συμφύτου· ἔστι δὲ ῥίζα τὸ σύμφυτον εὑρεθῆναί τε καὶ ὀρύξαι χαλεπή· στρωμνὴν δὲ ὑποβάλλεται τρίχας καὶ ἔρια. Καὶ ὁ μὲν θῆλυς ὄρνις 10 οὕτω κέκληται· ὁ δὲ ἄῤῥην, χλωρίωνα καλοῦσιν αὐτόν, καὶ ἔστι τὸν βίον μηχανικός, μαθεῖν τε [πᾶν] ὅ τι οὖν ἀγαθός, καὶ τλήμων ὑπομεῖναι τὴν ἐν τῷ μανθάνειν βάσανον, ὅταν ἁλῷ. Καὶ διὰ μὲν τοῦ χειμῶνος ἄφετον καὶ ἐλεύθερον οὐκ ἂν ἴδοι τις αὐτόν, ἠριναὶ δὲ ὅταν ὑπάρχωνται τροπαὶ τοῦ 15 ἔτους, τηνικαῦτα ἐπιφαίνοιτο· Ἀρκτούρου τε ἐπιτολαί, ὁ δὲ ἀναχωρεῖ εἰς τὰ οἰκεῖα, ὁπόθεν καὶ δεῦρο ἐστάλη.

XLVIII. Tauri furentis placatio.

Ὑπὸ θυμοῦ τεθηγμένον ταῦρον καὶ ὑβρίζοντα εἰς κέρας, καὶ σὺν ὁρμῇ καὶ ἀκατασχέτως φερόμενον, οὐχ ὁ βουκόλος ἐπέχει, οὐ φόβος ἀναστέλλει, οὐκ ἄλλο τοιοῦτον· ἄνθρωπος 20 δὲ ἵστησιν αὐτὸν καὶ παραλύει τῆς ὁρμῆς, τὸ δεξιὸν αὐτοῦ γόνυ διασφίγξας ταινίᾳ, καὶ ἐντυχὼν αὐτῷ.

XLIX. De natura pantherae.

Ἡ πάρδαλις πέντε ἔχει δακτύλους ἐν τοῖς ποσὶ τοῖς προσθίοις, ἐν δὲ τοῖς κατόπιν τέτταρας. Ἡ δὲ θήλεια εὐρωστοτέρα τοῦ ἄῤῥενος. Ἐὰν δὲ γεύσηται ἀγνοοῦσα τοῦ 25 καλουμένου παρδαλιάγχου, πόα δέ ἐστιν, ἀποπάτημα ἀνθρώπου ποθὲν ἀνιχνεύσασα, διασώζεται.

L. Equi inferiore cilio carent.

Οἱ ἵπποι, τὰς κάτω βλεφαρίδας οὔ φασιν αὐτοὺς ἔχειν· Ἀπελλῆν οὖν τὸν Ἐφέσιον αἰτίαν λέγουσιν ἔχειν, ἐπεί τινα ἵππον γράφων οὐ παρεφύλαξε τὸ ἴδιον τοῦ ζῴου. Οἱ δὲ οὐκ 30 Ἀπελλῆν φασι ταύτην τὴν αἰτίαν ἐνέγκασθαι, ἀλλὰ Νίκω-

---

15 ἑσπεριναί. Schn. 31 Μίκωνα. Gron.

να, ἀγαθὸν μὲν ἄνδρα γράψαι τὸ ζῷον τοῦτο, σφαλέντα δ' οὖν ἐς μόνον τὸ εἰρημένον.

LI. De asilo tabano

Τὸν οἶστρόν φασιν ὅμοιον εἶναι μυίᾳ μεγίστῃ, καὶ εἶναι στερεὸν καὶ εὐπαγῆ, καὶ ἔχειν κέντρον ἰσχυρὸν ἠρτημένον 5 τοῦ στόματος, καὶ προΐεσθαι δὲ καὶ ἦχον βομβώδη. Τὸν μὲν οὖν μύωπα ὅμοιον φύεσθαι τῇ καλουμένῃ κυνομυίᾳ, βομβεῖν δὲ τοῦ οἴστρου μᾶλλον, ἔχειν δὲ ἔλαττον τὸ κέντρον.

LII. De feroi Indiae norum na ra, et nibus.

Ὄνους ἀγρίους οὐκ ἐλάττονας ἵππων τὰ μεγέθη ἐν Ἰνδοῖς γίνεσθαι πέπυσμαι· καὶ λευκοὺς μὲν τὸ ἄλλο εἶναι σῶ-10μα, τήν γε μὴν κεφαλὴν ἔχειν πορφύρᾳ παραπλησίαν, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἀποστέλλειν κυανοῦ χρόαν. Κέρας δὲ ἔχει ἐπὶ τῷ μετώπῳ, ὅσον πήχεως τὸ μέγεθος καὶ ἡμίσεος προσέτι, καὶ τὸ μὲν κάτω μέρος τοῦ κέρατος εἶναι λευκόν, τὸ δὲ ἀνωτέρω φοινικοῦν, τό γε μὴν μέσον μέλαν δεινῶς. Ἐκ 15δὴ τῶνδε τῶν ποικίλων κεράτων πίνειν Ἰνδοὺς ἀκούω, καὶ ταῦτα οὐ πάντας, ἀλλὰ τοὺς τῶν Ἰνδῶν κρατίστους, ἐκ διαστημάτων αὐτοῖς χρυσὸν περιχέοντας, οἱονεὶ ψελλίοις τισὶ κοσμήσαντας βραχίονα ὡραῖον ἀγάλματος. Καί φασι νόσων ἀφύκτων ἀμαθῆ καὶ ἄπειρον γενέσθαι τὸν ἀπογευσάμενον ἐκ 20τοῦδε τοῦ κέρατος· μήτε γὰρ σπασμῷ ληφθῆναι ἂν αὐτόν, μήτε τῇ καλουμένῃ ἱερᾷ νόσῳ, μήτε μὴν διαφθαρῆναι φαρμάκοις· ἐὰν δέ τι καὶ πρότερον ᾖ πεπωκὼς κακόν, ἀνεμεῖν τοῦτο, καὶ ὑγιᾶ γενέσθαι αὐτόν. Πεπίστευται δὲ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν ὄνους καὶ ἡμέρους καὶ ἀγρίους, 25καὶ τὰ ἄλλα τὰ μώνυχα θηρία ἀστραγάλους οὐκ ἔχειν, οὐδὲ μὴν ἐπὶ τῷ ἥπατι χολήν, ὄνους δὲ τοὺς Ἰνδοὺς λέγει Κτησίας τοὺς ἔχοντας τὸ κέρας ἀστραγάλους φορεῖν, καὶ ἀχόλους μὴ εἶναι· λέγονται δὲ οἱ ἀστράγαλοι μέλανες εἶναι, καὶ εἴ τις αὐτοὺς συντρίψαι, εἶναι τοιοῦτοι καὶ τὰ ἔνδον. Εἰσὶ 30δὲ καὶ ὤκιστοι οἵδε οὐ μόνον τῶν ὄνων, ἀλλὰ καὶ ἵππων καὶ ἐλάφων· καὶ ὑπάρχονται μὲν ἡσυχῇ τοῦ δρόμου, κατὰ μικρὰ δὲ ἐπιῤῥώννυνται, καὶ διώκειν ἐκεῖνον, τοῦτο δὴ τὸ ποιητικόν, μεταθεῖν τὰ ἀκίχητά ἐστιν. Ὅταν γε μὴν ὁ

θῆλυς τέκῃ, καὶ περιάγηται τὰ ἀρτιγενῆ, σύννομοι αὐτοῖς οἱ πατέρες αὐτῶν φυλάττονται τὰ βρέφη. Διατριβαὶ δὲ τοῖς ὄνοις τῶν Ἰνδικῶν πεδίων τὰ ἐρημότατα. Ἐπιόντων δὲ τῶν Ἰνδῶν ἐπὶ τὴν ἄγραν αὐτῶν, τὰ μὲν ἁπαλὰ καὶ ἔτι νεαρὰ ἑαυτῶν νέμεσθαι κατόπιν ἐῶσιν, αὐτοὶ δὲ ὑπερμαχοῦσι, καὶ 5 ἐπίασι τοῖς ἱππεῦσιν ὁμόσε, καὶ τοῖς κέρασι παίουσι. Τοσαύτη δὲ ἄρα ἡ ἰσχὺς ἡ τῶνδέ ἐστιν, οὐδὲν ἀντέχει αὐτοῖς παιόμενον, ἀλλὰ εἴκει, καὶ διακόπτεται, καί, ἐὰν τύχῃ, κατέθλασται καὶ ἀχρεῖόν ἐστιν. Ἤδη δὲ καὶ ἵππων πλευραῖς ἐμπεσόντες διέσχισαν, καὶ τὰ σπλάγχνα ἐξέχεαν· ἔνθεν τοι 10 καὶ ὀῤῥωδοῦσιν αὐτοῖς πλησιάζειν οἱ ἱππεῖς· τὸ γάρ τοι τίμημα τοῦ γενέσθαι πλησίον θάνατός ἐστιν οἴκτιστος αὐτοῖς, καὶ ἀπόλλυνται καὶ αὐτοὶ καὶ [οἱ] ἵπποι. Δεινοὶ δέ εἰσι καὶ λακτίσαι. Δήγματα δὲ ἄρα ἐς τοσοῦτον καθικνεῖται αὐτῶν, ὡς ἀποσπᾶν τὸ περιληφθὲν πᾶν. Ζῶντα μὲν οὖν τέλειον οὐκ 15 ἂν λάβοις, βάλλονται δὲ ἀκοντίοις καὶ οἰστοῖς· καὶ τὰ κέρατα οὕτως τὰ ἐξ αὐτῶν Ἰνδοὶ νεκρῶν σκυλεύσαντες, ὡς εἶπον, περιέπουσιν. Ὄνων δὲ Ἰνδῶν ἄβρωτόν ἐστι κρέας· τὸ δὲ αἴτιον, πέφυκεν εἶναι πικρότατον.

LIII. *De animalibus numerandi peritis.*

Εἶναι δὲ ἄλογα μὲν ζῷα, φυσικὴν δὲ ἔχειν ἀριθμητικὴν 20 μὴ διδαχθέντα, Εὔδημός φησιν, καὶ ἐπάγει μαρτύριον ἐκεῖνο τῶν ἐν τῇ Λιβύῃ ζῴων· τὸ δὲ ὄνομα οὐ λέγει, ἃ δὲ λέγει, ταῦτά ἐστιν. Ὅ τι ἂν θηράσῃ, ποιεῖν μοίρας ἕνδεκα, καὶ τὰς μὲν δέκα σιτεῖσθαι, τὴν δὲ ἑνδεκάτην ἀπολιπεῖν (ὅτῳ δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐννοίᾳ τίνι, σκοπεῖν ἄξιον) ἀπαρχήν 25 γε τινὰ ἢ δεκάτην, ὡς ἂν εἴποις. Οὐκοῦν ἐκπλαγῆναι δίκαιον τὴν αὐτοδίδακτον σοφίαν. Τήν δέ γε μονάδα, καὶ δυάδα, καὶ τοὺς ἑξῆς ἀριθμοὺς ζῷον οἶδεν ἄλογον· ἀνθρώπῳ δὲ δεῖ πόσων μὲν τῶν μαθημάτων, πόσων δὲ τῶν πληγῶν, ἵνα ἢ μάθῃ ταῦτα εὖ καὶ καλῶς, ἢ πολλάκις μὴ μάθῃ. 30

LIV. *Historia de aspide puerum amante.*

Λέγουσιν Αἰγύπτιοι, καὶ ῥᾳθύμως αὐτῶν οὐκ ἀκούουσιν ἄνδρες φιλόσοφοι, ἔν τινι νομῷ τῶν Αἰγυπτίων, ὅνπερ

26 F: Οὔκουν — σοφίαν;.

σὺν ἐξ Ἡρακλέους τοῦ Διὸς ὀνομάζουσιν, ὡραῖον παῖδα, ὡς ἂν Αἰγύπτιον, χηνῶν ποιμένα, ἐράστριαν ἀσπίδα λαχεῖν, καὶ μέντοι ἐπ' αὐτῇ εἶναι θαυμαστόν· εἶτα φοιτῶσαν τῷ ἐρωμένῳ ὄναρ προλέγειν τὰς ἐπιβουλὰς τὰς εἰς αὐτὸν πα-5 νουργουμένας ἐκ θατέρου θηρίου, ὅπερ ἦν αὐτῇ σύννομον, ὡς ἂν εἴποι τις, ζηλοτυπίᾳ τινὶ τῇ πρὸς τὸν παῖδα ὑπὲρ τῆς νύμφης τῆς ἀσπίδος ταῦτα πειρωμένου δρᾶν τοῦ ἄῤῥενος· τὸν δὲ ἐπακούοντα πείθεσθαι καὶ φυλάττεσθαι. Ὅμηρος μὲν οὖν ἔδωκεν ἵππῳ φωνήν, ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις, ᾗ νόμων οὐ-10 δὲν μέλει, φησὶν Εὐριπίδης.

LV. De camelorum aetate et exsectione.

Καμήλους ἔτη βιοῦν καὶ πεντήκοντα ἀκήκοα, τὰς δὲ ἐκ Βάκτρων πέπυσμαι προϊέναι καὶ εἰς δὶς τοσαῦτα. Καὶ οἵ γε ἄῤῥενες καὶ πολεμικοί, ἐκτέμνουσιν αὐτοὺς οἱ Βάκτριοι, τὴν ὕβριν καὶ τὸ ἀκολασταίνειν ἀφαιροῦντες, τὴν δὲ ῥώμην 15 αὐτοῖς φυλάττοντες· καίονται δὲ καὶ αἱ θήλειαι τὰ ἐξάπτοντα εἰς οἶστρον μέρη αὐτάς.

LVI. De phocae erga hominem amore.

Φώκην Εὔδημος λέγει ἐρασθῆναι ἀνδρὸς σπογγιὰς θηρεύειν συνειθισμένου, καὶ προϊοῦσαν τῆς θαλάττης, ἔνθα ἦν ὕπαντρος πέτρα ὁμιλεῖν αὐτῷ. Τῶν δὲ ὁμοτέχνων ἦν ἄρα 20 οὗτος αἴσχιστος, ἀλλὰ ἐδόκει τῇ φώκῃ ὡραιότατος εἶναι· καὶ θαῦμα ἴσως οὐδέν, ἐπεὶ καὶ ἄνθρωποι πολλάκις τῶν ἧττον καλῶν ἠράσθησαν, ἐς τοὺς ὡραιοτάτους οὐ παθόντες οὐδέν, ἀλλ' ἀμελήσαντες αὐτῶν.

LVII. De hydri morsus effectu.

Ἀριστοτέλης λέγει τὸν ὑπὸ ὕδρου πληγέντα παραχρῆμα 25 ὀσμὴν βαρυτάτην ἀπεργάζεσθαι, ὡς μὴ οἷόν τε εἶναι προςπελάσαι αὐτῷ τινα· λήθην τε καταχεῖσθαι τῷ πληγέντι ὁ αὐτὸς λέγει, καὶ μέντοι καὶ ἀχλὺν κατὰ τῶν ὀμμάτων πολλὴν καὶ λύτταν ἐπιγίνεσθαι, καὶ τρόμον εὐθὺς μάλα ἰσχυρόν, καὶ ἀπόλλυσθαι διὰ τρίτης αὐτόν.

LVIII. De oenade ave.

30 Τὴν οἰνάδα ὄρνεον εἰδέναι χρὴ οὖσαν, οὐ μήν, ὥς τινες, ἄμπελον. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης μεῖζον μὲν αὐτὸ εἶναι φάσσης, περιστερᾶς γε μὴν ἧττον. Καλοῦνται δέ, ὡς ἀκούω, καὶ ἐν τῇ Σπάρτῃ οἰναδοθῆραι τινές. *Λέγοιτο δ' ἂν τι καὶ

κίρκη, διαλλάττον τοῦ κίρκου ὄρνεον οὐ μόνον τῷ γένει, φασίν, ἀλλὰ καὶ τὴν φύσιν.

LIX. De cyano ave.

Κύανος ὄνομα, ὄρνις τὴν φύσιν, ἀπάνθρωπος τὸν τρόπον, μισῶν μὲν τὰς ἀστυκὰς διατριβὰς καὶ τὰς κατ' οἰκίαν αὐλίσεις, φεύγων δὲ καὶ τὰς ἐν ἀγροῖς διατριβάς, καὶ ὅπου 5 καλύβαι τε καὶ ἀνθρώπων αὔλια· χαίρων δὲ ἐρημίαις, καὶ ἡδόμενος ὀρείοις κορυφαῖς καὶ πάγοις ἀποτόμοις. Ἀλλ' οὔτε ἠπείροις φιληδεῖ, οὔτε νήσοις ἀγαθαῖς, Σκύρῳ δέ, καὶ εἴ τις τοιαύτη ἑτέρα ἄγαν λυπρὰ καὶ ἄγονος, καὶ ἀνθρώπων χηρεύουσα ὡς τὰ πολλά. 10

LX. De spino ave.

Σπίνοι δὲ ἄρα σοφώτεροι καὶ ἀνθρώπων τὸ μέλλον προεγνωκέναι. Ἴσασι γοῦν καὶ χειμῶνα μέλλοντα, καὶ χιόνα ἐσομένην προμηθέστατα ἐφυλάξαντο· καὶ τοῦ καταληφθῆναι δέει ἀποδιδράσκουσιν εἰς τὰ ἀλσώδη χωρία καὶ τὰ δασέα, καὶ αὐτοῖς τὰ δάση κρησφύγετα, ὡς ἂν εἴποις, ἐστίν. 15

8 Σύρῳ. M. m. a.

LIBER QUINTUS.

Γῆν τὴν Παριανῶν καὶ τὴν γείτονα Κύζικον ὄρνιθας οἱ-
μέλανας ἰδεῖν φασιν, τὸ δὲ σχῆμα εἴποις ἱέρακας αὐτούς
ἄγευστοι δέ εἰσι σαρκῶν, καὶ σωφρονοῦσι περὶ γαστέρα,
αὐτοῖς τὰ σπέρματα εἶναι δεῖπνον ἀπόχρη. Ὅταν δὲ
ἄρξηται τὸ μετόπωρον, εἰς τὴν Ἰλιάδα γῆν ἀγέλη τῶνδε
ὀρνίθων — καλοῦσι δὲ αὐτοὺς Μέμνονας — εὐθὺ τοῦ
μνονείου τάφου φοιτῶσι. Λέγουσι δὲ οἱ τὴν Τρωάδα ἔτι
οῦντες ἠρίον εἶναί τι τῷ τῆς Ἠοῦς Μέμνονι εἰς τιμὴν ἀνε-
καὶ αὐτὸν μὲν τὸν νεκρὸν ἐς τὰ Σοῦσα, τὰ οὕτω Μεμνό-
ι ὑμνούμενα, ὑπὸ τῆς μητρὸς κομισθέντα μετέωρον ἐκ
φόνων, τυχεῖν κηδεύσεως τῆς προσηκούσης αὐτῷ, ὀνο-
ζεσθαι δέ οἱ τὴν στήλην τὴν ἐνταῦθα ἄλλως. Οὐκοῦν
ς ὄρνιθας τοὺς ἐπωνύμους τοῦ ἥρωος τοῦ προειρημένου
ικνεῖσθαι κατὰ πᾶν ἔτος, καὶ διαιρεῖσθαί τε καὶ διασχί-
θαι εἰς ἔχθραν καὶ διαφοράν, καὶ μάχεσθαι μάχην καρ-
άν, καὶ ἐς τοσοῦτον ἔστ' ἂν οἱ μὲν αὐτῶν ἀποθάνωσιν οἱ
ίσεις, οἱ δὲ ἀπέλθωσιν οἱ κρατήσαντες ἔνθεν καὶ ἀφίκοντο.
ως οὖν ταῦτα δρᾶται καὶ ὁπόθεν, οὔ μοι σχολὴ φιλοσο-
ν νῦν, οὐδὲ μὴν τὰ τῆς φύσεως ἀπόῤῥητα ἀνιχνεύειν.
ήσεται δὲ ἐκεῖνο· ἐπιτάφιον τῷ παιδὶ τῷ τῆς Ἠοῦς καὶ
ωνοῦ τοῦτον ὅσα ἔτη τὸν ἀγῶνα ἀθλοῦσιν οἱ προειρη-
οι ὄρνιθες· Πελίαν δὲ ἅπαξ ἐτίμησαν Ἕλληνες ἀγῶνι,
ὶ Ἀμαρυγκέα, καὶ μέντοι καὶ Πάτροκλον, καὶ τὸν ἀντί-
λον Μέμνονος τὸν Ἀχιλλέα.

I. Memnonides aves, ad Memnonis tumulum quotannis pugnantes.

Ἐν τῇ Κρήτῃ γλαῦκα μὴ γίνεσθαί φασι τὸ παράπαν,
λὰ καὶ εἰςκομισθεῖσαν ἔξωθεν ἀποθνήσκειν. Ἔοικε δὲ ὁ

II. Creta neque noctuas ne-

que noxias feras alens.

Εὐριπίδης ἀβασανίστως πεποιηκέναι τὸν Πολύειδον ὁρῶντα τήνδε τὴν ὄρνιν, καὶ ἐξ αὐτῆς τεκμηράμενον ὅτι εὑρήσει καὶ τὸν Γλαῦκον τὸν τεθνεῶτα τοῦ Μίνω τὸν υἱόν. Πυνθάνομαι δὲ ἔγωγε λόγους Κρῆτας ᾄδειν, καὶ διδάσκειν ἐκεῖνα καὶ πρὸς τοῖς ἤδη διηνυσμένοις· δῶρον λαβεῖν τὴν γῆν τὴν Κρητικὴν ἐκ Διός, οἷα δήπου τροφόν, καὶ τὴν κρύψιν τὴν ὑμνουμένην ἀποκρύψασαν αὐτόν, ἐλευθέραν εἶναι θηρίου πονηροῦ καὶ ἐπὶ λύμῃ γεννωμένου παντός, καὶ μήτε αὐτὴν τίκτειν, μήτε ἔξωθεν κομισθὲν τρέφειν· καὶ τὴν μὲν ἀποδείκνυσθαι τοῦ δώρου τὴν ἰσχύν· τῶν γάρ τοι προειρημένων ἄγονον εἶναι, εἰ δὲ ἐπὶ πείρᾳ τις ἢ ἐλέγχῳ τῆς ἐκ Διὸς χάριτος τῶν ὀθνείων τι εἰςαγάγοι, τὸ δὲ ἐπιψαῦσαν μόνον τῆς γῆς ἀπόλλυσθαι.

Praestigiatorum artificium.

Οὐκοῦν τοὺς θηρῶντας τοὺς ὄφεις ἐν τῇ πλησίον Λιβύῃ τοιαῦτα παλαμᾶσθαι· ἡμερώσαντες ἄγουσιν εἰς θαῦμα οἵδε οἱ γόητες τῶν δακέτων θηρία πολλά, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐπάγονται φόρτον γῆς τῆς Λιβύσσης σφίσι τὸ ἀρκοῦν εἰς τὴν χρείαν· προμηθείᾳ δὲ τῶν ὄφεων τοῦτο δρῶσιν, ἵνα μὴ ἀπόλωνται· καὶ διὰ ταῦτα εἰς τὴν νῆσον τὴν προειρημένην ὅταν ἀφίκωνται, οὐ πρότερον κατατίθενται τὰ ζῷα, πρὶν ἢ ὑποσπεῖραι τὴν ξένην γῆν, ἣν ἐπήγοντο· καὶ ἐπὶ τούτοις ἀθροίζουσι τὰ πλήθη, καὶ μέντοι καὶ τοὺς ἀνοήτους τε καὶ πολλοὺς ἐκπλήττουσιν. Ἕως μὲν οὖν ἕκαστον αὐτῶν κατὰ χώραν μένει συνεσπειραμένον τε καὶ ἱδρυμένον, καὶ ἐπανίσταται μέν, οὐ μὴν ὑπερβάλλει τὴν οἰκείαν κόνιν καὶ σύντροφον, ἐς τοσοῦτον ζῇ· ἐὰν δὲ ἐκφοιτήσῃ εἰς τὴν ὀθνείαν καὶ ἑαυτῷ ξένην γῆν, τὴν ἐχθραίνουσαν αὐτῷ, ἀποθνήσκει, καὶ εἰκότως. Εἰ γὰρ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς νεῦμα ἀτελὲς οὔτε πρὸς [τὴν] Θέτιν ἐγένετο, οὔτε πρὸς ἄλλον τινὰ γένοιτο ἄν, σχολῇ δήπου πρὸς τὴν αὐτοῦ τροφὸν ἐκεῖνο φανεῖται ἄκυρον.

III.
Ingentis in Indo fluvio vermis descriptio.

Ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς ἄθηρός ἐστι· μόνος δὲ ἐν αὐτῷ τίκτεται σκώληξ, φασί, καὶ τὸ μὲν εἶδος αὐτῷ ὁποῖον δήπου καὶ τοῖς ἐκ τῶν ξύλων γεννωμένοις τε καὶ τρεφομένοις, ἑπτὰ δὲ πηχῶν τὸ μῆκος προήκουσιν οἱ ἐκεῖθι, εὑρεθεῖεν δ' ἂν καὶ

μείζους ἔτι καὶ ἐλάττους· τὸ πάχος δὲ αὐτῶν δεκαετὴς παῖς γεγονὼς μόλις ταῖς χερσὶ περιβάλλειν ἀρκέσειε. Τούτοις δὴ ἄνω μὲν εἷς ὀδοὺς προςπέφυκεν, κάτω δὲ ἄλλος, τετράγωνοι δὲ ἄμφω, πυγόνος δὲ τὸ μῆκος. Τοσοῦτον δὲ ἄρα τῶν ὀδόν-
5 των αὐτοῖς τὸ κράτος ἐστίν, ὥςτε πᾶν ὅ τι ἂν ὑπ' αὐτοῖς λάβωσι συντρίβουσι ῥᾷστα, ἐάν τε λίθος ᾖ, ἐάν τε ἥμερον ζῷον ἢ ἄγριον. Καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν κάτω καὶ ἐν βυθῷ τοῦ ποταμοῦ διατρίβουσι, τῷ πηλῷ καὶ τῇ ἰλύϊ φιληδοῦντες, καὶ ἐντεῦθεν οὐκ εἰσὶν ἔκδηλοι· νύκτωρ δὲ προΐασιν εἰς τὴν γῆν,
10 καὶ ὅτῳ ἂν περιτύχωσιν, ἢ ἵππῳ ἢ βοῒ ἢ ὄνῳ, συντρίβουσιν αὐτόν, εἶτα σύρουσιν εἰς τὰ ἑαυτῶν ἤθη, καὶ ἐσθίουσιν ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ πάντα βρυκῶσι τὰ μέλη, πλὴν τῆς τοῦ ζῴου κοιλίας. Εἰ δὲ αὐτοὺς καὶ ἐν ἡμέρᾳ πιέζοι λιμός, εἴτε κάμηλος πίνοι ἐπὶ τῆς ὄχθης, εἴτε βοῦς, ὑπανερπύσαν-
15 τες, καὶ λαβόμενοι ἄκρων τῶν χειλέων μάλα εὐλαβῶς, ὁρμῇ βιαιοτάτῃ καὶ ἕλξει ἐγκρατεῖ εἰς τὸ ὕδωρ ἄγουσιν, καὶ δεῖπνον ἴσχουσιν. Δορὰ δὲ ἕκαστον περιαμπέχει τὸ πάχος καὶ δύο δακτύλων. Ἄγρα δὲ ἡ κατ' αὐτῶν καὶ θήρα τρόπον τόνδε τετέχνασται. Ἄγκιστρον παχὺ καὶ ἰσχυρὸν ἁλύσει σιδηρᾷ
20 προςηρτημένον καθιᾶσι, προςδήσαντες αὐτῷ λευκολίνου πλατέος ὅπλον, ἐρίῳ κατειλήσαντες καὶ τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸ ὅπλον, ἵνα μὴ διατράγῃ ὁ σκώληξ αὐτά, ἀναπήξαντες δὲ εἰς τὸ ἄγκιστρον ἄρνα ἢ ἔριφον εἶτα μέντοι εἰς τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ μεθιᾶσιν. Ἔχονται δὲ ἄνθρωποι τοῦ ὅπλου καὶ
25 τριάκοντα, καὶ ἕκαστος ἀκόντιόν τε ἐνηγκύληται, καὶ μάχαιραν παρήρτηται· καὶ παράκειται ξύλα εὐτρεπῆ, παίειν εἰ δέοι· κρανείας δέ ἐστι ταῦτα, ἰσχυρὰ ἄγαν· εἶτα περισχεθέντα τῷ ἀγκίστρῳ, καὶ τὸ δέλεαρ καταπιόντα τὸν σκώληκα ἕλκουσιν· θηραθέντα δὲ ἀποκτείνουσι, καὶ πρὸς τὴν
30 εἵλην κρεμῶσι τριάκοντα ἡμερῶν· λείβεται δὲ ἐξ αὐτοῦ ἔλαιον παχὺ εἰς ἀγγεῖα κεράμου· ἀφίησι δὲ ἕκαστον ζῷον εἰς κοτύλας δέκα. Τοῦτο δὴ τὸ ἔλαιον βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν κομίζουσι,

[margin: et captura.]

2 F. ἂν excidit ante ἀρκέσειε. 5 ὥςτε om. Ed. Gesn. b. c. 12 βρύκουσι. Schn.

que noxias feras alens.

Εὐριπίδης ἀβασανίστως πεποιηκέναι τὸν Πολύειδον ὁρῶντα τήνδε τὴν ὄρνιν, καὶ ἐξ αὐτῆς τεκμηράμενον ὅτι εὑρήσει καὶ τὸν Γλαῦκον τὸν τεθνεῶτα τοῦ Μίνω τὸν υἱόν. Πυνθάνομαι δὲ ἔγωγε λόγους Κρῆτας ᾄδειν, καὶ διδάσκειν ἐκεῖνα καὶ πρὸς τοῖς ἤδη διηνυσμένοις· δῶρον λαβεῖν τὴν γῆν τὴν Κρη- 5 τικὴν ἐκ Διός, οἷα δήπου τροφόν, καὶ τὴν κρύψιν τὴν ὑμνουμένην ἀποκρύψασαν αὐτόν, ἐλευθέραν εἶναι θηρίου πονηροῦ καὶ ἐπὶ λύμῃ γεννωμένου παντός, καὶ μήτε αὐτὴν τίκτειν, μήτε ἔξωθεν κομισθὲν τρέφειν· καὶ τὴν μὲν ἀποδείκνυσθαι τοῦ δώρου τὴν ἰσχύν· τῶν γάρ τοι προειρημένων ἄγονον εἶναι, 10 εἰ δὲ ἐπὶ πείρᾳ τις ἢ ἐλέγχῳ τῆς ἐκ Διὸς χάριτος τῶν ὀθνείων τι εἰςαγάγοι, τὸ δὲ ἐπιψαῦσαν μόνον τῆς γῆς ἀπόλλυσθαι.

Praestigiatorum artificium.

Οὐκοῦν τοὺς θηρῶντας τοὺς ὄφεις ἐν τῇ πλησίον Λιβύῃ τοιαῦτα παλαμᾶσθαι· ἡμερώσαντες ἄγουσιν εἰς θαῦμα οἷδε οἱ γόητες τῶν δακέτων θηρία πολλά, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐπάγονται 15 φόρτον γῆς τῆς Λιβύσσης σφίσι τὸ ἀρκοῦν εἰς τὴν χρείαν· προμηθείᾳ δὲ τῶν ὄφεων τοῦτο δρῶσιν, ἵνα μὴ ἀπόλωνται· καὶ διὰ ταῦτα εἰς τὴν νῆσον τὴν προειρημένην ὅταν ἀφίκωνται, οὐ πρότερον κατατίθενται τὰ ζῷα, πρὶν ἢ ὑποσπεῖραι τὴν ξένην γῆν, ἣν ἐπήγοντο· καὶ ἐπὶ τούτοις ἀθροίζουσι 20 τὰ πλήθη, καὶ μέντοι καὶ τοὺς ἀνοήτους τε καὶ πολλοὺς ἐκπλήττουσιν. Ἕως μὲν οὖν ἕκαστον αὐτῶν κατὰ χώραν μένει συνεσπειραμένον τε καὶ ἱδρυμένον, καὶ ἐπανίσταται μέν, οὐ μὴν ὑπερβάλλει τὴν οἰκείαν κόνιν καὶ σύντροφον, ἐς τοσοῦτον ζῇ· ἐὰν δὲ ἐκφοιτήσῃ εἰς τὴν ὀθνείαν καὶ ἑαυτῷ 25 ξένην γῆν, τὴν ἐχθραίνουσαν αὐτῷ, ἀποθνήσκει, καὶ εἰκότως. Εἰ γὰρ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς νεῦμα ἀτελὲς οὔτε πρὸς [τὴν] Θέτιν ἐγένετο, οὔτε πρὸς ἄλλον τινὰ γένοιτο ἄν, σχολῇ δήπου πρὸς τὴν αὐτοῦ τροφὸν ἐκεῖνο φανεῖται ἄκυρον.

III. Ingentis in Indo fluvio vermis descriptio.

Ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς ἄθηρός ἐστι· μόνος δὲ ἐν αὐτῷ 30 τίκτεται σκώληξ, φασί, καὶ τὸ μὲν εἶδος αὐτῷ ὁποῖον δήπου καὶ τοῖς ἐκ τῶν ξύλων γεννωμένοις τε καὶ τρεφομένοις, ἑπτὰ δὲ πηχῶν τὸ μῆκος προήκουσιν οἱ ἐκεῖθι, εὑρεθεῖεν δ' ἂν καὶ

μείζους ἔτι καὶ ἐλάττους· τὸ πάχος δὲ αὐτῶν δεκαετὴς παῖς γεγονὼς μόλις ταῖς χερσὶ περιβάλλειν ἀρκέσειε. Τούτοις δὴ ἄνω μὲν εἷς ὀδοὺς προςπέφυκεν, κάτω δὲ ἄλλος, τετράγωνοι δὲ ἄμφω, πυγόνος δὲ τὸ μῆκος. Τοσοῦτον δὲ ἄρα τῶν ὀδόν-5 των αὐτοῖς τὸ κράτος ἐστίν, ὥςτε πᾶν ὅ τι ἂν ὑπ' αὐτοῖς λάβωσι συντρίβουσι ῥᾷστα, ἐάν τε λίθος ᾖ, ἐάν τε ἥμερον ζῷον ἢ ἄγριον. Καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν κάτω καὶ ἐν βυθῷ τοῦ ποταμοῦ διατρίβουσι, τῷ πηλῷ καὶ τῇ ἰλύϊ φιληδοῦντες, καὶ ἐντεῦθεν οὐκ εἰσὶν ἔκδηλοι· νύκτωρ δὲ προϊασιν εἰς τὴν γῆν, 10 καὶ ὅτῳ ἂν περιτύχωσιν, ἢ ἵππῳ ἢ βοῒ ἢ ὄνῳ, συντρίβουσιν αὐτόν, εἶτα σύρουσιν εἰς τὰ ἑαυτῶν ἤθη, καὶ ἐσθίουσιν ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ πάντα βρυκῶσι τὰ μέλη, πλὴν τῆς τοῦ ζῴου κοιλίας. Εἰ δὲ αὐτοὺς καὶ ἐν ἡμέρᾳ πιέζοι λιμός, εἴτε κάμηλος πίνοι ἐπὶ τῆς ὄχθης, εἴτε βοῦς, ὑπανερπύσαν-15 τες, καὶ λαβόμενοι ἄκρων τῶν χειλέων μάλα εὐλαβῶς, ὁρμῇ βιαιοτάτῃ καὶ ἕλξει ἐγκρατεῖ εἰς τὸ ὕδωρ ἄγουσιν, καὶ δεῖπνον ἴσχουσιν. Δορὰ δὲ ἕκαστον περιαμπέχει τὸ πάχος καὶ δύο δακτύλων. Ἄγρα δὲ ἡ κατ' αὐτῶν καὶ θήρα τρόπον τόνδε *et captura.* τετέχνασται. Ἄγκιστρον παχὺ καὶ ἰσχυρὸν ἁλύσει σιδηρᾷ 20 προςηρτημένον καθιᾶσι, προςδήσαντες αὐτῷ λευκολίνου πλατέος ὅπλον, ἐρίῳ κατειλήσαντες καὶ τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸ ὅπλον, ἵνα μὴ διατράγῃ ὁ σκώληξ αὐτά, ἀναπήξαντες δὲ εἰς τὸ ἄγκιστρον ἄρνα ἢ ἔριφον εἶτα μέντοι εἰς τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ μεθιᾶσιν. Ἔχονται δὲ ἄνθρωποι τοῦ ὅπλου καὶ 25 τριάκοντα, καὶ ἕκαστος ἀκόντιόν τε ἐνηγκύληται, καὶ μάχαιραν παρήρτηται· καὶ παράκειται ξύλα εὔτρεπῆ, παίειν εἰ δέοι· κρανείας δέ ἐστι ταῦτα, ἰσχυρὰ ἄγαν· εἶτα περισχεθέντα τῷ ἀγκίστρῳ, καὶ τὸ δέλεαρ καταπιόντα τὸν σκώληκα ἕλκουσιν· θηραθέντα δὲ ἀποκτείνουσι, καὶ πρὸς τὴν 30 εἵλην κρεμῶσι τριάκοντα ἡμερῶν· λείβεται δὲ ἐξ αὐτοῦ ἔλαιον παχὺ εἰς ἀγγεῖα κεράμου· ἀφίησι δὲ ἕκαστον ζῷον εἰς κοτύλας δέκα. Τοῦτο δὴ τὸ ἔλαιον βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν κομίζουσι,

2 F. ἂν excidit ante ἀρκέσειε. 12 βρύχουσι. Schn.
5 ὥςτε om. Ed. Gesn. b. c.

σημεῖα ἐπιβάλλοντες· ἔχειν γὰρ αὐτοῦ ἄλλον οὐδὲ ὅσον ῥανίδα ἐφεῖται. Ἀχρεῖον δέ ἐστι τὸ λοιπὸν τοῦ ζῴου σκῆνος.

Olei inde destillantis vires.

Ἔχει δὲ ἄρα τὸ ἔλαιον ἰσχὺν ἐκείνην· ὅντινα ἂν ξύλων σωρὸν καταπρῆσαί τε καὶ εἰς ἀνθρακιὰν στορέσαι θελήσῃς, κοτύλην ἐπιχέας τοῦδε ἐξάψεις, μὴ πρότερον ἐπιχέας πυρὸς σπέρμα· εἰ δὲ καταπρῆσαι ἄνθρωπον ἢ ζῷον, σὺ μὲν ἐπιχεῖς, τὸ δὲ παραχρῆμα ἐνεπρήσθη. Τούτῳ τοί φασι τὸν Ἰνδῶν βασιλέα καὶ τὰς πόλεις αἱρεῖν, τὰς εἰς ἔχθραν προελθούσας οἱ, καὶ μήτε κριούς, μήτε χελώνας, μήτε τὰς ἄλλας ἑλεπόλεις ἀναμένειν, ἐπεὶ καταπιμπρὰς ᾕρηκεν· ἀγγεῖα γὰρ κεράμεα, 10 ὅσον κοτύλην ἕκαστον χωροῦντα, ἐμπλήσας αὐτοῦ καὶ ἀποφράξας, ἄνωθεν εἰς τὰς πύλας σφενδονᾷ· ὅταν τε τύχῃ θυρίδων, τὰ μὲν ἀγγεῖα προςαράττεται καὶ ἀπεῤῥάγη, καὶ τὸ ἔλαιον κατώλισθε, καὶ τῶν θυρῶν πῦρ κατεχύθη, καὶ ἄσβεστόν ἐστι· καὶ ὅπλα δὲ καίει καὶ ἀνθρώπους μαχομένους, 15 καὶ ἄπληστόν ἐστι τὴν ἰσχύν. Κοιμίζεται δὲ καὶ ἀφανίζεται πολλῷ φορυτῷ καταχυθέντι. Λέγει ὁ Κνίδιος Κτησίας ταῦτα.

IV.

De phalaena (phocaena).

Ἡ φάλαινα ὅμοιον δελφῖνι ζῷόν ἐστιν, ἔχει δὲ γάλα καὶ αὐτή· χρόαν δὲ οὐκ ἔστι μέλαινα, κυανῷ δὲ εἴκασται 20 τῷ βαθυτάτῳ· ἀναπνεῖ δὲ οὐ βραγχίοις, ἀλλὰ φυσητῆρι· τοῦτο γὰρ καὶ καλοῦσίν οἱ τοῦ πνεύματος τὴν ὁδόν· διατριβὴ δὲ ὁ Πόντος αὐτῇ καὶ ἡ ἐκεῖ θάλαττα, πλανᾶται δὲ ἠθῶν ἐκείνων ἐξωτέρω ἡ φάλαινα ἥκιστα.

V.

De gallinis ob victoriam superbientibus.

Τὸν ἄῤῥενα ἡ θήλεια νικήσασα ὄρνιν ἐν τῇ μάχῃ, ἁβρύ- 25 νεταί τε ὑφ' ἡδονῆς ὁ τράχηλος αὐτῆς, καὶ καθίησι κάλλη, οὐκ ἐς τοσοῦτον μὲν εἰς ὅσον καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες, καθίησι δ' οὖν, καὶ φρονήματος ὑποπίμπλαται, καὶ βαίνει μακρότερα.

VI.

Historia de delphino ad

Φιλοίκειον ὁ δελφὶς ζῷον πεπίστευται, καὶ τούτου τὸ 30 μαρτύριον· Αἶνός ἐστι πόλις Θρῄσσα. Ἔτυχεν οὖν ἁλῶναι

---

2 ἐφίεται. b. c.
16 ἄπλητον. Schn.
26 καὶ ὁ τρ. αὐτῆς καθίησι κάλλη. Schn.

δελφῖνα καὶ τρωθῆναι μέν, οὐ μὴν εἰς θάνατον, ἀλλ' ἔτι βιώσιμα εἶναι τῷ ἑαλωκότι· οὐκοῦν ἐῤῥύη μὲν αἷμα, ᾔσθοντο δὲ οἱ ἀθήρατοι, καὶ ἀφίκοντο ἐς τὸν λιμένα ἀγέλη, καὶ κατεσκίρτων, καὶ ἦσάν τι δρασείοντες οὐκ ἀγαθόν· ἐν ἔθει δὲ 5 ἦν, ὡς τὸ εἰκός, καὶ αὐτοὺς νήχεσθαι, καὶ παῖδας αὐτῶν. Οἱ τοίνυν Αἴνιοι ἔδεισαν, καὶ ἀφῆκαν τὸν ἑαλωκότα. Καὶ ἐκεῖνοι κομισάμενοι, ὡς ἑταίρων ἕνα τῶν κηδεστῶν ἢ γένει προσηκόντων, ᾤχοντο ἀπιόντες. Σπάνιον δὲ ἄνθρωπος ἢ οἰκείῳ δυστυχήσαντι, ἢ οἰκείᾳ κοινωνὸς σπουδῆς καὶ φρον- 10 τίδος.

Aenum capto.

Ἐν Αἰγύπτῳ πίθηκος, ὥς φησιν Εὔδημος, ἐδιώκετο, αἴλουροι δὲ ἦσαν οἱ διώκοντες. Ἀνὰ κράτος οὖν ἀποδιδράσκων ὥρμησεν εὐθὺ δένδρου τινός, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ συνέθορον ὤκιστα· ἔχονται γὰρ τῶν φλοιῶν, καὶ ἔστι καὶ τούτοις εἰς 15 δένδρα ἐπιβατόν. Ὁ δὲ ὡς ἡλίσκετο εἷς ὤν, καὶ ταῦτα ὑπὸ πολλῶν, ἐκπηδᾷ ἐκ τοῦ πρέμνου, καὶ κλάδου τινὸς ὑπηρτημένου καὶ μετεώρου λαμβάνεται ἄκρου ταῖς χερσί, καὶ ἐγκρατῶς εἴχετο οὐκ ἐπ' ὀλίγον· οἱ δὲ αἴλουροι, ὡς οὐκ ἦν ἐφικτὰ αὐτοῖς ἔτι, ἐπ' ἄλλην θήραν κατέδραμον. Ὁ δὲ 20 κατὰ πολλὴν τὴν σπουδὴν διεσώζετο, ἑαυτῷ ὀφείλων, ὡς τὸ εἰκός, ζωάγρια.

VII. De simia feles ipsam insectantes effugiente.

Ἀριστοτέλης ὄφεσιν ἐχθρὰν εἶναι τὴν Ἀστυπαλαιέων γῆν λέγει, καθάπερ καὶ τὴν Ῥήνειαν ταῖς γαλαῖς ὁ αὐτὸς ὁμολογεῖ ἡμῖν. Κορώνη δὲ εἰς τὴν Ἀθηναίων ἀκρόπολιν οὐκ 25 ἐπιβατόν. Ἡμιόνων δὲ Ἦλιν μητέρα οὐκ ἐρεῖς, ἢ τὸ λεχθὲν ψεῦδός ἐστιν.

VIII. Animalium quorundam in regiones nonnullas odium.

Ῥηγίνοις καὶ Λοκροῖς ἐς τὴν γῆν τὴν ἀλλήλων παριέναι καὶ γεωργεῖν ἔνσπονδόν ἐστιν. Οὐ μὴν ὁμολογοῦσι τούτοις, οὐδὲ εἰς μίαν νοοῦσι καὶ τὴν αὐτὴν οἱ τέττιγες οἱ τῶνδε καὶ 30 τῶνδε· ἐπεὶ τὸν μὲν Λοκρὸν ἐν Ῥηγίῳ σιγηλότατον ἕξεις, τὸν δὲ Ῥηγῖνον ἐν τοῖς Λοκροῖς ἀφωνότατον. Καὶ τίς ἡ

IX. De cicadis Rheginensibus et Locrensibus.

---

4 F. δὲ Αἰνίοις, ὡς τό. 17 ἀπηρτημένου. Schn.

αἰτία τῆς τοιαύτης ἀμοιβηδὸν εἰς τὴν σιωπὴν ἀντιδόσεως ἐγὼ μὲν [οὖν] οὐκ οἶδα, οὐδὲ ἄλλος, εἰ μὴ μάτην θρασύνοιτο, οἶδε δέ, ὦ Ῥηγῖνοι καὶ Λοκροί, μόνη ἡ φύσις. Ποταμὸς γοῦν τῆς τε Ῥηγίνων καὶ τῆς Λοκρίδος ἐστὶ μέσος, καὶ εἴργονταί γε οὐδὲ πλεθριαίῳ διαστήματι μέσῳ αἱ ὄχθαι, 5 καὶ ὅμως οὐθέτεροι διαπέτονται αὐτόν. Καὶ ἐν Κεφαληνίᾳ ποταμός ἐστιν, ὅςπερ οὖν τῆς τε εὐγονίας τῶν τεττίγων καὶ τῆς ἀγονίας αἴτιος.

X. Apum erga regem suum amor.

Τὸν βασιλέα αὐτῶν αἱ μέλιτται, πρᾷον ὄντα καὶ ἥμερον καὶ ὁμοῦ τι καὶ ἄκεντρον, ὅταν αὐτὰς ἀπολίπῃ, με-10 ταθέουσί τε καὶ διώκουσι φυγάδα τῆς ἀρχῆς ὄντα. Ῥινηλατοῦσι δὲ αὐτὸν ἀποῤῥήτως, καὶ ἐκ τῆς ὀσμῆς τῆς περὶ αὐτὸν αἱροῦσι, καὶ εἰς τὴν βασιλείαν ἐπανάγουσιν, ἑκοῦσαί τε καὶ βουλόμεναι [καὶ] τοῦ τρόπου ἀγάμεναι. Πεισίστρατον δὲ ἐξήλασαν Ἀθηναῖοι, καὶ Συρακούσιοι Διονύσιον, καὶ 15 ἄλλοι ἄλλους, τυράννους τε καὶ παρανόμους ὄντας, καὶ τέχνην βασιλικὴν ἀποδείξασθαι μὴ δυναμένους, ἥπερ οὖν φιλανθρωπία τε καὶ τῶν ὑπηκόων ἐστὶ προστασία.

XI. De rege apum earumque republica.

Μέλει τῷ βασιλεῖ τῶν μελιττῶν κεκοσμῆσθαι τὸ σμῆνος τὸν τρόπον τοῦτον. Τὰς μὲν προςτάττει ὑδροφορεῖν, τὰς δὲ 20 ἔνδον κηρία διαπλάττειν, τήν γε μὴν τρίτην μοῖραν ἐπὶ τὴν νομὴν προϊέναι. Εἶτα μέντοι ἀμείβουσι τὰ ἔργα ἐκ περιόδου· κάλλιστα δέ πως ἀποκριθεῖσαι, φιλοῦσιν οἰκουρεῖν αἱ πρεσβύταται. Αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεύς, ἀπόχρη οἱ τούτων πεφροντικέναι καὶ νομοθετεῖν, ὅσα προεῖπον, κατὰ τοὺς μεγάλους 25 ἄρχοντας, οὓς οἱ φιλόσοφοι φιλοῦσιν ὀνομάζειν πολιτικούς τε καὶ βασιλικοὺς τοὺς αὐτούς· τὰ δὲ ἄλλα ἡσυχάζει, καὶ τοῦ αὐτουργεῖν ἀφεῖται. Ἐὰν δὲ ᾖ λῷον ταῖς μελίτταις μεταστῆναι, τηνικαῦτα καὶ ὁ ἄρχων ἀπαλλάττεται· καὶ ἐὰν μὲν ἔτι νέος ᾖ, ἡγεῖται, αἱ δὲ λοιπαὶ ἄγονται· ἐὰν δὲ πρε-30 σβύτερος, φοράδην ἔρχεται, κομιζουσῶν αὐτὸν μελιττῶν ἄλλων. Αἱ μέλιτται δὲ ὑπὸ συνθήματι εἰς ὕπνον τρέπονται. Ὅταν δὲ δοκῇ καιρὸς εἶναι καθεύδειν, ὁ μὲν βασιλεὺς μιᾷ

προςτάττει ὑποσημῆναι καταδαρθάνειν· καὶ ἡ μὲν πεισθεῖσα τοῦτο ἐκήρυξεν, αἱ δὲ εἰς κοῖτον τρέπονται ἐντεῦθεν, τέως βομβοῦσαι. Ἕως οὖν περίεστιν ὁ βασιλεύς, εἰρήνη εὐθηνεῖται τὸ σμῆνος, καὶ ἀταξία πᾶσα ἠφανίσθη· καὶ οἱ μὲν κη-
5 φῆνες ἀγαπητῶς ἐν τοῖς ἑαυτῶν κυττάροις ἡσυχάζουσιν, αἵ τε πρεσβύτεραι διαιτῶνται ἰδίᾳ, καὶ αἱ νέαι ἰδίᾳ, καὶ καθ' ἑαυτὸν ὁ βασιλεύς, καὶ αἱ σχαδόνες ἐφ' ἑαυτῶν εἰσιν· καὶ ἡ τροφὴ καὶ αἱ ἄφοδοι χωρίς. Ἐπειδὰν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπόληται, ἀταξίας τε καὶ ἀναρχίας μεστὰ πάντα· οἵ τε γὰρ
10 κηφῆνες τοῖς τῶν μελιττῶν κυττάροις ἐντίκτουσι, τά τε λοιπὰ ἐν ἀλλήλοις φυρόμενα, εὐθηνεῖσθαι τῷ σμήνει τὸ λοιπὸν οὐκ ἐπιτρέπει· διαφθείρονται δὲ τελευτῶσαι ἐρημίᾳ ἀρχοντος. Βίον δὲ καθαρὸν ζῇ μέλιττα, καὶ ζῴου οὐκ ἂν οὐδενὸς πάσαιτό ποτε· καὶ οὐ δεῖται Πυθαγόρου συμβούλου
15 οὐδὲ ἕν, ἀπόχρη δὲ ἄρα σῖτον αὐτῇ εἶναι τὰ ἄνθη. Ἔστι δὲ καὶ σωφροσύνην ἀκροτάτη· χλιδὴν γοῦν καὶ θρύψιν μεμίσηκεν· καὶ τὸ μαρτύριον, τὸν χρισάμενον μύρῳ διώκει τε καὶ ἐλαύνει ὡς πολέμιον ἀνήκεστα δράσαντα· οἶδε δὲ καὶ τὸν προςελθόντα ἐξ ἀκολασίας τε καὶ ὁμιλίας τῆς πρός τινα,
20 καὶ διώκει καὶ ἐκεῖνον οἷα δήπου ἔχθιστον. Καὶ ἀνδρείας δὲ εὖ ἥκουσι, καὶ ἄτρεπτοί εἰσιν· οὐδὲ ἓν γοῦν ζῷον ἀποδιδράσκουσιν, οὐδὲ μὴν κάκῃ εἴκουσιν, χωροῦσι δὲ ὁμόσε. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς μὴ ἐνοχλοῦντας μηδὲ ἄρχοντας ἀδίκων, μηδὲ τῷ σμήνει προςιόντας κακούργως καὶ σὺν ἐπιβουλῇ εἰρηναῖα
25 αὐταῖς καὶ ἔνσπονδά ἐστιν, πόλεμος δὲ ἀκήρυκτος, τὸ ᾀδόμενον τοῦτο, ἐπὶ τοὺς λυποῦντας ἐξάπτεται, καὶ ὅςτις ἥκει κεραΐσων τὸ μέλι αὐταῖς, ἐς τοὺς ἐχθροὺς ἠρίθμηται οὗτος. Παίουσι δὲ καὶ τοὺς σφῆκας κακῶς. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι καὶ ἵππῳ ποτὲ ἐντυχοῦσαι πρὸς τῷ σμήνει, ἀπέκτειναν
30 τὸν ἵππον, ἐπιθέμεναι κατὰ τὸ καρτερὸν αἱ μέλιτται αὐτῷ [ἵππῳ]. Ἤδη μέντοι καὶ πρὸς ἀλλήλας διαφέρονται, καὶ αἱ δυνατώτεραι κρατοῦσι τῶν ἡττόνων. Κρατοῦσι δέ, ὡς ἀκούω, αὐτῶν οἵ τε φρῦνοι, καὶ οἱ ἐκ τῶν τελμάτων βάτραχοι οἵ τε

14 Πυθαγόρου Σαμίου οὐδὲ ἕν. M. m.

μέροπες καὶ αἱ χελιδόνες, πολλάκις γε μὴν καὶ οἱ σφῆκες. Ὅστις δὲ τούτων ἐκράτησεν, Καδμείαν, ὥς γε εἰπεῖν, τὴν νίκην ἐνίκησεν· παιόμενοί γὰρ καὶ κεντούμενοι κακῶς ἀπαλλάττουσιν· εἰσὶ γὰρ οὐ μεῖον τῷ θυμῷ ἢ τοῖς κέντροις ὡπλισμέναι. Οὐκ ἀμοιροῦσι δὲ οὐδὲ τῆς εἰς τὸ προμηθὲς σοφίας, 5 καὶ Ἀριστοτέλης τεκμηριοῖ λέγων· ἔστι δὲ τοιοῦτον. Ἐλθοῦσαι αἱ μέλιτται ἐπί τι σμῆνος οὐκ οἰκεῖον, ἀλλὰ ἕτερον, εἶτα τὸ μηδὲν σφίσι προσῆκον ἐκεράϊζον μέλι· αἱ δέ, καί τοι συλώμεναι τὸν σφέτερον πόνον, ὅμως ἐνεκαρτέρουν ἡσυχῇ ἀτρεμοῦσαι, εἶτα μέντοι τὸ μέλλον ἐγκρατῶς ἐκαραδόκουν· 10 ἐπεὶ δὲ ὁ μελιττουργὸς τὰς πολλὰς τῶν ἐχθρῶν ἀπέκτεινεν, αἱ ἔνδον καταγνοῦσαι ὅτι ἄρα δύνανται ἀξιόπιστοι εἶναι πρὸς τὴν μάχην τὴν ἰσοπαλῆ, προελθοῦσαι κατημύναντο, καὶ δίκας ἀπῄτησαν ὑπὲρ ὧν ἐσυλήθησαν οὐδαμῶς μεμπτάς.

XII. Apum sedulitas.

Καὶ τοῦτο δὲ τῆς φιλεργίας τῆς μελισσῶν τὸ μαρτύριον· 15 ἐν γοῦν τοῖς χειμεριωτάτοις τῶν χωρίων μετὰ Πλειάδων δυσμὰς εἰς ἰσημερίαν ἠρινὴν διατελοῦσιν οἰκουροῦσαί τε καὶ ἔνδον ἀτρεμοῦσαι ἀλέας πόθῳ καὶ φυγῇ ῥίγους αἱ μέλιτται· τὸν δὲ ἄλλον χρόνον τοῦ ἔτους πάντα ἀργίαν μὲν καὶ ἡσυχίαν μισοῦσι, καὶ καμεῖν εἰσιν ἀγαθαί· καὶ οὐκ ἄν ποτε ἴδοις 20 βλακεύουσαν μέλιτταν τῆς ὥρας ἐκείνης ἔξω ἐν ᾗ μαλακιεῖ τὰ μέλη.

XIII. De apum arte, coloniis, divinatione et musicae amore.

Γεωμετρίαν δὲ καὶ κάλλη σχημάτων, καὶ ὡραίας πλάσεις αὐτῶν, ἄνευ τέχνης τε καὶ κανόνων καὶ τοῦ καλουμένου ὑπὸ τῶν σοφῶν διαβήτου, τὸ κάλλιστον σχημάτων, ἑξάγω- 25 νόν τε καὶ ἑξάπλευρον καὶ ἰσογώνιον ἀποδείκνυνται αἱ μέλιτται. Ὅταν δὲ ἐπιγονὴ ᾖ καὶ εὐθηνῇ ταῖς μελίτταις τὸ σμῆνος, καὶ εἰς ἀποικίαν ἐκπέμπουσιν, ὥσπερ οὖν αἱ μέγισταί τε καὶ πολυανδρούμεναι τῶν πόλεων. Οἶδε δὲ ἄρα ἡ μέλιττα καὶ ὑετοῦ ἀπειλοῦντος ἐπιδημίαν, καὶ σκληρὸν πνεῦμα ἐσό- 30 μενον. Εἰ δὲ αὐτῇ παρὰ δόξαν γένοιτο τὸ τοῦ πνεύματος,

---

15 F. τῆς τῶν μελισσῶν. 25 F. σχῆμα τὸ ἑξ.
21 μαλκιεῖ. Gesn. μαλακιᾷ. Gron.

ὄψει φέρουσαν λίθον ἑκάστην ἄκροις τοῖς ποσίν, ἕρμα εἶναι καὶ μὴ ἀνατρέπεσθαι. Ὅπερ δὲ ὁ θεῖος Πλάτων περὶ τῶν τεττίγων λέγει, καὶ τῆς ἐκείνων φιλῳδίας τε καὶ φιλομουσίας, τοῦτ' ἂν καὶ περὶ τοῦ τῶν μελιττῶν χοροῦ εἴποι τις· 5 ὅταν γοῦν σκιρτήσωσιν ἢ πλανηθῶσιν, ἐνταῦθα οἱ σμηνουργοὶ κροτοῦσι κρότον τινὰ ἐμμελῆ τε καὶ συμμελῆ· αἱ δὲ ὡς ὑπὸ Σειρῆνος ἕλκονται, καὶ μέντοι καὶ ὑποστρέφουσιν ἐς ἤθη τὰ οἰκεῖα αὖθις.

XIV. De muribus ferrum gustantibus.

Ἐν τῇ Πάρῳ τῇ νήσῳ Ἀριστοτέλης λέγει μῦς εἶναι, 10 καὶ μέντοι καὶ τὴν γῆν σιτεῖσθαι τὴν σιδηρῖτιν· Ἀμύντας δὲ καὶ τοὺς ἐν Τερηδόνι, γῆ δέ ἐστιν αὕτη τῆς Βαβυλωνίας, τὴν αὐτὴν τροφὴν προςφέρεσθαι λέγει.

Scorpii cives et peregrinos dignoscentes.

Ἐν Λάτμῳ δὲ τῆς Καρίας ἀκούω σκορπίους εἶναι, οἵπερ οὖν τοὺς μὲν πολίτας σφίσι παίουσιν εἰς θάνατον, τοὺς 15 δὲ ξένους ἡσυχῇ, καὶ ὅσον παρασχεῖν ὀδαξησμόν· ἐμοὶ δοκεῖ τοῦ Ξενίου Διὸς τοῖς ἀφικνουμένοις τὸ δῶρον τοῦτο ἀποκρίναντος.

XV. De rege vesparum ejusque clementia.

Βασιλεύονται δὲ ἄρα καὶ σφῆκες, ἀλλ' οὐ τυραννοῦνται ὡς ἄνθρωποι· καὶ τὸ μαρτύριον, ἄκεντροι καὶ οἵδε εἰσίν· 20 καὶ οἱ μὲν ὑπήκοοι, τὰ ἔργα πλάττειν αὐτοὺς νόμον ἔχουσιν, οἱ δὲ ἄρχοντές εἰσι διπλοῖ μὲν τὸ μέγεθος, πρᾷοι δέ, καὶ οἷοι μήτε ἑκόντες λυπεῖν ἔχειν, μήτε ἄκοντες. Τίς οὖν οὐκ ἂν μισήσαι Διονυσίους τοὺς ἐν Σικελίᾳ, καὶ Κλέαρχον τὸν ἐν Ἡρακλείᾳ, καὶ Ἀπολλόδωρον τὸν Κασανδρέων λευστῆρα, καὶ 25 τὸν Λακεδαιμονίων λυμεῶνα τὸν Νάβιν, εἴγε οἱ μὲν ἐθάῤῥουν τῷ ξίφει, τῷ δὲ ἀκέντρῳ καὶ τῇ πρᾳότητι οἱ τῶν σφηκῶν βασιλεῖς;

XVI. Vespae aculeos veneno tingentes.

Λέγονται δὲ τῶν σφηκῶν οἱ κεκεντρωμένοι καὶ ἐκεῖνο δρᾶν. Ὅταν θεάσωνται νεκρὰν ἔχιδναν, οἱ δὲ ἐμπίπτουσι 30 καὶ φαρμάττουσι τὸ κέντρον· ὅθεν μοι δοκοῦσι μαθεῖν καὶ οἱ

---

2 τοῦ καὶ μή. Gesn. 20 πράττειν. b.

homines sagittas veneno imbuere docuerunt.

ἄνθρωποι μάθημα, καὶ τοῦτο οὐκ ἀγαθόν. Καὶ μέντοι καὶ μαρτυρεῖ γε ἐν Ὀδυσσείᾳ Ὅμηρος λέγων·

Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
Ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας·

ἢ καὶ νὴ Δία, εἴ τι δεῖ τῷ περὶ Ἡρακλέους λόγῳ προςέχειν, ἐκεῖνος ἔβαψε τῷ τῆς ὕδρας ἰῷ τοὺς ὀϊστούς, οὕτω τοι καὶ ἐκεῖνοι τῇ βαφῇ τὰ κέντρα ἐπιθήγουσιν.

XVII. De muscis tempore certaminum Olympiae agrum relinquentibus.

Ἔστω δέ τι καὶ τῇ μυίᾳ παρ' ἡμῶν γέρας, καὶ εἰκότως, εἰ μὴ ἀμοιρήσει τῆς μνήμης τῆς ἐνταῦθα· φύσεως γάρ τοι καὶ ἐκείνη πλάσμα ἐστίν. Αἱ μυῖαι αἱ Πισάτιδες κατὰ τὴν τῶν Ὀλυμπίων ἑορτήν, ὡς ἂν εἴποις, σπένδονται καὶ τοῖς ἀφικνουμένοις καὶ τοῖς ἐπιχωρίοις. Ἱερείων γοῦν καταθυομένων τοσούτων, καὶ αἵματος ἐκχεομένου, καὶ κρεμαμένων κρεῶν, αἱ δὲ ἀφανίζονται ἑκοῦσαι, καὶ τοῦ γε Ἀλφειοῦ περαιοῦνται ἐς τὴν ἀντιπέρας ὄχθην. Καὶ ἐοίκασι τῶν γυναικῶν τῶν ἐπιχωρίων διαλλάττειν οὐδὲ ὀλίγον, εἰ μὴ ἄρα τι ἐγκρατέστεραι αἱ μυῖαι ἐκεῖναι τῶν γυναικῶν ὁμολογοῦνται τοῖς ἔργοις· τὰς μὲν γὰρ ὁ τῆς ἀγωνίας, καὶ τῆς κατ' αὐτὴν σωφροσύνης νόμος ἐλαύνει τὰς γυναῖκας, αἱ μυῖαι δὲ ἑκοῦσαι τοῖς ἱεροῖς ἀφίστανται· καὶ ἐν μὲν ταῖς ἱερουργίαις, καὶ παρὰ τὸν τῶν ἄθλων χρόνον τὸν νενομισμένον ἑκοῦσαι ἀπαλλάττονται, Λύτο δ' ἀγών, αἱ δὲ ἐπιδημοῦσιν, ὥσπερ οὖν [καὶ] καθόδου τυχοῦσαι ψηφίσματι φυγάδες, εἶτα ἐπιῤῥέουσιν ἐς τὴν Ἦλιν αἱ μυῖαι αὖθις, ὡς αἱ γυναῖκες.

XVIII. De orpho pisce.

Ὁ ὀρφὸς θαλάττιον ζῷόν ἐστι, καὶ εἰ ἕλοις καὶ ἀνατέμοις, οὐκ ἂν ἴδοις τεθνεῶτα παραχρῆμα αὐτόν, ἀλλὰ ἐπιλαμβάνει τῆς κινήσεως οὐκ ἐπ' ὀλίγον. Διὰ χειμῶνος δὲ ἐν τοῖς φωλεοῖς οἰκουρῶν χαίρει· διατριβαὶ δὲ ἄρα αἱ πρὸς τῇ γῇ μᾶλλον φίλαι αὐτῷ.

XIX. De lupi pugna cum tauro.

Λύκος ὁμόσε ταύρῳ χωρεῖν καὶ ἰέναι οἱ κατὰ πρόςωπον ἥκιστός ἐστι, καὶ εἰκότως· δέδοικε δὲ τὰ κέρατα καὶ τὰς

---

6 F. ἐκεῖνος ὡς ἔβ. 8 εἰκότως γε μή. Gesn. Fort οὐ μὴν ἀμ.

ἀκμὰς αὐτῶν ἐκνεύει. Καὶ ὡς ἐξ εὐθείας οἱ μαχούμενος ἀπειλεῖ, οὐ μὴν δρᾷ τοῦτο, ἀλλὰ ὥςπερ οὖν ἐπιθησόμενος ὑποφαίνει, εἶτα μέντοι προςπεσόντος, ὁ δὲ ἑαυτὸν ἐξελίξας ἐς τὰ νῶτα ἀνέθορεν, καὶ ἐγκρατῶς ἔχεται τοῦ θηρὸς ὁ θὴρ ὁ
5 ἀντίπαλος, καὶ κατισχύει αὐτοῦ σοφίᾳ φυσικῇ τὸ ἐνδέον ἀνακούμενος ὁ λύκος.

XX. Asellus marinus saxum in corde gestans.

Ὄνος ὁ θαλάττιος ἐν τῇ γαστρὶ τὴν καρδίαν ἔλαχεν ἔχειν, ὡς οἱ δεινότατοι αὐτὰ ὁμολογοῦσιν ἡμῖν καὶ διδάσκουσιν.

XXI. Pavonis descriptio.

10 Ὁ ταὼς οἶδεν ὀρνίθων ὡραιότατος ὤν, καὶ ἔνθα οἱ τὸ κάλλος κάθηται, καὶ τοῦτο οἶδε, καὶ ἐπ' αὐτῷ κομᾷ, καὶ σοβαρός ἐστι, καὶ θαῤῥεῖ τοῖς πτεροῖς, ἅπερ οὖν αὐτῷ καὶ κόσμον περιτίθησι, καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν φόβον ἀποστέλλει· καὶ ἐν ὥρᾳ θερείῳ σκέπην οἴκοθεν, καὶ οὐκ ᾐτημένην καὶ
15 ὀθνείαν παρέχεται. Ἐὰν γοῦν φοβῆσαι θελήσῃ τινά, ἐγείρας τὰ οὐραῖα εἶτα διεσείσατο καὶ ἀπέστειλεν ἦχον, καὶ ἔδεισαν οἱ παρεστῶτες, ὡς ὁπλίτου τὸν ἐκ τῶν ὅπλων πεφοβημένοι δοῦπον. Ἀνατείνει δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπινεύει σοβαρώτατα, ὥςπερ οὖν ἐπισείων τριλοφίαν. Δεηθεὶς γε μὴν ψυ-
20 χάσαι, τὰ πτερὰ ἐγείρει, καὶ εἰς τοὔμπροσθεν ἐπικλίνας συμφυᾶ σκιὰν ἀποδείκνυται τοῦ ἰδίου σώματος τὴν ἀκμὴν τὴν ἐκ τῆς ἀκτῖνος ἀποστέγων. Εἰ δὲ εἴη καὶ ἄνεμος κατόπιν, ἡσυχῇ διίστησι τὰ πτερά· καὶ τὸ πνεῦμα διαῤῥέον, αὔρας οἱ μαλακὰς καὶ ἡδίστας ἐπιπνέον, ἀναψύχειν τὸν ὄρνιν δίδωσιν. Ἐπαινεθεὶς δὲ αἰσθάνεται, καὶ ὥςπερ οὖν ἢ παῖς καλὸς ἢ γυνὴ ὡραία τὸ μάλιστα πλεονεκτοῦν τοῦ σώματος εἰς ὥραν ἐπιδείκνυσιν, οὕτω τοι καὶ ἐκεῖνος τὰ πτερὰ ἐν κόσμῳ καὶ κατὰ στοῖχον ὀρθοῖ, καὶ ἔοικεν ἀνθηρῷ λειμῶνι, ἢ γραφῇ πεποικιλμένῃ πολυχροίᾳ τῇ τῶν φαρμάκων, καὶ
30 ἱδρῶς πρόκειται ζωγράφοις εἰκάσαι τῆς φύσεως τὸ ἴδιον. Καὶ ὅπως ἔχει τῆς εἰς τὴν ἐπίδειξιν ἀφθονίας παρίστησιν· ἐᾷ γὰρ ἐμπλησθῆναι τῆς θέας τοὺς παρεστῶτας, καὶ ἑαυτὸν

8 F. δεινοὶ τὰ τοιαῦτα.

περιάγει, δεικνὺς φιλοσόφως ἢ φιλοπόνως τὸ τῆς πτερώσεως πολύμορφον, ὑπὲρ τὴν τῶν Μήδων ἐσθῆτα, καὶ τὰ Περσῶν ποικίλματα τὴν ἑαυτοῦ στολὴν ἀποδεικνύμενος ἐκεῖνός γε σοβαρώτατα. Λέγεται δὲ ἐκ βαρβάρων εἰς Ἕλληνας κομισθῆναι. Καὶ χρόνου πολλοῦ σπάνιος ὢν εἶτα ἐδείκνυτο τῶν 5 ἀνθρώπων τοῖς φιλοκάλοις μισθοῦ, καὶ Ἀθήνησί γε ταῖς νουμηνίαις ἐδέχοντο καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἐπὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν, καὶ τὴν θέαν πρόσοδον εἶχον. Ἐτιμῶντο δὲ τὸν ἄρρενα καὶ τὸν θῆλυν δραχμῶν χιλίων, ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Ἐρασίστρατον λόγῳ φησί. Δεῖ δὲ καὶ διπλῆς οἰκίας τῇ 10 τροφῇ αὐτῶν, καὶ φρουρῶν τε καὶ μελεδωνῶν. Ὁρτήνσιος δὲ ὁ Ῥωμαῖος καταθύσας ἐπὶ δείπνῳ ταὼν πρῶτος ἐκρίθη. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μακεδὼν ἐν Ἰνδοῖς ἰδὼν τούσδε τοὺς ὄρνιθας ἐξεπλάγη, καὶ τοῦ κάλλους θαυμάσας ἠπείλησε τῷ καταθύσαντι ταὼν ἀπειλὰς βαρυτάτας. 15

XXII. Murium sollertia.

Εἰς τοὺς ψυκτῆρας ὅταν οἱ μύες ἐμπέσωσιν, ἀνανεῦσαι καὶ ἀνελθεῖν οὐ δυνάμενοι, τὰς ἀλλήλων οὐρὰς ἐνδακόντες εἶτα ἐφέλκουσι τὸν δεύτερον ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος τὸν τρίτον. Οὕτω μὲν δὴ καὶ τούτους ἀλλήλοις συμμαχεῖν καὶ ἐπικουρεῖν ἡ σοφωτάτη φύσις ἐξεπαίδευσεν. 20

XXIII. Crocodilorum dolus.

Ἐλλοχῶσιν οἱ κροκόδειλοι τοὺς ὑδρευομένους ἐκ τοῦ Νείλου τὸν τρόπον τοῦτον. Φρύγανα ἑαυτοῖς ἐπιβάλλοντες, καὶ δι᾽ αὐτῶν ἐμβλέποντες εἶτα ὑπονέουσι τοῖς φρυγάνοις· οἱ δὲ ἀφικνοῦνται κεράμια ἢ κάλπεις ἢ πρόχους κομίζοντες· εἶτα ἀρυομένους αὐτούς, ὑπεκδύντες τῶν φρυγάνων καὶ τῇ ὄχθῃ 25 προσαναπηδήσαντες, ἁρπαγῇ βιαιοτάτῃ συλλαβόντες ἔχουσι δεῖπνον. Κακίας δὴ καὶ πανουργίας κροκοδείλων συμφυοῦς εἴρηταί μοι τανῦν ταῦτα.

XXIV. Otis experescens canem.

Λαγὼς δέδοικε κύνας, καὶ μέντοι καὶ ἀλώπηξ, καί που σὺν ἐγείρουσιν ἐκ τῆς λόχμης αἱ αὐταὶ τῇ ὑλακῇ, καὶ 30 λέοντα ἐπιστρέφουσι, καὶ ἔλαφον διώκουσιν· ὀρνίθων δὲ οὐδὲ

1 F. alterum horum adverbiorum librario debetur. 11 Ὁρτήσιος supra III. 42.

ὡς ὥραν ποιεῖται κυνός, ἀλλ' αὐτοῖς τὰ παρ' αὐτῶν ἔνσπουδά ἐστιν. Μόνη δὲ ἡ ὠτὶς πέφρικε κύνας· τὸ δὲ αἴτιον, βαρεῖαί τέ εἰσι, καὶ σαρκῶν ὄγκον περιφέρουσιν. Οὔκουν αὐτὰς αἴρει τε καὶ ἐλαφρίζει τὰ πτερὰ ῥᾳδίως· καὶ διὰ
5 τοῦτο ταπειναὶ πέτονται καὶ κάτω περὶ γῆν, βρίθοντος τοῦ ὄγκου αὐτάς· αἱροῦνται δὲ ὑπὸ τῶν κυνῶν πολλάκις. Ὅπερ ἑαυταῖς συνειδυῖαι, ὅταν ἀκούσωσιν ὑλακῆς, ἐς τοὺς θάμνους καὶ τὰ ἕλη καταθέουσι, προβαλλόμεναι ἑαυτῶν ταῦτα, καὶ ῥυόμεναι σφᾶς ἐκ τῶν παρόντων καὶ μάλα εὐπόρως.

XXV. De agnis.

10 Ὀψὲ τοὺς γειναμένους ἄνθρωπος γνωρίζειν ἄρχεται, διδασκόμενος καὶ οἱονεὶ καταδόμενος εἰς πατέρα ὁρᾶν, καὶ μητέρα ἀσπάζεσθαι, καὶ οἰκείοις προσομιλεῖν· οἱ δὲ ἄρνες περὶ τὰς μητέρας πηδῶσιν ἀπὸ γενεᾶς, καὶ ἴσασι τό τε ὀθνεῖον καὶ τὸ οἰκεῖον, καὶ παρὰ τῶν νομέων μαθεῖν δέονται
15 οὐδὲ ἕν.

XXVI. Simiae in imitando sollertia.

Μιμηλότατόν ἐστιν ὁ πίθηκος ζῷον, καὶ πᾶν ὅ τι ἂν ἐκδιδάξῃς τῶν διὰ τοῦ σώματος πραττομένων ὅδε εἴσεται καὶ ἀκριβῶς, ἵνα μαθὼν καὶ ἀποδείξηται αὐτό. Καὶ ὀρχεῖται γοῦν, ἐὰν μάθῃ, καὶ αὐλεῖ, ἐὰν ἐκδιδάξῃς. Ἐγὼ δὲ καὶ
20 ἡνίας κατέχοντα εἶδον, καὶ ἐπιβάλλοντα τὴν μάστιγα, καὶ ἐλαύνοντα. Καὶ ἄλλο δ' ἄν τι μαθὼν καὶ ἄλλο οὐ διαψεύσαιτο τὸν διδάσκοντα· οὕτως ἄρα ἡ φύσις ποικίλον τι καὶ εὐτράπελόν ἐστι.

XXVII. Peculiaris quaedam de animalibus nonnullis.

Ἴδιαι δὲ καὶ διάφοροι τῶν ζῴων καὶ αἵδε αἱ φύσεις.
25 Τοὺς ἐν τοῖς Βισάλταις λαγὼς διπλᾶ τὰ ἥπατα ἔχειν Θεόπομπος λέγει. Τὰς δ' ἐν Λέρῳ Μελεαγρίδας ὑπὸ μηδενὸς ἀδικεῖσθαι τῶν γαμψωνύχων ὀρνέων, λέγει Ἴστρος. Τοὺς δὲ ἐν Νεύροις βοῦς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχειν τὰ κέρατα· Ἀγαθαρχίδης δὲ τὰς ἐν Αἰθιοπίᾳ ὗς κέρατα ἔχειν.
30 Σώστρατος δὲ τοὺς ἐν τῇ Κυλλήνῃ κοσσύφους πάντας λέγει λευκούς. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος ἐν τῷ Πόντῳ πρόβατα πιαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ πικροτάτου φησὶν ἀψινθίου· τὰς δὲ ἐν τῷ

22 διδάξαντα. a. b. c. 31 F. τὰ ἐν τῷ Πόντῳ.

Μίμαντι γινομένας αἶγας ἓξ μηνῶν μὴ πίνειν, ὁρᾶν δὲ εἰς τὴν θάλατταν μόνον καὶ κεχηνέναι, καὶ τὰς αὔρας τὰς ἐκεῖθεν δέχεσθαι, ὁ αὐτὸς λέγει. Αἶγας δὲ Ἰλλυρίδας ὁπλὴν ἀκούω ἔχειν, ἀλλ' οὐ χηλήν. Θεόφραστος δὲ δαιμονιώτατα λέγει ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ γῇ τοὺς ἰχθῦς ἀνιόντας ἐκ τοῦ ποτα- 5 μοῦ εἶτα μέντοι ἐν τῷ ξηρῷ τὰς νομὰς ποιεῖσθαι πολλάκις.

XXVIII. De porphyrionis erga gallum gallinaceum amore.

Ἴδιον δὲ ἄρα πορφυρίων πρὸς τῷ ζηλοτυπώτατος εἶναι ὁ ὄρνις καὶ ἐκεῖνο δήπου κέκτηται· φιλοίκειον αὐτὸν εἶναί φασιν, καὶ τὴν συντροφίαν τῶν συννόμων ἀγαπᾶν. Ἐν οἰκίᾳ γοῦν τρέφεσθαι πορφυρίωνα καὶ ἀλεκτρυόνα ἤκουσα, 10 καὶ σιτεῖσθαι μὲν τὰ αὐτά, βαδίζειν δὲ τὰς ἴσας βαδίσεις, καὶ κοινῇ κονίεσθαι· οὐκοῦν ἐκ τούτων φιλίαν τινὰ θαυμαστὴν αὐτοῖς ἐγγενέσθαι. Καί ποτε ἑορτῆς ἐπιστάσης, ὁ δεσπότης ἀμφοῖν τὸν ἀλεκτρυόνα καταθύσας εἱστιάθη σὺν τοῖς οἰκείοις· ὁ δὲ πορφυρίων τὸν σύννομον οὐκ ἔχων, καὶ τὴν 15 ἐρημίαν μὴ φέρων, ἑαυτὸν ἀτροφίᾳ διέφθειρεν.

XXIX. Anserum erga homines amor

Ἐν Αἰγείῳ τῆς Ἀχαΐας, ὡραίου παιδός, Ὠλενίου τὸ γένος, ὄνομα Ἀμφιλόχου, ἤρα χήν· Θεόφραστος λέγει τοῦτο. Σὺν τοῖς Ὠλενίων δὲ φυγάσιν ἐφρουρεῖτο ἐν Αἰγείῳ ὁ παῖς· οὐκοῦν ὁ χὴν αὐτῷ δῶρα ἔφερεν. Καὶ ἐν Χίῳ Γλαύκης τῆς 20 κιθαρῳδοῦ ὡραιοτάτης οὔσης εἰ μὲν ἤρων ἄνθρωποι, τοῦτο μέγα οὐδέπω, ἠράσθησαν δὲ καὶ κριὸς καὶ χήν, ὡς ἀκούω, τῆς αὐτῆς.

eorumque solertia.

Οἱ δὲ χῆνες διαμείβοντες τὸν Ταῦρον τὸ ὄρος δεδοίκασι τοὺς αἰετούς, καὶ ἕκαστός γε αὐτῶν λίθον ἐνδακόντες, ἵνα 25 μὴ κλάζωσιν, ὥσπερ οὖν ἐμβαλόντες σφίσι στόμιον, διαπέτονται σιωπῶντες, καὶ τοὺς αἰετοὺς τὰ πολλὰ ταύτῃ διαλανθάνουσι. Θερμότατος ὢν ἄρα καὶ διαπυρώτατος τὴν φύσιν ὁ χήν, φιλόλουτρός ἐστι, καὶ νήξεσι χαίρει, καὶ τροφαῖς μάλιστα ταῖς ὑγροτάταις, καὶ πόαις καὶ θρι- 30 δακίναις καὶ τοῖς λοιποῖς, ὅσα αὐτοῖς ἔνδοθεν ψῦχος ἐγ-

7 F. πορφυρίων ὁ ὄρνις π. τ. ζ. εἶναι καὶ ἐκεῖνο.

γάζεται· εἰ δὲ καὶ ἐξαυαίνοιτο ὑπὸ λιμοῦ, δάφνης φύλλον οὐκ ἂν φάγοι, οὐδ' ἂν πάσαιτο ῥοδοδάφνης, οὔτε ἑκὼν οὔτε ἄκων· οἶδε γὰρ ὅτι τεθνήξεται τούτων τινὸς ἐμφαγών. Ἄνθρωποι δὲ ὑπὸ σοφίας ἐπιβουλεύονται καὶ εἰς τροφὴν καὶ εἰς 5 ὕπνον. Μυρίοι γοῦν καὶ πίνοντές τι κακὸν κατέπιον, ὡς Ἀλέξανδρος, καὶ ἐσθίοντες, ὡς Κλαύδιος ὁ Ῥωμαῖος, καὶ Βρεταννικὸς ὁ τούτου παῖς· καὶ κατακοιμηθέντες οὐκ ἐξανέστησαν χρήσει φαρμάκου, οἱ μὲν ἑκόντες τοῦτο σπάσαντες, οἱ δὲ ἐπιβουλευθέντες.

XXX. Vulpanser.

10 Ὁ δὲ χηναλώπηξ, πέπλεκταί οἱ τὸ ὄνομα καὶ εἰκότως ἐκ τῶν τοῦ ζῴου ἰδίων τε καὶ συμφυῶν. Ἔχει μὲν γὰρ τὸ εἶδος τὸ τοῦ χηνός, πανουργίᾳ δὲ δικαιότατα ἀντικρίνοιτο ἂν τῇ ἀλώπεκι· καὶ ἔστι μὲν χηνὸς βραχύτερος, ἀνδρειότερος δέ, καὶ χωρεῖν ὁμόσε δεινός. Ἀμύνεται γοῦν καὶ αἰετὸν 15 καὶ αἴλουρον καὶ τὰ λοιπά, ὅσα αὐτοῦ ἀντίπαλά ἐστιν.

XXXI. De serpentibus quaedam.

Ἴδια δὲ ὄφεως καὶ ἐκεῖνά ἐστι· τὴν καρδίαν κεκλήρωται ἐν τῇ φάρυγγι, τὴν δὲ χολὴν ἐν τοῖς ἐντέροις, πρὸς δὲ τῇ οὐρᾷ τοὺς ὄρχεις ἔχει, τὰ δὲ ᾠὰ τίκτει μακρὰ καὶ μαλακά, τὸν δὲ ἰὸν ἐν τοῖς ὀδοῦσι φέρει.

XXXII. De pavone nonnulla.

20 Ταῷ δὲ τῷ ὄρνιθι τῷ προειρημένῳ καὶ ἐκεῖνα συμφυᾶ καὶ ἴδια, ἅπερ ἐστὶ μαθεῖν ἄξια. Τρία ἔτη γενόμενος κυήσεως ἄρχεται, καὶ ὠδῖνα ἀπολύει, καὶ τῆς τῶν πτερῶν πολυχροίας τε καὶ ὥρας τότε ἄρχεται· ἐπῳάζει δὲ οὐ κατὰ τὸ ἑξῆς, ἀλλὰ παραλιπὼν δύο ἡμέρας· ἤδη δ' ἂν τέκοι καὶ 25 ὑπηνέμια ὁ ταώς, ὡς καὶ ὄρνιθες ἕτεροι.

XXXIII. De anate.

Ἡ νῆττα ὅταν τέκῃ, τίκτει μέν τοι ἐν ξηρῷ, πλησίον δὲ ἢ τῆς λίμνης, ἢ τοῦ τενάγους, ἢ ἄλλου τινὸς ὑδρηλοῦ χωρίου καὶ ἐνδρόσου· τὸ δὲ νεόττιον φύσει τινὶ ἰδίᾳ καὶ ἀπορρήτῳ οἶδε, ὅτι μήτε τῆς ἐν ἀέρι μετεώρου φορᾶς οἱ μέ- 30 τεστι, μήτε μὴν τῆς ἐν τῇ χέρσῳ διατριβῆς· καὶ ἐκ τούτων ἐς τὸ ὕδωρ πηδᾷ, καὶ ἐξ ὠδίνων ἐστὶ νηκτική, καὶ μαθεῖν

---

4 ὑπ' ἀσωτίας. Pauw. 23 Post δέ lacuna videtur esse.

οὐ δεῖται, ἀλλὰ καταδύεται καὶ ἀναδύεται πάνυ σοφῶς, καὶ ὡς ἤδη χρόνου πεπαιδευμένη τοῦτο. Ἀετὸς δέ, ὃν καλοῦσι νηττοφόνον, ἐπιπηδᾷ τῇ νηχομένῃ, ὡς ἁρπασόμενος· ἡ δὲ καταδῦσα ἑαυτὴν ἠφάνισεν, εἶτα ὑπονηξαμένη ἀλλαχόθι ἐκκύπτει. Ὁ δὲ καὶ ἐκεῖ πάρεστι, καὶ αὖθις κατέδυ 5 ἐκείνη, καὶ πάλιν ταῦτα καὶ πάλιν· καὶ δυοῖν θάτερον· ἢ [γὰρ] καταδῦσα ἀπεπνίγη, ἢ ὁ μὲν ἀπέστη ἐπ' ἄλλην ἄγραν, ἡ δὲ ἔχουσα τὸ ἀδεὲς ἐπινήχεται αὖθις.

XXXIV. De cycno cantui ante mortem vacante.

Πλέον ἔχει τῶν ἀνθρώπων ὁ κύκνος ἐν τοῖς μεγίστοις· οἶδέ τε γὰρ ὁπότε τοῦ βίου τὸ τέρμα ἀφικνεῖται αὐτῷ, καὶ 10 μέντοι καὶ εὐθύμως φέρειν αὐτὸ προσιόν, ὑπὸ τῆς φύσεως λαβὼν ἔχει δῶρον τὸ κάλλιστον· πεπίστευκε γὰρ ὅτι μηδενὸς ἀλγεινοῦ μηδὲ λυπηροῦ μέτεστι θανάτῳ· ἄνθρωποι δὲ ὑπὲρ οὗ οὐκ ἴσασι δεδοίκασι, καὶ ἡγοῦνται μέγιστον εἶναι κακὸν αὐτό. Τοσοῦτον δὲ ἄρα τῷ κύκνῳ περίεστιν εὐθυμίας, ὡς 15 καὶ ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τοῦ βίου τοῦ σφετέρου ᾄδειν καὶ ἀναγηρύεσθαι οἷον ἐπικήδειόν τι τοῦτο τὸ μέλος. Τοιοῦτόν τινα καὶ τὸν Βελλεροφόντην ἡρωϊκῶς καὶ μεγαλοψύχως εἰς θάνατον παρεσκευασμένον ὁ Εὐριπίδης ὑμνεῖ· πεποίηκε γοῦν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν λέγοντα αὐτόν· 20

Ἦσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβής, ὅτ' ἦσθ', ἀεί·
ξένοις τ' ἐπήρκεις, οὐδ' ἔκαμνες εἰς φίλους·

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. Οὐκοῦν καὶ ὁ κύκνος μελῳδεῖ τινα ἐπικήδειον αὐτῷ μοῦσαν, ἐφόδια διδοὺς τῆς ἀποδημίας ἢ θεῶν ὕμνους, ἢ ἔπαινον οἰκεῖόν τινα. Μαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ καὶ ὁ 25 Σωκράτης, ὅτι μὴ ᾄδει λυπούμενος, ἀλλὰ εὐθυμούμενος μᾶλλον. Μηδὲ γὰρ ἄγειν σχολήν ποτε ᾠδῇ καὶ μέλει τὸν κατὰ τῆς ψυχῆς ἔχοντά τι πρόσαντες καὶ ἀλγεινόν.

Aquila cycno infesta.

Ἔστι δὲ ἄρα ὁ κύκνος οὐ πρὸς μόνον τὸν θάνατον ἀνδρεῖος, ἤδη δὲ καὶ πρὸς μάχας· ἀδίκων μὲν οὖν οὐκ ἄρχει, 30 οἷα δήπου σώφρων καὶ πεπαιδευμένος ἀνήρ, τῷ δὲ ἄρχοντι καὶ ἐπιβουλεύοντι οὔτε ἀφίσταται οὔτε εἴκει. Οἱ μὲν οὖν

17 ἀνακρούεσθαι. b.

ὄρνιθες οἱ λοιποί, εἰρηναῖα αὐτοῖς πρὸς αὐτοὺς καὶ ἔνσπονδά εἰσιν, ὁ δὲ ἀετὸς καὶ ἐπὶ τοῦτον ὥρμησε πολλάκις, ὡς Ἀριστοτέλης φησί, καὶ οὐδεπώποτε ἐκράτησεν, ἡττήθη δὲ ἀεὶ μὴ μόνον σὺν τῇ ῥώμῃ τοῦ κύκνου μαχομένου, ἀλλὰ καὶ
5 σὺν τῇ δίκῃ ἀμυνομένου.

XXXV. Quomodo ardea vescatur ostreis.

Ὁ ἐρωδιὸς τὰ ὄστρεα ἐσθίειν δεινός ἐστι, καὶ μεμυκότα αὐτὰ καταπίνει, ὥσπερ οὖν οἱ πελεκᾶνες τὰς κόγχας· καὶ ἐν τῷ καλουμένῳ προηγορεῶνι ὑποθερμαίνων ὁ ἐρωδιὸς φυλάττει τὰ ὄστρεα· τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἀλέας διΐσταται, καὶ
10 ἐκεῖνος αἰσθανόμενος τὰ μὲν ὄστρακα ἀνεμεῖ, φυλάττει δὲ τὴν σάρκα, καὶ ἔχει τροφὴν ἀναλίσκων τῇ τῆς πέψεως δυνάμει τὸ εἴσω παρελθὸν ὁλόκληρον.

XXXVI. De asteria ave conviciorum intelligente.

Ὄνομά ἐστιν ὄρνιθος ἀστερίας, καὶ τιθασεύεταί γε ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἀνθρώπου φωνῆς ἐπαΐων τοσαῦτα· εἴ τις
15 αὐτὸν ὀνειδίζων δοῦλον εἴποι, ὁ δὲ ὀργίζεται· καὶ εἴ τις ὄκνον καλέσειεν αὐτόν, ὁ δὲ βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ, ὡς καὶ εἰς τὸ ἀγεννὲς σκωπτόμενος καὶ εἰς ἀργίαν εὐθυνόμενος.

XXXVII. Singularia quaedam de torpedine et dracone marino.

Εἰ κατέχοι τις ὀπὸν Κυρηναῖον, καὶ λάβοιτο τῆς νάρκης, ἐνταῦθα δήπου τὸ ἐξ αὐτῆς πάθος ἐκπέφευγεν. Δρά-
20 κοντα δὲ θαλάττιον εἰ ἀνασπάσαι τῇ δεξιᾷ ἐθέλοις, ὁ δὲ οὐχ ἕψεται, ἀλλὰ μάχεται καὶ κατὰ κράτος· εἰ δὲ τῇ ἀριστερᾷ ἄγοις, εἴκει καὶ ἑάλωκεν.

XXXVIII. Luscinia in cantu laudis studiosa.

Χάρμιδος ἀκούω τοῦ Μασσαλιώτου λέγοντος φιλόμουσον μὲν εἶναι τὴν ἀηδόνα, ἤδη δὲ καὶ φιλόδοξον· ἐν γοῦν
25 ταῖς ἐρημίαις ὅταν ᾄδῃ πρὸς ἑαυτὴν ἁπλοῦν τὸ μέλος καὶ ἄνευ κατασκευῆς τὴν ὄρνιν ᾄδειν, ὅταν δὲ ἁλῷ, καὶ τῶν ἀκουόντων μὴ διαμαρτάνῃ, ποικίλα τε ἀναμέλπειν, καὶ τακερῶς ἑλίττειν τὸ μέλος. Καὶ Ὅμηρος [δὲ] τοῦτό μοι δοκεῖ ὑπαινίττεσθαι, λέγων·

30 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηῒς ἀηδών,
Καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δένδρων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν·

2 F. ἔνσπονδά ἐστιν.
Aelian. de nat. anim. I.

ἤδη μέντοι τινὲς καὶ πολυδευκέα φωνὴν γράφουσιν, τὴν ποικίλως μεμιμημένην· ὡς τὴν ἀδευκέα, τὴν μηδ' ὅλως εἰς μίμησιν παρατραπεῖσαν.

XXXIX. De leonis vigilantia, fortitudine aliisque de ejus natura.

Λέγει Δημόκριτος τῶν ζῴων μόνον τὸν λέοντα ἐκπεπταμένοις τίκτεσθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἤδη τρόπον τινὰ τεθυμωμένον, καὶ ἐξ ὠδίνων δρασείοντά τι γεννικόν. Ἐφύλαξαν δὲ ἄλλοι καὶ καθεύδων ὅτι κινεῖ τὴν οὐράν, ἐνδεικνύμενος, ὡς τὸ εἰκός, ὅτι μὴ πάντῃ ἀτρεμεῖ, μηδὲ μὴν κυκλωσάμενος αὐτὸν καὶ περιελθὼν ὁ ὕπνος καθεῖλεν, ὥςπερ οὖν καὶ τῶν ζῴων τὰ λοιπά. Τοιοῦτόν τι φυλάξαντας Αἰγυπτίους ὑπὲρ αὐτοῦ κομπάζειν φασί, λέγοντας, ὅτι κρείττων ὕπνου λέων ἐστίν, ἀγρυπνῶν αἰεί. Ταύτῃ τοι καὶ ἡλίῳ ἀποκρίνειν αὐτὸν αὐτοὺς πέπυσμαι, καὶ γάρ τοι καὶ τὸν ἥλιον θεῶν ὄντα φιλοπονώτατον κατὰ τὸ ἢ ἄνω τῆς γῆς ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν κάτω πορείαν ἰέναι μὴ ἡσυχάζοντα· Ὅμηρόν τε μάρτυρα Αἰγύπτιοι ἐπάγονται λέγοντα ταῦτα· Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα. Ἔστι δὲ πρὸς τῇ ῥώμῃ καὶ συνετὸς ὁ λέων· ταῖς γοῦν βουσὶν ἐπιβουλεύει νύκτωρ φοιτῶν ἐς τὰ αὔλια. Ὅμηρος δὲ ἄρα ᾔδει καὶ τοῦτο, λέγων·

Ὡς δ' [ὅτε] λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ· 20

καὶ ἐκπλήττει μὲν ὑπὸ τῆς ἀλκῆς ἁπάσας, μίαν δὲ ἐξαρπάσας ἔδει· ὁ αὐτὸς λέγει ποιητὴς ταῦτα. Ὅταν δὲ εἰς κόρον ἐμπλησθῇ, βούλεται μὲν ταμιεύσασθαι καὶ ἐς αὖθις· αἰδὼς δὲ ἴσχει αὐτὸν φρουρεῖν παραμένοντα, ὡς τροφῆς χήτει λιμὸν δεδιότα. Οὐκοῦν περιχανὼν ἐμπνεῖ μὲν τοῦ καθ' ἑαυτὸν ἄσθματος, καὶ τούτῳ τὴν φυλακὴν ἐπιτρέπει, ἀπαλλάττεταί γε μὴν αὐτός. Τὰ δὲ ἄλλα ζῷα ἥκοντα καὶ αἰσθανόμενα ὅτου λείψανόν ἐστι τὸ κείμενον, οὐ τολμᾷ προςάψασθαι, ἀλλὰ ἀπαλλάττεται, δεδιότα δοκεῖν συλᾶν καὶ περικόπτειν τι τοῦ σφετέρου βασιλέως. Τῷ δὲ ἄρα εἰ μὲν εὐθηρία γένοιτο ἑτέρου καὶ εὐερμία, λήθην τοῦ πρώτου λαμβάνει, καὶ ὡς ἕωλον ἀτιμάσας ἀπαλλάττεται· εἰ δὲ μή, ὡς ἐπ' οἰκεῖον θησαύρισμα παραγίνεται. Ὅταν δὲ ὑπερπλησθῇ,

κενοῖ ἑαυτὸν ἡσυχίᾳ καὶ ἀσιτίᾳ· ἢ αὖ πάλιν πιθήκῳ περιτυχὼν καὶ τούτου φαγών, κενοῦται τὴν γαστέρα ταῖς ἐκείνου λαπάξας σαρξίν. Ἦν δὲ ἄρα δίκαιος ὁ λέων, καὶ οἷος

Ἄνδρ' ἐπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερον χαλεπήνῃ.

5 Τῷ γοῦν ἐπιόντι ἀνθίσταται, τὴν ἀλκαίαν ἐπισείων καὶ ἑλίττων κατὰ τῶν πλευρῶν, εἶτα ἐγείρει ἑαυτὸν ὥςπερ οὖν ὑποθήγων μύωπι. Τόν γε μὴν βαλόντα μέν, οὐ τυχόντα δέ, τῇ ἴσῃ ἀμυνόμενος, φοβεῖ μέν, λυπεῖ δὲ οὐδὲ ἕν. Ἡμερωθείς γε μὴν ἐξέτι νεαροῦ πρᾳότατός ἐστι, καὶ ἐντυχεῖν ἡδύς, καὶ 10 ἔστι φιλοπαίστης, καὶ πᾶν ὅ τι οὖν ὑπομένει πρᾳόνως, τῷ τροφεῖ χαριζόμενος. Ἄννων γοῦν λέοντα εἶχε σκευαγωγόν· καὶ Βερενίκῃ λέων πρᾷος συνῆν, τῶν κομμώντων διαφέρων οὐδέν· ἐφαίδρυνε γοῦν τῇ γλώττῃ ἡσυχῇ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, καὶ τὰς ῥυτίδας ἐλέαινεν, καὶ ἦν ὁμοτράπεζος, πρᾴως τε 15 καὶ εὐτάκτως ἐσθίων καὶ ἀνθρωπικῶς. Ὀνόμαρχος δὲ ὁ Κατάνης τύραννος, καὶ ὁ Κλεομένους υἱός, συσσίτους εἶχον λέοντας.

XL. *Panthera odoris suavitate praedam alliciens.*

Εὐωδίας τινὸς θαυμαστῆς τὴν πάρδαλιν μετειληχέναι φασίν, ἡμῖν μὲν ἀποῤῥήτου, αὐτὴ δὲ οἶδε τὸ πλεονέκτημα 20 τὸ οἰκεῖον· καὶ μέντοι καὶ τὰ ἄλλα ζῷα συνεπίσταται τοῦτο τῇ παρδάλει, καὶ ἁλίσκεται τὸν τρόπον τοῦτον ἐκείνῃ· ἡ πάρδαλις τροφῆς δεομένη ἑαυτὴν ὑποκρύπτει ἢ λόχμῃ πολλῇ ἢ φυλλάδι βαθείᾳ, καὶ ἐντυχεῖν ἐστιν ἀφανής, μόνον δὲ ἀναπνεῖ. Οὐκοῦν οἱ νεβροὶ καὶ δορκάδες καὶ αἱ αἶγες αἱ 25 ἄγριαι, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ζῴων, ὡς ὑπό τινος ἴϋγγος τῆς εὐωδίας ἕλκεται, καὶ γίνεται πλησίον· ἡ δὲ ἐκπηδᾷ καὶ ἔχει τὸ θήραμα.

XLI. *De ruminantium ventribus; sepiarum et loliginum proboscide.*

Πυνθάνομαι τῶν ζῴων τὰ μηρυκίζοντα τρεῖς ἔχειν κοιλίας, καὶ ὄνομα μὲν αὐτῶν ἀκούω κεκρύφαλον, ἐχῖνον, ἤνυ- 30 στρον. Σηπίαι δὲ καὶ τευθίδες δύο νέμονται προβοσκίσιν· οὐ γάρ τι χεῖρον οὕτως ὀνομάσαι καὶ ἐκ τῆς χρείας καὶ ἐκ τοῦ σχήματος ἐπαρθέντα. Καὶ ὅταν ἡ χειμέρια καὶ κλύδων

12 κομμωτῶν. Piers. Fort. κομμούντων.

τεταραγμένος, αἱ δὲ τῶν πετρῶν λαμβάνονται ταῖς αὐταῖς προβολαῖς, καὶ ἔχονται ὡς ἀγκύραις πάνυ ἐγκρατῶς, καὶ ἄσειστοί τε καὶ ἄκλυστοι μένουσιν· εἶτα εἰ γένοιτο ὑπεύδια, ἀπολύουσί τε αὐτὰς καὶ ἐλευθεροῦσιν, καὶ νέουσι πάλιν, εἰδυῖαι μάθημα οὐκ εὐκαταφρόνητον, χειμῶνος φυγὴν καὶ ἐκ 5 τῶν κινδύνων σωτηρίαν.

XLII. *De apum nominibus variisque mellis generibus.* Εἴ σοι βουλομένῳ μαθεῖν ἐστι μελιττῶν ὀνόματα, οὐκ ἂν βασκήναιμι εἰπεῖν ὅσα πέπυσμαι. Ἡγεμόνες καλοῦνταί τινες, καὶ ἄλλαι σειρῆνες, καὶ ἐργοφόροι τινές, καὶ ἕτεραι πλάστιδες. Νίκανδρος δὲ εὐφορεῖν τοὺς κηφῆνάς φησι. Περὶ 10 δὲ τὴν Καππαδόκων γῆν ἄνευ κηρίων τὸ μέλι τὰς μελίττας ἐργάζεσθαί φασι, παχὺ δὲ εἶναι τοῦτο κατὰ τὸ ἔλαιον λόγος ἔχει. Ἐν Τραπεζοῦντι δὲ τῇ Ποντικῇ ἐκ τῆς πύξου γίνεσθαι μέλι πέπυσμαι, βαρὺ δὲ τὴν ὀσμὴν τοῦτο εἶναι· καὶ ποιεῖν μὲν τοὺς ὑγιαίνοντας ἔκφρονας, τοὺς δὲ ἐπιλήπτους εἰς 15 ὑγίειαν ἐπανάγειν αὖθις. Ἐν Μηδίᾳ δὲ ἀποστάζειν τῶν δένδρων ἀκούω μέλι· ὡς ὁ Εὐριπίδης ταῖς Βάκχαις ἐν τῷ Κιθαιρῶνί φησιν ἐκ τῶν κλάδων γλυκείας σταγόνας ἀποῤῥεῖν. Γίνεσθαι δὲ καὶ ἐν Θρᾴκῃ μέλι ἐκ τῶν φυτῶν ἤκουσα. Ἐν δὲ Μυκόνῳ μέλισσα οὐ γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἡ κομισθεῖσα 20 ἀποθνήσκει.

XLIII. *De monemero.* Περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν γίνεσθαι τὸ ζῷον τὸ μονήμερον οὕτω καλούμενον Ἀριστοτέλης φησίν, τικτόμενον μὲν ἅμα τῷ κνέφᾳ, ἀποθνῆσκον δὲ ἐπὶ δυσμὰς ἡλίου τρεπομένου. 25

XLIV. *De sepiae, osmyli et polypodis morsu.* Ἔχει δῆγμα ἡ σηπία ἰῶδες, καὶ τοὺς ὀδόντας ἰσχυροὺς ὑπολανθάνοντας. Ἦν δὲ ἄρα δηκτικὸν καὶ ὀσμύλος καὶ ὁ πολύπους· καὶ δάκοι μὲν ἂν οὗτος σηπίας βιαιότερον, τοῦ δὲ ἰοῦ μεθίησιν ἧττον.

XLV. *De apris.* Τὸν σῦν τὸν ἄγριόν φασι μὴ πρότερον ἐπί τινα φέρε- 30 σθαι, πρὶν ἢ τοὺς χαυλιόδοντας ὑποθῆξαι· μαρτυρεῖ δὲ ἄρα καὶ Ὅμηρος τοῦτο λέγων·

---

10 ἐργοφορεῖν. Gesn. Fort. εἰςφορεῖν.

Θήξας λευκὰν ὀδόντα μετὰ γναπτῇσι γένυσσιν.

Παχύνεσθαι δὲ τὸν σῦν ἀκούω μάλιστα μὴ λουόμενον, ἀλλὰ ἐν τῷ βορβόρῳ διατρίβοντά τε καὶ στρεφόμενον, καὶ πίνοντα ὕδωρ τεθολωμένον, καὶ ἡσυχίᾳ καὶ στέγῃ σκοτωδεστέρᾳ χαί-
5 ροντα, καὶ τροφαῖς ὅσαι φυσωδέστεραί τέ εἰσι, καὶ ὑποπλῆσαι δύνανται. Καὶ Ὅμηρος δὲ ἔοικε ὑποδηλοῦν ταῦτα· περὶ μὲν οὖν τοῦ καλινδεῖσθαι αὐτὸν καὶ φιληδεῖν τοῖς ῥυπαρωτέροις τέλμασι, λέγων· Σύες χαμαιευνάδες· ὅτι δὲ τῷ τεθολωμένῳ ὕδατι πιαίνονται, φησί·
10 Μέλαν ὕδωρ
Πίνουσαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν·

ὅτι δὲ χαίρουσι τῷ σκότῳ διὰ τούτων ἐλέγχει·

Πέτρῃ ὕπο γλαφυρῇ εὔδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

Τὸ δὲ φυσῶδες αἰνίττεται τῆς τροφῆς, ὅταν λέγῃ, βάλα-
15 νον μενοεικέα ἐσθίειν αὐτήν. Εἰδὼς δὲ ἄρα Ὅμηρος, ὡς καὶ ἰσχναίνεται καὶ ἐπιτρίβει τὰ κρέα ὗς ὁρῶν τὸν θῆλυν, πεποίηκε τοὺς ἄῤῥενας ἰδίᾳ καθεύδοντας, καὶ τὰς θηλείας ἰδίᾳ. Ἐν Σαλαμῖνι δὲ χλωροῦ σίτου καὶ ληΐου κομῶντος ἐὰν σῦς πεσοῦσα ἀποκείρῃ, νόμος ἐστὶ Σαλαμινίων τοὺς
20 ὀδόντας ἐκτρίβειν αὐτῆς· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Συὸς ληϊβοτείρης, φασίν. Οἱ δὲ ἑτέρως νοοῦσι, καὶ λέγουσι χλωροῦ σίτου τὴν ὗν τὴν γευσαμένην ἀσθενεῖς ἔχειν τοὺς ὀδόντας.

XLVI. De remediis quibusdam, quae natura animalibus monstravit.

Ἔδωκε δὲ ἄρα ἡ φύσις ταῖς κυσὶ τραυμάτων ἀντίπα-
25 λον πόαν. Εἰ δὲ ἕλμινθες αὐτὰς λυποῦσι, τοῦ σίτου τὸ καλούμενον λήϊον ἐσθίουσαι ἐκκρίνουσιν αὐτάς. Λέγονται δὲ καὶ ὅταν δέωνται τὴν γαστέρα ἑκατέραν κενῶσαι πόαν τινὰ ἐσθίειν, καὶ τὸ μέν τι τῆς τροφῆς τὸ ἐπιπολάζον ἀνεμεῖν, τὰ δὲ περιττὰ κάτωθεν ἐκκρίνεσθαι αὐταῖς φασιν. Ἐν-
30 τεῦθεν καὶ τὸ συρμαΐζειν Αἰγύπτιοι λέγονται μαθεῖν. Πέρδικές τε, καὶ πελαργοὶ τρωθέντες, καὶ φάτται, τὴν ὀρίγανον, ὡς λόγος, διατρώγουσιν, εἶτα τοῖς τραύμασιν ἐντι-

---

15 αὐτόν. b. 19 F. ἐμπεσοῦσα.

θέντες ἀκοῦνται τὸ σῶμα, καὶ μέντοι τῆς ἀνθρώπων ἰατρικῆς δέονται οὐδέν.

XLVII. Historia de lacerto viridi excoecato, et arte quadam visum recuperante.

Οὐ δεήσομαι μάρτυρος ἐνταῦθα πρεσβυτέρου, ἃ δὲ αὐτὸς ἔγνων λέγω. Σαῦρον τῶν χλωρῶν μὲν ὑπεράγαν, ἁδροτέρων δὲ τὴν ἕξιν, σύλλαβὼν ἀνήρ, καὶ κέντρῳ πεποιη- 5 μένῳ χαλκοῦ διείρας, εἶτα τυφλώσας τὸν σαῦρον, καὶ χύτραν κεραμέαν τῶν νεωστὶ εἰργασμένων διατρήσας πάνυ λεπταῖς ὀπαῖς, ὡς μὴ εἴργειν μὲν τὸ πνεῦμα, οὐ μὴν ἐκείνῳ παρασχεῖν ἔκδυσιν, τὸ θηρίον ἐμβαλών, καὶ γῆν ὑποχέας καὶ μάλ' ἔνδροσον, καὶ πόαν τινὰ ἧς οὐκ εἶπε τὸ ὄνομα, 10 [καὶ] δακτύλιον σιδήρου πεποιημένον, καὶ ἔχοντα λίθον γαγάτην, ᾧπερ οὖν ἐνείργαστο γλύμμα σαῦρος· τὴν μὲν χύτραν ἐπηλύγασεν, ἐννέα ἐμπλάσας σημεῖα, ὧν ἀφῄρει σφραγῖδα ἐφ' ἡμέρας ἐννέα, καὶ τὴν ἐπὶ πάσαις τὴν ἐνάτην ἀφανίσας, ἀνοίγει τὸ σκεῦος, καὶ ἔγωγε εἶδον τὸν σαῦρον 15 ἐμβλέποντα, καὶ εὐωπιστέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς τέως πεπηρωμένους εἶχε. Καὶ τὸ μὲν ἔνθεν ᾑρέθη, ἐνταῦθα ἀπελύσαμεν, δακτύλιον δὲ ἐκεῖνον ὁ ἀνὴρ ὁ ταῦτα δράσας ὀφθαλμοῖς ἀγαθὸν ἔφασκεν εἶναι.

XLVIII. De mutuo animalium quorundam et amore et odio.

Ἐμοὶ δὲ αἴσχιστον δοκεῖ, ὦ ἄνθρωποι, φιλίαν μὲν τοῖς 20 ζῴοις πρὸς ἄλληλα εἶναι, μὴ μόνοις τοῖς συννόμοις αὐτῶν, μηδὲ μὴν τοῖς ὁμογενέσιν, ἤδη δὲ καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσί σφισι κατὰ τὸ κοινὸν γένος. Ταῖς γοῦν αἰξὶν αἱ ὄϊς φίλιαι, περιστερὰ δὲ πρὸς τρυγόνα φίλη, φίλα δὲ εἰς ἀλλήλους νοοῦσι φάτται τε καὶ πέρδικες, ἀλκυόνα δὲ καὶ κηρύλον ποθοῦντας 25 ἀλλήλων πάλαι ἴσμεν, κορώνην τε ἐρωδιῷ φίλα νοεῖν, καὶ λάρον τῷ καλουμένῳ κολοιῷ, καὶ ἰκτίνῳ ἅρπην. Πολεμοῦσι δὲ αἰώνιον πόλεμον καὶ ἄσπονδον, ὡς εἰπεῖν, κορῶναί τε καὶ γλαῦκες· πολέμιοι δὲ ἄρα εἰσὶν ἴκτινός τε καὶ κόραξ, καὶ πυραλλὶς πρὸς τρυγόνα, καὶ βρένθος καὶ πάγρος· πάλιν 30 τε ὁ χλωρεὺς πρὸς τρυγόνα, καὶ αἰγυπιοὶ καὶ ἀετοί, καὶ κύκνοι καὶ δράκοντες, καὶ πρὸς βουβαλίδας καὶ ταύρους

30 λάρος pro πάγρος. Gesn.

λέοντες· ἔχθιστον δὲ ἄρα ἐλέφας καὶ δράκων ἦν, καὶ πρὸς ἀσπίδα ὁ ἰχνεύμων, ὁ δὲ αἴγιθος τῷ ὄνῳ· ὁ μὲν γὰρ ὠγκήσατο, ῥήγνυται δὲ τῷ αἰγίθῳ τὰ ᾠά, καὶ οἱ νεοττοὶ ἐκπίπτουσιν ἀτελεῖς· ὁ δὲ τιμωρῶν τοῖς τέκνοις ἐπιπηδᾷ τῶν 5 ὄνων τοῖς ἕλκεσιν, καὶ ἐσθίει αὐτά. Μισεῖ δὲ ἀλώπηξ κίρκον, καὶ ταῦρος κόρακα, καὶ ὁ ἄνθος τὸν ἵππον. Χρὴ δὲ εἰδέναι τὸν πεπαιδευμένον καὶ μηδὲν μάτην ἀκούοντα, ὅτι καὶ δελφὶς φαλλαίνῃ διάφορος, λάβρακές γε μὴν κεστρεῦσι, μύραιναι δὲ γόγγροις, καὶ ἄλλα ἄλλοις.

XLIX. De animalibus a cadaveribus abhorrentibus.

10 Αἱ ἄρκτοι τῶν θηρατῶν τοὺς εἰς στόμα πεσόντας καὶ τὸ πνεῦμα εἰς ἑαυτοὺς ὥσαντας ὀσφρησάμεναι, ὡς νεκροὺς παραλιμπάνουσι· καὶ δοκεῖ τοῦτο τὸ ζῷον νεκρὸν βδελύττεσθαι. Μισοῦσι δὲ καὶ οἱ μύες τοὺς ἐν ταῖς ἑαυτῶν διαίταις καὶ καταδρομαῖς ἀποθανόντας· καὶ μέντοι χελιδὼν ἐκ-15βάλλει χελιδόνα νεκράν, καὶ μέλιτται· μύρμηκες δέ, καὶ ἐκείνοις ἐκφορᾶς νεκρῶν μέλειν, καὶ καθαίρειν τοὺς σφετέρους χηραμοὺς ἡ σοφωτάτη φύσις ἔδωκεν· ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴδιον τῶν ἀλόγων, τὰ ὁμογενῆ τε καὶ ὁμοφυᾶ τεθνεῶτα τῶν ὀφθαλμῶν ἀποφέρειν θᾶττον. Λέγουσι δὲ Αἰθιόπων λόγοι, 20 αἱμυλίας τε καὶ κόμπου Ἑλληνικοῦ ἄγευστοι, ὅτι ἄρα ἐλέφαντα θεασάμενος ἐλέφας νεκρόν, οὐκ ἂν παρέλθοι μὴ τῇ προβοσκίδι γῆν ἀρυσάμενος καὶ ἐπιβαλών, ὡς ὁσίαν τινὰ ἀπόῤῥητον ὑπὲρ τῆς φύσεως τῆς κοινῆς ἐκτελῶν, καὶ φεύγων ἄγος· εἶναι γὰρ τὸ μὴ δρᾶσαι τοῦτο ἐναγές. Ἀπόχρη 25 δέ οἱ καὶ κλάδον ἐπιβαλεῖν, καὶ ἄπεισιν, τὸ κοινὸν ἁπάντων τέλος μὴ ἀτιμάσας. Ἀφῖκται δὲ λόγος εἰς ἡμᾶς καὶ ἐκεῖνος, ὅταν ἐλέφαντες ἀποθνήσκωσιν ἐκ τραυμάτων, ἢ βληθέντες ἐν πολέμῳ, ἢ ἐν θήρᾳ παθόντες τοῦτο, [ἢ] τῆς πόας τῆς παρατυχούσης, ἢ τῆς κόνεως τῆς ἐν ποσὶν ἀνελόμενοι, ἐς 30 τὸν οὐρανὸν ἀναβλέπουσιν, καὶ βάλλουσί τι τῶν προειρημένων, καὶ βοῇ τῇ σφετέρᾳ κινύρονταί τε καὶ ποτνιῶνται, ὥσπερ οὖν τοὺς θεοὺς μαρτυρόμενοι ἐφ' οἷς ἐκδίκως τε καὶ ἐκνόμως ὑπομένουσιν.

Elephantorum pietas.

6 ἄνθιος. M. m. a. b. c.

L. De animalium confidentia et pavore.

Ἴδια δὲ ἄρα τῶν ζῴων καὶ ταῦτα δήπου καταγνῶναι πάρεστι. Τοὺς γοῦν ὄρνις τοὺς ἠθάδας, καὶ τοὺς ἐν ποσὶ τρεφομένους τε καὶ ἐξεταζομένους, ὁρῶμεν ἵππους καὶ ὄνους καὶ βοῦς καὶ καμήλους θαῤῥοῦντας· εἰ δὲ καὶ ἐλέφαντί που πράῳ καὶ ἡμέρῳ συντρέφοιντο, οἱ δὲ οὐκ ὀῤῥωδοῦσιν, ἀλλὰ 5 καὶ δι' αὐτῶν ἐκείνων ἔρχονται· ἤδη δὲ καὶ ἀλεκτρυόνες καὶ ἐπὶ τὰ νῶτα αὐτῶν ἀναπέτονται, τοσοῦτον αὐτοῖς τοῦ θάρσους περίεστι καὶ τοῦ ἀδεοῦς· πτοίαν δὲ αὐτοῖς ἐντίθησι καὶ δέος ἰσχυρὸν γαλῆ παραδραμοῦσα. Καὶ μυκήσεων μὲν καὶ ὀγκήσεων οὐ ποιοῦνται ὥραν, κρίξασαν δὲ ἄρα μόνον πεφρί-10 κασι τὴν προειρημένην· χηνῶν τε καὶ κυνῶν καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων ἢ τι ἢ οὐδὲν φροντίζουσιν, ἱέρακα δὲ βραχύτερον ὄντα ὀῤῥωδοῦσιν. Ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν ᾄσας φοβεῖ μὲν λέοντα, ἀναιρεῖ δὲ βασιλίσκον· οὐ φέρει μὴν οὔτε αἰλούρους, οὔτε ἰκτίνους. Αἱ δὲ περιστεραὶ αἰετῶν μὲν κλαγγὴν καὶ 15 γυπῶν θαῤῥοῦσι, κίρκων δὲ καὶ ἁλιαιέτων οὐκέτι.

Ἡ δὲ λίμνη καὶ ὁ ἔριφος καὶ πώλιον πᾶν ἐπὶ τὰς μητρῴας θηλὰς ἔρχεται γεννηθέντα παραχρῆμα, καὶ μέντοι καὶ τῶν οὐθάτων σπῶντα ἐμπίπλαται· πολυπραγμονεῖ δὲ τὸ τεκὸν οὐδὲ ἕν, ἀλλ' ἕστηκεν. Ὕπτια δὲ παραβάλλει τὰς θηλὰς 20 τοῖς βρέφεσι τὰ σχιζόποδα πάντα, λύκοι καὶ κύνες, καὶ λέαιναι καὶ παρδάλεις.

LI. Diversae animalium voces.

Πολυφωνότατα δὲ τὰ ζῷα καὶ πολύφθογγα, ὡς ἂν εἴποις, ἡ φύσις ἀνέφηνεν, ὥσπερ οὖν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ γοῦν Σκύθης ἄλλως φθέγγεται, καὶ ὁ Ἰνδὸς ἄλλως, καὶ 25 ὁ Αἰθίοψ ἔχει φωνὴν συμφυῆ, καὶ οἱ Σάκαι, φωνὴ δὲ Ἑλλὰς ἄλλη, καὶ Ῥωμαία ἄλλη· οὕτω τοι καὶ τὰ ζῷα, ἄλλο ἄλλως προΐεται τὸν συγγενῆ τῆς γλώττης ἦχόν τε καὶ ψόφον. Τὸ μὲν γὰρ βρυχᾶται, μυκᾶται δὲ ἄλλο, καὶ χρεμέτισμα ἄλλου, καὶ ὄγκησις ἄλλου, βληχηθμός τε καὶ μηκασμός, 30 καὶ διάφορα φθέγματα, καί τισι μὲν ὠρυγμός, τισὶ δὲ ὑλαγμὸς φίλον, καὶ τῷ ἄλλῳ ἀῤῥάζειν· κλαγγαί τε καὶ ῥοῖζοι,

17 ὁ δὲ ἀμνὸς vel μόσχος Gesn. pro ἡ δὲ λίμνη.

καὶ κριγμοί, καὶ ᾠδαί, καὶ μελῳδίαι, καὶ τραυλισμοί, καὶ μυρία ἕτερα δῶρα τῆς φύσεως, ἴδια τῶν ζῴων ἄλλα ἄλλων.

LII. De aspidibus aliisque feris ad Nilum degentibus.

Ἀνὰ τὴν χώραν τὴν Αἰγυπτίαν ἀσπίδες φωλεύουσι τοῦ Νείλου πλησίον ἐπὶ τῆς ὄχθης ἑκατέρας. Καὶ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον φιλοχωροῦσι καὶ ἀγαπῶσιν, ὡς τὰς οἰκίας τὰς σφετέρας οἱ ἄνθρωποι· μέλλοντος δὲ τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῶν θερείων αναπλεῖν, ἀναχθεῖσαι καὶ ὠθούμεναι ὑπό τε πλήθους ὕδατος καὶ τῶν ἐτησίων ἀνέμων, πρὸ τριάκοντά που ἡμερῶν αἱ προειρημέναι ἀσπίδες μετοικίζονται εἰς τὰ 10 ἀπωτέρω τοῦ Νείλου χωρία, καὶ τοὺς ὄχθους τοὺς ὑπερέχοντας εἰσέρπουσι, καὶ μέντοι καὶ τὰ σφῶν αὐτῶν ἔγγονα ἐπάγονται· δῶρον τοῦτο ἴδιον λαχοῦσαι παρὰ τῆς φύσεως εἰδέναι ποταμοῦ τοσούτου καὶ οὕτως ἐργατικοῦ τὴν ἀνὰ πᾶν ἔτος ἐπιδημίαν, καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ κατάληψίν τε 15 καὶ λύμην φυλάττεσθαι. Καὶ αἱ χελῶναι δὲ καὶ οἱ καρκίνοι καὶ οἱ κροκόδειλοι τὰ ᾠὰ κατὰ τὴν ὥραν τὴν αὐτὴν μετακομίζουσιν εἰς τὰ ἄβατα τῷ ποταμῷ καὶ ἀνέφικτα· καὶ ἐντεῦθεν ἤδη λογίζονται οἱ ἐντυγχάνοντες τοῖς τῶν προειρημένων ᾠοῖς, ὁ Νεῖλος ἀνελθὼν ἐς πόσον εἶτα ἀρδεύσει σφίσι τὴν γῆν.

LIII. De hippopotami pascendi ratione.

20 Οἱ ἵπποι οἱ ποτάμιοι τοῦ Νείλου μέν εἰσι τρόφιμοι, ὅταν δὲ τὰ λήϊα ἐνακμάζῃ, καὶ ὦσιν οἱ στάχυες ξανθοί, οὐκ ἄρχονται παραχρῆμα αὐτῶν κείρειν καὶ ἐσθίειν, ἀλλὰ παραμείβοντες ἔξωθεν τὸ λήϊον στοχάζονται, πόσον αὐτοὺς ἐμπλήσειε μέτρον· εἶτα λογισάμενοι τὸ ἀποχρῆσον σφίσιν ἐμπί-25 πτουσι, καὶ ἀναχωροῦσιν ἐπὶ πόδα ἐμπιπλάμενοι, τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ κατὰ νώτου λαβόντες. Πεφιλοσόφηται δὲ ἄρα τοῦτο αὐτοῖς, ἵνα εἴ τινες τῶν γεωργῶν ἐπίοιεν ἀμυνόμενοι, οἱ δ' ἐκ τοῦ ῥᾴστου εἰς τὸ ὕδωρ καταδραμεῖν ἔχοιεν, τοὺς πολεμίους ἀντιπροσώπους, ἀλλὰ οὐκ ὄπισθεν οἱ ἵπποι οὗτοι 30 δοκεύοντες.

LIV. De panthcrae in simias dolo.

Ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ γῇ αἱ παρδάλεις τοῖς πιθήκοις οὐ κατὰ τὸ καρτερόν, οὐδὲ ὅπως ἂν ἔχωσιν ἀλκῆς τε καὶ ῥώ-

11 ἔκγονα. b.

μης, οὕτως ἐπιτίθενται· τὸ δὲ αἴτιον, οὐ χωροῦσιν ὁμόσε, ἀλλὰ ἀποδιδράσκουσιν αὐτάς, καὶ ἐπὶ τὰ δένδρα ἀναθέουσι, καὶ ἐκεῖ κάθηνται, τὴν ἐξ ἐκείνων ἐπιβουλὴν φυλαττόμενοι. Ἦν δὲ ἄρα ἡ πάρδαλις καὶ τοῦ πιθήκου δολερώτερον, οἵας γοῦν ἐπ' αὐτοῖς παλαμᾶταί τε καὶ ῥάπτει τὰς πάγας. 5 Ὅπου πλῆθος πιθήκων κάθηνται, ἐνταῦθα ἐλθοῦσα ἑαυτὴν ὑπέῤῥιψε τῷ δένδρῳ, καὶ κεῖται κατὰ τοῦ δαπέδου ὑπτία, καὶ τὴν μὲν γαστέρα διώγκωσε, παρῆκε δὲ τὰ σκέλη, τὼ δὲ ὀφθαλμὼ κατέμυσε, πιέζει γε μὴν καὶ συνέχει τὸ ἆσθμα, καὶ κεῖται νεκρὰ δή. Οἱ δὲ ἄνωθεν τὴν ἐχθίστην ἰδόντες τεθνά-10 ναι νομίζουσιν αὐτήν, καὶ ὃ μάλιστα βούλονται, τοῦτο καὶ οἴονται· οὐ μὴν θαῤῥοῦσιν ἤδη, ἀλλὰ πεῖραν καθιᾶσι, καὶ ἔστιν ἡ πεῖρα, ἕνα ἑαυτῶν τὸν δοκοῦντα ἀδεέστερον καταπέμπουσι, βασανίσοντα καὶ κατασκεψόμενον τὸ τῆς παρδάλεως πάθος. Ὁ δὲ κάτεισιν οὐ παντελῶς ἀδεής, ἀλλὰ15 ὀλίγον καταδραμὼν εἶτα ὑπέστρεψεν, τοῦ φόβου ἀναστείλαντος αὐτόν· καὶ κατῆλθε πάλιν, καὶ πλησίον γενόμενος ἀνεχώρησεν· καὶ ὑπέστρεψεν αὖθις, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ κατεσκέψατο, καὶ τὸ πνεῦμά τε καὶ ἆσθμα εἰ μεθίησιν ἐξήτασεν. Ἡ δὲ ἀτρεμοῦσα καὶ μάλα ἐγκρατῶς ἐντίθησίν οἱ τὸ κατὰ20 μικρὰ ἀδεές. Προσελθόντος δὲ καὶ παραμένοντος ἀπαθοῦς, καὶ οἱ μετέωροι πίθηκοι θαρσοῦσιν ἤδη, καὶ καταδραμόντες ἔκ τε ἐκείνου τοῦ δένδρου, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα πλησίον παραπέφυκεν, ἀθρόοι γενόμενοι περιέρχονταί τε καὶ περιχορεύουσιν αὐτήν· εἶτα ἐμπηδήσαντες [αὐτὴν] καὶ ἐπιβάντες25 κατεκυβίστησαν, καὶ κατωρχήσαντο κέρτομόν τινα καὶ πιθήκοις πρέπουσαν ὀρχηστικήν, καὶ ποικίλως ἐνυβρίσαντες, ἣν ἔχουσιν ὡς ἐπὶ νεκρῷ χαρὰν καὶ ἡδονὴν ἐμαρτύραντο. Ἡ δὲ ὑπέμεινε πάντα, εἶτα ὅταν ἐννοήσῃ κεκμηκέναι ὑπό τε τῆς χορείας αὐτοὺς καὶ τῆς ὕβρεως, ἀδοκήτως ἀναπηδή-30 σασα καὶ ἐκθοροῦσα τοὺς μὲν τοῖς ὄνυξι διέξηνεν, τοὺς δὲ τοῖς ὀδοῦσι διεσπάσατο, καὶ τὴν ἐκ τῶν πολεμίων πανθοινίαν τε καὶ πανδαισίαν ἀφθονώτατα ἔχει. Τλημόνως δὲ ἔχει καὶ καρτερῶς, καὶ γεννικῶς ἡ φύσις κατέχει τὴν πάρδαλιν,

ὑπὲρ τοῦ τῶν πολεμίων ἐνυβρισάντων περιγίνεσθαι καρτερικώτατα ἐναθλοῦσαν, καὶ μὴ δεομένην εἰπεῖν· Τέτλαθι δὴ κραδίη. Ὅ γε μὴν τοῦ Λαέρτου ἑαυτὸν ἐξεκάλυψεν ὀλίγου πρὸ τοῦ καιροῦ, τὴν ἐκ τῶν παιδισκῶν ὕβριν μὴ φέρων.

LV. De elephantis arbores extrahentibus.

5 Ἐν τοῖς Ἰνδοῖς οἱ ἐλέφαντες, ὅταν τι τῶν δένδρων αὐτόῤῥιζον ἀναγκάζωσιν αὐτοὺς οἱ Ἰνδοὶ ἐκσπάσαι, οὐ πρότερον ἐκπηδῶσιν, οὐδὲ ἐπιχειροῦσι τῷ ἔργῳ, πρὶν ἢ διασεῖσαι αὐτό, καὶ διασκέψασθαι, εἴ γε ἄρα ἀνατραπῆναι οἷόν τε ἐστίν, ἢ παντελῶς ἀδύνατον.

LVI. De cervis Syriae in Cyprum natando pergentibus.

10 Αἱ ἐν Σύροις ἔλαφοι γίνονται μὲν ἐν ὄρεσι μεγίστοις, Ἀμάνῳ τε καὶ Λιβάνῳ καὶ Καρμήλῳ· ὅταν δὲ βουληθῶσι περαιώσασθαι θάλατταν, ἐπὶ τὰς ἠόνας ἀφικνοῦνται ἡ ἀγέλη, καὶ ἀναμένουσι τοῦ πνεύματος τὴν φύσιν, καὶ ἡνίκα ἂν αἴσθωνται πρᾶον αὐτὸ καὶ ἥσυχον καταπνέον, τηνικαῦτα 15 ἐπιθαῤῥοῦσι τῷ πελάγει· νέουσι δὲ κατὰ στοῖχον, καὶ ἀλλήλων ἔχονται, τὰ γένεια αἱ ἑπόμεναι τῶν προηγουμένων τῇ ὀσφύϊ ἐπερείδουσαι· ἡ τελευταία δὲ γενομένη [τῇ] πρόσθεν ἐπὶ πάσαις ἑαυτὴν ἐπαναπαύσασα, εἶτα οὐραγεῖ. Στέλλονται δὲ ἐπὶ τὴν Κύπρον πόθῳ τῆς πόας τῆς ἐκεῖ· λέγονται 20 γὰρ εἶναι βαθεῖαι, καὶ νομὰς ἀγαθὰς ἔχειν. Καὶ λέγουσί γε Κύπριοι εὔγεων οἰκεῖν χῶρον, καὶ ταῖς Αἰγυπτίων ἀρούραις τολμῶσιν ἀντικρίνειν τὰς σφετέρας. Ἔλαφοι δὲ καὶ ἕτεραι τήνδε τὴν νῆξιν ἀποδείκνυνται. Αἱ γοῦν Ἠπειρώτιδες εἰς τὴν Κέρκυραν διανήχονται, ἀντίπορθμοι δὲ ἀλλήλαις 25 αἵδε εἰσίν.

7 F. ἐμπηδῶσιν.
17 F. locus mutilus. Sententia hoc requirit: ἡ δὲ ἡγουμένη πρόσθεν, τελευταία γενομένη.
19 λέγεται et βαθεῖα. b.

LIBER SEXTUS.

I. *De ferarum fortitudine, exhortationis non egente.*

Δέονται μὲν οὖν ἄνθρωποι λόγου τοῦ προτρέψοντος καὶ ἀναπείσοντος ἀγαθοὺς εἶναι, καὶ τὴν μὲν δειλίαν διώξοντος, τὸ δὲ εὐθαρσὲς παρασκευάσοντος, ἀθληταὶ μὲν ἐς τὰ στάδια, στρατιῶται δὲ ἐς τὰ ὅπλα· τὰ δὲ ζῷα οὐ δεῖται τῆς ἔξωθεν ἐπιῤῥώσεως, ἑαυτοῖς δὲ παροξύνει τὴν ἀλκήν, 5 καὶ ἑαυτὰ ἀνίστησι καὶ ἐγείρει. Ὁ γοῦν σῦς μέλλων εἰς μάχην ἰέναι πρὸς ταῖς λείαις πέτραις τοὺς ὀδόντας ὑποθήγει· τοῦτό τοι καὶ Ὅμηρος τῷ ζῴῳ μαρτυρῶν δῆλός ἐστι. Καὶ μέντοι καὶ ὁ λέων τῇ ἀλκαίᾳ ἑαυτὸν ὑπεγείρει μαστίζων, καὶ βλακεύειν καὶ ἐλινύειν οὐκ ἐπιτρέπων· καὶ τοῦτο δὲ ὁ ποιη- 10 τὴς εἰδὼς ᾄδει περὶ τοῦ λέοντος. Οἱ δὲ ἐλέφαντες τῇ προβοσκίδι ἑαυτοὺς παίουσιν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐξάπτοντες, ὅταν τούτου ᾖ καιρός, καὶ οὐ δέονται τοῦ προσᾴσοντος καὶ ἐροῦντος· Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς· οὐδὲ μὴν τὰ Τυρταίου μέτρα ἀναμένουσι. Ταῦρος δέ, ἡγεμὼν τῆς ἀγέ- 15 λης, ὅταν ἡττηθῇ ἡγεμόνος ἄλλου, ἑαυτὸν ἀποκρίνει εἰς χῶρον ἕτερον, καὶ ἑαυτῷ γίνεται γυμναστής, καὶ ἀθλεῖ πᾶσαν ἄθλησιν, κονιώμενος, καὶ τοῖς δένδροις τὰ κέρατα προσανατρίβων, καὶ θηλειῶν βοῶν ἀπεχόμενος, καὶ τῇ ἄλλῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς ἀλκῆς ῥυθμίζων, καὶ οὖν καὶ 20 ἀφροδίτης ἀπεχόμενος, καὶ σωφρονῶν, ὡς Ἰκκὸς ὁ Ταραντῖνος, ὅνπερ οὖν ὑμνεῖ Πλάτων ὁ [τοῦ] Ἀρίστωνος παρὰ τὸν τῆς ἀθλήσεως χρόνον πάντῃ συνουσίας ἀμαθῆ καὶ ἄπειρον διαμεῖναι ἁπάσης. Καὶ Ἴκκῳ μὲν ὄντι ἀνθρώπῳ, καὶ Ὀλυμπίων ἐρῶντι καὶ Πυθίων, καὶ κλέους αἰσθανομένῳ, 25 καὶ δόξης γλιχομένῳ, μέγα οὐδὲν ἦν κεκολασμένως καθεύ-

---

23 πάντα. Gesn.

ὲαν καὶ σωφρόνως· τὰ γὰρ ἆθλά οἱ κλεινὰ καὶ ἦν καὶ ἐδόκει, κότινος Ὀλυμπικός, καὶ Ἰσθμικὴ πίτυς, καὶ δάφνη Πυθικὴ, καὶ ζῶντα μὲν περιβλέπεσθαι, καὶ ἀποθανόντα δὲ εὐφημεῖσθαι. Καὶ μέντοι καὶ τὸν κιθαρῳδὸν Ἀμοιβέα ἀκούω
5 γῆμαι μὲν ὡραιοτάτην γυναῖκα, ἀποσχέσθαι δὲ αὐτῆς παρὰ πάντα τὸν χρόνον, παρ' ὃν ἀγωνιούμενος ἐς τὰ θέατρα ᾔει. Διογένης δέ, ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής, τὴν ἀκόλαστον κοίτην ἀπείπατο παντελῶς πᾶσαν. Κλειτόμαχος δέ, ὁ παγκρατιαστής, καὶ κύνας εἴποτε εἶδε μιγνυμένους, ἀπεστρέφετο, καὶ ἐν συμποσίῳ δὲ εἰ λόγον ἀκόλαστον ἤκουσε καὶ ἀφροδίσιον, ἐξαναστὰς ἀπηλλάττετο. Ἀνθρώπους δὲ ὄντας ποιεῖν ταῦτα, ἢ ὑπὲρ τοῦ κερδᾶναι χρήματα, ἢ ὑπὲρ τοῦ φήμης καὶ κλέους μεταλαχεῖν, οὐ πάντη θαυμαστόν· ταύρῳ δὲ νικῶντι ταῦρον ἀντίπαλον ποῖα μὲν κηρύγματα, ὦ παῖ
15 Ἀρίστωνος, ὑποκηρύττουσι; ποῖα δὲ ἆθλα ἀποκρίνουσιν;

II. Historia de panthera ab haedo ipsi projecto abstinente.

Τὰ ἄλογα καὶ τῶν συνήθων σφίσι γενομένων ἀπέχεσθαι φιλεῖ καὶ φείδεσθαι πολλάκις. Ἀκούω γοῦν τὸν λόγον ἐκεῖνον. Πάρδαλιν ἐκ νηπίου θηρατὴς ἀνὴρ ἡμερώσας εἶχεν, οἷα δήπου φίλην ἢ ἐρωμένην ἀγαπῶν καὶ περιέπων ἰσχυρῶς·
20 οὐκοῦν ἔριφον αὐτῇ φέρων ζῶντα ἐδίδου, τροφὴν ἐν ταὐτῷ καὶ ἡδονήν τινα ἐπινοήσας τῷ θηρίῳ, ἐν τῷ διασπᾶν τὸν ἔριφον, ἀλλὰ μὴ δοκεῖν ἐσθίειν κενέβριόν τε καὶ θνησείδιον. Καὶ δὴ κομισθέντος ἐρίφου ἥδε ἐγκρατῶς ἔσχεν, δεομένη ἀπόσιτος εἶναι διὰ πλησμονήν· ἔδρασε δὲ καὶ τῇ δευτέρᾳ
25 τοῦτο· ἐδεῖτο γὰρ ἔτι ὡς φαρμάκου τοῦ λιμοῦ· τῆς δὲ τρίτης ἐπιστάσης ἡμέρας ἐπείνη μέν, καὶ συνήθως ἐπεδείκνυτο τοῦτο τῷ φθέγματι, οὐ μὴν τοῦ ἐρίφου γενομένου δύο ἡμερῶν ἑαυτῇ φίλου ἔτι προςήψατο, ἀλλὰ ἐκεῖνον μὲν εἴασεν, ἄλλον δὲ ἔλαβεν. Ἄνθρωποι δὲ καὶ ἀδελφοὺς προὔδοσαν,
30 καὶ τοὺς γειναμένους, καὶ φίλους ἀρχαίους, καὶ πολλοὶ πολλάκις.

III. De urso per hiemem sub

Ἡ ἄρκτος ὅτι τίκτει σάρκα ἄσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαρθροῖ αὐτὴν καὶ οἱονεὶ διαπλάττει, ἄνω που λέλεκται· ὃ

terra latente.

δὲ οὐκ εἶπον ἤδη, τοῦτο εἰρήσεται νῦν, καὶ μάλα ἐν καλῷ. Χειμῶνος μὲν ἀποτίκτει, καὶ φωλεύει τεκοῦσα, καὶ ὑφορωμένη τοὺς κρυμοὺς τὴν ἐπιδημίαν τοῦ ἦρος προςμένει, οὐδ' ἂν πρὶν ἢ πληρωθῆναι τρεῖς μῆνας ἐξαγάγοι ποτὲ τὰ βρέφη. Ὅταν δὲ αἴσθηται ἑαυτῆς πεπλησμένης, ὑφορωμένη τοῦτο ὡς νόσον, ζητεῖ φωλεόν· ἐντεῦθέν τοι κέκληται τῇ ἄρκτῳ φωλεία τὸ πάθος· εἶτα εἰςέρχεται, οὐ βαδίζουσα, ἀλλὰ ὑπτία, ἀφανίζουσα τοῖς θηραταῖς τὰ ἴχνη· ἑαυτὴν γὰρ ἐπισύρει κατὰ τὰ νῶτα. Καὶ παρειςελθοῦσα ἡσυχάζει, καὶ τρόπον τινὰ τὴν ἕξιν ῥινᾷ, καὶ δρᾷ τεσσαράκοντα ἡμερῶν αὐτό. Καὶ λέγει μὲν Ἀριστοτέλης, ὅτι ἄρα δὶς ἑπτὰ ἡμερῶν ἀκίνητος μένει καὶ ἀτρεμεῖ, τῶν δὲ ἄλλων στρέφεται μόνον· ἄσιτος δὲ ἄρα διαμένει τῶν τετταράκοντα πασῶν καὶ ἄτροφος· ἀπόχρη δὲ αὐτῇ τὴν δεξιὰν περιλιχμᾶσθαι· ἐκ δὲ τῆς συντήξεως τῆς ἄγαν συνέπτυκται τὸ ἔντερον αὐτῇ καὶ συνῆλθεν· ὅπερ εἰδυῖα, ὅταν προέλθῃ, τοῦ καλουμένου ἄρου τοῦ ἀγρίου ἐσθίει· τὸ δὲ ἄρα φυσῶδες ὂν διΐστησιν αὐτῇ τὸ ἔντερον, καὶ εὐρύνει αὐτό, καὶ ἀποφαίνει τροφῆς δεκτικόν. Ὅταν δὲ αὖ πάλιν ᾖ πεπληρωμένη, μυρμήκων [illegible]ει, καὶ κενοῦται ῥᾷστα. Κενώσεις μὲν δὴ φυσικαὶ τῶν ἄρκτων καὶ πληρώσεις εἰς δέον ἐς τοσοῦτον εἴρηνταί μοι, μήτε ἰατρῶν, μήτε συγγραμμάτων, ὦ ἄνθρωποι, δεόμεναι.

IV. Draconis solertia.

Οἱ δράκοντες ὅταν ὀπώρας μέλλωσι γεύεσθαι, τῆς πικρίδος καλουμένης ῥοφοῦσι τὸν ὀπόν· ὀνίνησι δὲ ἄρα αὐτοὺς αὕτη πρὸς τὸ μὴ φύσης τινὸς ὑποπίμπλασθαι. Μέλλοντες δέ τινα ἐλλοχᾶν ἢ ἄνθρωπον ἢ θῆρα, τὰς θανατηφόρους ῥίζας ἐσθίουσι καὶ τὰς πόας μέντοι τὰς τοιαύτας. Οὐκ ἦν δὲ ἄρα οὐδὲ Ὅμηρος αὐτῶν τῆς τροφῆς ἀμαθής· λέγει γοῦν, ὅπως ἄνδρα μένει περὶ τὸν φωλεὸν εἱλούμενος, προεμπλησθεὶς σιτίων πολλῶν φαρμακωδῶν καὶ κακῶν.

V. Cervi amissis cornibus latentes.

Οἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλοντες, εἰςδύνονται παρελθόντες εἰς τὰς λόχμας, τοὺς ἐπιόντας σφίσι φυλαττόμενοι,

22 συγκραμάτων. Weigel. 31 ἀποβαλόντες. r.

καὶ εἰκότως· ἔρημοι γὰρ τῶν ἀμυντηρίων ὄντες, ἀφῃρῆσθαι καὶ τὴν ἀλκὴν πεπιστεύκασιν ἐν τῷ τέως. Λέγονται δὲ καὶ φυλάττεσθαι μή ποτε ἄρα νεαροῖς οὖσιν αὐτῶν τοῖς ἕλκεσιν εἶτα προσπίπτουσα ἡ ἀκτίς, πρὶν ἢ παγῆναι καὶ τοὺς κα-
5 λουμένους χόνδρους λαβεῖν, ἥδε τὴν σάρκα ὑποσήψῃ.

VI. De equis.

Οἱ παριόντες εἰς πόλεμον ἵπποι ὑπόπτως ἔχουσι καὶ τάφρων πηδήσεις, καὶ ἅλλεσθαι βόθρον, καὶ διαβῆναι σταυροὺς καὶ σκόλοπας καὶ τὰ τοιαῦτα. Πάρεστι δὲ καὶ Ὁμήρου λέγοντος ἀκούειν ὑπὲρ τῶν τοιούτων·

10 Ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἑταίρους
Τάφρον ἐποτρύνων διαβήμεναι· οὐδέ οἱ ἵπποι
Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
Χείλει ἑσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
Εὐρεῖ'· οὐ γὰρ ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
15 Ῥηϊδίη.

VII. De cornicis apud Aegyptios sepulcro.

Ἐν τῇ Αἰγύπτῳ περὶ τὴν λίμνην τὴν καλουμένην Μύριδος, ὅπου κροκοδείλων πόλις, κορώνης τάφος δείκνυται· καὶ τὴν αἰτίαν ἐκείνην Αἰγύπτιοί φασι. Τῷ βασιλεῖ τῷ τῶν Αἰγυπτίων (Μάῤῥης δὲ οὗτος ἐκαλεῖτο) ἦν κορώνης θρέμμα πάνυ ἥμερον· καὶ τῶν ἐπιστολῶν ἃς ἐβούλετό οἱ κομισθῆναί ποι, θᾶττον ἐκόμιζεν αὕτη, καὶ ἦν ἀγγέλων ὠκίστη, καὶ ἀκούσασα ᾔδει ἔνθα ἰθῦναι χρὴ τὸ πτερόν, καὶ τίνα χρὴ παραδραμεῖν χῶρον, καὶ ὅπου ἤκουσαν ἀναπαύσασθαι· ἀνθ' ὧν ἀποθανοῦσαν ὁ Μάῤῥης ἐτίμησεν αὐτὴν καὶ στήλῃ καὶ τάφῳ.

VIII. Appellatio nutricationis quorundam animalium.

Ἴδιον δὲ καὶ ὄνομα τῆς κατὰ τροφὴν κομιδῆς ἕκαστα τῶν ζῴων κέκτηται. Πωλοδαμνικὴ γοῦν κληθείη τις ἄν, καὶ σκυλακοτροφική, καὶ ἐλεφαντοκομία, καὶ λεοντοτροφία, καὶ ὀρνιθοτροφία, καὶ τὰ τοιαῦτα.

IX. Ursi in fugiendo et impugnando solertia.

30 Σοφία δὲ ἄρκτου ἦν ἄρα ἐκεῖνα· ἐὰν διώκηται μετὰ τῶν αὐτῆς σκυλακίων, προωθεῖ αὐτὰ εἰς ὅσον δύναται·

---

6 F. ὑποπτώσσουσι. 29 ὀρνιθοσοφία. a. b. c.
14 οὔτ' ἄρ' editt. Homeri.

ὅταν δὲ συνίδῃ ὅτι ἀπεῖπε, τὸ μὲν κατὰ τοῦ νώτου φέρει, τὸ δὲ κατὰ τοῦ στόματος, καὶ δένδρου λαβομένη ἀναπηδᾷ· καὶ τὸ μὲν ἔχεται τοῦ νώτου τοῖς ὄνυξιν, τὸ δὲ ἐν τοῖς ὀδοῦσι φέρεται ἀναθεούσης αὐτῆς. Ταύρῳ δὲ λιμώττουσα ὅταν ἐντύχῃ, κατὰ μὲν τὸ καρτερὸν καὶ ἐξ εὐθείας οὐ μάχεται, 5 προσπαλαίει δέ, καὶ τοῦ τένοντος λαβομένη κλίνει, καὶ ἅμα ἐσθίει. Ὁ δὲ πιέζεται, καὶ μέμυκεν, καὶ τελευτῶν ἀπεῖπεν, καὶ κεῖται· καὶ ἐκείνη ἐμπίπλαται.

X. *De cynocephalorum docilitate.* Μαθεῖν δὲ ἀγαθὰ ζῷα καὶ ταύτῃ κατέγνωμεν. Ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς κυνοκεφάλους καὶ γράμ-10 ματα ἐδίδασκον, καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ αὐλεῖν καὶ ψαλτικήν. Καὶ μισθὸν κυνοκέφαλος ἐπράττετο ὑπὲρ τούτων, καὶ τὸν διδόμενον εἰς φασκώλιον ἐμβάλλων ἐξηρτημένον ἔφερεν, ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί. Ὅτι δὲ Συβαρῖται καὶ ὄρχησιν ἵππους ἐπαίδευσαν, πάλαι κεκήρυκται. Ἐλεφάντων δὲ τὸ 15 εὐπειθὲς ἐς τὰ μαθήματα καὶ τὸ ῥᾴδιον ἀνωτέρω εἶπον. Κύνες δὲ ἄρα καὶ τὰ οἴκοι ὑπηρετεῖν τοῖς ἐκπαιδεύσασιν αὐτοὺς ἱκανοί, καὶ ἀπόχρῃ πένητι δοῦλον κύνα ἔχειν. Ἦσαν δὲ ἄρα καὶ τῶν τοιούτων αἴδουλοι, ὥσπερ οὖν Ἀράβων μὲν οἱ Τρωγλοδύται, Λιβύων δὲ οἱ Νομάδες, καὶ τῶν Αἰθιόπων 20 ὅσον τὸ λιμνόβιόν ἐστι, πέρα τῆς ἐκ τῶν ἰχθύων τροφῆς μεμαθηκὸς σιτεῖσθαι οὐδὲ ἕν.

De animalium memoria. Μέμνηται δὲ ὧν πάσχει τὰ ζῷα, καὶ δεῖταί γε τέχνης τῆς εἰς τὴν μνήμην οὐ Σιμωνίδου, οὐχ Ἱππίου, οὐ Θεοδέκτου, οὐκ ἄλλου τινὸς τῶν ἐς τόδε τὸ ἐπάγγελμα καὶ τήνδε 25 τὴν σοφίαν κεκηρυγμένων. Ἔνθα γοῦν ἀφῃρέθη ἡ βοῦς τὸν μόσχον, ἐλθοῦσα ἐνταῦθα ὠδύρατο μυκηθμῷ συντρόφῳ τὸ πάθος. Καὶ βόες μέντοι ὑπὸ ζυγὸν ἰέναι μέλλοντες, οἱ μὲν μειδιῶσιν, οἱ δὲ ἐπὶ πόδα ἀναχωροῦσιν. Ἵππος δὲ ὅταν ἀκούσῃ ψαλίων κρότον καὶ χαλινοῦ κτύπον, καὶ προστερνίδιά 30 τε καὶ προμετωπίδια θεάσηται, φριμάττεται ἐνταῦθα, καὶ τὰς ὁπλὰς σκιρτῶν ἐπικροτεῖ καὶ ἐνθουσιᾷ· ἥ τε τῶν ἱππο-

---

19 ἄδουλοι. m. b. c.

βοσκῶν βοὴ ἐγείρει αὐτόν, καὶ τὰ ὦτα ὤρθωσεν αὐτός, καὶ τοὺς μυκτῆρας διέστησε, μνήμῃ δρόμου καὶ συνηθείας ἴϋγγι ἀμάχῳ.

XI. Cervae juxta vias parientes.

Τίκτει δὲ ἔλαφος παρὰ τὰς ὁδούς, καὶ ἔοικέ γε σοφίᾳ 5 τοῦτο δρᾶν· δέδοικε γὰρ τὰ θηρία καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν ἐπιβουλάς, τοὺς δὲ ἀνθρώπους θαῤῥεῖ· καὶ ἐκείνων μὲν πεπίστευκεν ἀσθενεστέρα οὖσα, τούτους δὲ ἀποδρᾶναι δύνασθαι οὐκ ἀμφιβάλλει. Καταπιανθεῖσα δὲ οὐκ ἂν ἔτι τέκοι παρὰ τὰς ὁδούς· οἶδε γὰρ ὅτι δραμεῖν ἐστι νωθεστέρα· τίκτει οὖν 10 ἐν τοῖς ἄγκεσι, καὶ τοῖς δρυμοῖς, καὶ [ἐν] τοῖς αὐλῶσιν.

XII. Testudo origano se aut ruta contra viperam muniens.

Ἡ χερσαία χελώνη διατραγοῦσα ὀριγάνου παρ' οὐδὲν ποιεῖται τὸν ἔχιν. Ἐὰν δὲ ἀπορήσῃ, τοῦ πηγάνου ἐμφαγοῦσα ὥπλισται πρὸς τὸν ἐχθρόν. Ἐὰν δὲ ἑκατέρου ἀτυχήσῃ, ἀνῄρηται.

XIII. De cervorum continentia.

15 Ὁ ἔλαφος, ὡς ἀκούω, τὰ παρόντα ἀγαπᾷ, καὶ οὐκ ἐρᾷ πλειόνων, ἀλλὰ σωφρονεῖ περὶ τὴν γαστέρα τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον. Περὶ γοῦν τὸν Ἑλλήσποντόν ἐστι λόφος, καὶ νέμονται κατὰ τοῦδε ἔλαφοι, καὶ τῶν ὤτων αὐτοῖς τὸ ἕτερον διέσχισται, περαιτέρω δὲ οὐ χωροῦσι τοῦ λόφου, οὐδὲ νομῆς 20 ἐρῶσι ξένης, οὐδὲ λειμῶνας ποθοῦσιν ἑτέρους, πόας χρείᾳ περιττοτέρας· ἀπόχρη δὲ ἄρα τὰ παρόντα αὐτοῖς δι' ἔτους ὅλου. Τί πρὸς ταῦτα, ὦ ἄνθρωποι, ὑμεῖς; οὓς οὐκ ἂν ἐμπλῆσαι ποτὲ ἕως θανάτου

οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς Ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει.

XIV. De arcanis hyaenae viribus.

25 Ἡ ὕαινα, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ἔχει δύναμιν ὑπνοποιόν, καὶ ἐνεργάζεται κάρον μόνον προσθιγοῦσα. Πάρεισι γοῦν ἐς τὰ αὔλια πολλάκις, καὶ ὅταν ἐντύχῃ τινὶ καθεύδοντι, προσελθοῦσα ἡσυχάζει, καὶ τὴν ὑπνοποιόν, ὡς ἂν εἴποις, χεῖρα προσέθηκε τῇ ῥινί· ὁ δὲ ἕλ-30 κεταί τε καὶ πιέζεται, καὶ ἀναισθήτῳ μᾶλλον ἔοικε· καὶ ἐκείνη μὲν ὑπορύττει τὴν γῆν τὴν ὑπὸ τῇ κεφαλῇ ἐς τοσοῦ-

12 F. ἀπορήσῃ τούτου, πηγ. 28 F. ἥσυχα εἶτα τὴν. 29 ἢ δὲ ἕλκεται, καὶ π. ὅδε. c. ἕλκει. Schn.

τον, ἐς ὅσον ἀνέκλασεν ἐς τὸν βόθρον, καὶ τὴν φάρυγγα ὑπτίαν ἀπέφηνε καὶ γυμνήν· ἐνταῦθα δὲ ἡ ὕαινα ἐνέφυ καὶ ἀπέπνιξεν καὶ ἐς τὸν φωλεὸν ἀπάγει. Καὶ τοῖς κυσὶ δὲ ἐπιτίθεται ἡ αὐτὴ τὸν τρόπον ἐκεῖνον· ὅταν ᾖ πλήρης ὁ τῆς σελήνης κύκλος, κατόπιν λαμβάνει τὴν αὐγήν, καὶ τὴν 5 αὐτῆς σκιὰν ἐπιβάλλει τοῖς κυσί, καὶ παραχρῆμα αὐτοὺς κατεσίγασεν, καὶ καταγοητεύσασα, ὡς αἱ φαρμακίδες, εἶτα ἀπάγει σιωπῶντας, καὶ κέχρηται ὅ τι καὶ βούλεται τὸ ἐντεῦθεν αὐτοῖς.

XV. Historia de delphini erga puerum amore.

Ἔρωτα δελφῖνος ἐν Ἰασῷ ἐς μειράκιον καλὸν πάλαι 10 ᾀδόμενον ἄμοιρον μνήμης τῆς ἐξ ἐμοῦ ἀπολιπεῖν οὔ μοι δοκεῖ, καὶ διὰ ταῦτα εἰρήσεται ὁ ἔρως. Τὸ γυμνάσιον τὸ τῶν Ἰασέων ἐπίκειται τῇ θαλάσσῃ, καὶ οἵ γε ἔφηβοι μετὰ τοὺς δρόμους καὶ τὰς κονίστρας κατιόντες ἐνταῦθα ἀπολούονται κατά τι ἔθος ἀρχαῖον. Διανηχομένων οὖν αὐτῶν, ἑνὸς 15 τοῦ τὴν ὥραν ἐκπρεποῦς ἐρᾷ δελφὶς ἔρωτα δριμύτατον· καὶ τὰ μὲν πρῶτα πλησίον γενόμενος ἐφόβησέ τε καὶ ἐξέπληξεν αὐτόν, εἶτα μέντοι τῇ συνηθείᾳ φιλίαν τινὰ καὶ εὔνοιαν εἰς ἑαυτὸν [καὶ] ἐκ τοῦ παιδὸς ἰσχυρὰν ἐπηγάγετο. Ἀθύρειν γοῦν μετ' ἀλλήλων ὑπήρξαντο, καὶ πῇ μὲν ἡμιλλάσθην, πα- 20 ρανηχομένω [ποτὲ] καὶ ἐρίζοντε, πῇ δὲ ὁ παῖς ἀναβαίνων, ὡς πῶλον ἱππότης, ὑπονηχομένου τοῦ ἐραστοῦ, γαῦρος ἐφέζετο. Καὶ ἦν τοῖς Ἰασεῦσιν καὶ τοῖς ξένοις τὸ πραττόμενον ἀξιόζηλον. Προήει μὲν γὰρ τὰ παιδικὰ ὁ δελφὶς φέρων ἐπὶ πλεῖστον τῆς θαλάσσης, καὶ εἰς ὅσον τῷ παιδὶ εἶχεν ὀχου- 25 μένῳ καλῶς, ἐς τοσοῦτον· εἶτα ὑπέστρεφεν καὶ ἦγε τοῦ αἰγιαλοῦ πλησίον· καὶ ἀλλήλων διαλυόμενοι, ὁ μὲν ἐς τὸ πέλαγος, ὁ δὲ ἐς τὰ οἰκεῖα ἐπανῄεσαν. Ἀπήντα τε ὁ δελφὶς ἐς τὸν καιρὸν τῆς τῶν γυμνασίων ἀφέσεως, ὅ τε παῖς ἥδετο τῇ προσδοκίᾳ τῇ τοῦ φίλου, καὶ τῇ σὺν αὐτῷ παι- 30 διᾷ, καὶ πρὸς τῷ κάλλει τῷ φυσικῷ περίβλεπτος ἦν, οἷα δήπου μὴ μόνον τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλόγοις δοκῶν ὡραιότατος. Οὐ μέντοι μετὰ μακρὸν καὶ οὗτος ὁ ἀν-

ν ἡττήθη τοῦ φθόνου. Ἔτυχε γοῦν ὁ παῖς πλείω γυμνασάμενος, καὶ καμὼν ἑαυτὸν τῷ ὀχοῦντι κατὰ τὴν γαστέρα βάλλει, καί πως ἔτυχεν ἡ τοῦ ζῴου ἄκανθα ἡ κατὰ τοῦ νώτου ὀρθὴ οὖσα, καὶ τῷ ὡραίῳ τὸν ὀμφαλὸν κεντεῖ· εἶτά οἱ φλέβες ὑποῤῥήγνυνται, καὶ αἵματος ἔπειτα ῥοὴ πολλή, καὶ ὁ παῖς ἐνταῦθα ἀποθνήσκει. Ὅπερ οὖν ὁ δελφὶς συναισθόμενος ἐκ τοῦ βάρους — ἐπέκειτο γὰρ οὐ συνήθως κοῦφος, μὴ τῷ πνεύματι ἑαυτὸν ἐλαφρίζων — καὶ θεασάμενος φοινιχθὲν (?) πορφυροῦν ἐκ τοῦ αἵματος τὸ πέλαγος, τὸ πραχθὲν συνῆκεν, καὶ ἐπιβιῶναι τοῖς παιδικοῖς οὐκ ἐτόλμησεν. Πολλῇ τοίνυν ῥύμῃ[1] χρησάμενος, ὥσπερ οὖν Ῥοδίων σκάφος, εἶτα ἑαυτὸν εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἕλκων ἐξέβρασεν, καὶ τὸν νεκρὸν συνεξήνεγκεν, καὶ ἔκειντο ἄμφω, ὁ μὲν τεθνεώς, ὁ δὲ ψυχοῤῥαγῶν. Λάϊος δὲ ἐπὶ Χρυσίππῳ, ὦ καλὲ Εὐριπίδη, τοῦτο ἔδρασεν, καί τοι τοῦ τῶν ἀῤῥένων ἔρωτος, ὡς λέγεις ὁς, καὶ ἡ φήμη διδάσκει, Ἑλλήνων πρώτιστος ἄρξας. ἀμειβόμενοι δὲ καὶ Ἰασεῖς τὴν φιλίαν ἐκείνων τὴν ἰσχυράν, ἔθαψαν (?) τάφον κοινὸν ὡραίου μειρακίου καὶ δελφῖνος ἐρῶντος, καὶ στήλην ἐπέστησαν· καλὸς παῖς ἱππεύων ἐπὶ δελφῖνος ἦν· καὶ νόμισμα δὲ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ εἰργάσαντο, καὶ ἐνέθλασαν σημεῖον τὸ ἀμφοῖν πάθος, καὶ μνήμῃ παρέδοσαν ἔργον τοσοῦτον θεοῦ τιμῶντες οἱ κεῖθι. Πυνθάνομαι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρου πόλει κατὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν δεύτερον ἐρασθῆναι δελφῖνα ἔρωτα παραπλήσιον, καὶ ἐν Δικαιαρχίᾳ τῆς Ἰταλίας· ἅπερ οὖν εἰ Ἡρόδοτος ἔγνω, οὐκ ἂν ἐμοὶ δοκεῖν, ἐθαύμασε τῶν ἐπ' Ἀρίωνι τῷ Μηθυμναίῳ μᾶλλον αὐτά.

XVI. *Animalia malorum ingruentium praesensionem habentia.*

Λιμοῦ μέλλοντος ἐπιδημεῖν αἰσθητικῶς ἔχουσι κύνες καὶ βόες καὶ ὗς καὶ αἶγες καὶ ὄφεις καὶ ζῷα ἄλλα, καὶ λοιμοῦ δὲ ἀφιξομένου συνίησι πρώτιστα καὶ σεισμοῦ· προγινώσκει δὲ καὶ ὑγείαν ἀέρων καὶ εὐφορίαν καρπῶν· καὶ λόγου μὲν οὐ μετείληχε, τοῦ καὶ σώζειν καὶ ἀποκτείνειν δυναμένου, τῶν γε μὴν προειρημένων οὐ διαμαρτάνει.

1 F. τῇ ῥύμῃ.

XVII. Historia de dracone puellam amante.

Ἐν τῇ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων γῇ, ἢ Ἰδουμαίων, ᾖδον οἱ ἐπιχώριοι καθ' Ἡρώδην τὸν βασιλέα ἐρασθῆναι μείρακος ὡραίας δράκοντα μεγέθει μέγιστον· ὅσπερ οὖν ἐπιφοιτῶν εἶτα μέντοι τῇ προειρημένῃ συνεκάθευδε σφόδρα ἐρωτικῶς. Οὐκοῦν ἡ μεῖραξ τὸν ἐραστὴν οὐκ ἐθάῤῥει, καί τοι προσέρποντα ὡς ἐνῆν πρᾳότατά τε καὶ ἡμερώτατα· ὑπεξῆλθε γοῦν, καὶ διέτριψε μῆνα, οἷα δήπου λήθην τοῦ δράκοντος ἕξοντος κατὰ τὴν τῆς ἐρωμένης ἀποδημίαν. Τῷ δὲ ἄρα ἡ ἐρημία ἐπέτεινε τὸ πάθος, καὶ ἐφοίτα μὲν ὁσημέραι καὶ νύκτωρ· οὐ μὴν ἐντυγχάνων ᾗ ἠβούλετο, ὡς ἐραστὴς ἀτυχῶν ἐν τῷ πόθῳ καὶ ἐκεῖνος ἤλγει. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἄνθρωπος ὑπέστρεψεν αὖθις, ὁ δὲ ἀφικνεῖται, καὶ περιβαλὼν τῷ λοιπῷ σώματι, τῇ οὐρᾷ τὰς κνήμας πεφεισμένως τῆς ἐρωμένης ἔπαιεν, ὑπεροφθείς τε καὶ μηνιῶν δῆθεν. Οὐκοῦν ὁ καὶ τοῦ Διὸς ἄρχων αὐτοῦ, καὶ τῶν θεῶν τῶν ἄλλων, οὐδὲ τῶν ἀλόγων ὑπερορᾷ· ἀλλ' ὅπως ἔχει πρὸς αὐτὰ καὶ διὰ τούτων καὶ δι' ἄλλων ἀποδείκνυται.

XVIII. De natura serpentum et de acontia.

Οἱ ὄφεις ἑαυτοῖς συνεγνωκότες τὸν στόμαχον λεπτὸν καὶ μακρὸν ἔχουσιν, ὅμως ὄντες ἀδηφάγοι καὶ παμβορώτατοι, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ἀνίστανται ὀρθοί, καὶ ἐπ' ἄκρας τὰς οὐρὰς ἑστᾶσι, καὶ ἡ τροφὴ κατολισθάνει αὐτοῖς, καὶ ἐς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος ἀποχωρεῖ· ἄποδες δὲ ὄντες εἶτα ἕρπουσιν ὤκιστα. Ἤδη δὲ καὶ ἀκοντίων δίκην ἑαυτόν τις μεθίησι καὶ ἐπιφέρεται, καὶ τό γε ὄνομα ἐξ οὗ δρᾷ ἔχει· κέκληται γὰρ ἀκοντίας.

XIX. De vocibus avium aliorumque animalium.

Τῶν ἐν ᾠδαῖς τε καὶ μούσαις ὀρνίθων οὐδεὶς διαλέληθεν, ἀλλ' ἴσμεν χελιδόνας καὶ κοσσύφους καὶ τὸ τεττίγων φῦλον, καὶ κίτταν λάλον καὶ βομβοῦσαν ἀκρίδα καὶ πάρνοπα ὑποκρίζοντα καὶ μὴ σιωπῶσαν τρωξαλλίδα, ἀλκυόνας τε ἐπὶ τούτοις καὶ ψιττακούς· τῶν δὲ ἐνύδρων ὀλολυγὼν οὐ σιωπᾷ. Φθέγγεται δὲ αὐτῶν τὰ μὲν γοερὰ καὶ θηλύφωνα, τὰ δὲ ὄρθια καὶ διάτορα· καὶ τὰ μὲν ἀπὸ τῶν κλάδων ἐπὶ τοὺς κλάδους μεταθέοντα ᾄδει, ὥσπερ οὖν ἐπὶ τοὺς οἴκους

ἐκ τῶν προτέρων οἴκων ἀμείβοντες, διὰ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν τοῦ βίου θρύψιν, τὰ δὲ ἐν τοῖς λειμῶσι κατᾴδει, οἱονεὶ πανηγυρίζοντα, [καὶ] βίον, ὡς ἂν εἴποις, ἀνθηρὸν καὶ ἁβρὸν διαιτώμενα, τὴν ἦρος ἐπιδημίαν μελῳδίαις, ἔγωγ' ἂν φαίην,
5 εὐφημεῖ. Κύκνων δὲ πέρι, καὶ ὅτου θεῶν θεράποντές εἰσιν, ἀνωτέρω εἶπον. Ἡ κίττα δ' οὖν καὶ τῶν ἄλλων φωνημάτων μιμηλότατόν ἐστι, τοῦ δὲ ἀνθρωπικοῦ πλέον. Ἰδιάζει δὲ ταῖς μιμήσεσι τὰ τοιαῦτα, ὅ τε ἄνθος ὁ καλούμενος καὶ ἡ σάλπιγξ καὶ ἡ ἴϋγξ καὶ ὁ κόραξ· καὶ ὁ μὲν ἄνθος ὑποκρίνε-
10 ται χρεμέτισμα ἵππου, τὴν σάλπιγγα δὲ ἡ ὁμώνυμος, καὶ τὸν πλάγιον ἡ ἴϋγξ αὐλόν· βούλεται δὲ τῶν ὄμβρων μιμεῖσθαι ὁ κόραξ τὰς σταγόνας.

XX. *De scorpionum natura et generibus.*

Σκορπίων δὲ ὁ ἄῤῥην ἐστὶ χαλεπώτατος, ὁ δὲ θῆλυς δοκεῖ πρᾳότερος. Ἀκούω δὲ αὐτῶν γένη ἐννέα· λευκὸν εἶ-
15 ναι, καὶ αὖ πάλιν πυῤῥόν τινα, καπνοειδῆ ἄλλον, μέλανα ἐπὶ τούτοις, πέπυσμαι δὲ καὶ χλωρόν, καὶ γαστρώδη τινά, καὶ καρκινοειδῆ ἄλλον· τόν γε μὴν χαλεπώτατον φλογοειδῆ καλοῦσιν· παρείληφα δὲ ἄρα φήμῃ καὶ πτερωτοὺς καὶ δικέντρους τινάς· καί που ἑπτὰ ἔχων σφονδύλους ὤφθη τις.
20 Σκορπίος δὲ οὐκ ᾠά, ἀλλὰ ζῷα ἀποτίκτει. Χρὴ δὲ εἰδέναι ὅτι καί φασί τινες οὐκ ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας γίνεσθαι τὴν ἐπιγονὴν τοῖς ζῴοις τοῖσδε, ἀλλ' * εἰς τὰ καύματα ἄγαν τίκτειν σκορπίους. Ἐγχρίσας δὲ ἕκαστος αὐτῶν τὸ κέντρον ὁποῖα ἐργάζεται, καὶ ἀναιρεῖ τίνα τρόπον, ἀλλαχό-
25 θεν εἴσεσθε.

XXI. *Quomodo dracones elephantos jugulent.*

Ἐν Ἰνδοῖς, ὡς ἀκούω, ἐλέφας καὶ δράκων ἐστὶν ἔχθιστα. Οὐκοῦν οἱ μὲν ἐλέφαντες ἀποσπῶντες τῶν δένδρων τοὺς κλάδους, ἐκείνους νέμονται· ὅπερ οὖν εἰδότες οἱ δράκοντες, ἐπ' αὐτὰ μὲν ἕρπουσιν, τὸ δὲ ἥμισυ σφῶν αὐτῶν,
30 τὸ οὐραῖον, τῶν δένδρων περιβάλλουσι τῇ κόμῃ, τὸ δὲ ἐς τὴν κεφαλὴν προϊὸν ἥμισυ μεθῆκαν καλωδίου δίκην ἀπηρτη-

---

1 πρότερον. b.
8 ταῦτα pro τὰ τοιαῦτα b.
22 Locus mutilus.

μένον. Καὶ ὁ μὲν προςῆλθεν ἀποδρέψασθαι τῶν ἀκρεμόνων ὁ ἐλέφας, ὁ δὲ δράκων ἐμπηδᾷ τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ἐξορύττει· εἶτα τῷ τραχήλῳ περιερπύσας, τείνων τῷ οὐραίῳ μέρει, καὶ σφίγγων θατέρῳ, ἀπάγχει τὸ θηρίον ἀήθει βρόχῳ καὶ καινῷ. 5

XXII. De naturali animalium in alia et in res quasdam odio.

Ἔχθιστα δὲ τῷ μὲν λέοντι πῦρ καὶ ἀλεκτρυών, ὕαινα δὲ τῇ παρδάλει, σκορπίος δὲ ἀσκαλαβώτῃ· νάρκη γοῦν τὸν σκορπίον καταλαμβάνει, προςαχθέντος οἱ τοῦ ζῴου τοῦ προειρημένου· δράκοντα δὲ ἐλέφας ὀῤῥωδεῖ· ὑποζύγιον δὲ πᾶν τὴν μυγαλῆν οὐ θαῤῥεῖ· ἀστακὸς δὲ πολύποδα. Καὶ μέντοι 10 προωθούμενοι ἐκ τῶν τεγῶν οἱ κύνες, οὐκ ἂν αὐτοὺς ῥίψαις· τοῦ γάρ τοι κινδύνου δεδοίκασι τὸ μέγεθος.

XXIII. Dolus scorpionum, quo dormientes petunt, describitur.

Οἷα δὲ ἄρα σοφίσματα καὶ τοῖς σκορπίοις ἡ φύσις ἔοικε δοῦναι καὶ τοῖςδε ἴδια. Οἱ Λίβυες τὸ πλῆθος αὐτῶν ὑφορώμενοι καὶ πάντα τὰ τεχνάσματα, μηχαναῖς αὐτοὺς 15 μυρίαις ἀντεπινοοῦσι φυλαττόμενοι, κοῖλα ὑποδήματα φοροῦντες, καὶ ὑψηλοὶ καὶ μετέωροι καθεύδοντες, καὶ τῶν τοίχων ἀναστέλλοντες τὰς χεῖρας, καὶ τῶν κλινῶν τοὺς πόδας εἰς ὑδρίας ὕδατος πεπληρωμένας ἐντιθέντες, οἴονται τὸ λοιπὸν ἐν ἀδείᾳ τε καὶ εἰρήνῃ καθεύδειν πολλῇ. Οἱ δὲ ὁποῖα 20 παλαμῶνται. Σκορπίος εἰ λάβοιτο ὁπόθεν ἑαυτὸν ἐξαρτήσει κατὰ τὸν ὄροφον, ἔχεται τούτου ταῖς χηλαῖς καὶ μάλα ἐγκρατῶς, καὶ καθῆκε τὸ κέντρον· οὐκοῦν ὁ δεύτερος κάτεισι μὲν ἐκ τῆς στέγης, καὶ διὰ τοῦ πρώτου ἕρπει, καὶ τοῦ κέντρου τοῦ ἐκείνου ἔχεται καὶ αὐτὸς ταῖς χηλαῖς, καὶ τόγε 25 αὐτοῦ μετέωρον εἴασε κέντρον, καὶ ὁ τρίτος ἐκεῖθεν ἔχεται, καὶ ὁ τέταρτος ἐκ τοῦ τρίτου, καὶ ὁ πέμπτος κατὰ στοῖχον, καὶ οἱ ἐπ' ἐκείνοις διὰ τῶν πρώτων καθέρποντες. Εἶτα ὁ τελευταῖος ἔπαισε τὸν καθεύδοντα, καὶ διὰ τῶν ἀνωτέρω ἕρπει, καὶ ὁ μετ' ἐκεῖνον, καὶ ὁ κάτωθεν τρίτος, καὶ οἱ λοιποί, 30 ἔςτ' ἂν ἅπαντες ἀλλήλων ἀπελύθησαν οἷα δήπου λύσαντες ἅλυσιν.

---

7 σκαλαβιώτῃ. M. m. 18 F. κειρίας.

XXIV. Describuntur artes quibus vulpes capiat erinaceos, otidas et pisciculos,

Δολερὸν χρῆμα ἡ ἀλώπηξ· ἐπιβουλεύει γοῦν τοῖς χερσαίοις ἐχίνοις τὸν τρόπον τοῦτον· ὀρθοὺς αὐτοὺς καταγωνίσασθαι ἀδύνατός ἐστι· τὸ δὲ αἴτιον, αἱ ἄκανθαι ἀνείργουσιν αὐτήν· ἡ δὲ ἡσύχως καὶ πεφεισμένως τοῦ ἑαυτῆς στόματος
5 ἀνατρέπει αὐτοὺς καὶ κλίνει ὑπτίους, ἀνασχίσασά τε ἐσθίει ῥᾳδίως τοὺς τέως φοβερούς. Τὰς δὲ ὠτίδας ἐν τῷ Πόντῳ θηρεύουσιν οὕτως· ἀποστραφεῖσαι αὗται καὶ εἰς γῆν κύψασαι τὴν κέρκον ἀνατείνουσιν, ὥςπερ οὖν τράχηλον ὄρνιθος· αἱ δὲ ἀπατηθεῖσαι προΐασιν ὡς πρὸς ὄρνιν ὁμόφυλον, εἶτα
10 πλησίον γενόμεναι τῆς ἀλώπεκος, ἁλίσκονται ῥᾷστα, [καὶ] ἐπιστραφείσης τῆς ἀλώπεκος, καὶ ἐπιθεμένης κατὰ τὸ καρτερόν. Τὰ σμικρὰ δὲ ἰχθύδια θηρῶσι πάνυ σοφῶς. Παρὰ τὴν ὄχθην τὴν τοῦ ποταμοῦ ἔρχονται, καὶ τὴν οὐρὰν καθιᾶσιν ἐς τὸ ὕδωρ· τὰ δὲ προςνέοντα ἐνίσχεταί τε καὶ ἐμπλάσ-
15 σεται τῷ δάσει τῶν τριχῶν· αἱ δὲ αἰσθόμεναι τοῦ μὲν ὕδατος ἀναχωροῦσιν, ἐλθοῦσαι δὲ ἐς τὰ ξηρὰ χωρία διασείουσι τὰς οὐράς, καὶ ἐκπίπτει τὰ ἰχθύδια, καὶ ἐκεῖναι δεῖπνον ἁβρότατον ἔχουσιν. Οἱ δὲ Θρᾷκες τῆς τῶν ποταμῶν πήξεως τῆς οὐ σφαλερᾶς ποιοῦνται γνώμονα τήνδε τὴν θῆρα· καὶ ἐὰν
20 διαδράμῃ τὸν κρύσταλλον μὴ ἐνδιδόντα μηδὲ εἴκοντα τοῖς ἐκείνης βήμασι, θαῤῥοῦσι καὶ ἕπονται. Πεῖραν δὲ αὐτὴ ποιεῖται τοῦ μὴ σφαλεροῦ πόρου τὸν τρόπον τοῦτον· παραβάλλει τὸ οὖς ἐπὶ τῷ κρυστάλλῳ, κἂν μὲν αἴσθηται μὴ ὑπηχοῦν κάτωθεν τὸ ῥεῦμα, μηδὲ ὑποψοφοῦν ἡσυχῇ εἰς βάθος, ἡ δὲ
25 ὡς ἑστῶτι τῷ κρυστάλλῳ θαρσεῖ, διαθεῖ τε πρώτη· εἰ δὲ μή, οὐκ ἂν ἐπιβαίη.

et quomodo exploret glaciem.

XXV. Exempla amoris a canibus dominis suis praestiti.

Οἱ ποιηταὶ μὲν τὴν παῖδα τὴν τοῦ Ἴφιδος σέβουσι, καὶ τάγε θέατρα ὑπ' αὐτῶν ἐμπέπλησται ὑμνούντων τὴν ἡρωΐνην ἐκείνην, ἐπεὶ τὰς ἄλλας ὑπερεπήδησε τῇ σωφροσύνῃ,
30 τὸν ἑαυτῆς γαμέτην προτιμήσασα τοῦ βίου. Τὰ δὲ ζῷα ὑπερβολὴν φιλοστοργίας οὐ παραλέλοιπεν. Ὁ γοῦν Ἠριγόνης κύων ἐπαπέθανε τῇ δεσποίνῃ, καὶ ὁ Σιλανίωνος καὶ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ δεσπότῃ, καὶ οὔτε πρὸς βίαν, οὔτε σὺν κολακείᾳ

ἀπέστη τοῦ τάφου. Δαρείῳ δὲ τῷ τελευταίῳ βασιλεῖ Περσῶν ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον μάχῃ βληθέντι ὑπὸ Βήσσου καὶ κειμένῳ, πάντων τὸν νεκρὸν ἀπολιπόντων, ὁ κύων ὁ ὑπ' αὐτοῦ τραφεὶς μόνος παρέμεινε πιστός, τὸν οὐκέτι τροφέα μὴ προδοὺς ὡς ἔτι ζῶντα. Τοιοῦτόν τι ὑπὲρ τῶν τοῦ Κύρου 5 φίλων τοῦ νεωτέρου Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου νεανιευόμενος δῆλός ἐστι λέγων, τοὺς ὁμοτραπέζους μόνους οἱ οἴκτῳ συμπαραμεῖναι καὶ συναπολέσθαι, καὶ τὸν εὐνοῦχον, ὃς ἦν οἱ σκηπτοῦχος τὴν τιμήν, ὄνομα δὲ Ἀρταπάτης, ἑαυτὸν ἐπαποκτεῖναι τῷ νεκρῷ, μετ' ἐκεῖνον ἀτιμάσαντα τὸν βίον ἐσό-10 μενόν οἱ ἔρημον Κύρου. Καὶ Λυσιμάχῳ δὲ τῷ βασιλεῖ κύων κοινοῦ τοῦ τέλους ἑκὼν μετέλαβε, σωθῆναι δυνάμενος.

XXVI. De pithece insecto.

Ἡ πιθήκη ὑπό τινων ὀρειβάτης κέκληται, ὑπ' ἄλλων γε μήν, ὡς ἀκούω, ὑπόδρομος· καὶ ἐν τοῖς δένδροις γίνεται, καὶ ἔχει τρίχας· κέκληται δὲ ὑπ' ἐνίων καὶ ψύλλα. Ἐντέ-15 τμηται μὲν οὖν τὴν γαστέρα ἡσυχῇ, ὡς εἰπεῖν ὅτι λίνῳ διακέκοπται. Δάκνει δὲ σφαλερωτάτῳ δήγματι· καὶ παρέπεται τρόμος τῷ δηχθέντι, καὶ περὶ τὴν καρδίαν ἄλγημα ἰσχυρὸν ἐπιγίνεται, καὶ τὰ οὖρα ἐμφράττεται, καὶ ὁ ἕτερος πόρος, γίνεται καὶ ἐκεῖνος ἄπορος. Ἔοικε δὲ τοῖς προειρημένοις ἀν-20 τίπαλος ὁ καρκῖνος ὁ ποτάμιος εἶναι βρωθείς.

XXVII. De felium natura quaedam.

Αἰλούρων ὁ μὲν ἄῤῥην ἐστὶ λαγνίστατος, ὁ δὲ θῆλυς φιλότεκνος· φεύγει δὲ τὴν πρὸς τὸν ἄῤῥενα ὁμιλίαν· ἀφίησι γὰρ τὸν θορὸν θερμότατόν τε καὶ προςεοικότα πυρί, καὶ καίει τῆς θηλείας τὸ πῦρ τὸ ἄρθρον. Εἰδὼς οὖν ὁ ἄῤῥην τοῦτο 25 τὰ κοινὰ βρέφη διαχρῆται· ἡ δὲ παίδων ἑτέρων πόθῳ ἑαυτὴν παρέχει συνελθεῖν γλιχομένῳ. Φασὶ δὲ τοὺς αἰλούρους πάντα ὅσα δυςώδη ἐστὶ μισεῖν τε καὶ βδελύττεσθαι· ταύτῃ τοι καὶ τὸ σφέτερον περίττευμα ἀφιέναι, πρότερον βόθρον ὀρύξαντας, ἵνα ἀφανίσωσιν αὐτὸ τῆς γῆς ἐπιβαλόντες. 30

XXVIII. De polypodis libidine.

Ἀκολαστότατον τῶν ἰχθύων τὸν πολύποδα εἶναί φασι, καὶ ἐς τοσοῦτον λαγνεύειν, ἐς ὅσον αὐτῷ καὶ ἡ πᾶσα τοῦ σώματος ῥώμη ἐκρυεῖσα ἀσθενῆ ἀπέφηνεν, καὶ νήξασθαι

μὲν ἥκιστον, τροφὴν δὲ μαστεῦσαι ἀδύνατον, καὶ διὰ ταῦτα ἄλλους τρέφειν· τὰ γοῦν σμικρὰ τῶν ἰχθυδίων καὶ τὰς καλουμένας καρκινάδας καὶ τοὺς καρκίνους ἐπιφοιτᾶν τε ἅμα καὶ κατεσθίειν αὐτόν. Λέγουσι δὴ ταύτην εἶναι τὴν αἰτίαν 5 τοῦ μὴ δύνασθαι πολύποδα ἐνιαυτοῦ βιῶναι χρόνον μακρότερον· καὶ θῆλυς δὲ ἄρα πολύπους ἀναλίσκεται ῥᾳδίως, τίκτων πολλάκις.

XXIX. Historia aquilarum amantis.

Φύλαρχος μέμνηται παῖδα ἰσχυρῶς φιλόρνιθα αἰετοῦ νεοττὸν λαβεῖν δῶρον, καὶ τρέφειν τροφῇ ποικίλῃ, καὶ κη-10δεμονίαν αὐτῷ προςφέρειν πᾶσαν. Οὐ γάρ τί που ὡς ἄθυρμα εἰς παιδιὰν ἔτρεφε τὸν ὄρνιν, ἀλλὰ ἐρωμένου δίκην ἢ ἀδελφοῦ νεωτέρου, οὕτως ἄρα ὁ παῖς τοῦ αἰετοῦ προμηθῶς εἶχεν. Καὶ προϊὼν δὲ χρόνος εἰς φιλίαν αὐτοὺς ἐξῆψεν ἀλλήλων ἰσχυράν. Συνηνέχθη δὲ καμεῖν τὸ σῶμα τὸν παῖδα, καὶ 15τὸν αἰετὸν παραμένειν, καὶ νοσηλεύειν τὸν τροφέα· καὶ καθεύδοντος μὲν ἡσυχάζειν, ἐγρηγορότος δὲ παρεστάναι, ἀσιτοῦντος δὲ τροφὴν μὴ προςίεσθαι· ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν βίον ὁ παῖς κατέστρεψεν, ἠκολούθησε καὶ ὁ αἰετὸς μέχρι τοῦ μνήματος· καιομένου δέ γε, ἑαυτὸν εἰς τὴν πυρὰν ἐνέβαλεν.

XXX. De asello pisce.

20 Ὁ ἰχθὺς ὁ ὄνος τὰ μὲν ἄλλα, ὅσα ἐντὸς προςπέφυκεν, οὐ πάντῃ τῶν ἑτέρων διεστῶτα κέκτηται, μονότροπος δέ ἐστι, καὶ σὺν ἄλλοις βιοῦν οὐκ ἀνέχεται. Ἔχει δὲ ἄρα ἰχθύων μόνος οὗτος ἐν τῇ γαστρὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ λίθους, οἵπερ οὖν ἐοίκασι μύλαις τὸ σχῆμα. Σει-25ρίου δὲ ἐπιτολῇ φωλεύει μόνος, τῶν ἄλλων ἐν ταῖς κρυμωδεστάταις φωλεύειν εἰθισμένων.

XXXI. De paguris musica captis.

Οἱ θηρῶντες τοὺς παγούρους τὸν τρόπον τοῦτον αἱροῦσιν· ἐπ' αὐτοὺς ἐμηχανήσαντο τὴν μουσικὴν δέλεαρ· φωτιγγίῳ γοῦν (ὄνομα δὲ ὀργάνου τοῦτο) αἱροῦσιν αὐτούς. Οἱ 30μὲν γὰρ ἐν τοῖς φωλεοῖς δεδύκασιν, οἱ δὲ ὑπάρχονται τοῦ μέλους· καὶ ἀκούσαντες οἱ πάγουροι πείθονται ὡς ὑπό τινος ἴϋγγος προελθεῖν τῆς θαλάμης· εἶτα ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἑλκόμενοι προΐασι καὶ ἔξω τῆς θαλάττης· οἵ τε αὐλοῦντες ἐπὶ

πόδα ἀναχωροῦσιν, καὶ ἐκεῖνοι ἕπονται, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἁλίσκονται.

XXXII. *De thrissis lamentabili cantu et testarum crepitu captis.*

Οἱ δὲ τῇ Μαρίᾳ λίμνῃ προςοικοῦντες τὰς θρίσσας θηρῶσι τὰς ἐκεῖθεν ᾠδῆς μέλει γοερωτάτῳ, καὶ κρότῳ ὀστράκων ὁμοῤῥοθοῦντι πρὸς τὸ μέλος. Αἱ δὲ ὥςπερ ὀρχούμεναι ὑπὸ τῷ μέλει πηδῶσιν, καὶ ἐμπίπτουσι τοῖς θηράτροις, ἅπερ οὖν αὐτοῖς προςπέπταται, καὶ λαμβάνουσιν οἱ Αἰγύπτιοι θήραν εὔοψον σὺν χορείᾳ τε καὶ παιδιᾷ.

XXXIII. *De magiae vi in aves et serpentes.*

Αἰγυπτίους ἐγὼ πυνθάνομαι μαγείᾳ τινὶ ἐπιχωρίῳ τοὺς ὄρνιθας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταφέρειν· τῶν δὲ φωλεῶν τοὺς ὄφεις ἐπαοιδαῖς τισι καταγοητεύσαντες εἶτα μέντοι προάγουσι ῥᾷστα.

XXXIV. *De castoris in effugiendis venatoribus solertia.*

Ὁ κάστωρ ἀμφίβιόν ἐστι ζῷον, καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τοῖς ποταμοῖς καταδὺς διαιτᾶται, νύκτωρ δὲ ἐπὶ τῆς γῆς ἀλᾶται, οἷς ἂν περιτύχῃ τούτοις τρεφόμενος. Οὐκοῦν ἐπίσταται τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐπ' αὐτὸν οἱ θηραταὶ σὺν προθυμίᾳ τε καὶ ὁρμῇ τῇ πάσῃ χωροῦσιν, καὶ ἐπικύψας καὶ δακὼν ἀπέκοψε τοὺς ἑαυτοῦ ὄρχεις, καὶ προςέῤῥιψεν αὐτοῖς, ὡς ἀνὴρ φρόνιμος λῃσταῖς μὲν περιπεσών, καταθεὶς δὲ ὅσα ἐπήγετο ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας, λύτρα δήπου ταῦτα ἀλλαττόμενος. Ἐὰν δὲ ἤ πρότερον ἐκτεμὼν καὶ σωθείς, εἶτα πάλιν διώκηται, ὁ δὲ ἀναστήσας ἑαυτὸν καὶ ἐπιδείξας ὅτι τῆς αὐτῶν σπουδῆς οὐκ ἔχει τὴν ὑπόθεσιν, τοῦ περαιτέρου καμάτου παρέλυσε τοὺς θηρατάς· ἧττον γὰρ ἔτι τῶν κρεῶν ἐκείνοις φροντίς ἐστι. Πολλάκις δὲ καὶ ἔνορχοι ὄντες, ὡς ὅτι ποῤῥωτάτω ἑαυτοὺς ἀποσπάσαντες τῷ δρόμῳ, εἶτα ὑποστείλαντες τὸ σπουδαζόμενον μέρος, πάνυ σοφῶς καὶ πανούργως ἐξηπάτησαν, ὡς οὐκ ἔχοντες ἃ κρύψαντες ἔσχον.

XXXV. *De buprestide.*

Βούπρηστις ζῷόν ἐστιν, ὅπερ οὖν ἐὰν βοῦς καταπίῃ, πίμπραται, καὶ ῥηγνύμενος ἀπόλλυται οὐ μετὰ μακρόν.

XXXVI. *De erucis.*

Αἱ κάμπαι ἐπινέμονται τὰ λάχανα, τάχα δὲ καὶ δια-

---

3 Μαρείᾳ. b.

φθείρουσιν αὐτά· ἀπόλλυνται δὲ αὗται, γυνὴ τὴν ἐπιμήνιον κάθαρσιν καθαιρομένη εἰ διέλθοι μέση τῶν λαχάνων.

XXXVII. De oestro et myope.

Εἶεν δ' ἂν βουσὶν ἔχθιστα οἶστρος καὶ μύωψ. Καὶ ὁ μὲν οἶστρος κατὰ τὰς μυίας τὰς μεγίστας ἐστίν, καὶ ἔχει 5 στερεὸν καὶ μέγα κέντρον, καὶ ἦχόν τινα βομβώδη ἀφίησι καὶ τραχύν· ὁ δὲ μύωψ τῇ κυνομυίᾳ προςείκασται· βομβεῖ δὲ τοῦ οἴστρου μᾶλλον, ἔλαττον δὲ ἔχει τὸ κέντρον.

XXXVIII. Aspidis vis et natura.

Τῶν ὑπ' ἀσπίδος δηχθέντων οὐ μνημονεύεται οὐδεὶς ἐξάντης τοῦ κακοῦ γεγονέναι. Ἔνθεν τοι καὶ τοὺς βασιλεῖς 10 ἀκούω τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ τῶν διαδημάτων φορεῖν πεποικιλμένας ἀσπίδας, τῆς ἀρχῆς αἰνιττομένους τὸ ἀνίκητον δὴ ἐκ τῆς τοῦ ζῴου μορφῆς τοῦ προειρημένου. Γίνονται δὲ καὶ πενταπήχεις ἀσπίδες· καὶ μέλαιναι μὲν αἱ πλεῖσται ἢ τεφραῖαι, ἴδοις δ' ἂν καὶ πυῤῥὰν ἀσπίδα. Οἱ δηχθέντες δὲ 15 ὑπ' ἀσπίδων οὐ περαιτέρω βιοῦσι τετάρτης ὥρας· πνιγμὸς δὲ αὐτοὺς καὶ σπασμὸς διώκει καὶ λυγμός, ὥς φασιν. Ἀκούω δὲ τὸν ἰχνεύμονα τῆς ἀσπίδος τὰ ᾠὰ ἀφανίζειν, οἱονεὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ὑπεξαίροντα τοὺς μέλλοντας ἀντιπάλους. Λίβυσσαν δὲ ἄρα ἀσπίδα καὶ ἀποφαίνειν τυφλοὺς 20 τῷ φυσήματι λέγει τις λόγος.

XXXIX. De capreolis hinnulos ui libidinis ae mulos occi dentibus.

Εἶτα οὐ χρὴ θαυμάσαι τὴν φύσιν τῇ τε ἄλλῃ καὶ ἐνταῦθα μέντοι; τῶν ἀῤῥένων οἱ πατέρες τοὺς πλείστους νεβροὺς ἀναιροῦσιν, ἵνα μὴ πληθύωνται, εἶτα μέντοι καὶ τὰς μητέρας ἀναβαίνωσι· μίασμα γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἀλόγοις καὶ 25 ἐναγὲς ἔργον δοκεῖ τοῦτο δήπου. Κύρῳ δὲ καὶ Παρυσάτιδι, ὦ Πέρσαι, καὶ καλὰ ταῦτα καὶ ἔνδικα ἐδόκει· καὶ ἐφίλει Κῦρος τὴν μητέρα κακῶς, καὶ ἐφιλεῖτο ὑπὸ τῆς μητρὸς φιλίαν ὁμοίαν. Καὶ ταῦτα μέν τοι ** σωμένης, οἱ δὲ ἄνθρωποι πάντων μὲν ἐπιθυμοῦντες, μηδενὸς δὲ φειδόμενοι.

LX. De muribu Heracleae

30 Νῆσος ἐν τῷ Πόντῳ Ἡρακλεῖ ὁμώνυμος ἐκτετίμηται. Οὐκοῦν ὅσον μυῶν ἐστιν ἐνταῦθα σέβει τὸν θεόν· καὶ πᾶν

22 Locus mutilus.

insulae Herculem pie colentibus.

ὅσον ἀνεῖται αὐτῷ, τοῦτο πιστεύει τῷ θεῷ κεχαρισμένον ἀφεῖσθαι, καὶ οὐκ ἂν προςάψαιτο αὐτοῦ. Οὐκοῦν καὶ ἄμπελος τῷ θεῷ κομᾷ, καὶ τετίμηται ὡς ἀνάθημα αὐτῷ μόνῳ, καὶ φυλάττουσιν οἱ θεραπευτῆρες τοῦ δαίμονος ἐς τὰς θυσίας τοὺς βότρυς· ὅταν οὖν ἐς ἀκμὴν αἱ ῥᾶγες ἔρχωνται, οἱ δὲ 5 ἀπολείπουσι τὴν νῆσον οἱ μύες, ἵνα μὴ μείναντες ἄκοντες γοῦν προςάψωνται ὧν θιγεῖν οὐκ ἄμεινον· εἶτα τῆς ὥρας διαδραμούσης οἵδε εἰς ἤθη τὰ οἰκεῖα ὑποστρέφουσι. Καὶ μυῶν μὲν Ποντικῶν ἀγαθὰ ταῦτα. Ἵππων δὲ καὶ Διαγόρας καὶ Ἡρόστρατος, καὶ ὁ λοιπὸς τῶν θεοῖς ἐχθρῶν κατάλογος, 10 πῶς ἂν ἐφείσαντο τῶν βοτρύων ἢ ἀναθημάτων ἄλλων, οἱ καὶ τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα καὶ ἔργα ἀμωςγέπως συλᾶν προῃρημένοι;

XLI.

De murium in Aegypto abundantia, eorumque ex agris decedentium agminibus.

Ἔθος τοῦτο Αἰγύπτιον, ὅταν κατὰ τὴν Αἴγυπτον ὕσῃ (ῥανίσι δὲ δεύει λεπταῖς), μύες παραχρῆμα τίκτονται. Οὐκ- 15 οῦν κατὰ τὰς ἀρούρας πλανώμενοι οὗτοι λυμαίνονται τοῖς λῃΐοις, ὑποτέμνοντες τοὺς στάχυς καὶ ὑποκείροντες, ἤδη μέντοι καὶ τοὺς σωροὺς τῶν δραγμάτων κεραΐζοντες λυποῦσι τοὺς Αἰγυπτίους· καὶ διὰ ταῦτα πάγας τε αὐτοῖς ἐλλοχῶντες ἱστᾶσι, καὶ θριγκοῖς ἀναστέλλοντες, καὶ τάφροις ἀνείρ- 20 γοντες, καὶ καίοντες ἐν ταύταις πῦρ. Οἱ τοίνυν μύες οὔτε τὴν ἀρχὴν πρὸς πάγας προςφοιτῶσιν, ἐῶσι δὲ αὐτὰς ἑστάναι ἄλλως· τοῖς δὲ θριγκοῖς καὶ τοῖς λελειωμένοις ὑπὸ τῆς χρίσεως ἐπαναβαίνουσιν, ἁλτικώτατοί γε ὄντες, εἶτα μέντοι ὑπερπηδῶσι τὰς τάφρους. Ὅταν οὖν ἀπαγορεύσαντες οἱ Αἰγύπτιοι τὰς 25 μηχανὰς καὶ τὰς ἐπιβουλὰς ὡς ἀχρήστους ἀπολείπωσιν, καὶ ἐκτραπέντες ἐπί τε δέησιν ἔλθωσιν, καὶ ἱκετείας τὰς πρὸς τοὺς θεούς, ἐνταῦθα δήπου τὴν ἐκ τῶν θεῶν μῆνιν ὀρρωδοῦσιν οἱ μύες, καὶ εἴς τι ὄρος ἀναχωροῦσι τάξιν πλαισίου φυλάττοντες. Οἱ μὲν οὖν νεώτατοι πρῶτα, οὐραγοῦσι δὲ οἱ μέγιστοι, 30 καὶ τοὺς ὑπολειπομένους ἐπιστραφέντες εἶτα μέντοι ἕπεσθαί σφισιν ἐκβιάζονται· ἐὰν δὲ οἱ νεώτατοι κάμνοντες ὑποστῶσι,

---

1 σέβει pro πιστεύει M. m. 21 F. οὐδὲ τὴν ἀρχήν.

καὶ τὸ ἑπόμενον ἵσταται πᾶν, ὡς ἐν δυνάμει στρατιωτικῇ πέφυκε γίνεσθαι· ὅταν δὲ ὑπάρξηται ἡ ἐκ τῶν πρώτων κίνησις, ἐνταῦθα καὶ οἱ λοιποὶ ἕπονται. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὰ αὐτὰ καὶ ἐκεῖθι τοὺς μῦς δρᾶν. Πεπί-
5 στευται δὲ καὶ ἐξ οἰκίας ἁπάσης, ἥτις μέλλει πεσεῖσθαι, ἢ ποδῶν ἔχουσι μετοικίζεσθαι πάντας. Ἰδιότης δὲ ἄρα μυῶν καὶ ἐκείνη· ἐπειδὰν ἀκούσωσι γαλῆς τρυζούσης, ἢ συρίττοντος ἔχεως, ἐκ τῆς μυωπίας τῆς μιᾶς τὰ ἑαυτῶν βρέφη ἄλλο ἄλλῃ μετοικίζουσιν.

XLII. Historia de capra a caprario amata.

10 Λόγον δὲ Ἰταλὸν τῇ Συβαριτῶν πόλει συνακμάσαντος ἔργου μνημονεύοντα καὶ φοιτήσαντα εἰς ἐμέ, εἰπεῖν οὐ χεῖρόν ἐστιν. Τὴν ἡλικίαν ἀντίπαις, αἰπόλος τὸ ἐπιτήδευμα, ὄνομα Κρᾶθις, εἰς ὁρμὴν ἀφροδίσιον ἐμπεσών, τῇ τῶν αἰγῶν ἰδεῖν ὡραιοτάτῃ μίγνυται, καὶ τῇ ὁμιλίᾳ ἥσθη, καὶ εἴποτε
15 ἐδεῖτο ἀφροδίτης ὡς αὐτὴν ἐφοίτα, καὶ εἶχεν ἐρωμένην αὐτήν· καὶ μέντοι καὶ οἷα λαμβάνειν ἠδύνατο δῶρα, τοιαῦτα ὁ ἐραστὴς αἰπόλος τῇ ἐρωμένῃ τῇ προειρημένῃ προςέφερε, καὶ κισσοῦ ποτε καὶ σχίνου τοὺς ὡραιοτάτους ἀκρέμονας, καὶ μίλακος πολλάκις καὶ σχοίνου τραγεῖν παρέσχε,
20 τὸ στόμα ἀποφαίνων αὐτῷ, εἰ δεηθείη φιλῆσαι, εὐῶδες αὐτῆς· ἀλλὰ καὶ στιβάδα ἐγκαθεύδειν ὡς νύμφῃ παρεσκεύασεν ἁβροτάτην τε καὶ μαλθακήν. Οὔκουν ἀμελῶς ταῦτα ἐθεάσατο ὁ τῆς ἀγέλης ἡγεμὼν τράγος, ἀλλὰ αὐτὸν εἴςεισι ζηλοτυπία, καὶ κατέκρυπτε μὲν τέως τὸν θυμόν, καθήμενον
25 δὲ αὐτόν ποτε ἐλλοχᾷ καὶ καθεύδοντα· ἦν δὲ ἄρα ἐμβαλὼν τὸ πρόςωπον εἰς τὸν κόλπον· ὡς οὖν εἶχε δυνάμεως τῇ κεφαλῇ προςέῤῥηξε, καὶ διέθρυψέν οἱ τὸ βρέγμα. Διαῤῥεῖ τοίνυν εἰς τοὺς ἐπιχωρίους τὰ πραχθέντα, καὶ τῷ μὲν οὐκ ἀφανῆ τάφον ἀνέστησαν, ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸν ποταμὸν Κρᾶθιν ὠνόμα-
30 σαν. Γίνεται [δὲ] ἐκ τῆς ὁμιλίας τῆς πρὸς τὴν αἶγα παιδίον, καὶ ἦν αἲξ [οἱ] τὰ σκέλη, τὸ πρόςωπον ἄνθρωπος· τοῦτον καὶ ἐκθεωθῆναι λόγος ἔχει, καὶ θεὸν ὑλαῖόν τε καὶ

---

19 σχίνου. M. m. b. c.

ναπαῖον νομισθῆναι τὸν αὐτόν. Μετειληχέναι δὲ καὶ ζηλοτυπίας τὰ ζῷα ὁ τράγος διδάσκει.

XLIII. De formicarum cavernis et oeconomia.

Σύριγγας μὲν Αἰγυπτίας ᾄδουσιν οἱ συγγραφεῖς, ᾄδουσι δὲ καὶ λαβυρίνθους τινὰς Κρητικοὺς ἐκεῖνοί τε αὐτοὶ καὶ τὸ τῶν ποιητῶν φῦλον· μυρμήκων δὲ ἐν γεωρυχίᾳ ποικίλας τε 5 ἀτραποὺς καὶ ἑλιγμοὺς καὶ περιόδους οὔπω ἴσασιν. Σοφίᾳ δὲ ἄρα τὴν ὑπόγειον οἰκοδομίαν τήνδε ὑπεργάζονται σκολιωτάτην, τοῖς ἐπιβουλεύουσί σφισι τῶν θηρίων πάροδον [καὶ] δύςπορον ἢ καὶ παντελῶς ἄπορον ἀποφαίνοντες. Τὴν δὲ γῆν ἣν ἐξορύττουσιν, ἀλλὰ καὶ ταύτην τε ὑπὲρ τοῦ στομίου 10 περιβαλόντες οἱονεὶ τείχη τινὰ καὶ προβλήματα ἐργάζονται, ὡς μὴ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ οὐρανοῦ καταθέον, ῥᾳδίως εἶτα αὐτῶν ἐπικλύσαν, ἢ ἀπολέσῃ πάντας ἢ τούςγε πλείστους. Αἱμασιὰς δέ τινας μέσας διειργούσας ἀπ' ἀλλήλων τοὺς χηραμοὺς διατειχίζουσι, καὶ μάλα ἐντέχνως, εἶεν δ' ἂν οἱ χῶροι τρεῖς, 15 ὡς ἐν οἰκίᾳ σοβαρᾷ· καὶ τὸ μὲν ἀποφαίνουσιν ὅσον ἀνδρῶνα εἶναι, ἐν ᾧ διαιτῶνται οἱ ἄῤῥενες καὶ ὅσον σὺν αὐτοῖς θῆλυ· τὸ δὲ ἕτερον, ἔνθα ἀποτίκτουσι κύουσαι μύρμηκες, οἱονεὶ γυναικῶνα· τρίτον δ' ἕτερον θησαυρόν τε καὶ σιρὸν ἀποκρίνουσι τοῖς ἠθροισμένοις σπέρμασιν· καὶ οὔτε Ἰσχόμαχος ἐνταῦθα, οὔτε Σωκράτης, ὑπὲρ τῆς ἀξιοζήλου οἰκονο- 20 μίας σπουδάζοντες, διδάσκουσιν αὐτά. Οἱ δὲ μύρμηκες προϊόντες ὥςπερ οὖν ἐπισιτίσασθαι, τοῖς μεγίστοις ἕπονται, οἱ δὲ ἄγουσι στρατηγῶν δίκην· καὶ ἐς τὰ λήϊα ἐλθόντες, οἱ μὲν ἔτι νεαροὶ τὴν καλάμην ὑφεστᾶσιν, οἱ δὲ ἡγεμόνες ἀνέρ- 25 πουσιν, καὶ τοὺς καλουμένους οὐραχοὺς τῶν καρπίμων διατραγόντες, τῷ δήμῳ τῷ κάτω ῥίπτουσιν· οἱ δὲ περιελθόντες τοὺς μὲν ἀθέρας ἀποκόπτουσιν, ἐκλέπουσι δὲ τὰς τὸν πυρὸν στεγούσας τε καὶ περιαμπεχούσας θυλακίδας· καὶ μήτε ἀλοητοῦ δεόμενοι, μήτε ἀνδρῶν λικμῆσαι δυναμένων, μήτε μὴν 30 ἐπειγομένων πνευμάτων ἀποκρῖναι καὶ διαστῆσαι τάς τε ἄχνας καὶ τὸν καρπόν, ἀνθρώπων ἀρδύντων τε καὶ σπειρόν-

10 F. ταύτην γε.

των τροφὰς ἔχουσι μύρμηκες. Σοφὸν δὲ καὶ ἐκεῖνο προςακήκοα, ὅτι ἄρα τοὺς τεθνεῶτας μύρμηκας οἱ προςήκοντες ἐν ταῖς τῶν πυρῶν κηδεύουσι θυλακίσιν, ὡς πατέρας ἢ πᾶν τὸ φίλιον ἐν ταῖς σοροῖς οἱ ἄνθρωποι.

XLIV. Exempla amoris domini ab equis praestiti.

5 Ἵππος εἰ τυγχάνοι κηδεμονίας, ἀμείβεται τὸν εὐεργέτην εὐνοίᾳ τε καὶ φιλίᾳ. Καὶ ὁποῖος μὲν ἦν ὁ Βουκεφάλας εἰς Ἀλέξανδρον, διαῤῥεῖ πανταχόσε ὁ λόγος, καὶ οὔ μοι λέγειν αὐτὸν ἥδιόν ἐστι. Καὶ τὸν Ἀντιόχου δὲ ἵππον τὸν τιμωρήσαντα τῷ δεσπότῃ καὶ ἀποκτείναντα τὸν Γαλάτην, ὅςπερ 10οὖν ἀπέσφαξε τὸν Ἀντίοχον ἐν τῇ μάχῃ, ὄνομα δὲ τῷ Γαλάτῃ Κεντοαράτης ἦν, ἐῶ καὶ τοῦτον. Σωκλῆς δὲ ἄρα, οὐ γάρ τί που πολλοὶ τόνδε μοι δοκοῦσιν ἐγνωκέναι, Ἀθηναῖος μὲν ἦν, καλὸς δὲ καὶ ἐδόκει καὶ ἐπεφύκει· οὗτος οὖν ἐπρίατο ἵππον ὡραῖον μὲν καὶ αὐτόν, ἐρωτικὸν δὲ ἰσχυρῶς, 15καὶ οἷον σοφώτερον ἢ κατὰ τοὺς ἄλλους ὁρᾶν ἵππους. Οὐκοῦν ἐρᾷ τοῦ δεσπότου δριμύτατα, καὶ προςιόντος ἐφριμάττετο, καὶ ἐπικροτοῦντος ἐφρυάττετο, καὶ ἀναβαίνοντος ἑαυτὸν παρεῖχεν εὐπειθῆ, καὶ παρεστῶτος κατὰ πρόςωπον ὧδε ὑγρὸν ἑώρα. Καὶ ταῦτα μὲν ἐρωτικὰ ὄντα ἤδη, ὅμως τερ- 20πνὰ ἐδόκει, ἐπεὶ δὲ ἦν ὥς τι καὶ δρασείων εἰς τὸ μειράκιον προπετέστερος, καὶ διέῤῥει λόγος ὑπὲρ ἀμφοῖν ἀτοπώτερος, ὁ Σωκλῆς οὐκ ἐνεγκὼν τὸ ἀπόφημον, ὡς ἐραστὴν ἀκόλαστον μισήσας, ἀπημπόλησε τὸν ἵππον. Ὁ δὲ οὐ φέρων τὴν ἐρημίαν τὴν ἀπὸ τοῦ καλοῦ, ἑαυτὸν τοῦ ζῆν ἀπήλλαξε λιμῷ 25βιαιοτάτῳ.

XLV. De mutuis avium quarundam inimicitiis.

Νοοῦσι δὲ ἄρα ἀτταγᾶς μὲν ἀλεκτρυόνι ἔχθιστα, ἀλεκτρυὼν δὲ αὖ πάλιν ἀτταγᾷ· καὶ κορώνῃ κίρκος, καὶ ἐκείνη ἐκείνῳ· καὶ πελαγίῳ ἱέρακι ὁ κόραξ, καὶ κόρακι ἐκεῖνος· τρυγόνι τε κόραξ καὶ κίρκος, καὶ μέντοι καὶ ἡ τρυγὼν ἑκα- 30τέρῳ. Πέπυσμαι δὲ καὶ πελαργὸν νυκτερίδα μισεῖν, καὶ ἐκείνην ἀντιμισεῖν ὡς πολέμιον. Πελεκᾶνα δὲ μὴ νοεῖν φίλα ὄρτυγι, καὶ ἀμοιβὴν τοῦ μίσους ἀκούω εἶναι.

XLVI.

Ἀποκτίννυσι δὲ αἰετὸν μὲν τὸ καλούμενον σύμφυτον,

De rebus animalibus quibusdam mortiferis.

τὴν δὲ ἶβιν ὑαίνης χολή, σκορόδου σπέρμα τὸν ψᾶρα, χαραδριὸν ἄσφαλτος, τὸν δὲ ἐχῖνον ὁ καλούμενος ποταμογείτων, ἐχῖνος δὲ αἰθυίας χολὴν οὐχ ὑπομένει. Κίρκος δὲ καὶ λάρος καὶ τρυγὼν καὶ κόσσυφος καὶ τὸ γυπῶν ἔθνος ῥοιᾶς σίδην κοπεῖσαν εἰ διατράγοιεν, ἀπολώλασι. Κέδρου τὸν καλαμο- 5 δύτην ἀπόλλυσι φύλλα, ἄνθος δὲ ἄγνου τὸν μελαγκόρυφον, κόρακα δὲ εὐζώμου σπέρμα. Μύρῳ κάνθαρος ἀποθνήσκει, στέατι δορκάδος ὁ ἔποψ. Κορώνη δὲ λυκοβρώτου κρέως λειψάνῳ περιτυχοῦσα ἀποθνήσκει. Κορυδαλὸς νάπυος σπέρματι, γέρανος ἀμπέλου δάκρυον σπάσασα διεφθάρη. 10

XLVII. De lepore vestigia sua turbante.

Λαγὼ δὲ πέρι καὶ ἐνταῦθα ἔπεισιν εἰπεῖν τοιαῦτά μοι. Εἰς τὴν κοίτην τὴν συνήθη οὐ πάρεισιν ὁ λαγὼς πρὶν ἢ ταράξαι τὰ ἴχνη, πῇ μὲν εἰσιών, πῇ δὲ ἐξιών, ἵνα ἀφανίσῃ τὴν ἐκ τῶν θηρατῶν εἰς αὐτὸν ἐπιβουλήν, σοφίᾳ τινὶ φυσικῇ τὸ θηρίον τοὺς ἀνθρώπους αἱμυλώτατα ἀπατῆσαν. 15

XLVIII. De equarum erga pullos amore. Historia de Dario.

Μήτηρ δὲ ἄρα καὶ ἡ θήλεια ἵππος ἀγαθὴ ἦν, καὶ τοῦ πώλου τοῦ ἐξ αὐτῆς μεμνῆσθαι δεινή· ὅπερ οὖν κατεγνωκὼς Δαρεῖος ὁ κάτω εἶτα μέντοι ἐπήγετο εἰς τὰς μάχας ἐξ ὠδίνων ἵππους, τὰ βρέφη καταλιπούσας οἴκοι. Τρέφονται δὲ καὶ ὀρφανοὶ μητέρων οἱ πῶλοι γάλακτι ξένῳ, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ 20 ἄνθρωποι. Οὐκοῦν ὅτε ἡ τροπὴ τῆς μάχης τῆς κατὰ τὸν Ἰσσὸν τὰ Περσῶν πιέζειν ὑπήρξατο, καὶ ἐνικᾶτο Δαρεῖος, ἵππον ἀνέβη θῆλυν, φυγῆς δεόμενος καὶ σωτηρίας ὠκίστης· ἡ δὲ ἄρα τοῦ καταλειφθέντος μνήμῃ, ὡς εἶχεν ἐπιθυμίας καὶ ποδῶν, τὸν δεσπότην ὑμνεῖται τῆς ἀκμῆς τῶν ἐπικειμένων 25 κινδύνων ἐξαρπάσαι.

XLIX. Historia de mulo vetulo Atheniensi.

Ἡμίονος γέρων Ἀθήνησιν ὑπό γε τοῦ δεσπότου τοῦ ἰδίου τῶν ἔργων ἀπολυθείς, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, τοῦ μὲν φιλοπόνου καὶ ἐθελουργοῦ καθ' ἡλικίαν ἑαυτὸν οὐκ ἀφῆκεν. Ἡνίκα γοῦν Ἀθηναῖοι κατεσκεύαζον τὸν Παρθενῶνα, οὔτε 30 ἐπισύρων, οὔτε ἀχθοφορῶν, ὅμως τοῖς νέοις ὀρεῦσι προφορουμένοις τὴν ὁδὸν ἄκλητος καὶ ἑκὼν οἱονεὶ παράσειρος ᾔει· δορυφορῶν, ὡς ἂν εἴποις, καὶ παρορμῶν τὸ ἔργον τῇ βαδί-

σει τῇ κοινῇ, δίκην τεχνίτου παλαιοῦ, τοῦ μὲν αὐτουργοῦ ὑπὸ τοῦ γήρως ἀπολυθέντος, ἐμπειρίᾳ δὲ καὶ παλαιᾷ διδασκαλίᾳ ὑποθήγοντός τε ἅμα τοὺς νέους καὶ ἐπαίροντος. Ταῦτα οὖν μαθόντες ὁ δῆμος τῷ κήρυκι ἀνειπεῖν προςέταξαν,
5 εἴτε ἀφίκοιτο ἐς τὰ ἄλφιτα, εἴτε ἐς τὰς κριθὰς παραβάλοι, μὴ ἀνείργειν, ἀλλ' ἐᾶν σιτεῖσθαι εἰς κόρον, καὶ τὸν δῆμον ἐκτίνειν ἐν Πρυτανείῳ τὸ ἀργύριον, τρόπον τινὰ ἀθλητῇ σιτήσεως δοθείσης ἤδη γέροντι.

Κλεάνθην τὸν Ἄσσιον κατηνάγκασε καὶ ἄκοντα εἶξαι
10 καὶ ἀποστῆναι τοῖς ζῴοις τὸ καὶ ἐκεῖνα λογισμοῦ μὴ διαμαρτάνειν, ἀντιλέγοντα ἰσχυρῶς καὶ κατὰ κράτος, ἱστορία τοιαύτη, φασίν. Ἔτυχεν ὁ Κλεάνθης καθήμενος, καὶ μέντοι καὶ σχολὴν ἄγων μακροτέραν ἄλλως· οὐκοῦν καὶ μύρμηκες παρὰ τοῖς ποσὶν ἦσαν αὐτῷ πολλοί· ὁ δὲ ἄρα ὁρᾷ ἐξ
15 ἀτραποῦ τινος ἑτέρας νεκρὸν μύρμηκα μύρμηκας ἄλλους κομίζοντας εἰς οἶκον ἑτέρων, καὶ ἑαυτοῖς οὐ συντρόφων, καὶ ἐπί γε τῷ χείλει τῆς μυρμηκιᾶς ἑστῶτας αὐτῷ νεκρῷ· καὶ ἀνιόντας κάτωθεν ἑτέρους, καὶ συνόντας τοῖς ξένοις, ὡς ἐπί τινι, εἶτα κατιόντας τοὺς αὐτούς, καὶ πλεονάκις τοῦτο· καὶ
20 τελευτῶντας σκώληκα, οἱονεὶ λύτρα, κομίσαι· τοὺς δὲ ἐκεῖνον μὲν λαβεῖν, προέσθαι δὲ ὅνπερ οὖν ἐπήγοντο νεκρόν· καὶ ἐκείνους ὑποδέξασθαι ἀσμένως, ὡς υἱὸν κομιζομένους ἢ ἀδελφόν. Τί οὖν πρὸς ταῦτα Ἡσίοδος λέγει, λέγων ὅτι ἄρα ὁ Ζεὺς τὰς φύσεις ἀπέκρινεν, καὶ σὺν καὶ Ἰχθύσι μὲν καὶ
25 θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς ἔδωκεν ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶ μετ' αὐτοῖς, ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην. Ἀλλ' οὐκ ἐρεῖ ταῦτα ὁ Πρίαμος, εἴγε καὶ ἐκεῖνος τὸν Ἕκτορα ἐλύσατο πολλῶν κειμηλίων καὶ θαυμαστῶν, παρὰ τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἄνθρωπος, καὶ τοῦ ἥρωος καὶ τοῦ Διὸς ἐκγόνου, καὶ ἐκεῖνος ὢν ἔκγονος τοῦ Διός.

L. De formicarum solertia. Historia de Cleanthe.

Κατηγορεῖ τῆς διψάδος τὸ ἔργον αὐτὸ ἡμῖν τὸ ὄνομα, καὶ ἔχεως μὲν ἐστιν ὀλιγωτέρα τὸ μέγεθος, ἀποκτεῖναι δὲ ὀξυτέρα. Οἱ γάρ τοι τῷ δήγματι προςπεσόντες ἐξάπτονται

LI. De dipsadis natura, et nominibus.

τε εἰς δίψος, καὶ πιεῖν ἀναφλέγονται, καὶ ἀμυστὶ σπῶσι, καὶ τάχιστα ῥήγνυνται. Καί φησι μὲν Σώστρατος λευκὴν εἶναι τὴν διψάδα, ἐπί γε μὴν τῆς οὐρᾶς ἔχειν γραμμὰς μελαίνας δύο. Ἀκούω δὲ ὅτι καὶ πρηστῆρας αὐτὰς καλοῦσί τινες, καύσωνας δὲ ἄλλοι. Γίνονται δὲ ἄρα ἐν Λιβύῃ τε καὶ 5 Ἀραβίᾳ μᾶλλον. Ὄχλον δὲ ἄρα ὀνομάτων ἐπαντλοῦσι τῷδε τῷ θηρίῳ καὶ ἄλλων· κέκληται δὲ καὶ μελάνουρος, ὥς φασι, καὶ ἀμμοβάτης ὑπ' ἄλλων· εἰ δὲ ἀκούσαις καὶ κεντρίδα, τὴν αὐτήν μοι λέγεσθαι νόει. Δεῖ δὲ καὶ μῦθον τῷδε τῷ ζῴῳ ἐπᾷσαί με· ὅνπερ οὖν ἀκούσας οἶδα, οὐ σιωπήσομαι τοῦτον, 10 ὡς ἂν μὴ δοκοίην ἀμαθῶς ἔχειν αὐτοῦ. Τὸν Προμηθέα κλέψαι τὸ πῦρ ἡ φήμη φησί, καὶ τὸν Δία ἀγανακτῆσαι ὁ μῦθος λέγει, καὶ τοῖς καταμηνύσασι τὴν κλοπὴν δοῦναι φάρμακον γήρως ἀμυντήριον· τοῦτο οὖν ἐπί τε ὄνῳ θεῖναι τοὺς λαβόντας πέπυσμαι, καὶ τὸν μὲν προϊέναι τὸ ἄχθος φέροντα, εἶναι 15 δὲ ὥραν θέρειον, καὶ διψῶντα τὸν ὄνον ἐπί τινα κρήνην κατὰ τὴν τοῦ ποτοῦ χρείαν ἐλθεῖν· τὸν οὖν ὄφιν τὸν φυλάττοντα ἀναστέλλειν αὐτὸν καὶ ἀπελαύνειν, καὶ ἐκεῖνον στρεβλούμενον μισθόν οἱ τῆς φιλοτησίας δοῦναι ὅπερ οὖν ἔτυχε φέρων φάρμακον· οὐκοῦν ἀντίδοσις γίνεται, καὶ ὁ μὲν πίνει, ὁ δὲ 20 τὸ γῆρας ἀποδύεται, προςεπιλαβών, ὡς λόγος, τὸ τοῦ ὄνου δίψος. Τί οὖν; ἐγὼ τοῦ μύθου ποιητής; ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποιμι· ἐπεὶ καὶ πρὸ ἐμοῦ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής, καὶ Δεινόλοχος ὁ ἀνταγωνιστὴς Ἐπιχάρμου, καὶ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος, καὶ Ἀριστίας καὶ Ἀπολλοφάνης, ποιηταὶ κω- 25 μῳδίας ᾄδουσιν αὐτόν.

Fabula de dipsade et asino.

LII. Σοφὸν ἐλέφαντος ἔργον εἰ παραλίποιμι, φήσει μέ τις ἀγνοήσαντα οὐκ εἰπεῖν· ἔστι δὲ καὶ ἀκοῆς ἄξιον, καὶ διὰ ταῦτα ἀκούσωμεν αὐτοῦ. Ὁ τῆς τούτου κομιδῆς ἐγχειρισθεὶς τὴν φροντίδα τῶν μὲν κριθῶν ὑφῄρει, λίθους δὲ ὑπο- 30 βάττων ἐκείνῳ μὲν ἄβρωτον τὸ πλεῖστον εἰργάζετο, ἀπέσωζε δὲ τὸν ὄγκον τοῦ μέτρου πρὸς τὸν ἐπισκοποῦντα ἀμφοῖν δεσπότην· καὶ τέως διελάνθανεν. Οὐκοῦν ὁ ἐλέφας ἀθάρην

Historia de elephante curatoris sui fraudem vindicante.

ἰδὼν ἕψοντα τὸν ἐπίβουλόν οἱ, τῆς ἄμμου τῆς ἐν ποσὶ τῇ προβοσκίδι χύδην ἀναλαβὼν ἐνέβαλεν εἰς τὴν χύτραν, καὶ ἠμύνατο ἀνθ' ὧν ἔπαθε δι' ὧν ἐποίησεν εὐμηχάνως.

LIII. De canibus Aegyptiis inter currendum bibentibus.

Οἱ μὲν ἄλλοι κύνες καὶ ἑλεῖν καὶ ἀνιχνεῦσαι τὰ θηρία 5 σοφοί, οἱ δὲ Αἰγύπτιοι φυγεῖν δεινότατοι. Τὰ γοῦν ἐν τῷ Νείλῳ δεδιότας ἄγει μὲν αὐτοὺς τὸ δίψος πιεῖν, ἡσυχῇ δὲ καὶ εἰς κόρον πιεῖν τὸ δέος οὐ συγχωρεῖ. Καὶ διὰ ταῦτα οὐ πίνουσιν ἐπικύψαντες, ὡς ἂν μήτι τῶν κάτωθεν ἀνερπύσαν εἶτα ἐξαρπάσῃ αὐτούς· οὐκοῦν τὴν μὲν ὄχθην παραθέουσι, 10 λάπτουσι δὲ τῇ γλώττῃ, ἁρπάζοντες, ὡς ἂν εἴποι τις, ἢ καὶ νὴ Δία κλέπτοντες τὸ πόμα.

LIV. De erinacei terrestris solertia.

Ἐχῖνος, οὐχ ὁ θαλάσσιος, ἀλλ' ὁ χερσαῖος, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ὡς ἐστι πανοῦργος ἤδη μοι λέλεκται, ὃ δὲ οὐχ εἶπον αὐτοῦ δολερὸν ἔργον, τοῦτο εἰρήσεται τὰ νῦν. Μέλ-15 λων ἁλίσκεσθαι, ἑαυτὸν συνειλήσας ἄληπτον ἐργάζεται, εἶτα μέντοι καὶ πιέζει τὸ πνεῦμα, καὶ ἀκίνητος ἀτρεμεῖ, καὶ τὸν τεθνεῶτα ὑποκρίνεται.

LV. De patellis saxis firmiter inhaerentibus.

Αἱ λεπάδες, οὐκ ἂν αὐτὰς ἀποσπάσαις τῶν πετρῶν, οὐδὲ εἰ λάβοις δακτύλοις τοῦ Μίλωνος, ὅσπερ οὖν ἐγκρατέ-20 στατα καὶ εὐλαβέστατα τὴν ῥοιὰν κατεῖχεν, ὡς μὴ αὐτὴν ἀφελέσθαι τῶν ἀντιπάλων τινὰ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ. Ὅστις δὲ ἐπιχειρεῖ λεπάδα ἀποσπάσαι τῆς πέτρας, ἢ προσέχεται, γελᾷ τε μογῶν καὶ ἔχει θυμηδίαν· ἀδυνατεῖ γοῦν ἐγκρατὴς οὐ σπεύδει γενέσθαι· ξυομένη δὲ σιδήρῳ σχίζεται ἀπὸ τῆς 25 πέτρας ὀψέ.

LVI. De elephantorum in ordinanda acie solertia.

Στρατεύονται δὲ ἄρα οἱ Λίβυες οὐ μόνον ἐπὶ τοὺς γείτονας, ἵνα αὐτῶν πλέον ἔχωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοὺς ἐλέφαντας· καὶ ἴσασί γε ἐκεῖνοι τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὑπόθεσιν οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ τοὺς ὀδόντας. Οἱ τοίνυν πηρωθέντες τὸν 30 ἕτερον ἐπὶ μετώπου ἑστᾶσιν, τῶν λοιπῶν προβαλλομένων αὐτούς, ἵνα οἱ μὲν ὑποδέχωνται τὴν πρώτην ὁρμήν, οἱ δὲ ἀμύ-

---

23 F. γελᾶται μογῶν κοὐκ ἔχει.

νωσιν ἀκεραίῳ τῇ τῶν ὀδόντων ῥώμῃ καὶ ἰσοπαλεῖ· ἴσως δὲ τῶν Ἰνδῶν καὶ καταφιλοσοφοῦντες, καὶ ἐπιδεικνύντες αὐτοῖς, ὅτι ἄρα οὐχ ὑπὲρ μεγάλου τοῦ ἄθλου κινδυνεύσοντες ἥκουσιν. Χρῶνται δὲ ἄρα τῷ μὲν τῶν ὀδόντων ὡς ὅπλῳ, καὶ τεθηγμένον αὐτὸν φυλάττουσι, τῷ δὲ ὡς σμινύῃ· καὶ γὰρ ἐν 5 αὐτῷ ῥίζαν ὀρύττουσι, καὶ δένδρα ἐκμοχλεύσαντες ὑποκλίνουσιν.

LVII. De aranearum geometria.

Οὐ μόνον δὲ ἄρα ἦσαν ὑφαντικαὶ αἱ φάλαγγες καὶ εὔχειρες κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν Ἐργάνην τε καὶ Πηνῖτιν θεάν, πεφύκεσαν δὲ ἄρα καὶ γεωμετρίαν δειναί· τὸ γοῦν 10 κέντρον φυλάττουσι, καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ κύκλον καὶ τὴν περιφέρειαν ἀκριβοῦσιν ἰσχυρῶς, καὶ Εὐκλείδου δέονται οὐδέν. Κάθηνται γὰρ ἐν τῷ κέντρῳ μέσῳ ἐλλοχῶσαι τὴν ἑαυτῶν ἄγραν. Ἦσαν δέ, ὡς ἰδόντι εἰπεῖν, καὶ ὑφάντριαι γενναῖαι, καὶ ἀκεστικὴν εὐπάλαμοι· καὶ ὅ τι ἂν διαῤῥήξῃς ἐκείνων τῆς 15 εὐπήνου τε καὶ εὐμίτου σοφίας, αἵδε ἀνακοῦνται, καὶ ἀπαθὲς καὶ ὁλόκληρον αὖθις ἀποδείκνυνται.

LVIII. De phoenice ave computandi artis hominibus peritiore.

Ἄνευ δὲ λογιστικῆς οἱ φοίνικες συμβαλεῖν ἐτῶν πεντακοσίων ἴσασιν ἀριθμόν, μαθηταὶ φύσεως τῆς σοφωτάτης ὄντες, καὶ διὰ ταῦτά τοι μήτε δακτύλων δεδεημένοι, ἢ ἄλλου 20 τινὸς εἰς ἐπιστήμην ἀριθμητικῆς. Ὑπὲρ ὅτου δὲ ἴσασι τοῦτο καὶ εἰδέναι ἀνάγκη αὐτούς, δημώδης ἐστὶν ὁ λόγος. Τὸν δὲ τῶν πεντακοσίων ἐτῶν χρόνον πληρούμενον ἴσασιν Αἰγυπτίων ἤ τις ἢ οὐδείς, ὀλίγοι δὲ κομιδῇ καὶ οὗτοι τῶν ἱερέων· καὶ οὗτοι γοῦν πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τούτων οὐ ῥᾳδίως συμ- 25 βῆναι ἔχουσιν, ἀλλὰ οἱ μὲν ἐρεσχελοῦσι σφᾶς αὐτοὺς ἐρίζοντες, ἢ ὡς οὐ νῦν, ἀλλ' ἐς ὕστερον ὅδε ὁ θεῖος ὄρνις ἀφίξεται, ἢ ὡς ἐχρῆν ἥκειν· ὁ δέ, ἄλλως ἐκείνων ἐριζόντων, ἀποσημαίνεται δαιμονίως τὸν καιρόν, καὶ πάρεστιν. Οἱ δέ, θύειν ἀνάγκη αὐτοὺς καὶ ὁμολογεῖν, ὅτι τὸν μὲν ἥλιον ἐν ταῖς λέ- 30 σχαις καταδύειν ἄγουσι σχολήν, οὐκ ἴσασι δὲ ὅσα ὄρνιθες. Ἐκεῖνα δέ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, οὐ σοφὰ εἰδέναι; ποῦ μὲν

2 Λιβύων pro Ἰνδῶν. Gesn.

Αἴγυπτός ἐστι, ποῦ δὲ καὶ Ἡλίου πόλις, ἔνθα αὐτῷ πέπρωται ἥκειν, καὶ ὅποι ποτὲ τὸν πατέρα καταθέσθαι χρὴ, καὶ ἐν θήκαις τίσι; Ταῦτα δὲ εἰ μὴ δοκεῖ θαυμαστά, ἆρά γε τὰ ἀγοραῖα καὶ τὰ ἐνόπλια καὶ τὰς ἄλλας τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀλλήλους τε καὶ κατ' ἀλλήλων ἐπιβουλὰς ἐροῦμεν σοφά; Ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, ὦ Σισύφων καὶ Τελχίνων καὶ Κερκώπων ζηλωταὶ ἄνθρωποι· λέγω δὴ πρὸς τοὺς ἀκριβοῦντας ταῦτα, πρός γε μὴν τοὺς ἀτελέστους τοῖς προειρημένοις κακοῖς οὐ λέγω.

LIX. *De canibus dialectica quadam utentibus.*

Τὸ δέ γε ἐνθυμητικὸν καὶ διαλεκτικὸν, καὶ τὸ τοῦδε μᾶλλον ἢ τοῦδε αἱρετὸν εἰ καὶ τὰ ζῷα οἶδεν, εἰκότως ἂν εἴποιμεν διδάσκαλον τῶν ὅλων τὴν φύσιν ἄμαχον. Ἔμοιγ' οὖν τις γευσάμενος διαλεκτικῆς, καὶ κυνηγεσιῶν ἀμωσγέπως ἐχόμενος, τοιαῦτα ἔλεγεν. Ἦν θηρατικὴ κύων, ἦ δ' ὅς, οὐκοῦν λαγὼ κατ' ἴχνια ᾔει, καὶ ὁ μὲν οὐχ ἑωρᾶτό πω, μεταθέουσα δὲ ἡ κύων ἐντυγχάνει που τάφρῳ, καὶ διαπορεῖ, ἆρά γε ἐπὶ δεξιὰ ἄμεινον ἢ ἐπὶ θάτερα διώκειν· ὡς δ' ἀποχρώντως ἐδόκει σταθμήσασθαι, εἶτα εὐθύωρον ὑπερεπήδησεν. Ὁ φάσκων οὖν διαλεκτικός τε εἶναι καὶ θηρατικὸς ταύτῃ πῃ συνάγειν τὴν ὑπὲρ τῶν λεχθέντων ἐπειρᾶτο ἀπόδειξιν· ἐπιστᾶσα ἡ κύων ἐσκοπεῖτο καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἔλεγεν, ἤτοι τῇδε, ἢ τῇδε, ἢ ἐκείνῃ ὁ λαγὼς ἐτράπετο· οὔτε μὴν τῇδε, οὔτε τῇδε· ἐκείνῃ ἄρα. Καὶ οὔ μοι ἐδόκει σοφίζεσθαι· τῶν γὰρ ἰχνῶν μὴ ὁρωμένων ἐπίταδε τῆς τάφρου, κατελείπετο ὑπερπηδῆσαι τὸν λαγὼν αὐτήν· εἰκότως οὖν ἐπήδησε καὶ αὐτὴ κατ' αὐτόν· ἰχνευτικὴ γὰρ καὶ εὔρινος ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη γε ἡ κύων ἦν.

LX. *De camelorum in coitu verecundia.*

Μασσαγέται μέν, ὡς Ἡρόδοτος λέγει, τὸν φαρετρεῶνα πρό γε ἑαυτῶν κρεμάσαντες, εἶτα μέντοι ὁμιλεῖ τῇ θηλείᾳ ὁ ἄῤῥην ἐμφανῶς, εἰ καὶ ὁρῷεν αὐτοὺς οἱ πάντες, πεφροντικότες οὐδὲν ἐκείνων γε. Καμήλων δὲ ὁμιλία οὐκ ἄν ποτε ἐμφανὴς γένοιτο, οὐδὲ ὁρώντων οἱονεὶ μαρτύρων· ἀλλὰ εἴτε αἰδῶ φαμεν, εἴτε φύσεως δῶρον ἀπόῤῥητον, ταῦτα Δημο-

κρίτῳ τε καὶ τοῖς ἄλλοις καταλείπωμεν ἐλέγχειν τε, καὶ τὰς αἰτίας οἴεσθαι λέγειν ἱκανοῖς ὑπὲρ τῶν ἀτεκμάρτων τε καὶ οὐ συμβλητῶν. Ἤδη δὲ καὶ ὁ νομεὺς ἀπαλλάττεταί ποι, ὅταν αἴσθηται τῆς συμφοιτήσεως αὐτοῖς τῆς πρὸς ἀλλήλους τὴν ὁρμήν, ὥςπερ οὖν ἀφιστάμενος παριοῦσιν εἰς θάλαμον 5 νύμφῃ τε καὶ νυμφίῳ.

LXI. De elephantorum erga seniores reverentia.

Λυκοῦργος δὲ νομοθετεῖ νόμον φιλανθρωπότατον, ὡς ἐγῷμαι, νόμων, θάκων τε καὶ ὁδῶν ἀφίστασθαι τοῖς πρεσβυτέροις τοὺς νεωτέρους, αἰδοῖ χρόνου εἰς ὃν εὔχονται πάντες ἀφικέσθαι, ἐάν περ οὖν αὐτοῖς πεπρωμένον τοῦτο δήπου 10 ᾖ. Ποῦ δὲ ὁ γενναῖος ὁ τοῦ Εὐνόμου δύναιτο ἂν τοῖς τῆς φύσεως νόμοις ἁμιλλᾶσθαί τε καὶ ἀντικρίνεσθαι; Ἐπαΐουσι γοῦν τὸ τῶν ἐλεφάντων γένος, ὦ Λυκοῦργοί τε καὶ Σόλωνες καὶ Ζάλευκοι καὶ Χαρῶνδαι, ὥνπερ οὖν ὑμεῖς νομοθετεῖτε οὐδὲ τὴν ἀρχήν, καὶ ὅμως δρῶσι τοιαῦτα· καὶ τροφῆς ἀφί- 15 στανται τοῖς πρεσβυτέροις οἱ νέοι, καὶ γήρᾳ παρειμένους θεραπεύουσιν αὐτούς, καὶ κινδύνων ῥύονται, καὶ εἰς ὄρυγμα ἐμπεσόντας οἵδε ἀνάγουσι, φρυγάνων τινὰς ἀγκαλίδας καὶ φακέλλους ἐμβαλόντες, οἷςπερ οὖν ὡς ἀναβαθμοῖς χρώμενοι ἐκεῖνοι εἶτα ἀνίασι γήρᾳ βαρεῖς ὄντες. Ποῦ δὲ ἠλόησε πλη- 20 γαῖς πατέρα ἐλέφας; Ποῦ δαὶ ἀπεκήρυξεν ὁ πατὴρ ὁ ἐν τούτοις τὸν υἱόν; Ὑμῖν δὲ ἴσως, ὦ ἄνθρωποι, δοκῶ λέγειν μύθους τεχνίτας, εἰ τἀληθῆ λέγειν ἐθέλοιμεν, καὶ ποιηταῖς οὖσι τῶν μύθων καὶ τῶν ἀπιστουμένων.

LXII. Historia de Gelone a cane expergefacto.

Φιλοδέσποτον μὲν οὖν ὥς ἐστιν ὁ κύων, τεκμήριοι καὶ 25 τὰ ἤδη λεχθέντα, χρὴ δὲ ἄρα τάττειν αὐτοῖς καὶ ἐκεῖνό γε δήπου. Γέλων ὁ Συρακούσιος καθεύδων βαθύτατα ἐδόκει διόβλητος γεγονέναι. Καὶ τὸ μὲν φάσμα ὄνειρος ἦν, ἐβόα δὲ καί τοι καθεύδων αὐτός, καὶ μάλα γε ὀξείᾳ καὶ διατόρῳ τῇ φωνῇ. Κύων οὖν ὑπ' αὐτῷ τραφεὶς ἀκούσας φίλου καὶ 30 συντρόφου φθέγματος, ὥς τι τοῦ Γέλωνος ἐξ ἐπιβουλῆς πα-

---

23 τεχνίταις. Schn.
23 καί om. b.

26 F. ἐπ' αὐτοῖς. aut παρατάττειν αὐτοῖς.

[illegible]οντος, ὡς εἶχεν ὁρμῆς ἀναθορὼν ἐπὶ τὴν στρω-
[illegible] τὸν τροφέα, ὑλακτεῖ σφοδρότατα, οἷα δὴ
[illegible] τὸν ἐπιόντα. Ἐξήγρετο τοίνυν ὁ Γέλων, καὶ
[illegible] καὶ ὑπὸ τῆς ὑλακῆς ἐκβαλὼν τὸν ὕπνον καὶ
[illegible] ὄντα.

LXIII. Historia de adolescente a dracone defenso et servato.

[illegible] νήπιος νηπίῳ παιδί, τὸ γένος Ἀρκάδι, κἀκεῖ-
[illegible], γίνεται σύντροφος· οὐκοῦν συνανιόντες τὴν
[illegible] καὶ ὁ παῖς ἦν μειράκιον, καὶ ὁ σύντροφος ὑπέρμε-
[illegible] ἦν, καὶ ἀλλήλους μὲν ἐφίλουν. Οἱ δὲ τῷ μειρα-
[illegible]οντες ὠῤῥώδουν τοῦ θηρίου τὸ μέγεθος (τὸ γάρ τοι
[illegible], ὤκιστα μεγέθει μὲν μέγιστον ἴδοις ἂν αὐτό, ὄψει
δὲ [illegible]ατον)· καθεύδοντα οὖν σὺν τῷ παιδὶ ἐπί γε τῆς
[illegible] [τῆς] αὐτῆς ἀράμενοι ὡς ὅτι ποῤῥωτάτω κομίζουσι,
καὶ ὁ μὲν ὑπανέστη ὁ παῖς, ὁ δὲ ἔμεινεν ὁ δράκων. Ὡς δὲ
[illegible] ἐλάβετο, καὶ τῶν ἐκεῖ φαρμάκων τῶν συμφυῶν, διέ-
[illegible] ἐνταῦθα ταῖς τῶν δρακόντων τροφαῖς ἡδόμενος, καὶ
τὴν ἐρημίαν πρὸ τῶν ἀστυκῶν διατριβῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς
[illegible] προαιρούμενος ἐκεῖνος. Διέρπων δὲ ὁ χρόνος τὸν
μὲν ἀπέφηνε νεανίαν, τὸν δὲ εἰργάσατο δράκοντα ἤδη τέ-
[illegible]· καί ποτε δι' ἐρημίας ἰὼν ὁ Ἀρκάς, ὁ τοῦ ζῴου τοῦ
προειρημένου ἐραστὴς καὶ ἐρώμενος, λῃσταῖς περιτυγχάνει,
καὶ παιόμενος ξίφει, οἷα εἰκός, ἐβόα, τὰ μὲν ἀλγῶν, τὰ
δὲ καὶ συμμάχους παρακαλῶν — δράκων δὲ ἄρα ἦν ζῴων
καὶ ἰδεῖν ὀξυωπέστατος, καὶ ὤκιστος ἀκοῇ — οὐκοῦν ἐκεῖ-
νος, ἅτε αὐτῷ συντραφείς, τοῦ φθέγματος ἀκούει, καὶ
συρίσας ὀξύ, καὶ οἷον ὠργισμένος, ἐξέπληξέ τε ἐκείνους,
τρόμος τε [ἐκείνους] καταλαμβάνει, καὶ πᾶν ὅσον ἦν κα-
κοῦργον διασπείρονται ἄλλος ἄλλῃ, καὶ μέντοι καὶ καταλει-
φθέντας τινὰς οἰκτίστῳ διαφθείρει τῷ θανάτῳ· τοῦ γε μὴν
παλαιοῦ τὰ τραύματα καθήρας φίλου, καὶ πᾶν ὅσον ἔνθηρον
ἦν, καὶ τοῦτο παραπέμψας, ᾤχετο ἀπιὼν ἔνθα αὐτὸν ἐξέ-

25 ἅτε ὡς. b. F. ὁ τέως. 31 F. ἦν, κατὰ τοῦτο.
28 F. καταληφθέντας cum Gillio.

θεσαν, οὔτε μηνίσας ὑπὲρ τῆς ῥίψεως, οὔτε ὡς οἱ κακοὶ τῶν ἀνθρώπων περιϊδὼν ἐν κινδύνῳ ὄντα τὸν τέως φίλτατον.

LXIV. Vulpis dolus erinaceo adhibitus.

Ἡ ἀλώπηξ πονηρὸν ζῷόν ἐστιν, ἔνθεν τοι καὶ κερδαλέην οἱ ποιηταὶ καλεῖν φιλοῦσιν αὐτήν· πονηρὸν δὲ καὶ ὁ χερσαῖος ἐχῖνός ἐστιν. Καὶ ὁ μὲν ἑαυτὸν συνειλήσας κεῖται, 5 θεασάμενος ἤκουσαν τὴν ἀλώπεκα, ἡ δὲ χανεῖν τε καὶ ἐνδακεῖν οὐ δυναμένη, κἆτα οὔρησεν αὐτοῦ ἐς τὸ στόμα· ὁ δὲ ἀποπνίγεται, καὶ τοῦ πνεύματος ἔνδον ἐκ τῆς συνειλήσεως κατεσχημένου, καὶ ἐπιῤῥέοντός οἱ τοῦ προειρημένου. Καὶ μέντοι καὶ τὸν τρόπον τοῦτον κακὸν κακίᾳ περιελθοῦσα 10 τὸν ἐχῖνον ἡ ἀλώπηξ, ᾕρηκεν αὐτόν. Ἀνωτέρω δὲ θήρα λέλεκται ἄλλη.

LXV. Luporum cum piscatoribus ad lacum Maeotis commercium.

Περὶ τὸ Κανώπιον οὕτω καλούμενον — χῶρος δὲ ἄρα τῆς Μαιώτιδός ἐστι — τοῖς ἀσπαλιευταῖς τε καὶ θαλαττουργοῖς ἀνδράσιν οἱ λύκοι δεινῶς παραμένουσιν, καὶ εἰ θεάσαιο, 15 οὐκ ἂν εἴποις αὐτοὺς κυνῶν οἰκουρούντων διαφέρειν. Ἐὰν μὲν οὖν ἀπολάχωσι τῆς ἄγρας τῆς θαλαττίου μοίρας οἵδε οἱ λύκοι, εἰρηναῖα αὐτοῖς πρὸς τοὺς ἁλιέας καὶ ἔνσπονδά ἐστιν, εἰ δὲ μή, διαξαίνουσιν αὐτῶν τὰ δίκτυα καὶ ἀφανίζουσιν, καὶ ἔδοσαν ὑπὲρ τῆς σφετέρας ἀμοιρίας ζημίαν οἱ λύκοι 20 αὐτοῖς.

---

7 κατούρησεν. b.

LIBER SEPTIMUS.

Πέπυσμαι δὲ ἄρα καὶ ἀριθμητικῆς τὰς βοῦς οὐκ ἀμοίρους εἶναι τὰς Σουσίδας. Καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἄλλως κόμπος τὸ εἰρημένον, μάρτυς ὁ λόγος ὁ λέγων ἐν Σούσοις τῷ βασιλεῖ βοῦς ἐς τοὺς παραδείσους πολλάς, ἐς τὰ ἧττον ἐπίῤῥυτα, 5 ἀντλεῖν ἑκάστην κάδους ἑκατόν. Οὐκοῦν ἢ τὸν ἐπινησθέντα αὐταῖς ἢ τὸν συντραφέντα ἐκ πολλοῦ μόχθον προθυμότατα ἐκτελοῦσιν, καὶ οὐκ ἂν βλακεύουσάν τινα θεάσαιο· εἰ δὲ πέρα τῆς προειρημένης ἑκατοντάδος ἕνα γοῦν προσλιπαρήσαις κάδον ἀνιμήσασθαι, οὐ πείσεις, οὐδὲ ἀναγκάσεις, οὔτε 10 παίων οὔτε κολακεύων, λέγει Κτησίας.

I. De bobus Susianis numerandi peritis.

Ὑπὸ τοῖς ποσὶ τοῦ Ἄτλαντος — ὄρος δὲ ἄρα τοῦτο ὑμνεῖται καὶ ὑπὸ τῶν συγγραφέων, καὶ μέντοι καὶ ὑπὸ τῶν ποιητῶν — νομαί τέ εἰσι θαυμασταὶ καὶ ὗλαι βαθύταται, καὶ τό γε δάσος αὐτῶν ἔοικεν ἄλσεσι πάνυ σκιαροῖς καὶ συν- 15 ηρεφέσιν. Ἐνταῦθα δήπου τοὺς ἤδη παλαιοὺς τῶν ἐλεφάντων φασὶν ἀφικνεῖσθαι, γήρᾳ βαρεῖς ὄντας· ἄγει δὲ αὐτοὺς ἄρα ἡ φύσις ὥσπερ οὖν εἰς ἀποικίαν, ἀναπαύουσα ἤδη καὶ οἷον ὅρμον τινὰ καὶ λιμένα ποθητὸν ἀποφήνασα αὐτοῖς, ὅπου τοῦ βίου τοῦ σφετέρου τὸ λοιπὸν καταζῶσιν. Ἀνεῖται δὲ 20 αὐτοῖς καὶ πηγὴ ποτίμου τε ὕδατος καὶ καθαροῦ μάλα ἀφθόνως, νομίζονταί τε ἱεροί, καὶ ἀφίενται ἄσυλοι, καὶ παρά γε τῶν βαρβάρων τῶν τῇδε εἰλήφασιν εἰς ἀθηρίαν σπονδάς, καὶ ᾄδονταί τε, ὡς ὑλαίοις τισὶ θεοῖς καὶ ναπαίοις τοῦ χώρου δεσπόταις πάνυ μέλονται. Διαῤῥεῖ δὲ ὑπὲρ αὐ- 25 τῶν καὶ ἐκεῖνος ὁ λόγος· Ὡς ἄρα τις τῶν βασιλέων τῶν ἐπιχωρίων ἐπόθησε διά τε κάλλος τῶν ὀδόντων ἢ κεράτων καὶ τὸ μέγεθος ἀποκτεῖναί τινας αὐτῶν, ἵνα οἱ γένηται κτῆμα

II. De elephantis senibus circa Atlantem montem.

Historia de infelici contra elephantos expeditione.

ἐξαίρετον — εἶναι γὰρ διά τε πολυετίαν καὶ πλῆθος χρόνου μέγιστον μέγιστα ἐκείνων τῶν ζῴων ταῦτα τὰ ὅπλα — ὡς δὲ εἰσῆλθεν ἥδε ἡ ἐπιθυμία αὐτόν, τριακοσίους λογάδας ἐξέπεμψε καταχεντιοῦντας τήνδε τὴν ἱερὰν ἀγέλην· καὶ οἱ μὲν ᾗ ποδῶν εἶχον διανύσαντες τὴν ὁδὸν ὡπλισμένοι, καὶ δὴ τῷ χωρίῳ προςεπέλαζον· λοιμὸς δὲ αὐτοὺς ἄφνω συλλαβὼν κατέστρωσε, καὶ πλὴν ἑνὸς οἱ πάντες ἀπολώλασιν, ὅςπερ οὖν ἐπανελθὼν τὸ πάθος διηγήσατο τῷ πέμψαντι καὶ μάλα γε οἴκτιστον. Οὕτω μὲν δὴ καὶ θεοφιλεῖς ἐφωράθησαν ὄντες [οἱ] ἐλέφαντες. 10

III. *De monope Paeonico.* Ζῷον ἔστι Παιονικόν, καὶ κέκληται μόνωψ, καὶ ἔοικε ταύρῳ λασίῳ τὸ μέγεθος. Οὗτος οὖν, ὃν μόνωπα καλοῦσιν οἱ Παίονες, ὅταν διώκηται, ταραττόμενος ἀφίησι πυρῶδες καὶ δριμὺ ἀποπάτημα, ὡς ἀκούω, ὅπερ οὖν εἰ προςπέσοι τῳ τῶν θηρατῶν ἀπέκτεινεν αὐτόν. 15

IV. *De taurorum docilitate.* Ἴδιον δὲ ἦν ἄρα ταύρου καὶ τὸ εὐπειθές, ἡμερωθέντος τε καὶ ἐς τὸ πρᾷον ἐκ τοῦ θηριώδους μεταβαλλομένου. Μένουσι γοῦν καὶ ἐπὶ τῶν φερέτρων ἀκίνητοι, εἴτε ὑπτίους αὐτοὺς ἐθέλοις ἀτρεμεῖν, εἴτε ἐπὶ στόμα, ὀκλάσαντας τοὺς προσθίους, καὶ ἐπὶ τοῦ τένοντος φέροντας ἢ παῖδα ἢ κόρην. 20 Ὄψει δὲ ἄρα ταῦρον καὶ ἐπὶ τοῖς νώτοις γυναῖκα ἄγοντα, τὴν Εὐρώπην δή, καὶ μετέωρον ἑστῶτα ἐπὶ τῶν κάτωθεν σκελῶν, καὶ τὸ πᾶν σῶμα ἐφ' ὅτου δὴ κούφως ἐρείσαντα. Εἶδον δὲ ἐπὶ ταύροις καὶ ὀρχουμένους, καὶ ἀκινήτους ἐκείνους καὶ ἀτρέπτους ἑστῶτας. 25

V. *De fera Libyca, cui nomen catoblepas.* Ἡ γῆ ἡ Λίβυσσα πολλῶν καὶ ποικίλων θηρίων γόνιμός ἐστι, καὶ μέντοι καὶ τὸ κατώβλεπον οὕτω καλούμενον καὶ αὐτὸ ἡ αὐτὴ ἔοικε τίκτειν. Καὶ ταύρῳ μέν ἐστι παραπλήσιον ὅσα ἰδεῖν, τὴν δὲ ὄψιν δοκεῖ βλοσυρώτερον. Ὑψηλαὶ μὲν γὰρ αἱ ὀφρύες αὐτῷ καὶ δασεῖαι, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ ὑπόκεινται, οὐ μάλα τι κατὰ τοὺς τῶν βοῶν μεγάλοι, βραχύτεροι δὲ καὶ ὕφαιμοι· καὶ ὁρῶσιν οὐκ εὐθύωρον, ἀλλὰ ἐς τὴν γῆν, 30

---

22 τὴν Εὐρώπην Διὶ. Gesn. 29 βλοσυρώτερος. M. m. r. a. c.

ἔνθεν τοι καὶ κέκληται κατώβλεπον. Λόφος δὲ ἄρα ἄνωθεν ἐκ τῆς κορυφῆς ἀρξάμενος αὐτῷ καὶ ἱππείᾳ τριχὶ παραπλήσιος διὰ τοῦ μετώπου κάτεισιν, καὶ τὸ πρόσωπόν οἱ καταλαμβάνει, καὶ ἐργάζεται φοβερώτερον τῷ ἐντυχόντι. Σιτεῖται
5 δὲ ἄρα ῥίζας θανατηφόρους· ἐπειδὰν δὲ ὑποβλέψῃ ταυρηδόν, φρίττει μὲν παραχρῆμα καὶ ἐγείρει τὴν λοφιάν· ὑπανισταμένης δὲ ἄρα ταύτης καὶ ὀρθουμένης, καὶ γυμνουμένων τῶν περὶ στόμα χειλέων, ἐκπέμπει διὰ τῆς φάρυγγος * ὀξειοβαρὲς καὶ βρωμῶδες, ὡς καταλαμβάνεσθαι μὲν τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
10 ἀέρα, τῶν δὲ ζῴων τὰ πλησιάζοντα ἀναπνέοντα τοῦτον κακοῦσθαι σφόδρα, καὶ ἀφωνίαις τε καὶ σπασμοῖς θανατώδεσι περιπίπτειν· καὶ ἄνθρωπος εἰ παραπέσοι. Συνίησί τε τῆς αὐτοῦ δυνάμεως ὅδε ὁ θήρ· οἶδε δὲ αὐτὸν καὶ τὰ ζῷα, καὶ ὡς ὅτι ποῤῥωτάτω ἀποδιδράσκει.

VI. De elephantis venatores fugientibus.

15 Ἐλεφάντων θήρας ἐπιστήμονες ᾄδουσιν ἡμῖν, ὅταν διώκωνται οἶδε οἱ θῆρες, ἄττειν αὐτοὺς καὶ φέρεσθαι ῥώμῃ ἀμηχάνῳ καὶ ὁρμῇ ἀκατασχέτῳ, καὶ ἀναστέλλεσθαι ὑπὸ μηδενός, καὶ μέντοι καὶ διὰ τῶν μεγίστων ἵεσθαι δένδρων, οἷον διὰ ληΐων, ὥςπερ οὖν στάχυς τινὰς κατακλῶντας τὰ δένδρα· καὶ πῇ
20 μὲν τὰ δένδρα αὐτῶν ὑπερέστηκεν καὶ τὰς κόμας ὑπερέχει, πῇ δὲ αὐτοὶ τῶν δένδρων εἰσὶν ὑψηλότεροι· θέουσι μὲν οὖν ἀνὰ κράτος, καὶ ὑποτέμνονται ταῖς ὁδοῖς τοὺς διώκοντας, καὶ εἰκότως· εἰσὶ γὰρ τῶν χωρίων ἠθάδες. Καὶ ὅταν πολὺ ἀποσπασθῶσι, καὶ πόῤῥω τῆς ἵππου τῆς μετελθούσης αὐτοὺς
25 γένωνται, καὶ ἀναθαῤῥήσωσιν ὡς ἐν σκέπῃ τοῦ κινδύνου καὶ ἐλευθερίᾳ γενόμενοι, ἑστᾶσί τε καὶ ἀναπαύονται, τὴν ἐκ τοῦ δέους φροντίδα καὶ μάλα ἀσμένως ἐκβάλλοντες. Ἐνταῦθά τοι τοῦ χρόνου καὶ μνήμη τροφῆς αὐτοὺς εἰςέρχεται· σιτοῦνται δέ, ἀκούω, τήν τε σχοῖνον ἀμφιλαφῆ τοῖς δένδροις πε-
30 ριπεφυκυῖαν, καὶ κιττὸν ἄγριον τοῖς φυτοῖς ἐφέρποντα καὶ ὑπέρδασυν, καὶ φοινίκων μέντοι τὰς ἁπαλάς τε καὶ νεαρὰς κόμας, καὶ ἄλλων φυτῶν τοὺς ὄρπηκας καὶ τοὺς πτόρθους

---

8 ἄσθμα ἰοβαρές. Pauw. 16 Γ. ῥύμῃ.

τοὺς ὑγροτέρους. Εἰ δὲ οἱ διώκοντες πάλιν προςπελάζοιεν, οἱ δὲ εἰς φυγὴν ἐκτρέπονται αὖθις, καὶ πολὺ ἀποστάντες ἀναπαύονται. Οἵ γε μὴν διώκοντες αὐλίζονται, ἑσπέρας καταλαβούσης, καὶ ἐμπρήσαντες τὴν ὕλην εἶτα μέντοι τρόπον τινὰ τὴν ὁδὸν τὴν ὀπίσω διατειχίσαντες αὐτοῖς ἔστησαν. 5 Δεδοίκασι δὲ πῦρ οὐ μεῖον τῶν λεόντων οἱ ἐλέφαντες.

VII. Coeli et tempestatum significationes ab avibus datae.

Ἀριστοτέλους ἀκούω λέγοντος, ὅτι ἄρα γέρανοι ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν γῆν πετόμεναι χειμῶνος ἀπειλὴν ἰσχυρὰν ὑποσημαίνουσι τῷ συνιέντι· πετόμεναι δὲ ἄρα ἡσυχῇ αἱ αὐταὶ ὑπισχνοῦνται εὐημερίας τινὰς καὶ εἰρήνην ἀέρος, καὶ 10 σιωπῶσαι δέ, ὅτι ἐστὶν ὑπεύδια τοὺς οὐκ ἀπείρως ἔχοντας τῇ σιωπῇ ὑπομιμνήσκουσιν αἱ αὐταί· ἐὰν δὲ καταπέτωνται καὶ βοῶσιν, καὶ ταράττωσί τε καὶ ταράττωνται, ἀπειλοῦσι καὶ ἐνταῦθα χειμῶνα ἰσχυρόν. Ἐρωδιὸς δὲ κνεφαῖος βοῶν τὰ αὐτὰ ἔοικεν ὑποδηλοῦν, ὡς [ὁ] αὐτὸς Ἀριστοτέλης φυ-15 λάξας λέγει· πετόμενος δὲ ἐρωδιὸς τῆς θαλάσσης εὐθὺ ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ ῥαγήσεσθαι αἰνίττεται. Εἰ δὲ εἴη χειμερία, ᾄσασα γλαῦξ εὐδίαν μαντεύεται καὶ ἡμέραν φαιδράν· ἐὰν δὲ εὐδία μὲν ᾖ, ἡ δὲ ὑποφθέγγηται, χειμῶνα δεῖ προςδέχεσθαι. Κόραξ δὲ ταχέως καὶ ἐπιτρόχως φθεγγόμενος, καὶ 20 κρούων τὰς πτέρυγας καὶ κροτῶν αὐτάς, ὅτι χειμὼν ἔσται κατέγνω πρῶτος. Κόραξ δὲ αὖ καὶ κορώνη καὶ κολοιὸς δείλης ὀψίας εἰ φθέγγοιντο, χειμῶνος ἔσεσθαί τινα ἐπιδημίαν διδάσκουσι. Κολοιοὶ δὲ ἱερακίζοντες, ὡς ἐκεῖνος λέγει, καὶ πετόμενοι πῇ μὲν ἀνωτέρω, πῇ δὲ κατωτέρω, κρυμὸν καὶ 25 ὑετὸν δηλοῦσιν. Κορώνη δὲ ἐπὶ δείπνῳ ὑποφθεγγομένη ἡσυχῇ, ἐς τὴν ὑστέραν εὐδίαν παρακαλεῖ. Φανέντες δὲ ὄρνιθες πολλοὶ μὲν τὸν ἀριθμόν, λευκοὶ δὲ τὴν χρόαν, χειμὼν ὅτι ἔσται πολὺς ἐκδιδάσκουσιν. Νῆτται δὲ καὶ αἴθυιαι πτερυγίζουσαι πνεῦμα δηλοῦσιν ἰσχυρόν. Ὄρνιθες δὲ ἐκ τοῦ πε-30 λάγους εἰς τὴν γῆν σὺν ὁρμῇ πετόμενοι μαρτύρονται χειμῶνα. Ἐρίθακος δὲ ἐς τὰ αὔλια καὶ τὰ οἰκούμενα περιϊών, δῆλός

---

2 F. καὶ πάλιν ἀποστάντες.
20 τραχέως. b.
27 ὑστεραίαν. b.
32 παριών. Abresch.

ἐστι χειμῶνος ἐπιδημίαν ἀποδιδράσκων. Ἀλεκτρυόνες γε μὴν καὶ ὄρνιθες οἱ ἠθάδες πτερυσσόμενοι καὶ φρυαττόμενοι καὶ ὑποτρύζοντες, χειμῶνα δηλοῦσιν. Ἀπειλοῦσι δὲ καὶ πνεῦμα λουόμεναί τε ὄρνιθες, καὶ ἀνέμων τινὰς ἐμβολὰς ὑπο-
5 φαίνουσι. Χειμῶνος δὲ ὄντος, εἰς ἀλλήλους ὄρνιθες πετόμενοι καὶ δι' ἀλλήλων θέοντες σημαίνουσιν εὐδίαν. Ὄρνιθες δὲ ἀθροιζόμενοι περί τε λίμνας καὶ ποταμῶν ὄχθας χειμῶνα ἐσόμενον οὐκ ἀγνοοῦσι. Πάλιν τε ὄρνιθες οἱ μὲν θαλάττιοι καὶ οἱ λιμναῖοι ἐς τὴν γῆν ἰόντες, ὡς ἔσοιτο χειμὼν πολὺς οὐκ
10 ἀγνοοῦσιν, οἱ δὲ χερσαῖοι σπεύδοντες ἐς τὰ νοτερὰ εὐδίας ἄγγελοί εἰσιν, ἐὰν μέντοι σιωπῶσιν.

VIII. *De oryge Sirii ortum deque aliis quadrupedibus coelum serenum turbidumve praesagientibus.*

Αἰγυπτίων ἀκούω λεγόντων τὸν ὄρυγα συνιέναι τὴν τοῦ Σειρίου ἐπιτολὴν πρῶτον, καὶ τὴν ἐπιτολὴν μαρτύρεσθαι τῷ πταρμῷ αὐτόν. Νεανιεύονται δὲ καὶ οἱ Λίβυες ἀνὰ κράτος
15 φάσκοντες, καὶ τὰς αἶγας παρ' αὐτοῖς προειδέναι τὸ αὐτὸ δήπου τοῦτο· αὗται μὲν καὶ μέλλοντα ὑετὸν προδηλοῦσιν. Ἐπειδὰν γὰρ προέλθωσι τῶν σηκῶν, δρόμῳ καὶ μάλα γε ὤκιστα ὁρμῶσιν ἐπὶ τὸν χιλόν· εἶτα ἐμπλησθεῖσαι αὐτὰς ἐπιστρέφουσιν ἐς τὰ οἰκεῖα, καὶ ὁρῶσαι ἐκεῖσε οὕτω νέμονται,
20 τὸν ποιμένα ἀναμένουσαι ἵνα τὴν ταχίστην συνελάσῃ αὐτάς. Καὶ Ἵππαρχος μὲν ἐπὶ Νέρωνος τοῦ τυράννου καθήμενος ἐν θεάτρῳ καὶ φορῶν διφθέραν, ὅτι τὸν μέλλοντα χειμῶνα ἐκ τῆς παρούσης αἰθρίας προηπίστατο ἐξέπληξε· καὶ ἐθαύμαζε Νέρων αὐτόν, καὶ Νικαεῦσι τοῖς Βιθυνοῖς συνήδετο, ὅτι Ἱπ-
25 πάρχου πολίτου ἔτυχον· ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ θεώμενον Ἀναξαγόραν ἐν διφθέρᾳ καὶ αὐτὸν τὰ Ὀλύμπια, ἐπιῤῥαγέντος ὑετοῦ, τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν ᾔδεν, καὶ θειότερα νοεῖν ἢ κατὰ τὴν θνητὴν φύσιν ἐκόμπαζεν· ὅτι δὲ βοῦς, ἐὰν μέλλῃ ὕειν ὁ Ζεύς, ἐπὶ τὸ ἰσχίον τὸ δεξιὸν κατακλίνεται, ἐὰν δὲ εὐδία, πάλιν
30 ἐπὶ τὸ λαιόν, θαυμάζει ἤ τις ἢ οὐδείς. Καὶ ἐκεῖνα δὲ προσακήκοα ἐκπλῆξαι ἱκανά· βοῦς ἐὰν βοᾷ καὶ ὀσφραίνηται τῆς γῆς, ὕειν ἀνάγκη· ἄδην δὲ βόες καὶ πέρα τοῦ

---

19 F. οὔπω νέμονται.

ἔθους ἐσθίοντες δηλοῦσι χειμῶνα. Πρόβατα δὲ ὀρύττοντα ταῖς ὁπλαῖς τὴν γῆν ἔοικε σημαίνειν χειμῶνα, ἀναβαινόμενα δὲ τὰ αὐτὰ πώεα χειμῶνα ὁμολογεῖ. Κοιμώμεναι δὲ ἀθρόαι αἱ αἶγες τὰ αὐτὰ ὁμολογοῦσιν. Ὕες δὲ ἐν τοῖς ἀρόμασι φαινόμεναι ὑετοῦ φυγὴν διδάσκουσιν. Ἄρνες δὲ ἄρα καὶ ἔριφοι 5 ἀλλήλοις ἐμπηδῶντές τε καὶ ὑποσκιρτῶντες φαιδρὰν ἡμέραν ὁμολογοῦσιν. Γαλαῖ δὲ ὑποτρίζουσαι, καὶ μύες ἐκείναις δρῶντες τὰ αὐτά, χειμῶνα ἄγεσθαι συμβάλλονται ἰσχυρόν. Λύκοι δὲ φεύγοντες ἐρημίας, καὶ εὐθὺ τῶν οἰκουμένων ἰόντες, χειμῶνος ἐμβολὴν μέλλοντος ὅτι πεφρίκασιν, μαρτυροῦσι δι' 10 ὧν δρῶσι. Λέοντος δὲ ἐν τοῖς καρπίμοις χωρίοις ἐπιδημία αὐχμὸν δηλοῖ. Σκιρτῶντα μὴν τὰ ὑποζύγια καὶ βοῶντα τοῦ ἔθους μᾶλλον, νοτερὸν χειμῶνα ἐσόμενον οἶδεν· εἰ δὲ καὶ ταῖς ὁπλαῖς κόνιν προςαναβάλλοιτο αὐτά, τὰ αὐτὰ δηλοῖ που. Λαγῷ δὲ ἐν τοῖς αὐτοῖς χωρίοις ὁρώμενοι πολλοὶ δηλοῦσιν 15 εὐδίαν. Πάντων δὲ τούτων ἀπολείπονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἴσασιν αὐτὰ ὅταν γένωνται.

IX. Accipitres in Aegypto a sacerdotibus nutriti.

Ἱεράκων πέρι καὶ ταῦτα προςακήκοα. Οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Αἰγύπτῳ θεραπευταὶ λέγουσι καλεῖσθαί τινας οὕτως ἱερακοβοσκούς, οἵπερ οὖν εἰσι τῶν τοῦ θεοῦ ἱεράκων 20 τροφεῖς τε καὶ μελεδωνοὶ μέντοι οἱ αὐτοί. Πᾶν μὲν οὖν τὸ τῶν ὀρνίθων φῦλον ἀνεῖται τῷ θεῷ τῷδε, ἤδη δέ τινες ἐκεῖθι καὶ ἱεροὶ τρέφονται τροφῇ πεφροντισμένῃ, καὶ δοκοῦσι τῶν ἀναθημάτων διαφέρειν οὐδέν. Οἱ τοίνυν τὴν τούτων ἐγκεχειρισμένοι κομιδὴν πρὸς τοὺς ἀγνοοῦντας λέγουσιν ἐν ταῖς 25 νεοττείαις ἑκάστους (ἐν ἄλσει γὰρ ἱερῷ τρέφονται) τίκτειν· ὁμολογεῖσθαι δὲ τὴν ἄλλων μέν, ἐκ τούτων δὲ ἔτι καὶ μᾶλλον. Τοῖς δὲ ἀρτιγενέσι προβάλλουσιν ὀρνίθων τεθηραμένων ἐξῃρημένους τοὺς ἐγκεφάλους, τροφὴν ἁπαλὴν νεοττοῖς ὑγροῖς· τοῖς γε μὴν τελείοις οὖσι παρατιθέασι σάρκας τε καὶ 30 κρέα καὶ ἶνας, ὅσα ἰσχυρὰν τροφὴν ὄρνισιν ἁρπακτικοῖς ἐρ-

14 αὐτὰ ταῦτα. marg. M.
22 F. τούτων ὀρνίθων.
26 F. verba uncinis inclusa ponenda post διαφέρειν οὐδέν.
27 F. ἐπιμελεῖσθαι δὲ τῶν ἄ. μέν, τούτων δέ —

γάζεται· τοῖς δὲ ἐν μεθορίῳ τῶν ἀρτιγενῶν καὶ τῶν ἤδη τελείων καρδίαι κεῖνται, καὶ τούτων λείψανα ὁρᾶται. Καὶ ἥ γε διαφορότης ἡ προειρημένη τῆς τροφῆς ὁμολογεῖ, ὅτι τὸ ἁρμόττον ἡλικίᾳ ἑκάστῃ καὶ πρόςφορον ἴσασιν οἱ ἱέρακες, καὶ μάλα γε ἀκριβοῦσι τοῦτο, καὶ τῆς παρ' ἡλικίαν τροφῆς οὐκ ἂν ἅψαιντο. Καθ' ὥραν δὲ ἄρα καὶ ὀρτύγων αὐτοῖς ἐπιδημίαι γίνονται, καὶ τῶν ἄλλων ὀρνίθων ἐπιφοιτῶσιν ἀγέλαι, καὶ ἔχουσιν οἵ γε ἱεροὶ ἐκεῖνοι καὶ ἐντεῦθεν θοίνην.

X. *Canum erga dominos amor duobus exemplis demonstratus.*

Κυνῶν ἐς τοὺς τρέφοντας αὐτοὺς ἄμαχον εὔνοιαν ὁμολογεῖ καὶ ἐκεῖνο δήπου. Ἔν τινι τῶν ἐμφύλων πολέμων ἐν τῇ Ῥώμῃ Κάλβου τοῦ Ῥωμαίου σφαγέντος, οὐδεὶς μέντοι τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἀνδρὸς ἠδυνήθη τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν, καίτοι μυρίων ἀγώνισμα τιθεμένων σφίσι καὶ καλλώπισμα τοῦτο, πρὶν ἢ τὸν παρεστῶτά οἱ κύνα ἀποκτεῖναι, ὑπ' αὐτοῦ τραφέντα, καὶ μέντοι καὶ τὴν εὔνοιάν οἱ πιστότατα ἀποσώζοντα, καὶ ὑπερμαχοῦντα τοῦ κειμένου, ὥςπερ οὖν συστρατιώτην τε καὶ σύσκηνον ἀγαθὸν καὶ ἐς τὰ ἔσχατα φίλον. Οἷον δ' αὖ καὶ τόδε ἔῤῥεξεν οὐκ ἀνὴρ μὰ Δία, ἀλλ' ἀγαθὸς κύων καὶ τὴν γνώμην καρτερός, μαθεῖν ἄξιον. Ὁ Ἠπειρώτης Πύῤῥος ὡδοιπόρει, εἶτα μέντοι περιτυγχάνει νεκρῷ πεφονευμένῳ, καὶ κυνὶ παρεστῶτι καὶ φρουροῦντι τὸν δεσπότην, ἵνα μὴ πρὸς τῷ φόνῳ καὶ μέντοι καὶ τῷ νεκρῷ λυμήνηταί τις. Ἔτυχε δὲ ἄρα τρίτην ἔχων ὁ κύων ἀπόσιτος τὴν ἡμέραν ἐπὶ τῇ φιλοπόνῳ καὶ καρτερικωτάτῃ φρουρᾷ. Ὅπερ οὖν διδαχθεὶς ὁ Πύῤῥος τὸν μὲν ᾤκτειρε καὶ ταφῆς ἠξίωσε, τόν γε μὴν κύνα προςέταξε τυχεῖν κηδεμονίας, καὶ ἐδίδου ὅσα κυνὶ παρόντι ἐκ χειρός, καὶ μάλα γε ἱκανὰ καὶ ἐφολκὰ εἰς τὴν ἑαυτοῦ φιλίαν τε καὶ εὔνοιαν, κατὰ μικρὰ ὑπάγων τὸν κύνα ὁ Πύῤῥος. Καὶ ταῦτα μὲν ἐς τοσοῦτον. Εἶτα μέντοι οὐ μετὰ μακρὸν ἐξέτασις ὁπλιτῶν ἦν, καὶ ὁ βασιλεὺς ὃν προεῖπον ἐθεᾶτο, καί οἱ παρῆν ἐκεῖνος ὁ κύων, καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἑαυτὸν σιγῇ εἶχε, καὶ πρᾳότατος ἦν. Ἐπεὶ δὲ ἄρα τοὺς

---

27 F. παρὼν τι. 32 κατεῖχε. r.

τοῦ δεσπότου φονέας ἐν τῇ τῶν στρατιωτῶν εἶδεν ἐξετάσει, ὁ δὲ οὐκ ἐκαρτέρησεν ἐνταῦθα ἀτρεμεῖν, ἀλλὰ ἐς αὐτοὺς ἐπήδα καὶ ὑλάκτει, ἀμύσσων τοῖς ὄνυξι, καὶ ἐς τὸν Πύῤῥον ἅμα ἐπιστρεφόμενος, ὡς οἷός τε ἦν ἐπήγετο μάρτυρα, ὅτι ἄρα τοὺς ἀνδροφόνους ἔχει. Οὐκοῦν ὑπόνοια εἰςέρχεται καὶ 5 τὸν βασιλέα καὶ τοὺς περιεστῶτας αὐτόν, καὶ ποιοῦνται ἐνθύμιον τὴν τοῦ κυνὸς ὑλακὴν τὴν ἐς τοὺς προειρημένους. Καὶ συλληφθέντες στρεβλοῦνται, καὶ κατεῖπον ὅσα ἐτόλμησαν. Καὶ δοκεῖ μὲν μῦθος ταῦτα τοῖς ἄλλοις, ὅσοι Διὸς ἑταιρείου καὶ φιλίου τοῦ αὐτοῦ θεσμὸν πατήσαντες εἶτα μέν-10 τοι ζῶντας προὔδοσαν τοὺς φίλους καὶ ἀποθανόντας. Ἐγὼ δὲ οὐ πείθομαι τοῖς νοοῦσι κακῶς τὰ τῆς φύσεως καλά, ἥπερ οὖν εἰ τοῖς ἀλόγοις μετέδωκεν εὐνοίας τε καὶ στοργῆς, πάντως που καὶ τῷδε τῷ ζῴῳ τῷ λογικῷ μετέδωκε μᾶλλον· ἀλλὰ οὐ χρῶνται τῷ δώρῳ. Καὶ τί δεῖ τὰ λοιπὰ ἐπιλέγειν 15 ὁπόσα ἄνθρωποι ὑπὲρ τοῦ πονηροῦ κέρδους κακὰ τοὺς ἑαυτῶν φίλους εἰργάσαντο, ἐπιβουλὰς ῥάπτοντες καὶ προδιδόντες; ὡς ἐμέ γε ἀλγεῖν εἴπερ οὖν ἀνθρώπων πιστότερος καὶ εὐνούστερος ἐλήλεγκται καὶ κύων ὤν.

XI. De polypode aquilae victore.

Πολύποδος εἰς οὓς ἐμὸν καὶ ἐκεῖνο ἧκεν. Ἦν πέτρα 20 προήκουσα μέν, οὐ μὴν ἄγαν ὑψηλή· οὐκοῦν πολύπους ποτὲ ἀνερπύσας εἶτα ἥπλωσε τὰς πλεκτάνας, καὶ μάλα γε ἀσμένως ὑπεθάλπετο· καὶ γὰρ οὖν καὶ χειμέρια ἐδόκει πως· οὐ μὴν ἑαυτὸν εἰς τὴν χρόαν τῆς πέτρας ἐκτρέψας ἤδη ἦν· πεφύκασι δὲ ἄρα δρᾶν τοῦτο οἱ πολύποδες, καὶ τὰς εἰς ἑαυ-25 τοὺς ἐπιβουλὰς φυλαττόμενοι, καὶ μέντοι καὶ αὐτοὶ τοὺς ἰχθῦς ἐλλοχῶντες. Ἰδὼν οὖν ὀξὺ μέν, ἑαυτῷ δὲ οὐκ ἀγαθὸν τὸ θήραμα ἀετός, ὥςπερ οὖν ὁρμῆς τε ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἐμπηδᾷ τῷ πολύποδι, καὶ μέντοι καὶ δεῖπνον ἕξειν ἕτοιμον ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ κατέγραφεν. Πλόκα-30 μοι δὲ ἄρα ἰχθύος ἐκείνου περιβάλλουσι τῷ ἀετῷ σφᾶς αὐτούς, καὶ ἀπρὶξ ἐχόμενοι εἶτα ἕλκουσι κάτω τὸν ἔχθιστον·

4 F. Σαμά.

καὶ χανὼν λύκος, ὡς ἂν εἴποις, εἶτα μέντοι νεκρὸς ἐπενήχετο τῇ θαλάττῃ ὁ ἀετὸς ὑπὲρ τοῦ δείπνου. Μυρία μὲν δὴ τοιαῦτα πάσχουσιν ὄρνιθες, πλείω δὲ ἄνθρωποι· ἐν δὲ τοῖς ᾀδομένοις ὑφ' Ἡροδότου Μασσαγέταις ὁ Καμβύσου Κῦρος ὁ
5 ἕτερος, καὶ μέντοι καὶ Πολυκράτης εἰς Ὀροίτου σπεύσας, ὡς τὸν χρυσὸν ἁρπασόμενος, καὶ ἄλλος

Τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει.

Καὶ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδε τὰ ἄλογα, ἄνθρωποι δὲ οἱ εἰδότες οὐ φυλάττονται. Καὶ τί δεῖ γλώττης καὶ λόγων καὶ διδα-
10σκάλων καὶ πληγῶν, ὦ Κῦρε καὶ Πολύκρατες; τοὺς δὲ ἄλλους ἐῶ. Τί γάρ μοι κωφοῖς καὶ ἀνοήτοις συμβουλεύειν τὰ λυσιτελέστατα;

XII. *Canis, quae inter venandum peperit, cum mulieribus Paeonibus comparata.*

Μέγα μὴ νῦν φρονείτωσαν αἱ Παιονίδες γυναῖκες, καὶ τὸ φρύαγμα αἱρέτωσαν, δρῶσαι τὰ ὑμνούμενα· ἔστι δὲ ταῦ-
15τα· Τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὑδρίαν μεστὴν ὕδατος, καὶ τὸν αὐχένα ἀνέστησαν, ὥστε αὐταῖς βαδιζούσαις ἄτρεπτόν τε καὶ ἀκλινῆ διαμένειν τὴν ὑδρίαν, ἐξαρτήσασαι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ εἰς τὸν βραχίονα τὸν ῥυτῆρα ἐνάψασαι τὸν τοῦ γήμαντος ἵππον εἰς ἀρδείαν ἄγουσι,
20καὶ ταῖς χερσὶ νῶσι λίνον. Ταῦτά τοι καὶ Δαρεῖος ἐθαύμασεν, ὅτε Παίονες νεανίαι τὴν ἑαυτῶν ἀδελφὴν οὕτω σκευάσαντες, δικάζοντος αὐτοῦ, παρήγαγον αὐτήν, ἵνα εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν τῆς οὕτως ἀθρόας αὐτουργίας ἕλῃ Παίονας. Ἀλλὰ ἡ φύσις πόσων Παιόνων σοβαρωτέρα. Κύων θηρά-
25σασα, λαγὼς δὲ ἦν τὸ ἄγρευμα αὐτῇ, καὶ ἐκύει ἡ κύων, ἐπεὶ δὲ τῆς σπουδῆς τῆς προκειμένης τετύχηκεν, τῷ μὲν δεσπότῃ τοῦ θηράματος ἀπέστη, ἀναχωρήσασα δὲ ἐννέα, φασί, σκύλακας ἀποκυήσασα, εἶτα ἐξέθρεψεν αὐτούς. Εἰ δὲ Αἰγυπτίων αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσιν, ὅτι κἀκεῖναι τὴν
30ὠδῖνα ἀπολύσασαι καὶ ἐξαναστᾶσαι, τῶν ἔργων ἔχονται τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν, ἀκούσασαι τὸ τῆς κυνὸς ἔργον τῆς προειρημένης, τοῦ φυσήματος ἀποστᾶσαι πάντως ἐγκαλύψονται.

3 F. οἷον ἐν τοῖς. 29 F. Διγυστίων.

Aelian. de nat. anim. I.

XIII. Historia de cane ob sacrileges deprehensos publice nutrito.

Τὸ μὲν τοῦ ἡμιόνου τοῦ φιλοπόνου, καὶ τῆς δημοσίας αὐτῷ δοθείσης τροφῆς ἐξ Ἀθηναίων ὑπὲρ τοῦ ἐθελουργοῦ καθ' ἡλικίαν, Ἀριστοτέλης εἶπεν καὶ ἡμεῖς ἄνω που, καλῶς δρῶντες, τὸ δὲ τοῦ κυνός, καὶ τοῦτο ἐν ταῖς Ἀθήναις γενόμενον, εἰπεῖν οὐδὲν ἄτοπον. Εἰς Ἀσκληπιοῦ παρῆλθε θεο- 5 σύλης, τό τε μεσαίτατον τῆς νυκτὸς παραφυλάξας, καὶ τῶν καθευδόντων τὸν βαρύτατον ὕπνον ἐπιτηρήσας, εἶτα ὑφείλετο τῶν ἀναθημάτων πολλά, καὶ ὥς γε ᾤετο ἐλελήθει. Ἦν δὲ ἄρα σκοπὸς ἀγαθὸς ἔνδον κύων, καὶ τῶν ζακόρων ἀμείνων εἰς ἀγρυπνίαν· ὅςπερ οὖν εἵπετό οἱ διώκων, καὶ ὑλακτῶν οὐκ 10 ἀνίει, ἀλλ' ἥπερ οὖν ἐσθένε δυνάμει τὸ πραχθὲν μαρτυρόμενος. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἔβαλλεν αὐτὸν λίθοις αὐτός τε καὶ οἱ τῆς κακῆς ἐκείνης πράξεως κοινωνοί, τὰ δὲ τελευταῖα ὑποσείων ἄρτους τε καὶ μάζας· ἐπήγετο δὲ ἄρα καὶ ταῦτα δέλεαρ κυνῶν προμηθῶς, ὥς γε ὑπελάμβανεν· ἐπεὶ 15 δὲ καὶ παρελθόντος εἰς τὴν οἰκίαν οὐ κατήγετο ὑλάκτει, καὶ πάλιν προϊόντος, ἐγνώσθη μὲν ὁ κύων, ἔνθεν ἦν, τὰ λείποντα δὲ τῶν ἀναθημάτων ἐπόθουν αἱ γραφαί τε καὶ αἱ χῶραι ἔνθα ἀνέκειντο. Συνέβαλον οὖν τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ στρεβλώσαντες τὸ πᾶν κατέγνωσαν. Καὶ 20 ὁ μὲν ἐδικαιώθη τὰ ἐκ τοῦ νόμου, ὁ δὲ κύων ἐτιμήθη δημοσίᾳ τροφῇ καὶ κηδεμονίᾳ, οἷα δήπου φύλαξ πιστὸς καὶ τῶν νεωκόρων οὐδενὸς μείων κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν.

XIV. De capris suffusioni oculorum medentibus.

Ἀγαθὴ δὲ ἄρα ἦν αἲξ καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀχλύν, ἥνπερ οὖν παῖδες Ἀσκληπιαδῶν ὑπόχυσιν καλοῦσιν, ἀκέσα- 25 σθαι, καὶ λέγονταί γε οἱ ἄνθρωποι παρ' ἐκείνης μαθεῖν τόδε τὸ ἴαμα. Τὸ δὲ ἄρα τοιοῦτόν ἐστιν· ὅταν αἲξ νοήσῃ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιθολωθέντα αὐτῇ, πρόσεισι βάτῳ, καὶ παραβαλοῦσα τῇ ἀκάνθῃ τὸ ὄμμα, νύξαι αὐτό· καὶ ἡ μὲν ἐκέντησε, τὸ δὲ ὑγρὸν ἐξεχώρησεν, μένει δὲ ἀπαθὴς ἡ κόρη. 30 καὶ ὁρᾷ αὖθις, καὶ δεῖται σοφίας καὶ χειρουργίας ἀνθρωπικῆς οὐδὲ ἕν.

---

7 βαθύτατον. Bernard.

XV. De elephantorum circa pullos senioresque cura.

Ποταμὸν ἐλέφαντες διέρχονται, οἱ μὲν ἔτι νέοι διανηχόμενοι, οἱ δὲ ἤδη τέλειοι, καὶ εἰ καλύπτοιντο ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, ἀνέχουσι μέντοι τὰς προβοσκίδας ὑπὲρ τὸ ὕδωρ, τὰ δὲ ἀρτιγενῆ πώλια ἐπὶ τῶν ὀδόντων ἢ κεράτων φέρουσιν αἱ 5μητέρες. Τῶν μὲν οὖν κινδύνων καὶ πόνων οἱ νέοι κατάρχονται, ποτοῦ δὲ ἄρα καὶ τροφῆς ἀφίστανται τοῖς πρεσβυτέροις αἰδῶ νέμοντες, καὶ τῶν Λυκούργου τιμῶντες τὸ γῆρας νόμων δέονται οἵδε οὐδέν. Γήρᾳ δὲ παρειμένον ἐλέφαντα ἢ νόσῳ κατειλημμένον οὐκ ἄν ποτε οἱ συναγελαζόμενοι κατα-10λίποιεν, ἀλλὰ καὶ πιστῶς παραμένουσι, καὶ ἀναῤῥῶσαι σπεύδουσι τῇ τε ἄλλῃ καὶ ἐὰν διώκωνται, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ μάχονται, καὶ τιτρώσκονται παρόντες, φυγεῖν δυνάμενοι. Καὶ τὰ βρέφη δὲ τὰ νεαρὰ οὐκ ἄν ποτε αἱ τεκοῦσαι προδοῖεν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνοις ἐκεῖναι πιστῶς παραμένουσι, καί τοι τῶν 15θηρώντων ἐγκειμένων, καὶ πρότερόν γε τὴν ψυχὴν ἀπολίποιεν ἂν ἢ τὰ τέκνα. Ἐγὼ δὲ ᾔδειν μειράκιον ὢν ἄνθρωπον πρεσβῦτιν, Λαινίλλαν ὄνομα, καὶ ἐδείκνυτο ὑπὸ πάντων, καὶ ἐπ' αὐτῇ μῦθος ἐλέγετο, καὶ ὅ γε μῦθος τοιόςδε ἦν· Οἱ πρεσβύτεροι πρός με ἔφασκον ἐκείνην τὴν ἄνθρωπον ἐρασθεῖσαν 20οἰκέτου δριμέως, αὐτῷ μὲν συγκαθεύδειν, κηλῖδα δὲ ἄρα παισὶ τοῖς ἑαυτῆς περιάπτειν· οἱ δὲ εὐγενεῖς ἦσαν, καὶ ἐς τὴν βουλὴν τὴν [τῶν] Ῥωμαίων ἐτέλουν ἐκ πατέρων τε καὶ τῶν ἄνω τοῦ γένους ἀρξάμενοι. Οἱ τοίνυν αἰδούμενοι τῇ μητρὶ ἤχθοντο τοιαῦτα δρώσῃ, καὶ πρᾴως ὑπενουθέτουν, καὶ 25τοῦ πραττομένου τὴν αἰσχύνην ἐπέλεγον ἡσυχῇ· ἡ δὲ κυμαίνουσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας, καὶ τὸν ἔρωτα ἐπίπροσθεν τῶν υἱέων ποιησαμένη, καταγορεύει αὐτῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα, ὃς ἦν τότε, καὶ λέγει ὡς ἐπιβουλεύοιεν αὐτῷ. Ὁ δὲ ἔχων εἰς διαβολὰς τὸ οὖς ῥᾴδιον, καὶ ὑπόπτης ὢν καὶ δειλός, πάθη δὲ 30ταῦτα ἀγεννοῦς διανοίας, ἐπίστευσεν. Καὶ οἱ μὲν οὐδὲν ἀδικοῦντες ἀπέθνησκον, ἡ δὲ ἆθλον τοῦ κατειπεῖν ἠνέγκατο δούλῳ συγκαθεύδειν ἀδεῶς. Ὦ πατρῷοι θεοί, καὶ Ἄρτεμι

7 F. verba τιμῶντες τὸ γῆρας delenda.

23 οὗτοι. Gesn. Fort. οὗτοι οὖν αἰδ. 32 ἀνέδην pro ἀδεῶς b.

λοχεία, Εἰλήθυιαί τε Ἥρας θυγατέρες, τί οὖν ἂν ἔτι Μήδειαν εἴποιμεν τὴν Κόλχιν, ἢ Πρόκνην τὴν Ἀτθίδα, τῶν ἐναγχός τε καὶ καθ' ἡμᾶς παθῶν μνημονεύσαντες;

XVI. *Historia de Aeschylo testudinis lapsu occiso.* Τὰς χερσαίας χελώνας οἱ ἀετοὶ συλλαβόντες εἶτα ἄνωθεν προςήραξαν ταῖς πέτραις, καὶ τὸ χελώνειον συντρίψαντες 5 οὕτως ἐξαιροῦσι τὴν σάρκα καὶ ἐσθίουσι. Ταύτῃ τοι καὶ Αἰσχύλον τὸν Ἐλευσίνιον, τὸν τῆς τραγῳδίας ποιητήν, τὸν βίον ἀκούω καταστρέψαι. Ὁ μὲν Αἰσχύλος ἐπί τινος πέτρας καθῆστο, τὰ εἰθισμένα δήπου φιλοσοφῶν καὶ γράφων· ἄθριξ δὲ ἦν τὴν κεφαλὴν καὶ ψιλός· οἰηθεὶς οὖν ὁ ἀετὸς πέτραν 10 εἶναι τὴν κεφαλὴν εἶτα μέντοι κατ' αὐτῆς ἀφῆκεν ἣν κατεῖχε χελώνην, καὶ ἔτυχε τοῦ προειρημένου τὸ βέλος, καὶ ἀπέκτεινε τὸν ἄνδρα.

XVII. *De alcedonum circa ceerylos pietate et cura.* Κηρύλος δὲ καὶ ἀλκυὼν ὁμόνομα καὶ συμβιοῖ. Καὶ γήρᾳ γε παρειμένους αὐτοὺς ἐπιθέμεναι αἱ ἀλκυόνες περιά- 15 γουσιν ἐπ' αὐτῶν τῶν καλουμένων μεσοπτερυγίων. Ἄνθρωποι δὲ καὶ τῶν ἀνδρῶν ὑπογηράντων καταφρονοῦσι, καὶ πρὸς τὰ μειράκια ἀφορῶσιν· καὶ οἱ γήμαντες περὶ τὰς νέας μαίνονται, τῶν ἀφηλικεστέρων γαμετῶν ὥραν μὴ τιθέμενοι, καὶ οὐκ αἰδοῦνται οἱ ἔμφωνοι τῶν ἀλόγων ζῴων βιοῦντες ἀλο- 20 γώτερον.

XVIII. *De corvis in Copto.* Λέγουσι δὲ οἱ περὶ τὴν καλουμένην Κοπτὸν δύο μόνους ὁρᾶσθαι κόρακας. Ἀλλὰ καὶ τῶν Ῥωμαίων οἱ τὴν ὄρειον παραφυλάττοντες διὰ τὸ τῆς σμαράγδου μέταλλον, διϊσχυρίζονται καὶ οἶδε τοσούτους ὄρνιθας τοῦ γένους τοῦδε οἰκεῖν 25 καὶ ἐκεῖθι. Νεὼς δὲ Ἀπόλλωνι τιμᾶται ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ, οὗπερ οὖν ἱεροὺς εἶναί φασιν αὐτούς.

XIX. *De diverso diversorum animalium ingenio.* Καὶ ταύτῃ δὲ τὰ ἴδια τῶν ζῴων εἰπεῖν οὐ χεῖρόν ἐστι. Νωθέστερά πως δοκεῖ πρόβατον καὶ ὄνος· ἄτολμα δὲ νεβροὶ καὶ πρόκες, καὶ ζόρκες τε καὶ πυλαργοί, καὶ οἱ λαγῷ οὓς 30 δὴ καὶ πτῶκας οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν, ἐκ τοῦ πτώσσειν δη-

18 ἠνέμωνται pro μαίνονται b.

λονότι, καὶ ἄλλα. Καὶ τῶν πετεινῶν ἐστιν ἄτολμα, ὥςπερ οὖν οἱ στρουθοί, καὶ τῶν ἐνύδρων οἱ κεστρεῖς. Ἀκόλαστα δὲ κυνοκέφαλοί τε καὶ τράγοι· οὗτοι μὲν καὶ ὁμιλεῖν γυναιξί φασιν αὐτούς, καὶ ἔοικεν αὐτὸ θαυμάζειν Πίνδαρος. Καὶ
5 κύνες δὲ γυναιξὶν ἐπιτολμᾶν ἐλέχθησαν. Καὶ μέντοι καὶ κριθῆναι λέγεται γυνὴ ἐν τῇ Ῥώμῃ μοιχείας ὑπό τινος τοῦ γήμαντος· καὶ ὁ μὲν μοιχὸς ἐν τῇ δίκῃ κύων εἶναι ἐλέγετο. Ἤκουσα δὲ κυνοκεφάλους καὶ παρθένοις ἐπιμανῆναι, καὶ μέντοι καὶ βιάσασθαι, ὑπὲρ τὰ μικρὰ μειράκια τὰ τοῦ Με-
10 νάνδρου ἐν ταῖς Παννυχίσιν ἀκόλαστα. Λαγνίστατον δὲ καὶ ὁ πέρδιξ καὶ μοιχικόν· λάθρα γοῦν ἐπὶ τὰς θηλείας καί πως ἀψοφητὶ λέγονται φοιτᾶν. Τροφῆς δὲ τὴν κοινωνίαν ἥκιστα ἐνδέχονται κύνες· πολλάκις γοῦν καὶ ὑπὲρ ὀστέου ἀλλήλους σπαράττουσιν, ὥςπερ οὖν ὁ Μενέλεως καὶ ὁ Πάρις ὑπὲρ τῆς
15 Ἑλένης. Μόνους δὲ ἀκούω τοὺς Μεμφίτας κύνας εἰς μέσον τὰς ἁρπαγὰς κατατίθεσθαι καὶ ἐσθίειν κοινῇ. Ἄσπονδον δὲ καὶ ἔκδικον ὁ σῦς· ἀλλήλων γοῦν οὗτοι νεκρῶν ἐσθίουσιν· καὶ οἱ ἰχθῦς δὲ οἱ πλεῖστοι δρῶσιν αὐτό. Ἀσεβέστατον δὲ ὁ ποτάμιος ἵππος· γεύεται γὰρ καὶ τοῦ πατρός. Ἀναιδῆ δὲ
20 καὶ μὴ ῥᾳδίως ὑποστελλόμενα μυῖαι καὶ κύνες.

XX. *De lupis ob famem se invicem lacerantibus.*

Ἀγριώτατον δὲ λύκοι· λέγουσι δὲ οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι καὶ ἀλλήλους ἐσθίουσι· τὸν τρόπον δὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἐκεῖνόν φασιν. Εἰς κύκλον ἑαυτοὺς περιάγοντες εἶτα μέντοι θέουσιν· ὅταν δέ τις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν δρόμον ἰλίγγου σκοτο-
25 διάσῃ καὶ περιτραπῇ, οἱ λοιποὶ κειμένῳ προςπεσόντες σπαράττουσιν αὐτὸν καὶ ἐσθίουσιν. Δρῶσι δὲ ἄρα τοῦτο ἐπὰν ἀθηρίᾳ περιπέσωσιν. Πρὸς γὰρ τὸ μὴ πεινᾶν πάντα λῆρον ἥγηνται, ὥςπερ οὖν οἱ τῶν ἀνθρώπων κακοὶ πρὸς τὸ ἀργύριον.

XXI. *Historiae de simia.*

30 Κακοηθέστατον δὲ ἄρα τῶν ζῴων ὁ πίθηκος ἦν, καὶ ἔτι πλέον ἐν οἷς πειρᾶται μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον. Αὐτίκα

---

3 F. οὓς οἱ μέν. aut καὶ οὗτοι μέν, ὁμιλεῖν — 22 καὶ τὸν τρόπον γε. b. 27 πεινῆν. r.

γοῦν ἰδὼν ἐξ ἀπόπτου τροφὸν λούουσαν παιδίον ἐν σκάφῃ, καὶ πρῶτον μὲν ἀπολύουσαν τὰ σπάργανα, εἶτα δὲ ἐκ τοῦ λουτροῦ καταλοῦσαν αὐτό, παραφυλάξας ἔνθα ἀνέπαυσε τὸ βρέφος, ὡς εἶδεν ἐρημίαν, εἰσέθορε διά τινος ἀνεῳγμένης θυρίδος, ἐξ ἧς οἱ καὶ πάντα σύνοπτα ἦν, καὶ ἄρας ἐκ τῆς εὐνῆς τὸ παιδίον, καὶ γυμνώσας ὡς ἔτυχεν ἰδών, καὶ κομίσας ἐς μέσον τὴν σκάφην, ζέον ὕδωρ — καὶ γὰρ ἦν ἐπί τινων ἀνθράκων θερμαινόμενον — τοῦ δυστυχοῦς παιδίου κατέχεεν, καὶ μέντοι καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸ οἴκτιστα.

XXII.
De hyaenae et crocottae malignitate.

Κακόηθες δὲ ἄρα καὶ ὕαινα ἦν, καὶ ὃν φασι κοροκότταν. Ἡ γοῦν ὕαινα πρὸς τὰ αὔλια νύκτωρ φοιτᾷ, καὶ μιμεῖται τοὺς ἐμοῦντας. Ἀκούοντες δὲ καὶ οἱ κύνες προσίασιν, ὡς ἐπ' ἄνθρωπον· ἡ δὲ αὐτοὺς συλλαμβάνει καὶ ἐσθίει. Πανουργίαν δὲ κοροκόττα, ἣν ἤκουσα καὶ αὐτός, ἔοικα λέξειν νῦν. Εἰς τοὺς δρυμοὺς ἑαυτὸν ἐγκρύψας εἶτα μέντοι τῶν ὑλουργούντων ἀκούει, καὶ καλούντων ἀλλήλους ἐξ ὀνόματος, καὶ μέντοι λαλούντων αὐτά· εἶτα μέντοι [καὶ] μιμεῖται τὰς φωνάς, καὶ φθέγγεται, εἰ καὶ μυθῶδες τὸ εἰρημένον, ἀνθρωπίνῃ γοῦν φωνῇ, καὶ καλεῖ τὸ ὄνομα ὃ ἤκουσε· καὶ ὁ κληθεὶς πρόσεισιν· ὁ δὲ ἀναχωρεῖ, καὶ πάλιν καλεῖ· ὁ δὲ καὶ μᾶλλον κατὰ τὴν φωνὴν ἔρχεται· ὅταν δὲ αὐτὸν τῶν συμπονούντων ἀπαγάγῃ, καὶ ἔρημον ἀποφήνῃ, συλλαβὼν ἀπέκτεινε, καὶ ποιεῖται τροφὴν τὸ ἐντεῦθεν, φωνῇ δελεάσας.

XXIII.
Historia de leone injuriam acceptam ulciscente.

Ἀμύνεσθαι δὲ τὸν προαδικήσαντα ὁ λέων οἶδε· καὶ εἰ μὴ παραχρῆμα αὐτῷ τιμωρῆσαι,

> Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ,
> Ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν.

Καὶ τούτου μαρτύριον Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος, ὁ τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις ὁμηρεύσαντος πατήρ. Ἤλαυνέ ποτε διὰ τῆς ἐρήμης ἐπί τινα ἔθνη τῶν ἀποστάντων, καί τις αὐτῷ τῶν παραθεόντων μειρακίσκος εὐγενὴς μὲν καὶ ὡραῖος, ἤδη δὲ θηρατικός, λέοντά πως παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκφανέντα ἀκοντίῳ βάλ-

---

2 ὑπολύουσαν. r. 17 F. λαλούντων ἄττα.

λει, καὶ σκοποῦ μὲν ἔτυχε καὶ ἔτρωσεν, οὐ μὴν ἀπέκτεινεν. Κατὰ σπουδὴν δὲ τῆς ἐλάσεως οὔσης, τὸ μὲν θηρίον ἀνεχώρησεν, παρέδραμε δὲ καὶ ὁ τρώσας καὶ οἱ λοιποί. Ἐνιαυτοῦ γε μὴν διελθόντος ὁλοκλήρου, ὁ μὲν Ἰόβας κατορθώσας ἐφ' ἃ ἐστάλη, τὴν αὐτὴν ὑποστρέφων ἔρχεται κατὰ τὸν τόπον, ἔνθα ἔτυχεν ὁ λέων τρωθείς. Καὶ ὄντος πλήθους παμπόλλου, πρόςεισι τὸ θηρίον ἐκεῖνο, καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀπέχεται, συλλαμβάνει δὲ τὸν τρώσαντα πρὸ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὸν θυμόν, ὅνπερ οὖν παρὰ τὸν χρόνον τὸν προειρημένον ἐφύλαττεν, ἀθρόον ἐκχεῖ, καὶ διασπᾷ τὸ μειράκιον γνωρίσας· ἐτιμώρησε δὲ οὐδείς, φοβηθέντες ὀργὴν λέοντος ἰσχυρὰν καὶ δεινῶς ἐκπληκτικήν· ἄλλως τε καὶ ἡ πορεία ἤπειγεν.

XXIV. De cancrorum generibus eorumque cursibus.

Καρκίνων γένη διάφορα καὶ φῦλα ποικίλα ἀκούω εἶναι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ πετραῖοί εἰσιν· ἀλλὰ καὶ πηλοὶ τίκτουσι καρκίνους, καὶ φυκία καὶ ψάμμος· ἰδέαι τε αὐτῶν καὶ ἐπωνυμίαι πολλαί. Πλανῶνται δὲ δεῦρο καὶ ἐκεῖσε, καλούμενοι δρομίαι (ὧδε γὰρ ἐπαινεῖν αὐτοὺς πρεπωδέστατον)· ἀτρεμεῖν γὰρ καὶ ἡσυχάζειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας οὔτε ἐθέλουσιν, οὔτε πεφύκασιν, ἀλλὰ περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἀλῶνται, ὅθενπερ καὶ ἐξέφυσαν· ἤδη δὲ καὶ στέλλονται πορρωτέρω, ὥςπερ οὖν οἱ τῶν ἀνθρώπων φιλαπόδημοι. Ἡ δὲ πρόφασις τῆς πλάνης ἐς τὰ πετρώδη χωρία ἐλθεῖν, καὶ ἐς τὰ πηλώδη πολλάκις· ὑπόθεσις δὲ αὐτοῖς τῆς τοσαύτης ἄλης τὸ ἐθέλειν πλείονός τινος ἀπολαῦσαι. Ἐν δὲ τῷ Θρᾳκίῳ Βοςπόρῳ ἐπειδὰν τὸ ῥεῦμα βίαιον ἐκ τοῦ Πόντου καταφέρηται, βούλονται μὲν οἱ καρκῖνοι πρὸς ἐναντίον ὠθούμενοι τὸν ῥοῦν βαδίζειν· ταῖς δὲ ἄκραις, ὡς τὸ εἰκός, βιαιότερον τὸ ῥεῦμα περιῤῥήγνυται· τοὺς οὖν καρκίνους ὠθήσει τε πάντως καὶ ἀνατρέψει, εἰ μέλλουσιν ἰέναι τῷ ῥῷ ὁμόσε. Οἱ δὲ ταῦτα προϊσασι, καὶ ἐπειδὰν ἀφίκωνται τῆς ἄκρας πλησίον, ἕκαστος ἔν τινι κολπώδει χωρίῳ εἶτα ἑαυτὸν ἐπέχει, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀναμένει· εἶτα ἀθροισθέντες ἐν ταὐτῷ, προςανέρ-

16 οἱ καλούμενοι. Sohn.

πουσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ ἀναῤῥιχῶνται ἐπὶ τοὺς κρημνούς, καὶ τὸ μάλιστα ῥοῶδες καὶ βίαιον τοῦ πελάγους πεζοὶ διέρχονται· εἶτα ἔξω τῆς ἄκρας γενόμενοι καὶ παραμείψαντες αὐτήν, ἐς τὴν θάλατταν κατίασιν αὖθις. Φείδονται δὲ αὐτῶν οἱ ἁλιεῖς, ὅτι ἑκόντες ἐπὶ τὴν γῆν προσέρπουσι, σωθῆναι 5 δεόμενοι ὁμοῦ αὐτοῖς· οὔκουν αὐτοῖς ὑπομένουσι τοῦ κλύδωνος ἀγριώτεροι δοκεῖν οἱ ἄνθρωποι.

XXV. Historia de moecho per canem deprehenso.

Ζηλοτυπίαν ζῴου φρονιμωτάτου καὶ μέντοι καὶ σωφρονεστάτου ἄνω που οἶδα εἰπών· πορφυρίων δὲ ἄρα τὸ ζῷον ἦν, εἴ τι μέντοι καὶ παρ' ἡμῖν μνήμης ὑγιοῦς ἀγαθόν ἐστιν· 10 ἤδη δὲ καὶ κυνίδιον μοιχοῖς πολέμιον καὶ ἔχθιστον τῷδε τῷ φύλῳ πέπυσμαι Σικελικόν. Ὁ μὲν μοιχὸς ἔνδον ὑπεκρύπτετο, τῆς γυναικὸς τῆς μάχλου πυθομένης ἥκειν τὸν ἄνδρα [ὡς] ἐξ ἀποδημίας, καί, ὥς γε ᾤετο, σκέπης ἐν καλῷ εἶναι· οἱ γάρ τοι τῶν οἰκετῶν δεκασθέντες, ὅσοι γοῦν τῇ δεσποίνῃ 15 τὸ κακὸν συναπέκρυπτον (ἦσαν δὲ ἄρα ὅσοι κατόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάται, φησὶν Εὐριπίδης) καὶ οἱ θυρωροὶ δὲ εἶτα μέντοι θαῤῥεῖν ἐποίουν τὸν τῆς εὐνῆς κλῶπα. Οὐ μὴν ἀπήντησε ταύτῃ ταῦτα, ἐπεὶ καὶ πολλοῦ δεῖ. Τὸ γάρ τοι κυνίδιον, ἔνθα ὁ μοιχὸς ἦν, ὑλακτεῖ τε ἅμα, καὶ μέντοι 20 καὶ ταῖς θύραις τοὺς πόδας προσαράττει, ὡς ἐκπλῆξαι τὸν δεσπότην, καὶ συμβαλεῖν ἐκ τοῦ δρωμένου κακὸν εἶναί τι ὑπολανθάνον. Καὶ οἷα εἰκὸς δείσας, τὰς θύρας ἐκβαλὼν τὸν μοιχὸν καταλαμβάνει· καὶ εἶχε ξίφος ἐκεῖνος, καὶ νύκτα ἀνέμενεν, ἵνα ἀποκτείνῃ τῆς οἰκίας τὸν δεσπότην, καὶ τὴν 25 προειρημένην ὑπογήμῃ γυναῖκα.

XXVI. De salivae hominis vi capraeque solertia.

Σοφὰ δὲ αἰγῶν ἐστι καὶ ἐκεῖνα· πτύελον ἀνθρώπου θανατηφόρον εἶναι ζῴῳ ἑτέρῳ καλῶς ἴσασιν, καὶ φυλάττονται, ὥςπερ οὖν καὶ ἡμεῖς πειρώμεθα ἀποδιδράσκειν ὅσα ἀνθρώπῳ κακόν ἐστιν, εἴπερ οὖν ἀπογεύσαιτο αὐτῶν. Ἤδη μέντοι 30 τις καὶ ἄνθρωπος ἀγνοῶν καὶ λαθὼν κατέπιεν, αἱ δὲ αἶγες, οὐκ ἂν αὐτὰς λάθοι τὸ ἤδη προειρημένον. Ἀποκτείνειν δὲ καὶ τὰς θαλαττίας σκολοπένδρας τὸ αὐτὸ δήπου πτύελον

16 οἵους et ἐπιστάτας φησὶν εἶναι Εὐριπ. Porson.

δεινότατόν ἐστιν. Μέλλουσα δὲ ἡ αἲξ ἀποσφάττεσθαι σοφῶς οἶδε· καὶ τὸ μαρτύριον, οὐκ ἂν ἔτι τροφῆς προςάψαιτο. Οὐκ ἀξιοῖ δὲ προβάτων εὐραγεῖν, ἀλλὰ ἡγεῖσθαι οὖν αὐτὴν δεῖν καὶ ἐκ τῆς βαδίσεως ὁμολογεῖ· προθεῖ γοῦν ἐκεῖνα, καὶ μέν-
5 τοι καὶ αὐτὰς τὰς αἶγας ὁ τράγος, τῷ γενείῳ θαῤῥῶν καὶ κατά τινα φύσιν θαυμαστὴν τοῦ θήλεος προκρίνων τὸ ἄῤῥεν.

XXVII. Varia de ovibus.

Εὐπειθέστερα δὲ ἄρα τῶν ζῴων τὰ πρόβατα ἦν, καὶ ἄρχεσθαι φύσει πεπαιδευμένα. Ὑπακούει γοῦν καὶ τῷ νομεῖ καὶ τοῖς κυσίν, καὶ μέντοι καὶ ἕπονται ταῖς αἰξί. Φιλεῖ δὲ
10 καὶ ἄλληλα ἰσχυρῶς, καὶ ὑπό γε τῶν λύκων ἐπιβουλεύεται ἧττον· οὐ γὰρ πλανᾶται ἰδίᾳ ἕκαστον, οὐδὲ μὴν ἀπὸ τοῦ συννόμου σχίζεται, ὥςπερ οὖν αἱ αἶγες. Λέγουσι δὲ Ἄραβες, ὅτι ἄρα τὰ παρ' αὐτοῖς ποίμνια πιαίνεται ὑπὸ μουσικῆς μᾶλλον ἢ ὑπὸ τοῦ χιλοῦ· τῶν δὲ ἁλμυρῶν ἐσθίειν ἥδιον· ποι-
15 εῖται γὰρ τὴν τοιαύτην τροφὴν ποτοῦ ὄψον. Τά γε μὴν πρόβατα καὶ ἐκεῖνο οἶδεν, ὅτι αὐτοῖς ὁ βοῤῥᾶς καὶ ὁ νότος συμμάχονται πρὸς τὸ τίκτειν, οὐ μεῖον τῶν κριῶν ἀναβαινόντων αὐτά· οἶδε καὶ τοῦτο, ὅτι ἄρα ὁ μὲν βοῤῥᾶς ἀῤῥενοποιός ἐστιν, ὁ δὲ νότος θηλυγόνος εἶναι πέφυκεν· καὶ ἐὰν δέηται
20 τοῦδε τοῦ ἐκγόνου ἢ τοῦδε ὀχευομένη ἡ ὄϊς, πρὸς τὸν ἀπέβλεψεν ἢ πρὸς τόν. Ἀχιλλεὺς μέν, ἵνα ὁ φίλος αὐτῷ κείμενος ἐπὶ τῆς πυρᾶς καυθῇ, καὶ εὐχῆς ἐδεῖτο, καὶ ἡ Ἶρις παρεκάλει τοὺς ἀνέμους αὐτῷ, ὦ καλὲ Ὅμηρε, καὶ ὑπισχνεῖται ἤκουσιν ἱερουργίαν οἱονεὶ μισθόν. Καὶ ὁ τοῦ Νεο-
25 κλέους δὲ Ἀθηναίους ἐδίδασκε θύειν τοῖς πνεύμασιν. Αἱ δὲ ὄϊς ἀπραγμόνως καὶ ἄνευ τινὸς τερατείας τοὺς ἀνέμους εἰς ὠδῖνα τὴν σφετέραν ὑπηρέτας ἑτοίμους καὶ ἀκλήτους ἔχουσιν. Σκοποὶ δὲ ἄρα τούτων εἰσὶ καὶ οἱ ποιμένες ἀγαθοί· ὅταν γοῦν ὁ νότος πνέῃ, τότε τοὺς κριοὺς ἐπὶ τὰς ὄϊς ἄγου-
30 σιν, ἵνα ἡ ἐπιγονὴ θηλύγονος ᾖ αὐτοῖς μᾶλλον.

Ventorum vis in ovium foecunditatem.

XXVIII. Fabula de Icario et de cane Erigones.

Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προςήκοντες τοῖς πρῶτον πιοῦσιν οἶνον καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πω μὴ θάνατον εἶναι τὸ πραχθέν, ἀλλὰ οἰνηρὸν κάρον, ἐνόσησαν

αἱ κατὰ τὴν Ἀττικήν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τῶν ἑαυτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Ὁ γοῦν Πύθιος ἔχρησεν, εἰ βούλονται τυχεῖν σωτηρίας, Ἰκαρίῳ θύειν καὶ Ἠριγόνῃ, τῇ τούτου παιδί, καὶ τῷ κυνὶ τῷ ᾀδομένῳ, ὅτι ἄρα δι' ὑπερβολὴν εὐνοίας τῆς πρὸς τὴν δέσποιναν βιῶναι μετ' αὐτὴν οὐκ ἔγνω ἄν. Παίζει δὲ Εὐριπίδης λέγων·

Χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πίτνοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.

Ποῦ γὰρ ἄνθρωπος ἐπὶ τῷ δεσπότῃ τέθνηκεν, κυνὸς δούλου δράσαντος αὐτό;

XXIX. *Historia de cane, fido pecuniae custode.* Ἴδιον δὲ ἄρα τῆς τῶν κυνῶν εἰς τοὺς τρέφοντας εὐνοίας καὶ ἐκεῖνο μαρτύριον. Κολοφώνιος ἀνὴρ παραγίνεται εἰς τὴν Τέων, συνωνησόμενός τινα· καὶ γὰρ ἦν ἐμπορικός, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὠνίων καπηλείαν τε καὶ μεταβολὴν πρόσοδον εἶχεν· ἀργύριον δὲ ἐπήγετο, καὶ οἰκέτην καὶ κύνα. Ἔφερε δὲ τὸ ἀργύριον ὁ δοῦλος· ἐπεὶ δὲ πρὸ ὁδοῦ ἦσαν, ὁ οἰκέτης ἐξετράπετο, ἤπειγε γάρ τι αὐτὸν τῶν κατὰ φύσιν, ἠκολούθησε δὲ καὶ ὁ κύων. Τὸ τοίνυν φασκώλιον ἀνέπαυσεν ὁ νεανίας, καὶ ἀνελέσθαι πάλιν οὐκ ἐνενόησεν, ἀλλὰ ᾤχετο ἀπιών· ὁ δὲ κύων ἑαυτὸν κατακλίνας ἐπὶ τῷ ἀργυρίῳ ἔμενεν ἥσυχος. Ἐλθόντες δὲ εἰς τὴν Τέων, ὅ τε δεσπότης καὶ ὁ οἰκέτης, εἶτα μέντοι ἄπρακτοι ἐπανῆλθον, ὅτου ὠνήσονται οὐκ ἔχοντες· τὴν αὐτήν γε μὴν ἐκτρέπονται πάλιν, ἔνθα ὁ οἰκέτης ἀπέλιπε τὸ βαλάντιον, καὶ καταλαμβάνουσι τὸν σφέτερον κύνα ἐπικείμενον αὐτῷ, καὶ μόλις ἐμπνέοντα ὑπὸ λιμοῦ· ὁ δὲ ὡς εἶδε τὸν δεσπότην καὶ τὸν ὁμόδουλον, ἑαυτὸν ἀποκλίνας τοῦ φασκωλίου, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τὴν φρουρὰν καὶ τὴν ψυχὴν ἀφῆκεν. Οὔκουν οὐδὲ Ἄργος ὁ κύων μυθοποίημα ἦν, ὦ θεῖε Ὅμηρε, σόν, οὐδὲ κόμπος ποιητικός, εἴπερ οὖν καὶ τῷ Τηΐῳ ταῦτα ἀπήντησεν, ὅσα καὶ προεῖπον.

XXX. *De cancrorum quodam* Γένος καρκίνων ἔστι, καὶ πετηλίαι ὄνομα αὐτοῖς. Τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἰδεῖν εἰσι λευκότεροι, τίκτονται δὲ ἐν τῷ πη-

λῷ. Δείσαντες δὲ οὗτοι καὶ πέτονται· ἔχουσι γὰρ πτερύγια μικρά, ἅπερ οὖν αὐτοὺς ἡσυχῇ μετεωρίζει τε καὶ ἐλαφρίζει. Βαδίζοντες μὲν οὖν ἥκιστα τούτων δέονται, φοβηθέντες δὲ ἔχουσί τινα ἐπικουρίαν οὐ πάντῃ καρτεράν· ἁλίσκονται γὰρ 5 οὔτε ὑψηλοὶ πετόμενοι, οὔτε μὴν μετεωροπορεῖν οἷοί τε ὄντες. Τούτους μέντοι τοὺς καρκίνους ἐσθίουσί τινες· φασὶ δὲ καὶ ἰσχίου πόνῳ ἀγαθὸν εἶναι, εἴ τις φάγοι ἀλγῶν.

genere alis instructo.

XXXI. De parvis cancris in conchis habitantibus.

Αἱ δὲ καρκινάδες τίκτονται μὲν γυμναί, τὸ δὲ ὄστρακον ἑαυταῖς αἱροῦνται, ὡς οἰκίαν οἰκῆσαι τὴν ἀρίστην. 10 Ὑποδύονται δὲ καὶ πορφύρας ὄστρακον, κενῷ περιτυχοῦσαι, καὶ στρόμβου· καὶ εἰς ὅσον μὲν αὐτὴν στέγει, χαίρει τῇ καταγωγῇ, ἐὰν δὲ αὐξήσῃ τὴν σάρκα, εἰς ἄλλον μετοικίζεται οἶκον. Περιτυγχάνει δὲ τοῖς προειρημένοις καὶ πολλοῖς καὶ κενοῖς ὀστράκοις.

XXXII. De strombis eorumque rege.

15 Οἱ δὲ στρόμβοι καὶ βασιλέα ἔχουσι, καὶ μάλα γε εὐπειθῶς ἄρχονται. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς οὗτος μεγέθει μέν ἐστι μέγιστος, κάλλιστος δὲ κάλλος. Καὶ εἰ μὲν εἴη οἱ καταδῦναι λῷον, ἔδρασε τοῦτο πρώτιστος· εἰ δὲ ἀναδῦναι, καὶ τοῦδε ἄρχει· μετακινουμένῳ δὲ ἕπονται καὶ οἱ λοιποί. Ὅστις 20 δ᾽ ἂν ἕλῃ τόνδε τὸν βασιλέα, ὅτι ἄμεινον πράξει καλῶς οἶδεν· καὶ μέντοι καὶ εἴτις εἶδε θηρώμενον, εὐθυμότερος ἀπῆλθεν, ὥς τι χρηστὸν καὶ ἐκεῖνος ἕξων. Ἐν Βυζαντίῳ δὲ καὶ ἆθλον πρόκειται τῷ θηράσαντι τὸν προειρημένον· διδόασι δὲ οἱ συνθηραταὶ δραχμὴν Ἀττικὴν ἕκαστος τῷ ἑλόντι, καὶ τό γε 25 ἆθλον τοῦτό ἐστιν.

XXXIII. De echinorum marinorum solertia.

Τοὺς ἐχίνους ὁ κλύδων κυλίων ἐς τὰ ἔξω, καὶ προσαράττων τῷ ξηρῷ τῆς θαλάττης βιαιότατα ἐκβάλλει. Τοῦτο τοίνυν ἐκεῖνοι δεδιότες, ὅταν αἴσθωνται φρίττον τὸ κῦμα, καὶ μέλλον πνεῦμα ἁδρότερον ὑπανίστασθαι, ταῖς ἀκάνθαις 30 ἀναιροῦνται λιθίδια, ὅσα εὔκολά ἐστι φέρειν αὐτοῖς, καὶ ἔχουσιν ἕρμα, καὶ οὐ ῥᾳδίως κυλίονται, οὐδὲ πάσχουσιν ὃ δεδοίκασιν.

---

29 F. πνεύμασιν.

XXXIV. De purpurae captura.

Ἡ πορφύρα λίχνον ἐστὶν ἰσχυρῶς, καὶ ἔχει γλῶτταν προμηκεστέραν, καὶ διείρει διὰ παντὸς οὗπερ ἂν καὶ δύνηται, καὶ διὰ ταύτης ἕλκει ὅσα ἐσθίει, καὶ διὰ ταύτης δὲ ἁλίσκεται. Καὶ ὁ τρόπος τῆς θήρας ἐκεῖνός ἐστι. Διαπλέκεται κυρτὶς μικρὰ μέν, πυκνὴ δέ· καὶ ἐντὸς ἔχει στρόμβον 5 τῇ πορφύρᾳ τὸ δέλεαρ, καὶ διεῖρται οὗτος ἐν τῇ κυρτίδι μέσῃ. Ἀγώνισμα οὖν τῇ πορφύρᾳ διατεῖναι τὴν γλῶττάν ἐστι, καὶ ἐφικέσθαι αὐτοῦ· καὶ ἀνάγκη πᾶσαν αὐτὴν προβάλλειν, εἰ μέλλοι μὴ ἁμαρτήσεσθαι οὗ γλίχεται λαβεῖν· καὶ ἐκβάλλουσα τὴν γλῶτταν ἐκμυζᾷ, εἶτα διῴδησεν ἑαυτὴν 10 ἡ γλῶττα ὑπὸ πλησμονῆς, καὶ ἐξελκύσαι ἀδύνατός ἐστιν αὖθις· μένει τοίνυν ἁλοῦσα· καὶ ὁ πορφυρεὺς αἰσθόμενος ἐθήρασε δεύτερος ὑπὸ τῆς λιχνείας τὴν προειρημένην.

XXXV. De scolopendra et urtica marinis animalibus.

Σκολόπενδρα θαλάττιον θηρίον, καὶ τῷ χερσαίῳ εἰπεῖν ὁμοιότατόν ἐστιν· εἰ δὲ αὐτῆς προςάψεται ἀνθρωπεία σάρξ, 15 ἐδαξᾶταί τε παραχρῆμα καὶ κνησιεῖ, καὶ πάσχει τοιαῦτα, ὁποῖα καὶ ὑπὸ τῆς βοτάνης, ἣν καλοῦσι κνίδην. Ποιοῦσι δὲ καὶ ἀκαλῆφαι κνησμονήν, ἀλλὰ οὔπω τοσοῦτον. Εἰσὶ δὲ ἐδώδιμοι μᾶλλον διελθούσης ἰσημερίας αἱ ἀκαλῆφαι.

XXXVI. De elephantorum in fuga ordine.

Ὅταν ὑπὸ τῶν θηρατῶν ὡς ἐν πολέμῳ στρατιῶται τραπῶσιν οἱ ἐλέφαντες, καὶ εἰς φυγὴν ὁρμήσωσιν, οὐ φεύγουσι 20 διῃρημένοι, οὐδὲ καθ' ἕνα, ἀλλὰ κοινῇ, καὶ πιέζουσιν ἀλλήλους τῶν συννόμων ἐχόμενοι. Καὶ κύκλῳ μὲν οἱ νέοι, ὡς εἰπεῖν τὸ μαχιμώτατον· ἐν μέσῳ δὲ οἱ γεγηρακότες καὶ αἱ μητέρες, ὑπὸ ταύταις δὲ τὰ πώλια, ἑκάστη τὸ ἴδιον ἀποκρύπτουσα· καὶ ὁρῶνταί γε οἶδε οἱ μικροὶ σπανιώτατα. 25 Ἀθρόους δὲ αὐτοὺς ἐὰν θεάσωνται καὶ λέοντες, ἢ φεύγουσι προτροπάδην, ἢ ἄλλος ἄλλῃ κατέπτηξαν ὡς νεβροὶ τοὺς ἐλέφαντας οἱ τέως φοβεροὶ καὶ ἐκπληκτικοί, καταδείσαντες. Οὐκ ἀνθίσταται δὲ τοῖς διώκουσιν ἐλέφας, εἰ μή ποτε ἄρα 30 ὑπὲρ τῶν τέκνων καὶ τῶν νοσούντων· ἐνταῦθα δὲ ἄμαχός ἐστιν.

---

16 κνησείει. Gesn. κνησιᾷ. b.

XXXVII. De elephanto Pori regis.

Πώρου τοῦ τῶν Ἰνδῶν βασιλέως ὁ ἐλέφας, ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον μάχῃ τετρωμένου πολλά, ἡσυχῇ καὶ μετὰ φειδοῦς τῇ προβοσκίδι ἐξῄρει τὰ ἀκόντια, καὶ μέντοι καὶ αὐτὸς τετρωμένος πολλὰ οὐ πρότερον εἶξεν πρὶν ἢ συνεῖναι, ὅτι ἄρα 5 ὁ δεσπότης αὐτῷ διὰ τὴν ῥοὴν τοῦ αἵματος τὴν πολλὴν παρεῖται καὶ ἐκθνήσκει. Οὐκοῦν ἑαυτὸν ὑπέκλινεν, καὶ ὀκλάσας ἔμεινεν, ἵνα μὴ ἄνωθεν πεσὼν ὁ Πῶρος εἶτα μέντοι κακωθῇ τὸ σῶμα ἐπὶ μᾶλλον.

XXXVIII. De canibus in bello utilibus.

Ὑρκανοῖς καὶ Μάγνησιν οἱ κύνες συνεστρατεύοντο, καὶ 10 ἦν καὶ τοῦτο συμμαχικὸν ἀγαθὸν αὐτοῖς καὶ ἐπικουρικόν. Συστρατιώτην δέ τις Ἀθηναῖος ἐν τῇ μάχῃ τῇ ἐν Μαραθῶνι ἐπήγετο κύνα, καὶ γραφῇ εἴκασται ἐν τῇ Ποικίλῃ ἑκάτερος, μὴ ἀτιμασθέντος τοῦ κυνός, ἀλλὰ ὑπὲρ τοῦ κινδύνου μισθὸν εἰληφότος, ὁρᾶσθαι σὺν τοῖς ἀμφὶ τὸν Κυνέγειρον καὶ Ἐπί-15ζηλόν τε καὶ Καλλίμαχον. Ἔστι δὲ καὶ οὗτοι καὶ ὁ κύων Νίκωνος γράμμα· οἱ δὲ οὐ τούτου, ἀλλὰ τοῦ Θασίου Πολυγνώτου φασίν.

XXXIX. De cervis feminis cornibus instructis.

Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας· Σοφοκλέα μὲν εἰ-20πόντα,

> Νομὰς δέ τις κεροῦσσ' ἀπ' ὀρθίων πάγων
> Καθεῖρπεν ἔλαφος·

καὶ πάλιν·

> Ἄρασα * μύξας καὶ κερασφόρους
> 25 Στόρθυγγας εἶρπεν ἔχηλος.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλλου ἐν τοῖς Ἀλεάδαις· ὁ δὲ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ·

> Ἔλαφον δ' Ἀχαιῶν χερσὶν ἐνθήσω φίλαις
> Κεροῦσσαν, ἣν σφάξαντες αὐχήσουσι σὴν
> 30 Σφάζειν θυγατέρα.

Ἐν δὲ τοῖς Τημενίδαις τὸν Ἡράκλειον ἆθλον ἔλαφον κέρατα ἔχειν ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί, τὸν τρόπον τόνδε ᾄδων·

---

16 Μίκωνος. Meurs.
24 μυκτῆράς τε. Br.
25 F. εἷρφ' ἔχηλος.
26 Ἀλωάδαις. Br.

Ἦλθεν δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον,
Μεγάλων ἄθλων ἕνα δεινὸν ὑποστὰς
Κατ' ἐναύλων * ὀρέων ἀβάτους, ἐπί τε
Λειμῶνας, ποίμνιά τ' ἄλση.

Ὁ δὲ Θηβαῖος μουσοποιὸς ἔν τινι τῶν ἐπινικίων ὑμνεῖ λέγων· 5

Εὐρυσθέος ἔντυ' ἀνάγκα, πατρόθεν
Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ'.

Καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ θηλείας φησίν·

Οἶά τε νεβρὸν
Νεοθηλέα, γαλαθηνόν, 10
Ὅς τ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
Ὑπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς
Ἐπτοήθη·

Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθέν, καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσσης γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, καί μέ γ' αἱρεῖ τῇ ἀντιλογίᾳ. 15

XL. Exempla amoris dominis a canibus praestiti.

Ἴδια δὲ ἄρα κυνῶν καὶ ἐκεῖνα, εὐνοίας ὑπερβολὴν πᾶσαν ἐκνενικηκότα. Πώλῳ μὲν οὖν, τῷ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτῇ, ὁ κύων ὁ τρόφιμος αὐτοῦ τεθνεῶτι καὶ καιομένῳ ἑαυτὸν συγκατέπρησε, τῇ πυρᾷ ἐμπηδήσας. Καιομένῳ δὲ 20 καὶ Μέντορι σκύλακες Ἐρετρικαὶ ἑαυτὰς συγκατέπρησαν, ἐκοῦσαι κοινωνήσασαι τοῦ τέλους. Θεόδωρον δὲ ἄνδρα ψαλτικὴν ἀγαθόν, τὸν μὲν ἐς τὴν σορὸν ἐνέθεσαν οἱ προσήκοντες, κυνίδιον δὲ Μελιταῖον ἑαυτὸ ἐνέβαλεν εἰς τὴν θήκην τοῦ νεκροῦ, καὶ συνετάφη. Πέπυσμαι δὲ καὶ Αἰθιόπων εἶναι ἔθνος, 25 ἐν ᾧ βασιλεύει κύων, καὶ τῇ ἐκείνου ὁρμῇ πείθονται· κνυζωμένου τε ἴσασιν, ὅτι μὴ θυμοῦται, καὶ ὑλακτοῦντος τὴν ὀργὴν συνιᾶσι. Τοῦτο εἴ τῳ ἱκανὸς Ἕρμιππος τεκμηριῶσαι, μάρτυρά οἱ τοῦ λόγου ἐπαγόμενος Ἀριστοκλέωνα, πειθέτω· ἐμὲ δὲ μὴ λαθὸν εἶτα ἐν καλῷ τῆς μνήμης ἀφίκετο. 30

Canis Aethiopum rex.

XLI. De ansere et elephanto

Λακύδῃ τῷ περιπατητικῷ κτῆμα ἦν, χηνός τι χρῆμα θαυμάσιον. Ἐφίλει γοῦν τὸν τροφέα ἰσχυρῶς, καὶ βαδί-

3 κατένaυλα ὀρέων ἀβάτων. b. F. excidit κορυφάς.
29 Ἀριστοκρέωνα. Schn.
31 Λυκάδῃ. M. m. b. c.

ζοντι μὲν συνεβάδιζεν, καθημένου δὲ ἀνεπαύετο, οὐκ ἀπε- λείπετο δὲ αὐτοῦ ἔμβραχυ· ὅνπερ καὶ ἀποθανόντα ὁ Λακύδης ἔθαψε καὶ πάνυ φιλοτίμως, ὥςπερ οὖν ἢ υἱὸν ἢ ἀδελφὸν ἐκεῖνος θάπτων. Πύῤῥου δὲ τοῦ Ἠπειρώτου ἦν ἐλέφας, ὅςπερ 5 οὖν τὸν ἑαυτοῦ πωλευτὴν οὕτως ἠγάπησεν, ὡς ἀποθανόντος ἐν Ἄργει τοῦ Πύῤῥου, ἐκπεσόντος δὲ τοῦ ἐλαύνοντος, οὐ πρότερον ὑπέμεινεν ἀτρεμῆσαι καὶ ἡσυχάσαι πρὶν ἢ ἀνασώσασθαι τοῦτον αὐτὸν ἐκ τῶν πολεμίων, καὶ ἐς τὸ φίλιον μεταγαγεῖν.

dominos suos eximie amantibus.

XLII. Historia de muli vafritie.

10 Κακουργίαν δὲ ὀρέως Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἠμύνατο, καταφωράσας πάνυ ἀποῤῥήτως. Ἅλας ἡμίονος ἦγε φόρτον, καί ποτε διὰ ποταμοῦ ἰὼν κατὰ τύχην κατώλισθεν, καὶ περιετράπη. Βραχέντες οὖν οἱ ἅλες κατετάκησαν, καὶ κοῦφος ὁ ὀρεὺς γενόμενος ἤσθη· καὶ συνιδὼν ὁπόσον τὸ μεταξὺ 15 ἦν τοῦ μόχθου καὶ τῆς ῥαστώνης, τοῦ λοιποῦ τὴν τύχην διδάσκαλον ποιησάμενος, ὃ πρότερον ἄκων ἔπαθεν, εἶτα μέντοι τοῦτο εἰργάζετο ἑκών. Ἄλλην δὲ τῷ ὀρεοκόμῳ ἐλαύνειν καὶ ἔξω τοῦ ποταμοῦ ἄπορον ἦν. Τοῦτό τοι διηγουμένου ὁ Θαλῆς ὡς ἐπύθετο, σοφίᾳ ἀμύνασθαι τῆς κακίας τὸν ὀρέα ᾠήθη 20 δεῖν, καὶ προςτάττει ὑπὲρ τῶν ἁλῶν σπογγιαῖς καὶ ἐρίοις ἐπισάξαι αὐτόν. Ὁ δὲ τὴν ἐπιβουλὴν οὐκ εἰδὼς τὸ σύνηθες ὤλισθε, καὶ ἀναπλήσας ὕδατος τὰ ἐπικείμενα τοῦ ἄχθους, ᾔσθετο καὶ ὅπως οἱ τὸ σόφισμα ἐτράπη ἐπὶ κακῷ· καὶ ἐξ ἐκείνου, ἡσυχῇ διερχόμενος καὶ κρατῶν τῶν σκελῶν, ἀπαθεῖς 25 τοὺς ἅλας διεφύλαττεν.

XLIII. Historia de elephanto mulierem amante.

Πυνθάνομαι δὲ ἐν τῇ Ἀντιόχου πόλει τῇ Σύρων γενέσθαι πρᾷον ἐλέφαντα· ἰόντα τε αὐτὸν ἐπὶ τὰς νομὰς στεφανόπωλιν γυναῖκα ὁρᾶν ἡδέως, καὶ προςεστάναι αὐτῇ, καὶ τῇ προβοσκίδι τὸ πρόςωπον τῆς ἀνθρώπου καθαίρειν· δέλεαρ 30 δὲ ἄρα ἐκείνη καθίει τοῦ φίλτρου αὐτῷ, στέφανον ἀεὶ τῶν ἐκ τῆς τέχνης τὸν καθ' ὥραν πλεκόμενον· καὶ τῷ μὲν ὁσημέραι λαμβάνειν ἔργον ἦν, τῇ δὲ διδόναι. Χρόνῳ δὲ ὕστερον

2 Λυκάδης. M. m. b. c. 30 F. ἀεὶ ἐκ τῆς τέχνης τῶν καθ'.

ἡ μὲν ἄνθρωπος τὸν βίον κατέστρεψεν, ὁ δὲ ἐλέφας τῆς συνηθείας διαμαρτάνων, καὶ οὐχ ὁρῶν ἣν ἐπόθει γυναῖκα, ὥςπερ οὖν ἐραστὴς ἐρωμένης ἀτυχῶν ἐξηγριώθη· καὶ ὃς τέως πρᾳότατος ἦν, εἰς θυμὸν ἐξήφθη, ὥςπερ οὖν καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ἄγαν ὑπὸ τῆς λύπης ἐπικλυσθέντες καὶ ἔκφρονες 5 γεγενημένοι.

XLIV. *Elephantos diis ob pietatem caros esse, historia de Ptolemaeo Philopatore docetur.*

Τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα προςκυνοῦσιν ἐλέφαντες, τὰς προβοσκίδας εὐθὺ τῆς ἀκτῖνος ὡς χεῖρας ἀνατείνοντες, ἔνθεν τοι καὶ τῷ θεῷ φιλοῦνται· μάρτυς ἀγαθὸς ὁ Φιλοπάτωρ ἡμῖν Πτολεμαῖος ἔστω. Ἡ μὲν κατὰ Ἀντιόχου νίκη σὺν αὐτῷ 10 ἐγένετο, θύων δὲ ἐπινίκια, καὶ ἱλεούμενος τὸν Ἥλιον ὁ Πτολεμαῖος, τῇ τε ἄλλῃ μεγαλοπρεπῶς ἔθυσεν, καὶ σὺν καὶ τέτταρας ἐλέφαντας μεγέθει μεγάλους παρέστησεν ἱερεῖα, ὥς γε ᾤετο, καὶ ταύτῃ τῇ θυσίᾳ γεραίρων ἐκεῖνος τὸ θεῖον. Ἐνύπνιον δὲ αὐτὸν διετάραξεν, ὡς ἀπειλοῦντος τοῦ θεοῦ ἐπὶ 15 τῇ ἀήθει τε καὶ ξένῃ θυσίᾳ, καὶ δείσας ἐκεῖνος, χαλκοῦς τέτταρας ποιησάμενος ἀνῆψε τῷ θεῷ ὑπὲρ τῶν ἀνῃρημένων, δεόμενός τε καὶ εὐμενιζόμενος αὐτόν. Ἐλέφαντες μὲν οὖν θεοὺς προςκυνοῦσιν, οἱ δὲ ἄνθρωποι, εἰ ἄρα γε εἰσὶ θεοί, καὶ ὄντες εἰ φροντίζουσιν ἡμῶν, διαποροῦσιν. 20

XLV. *De ibide aquam nisi puram non bibente.*

Οἱ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἱερεῖς ἑαυτοὺς περιῤῥαίνουσιν οὐ παντὶ ὕδατι, οὐδὲ μὴν οὐδὲ τῷ παρατυχόντι, ἀλλὰ ἐκείνῳ ἐξ οὗ πεπιστεύκασιν ὅτι ἄρα καὶ ἶβις πέπωκεν. Ἴσασι γὰρ κάλλιστα, ὅτι ἂν μήποτε πίῃ ὕδατος ἐκείνη ῥυπαροῦ, καὶ λελυμασμένου ἔκ τινων φαρμάκων· ἔχειν γάρ τι πιστεύουσιν 25 ἐν ἑαυτῷ τὸ ζῷον καὶ μαντικῆς, ἅτε ἱερόν.

De elephantorum chirurgia.

Ἐλέφαντας δὲ ἀκούω τῶν τετρωμένων τοὺς ἀτρώτους πεφεισμένως ἐξαιρεῖν καὶ ξυστὰ καὶ ἀκόντια, ὥςπερ οὖν χειρουργίας ἐπιστήμονας, καὶ μαθόντας τὴν ἐν τοῖςδε σοφίαν.

Cognomina ab animalibus ducta.

Οὕτω δὲ ἄρα ἦν διὰ σπουδῆς τοῖς ἄνω τοῦ χρόνου καὶ 30 τὰ ἄλογα· ἔχαιρε μὲν ἀκούων Αἰετὸς ὁ Ἠπειρώτης Πύῤῥος,

9 F. καὶ μάρτυς.

ὁ δὲ τὸ δὴ λεγόμενον Ἱέραξ ὁ Ἀντίοχος. Διάφορα μὲν δὴ ταῦτα καὶ ἀθρόα εἰρήσεται, τῷ συνιέντι μαθεῖν ἄξια.

XLVI. De animalibus, quibus Mithridates corporis sui custodiam commiserat.

Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς τὴν ἑαυτοῦ φρουρὰν καθεύδοντος ἐπίστευεν ἧττον καὶ τοῖς ὅπλοις καὶ τοῖς δορυφόροις· 5 καὶ διὰ ταῦτα ἡμερωθέντας εἶχε φύλακας ταῦρον καὶ ἵππον καὶ ἔλαφον. Καθεύδοντα γοῦν ἐφρούρουν αὐτὸν οἵδε οἱ θῆρες, εἴτις προσίοι, τάχιστα ἐκ τῆς ἀναπνοῆς αἰσθανόμενοι· καὶ ὁ μὲν τῷ μυκήματι, ὁ δὲ τῷ χρεμετίσματι, ὁ δὲ τῇ μηκῇ διύπνιζον αὐτόν.

XLVII. De nominibus, quibus animalium pulli appellantur.

10 Τῶν ἀγρίων ζῴων τὰ ἔκγονα τὰ νέα διαφόρως ὀνομάζεται· καὶ τά γε πλείω διπλῆν τὴν ἐπωνυμίαν ἔχει. Λεόντων γοῦν σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς ὀνομάζονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος μαρτυρεῖ. Παρδάλεων δὲ σκύμνοι τε καὶ ἄρκηλοι· εἰσὶ δὲ οἵ φασι γένος ἕτερον τῶν παρδάλεων 15 τοὺς ἀρκήλους εἶναι. Θώων δὲ μόνοι σκύμνοι φιλοῦσι καλεῖσθαι, καὶ τίγρεων ὁμοίως· καὶ μυρμήκων δέ, καὶ πανθήρων. Ἔοικε δὲ καὶ τὰ τῶν λυγγῶν ἔκγονα ὁμοίως ὀνομάζεσθαι· ἐν γοῦν τοῖς Λάσου λεγομένοις Διθυράμβοις οὕτως εὑρίσκεται· Σκύμνος εἰρημένον τὸ βρέφος τὸ τῆς λυγγός. Πιθήκων δὲ 20 ἀκούομεν σκύμνους τε καὶ πιθηκιδεῖς τοὺς αὐτούς. Βουβαλίδων δὲ πώλους, εἰ δὲ καὶ ὀρύγων, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης φησίν· κυνῶν δὲ καὶ λύκων σκύλακες καλοῖντο ἄν, ἢ δ' ὅς· ἤδη δὲ καὶ λυκιδεῖς καλοῦνται οἱ τῶν λύκων, ὁ δὲ τέλειος καὶ μέγιστος καλοῖτο ἂν μονόλυκος. Τῶν 25 μὲν δὴ λαγῶν, λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πτῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί, Λακεδαιμόνιοι δὲ ταχίναν. Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται· αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ κερδὼ καὶ σκαφώρη καὶ σκινδαφός. Τῶν δὲ ἀγρίων ὑῶν τὰ τέκνα μολόβρια ὀνομάζουσιν· ἀκούσαις δ' ἂν 30 τοῦ Ἱππώνακτος καὶ αὐτὸν τὸν ὗν μολοβρίτην που λέγοντος· καλοῦνται δὲ καὶ τῶν ὑῶν μονίαι τινές. Τάς γε μὴν δορκάδας, καὶ ζόρκας καὶ πρόκας εἰώθασιν ὀνομάζειν. Τῶν

2 εἰρήσεσθω. Gesn. F. εἴρηται. 17 F. λυγκῶν. et deinde λυγκός.

δὲ ὑστρίχων καὶ τῶν τοιούτων ἀγρίων τὰ ἔκγονα ὄβρια καλεῖται· καὶ μέμνηται δὲ Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς. Τὰ δὲ ἔτι ἐν τῇ γαστρί, ἔμβρυα· [καλοῦσι δὲ τὰ τῶν ὀρνίθων, καὶ τὰ τῶν ὄφεων, καὶ τῶν κροκοδείλων] ἔνιοι δὲ ἔμβρυα καὶ ψακάλους καλοῦσιν, ὧν εἰσι καὶ Θετταλοί. Τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίφια νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχους, ἀλεκτρυόνων τε ἀλεκτορίδας λέγουσι· καὶ τόν γε πέρυσιν ὀνομάζουσιν, ὡς καὶ τὸν οἶνον· καὶ αὖ πάλιν χηνιδεῖς καὶ χηναλωπεκαδεῖς καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰ αὐτὰ σχηματίζουσιν· Ἀχαιὸς δέ, ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής, τὸν νεοττὸν τῆς χελιδόνος μόσχον ὠνόμασεν.

XLVIII. *Historia de leone et Androcle.* Μνήμην δὲ παρακολουθεῖν καὶ τοῖς ζῴοις, καὶ ἴδιον αὐτῶν καὶ τοῦτο εἶναι χωρὶς τῆς εἰς αὐτὴν τέχνης τε καὶ σοφίας, ἣν τερατευόμενοί τινες ἐπινοῆσαι κομπάζουσι, τεκμήριοί καὶ ἐκεῖνα. Τὸν δεσπότην, ὄντα τῶν ἐκ τῆς Ῥωμαίας βουλῆς, ἀπέδρα Ἀνδροκλῆς ὄνομα, οἰκέτης τὴν τύχην, ὅ τι κακουργήσας καὶ ἡλίκον οὐκ οἶδα εἰπεῖν· ἧκε δ' οὖν ἐς τὴν Λιβύην, καὶ τὰς μὲν πόλεις ἀπελίμπανεν, καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, ἄστροις αὐτὰς ἐσημαίνετο, προῄει δὲ ἐς τὴν ἐρήμην· φρυγόμενος δὲ ὑπὸ πολλῆς διαπύρου τῆς ἀκτῖνος, ἀσμένως ὕπαντρόν τινα πέτραν ὑποδραμὼν ἡσύχαζεν· λέοντος δὲ ἄρα κοίτη ἥδε ἡ πέτρα ἦν. Ἐπάνεισι τοίνυν ἐκ θήρας ὁ λέων, σκόλοπι βιαίῳ περιπαρεὶς καὶ κολαζόμενος, καὶ ἐντυχὼν τῷ νεανίᾳ εἶδεν αὐτὸν πρᾴως, καὶ σαίνειν ἤρξατο, καὶ προὔτεινε τὸν πόδα, καὶ ἐδεῖτο, ὡς ἠδύνατο, ἐξαιρεθῆναι τὸν σκόλοπα. Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, καίτοι θανάτου δεόμενος, κατέπτηξεν· ἐπεὶ δὲ πρᾷον τὸν θῆρα ἐθεάσατο, καὶ τὸ κατὰ τὸν πόδα συνεῖδε πάθος, ἐξεῖλε μὲν τὸ λυποῦν τοῦ ποδός, καὶ τῆς ὀδύνης ἀπήλλαξεν. Ἡσθεὶς οὖν τῇ θεραπείᾳ ὁ λέων, ἰατρεῖά οἱ ἐκτίνων ξένον τε ἐνόμιζε καὶ φίλον, καὶ ὧν ἐθήρα ἐκοινώνει. Καὶ ὁ μὲν ἐσιτεῖτο

8 F. τόν γε πέρυσιν περυσινόν.

ὠμὰ ἢ λεόντων νόμος, ὁ δὲ ἑαυτῷ ὤπτα· καὶ κοινῆς ἀπέλαυον τραπέζης, κατὰ φύσιν τὴν αὑτοῦ ἑκάτερος. Καὶ τριῶν μὲν ἐτῶν τὸν τρόπον τοῦτον διεβίωσεν ὁ Ἀνδροκλῆς· εἶτα ὑπεράγαν κουριῶν, καὶ ὀδαξησμῷ βιαίῳ κατειλημμένος,
5 τὸν [μὲν] λέοντα ἀπολιμπάνει, ἑαυτὸν δὲ μεθίησι τῇ τύχῃ. Εἶτα ἁλώμενον αὐτὸν συλλαβόντες, καὶ ὅτου εἴη πυθόμενοι, ἐς τὴν Ῥώμην τῷ δεσπότῃ δήσαντες ἀποπέμπουσιν. Ὁ δὲ ἐφ᾽ οἷς ἠδικήθη εὐθύνει τὸν οἰκέτην, καὶ κατεγνώσθη ἐκεῖνος θηρίοις βορὰ παραδοθῆναι. Ἐθηράθη δέ πως καὶ ὁ Λίβυς
10 ἐκεῖνος λέων, καὶ ἀφείθη ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ ὁ νεανίας δὲ ὡς ἀπολούμενος, ὁ ποτὲ αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ λέοντι σύνοικός τε καὶ σύσκηνος γεγενημένος. Καὶ ὁ μὲν ἄνθρωπος οὐκ ἐγνώρισε τὸν θῆρα, ἐκεῖνος δὲ παραχρῆμα ἀνέγνω τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἔσαινεν αὐτόν, καὶ ὑποκλίνας τὸ πᾶν σῶμα ἔῤῥιπτό οἱ
15 παρὰ τοῖς ποσίν. Ὀψὲ δὲ καὶ ὁ Ἀνδροκλῆς ἐγνώρισε τὸν ἑαυτοῦ ξένον, καὶ περιλαβὼν τὸν λέοντα ὡς ἥκοντα ἑταῖρον ἐξ ἀποδημίας κατησπάζετο. Ἐπεὶ δὲ ἐδόκει γόης, ἀφείθη οἱ καὶ πάρδαλις· ὁρμώσης δὲ αὐτῆς ἐπὶ τὸν Ἀνδροκλέα, ὁ λέων ἀμύνων τῷ ποτε ἰασαμένῳ, καὶ κοινῆς τραπέζης με-
20 μνημένος, διασπᾷ τὴν πάρδαλιν. Οἷα τοίνυν εἰκὸς οἱ θεώμενοι ἐκπλήττονται· καὶ ὁ διδοὺς τὰς θέας καλεῖ τὸν Ἀνδροκλέα, καὶ τὸ πᾶν μανθάνει. Καὶ θροῦς εἰς τὸ πλῆθος διαῤῥεῖ, καὶ τὸ σαφὲς ὁ δῆμος μαθόντες ἐλευθέρους ἐκβοῶσιν ἀφεῖσθαι καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὸν λέοντα. Ἴδιον δὴ τῶν ζῴων
25 καὶ ἡ μνήμη· καὶ συνῳδὸν τοῖς προειρημένοις, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ δ᾽ ἐστὶν εὔδοντος ἐν τῇ Σάμῳ, ἐπὶ τοῦ κεχηνότος Διονύσου νομίζοιτο ἂν καὶ τὸ φωλιὸν εἰδέναι. Καὶ τοῦτο ἀκουέτω Ἐρατοσθένους τε καὶ Εὐφορίωνος, καὶ ἄλλων περιηγουμένων αὐτό.

---

25 De conclamato hoc loco vide Annotationes.

LIBER OCTAVUS.

1\. *De canibus Indicis tigride patre genitis.* Ἰνδικοὶ λόγοι διδάσκουσιν ἡμᾶς καὶ ἐκεῖνα· τὰς κύνας ἄγουσιν ἐς τὰ ἔνθηρα χωρία οἱ θηρατικοί, τὰς εὐγενεῖς τε καὶ ἴχνη καταγνῶναι θηρίων ἀγαθὰς καὶ ὠκίστας ἐς δρόμον, καὶ τοῖς δένδροις προςδήσαντες εἶτα μέντοι ἀπαλλάττονται, τοῦτο δήπου τὸ λεγόμενον ἀτεχνῶς κύβον ἀναῤῥίψαντες. Οἱ 5 δὲ τίγρεις ἐντυχόντες αὐταῖς, ἀθηρίᾳ μὲν καὶ λιμῷ συμπεσόντες διασπῶσιν αὐτάς· ἐὰν δὲ ὀργῶντες ἀφίκωνται καὶ κεκορεσμένοι, συμπλέκονταί τε αὐταῖς καὶ τῆς ἀφροδίτης ἐν πλησμονῇ καὶ ἐκεῖνοι μέμνηνται. Ἐκ δὲ τῆς ὁμιλίας ταύτης οὐ κύων, φασίν, ἀλλὰ τίγρις τίκτεται· ἐκ δὲ τούτου 10 καὶ κυνὸς θηλείας ἔτι τίγρις τεχθείη ἄν, ὁ δὲ ἐκ τούτου καὶ κυνὸς εἰς τὴν μητέρα ἀποκρίνεται, καὶ κατώλισθεν ἡ σπορὰ πρὸς τὸ χεῖρον, καὶ κύων τίκτεται. Πρὸς ταῦτα Ἀριστοτέλης οὐκ ἀντιφήσει. Οὗτοι δὲ ἄρα οἱ κύνες, οἷς πάρεστι πατέρα αὐχεῖν τὸν τίγριν, ἔλαφον μὲν θηρᾶσαι ἢ συῒ συμ- 15 πεσεῖν ἀτιμάζουσιν, χαίρουσι δὲ ἐπὶ τοὺς λέοντας ἄττοντες, καὶ τοὺς ἄνω τοῦ γένους ἀποδεικνύντες ἐντεῦθεν. *Historia de cane Indico.* Ἀλεξάνδρῳ γοῦν τῷ Φιλίππου πεῖραν ἔδοσαν οἱ Ἰνδοὶ τῆς τῶν κυνῶν τῶνδε ἀλκῆς τὸν τρόπον τοῦτον· ἀφῆκαν ἔλαφον, καὶ ὁ κύων ἡσύχαζεν· εἶτα σῦν, ὁ δὲ ἀτρεμῶν κατέμενεν· καὶ 20 ἄρκτον ἐπὶ τούτοις, καὶ ἔκνιζεν αὐτὸν ἄρκτος οὐδέν· λέοντος δὲ ἀφεθέντος, ὁ δὲ ὡς εἶδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, καὶ οἷα δήπου θεασάμενος τὸν ὄντως ἀντίπαλον, οὔτε ἤμελλεν, οὔτε ἠτρέμει, ἀλλ' ἀΐξας ἐπ' αὐτὸν εἶτα μέντοι καρτερᾷ τῇ λαβῇ εἴχετο, πιέζων καὶ ἄγχων. Ὁ τοίνυν Ἰν- 25 δός, ὁ τὴν θέαν τῷ βασιλεῖ τήνδε παρέχων, κάλλιστα εἰδὼς τοῦ κυνὸς τὸ καρτερικόν, προςέταξέν οἱ τὴν οὐρὰν ἀποκο-

πῆναι· καὶ ἡ μὲν ἀπεκόπτετο, ὁ δὲ οὐκ ἐφρόντιζε. Προς-
έταξεν οὖν ὁ Ἰνδὸς καὶ τῶν σκελῶν ἓν ἀποκόψαι, καὶ ἀπε-
κόπη· ὁ δὲ ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐνέφυ εἴχετο, καὶ οὐκ ἀνίει, ὥςπερ
οὖν ἀλλοτρίου κοπτομένου σκέλους καὶ ὀθνείου· καὶ ἄλλο
5 ἀπεκόπτετο, καὶ τὸ δῆγμα ὁ κύων οὐ κατελίμπανεν· καὶ
τρίτον ἕτερον, καὶ ὅδε εἴχετο· καὶ τὸ τέταρτον ἐπ' ἐκείνοις,
καὶ ἦν ἐγκρατὴς τοῦ δήγματος ἔτι. Καὶ τελευτῶντες τῆς
κεφαλῆς τὸ λοιπὸν σῶμα ἀφεῖλον· ὀδόντες δὲ ἐκείνη ἤρτηντο
τῆς ἐξ ἀρχῆς ἀντιλαβῆς, καὶ ἡ κεφαλὴ ἠωρεῖτο μετέωρος
10 ἐκ τοῦ λέοντος, αὐτοῦ μέντοι τοῦ δακόντος ἐξ ἀρχῆς οὐκέτι
ὄντος. Ἀλέξανδρος οὖν ἐνταῦθα ἠνιᾶτο, τὸν κύνα ἐκπλα-
γείς, ὅτι ἄρα πεῖραν ἑαυτοῦ διδοὺς εἶτα ἀπολώλει, τὸ ἐναν-
τίον τοῖς δειλοῖς παθών, θάνατον δὲ ὑπὲρ τῆς ἀνδρείας ἠλ-
λάξατο. Ἰδὼν οὖν ὁ Ἰνδὸς αὐτὸν ἀνιώμενον, τέτταρας ὁμοί-
15 ους ἐκείνῳ κύνας ἔδωκέν οἱ· ὁ δὲ ἥσθη λαβών, καὶ ἀντέδωκεν
ὁποῖα ἦν εἰκός. Καὶ τῆς γε ἐπὶ τῷ πρώτῳ λύπης ἔλαβε
λήθην ὁ τοῦ Φιλίππου παῖς λαβὼν τοὺς τέτταρας.

II. De casum venaticorum solertia.

Κύων ἀγρευτικὸς ἅπας, αὐτὸς μὲν λαβὼν θηρίον ἥδε-
ται, καὶ κέχρηται τῇ ἄγρᾳ ὡς ἄθλῳ, ἐὰν αὐτῷ συγχωρήσῃ
20 ὁ δεσπότης· εἰ δὲ μή, φυλάττει ζῶντα ἔςτ' ἂν ὁ θηρατὴς
ἀφίκηται, καὶ κρίνῃ γε ὑπὲρ τοῦ ληφθέντος ὅ τι καὶ θέλει.
Νεκρῷ δὲ ἐντυχὼν ἢ λαγῷ τινι ἢ συΐ οὐκ ἂν ἅψαιτο, τοῖς
ἀλλοτρίοις ἑαυτὸν πόνοις οὐκ ἐπιγράφων, οὐδὲ ἀξιῶν σφετε-
ρίσασθαι τὰ προςήκοντά οἱ ἥκιστα. Ἔοικε δὲ ἐκ τούτων
25 ἔχειν τι καὶ φιλοτιμίας ἐν ἑαυτῷ φυσικῆς· μὴ γὰρ δεῖσθαι
κρεῶν, ἀλλὰ νίκης ἐρᾶν. Ἀκοῦσαι δὲ ἄξιον ὅ τι καὶ δρᾷ
παρὰ τὸν τῆς θήρας καιρὸν ὁ κύων ὁ θηρατικός. Προηγεῖται
τοῦ κυνηγέτου ἱμάντι μακρῷ προςημμένος καὶ ῥινηλατεῖ,
τῆς φωνῆς ἔχων ἐγκρατῶς καὶ σιωπῶν· καὶ εἰς ὅσον μὲν
30 ἀθηρία ἀπαντᾷ αὐτῷ καὶ οὐδενὶ ἐντυγχάνει, πρόεισιν ὡς
ἰδεῖν καὶ τεκμήρασθαι κατηφέστερος, καὶ μέντοι καὶ εἰς τὸ
πρόσω ἰὼν ἐπάγεται τὸν θηρατὴν προθύμως τε καὶ καρτερι-

8 ἐκεῖνοι. M. m. b. ἐκείνοι c.

κῶς εὖ μάλα ὁ κύων. Εἰ δὲ ἰχνεύσειε τυχόν, καὶ ὀσμῇ τινι προςπέσοι που θηρίου, ἐνταῦθα ἕστηκεν· ὁ δὲ κυνηγέτης ἔρχεται πλησίον, καὶ ὁ κύων περιχαρὴς τῇ εὐερμίᾳ ὢν αἰκάλλει τὸν δεσπότην, καὶ φιλεῖ τὼ πόδε· καὶ πάλιν τῆς ἐξ ἀρχῆς ἰχνεύσεως ἔχεται, καὶ πρόεισι βάδην ἔςτ' ἂν ἀφίκηται πρὸς τὴν κοίτην, καὶ περαιτέρω οὐ πρόεισιν. Συνῆκεν οὖν ὁ θηρατὴς καὶ ὑποθωΰξας σημαίνει τοῖς ἀρκυωροῖς· οἱ δὲ περιβάλλουσι τὰς ἄρκυς. Καὶ ἐνταῦθα τοῦ καιροῦ ὑλάκτησεν ὁ κύων· νοεῖ δὲ αὐτῷ τηνικαῦτα ἡ βοὴ εἰς ἀνάστασιν τὸν σῦν ὑποθῆξαι, ἵνα ἐμπέσῃ φεύγων, καὶ τοῖς δικτύοις καταληφθῇ. Ἁλόντος δὲ τοῦ θηρός, ὁ δὲ ἐπινίκιόν τινα οἱονεὶ παιᾶνα ἐκβοᾷ, καὶ γέγηθε καὶ σκιρτᾷ, ὥςπερ οὖν οἱ τοὺς ἐχθροὺς ὁπλῖται νενικηκότες. Ταῦτα ἐπὶ συῶν καὶ ἐλάφων δρῶσιν οἱ κύνες.

III. *Historia de delphinis gratiam referentibus.*

Χάριν δὲ ἄρα καὶ δελφῖνες ἀποδοῦναι τῶν ἀνθρώπων ἦσαν δικαιότεροι, καὶ τῷ νόμῳ τῶν Περσῶν, ὃν ἐπαινεῖ καὶ Ξενοφῶν, οὐκ ἐνέχονται· ὃ δὲ λέγω τοιοῦτόν ἐστι. Κοίρανος ὄνομα, τὸ γένος ἐκ Πάρου, δελφίνων τινῶν ἐν Βυζαντίῳ βόλῳ περιπεσόντων καὶ ἑαλωκότων, δοὺς ἀργύριον οἱονεὶ λύτρα τοῖς ἠγρευκόσιν ἀφῆκεν αὐτοὺς ἐλευθέρους, ἀνθ' ὧν τὴν χάριν ἀπείληφεν. Ἔπλει γοῦν πεντηκόντορον ἔχων, ὡς λόγος, Μιλησίους τινὰς ἄγουσαν ἄνδρας, ἐν δὲ τῷ μεταξὺ * τῆς Πάρου πορθμῷ τῆς νεὼς ἀνατραπείσης καὶ τῶν ἄλλων διαφθαρέντων, τὸν Κοίρανον ἔσωσαν δελφῖνες, ὑπὲρ ἧς φθάσαντες εἶχον εὐεργεσίας τὴν ἴσην ἀντιδιδόντες· καὶ ἔνθα ἐξενήξαντο ὀχοῦντες αὐτὸν ἄκρα δείκνυται καὶ ὕπαντρος πέτρα, καὶ καλεῖται ὁ χῶρος, Κοιράνειος. Χρόνῳ δὲ ὕστερον τεθνεῶτα τόνδε τὸν Κοίρανον θαλάττης πλησίον ἔκαιον· εἶτα μέντοι αἰσθόμενοί ποθεν οἱ δελφῖνες ἠθροίσθησαν, ὥςπερ οὖν ἐπὶ τὸ κῆδος ἥκοντες, καὶ εἰς ὅσον ἡ πυρὰ ἤκμαζεν καιομένη, παρέμειναν ὡς φίλῳ φίλος πιστός· εἶτα μέντοι κατασβεσθείσης, οἱ δὲ ἀπενήξαντο. Ἄνθρωποί γε μὴν ζῶντάς τε καὶ πλου-

---

22 F. Νάξου καὶ addendum cum Wesselingio.

τοῦντας καὶ εὖ πράττειν δοκοῦντας θεραπεύουσι, νεκροὺς δὲ ἀποστρέφονται ἢ καὶ δυςτυχοῦντας, ἵνα μή τινα ἐκτίσωσιν εὖ παθόντες χάριν.

IV. De piscibus cicuribus et de Crassi muraena.

Ἦσαν δὲ ἄρα καὶ ἰχθύες πρᾷοί τε [ἅμα] καὶ χειροή-
5 θεις, καὶ οἷοι καλούμενοί τε ὑπακούειν, καὶ διδόντων τροφὰς ἑτοίμως δέχεσθαι, ὥςπερ οὖν ἡ ἐν Ἀρεθούσῃ ἱερὰ ἔγχελυς. Τὴν Κράσσου τε τοῦ Ῥωμαίου μύραιναν ᾄδουσιν, ἥπερ οὖν καὶ ἐνωτίοις καὶ ὁρμίσκοις διαλίθοις κεκόσμητο, οἷα δήπου ὡραία κόρη, καὶ καλοῦντος τοῦ Κράσσου τὸ φώνημα ἐγνώ-
10 ριζεν, καὶ ἀνενήχετο, καὶ ὀρέγοντος ὁτιοῦν ᾔδε ἤσθιε προθύμως καὶ ἑτοίμως λαμβάνουσα. Ταύτην τοι καὶ ἔκλαυσεν ὁ Κράσσος, ὡς ἀκούω, τὸν βίον καταστρέψασαν, καὶ ἔθαψεν. Καί ποτε Δομετίου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Ὦ μωρέ, μύραιναν ἔκλαυσας τεθνεῶσαν· ὁ δὲ ὑπολαβών, Ἐγὼ θηρίον, ἔφατο,
15 σὺ δὲ τρεῖς γυναῖκας θάψας οὐκ ἔκλαυσας.

De crocodilis cicuribus et vaticinandi facultate praeditis.

Αἰγυπτίων δὲ ἀκούω λεγόντων τοὺς ἱεροὺς κροκοδείλους εἶναι πρᾴους, καὶ τῶν γε θεραπευτήρων ἐπιψαυόντων καὶ ἐπαφωμένων ὑπομένειν καὶ κούφως φέρειν, καὶ κεχηνέναι καθιέντων ἐκείνων, καὶ τοὺς ὀδόντας σφισὶ καθαιρόντων, καὶ
20 τὰ εἰςδυόμενα τῶν σαρκίων ἐξαιρούντων. Ἤδη μέντοι καὶ μαντικῆς μετειληχέναι τοὺς προτιμοτέρους κροκοδείλους Αἰγύπτιοί φασι, καὶ τὸ μαρτύριον ἐκεῖνο προάγονται. Πτολεμαίου, ὁπόστος δὲ ἦν οὗτος ἐκείνους ἔρεσθε, καλοῦντος τὸν προτιμότερον τῶν κροκοδείλων, μὴ ὑπακοῦσαί φασι, καὶ
25 τροφὰς ὀρέγοντος μὴ προςίεσθαι· συνιέντας δὲ τοὺς ἱερέας, ὅτι τὸ τέλος τῷ Πτολεμαίῳ προςιὸν εἰδὼς ὁ κροκόδειλος εἶτα μέντοι τὴν ἐξ αὐτοῦ τροφὴν ἠτίμασε λαβεῖν **.

V. De Lyciorum divinatione per pisces.

Οἰωνοῖς μαντευομένους ἀκούω τινὰς καὶ ἐπ' ὄρνισι καθημένους ἐξετάζειν πτήσεις τε αὐτῶν καὶ ἕδρας· καὶ ᾄδον-
30 ταί γε ἐπ' αὐτῇ τῇ σοφίᾳ Τειρεσίαι τε καὶ Πολυδάμαντες καὶ Πολύειδοι καὶ Θεοκλύμενοι, καὶ ἄλλοι πολλοί. Σπλάγ-

---

25 συνιέναι. Gesn.

χνων δὲ ἄρα θέσεις καὶ φύσεις καταγνῶναι δεινοὶ ἦσαν καὶ Σιλανοὶ καὶ Μεγιστίαι καὶ Εὐκλεῖδαι, καὶ ἐπὶ τούτοις πολὺς κατάλογος. Ἀκούω μέντοι τινῶν λεγόντων, ὅτι καὶ ἀλφίτοις μαντεύονταί τινες, καὶ κοσκίνοις καὶ τυρίσκοις. Πέπυσμαι δὲ καὶ κώμην τινὰ Λυκιακὴν μεταξὺ Μύρων καὶ 5 Φελλοῦ, Σύῤῥαν ὄνομα, ἐν ᾗ μαντεύονταί τινες ἐπ' ἰχθύσι καθήμενοι, καὶ ἴσασιν ὅ τι καὶ νοεῖ ἥ τε ἄφιξις αὐτῶν κληθέντων, καὶ ἡ ἀναχώρησις· καὶ ὅταν μὴ ὑπακούσωσι, τί δηλοῦσι, καὶ ὅταν ἔλθωσι πολλοί, τί σημαίνουσιν. Ἀκούσει δὲ τὰ μαντικὰ τῶν σοφῶν ταῦτα, καὶ πηδήσαντος ἰχθύος, 10 καὶ ἀναπλεύσαντος νεκροῦ, καὶ τροφὴν προσιεμένου, καὶ αὖ πάλιν μὴ λαβόντος.

VI. De animalibus, quae facile ab aliis capiuntur.

Ἦν δὲ ἄρα εὐχείρωτα καὶ αἱρεῖν ῥᾷστα, οἱ ὄνοι μὲν τοῖς λύκοις, τοῖς μέροψι δὲ αἱ μέλιτται, ταῖς γε μὴν χελιδόσιν οἱ τέττιγες, τοῖς δὲ ἐλάφοις οἱ ὄφεις· ἡ πάρδαλις δὲ 15 αἱρεῖ * θεωμένη τὰ πλεῖστα, καὶ ἔτι καὶ μᾶλλον τὸν πίθηκον.

VII. De animalibus sine morsu interficientibus.

Μεγασθένους ἀκούω λέγοντος περὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν θάλατταν γίγνεσθαί τι ἰχθύδιον, καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῇ ἀθέατον εἶναι, κάτω που νηχόμενον καὶ ἐν βυθῷ, ἀποθανὸν δὲ ἀναπλεῖν· οὗ τὸν ἁψάμενον λειποθυμεῖν καὶ ἐκθνήσκειν τὰ 20 πρῶτα, εἶτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν. Τὸν δὲ χέρσυδρον πατήσας τις, καὶ εἰ μὴ δηχθείη, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ Θηριακῷ λόγῳ, ἀποθνήσκειν πάντως· ἔχειν γάρ τι σηπτικὸν καὶ τὴν μόνην τοῦ ζῴου ἐπίψαυσιν λέγει· καὶ μέντοι καὶ τὸν πειρώμενον θεραπεύειν καὶ ἐπικουρεῖν ἁμωσγέ- 25 πως τῷ ἀποθνήσκοντι, φλυκταίνας ἴσχειν ἐν ταῖς χερσίν, ἐπεὶ μόνον τοῦ πατήσαντος προσέψαυσεν. Ἀριστόξενος δέ πού φησιν, ἄνδρα ταῖς χερσὶν ὄφιν τινὰ ἀποκτεῖναι, καὶ μὴ δηχθέντα ὅμως θιγόντα ἀποθανεῖν· καὶ τὴν ἐσθῆτα δὲ αὐτοῦ, ἣν ἔτυχε φορῶν ὅτε τὸν ὄφιν ἀνῄρει, καὶ ἐκείνην 30 σαπῆναι οὐ μετὰ μακρόν.

VIII. Ἀμφισβαίνης δὲ τὴν δορὰν βακτηρίᾳ περικειμένην

16 F. αἱρεῖ τῇ ὀσμῇ.

ἐλαύνειν λέγει Νίκανδρος τοὺς ὄφεις πάντας καὶ τὰ ἄλλα ζῷα, ὅσα μὴ δακόντα μέν, παίσαντα δὲ ἀναιρεῖ.

De amphisbaena.

IX.

De remediis, quibus canes in morbis utuntur.

Κύων ὑπὸ πλήθους ὀχλούμενος οἶδε πόαν ἐν ταῖς αἱμασιαῖς φυομένην, ἧςπερ οὖν γευσάμενος ἐμεῖ πᾶν τὸ λυποῦν μετὰ φλέγματος καὶ χολῆς, ὑποχωρεῖ δὲ αὐτῷ καὶ τῶν σκυβάλων πάμπολλα, καὶ πορίζει σωτηρίαν ἑαυτῷ, δεηθεὶς ἰατρῶν συμμάχων οὐδέν. Καὶ μελαίνης μέντοι χολῆς ἐκκρίνει πλῆθος, ἥπερ οὖν μείνασα λύτταν ἐργάζεται, κυσὶ νόσημα ἀργαλέον. Ἑλμίνθων δὲ πεπληρωμένοι τοῦ σίτου τοὺς ἀθέρας ἐσθίουσιν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει. Τρωθέντες δὲ ἔχουσι τὴν γλῶτταν φάρμακον, ἥπερ οὖν περιλιχμώμενοι τὸ τρωθὲν μέρος εἰς ὑγιείαν ἐπανάγουσιν, ἐπίδεσμα καὶ σπληνία καὶ κράσεις φαρμάκων μακρὰν χαίρειν ἀπολιπόντες. Κύνα δὲ καὶ ἐκεῖνο οὐ διαλέληθεν, ὅτι ἄρα τῆς μελίας ὁ καρπὸς τοὺς μὲν ὗς πιαίνει, αὐτῷ δὲ ἄλγημα ἰσχίου προξενεῖ· καὶ ὁρῶν ἐμφορουμένην τοῦ προειρημένου τὴν ὗν, ἀφίσταται αὐτῇ πάνυ ἐγκρατῶς καὶ τοῦ δοκοῦντος ἡδέος. Ἄνθρωποι δέ, τῶν πειθόντων ἄκοντας ἐσθίειν ἡττῶνται πολλάκις πάνυ ἀκρατῶς.

X.

De elephantorum in periculis vitandis prudentia, eorumque cum venatoribus pugna.

Οὐκ ἄν ποτε ῥᾳδίως ἐνέδρα τοὺς ἐλέφαντας λάθοι. Ὅταν οὖν γένωνται τῆς τάφρου πλησίον, ἣν εἰώθασιν ὑπορύττειν οἱ θηρῶντες αὐτούς, εἴτε ἐννοίᾳ τινὶ φυσικῇ, εἴτε μαντικῇ ναὶ μὰ Δία ἀποῤῥήτῳ, τοῦ μὲν περαιτέρω χωρεῖν ἀναστέλλονται, ἑαυτοὺς δὲ ἐπιστρέψαντες, εἶτα μέντοι ὡς ἐν πολέμῳ ἀνθίστανται μάλα καρτερῶς, καὶ ἀνατρέψαι πειρῶνται τοὺς θηρατάς, καὶ δι' αὐτῶν ὠσάμενοι φυγῇ πορίσασθαι τὴν σωτηρίαν, κρείττους γενόμενοι τῶν ἀντιπολέμων. Γίνεται τοίνυν ἐνταῦθα τοῦ καιροῦ μάχη καρτερὰ καὶ φόνος καὶ τῶν καὶ τῶν. Ὁ μέντοι τρόπος τῆςδε τῆς μάχης τοιοῦτός ἐστιν· οἱ μὲν ἄνθρωποι δόρατα ἰσχυρὰ λόγχας ἀφιᾶσιν, στοχαζόμενοι αὐτῶν, οἱ δὲ ἐλέφαντες τὸν παραπεσόντα ἁρπάζουσι, καὶ τῇ γῇ προςαράξαντες, πατοῦντές τε καὶ

3 εἶδε. M. m. 27 ἀντιπάλων. b.

τοῖς κέρασι τιτρώσκοντες, οἰκτίστῳ περιβάλλουσι τῷ τέλει καὶ ἀλγεινοτάτῳ. Ἐπίασι δὲ οἱ θῆρες ὑπὸ τοῦ θυμοῦ τὰ ὦτα ἐκπεταννύντες ὡς ἱστία, δίκην τῶν στρουθῶν τῶν μεγάλων, αἵπερ οὖν τὰς πτέρυγας ἁπλώσασαι ἢ φεύγουσιν ἢ ἐπίασιν· ἐπισιμώσαντες δὲ καὶ τὴν προβοσκίδα οἱ ἐλέφαντες, 5 καὶ ὑπὸ τοῖς κέρασι πτύξαντες, ὥςπερ οὖν νεὼς ἐμβολαὶ σὺν πολλῷ τῷ ῥοθίῳ φερομένης ἐμπεσόντες [τε] ῥύμῃ σφοδροτάτῃ, πολλοὺς ἀνατρέπουσι, βοῶντες διάτορόν τε καὶ ὀξὺ δίκην σάλπιγγος. Πατουμένων δὲ τῶν ἁλισκομένων καὶ ἀλοωμένων τοῖς γόνασιν, ἄραβος πολὺς τῶν ὀστέων συντρι-10 βομένων ἀκούεται καὶ πόῤῥωθεν· τὰ πρόςωπα δὲ ἐκθλιβομένων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ῥινὸς συνθλωμένης καὶ ῥηγνυμένου τοῦ μετώπου, τὸ ἐναργὲς τοῦ εἴδους ἀπόλλυσι, καὶ ἀγνῶτες γίνονται πολλάκις καὶ τοῖς ἐγγυτάτω προςήκουσιν. Σώζονται δὲ παραδόξως ἄλλοι τὸν τρόπον τοῦτον· συνειλη-15 πται μὲν ὁ θηρατής, ὑφ' ὁρμῆς δὲ τὸ θηρίον ὑπερῆλθεν αὐτόν, καὶ τὰ γόνατα ἐς τὴν γῆν ἐπήρεισεν, καὶ προςκατέπηξε τὰ κέρατα εἰς θάμνον ἢ εἰς ῥίζαν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, καὶ ἔχεται, καὶ μόγις ἀνασπᾷ καὶ ἐξαιρεῖ, ἐν δὲ τῷ τέως διεκδὺς ὁ κυνηγέτης ἀπαλλάττεται. Οὐκοῦν ἐν τῇ τοιαύτῃ μάχῃ 20 πολλάκις μὲν κρατοῦσιν οἱ ἐλέφαντες, πολλάκις δὲ καὶ ἡττῶνται, δείματα ἐξ ἐπιβουλῆς καὶ δέα ποικίλα ἐπαγόντων. Καὶ γὰρ σάλπιγγες ᾄδουσι, καὶ δοῦπόν τε καὶ κτύπον ἐργάζονται, καὶ πρὸς τὰς ἀσπίδας ἀράττοντες τὰ δοράτια, καὶ πῦρ τὸ μέν τι ἐπὶ τῆς γῆς ἐξάπτοντες, τὸ δὲ ὕψου με-25 τέωρον αἴροντες, καὶ ἄλλο σφενδονῶντες, δαλοὺς διαπύρους ἀκοντίζοντες, καὶ δᾷδας μακρὰς πυρὸς ἐνακμάζοντος τοῖς θηρίοις κατὰ προςώπου βιαίως ἐπισείοντες, ἅπερ οὖν τὰ θηρία δεδιότα καὶ δυςωπούμενα ὠθεῖται, ἔστιν ὅτε καὶ ἐκνικᾶται ἐκπεσεῖν ἐς τὴν τάφρον, ἣν τέως ἐφυλάττετο. 30

XI. *Historia de Aleua a dracone amato.* Ἡγήμων ἐν τοῖς Δαρδανικοῖς μέτροις περὶ Ἀλεύα τοῦ Θετταλοῦ φησι καὶ ἄλλα μέν, ἐν δὲ τοῖς καὶ ὅτι ἠράσθη δράκων αὐτοῦ. Καὶ ὅτι μὲν εἶχε κόμην χρυσῆν ᾖδε ὁ Ἀλεύας,

30 ἐμπεσεῖν. Gesn.

λέγων τερατεύεται ὁ Ἡγήμων δῆλον ὅτι, ἐμοὶ δὲ ἔστω ξανθή. Καὶ βουκολεῖν μὲν αὐτὸν ἐν τῇ Ὄσσῃ φησίν, ὡς ἐν τῇ Ἴδῃ τὸν Ἀγχίσην, παρὰ δὲ τῇ κρήνῃ νέμειν τὰς βοῦς τῇ καλουμένῃ Αἱμονίᾳ· Θετταλὴ δ' ἂν καὶ ἡ κρήνη εἴη. Δράκοντα οὖν μεγέθει μέγιστον ἐρασθῆναι τοῦ Ἀλεύα, καὶ ἀνέρπειν ἐς αὐτόν, καὶ τὴν κόμην οἱ καταφιλεῖν, καὶ τῇ γλώττῃ περιλιχμώμενον τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θηρῶντα πάμπολλα. Εἰ δὲ Γλαύκης τῆς κιθαρῳδοῦ κριὸς ἥττητο, καὶ Πτολεμαίῳ γε τῷ Φιλαδέλφῳ 10θάντήρα, καὶ ἐν Ἰασῷ δελφὶς ἑτέρου, τί κωλύει καὶ δράκοντα ἐρασθῆναι νομέως ὡραίου, τὸν ὀξυωπέστατον κάλλους διαπρεποῦς ἀγαθὸν κριτὴν γεγενημένον; Ἦν δὲ ἄρα ἴδιον ζῴων καὶ ἐρασθῆναι μὴ μόνον τοῦ συννόμου τε ἅμα καὶ συμφυοῦς, ἀλλὰ καὶ τοῦ προςήκοντος ἥκιστα, ὡραίου μέντοι.

15 Ὁ παρείας ἢ παρούας (οὕτω γὰρ Ἀπολλόδωρος ἐθέλει) πυῤῥὸς τὴν χρόαν, εὐωπὸς τὸ ὄμμα, πλατὺς τὸ στόμα, δακεῖν οὐ σφαλερός, ἀλλὰ πρᾷος· ἔνθεν τοι καὶ τῷ φιλανθρωποτάτῳ θεῶν ἱερὸν ἀφῆκαν αὐτόν, καὶ ἐπεφήμισαν Ἀσκληπιοῦ θεράποντα εἶναι οἱ πρῶτοί μου ταῦτα ἀνιχνεύ-20σαντες.

XII. De serpente quodam non noxio.

Ἐν Αἰθιοπίᾳ τοὺς καλουμένους Σιβρίτας σκορπίους, οὕτω δὲ αὐτοὺς ὡς εἰκὸς οἱ ἐπιχώριοι φιλοῦσιν ὀνομάζειν, ἀκούω σιτεῖσθαι καὶ σαύρους καὶ ἀσπίδας καὶ σφονδύλας καὶ τίφας καὶ πᾶν ἑρπετόν, τὸν δὲ ἐπιβάντα αὐτῶν τοῖς 25περιττώμασιν ἑλκοῦσθαι πέπυσμαι. Περὶ Κέρκυραν δὲ γίνονται αἱ καλούμεναι ὕδραι, αἵπερ οὖν τοὺς διώκοντας ἐπιστραφεῖσαι καὶ φυσήσασαι πνεῦμα ἄτοπον, εἶτα ἀναστέλλουσι τῆς ὁρμῆς καὶ ἀποστρέφουσι. Τὸν τύφλωπα δέ, ὃν καὶ τυφλίνην καλοῦσιν, καὶ κωφίαν δὲ προςέτι, κεφαλὴν 30μὲν παραπλησίαν ἔχειν μυραίνῃ λέγει τις λόγος, ὀφθαλμοὺς δὲ ἄγαν βραχίστους, καὶ θάτερον μὲν τοῖν ὀνομάτοιν ἐντεῦθεν εἴληφεν· τὸν μὲν δὴ κωφίαν, ἐπεὶ νωθής ἐστι τὴν ἀκοήν· δορὰν δὲ ἰσχυρὰν ἔχει καὶ διακοπτομένην βραδύτατα. Τὸν

XIII. De scorpionibus, hydris, typhlopibus et jaculis.

δὲ ἀκοντίαν χέρσυδρον εἶναί φασι· χρόνου γὰρ ἐν ξηρῷ παιεῖσθαι τὴν διατριβὴν πολλοῦ καὶ ἐλλοχᾶν ζῷον πᾶν. Ἡ δὲ σοφία τῆς ἐπιβουλῆς τῆς ἐξ αὐτοῦ τοιάδε ἐστίν· ἐν ταῖς λεωφόροις ποι λαθὼν ὑποκρύπτεται, πολλάκις δὲ καὶ ἐπί τι δένδρον ἀνερπύσας, εἶτα ἑαυτὸν συνειλήσας, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ σπείρᾳ ὑποκρύψας, τοὺς παριόντας ἡσυχῇ καὶ λανθάνων ὑποβλέπει· εἶτα ἑαυτὸν ἀφίησιν εἰς τὸ παριόν, εἴτε ἄλογον εἴη ζῷον, εἴτε ἄνθρωπος. Ἔστι δὲ ἁλτικὸν θηρίον, καὶ διαπηδῆσαι καὶ εἴκοσιν, εἰ δέοι, πήχεις οἷόν τε, ἀλλόμενον δὲ παραχρῆμα ἐνέφυ. 10

XIV. De luporum in bobus vitulisque captandis sollertia.

Λύκοι βοΐ εἰς τέλμα βαθὺ ἐμπεσόντι ἐάν πως περιτύχωσι, ταράττουσι μὲν αὐτὸν ἔξωθεν καὶ φοβοῦσι, διανήξασθαι καὶ ἐπιβῆναι τῆς γῆς οὐκ ἐπιτρέποντες, ἀναγκάζουσι δὲ τῷ χρόνῳ στρεβλούμενον καὶ ἰλυσπώμενον ἀποπνιγῆναι. Εἶτα εἷς αὐτῶν ὁ τελεώτατος ἐμπηδήσας τῷ ὕδατι καὶ ὑπονεύσας, ἐλάβετο τῷ στόματι τῆς οὐρᾶς τοῦ βοὸς καὶ ἕλκει εἰς τὸ ἔξω. Καὶ ἕτερος τῆς ἐκείνου λαβόμενος αὐτὸν ἕλκει, καὶ τὸν δεύτερον ὁ τρίτος, καὶ τοῦτον ὁ τέταρτος, καὶ δρᾶται τὸ εἰρημένον μέχρι τοῦ τελευταίου, ὅσπερ [οὖν] ἔξω τοῦ ὕδατος ἕστηκεν. Καὶ τὸν τρόπον τοῦτον ἐξαγαγόντες τὸν βοῦν ποιοῦνται δεῖπνον. 20 Βοὸς δὲ μόσχον πεπλανημένον ἐλλοχήσαντες εἶτα αὐτῷ προσπηδῶσι, καὶ τοῦ μυκτῆρος λαβόμενοι ἕλκουσιν· ὁ δὲ ἀντισπᾷ ἑαυτόν, καὶ ἅμιλλα ὑπὲρ τούτου πολλή, τῶν μὲν ἐκβιάσασθαι πειρωμένων, τοῦ δὲ μὴ εἶξαι ἀγώνισμα ποιουμένου. Ὅταν δὲ αὐτὸν οὕτως 25 θεάσωνται σφόδρα ἀντιτείνοντα, μεθῆκαν, καὶ ἐκεῖνος ὑπὸ τῆς εἰς τοὐπίσω βίας ἀνατέτραπται, καὶ οἱ λύκοι ἐμπεσόντες ἀνέρρηξαν τὴν νηδὺν καὶ ἐσθίουσιν αὐτόν.

XV. De elephantis fossas transeuntibus.

Ὅταν ὑπερβῆναι τάφρον οἱ ἐλέφαντες μὴ δύνωνται, εἷς ὁ μέγιστος ἑαυτὸν εἰς αὐτὴν ἐμβάλλει, καὶ πλάγιος ἵσταται, 30 καὶ γεφυροῖ τὸ κενόν, καὶ κατ' αὐτοῦ βαίνοντες εἰς τὸ ἀντιπέρα ἴασι καὶ ἀποδιδράσκουσι, πρότερον μέντοι καὶ ἐκεῖνον ἀνασώσαντες. Ὁ δὲ τῆς σωτηρίας τρόπος οὗτός ἐστιν·

ἄνωθέν τις τὸν πόδα προτείνει, καὶ ἐκείνῳ παρέχει τὴν προβοσκίδα περιπλέξαι· οἱ δὲ ἄλλοι φρύγανα ἐμβάλλουσι καὶ ξύλα ὤκιστα, ὧν ἐπιβαίνων, εἰλημμένος τοῦ ποδὸς μάλα ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς, ἀνασπᾶται ῥᾷστα.

Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἰνδοῖς ἄρουρα, καὶ κέκληται Φαλάκρα· τὸ δὲ αἴτιον τοῦ ὀνόματος, ὁ γευσάμενος τῆς ἐνταῦθα γενομένης πόας, καὶ τὰς τρίχας ἀποβάλλει καὶ τὰ κέρατα. Οὐκοῦν οἱ ἐλέφαντες ἑκόντες εἶναι οὐ προςίασι τῇ ἀρούρᾳ, ἀλλ' ἀποστρέφονται πλησίον γενόμενοι, πᾶν τὸ βλάπτον φεύγοντες ὡς ἄνθρωποι φρόνιμοι οἱ ἐλέφαντες.

De regione Phalacra ab elephantis vitata.

XVI.

De spongiae natura ejusque comite.

Τὴν σπογγιὰν ἰθύνει βραχὺ ζῷον, οὐ καρκίνῳ τὴν ἰδέαν παραπλήσιον, ἀλλὰ ἀράχνῃ μᾶλλον. Οὐ γὰρ ἄψυχον οὐδὲ αἵματος ἄμοιρον ἡ σπογγιὰ κύημά ἐστι θαλάττης, καὶ πέφυκεν εἶναι ζῷον, καὶ ταῖς πέτραις προςφύεται, ὥςπερ οὖν καὶ ἕτερα, ἔχει δέ τινα κίνησιν ἰδίαν, δεῖται δέ, ὡς ἂν εἴποις, τοῦ ὑπομνήσοντος αὐτὴν ὅτι ἔμψυχός ἐστιν. Ἀτρεμοῦσα γὰρ ὡς ὑπό τινος συμφυοῦς μανότητος καὶ ἡσυχάζουσα, τοῖς τρήμασιν αὐτῆς ὅταν προςπέσῃ τι, ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ ἀραχνώδους ζῴου νύττεται, καὶ συλλαμβάνει τὸ ἐμπεσόν, καὶ τροφὴν ἴσχει. Ὅταν δὲ ἄνθρωπος προςίῃ ἐπ' ἐκτομῇ αὐτῆς, ἐκκεντουμένη ὑπὸ τοῦ ζῴου τοῦ συντρόφου φρίττει, καὶ ἑαυτὴν συστρέφει, καὶ αἰτία πόνου τε καὶ καμάτου γίνεται τῷ θηρατῇ ναὶ μὰ Δία πολλοῦ.

XVII.

De elephantorum castitate, aliisque virtutibus.

Εἴρηται μὲν οὖν ἡμῖν ἐλεφάντων πέρι ἰδίᾳ, τὰ δὲ καὶ εἰρήσεται οὑτωσί. Κρατοῦσι μὲν βίου, σωφροσύνης δὲ ὅπως μετειλήχασιν, εἰπεῖν πρεπωδέστατον. Οὐ γὰρ ὡς ὑβρίζοντες, οὐδὲ ὡς λάγνοι ἐπὶ τὴν ὁμιλίαν τὴν πρὸς τὴν θήλειαν ἔρχονται, ἀλλ' ὥςπερ οὖν οἱ γένους διαδοχῆς δεόμενοι, καὶ παιδοσποροῦντες, ἵνα μὴ αὐτοῖς ἐπιλίπῃ ἡ ἐπιγονὴ ἡ ἐξ ἀλλήλων, ἐάσωσι δὲ σπέρμα. Ἅπαξ γοῦν ἐν τῷ βίῳ τῷ σφετέρῳ μνημονεύουσιν ἀφροδίτης, ὅταν ἡ θήλεια ὑπομένῃ καὶ

---

24 F. τὰ μὲν οὖν.
24 F. νὴ Δία.
25 βίᾳ. Pauw.

αὐτή· εἶτα ἐμπλήσας ἕκαστος τὴν σύννομον, τὸ ἐντεῦθεν ἐπὶ τούτοις οὐκ οἶδεν αὐτήν. Συμπλέκονται δὲ οὐκ ἀνέδην, οὐδὲ ἐν τῇ τῶν ἄλλων ὄψει, ἀλλ' ἀναχωρήσαντες, καὶ ἑαυτῶν προβάλλονται ἢ δένδρα δασέα ἢ ὕλην τινὰ συμφυῆ ἢ χῶρον κοῖλον καὶ βαθύν, τοῦ λαθεῖν αὐτοῖς παρέχοντα ἀφθονίαν. Ὡς μὲν οὖν εἰσι δίκαιοι ἄνω εἶπον, καὶ τὸ ἀνδρεῖον αὐτῶν καὶ τοῦτο ἤδη λέλεκται· καὶ τὸ σῶφρον δὲ ἀπολέλεκται τανῦν ταῦτα. Ἀλλὰ καὶ τὸ μισοπόνηρον ὅτῳ σχολὴ μανθάνειν, οὗτος ὑπέχων τὰ ὦτα ἀκουέτω. Ἐλέφαντι ἡμέρῳ πωλευτὴς ἦν, καὶ εἶχε γυναῖκα ἀφηλικεστέραν μέν, πλουσίαν δέ. Οὐκοῦν ἑτέρας ἐρῶν, καὶ τὰ τῆς συνοικούσης σπεύδων ἐκείνῃ γίνεσθαι, ταύτην μὲν ἀποπνίγει, καὶ τῆς τοῦ ἐλέφαντος φάτνης κατορύττει πλησίον ὁ θερμόβουλος ἄνθρωπος, ἄγεται δὲ τὴν ἄλλην. Ἐνταῦθα οὖν ὁ ἐλέφας τῇ προβοσκίδι λαβόμενος τὴν νεωστὶ ἀφιγμένην ἄγει τῆς νεκρᾶς πλησίον, καὶ τοῖς κέρασιν ἀνορύξας καὶ γυμνώσας τὸ σῶμα, ἃ εἰπεῖν οὐκ ἠδύνατο, ταῦτα ἐπεδείκνυε δι' αὐτῶν τῶν ἔργων, τὴν γυναῖκα τὸν τρόπον τοῦ γήμαντος αὐτὴν ἐκδιδάσκων ὁ μισοπόνηρος ἐλέφας.

XVIII. De cagraulibus.

Ἐγγραύλεις, οἱ δὲ ἐγκρασιχόλους καλοῦσιν αὐτάς, προσακήκοά γε μὴν καὶ τρίτον ὄνομα αὐτῶν, εἰσὶ γάρ οἳ καὶ λυκοστόμους αὐτὰς ὀνομάζουσιν· ἔστι δὲ μικρὰ ἰχθύδια, καὶ πολύγονα φύσει, λευκότατα [δὲ] ἰδεῖν. Ἐσθίουσί γε μὴν μάλιστα οἱ ἀγελαῖοι τῶν ἰχθύων αὐτά· δείσαντα μὴν συνθεῖ εἰς ἄλληλα, καὶ ἐχόμενον τοῦ πλησίον ἕκαστον τῇ σφίγξει τὸ ῥᾳδίως ἐπιβουλεύεσθαι διαπέφευγεν. Τοσαύτη [δὲ] ἄρα αὐτῶν ἡ ἕνωσις γίνεται συνδραμόντων, ὡς καὶ πορθμίδας ἐπιθεούσας μὴ διασχίζειν αὐτά, καὶ μέντοι καὶ κώπην ἢ κοντὸν εἴ τις αὐτῶν διεῖραι θελήσειεν, τὰ δὲ οὐ διαξαίνεται, ἀλλὰ ἔχεται ἀλλήλων ὡς συνυφασμένα. Καθεὶς δὲ τὴν χεῖρα ὡς ἐκ σωροῦ πυρῶν ἢ κυάμων λάβοι ἄν, βιαίως ἀποσπάσας, ὡς καὶ διασπᾶσθαι πολλάκις, καὶ τὰ μὲν ἡμίτομα τῶν ἰχθυ-

8 F. τανῦν ταύτῃ. 24 μὴν] οὖν. Schn.
24 ἀγελεῖς. b. F. ἀγενεῖς.

δίων λαμβάνεσθαι, τὰ δὲ ἀπολείπεσθαι. Καὶ γὰρ ἐν τῷ πλήθει τὸ [μὲν] οὐραῖον καθέξεις, μένει δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ἡ κεφαλή· ἢ κεφαλὴν κομιεῖς οἴκαδε σὺν τοῖς ἄλλοις, μένει δὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ τὸ λοιπόν. Καλεῖται δὲ αὐτῶν ἡ πυκνή τε καὶ συνεχὴς νῆξις βόλος, καὶ πεντήκοντα ἁλιάδας πολλάκις ἐπλήρωσεν εἷς βόλος, ὥς φησιν ὁ θαλαττουργός.

XIX. Historia de suibus a praedonibus abactis.

Ἡ ὗς γνωρίζει τοῦ συβώτου τὴν φωνήν, καὶ ὑπακούει καλοῦντος, κἂν ᾖ πλανηθεῖσα· πλησίον δὲ τούτου τὸ μαρτύριον. Τῇ γῇ τῇ Τυῤῥηνίδι κακοῦργοι ναῦν λῄστειραν προςέσχον, καὶ προςελθόντες αὐλίῳ περιτυγχάνουσι, καὶ ἦν συβωτῶν τὸ αὔλιον, καὶ εἶχε πολλὰς ὗς· ταύτας οὖν συλλαβόντες εἰς τὴν ναῦν ἐνέβαλον, καὶ ἀπολύσαντες τὰ πείσματα εἴχοντο τοῦ πλοῦ. Οἱ τοίνυν συβῶται παρόντων μὲν τῶν ληστῶν ἡσύχαζον, ἐπεὶ δὲ ἔτυχον τῆς γῆς ἀποσαλεύσαντες, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, ἐνταῦθά τοι τὰς σῦς τῇ συνήθει βοῇ ὀπίσω καὶ παρὰ σφᾶς ἀπεκάλουν οἱ συβῶται. Αἱ δὲ ὡς ἤκουσαν, ἐπὶ θάτερα τοῦ πλοίου ἑαυτὰς συνώσασαι ἀνέτρεψαν αὐτό. Καὶ οἱ μὲν κακοῦργοι παραχρῆμα διεφθάρησαν, αἱ δὲ ὗς παρὰ τοὺς ἑαυτῶν δεσπότας ἀπενήξαντο.

XX. Historia de poena moechae a ciconia inflicta.

Ζηλότυπον δὲ εἶναι καὶ τὸν πελαργόν φασιν. Ἐν γοῦν Κράννωνι τῆς Θετταλίας Ἀλκινόην ὄνομα γυναῖκα ὡραίαν ὁ γήμας, ἀπολιπὼν οἴκοι εἴς τινα ἐστείλατο ἀποδημίαν. Ἡ τοίνυν Ἀλκινόη ὡμίλει τῶν θεραπόντων τινί· τοῦτο συνιδὼν ὁ πελαργὸς ὁ οἰκέτης οὐχ ὑπέμεινεν, ἀλλὰ ἐτιμώρησε τῷ δεσπότῃ· προςπηδῶν γοῦν ἐπήρωσε τῆς ἀνθρώπου τὴν ὄψιν. Ἀνωτάτω μὲν ἐμνήσθην πορφυρίωνος ζηλοτυπίαν, εἶτα κυνὸς τοιούτου, νῦν γε μὴν πελαργοῦ τὰ ἴσα ἐκείνοις εἰς νοσοῦντα γάμον.

XXI. De colore ovium potu mutato.

Μεταβάλλει δὲ τὰς χρόας τὰ πρόβατα ἐκ τῆς περὶ τὸ πόμα ἀλλαγῆς, κατὰ τὴν τῶν ποταμῶν ἰδιότητα· ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ἀπαντᾷ τοῦτο αὐτοῖς, ὁ τῆς μίξεως

10 F. προελθόντες.

καιρός ἐστιν. Γίνεται οὖν καὶ ἐκ λευκῶν μέλανα, καὶ ἔμπαλιν τρέπει τὴν χρόαν. Φιλεῖ δέ πως ταῦτα γίνεσθαι περί τε τὸν ἐν Ἀντανδρίᾳ ποταμόν, καὶ τὸν ἐν Θρᾴκῃ, οὗ τὸ ὄνομα ἐροῦσιν οἱ πάροικοι Θρᾷκες· ὁ δὲ ἐν Τροίᾳ Σκάμανδρος, ἐπεὶ ξανθὰς ἀποφαίνει πινούσας τὰς ὄϊς, πρὸς τῷ 5 Σκαμάνδρῳ τῷ ἐξαρχῆς ἄλλο ὄνομα ἡ τῶν προβάτων ἐπίκτητος χρόα ἔθετο αὐτῷ τὸ Ξάνθον.

XXII. *Historia de ciconia mulieri gratiam referente.*

Χάριτος δὲ ἀπομνησθῆναι τὰ ζῷα καὶ κατὰ τοῦτο ἀγαθά. Ἐν Τάραντι γίνεται γυνὴ τά τε ἄλλα σπουδῆς ἀξία, καὶ οὖν καὶ σώφρων πρὸς τὸν ἄνδρα· Ἡρακληῒς ὄνομα 10 αὐτῇ· περιεῖπε μὲν οὖν ζῶντα τὸν γεγαμηκότα εὖ μάλα κηδεμονικῶς, ἐπεὶ δὲ τὸν βίον οὗτος κατέστρεψεν, τὰς ἀστυκὰς ἡ προειρημένη γυνὴ μισεῖ διατριβὰς καὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ τὸν ἄνδρα νεκρὸν ἐθεάσατο, καὶ ὡς εἶχε λύπης ἐς τοὺς τάφους μετοικίζεται· καὶ τοῖς ἠρίοις τοῦ ποτε ἀνδρὸς τλη- 15 μόνως παρέβαλε καὶ παρέμεινε, πιστὴν ἑαυτὴν καὶ σώφρονα τῷ κατὰ γῆς ὄντι ἀποφαίνουσα. Καί ποτε ἦν ὥρα θέρειος, καὶ πελαργῶν ἔτι νεοττῶν πρόπειραν τῆς ἑαυτῶν πτήσεως λαμβανόντων, εἷς ὁ μάλιστα νεαρός, ἀκρατὴς ἔτι τῶν ταρσῶν ὧν κατώλισθεν, καὶ τοῖν σκελοῖν συντρίβει τὸ ἕτερον. 20 Ἡ τοίνυν Ἡρακληῒς θεασαμένη τὸ πτῶμα καὶ τοῦ ποδὸς τὸ πάθος καταμαθοῦσα, οἰκτείρει τὸν νεοττόν, καὶ ἀναλαβοῦσα σὺν πολλῇ τῇ φειδοῖ κατειλεῖ τὴν πληγήν, καὶ θεραπεύει καταιονήμασι καὶ ἐπιπλάσμασι, καὶ τροφὴν προσέφερεν, καὶ ποτὸν ὤρεγεν, χρόνῳ δὲ τῷ εἰκότι ῥωσθέντα καὶ 25 φύσαντα τὰ ὠκύπτερα ἐλεύθερον εἶναι μεθῆκεν. Ὁ δὲ εἰδὼς ἐννοίᾳ τινὶ φυσικῇ καὶ θαυμαστῇ ὀφείλων ζωάγρια, ᾤχετο ἀπιών. Εἶτα ἐνιαυτοῦ διελθόντος, ἡ μὲν ἔτυχεν ἦρος ὑπολάμποντος ἐν ἡλίῳ θερομένη, ὁ δὲ πελαργός, ὁ ἰαθεὶς ὑπ' αὐτῆς, ἰδὼν τὴν εὐεργέτιν ὑφῆκε τῆς τῶν πτερῶν ὁρμῆς, 30 καὶ ἑαυτὸν χθαμαλωτέρᾳ τῇ πτήσει κατάγων πλησίον γίνεται, καὶ χανὼν ἀνεμεῖ λίθον εἰς τὸν τῆς Ἡρακληΐδος κόλπον, καὶ ἀναπετασθεὶς ἐπὶ τοῦ τέγους ἑαυτὸν ἐκάθισεν. Ἡ δὲ

33 ἀναπτάς. T. Hemsterh.

τὰ πρῶτα ὡς εἰκὸς ἐθαύμασέ τε, καὶ ἐκταραχθεῖσα ἠπόρει τί εἴη τὸ πραχθὲν συμβαλεῖν οὐκ ἔχουσα. Τὴν δ' οὖν λίθον ἔνδον ποι κατέθετο, εἶτα νύκτωρ διυπνισθεῖσα ὁρᾷ αὐγήν τινα καὶ αἴγλην ἀφιεῖσαν, καὶ κατελάμπετο ὁ οἶκος, ὡς
5 εἰςκομισθείσης δᾳδός· τοσοῦτον ἄρα ἐκ τῆς βώλου τὸ σέλας ἀνῄει τε καὶ ἐτίκτετο, καὶ ἦν μέγα τίμιος· συλλαβοῦσα δὲ τὸν πελαργὸν καὶ ἐπαφωμένη, κατενόησε τὴν ἐκ τῆς πληγῆς οὐλήν, καὶ ἐγνώρισε τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι, τὸν ὑπ' αὐτῆς οἴκτου τε καὶ θεραπείας τετυχηκότα.

XXIII. De astaco.

10 Ἀστακὸν εἰ λάβοις καὶ πορρωτάτω κομίσαις, σημεῖον καταλιπὼν ἔνθεν αὐτὸν τεθήρακας, εὑρήσεις τὸν αὐτὸν ἐνταῦθα, ὅθεν καὶ συνείληπται· λέγω δέ, εἰ παρὰ τὴν θάλατταν κομίσας εἶτα καταθεῖο αὐτόν που πλησίον, ὡς ἑρπύσαι δυνηθῆναι ἐς τὴν θάλατταν.

XXIV. De ave quadam musica et rapace.

15 Ἀγρεὺς τὸ ὄνομα, τὴν φύσιν πτηνός, τὸ γένος κοσσύφων φράτωρ καὶ συγγενής, μέλας τὴν χρόαν, μουσικὸς τὴν γλῶτταν. Κέκληται δὲ ἀγρεὺς καὶ δικαίως· τῷ γάρ τοι μέλει τῶν ἄλλων ὀρνέων αἱρεῖ τὰ ἁπαλὰ προςπετόμενα τῇ τῆς εὐμουσίας θέλξει. Εἰδὼς οὖν τὸ συμφυὲς αὐτῷ πλεονέ-
20 κτημα, ἔοικε χρῆσθαι τῷ παρὰ τῆς φύσεως δώρῳ καὶ εἰς ἡδονὴν ἅμα καὶ τροφήν· ἀκούων μὲν γὰρ ἑαυτοῦ εὐφραίνεται, θηρῶν δὲ τὰ προςιόντα ἐμπίπλαται. Τοῦτον εἴ τίς ποτε ἐθήρασε καὶ ἐν οἰκίσκῳ καθεῖρξεν, οὐδὲν αὐτῷ πλέον τὸ τῆς σπουδῆς· ἔχει γὰρ ἄφωνον ὄρνιν, ὥςπερ οὖν τὸν θηράσαντα
25 ὑπὲρ τῆς δουλείας ἀμυνόμενον τῇ σιωπῇ.

XXV. De trochili cum crocodilo familiaritate.

Ἀνωτέρω εἶπον, ἣν οἱ τροχίλοι κατατίθενται εἰς τοὺς κροκοδείλους εὐεργεσίαν, τὴν ἐκ τῶν βδελλῶν, ὥςπερ ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις μέμνηται καὶ Ἡρόδοτος λόγοις· ὃ δὲ οὐκ εἶπον εἰδὼς εἰρήσεται νῦν, ἵνα καὶ ἄλλος μάθῃ. Ὁ μὲν τροχίλος
30 ὄρνις ἐστὶ τῶν ἑλείων εἷς, καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν ἀλᾶται, καὶ ὅ τι ἂν τύχῃ παρεκλέγων βόσκεται, τρέφει δὲ αὐτὸν καὶ ὁ κροκόδειλος οἷς εἶπον· καὶ ἐκεῖνος αὐτὸν

18 ἁπαλὰ] πολλά. m.

ἀμείβεται, καθεύδοντος προμηθῶς ἔχων, καὶ ὑπεραγρυπνῶν αὐτοῦ. Κειμένῳ μὲν γὰρ καὶ ὑπερυπνώττοντι ἐπιβουλεύει ὁ ἰχνεύμων, καὶ ἐμφὺς τῇ δέρῃ πολλάκις ἀπέπνιξεν αὐτόν· ἀλλ' ὅ γε τροχίλος βοᾷ, καὶ παίει κατὰ τῆς ῥινὸς αὐτόν, καὶ ἀνίστησι, καὶ πρὸς τὸν ἐχθρὸν ὑποθήγει. Εἰ μὲν οὖν χρὴ τὸν 5 ὄρνιν ἐπαινεῖν οὕτως ἔχοντα φροντιστικῶς ζῴου παμβόρου καὶ ἀδηφάγου, εἰσόμεθα, τὸ δ' οὖν ἴδιον τῶνδε τῶν ζῴων εἶπον.

XXVI. De pastinacae aculeo.

Ἡ τρυγών, οὔ φημι νῦν τὴν ὑπαέριον, ἀλλὰ τὴν ἐν τῇ θαλάττῃ, ὅτε βούλεται, νήχεται, καὶ αὖ πάλιν ἀρθεῖσα 10 πέτεται. Ἔχει δὲ κέντρον οὗ καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην θανατηφόρον. Τὸ μὲν οὖν κεντεῖν καὶ ζῷα ἄλογα καὶ ἀνθρώπους, καὶ παραχρῆμα ἀπολλύναι οὕτως, οὔπω παράδοξόν ἐστιν· ὃ δὲ ἄξιον ἐκπεπλῆχθαι, τοῦτο εἰρήσεται. Δένδρῳ τῷ μεγίστῳ καὶ πάνυ εὐθαλεῖ καὶ εὐερνεῖ καὶ λίαν 15 τεθηλότι τὴν χλόην εἰ προσαγάγοις τὸ κέντρον, καὶ νύξεις τὸ δένδρον, μετὰ μικρὸν ἐκβάλλει τὰ φύλλα· καὶ ἐκείνων καταρρεόντων ἐς τὴν γῆν τὸ πᾶν πρέμνον αὐαίνεται, καὶ ἔοικεν ἡλιοβλήτῳ ὑπ' αὐχμοῦ βιαίου ξηρῷ γεγενημένῳ.

XXVII. Nonnulla de elephantis.

Τίκτεται ἐλέφας κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐκπηδῶν, τὸ δὲ 20 μέγεθός ἐστι τοῦ τικτομένου κατὰ δέλφακα τὴν μεγίστην. Μιᾷ δὲ μητρὶ πλείω ἐλεφαντίσκια ἕπεται, φασίν. Εἰ δὲ βούλοιο τῶν βρεφῶν νεογόνων ὄντων προσάψασθαι, αἱ μητέρες οὐδὲν ἀγανακτοῦσιν, ἀλλὰ ἐῶσι. Συνιᾶσι γάρ, ὅτι μήτε ἐπὶ λύμῃ τις ἐπιψαύει αὐτῶν, μήτε ἐπὶ κολάσει, ἀλλὰ φι- 25 λοφρονούμενοι πάντες καὶ κολακεύοντες· ἐπεὶ τίς ἂν τὸ τηλικοῦτον βλάψειεν; Ὅταν δὲ θηρώμενοι ἐμπέσωσιν ἐς τὴν τάφρον, καὶ ἴδωσιν, ὅτι λοιπὸν ἄφυκτα αὐτοῖς ἐστι, τοῦ μὲν τέως θυμοῦ τοῦ σὺν τῇ ἐλευθερίᾳ λήθην λαμβάνουσι, καὶ ὀρεγόντων σιτία ἑτοίμως προσίενται, καὶ ὕδωρ προτεινόντων 30 πίνουσι, καὶ οἶνον ἐγχεόντων ἐς τὰς προβοσκίδας, οἱ δὲ τὴν φιλοτησίαν οὐκ ἀναίνονται.

---

2 F. ὑπερ— repetitum ex superioribus.

17 οὐ μετὰ μακρὸν. b. c.

XXVIII. De pisce sacro.

Τὸν ἰχθὺν τὸν ἔλλοπα ἱερὸν ἰχθὺν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κληθῆναι νομίζουσι. Λέγει δὲ λόγος τις σπάνιον μὲν αὐτὸν εἶναι, ἐν δὲ τῷ κατὰ Παμφυλίαν πελάγει θηρᾶσθαι, γλίσχρως δὲ καὶ ἐκεῖθι. Ἐὰν δὲ ἁλῷ, στεφάνοις μὲν αὐτοὶ σφᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ 5 τῆς εὐερμίας ἀγλαΐζουσι, στεφανοῦσι δὲ καὶ τὰς ἁλιάδας, καὶ καταίρουσι κρότῳ τε καὶ αὐλοῖς τὸ θήραμα μαρτυρόμενοι. Οἱ δὲ οὐ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν ἀνθίαν νομίζουσιν ἱερόν· τὸ δὲ αἴτιον, ἔνθα ἂν ὅδε φανῇ τῆς θαλάττης, ἀνάγκη δήπου τὸν χῶρον ἄθηρον εἶναι, σπονδὰς δὲ ἰχθύσι καὶ πᾶν ὅσον 10 ὑδροθηρικόν, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἰχθύες θαῤῥοῦντες ἀποτίκτουσι. Φύσεως δὲ ἀπόῤῥητα ἐλέγχειν οὐκ ἐμόν, καὶ εἰκότως· ἐπεὶ καὶ ἀλεκτρυόνα δέδοικε λέων, καὶ τὸν αὐτὸν βασιλίσκος, καὶ μέντοι καὶ ὗν ὁ ἐλέφας· τὰς δὲ αἰτίας ὅσοι σχολὴν ἄγουσι πολλὴν ζητοῦντες, τοῦ μὲν χρόνου καταφρονήσουσιν, 15 οὐ μὴν εἰς τέλος ἀφίξονται τῆς σπουδῆς.

Οἱ μύες εἰσὶ μὲν καὶ ἄλλως πολύγονον ζῷον, καὶ ἀθρόᾳ τῇ ὠδῖνι πολλὰ τίκτουσιν· εἰ δέ πως καὶ ἁλὸς γευσάμενοι τύχοιεν, ἐνταῦθα δήπου καὶ πάμπολλα ἀποκυΐσκουσιν, καὶ πλείω τῆς συνηθείας πολλῷ. Οἱ δὲ κροκόδειλοι, ὅταν τέκωσι, τὸ γνήσιον καὶ νόθον τόνδε τὸν τρόπον ἐλέγχουσιν· ἐάν τι παραχρῆμα ἐκγλυφεὶς ἁρπάσῃ, τελεῖ τὸ λοιπὸν εἰς τὸ γένος, καὶ φιλεῖται τοῖς γειναμένοις, καὶ πεπίστευται κροκοδείλων εἶναι, καὶ ἠρίθμηται· ἐὰν δὲ ἐλινύσῃ καὶ βλακεύσῃ καὶ μὴ λάβῃ ποθὲν ἢ μυῖαν ἢ σέρφον ἢ ἔντερον γῆς ἢ σαῦρον τῶν νεαρῶν, διέσπασεν αὐτὸν ὁ πατὴρ ὡς ἀδόκιμόν τε καὶ κίβδηλον καὶ προςήκοντά οἱ οὐδέν. Καὶ δοκοῦσιν, ὡς οἶδε οἱ θῆρες, καὶ οἱ ἀετοὶ βασανίζοντες καὶ ἐκεῖνοι τὰ γνήσια τῇ ἀκτῖνι τοῦ ἡλίου, κρίσει φιλεῖν τὰ ἔγγονα καὶ οὐ πάθει.

III. De murium fecunditate, deque crocodilis et aquilis pullorum suorum ingenuitatem explorantibus.

5 Ἀκούω δὲ τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος, οὓς ἂν ἰοφόρους τις εἴποι καλῶν ὀρθῶς, ἔχειν οἱονεὶ χιτῶνας περικειμένους ἄγαν λεπτοὺς καὶ ὑμέσι παραπλησίους, ὑφ' ὧν περιαμπέχονται· ὅταν οὖν ἐμφύσῃ τινὶ τὸ στόμα ἡ ἀσπίς, στρέφεσθαι μέν φασι τὰ ὑμένια, ἐκχεῖσθαι δὲ τὸν ἰόν, καὶ πάλιν συν-
20 τρέχειν ἐκεῖνα καὶ ἑνοῦσθαι. Τοῦ γε μὴν σκορπίου τὸ κέντρον ἔχειν τινὰ κολπώδη διπλόην, ὑπὸ τῆς ἄγαν λεπτότητος οὐ πάντῃ σύνοπτον· καὶ εἶναι μὲν τὸ φάρμακον καὶ τίκτεσθαι λέγουσιν ἐνταῦθα, ἅμα δὲ τῇ κρούσει προϊέναι διὰ τοῦ κέντρου καὶ ἐκρεῖν· ὀπὴν δὲ εἶναι δι' ἧς ἔξεισιν, οὐδὲ ταύτην
25 ὄψει θεωρητήν· ἀνθρώπου δὲ σιάλῳ καταπτύοντος ἀμβλύνεσθαι τὸ κέντρον καὶ μαλακιεῖν καὶ ἐς τὴν πληγὴν ἀδύνατον γίνεσθαι.

IV. De dentibus aspidis, deque aculeo scorpii.

Ἡ κύων εἰ καὶ πολλὰ τίκτει σκυλάκια, ἀλλὰ γοῦν τὸ πρῶτον τῆς μητρὸς προελθὸν καὶ ἐκείνης τῆς ὠδῖνος πρεσβύ-
30 τατον ὂν κατηγορεῖ τὸν πατέρα· ἐκείνῳ γοῦν ὁμοιότατον τίκτεται πάντως· τὰ δὲ ἄλλα, ὡς ἂν τύχοι. Ἔοικε δὲ φιλοσοφεῖν ἐν τῷδε ἡ φύσις, προτιμῶσα τοῦ ὑποδεχομένου τὸ σπεῖρον.

V. De catulis.

---

26 μαλκιῆν. Buttm. 29 διελθόν. M. m. F. προδιελθόν.

LIBER NONUS.

I.
De leonum erga parentes pietate.

῾Ο λέων ἤδη προήκων τὴν ἡλικίαν, καὶ γήρᾳ βαρὺς γεγενημένος, θηρᾶν μὲν ἥκιστός ἐστιν, ἀσμένως δὲ ἀναπαύεται ἐν ταῖς ὑπάντροις ἢ λοχμώδεσι καταδρομαῖς, καὶ τῶν θηρίων οὐδὲ τοῖς ἀσθενεστάτοις ἐπιθαῤῥεῖ, τόν τε αὑτοῦ χρόνον ὑφορώμενος, καὶ τὸ τοῦ σώματος ἐννοῶν ἀσθενές. 5 Οἱ δὲ ἐξ αὐτοῦ γεγενημένοι θαῤῥοῦντες τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ καὶ τῇ ῥώμῃ τῇ συμφυεῖ, προΐασι μὲν ἐπὶ θήραν, ἐπάγονται δὲ καὶ τὸν ἤδη γέροντα, ὠθοῦντες αὐτόν· εἶτα ἐπὶ μέσης τῆς ὁδοῦ ἧς ἐλθεῖν δεῖ καταλιπόντες, ἔχονται τῆς ἄγρας αὐτοί, καὶ τυχόντες τοσούτων ὅσα ἀποχρήσει καὶ αὐτοῖς καὶ 10 τῷ γεγεννηκότι σφᾶς, βρυχησάμενοι γενναῖόν τε καὶ διάτορον καλοῦσι τὸν πατέρα, ὡς δαιτυμόνα ἑστιάτορες, ἐπὶ θοίνην οἱ νέοι τὸν γεγηρακότα, τὸν πατέρα οἱ παῖδες. ῾Ο δὲ ἡσυχῇ καὶ βάδην καὶ οἷον ἕρπων ἔρχεται, καὶ περιβαλὼν τοὺς παῖδας, καὶ τῇ γλώττῃ μικρὰ ὑποσήνας, ὥσπερ οὖν 15 ἐπαινῶν τῆς εὐθηρίας, ἔχεται τοῦ δείπνου, καὶ σὺν τοῖς υἱέσιν ἑστιᾶται. Καὶ Σόλων μὲν τοῖς λέουσι ταῦτα οὐ κελεύει, νομοθετῶν τρέφειν τοὺς πατέρας ἐπάναγκες, διδάσκει δὲ ἡ φύσις, ᾗ νόμων ἀνθρωπικῶν μέλει οὐδέν, γίνεται δὲ ἄτρεπτος αὕτη νόμος. 20

II.
De aquilae pennis.

Τὸν αἰετὸν τὸν τῶν ὀρνίθων βασιλέα οὐ μόνον παρόντα καὶ ζῶντα δέδοικε τὰ ὄρνεα καὶ καταπτήσσει φανέντος, ἀλλὰ καὶ τὰ πτερὰ ἐκείνου ἐάν τις τοῖς τῶν ἄλλων συναναμίξῃ, τὰ μὲν τοῦ ἀετοῦ μένει ὁλόκληρα καὶ ἀνεπιβούλευτα, τὰ δὲ ἕτερα κατασήπεται, τὴν πρὸς ἐκεῖνα κοινωνίαν οὐ 25 φέροντα.

---

6 γεγεννημένοι. Schn.

III. De murium foecunditate, deque crocodilis et aquilis pullorum suorum ingenuitatem explorantibus.

Οἱ μύες εἰσὶ μὲν καὶ ἄλλως πολύγονον ζῷον, καὶ ἀθρόᾳ τῇ ὠδῖνι πολλὰ τίκτουσιν· εἰ δέ πως καὶ ἁλὸς γευσάμενοι τύχοιεν, ἐνταῦθα δήπου καὶ πάμπολλα ἀποκυΐσκουσιν, καὶ πλείω τῆς συνηθείας πολλῷ. Οἱ δὲ κροκόδειλοι, ὅταν τέ-5 κωσι, τὸ γνήσιον καὶ νόθον τόνδε τὸν τρόπον ἐλέγχουσιν· ἐάν τι παραχρῆμα ἐκγλυφεὶς ἁρπάσῃ, τελεῖ τὸ λοιπὸν εἰς τὸ γένος, καὶ φιλεῖται τοῖς γειναμένοις, καὶ πεπίστευται κροκοδείλων εἷς εἶναι, καὶ ἠρίθμηται· ἐὰν δὲ ἐλινύσῃ καὶ βλακεύσῃ καὶ μὴ λάβῃ ποθὲν ἢ μυῖαν ἢ σέρφον ἢ ἔντερον γῆς ἢ 10 σαῦρον τῶν νεαρῶν, διέσπασεν αὐτὸν ὁ πατὴρ ὡς ἀδόκιμόν τε καὶ κίβδηλον καὶ προσήκοντά οἱ οὐδέν. Καὶ δοκοῦσιν, ὡς οἵδε οἱ θῆρες, καὶ οἱ ἀετοὶ βασανίζοντες καὶ ἐκεῖνοι τὰ γνήσια τῇ ἀκτῖνι τοῦ ἡλίου, κρίσει φιλεῖν τὰ ἔγγονα καὶ οὐ πάθει.

IV. De dentibus aspidis, deque aculeo scorpii.

15 Ἀκούω δὲ τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος, οὓς ἂν ἰοφόρους τις εἴποι καλῶν ὀρθῶς, ἔχειν οἱονεὶ χιτῶνας περικειμένους ἄγαν λεπτοὺς καὶ ὑμέσι παραπλησίους, ὑφ' ὧν περιαμπέχονται· ὅταν οὖν ἐμφύσῃ τινὶ τὸ στόμα ἡ ἀσπίς, στρέφεσθαι μέν φασι τὰ ὑμένια, ἐκχεῖσθαι δὲ τὸν ἰόν, καὶ πάλιν συν-20 τρέχειν ἐκεῖνα καὶ ἑνοῦσθαι. Τοῦ γε μὴν σκορπίου τὸ κέντρον ἔχειν τινὰ κολπώδη διπλόην, ὑπὸ τῆς ἄγαν λεπτότητος οὐ πάντῃ σύνοπτον· καὶ εἶναι μὲν τὸ φάρμακον καὶ τίκτεσθαι λέγουσιν ἐνταῦθα, ἅμα δὲ τῇ κρούσει προϊέναι διὰ τοῦ κέντρου καὶ ἐκρεῖν· ὀπὴν δὲ εἶναι δι' ἧς ἔξεισιν, οὐδὲ ταύτην 25 ὄψει θεωρητήν· ἀνθρώπου δὲ σιάλῳ καταπτύοντος ἀμβλύνεσθαι τὸ κέντρον καὶ μαλακιεῖν καὶ ἐς τὴν πληγὴν ἀδύνατον γίνεσθαι.

V. De catulis.

Ἡ κύων εἰ καὶ πολλὰ τίκτει σκυλάκια, ἀλλὰ γοῦν τὸ πρῶτον τῆς μητρὸς προελθὸν καὶ ἐκείνης τῆς ὠδῖνος πρεσβύ-30 τατον ὂν κατηγορεῖ τὸν πατέρα· ἐκείνῳ γοῦν ὁμοιότατον τίκτεται πάντως· τὰ δὲ ἄλλα, ὡς ἂν τύχοι. Ἔοικε δὲ φιλοσοφεῖν ἐν τῷδε ἡ φύσις, προτιμῶσα τοῦ ὑποδεχομένου τὸ σπεῖρον.

---

26 μαλκιῆν. Buttm. 29 διελθόν. M. m. F. προδιελθόν.

VI. De testaceis luna decrescente minus plenis.

Τῶν ὀστρακονώτων [τε] καὶ ὀστρακοδέρμων καὶ τοῦτο ἴδιον· κενώτερά πως ταῦτα καὶ κουφότερα ὑπολη γούσης τῆς σελήνης φιλεῖ γίνεσθαι· καὶ τῶν μὲν ὀστρακονώτων ἐλέγχουσιν, ὃ λέγω, πορφύραι καὶ κήρυκες καὶ σφόνδυλοι, καὶ τὰ τούτοις ὁμοφυῆ· τῶν δὲ ἑτέρων πάγουροί τε καὶ κάραβοι καὶ 5 ἀστακοὶ καὶ καρκῖνοι, καὶ εἴτι τούτων συγγενές. Λέγεται δὲ καὶ τῶν ὑποζυγίων τὰ τικτόμενα ληγούσης τῆς σελήνης ἀδυνατώτερα τῶν ἄλλων εἶναι καὶ ἀσθενέστερα· καὶ μέντοι καὶ συμβουλεύουσιν οἱ τούτων ἐπιστήμονες τὰ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τοῦ μηνὸς γεννώμενα μὴ τρέφειν· μὴ γὰρ εἶναι σπου-10 δαῖα αὐτά. Κατὰ τὴν νουμηνίαν δὲ τὰ ζῷα, ὡς πυνθάνομαι, ἢ φθέγγεταί τι τῇ συντρόφῳ φωνῇ ἢ πίπτει· λέων δὲ ἄρα μόνος, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν, οὐθέτερον αὐτοῖν δρᾷ.

VII. De piscium auditu, deque lapillo in eorum capite.

Ἀκοὴν ἀγαθὸν καὶ ὀξύτατον τὸν λάβρακα Ἀριστοτέλης εἶναί φησι, καὶ μέντοι καὶ τὸν χρόμιν καὶ τὴν σάλπην καὶ 15 τὸν κεστρέα. Πυνθάνομαί τε τὸν λάβρακα σαφῶς εἰδέναι, ὅτι [ἄρα] ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λιθίδιόν ἐστι, καὶ χειμῶνος τοῦτο ψυχρότατον γίνεται, καὶ λυπεῖ αὐτὸν ἰσχυρῶς· ταύτῃ τοι καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἀλεαίνειν αὐτόν, καὶ ἐπινοεῖν τῇ ψύξει τῇ ἐκ τοῦ λίθου φάρμακον τοῦτο καὶ 20 μάλα γε ἀντίπαλον. Καὶ χρόμιν δὲ τὸ αὐτὸ ποιεῖν καὶ φάγρον καὶ σκίαιναν πέπυσμαι· ἔχειν γὰρ τὸν ὅμοιον λίθον καὶ ταῦτα.

De parasitis inter pisces.

Παράσιτοι δὲ ἄρα καὶ ἐν ἰχθύων γένει ἦσαν. Ὁ γοῦν φθεὶρ οὕτω λεγόμενος παρατρώγει τῶν τοῦ δελφῖνος θηραμά-25 των· ὁ δὲ ἥδεται αὐτῷ, καὶ ἑκὼν μεταδίδωσιν, ἔνθεν τοι καὶ πιότατόν ἐστιν, ὥςπερ οὖν ἐκ πλουσίας καὶ ἀμφιλαφοῦς ἑστιάσεως ἐμπιπλάμενος. Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μενάνδρου Θήρων μέγα φρονεῖ, ὅτι ῥινῶν ἀνθρώπους φάτνην αὐτοὺς ἐκείνους εἶχεν. Καὶ ὁ Στρουθίας τοιοῦτος. Κλείδημος δὲ ὁ Φιλίππου 30 καὶ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον δεσμῷ κατελάμβανε, Φιλίππῳ χαριζόμενος ἐν τῇ τῆς Μεθώνης πολιορκίᾳ τὸν ἕτερον ἐκκοπέντι. Φιλία δέ, ἐμοὶ δοκεῖν, καὶ συντροφία τῷ φθειρὶ πρὸς

τὸν δελφῖνά ἐστι· κολακεύειν μὲν γὰρ ὡς καὶ ἄλλα κακὰ ἄνθρωπος οἶδεν, τὰ δὲ ἄλογα οὐκ οἶδεν.

VIII. De elephantorum erga pullos amore.

Ἐλέφαντος δὲ ἄρα ἐς τὰ τέκνα καὶ ἐκεῖνο φίλτρον ἰσχυρόν. Οἱ τούτων θηρευταὶ τάφρους ὀρύττουσιν, εἰς ἃς ἐμ-
5 πίπτουσι τὰ ζῷα ταῦτα, καὶ τὰ μὲν ἁλίσκεται, τὰ δὲ ἀναιρεῖται. Καὶ τίς ὁ τρόπος τῆς τοιᾶσδε ταφρεύσεως, καὶ τὸ σχῆμα ὁποῖον, καὶ ὁποῖον τὸ πάθος, καὶ εἴςοδοι ποταπαί, ἀλλαχόθεν εἴσεσθε· ἐκκαλύψων δὲ ἔγωγε καὶ ἐλέγξων τὴν στοργὴν ἔρχομαι. Ἡ μήτηρ θεασαμένη τὸ ἑαυτῆς βρέφος
10 εἰς μίαν τῶν τάφρων ἐμπεσόν, οὔτε ἐμέλλησεν, οὔτε βλακεύουσα διέτριψεν, ἀλλὰ ὡς εἶχεν ὁρμῆς ἐκθύμως καὶ περιπαθῶς ἐπιδραμοῦσα, κατὰ τοῦ παιδὸς αὑτὴν ἔωσεν εἰς κεφαλήν, καὶ ἄμφω κατὰ ταὐτὸν τὸ τέλος εἰχέτην· ὁ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ μητρῴου βάρους ἐκπιεσθεὶς συνετρίβη, ἡ δὲ τὴν κε-
15 φαλὴν αἴξασα. Γελοῖοι τοίνυν εἰσὶν οἱ διαποροῦντες, εἰ φυσικὴ πρὸς τὰ ἔγγονα στοργή ἐστιν.

IX. De phocarum catulis mari paulatim adsuetis.

Αἱ δὲ φῶκαι τίκτουσι μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κατὰ μικρὰ δὲ ὑπάγουσιν ἑαυτῶν τὰ σκυλάκια εἰς τὸ νοτερόν, καὶ ἀπογεύουσι τῆς θαλάττης, εἶτα ἐπανάγουσιν εἰς τὸν τῆς
20 ὠδῖνος τόπον τὸν ἐξ ἀρχῆς, καὶ αὖ πάλιν κατάγουσιν εἰς τὴν θάλατταν, καὶ ταχέως ἐξάγουσιν· καὶ ὅταν πολλάκις τοῦτο δράσωσι, τελευτῶσαι νηκτικώτατα ἀπέφηναν αὐτά. Ῥᾳδίως δὲ εἰς τὸν θαλάττιον βίον ὑπολισθάνει, καὶ τῆς διδασκαλίας μὲν προαγούσης αὐτά, βιαζομένης δὲ τῆς φύσεως
25 τῶν μητρῴων καὶ ἠθῶν καὶ ἐθῶν ἐρᾶν.

X. De victu aquilarum.

Αἰετὸς ζῷον πλεονεκτικόν, καὶ δι' ἁρπαγῶν ποιοῦνται τροφάς, καὶ σαρκῶν ἐσθίουσι· καὶ γὰρ λαγὼς ἁρπάζουσι καὶ νεβρὸν καὶ χῆνα ἐξ αὐλῆς καὶ ἄλλα. Μόνος δὲ ἄρα ἐν αὐτοῖς, ὅςπερ οὖν καὶ Διὸς κέκληται, κρεῶν οὐχ ἅπτεται,
30 ἀλλὰ ἀπόχρη οἱ ἡ πόα· καὶ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου διακούσας οὐδέν, ὅμως ἐμψύχων ἀπέχεται.

---

7 τὸ πάθος] τὸ βάθος. Gron. ὁπόσον τὸ βάθος. Schn.   29 καὶ addit M. m. b. ante κρεῶν.

XI. De morsu phalangii et aspidis.

Εἰ τοῦ φαλαγγίου καὶ μόνον ἐφάψαιτό τις, ἀπέκτεινεν αὐτόν, μηδὲ ὀδυνηθέντα, φασίν, ἰσχυρῶς. Ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς ἀσπίδος δῆγμα πρᾳότατον εἶναι ἤλεγξε Κλεοπάτρα, ὅτε τοῦ Σεβαστοῦ προϊόντος αἱρεθεῖσα, ἀνώδυνον θάνατον ἐν τοῖς συμποσίοις ἐβασάνιζε· καὶ τὸν μὲν διὰ τοῦ ξίφους εὕρισκεν 5 ἀλγεινόν, τῶν τιτρωσκομένων τοῦτο ὁμολογούντων, τὸν δὲ διὰ τῶν φαρμάκων λυπηρόν· σπασμὸν γάρ τινα ἐμποιεῖν, καὶ καρδιώττειν ἀναγκάζειν· τὸν δὲ ἐκ τοῦ δήγματος τῆς ἀσπίδος πρᾷον εἶναι καί, ἵνα Ὁμήρῳ ἰδίως εἴπω, ἀβληχρόν. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ μόνον ἀψαμένους ἀπέκτεινε, καὶ προςερυ-10 γόντα δέ, ὥςπερ οὖν ὁ κεντρίτης καὶ ἡ φρύνη.

XII. De vulpis marinae solertia.

Σὺ μέν μοι λέγεις πανοῦργον εἶναι ζῷον ἀλώπεκα, ταύτην δὴ τὴν ἐκ τῆς γῆς τρεφομένην· ἄκουε δὲ καὶ τῆς θαλαττίας μηχανάς, καὶ ὁποῖα δρᾷ καὶ ἐκείνη πυνθάνου. Ἢ γὰρ οὐ πρόςεισι τῷ ἀγκίστρῳ τὴν ἀρχήν, ἢ καταπιοῦσα, 15 παραχρῆμα ἑαυτῆς τὸ ἐντὸς μετεκδῦσα ἔτρεψεν οὕτως ἔξω, ὥςπερ οὖν χιτῶνα τὸ σῶμα ἀνελίξασα, καὶ τοῦτον δήπου τὸν τρόπον ἐξεώσατο τὸ ἄγκιστρον.

XIII. De ranarum vocibus et coitu.

Ἴυγγας ἐρωτικάς ἄνθρωποί φασιν εἶναί τινας, μίξεως δὲ ἀφροδισίου σύνθημα ὁ βάτραχος ἀφίησι πρὸς τὴν θήλειαν 20 βοήν τινα, ὡς ἐραστὴς ᾠδήν τινα κωμαστικήν, καὶ κέκληται ἥδε ἡ βοὴ ὀλολυγών, ὥς φασιν. Ὅταν δὲ τὴν θήλειαν προςαγάγηται, μένουσιν ἄμφω τὴν νύκτα· ἐν μὲν γὰρ τῷ ὕδατι συνελθεῖν οὐ δύνανται· μεθ' ἡμέραν δὲ ἐπὶ γῆς συμπλακῆναι ὀῤῥωδοῦσι, νυκτὸς δὲ ἐπιστάσης κατὰ πολλὴν τὴν 25 ἄδειαν προςελθόντες ἀλλήλων ἀπολαύουσιν.

Ὅταν δὲ βάτραχοι γεγωνότερον φθέγγωνται καὶ τῆς συνηθείας λαμπρότερον, ἐπιδημίαν δηλοῦσιν ὑετοῦ.

XIV. De torpedinis vi.

Εἴ τις προςάψαιτο τῆς νάρκης, ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ὀνόματος πάθος τὴν χεῖρα αὐτοῦ καταλαμβάνει, τοῦτο καὶ παιδάριον 30

---

2 φησίν. M. m. a. b.
4 προςιόντος. Schn.
10 F. ἔστι δὲ ἃ καί.
23 προαγάγηται. M. m.
26 προελθόντες. Schn.

ὧν ἤκουσα τῆς μητρὸς λεγούσης πολλάκις. Σοφῶν δὲ ἀνδρῶν ἐπυθόμην, ὅτι καὶ τοῦ δικτύου, ἐν ᾧ θηρᾶται καὶ ἔτι ἐστίν, εἴ τις προςάψαιτο, ναρκᾷ πάντως. Εἰ δέ τις εἰς σκεῦος αὐτὴν ἐμβάλοι ζῶσαν, καὶ ἐπιχέοι θαλαττίου ὕδατος,
5 ἐὰν ἐγκύμων ᾖ καὶ ὁ καιρὸς τῆς ὠδῖνος ἀφίκηται, τίκτει καὶ ἐν τῷ σκεύει· τό τε ὕδωρ εἴ τις καταχέει χειρὶ ἀνθρώπου ἢ ποδί, ναρκᾶν τὴν χεῖρα ἢ τὸν πόδα ἀνάγκη.

XV. De diversa diversis temporibus vi morsus animalium.

Τὰ ζῷα οὔτε ἐν ταῖς πληγαῖς, οὔτε ἐν τοῖς δήγμασιν ἀεὶ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἴσχει, ἀλλ' ἐπί τινος πολλάκις ἐπι-
10 τείνεται αἰτίας. Ὁ γοῦν σφὴξ γευσάμενος ὄφεως χαλεπώτερός ἐστι τὴν πληγήν· καὶ ἡ μυῖα τοιούτῳ τινὶ προςελθοῦσα πικροτέρα δακεῖν ἐστι, καὶ ὀδύνας ἔδωκε. Καὶ μέντοι καὶ τῆς ἀσπίδος τὸ δῆγμα γίνεται παντελῶς ἀνήκεστον, ἐὰν βατράχου φάγῃ. Ὁ δὲ κύων ὑγιαίνων μὲν ἐὰν δάκῃ, τραῦ-
15 μα εἰργάσατο καὶ ἀλγηδόνα ἐξῆψεν· ἐὰν δὲ λυττῶν, διέφθειρεν· ὕδωρ τε δεδιέναι κατηνάγκασε πρῶτον, καὶ ὁ μετριάσαι δοκῶν πάλιν ἐξάπτεται εἰς τὴν ὀδύνην, καὶ ὑλακτήσας ἀπέθανεν. Ἀκέστρια δὲ ἀκουμένη χιτώνιον ῥαγὲν ὑπὸ λυττῶντος κυνός, δακοῦσά πως τῷ στόματι τὸ χιτώνιον, ἵνα
20 ἀποτείνῃ αὐτό, ἐλύττησε καὶ ἀπέθανεν. Ἀνθρώπου δὲ ἀσίτου δῆγμα χαλεπὸν καὶ δυςίατον. Λέγονται δὲ οἱ Σκύθαι πρὸς τῷ τοξικῷ, ᾧ τοὺς ὀϊστοὺς χρίουσι, καὶ ἀνθρώπειον ἰχῶρα ἀναμιγνύναι φαρμάσσοντες, ἐπιπολάζοντά πως αἵματι, ὅνπερ ἴσασιν ἀπόκριμα αὐτοῖς. Τεκμηριῶσαι τοῦτο
25 καὶ Θεόφραστος ἱκανός.

XVI. De serpentis oculis et senecta deposita et foeniculo purgatis.

Ὅταν ἀποδύσηται τὸ γῆρας ὁ ὄφις, ὑπαρχομένου δὲ τοῦ ἦρος δρᾷ τοῦτο, ἐνταῦθά τοι καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀχλὺν καὶ τὸ ἀμβλὺ τῆς ὄψεως ῥύπτεται καὶ ἐκεῖνο ὡς γῆρας ὀφθαλμῶν· τῷ δὲ μαράθῳ προςυποθήγων τε καὶ παρα-
30 ψήχων τὸ ὄμμα ἑκάτερον, εἶτα ἐξάντης τοῦδε τοῦ πάθους γίνεται· ἀμβλυώττει δὲ ἄρα διὰ τοῦ χειμῶνος φωλεύσας ἐν μυχῷ καὶ σκότῳ. Οὐκοῦν μαλακιοῦσαν ἐκ τῶν κρυμῶν

---

6 F. τὸ δὲ ὕδωρ. 24 F. ἀπόκριμα αὐτοῦ.

τῶν ζῴων τὴν ὄψιν ὑποθερμαῖνον τὸ μάραθον καθαίρει, καὶ ὀξυωπέστερον ἀποφαίνει.

XVII. De nido alcyonis.

Ἡ ἀλκυὼν ὅταν αἴσθηται ἑαυτῆς κυούσης, τηνικαῦτα μέντοι εἰς τὴν τῶν νεοττῶν ὑποδοχὴν καλιὰν ἐργάζεται, οὔτε πηλοῦ καὶ ὀρόφου, ὡς ἡ χελιδών, δεομένη καὶ οἴκων, καὶ 5 ἄκλητος εἰσιοῦσα ξένη, καὶ λυποῦσα τὰ ἑωθινὰ ἐν τῷ λάλῳ, καὶ μέντοι καὶ διακόπτουσα τῶν ὕπνων τὸν ἥδιστον· οὔτε πάλιν τῷ σώματι * μόνῳ ἐν ἐλευθέροις χωρίοις ἔχεται τοῦ προειρημένου, συμπλέκουσά τε καὶ ἀθροίζουσα τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας, δεσμῷ τινι ἀποῤῥήτῳ τῆς εὐθημοσύνης πε-10 ριλαμβάνει τὸ ποίημα. Τὰς μὲν γὰρ εἰς τὸ ἰθὺ κατέδησεν αὐτῶν, τὰς δὲ ἐπικαρσίας· ὑφαντικῆς ἐπιστήμονα γυναῖκα εἴποις ἂν αὐτὴν τῷ στήμονι τὴν κρόκην ἐπιπλέκειν· στρογγύλον δὲ ἡσυχῇ τὸ ἔργον ἀποφαίνει, καί τι καὶ κολπῶδες ὑπόμηκες οἱονεὶ πλέγμα κύρτου δημιουργοῦσα. Καὶ ὅταν 15 ἐξυφήνῃ τὸ εἰρημένον, κομίζει πρὸς τὴν θάλατταν, ἔνθα τοῦ κύματος ἐπιπολάζοντος, εἶτα ἡσυχῇ τὸ κλύσμα ἐπιὸν ἐλέγχει τῇ ἀλκυόνι τὸ ἔργον· τὸ γάρ τοι μὴ στεγανὸν μέρος τὸ ὕδωρ τὸ ἐμπίπτον ἀκεῖται αὖθις. Τὰ δὲ ἡρμοσμένα * [εὖ καλῶς συνυφασμένα] καὶ εἴγε παίοις λίθῳ οὐκ ἂν διατρήσαις αὐτά, 20 εἰ δὲ καὶ διακόψαι σιδήρῳ ἐθέλοις, τὰ δὲ οὐκ ἂν εἶξαι, καλῶς τε καὶ εὖ διϋφασμένα, τοῦ θώρακος τοῦ λινοῦ οὐ μεῖον, ὅνπερ οὖν ἀναθεῖναι τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Λινδίᾳ Ἄμασιν ᾄδουσιν. Τὸ στόμα δὲ τοῦ κύρτου τοῦδε ἄλλῳ μὲν οὔτε εἰσβατόν, οὔτε πάντῃ σύνοπτον, δέχεται δὲ ἐκείνην μόνην· οὐκ ἂν δὲ εἰς-25 ρεῦσαι δι' αὐτοῦ οὐδὲ τῆς θαλάσσης εἴσω οὐδέν, οὕτω τοι στεγανόν ἐστιν. Ἐνταῦθά τοι τοὺς νεοττοὺς τρέφει κατὰ τῶν κυμάτων ἡ ἀλκυὼν φερομένη, ὥς φασιν.

XVIII. De herba lycoctono.

Τοῦ Νείλου πλησίον πόα γίνεται, καὶ καλεῖται λυκοκτόνος· καὶ οὐκ ἔστι ψευδώνυμος καὶ εἰκότως· ὅταν γὰρ 30 αὐτῆς ἐπιβαίη λύκος, σπώμενος ἀποθνήσκει. Ἔνθεν τοι καὶ

8 F. τῷ σώματι, στόματι δὲ μόνῳ.
18 F. μὴ στεγανὸν πρὸς τό.
19 F. εὖ καὶ καλῶς.
31 F. ἐπιβαίνῃ.

οἱ σέβοντες Αἰγυπτίων τοῦτο τὸ ζῷον εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν κωλύουσι ταύτην τὴν πόαν κομίζεσθαι.

XIX. De gallina et stellione a qua, vino, oleove suffocatis.

Τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ὄρνις ἐὰν εἰς οἶνον ἐμπέσῃ καὶ ἀποπνιγῇ, οὐδὲν λυμαίνεται, οὔτε τοῦ οἴνου, φασίν, οὔτε 5 τῶν ἔνδον· ἐὰν δὲ εἰς ὕδωρ κατενεχθῇ, δυςῶδες ἀπέφηνε τὸ ὕδωρ, καὶ κακοσμίαν περὶ τὸν ἀέρα ἐργάζεται. Γαλεώτης δὲ ἐὰν εἰς οἶνον κατολισθήσας εἶτα ἀποπνιγῇ ἢ εἰς ὕδωρ, λυπεῖ οὐδέν. Ἐὰν δὲ εἰς ἔλαιον ἐμπέσῃ καὶ ἀποθάνῃ, καὶ δυςῶδες τὸ ἔλαιον ἀποφαίνει, καὶ ὁ γευσάμενος αὐτοῦ φθειρ- 10σὶν ἐξέζεσεν.

XX. De lapide quodam, cujus odore serpentes fugantur.

Τὸ τοῦ ἐλάφου κέρας θυμιώμενον ὅτι τοὺς ὄφεις διώκει, δῆλόν ἐστιν. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι καὶ λίθος ὁ γινόμενος ἐν τῷ Πόντῳ ποταμῷ, ἔστι δὲ οὗτος ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Ἰνδικῇ τε καὶ Μαιονικῇ, ἐπιθυμιώμενος διώκει τοὺς αὐτούς, 15καὶ μέντοι καὶ φύσιν τοῦ λίθου περιηγεῖται τοιάνδε· Ὕδατος μὲν εἴτις αὐτῷ καταχέοι, ἐξάπτεται, καιόμενον δὲ ὑπερεξάψαι ῥιπίδι εἰ θελήσαις, ὁ δὲ κατασβέννυται· θυμιώμενον δὲ αὐτὸν ὀσμὴν ἀφιέναι ἀσφάλτου βαρυτέραν φασί. Τούτοις ὁμολογεῖ καὶ ὁ Νίκανδρος.

XXI. Historia de insula Pharo per Helenam a serpentibus purgata.

20 Ἡ Φάρος ἡ νῆσος πάλαι, λέγουσι δὲ Αἰγύπτιοι οἷα μέλλω λέγειν, πεπλήρωτο ὄφεων πολλῶν τε καὶ διαφόρων. Ἐπεὶ δὲ ὁ Θῶνις, ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεύς, λαβὼν παρακαταθήκην τὴν Διὸς Ἑλένην, ἔδωκε δὲ αὐτὴν ἄρα ἄνω καὶ περὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Αἰθιοπίαν πλανώμενος ὁ Με- 25νέλεως, εἶτα ἠράσθη αὐτῆς ὁ Θῶνις, [καὶ] βίαν αὐτοῦ προςφέροντος τῇ Ἑλένῃ εἰς ὁμιλίαν ἀφροδίσιον, φησὶν ὁ λόγος δείσασαν τὴν τοῦ Διὸς ταῦτα εἰπεῖν ἕκαστα πρὸς τὴν τοῦ Θώνιδος γαμετήν — Πολυδάμνα ἐκαλεῖτο — τὴν δὲ δείσασαν μήποτε ἄρα ὑπερβάληται ἡ ξένη τῷ κάλλει αὐτήν, 30ἅμα τε καὶ οἰκτείρασαν, ὑπεκθέσθαι τὴν Ἑλένην εἰς Φάρον, πόαν δὲ τῶν ὄφεων τῶν ἐκεῖθι ἐχθρὰν δοῦναι, ἥςπερ οὖν αἰ-

14 Σιντικῇ τε καὶ Παιονικῇ. Gron. Μαιδικῇ καὶ Π. sive Σιντικῇ. Pauw. 25 καὶ om. M. m. b.

σθησιν λαβόντας τοὺς ὄφεις εἶτα καταδῦναι· τὴν δὲ αὐτὴν καταφυτεῦσαι, καὶ χρόνῳ ἀναθῆλαι, καὶ ἀφιέναι σπέρμα ἐχθρὸν ὄφεσι, καὶ μέντοι καὶ ἐν τῇ Φάρῳ θηρίον τοιόνδε [οὐ] γενέσθαι, κληθῆναι δὲ τὴν πόαν ἑλένιον λέγουσιν οἱ ταῦτα εἰδέναι δεινοί.

XXII. De stellarum marinarum solertia.

Θαλάττιον ζῷον οἱ ἀστέρες, καὶ εἰσὶ καὶ οὗτοι μαλακόστρακοι, ἐχθροὶ δὲ τοῖς ὀστρέοις· δειπνοῦσι γὰρ αὐτά. Καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐπιβουλῆς τῆς κατ' αὐτῶν ἐκεῖνός ἐστι. Τὰ μὲν κέχηνε πολλάκις ψύχους δεόμενα, καὶ ἄλλως εἴ τί σφισιν ἐμπέσοι τούτῳ τραφησόμενα· οἱ τοίνυν ἀστέρες μέσων 10 τῶν ὀστράκων διείρουσιν ἓν κῶλον τῶν σφετέρων εἰς ἕκαστον, καὶ ἐμπίμπλανται τῶν σαρκῶν, διειργομένων συνελθεῖν τῶν ὀστράκων αὖθις. Ἴδιον μὲν δὴ καὶ ἀστέρων θαλαττίων εἰρήσθω ἡμῖν τοῦτο.

XXIII. De amphisbaena.

Τὴν μὲν ὕδραν τὴν Λερναίαν, τὸν ἆθλον τὸν Ἡράκλειον, 15 ᾀδέτωσαν ποιηταὶ καὶ μύθων ἀρχαίων συνθέται, ὧνπερ οὖν καὶ Ἑκαταῖος ὁ λογοποιός ἐστιν· ᾀδέτω δὲ Ὅμηρος χιμαίρας φύσιν, κεφαλὰς ἐχούσης τρεῖς· τέρας τοῦτο Λύκιον Ἀμισοδάρου τοῦ Λυκίων βασιλέως, ἐπὶ λύμῃ πολλῶν θρέμμα ποικίλον τε καὶ ἀπρόςμαχον, ναὶ μὰ Δία. Καὶ ταῦτα μὲν 20 ἔοικεν ἐς τοὺς μύθους ἀποκεκρίσθαι· ἡ δὲ ἀμφίςβαινα ὄφις δικέφαλός ἐστι, καὶ τὰ ἄνω καὶ ὅσα ἐς τὸ οὐραῖον· προϊοῦσα δέ, ὅπως ἂν ἐς τὴν ὁρμὴν ἐπαναγάγῃ τῆς προόδου ἡ χρεία αὐτήν, τὴν μὲν ἀπέλιπεν οὐρὰν εἶναι, τὴν δὲ ἀπέφηνε κεφαλήν· καὶ μέντοι καὶ πάλιν εἰ δεηθείη τὴν ὀπίσω ἰέναι, κέ- 25 χρηται ταῖς κεφαλαῖς ἐς τὸ ἐναντίον ἢ τὸ πρόσθεν ἐχρήσατο.

XXIV. De rana piscatrice.

Ἦν δὲ ἄρα τι βατράχου γένος, καὶ καλεῖται τοῦτο ἁλιεύς, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα ἐξ ὧν δρᾷ. Δελέατα ἐκεῖνος ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν ἔχει, προμήκεις τρίχας ὡς ἂν εἴποις τινὰς βλεφαρῖδας, εἶτα ἑκάστῃ τραχὺ σφαιρίον προςπέφυκεν. Σύν- 30 οιδεν οὖν ἑαυτῷ τούτοις ἐφοδίοις ἐς τὴν τροφὴν ὑπὸ τῆς

---

11 F. εἰς ἑκάς.
18 F. Ἀμισωδάρου.
23 F. ὅποι.
30 παχὺ. Gesn. F. βραχύ.

φύσεως ἐς τοὺς ἄλλους ἰχθῦς παρεσκευασμένῳ τε καὶ τεθηγμένῳ προςέτι· οὐκοῦν ὑποκρύψας ἑαυτὸν ἐν τοῖς θολερωτέροις τε καὶ ἰλύος μᾶλλον πεπληρωμένοις ἡσυχάζει, προτείνων τὰς τρίχας τὰς προειρημένας. Τὰ τοίνυν βράχιστα τῶν
5 ἰχθύων προςνεῖ ταῖςδε ταῖς βλεφαρίσι, τὰς ἐπ' ἄκρου σφαιροειδεῖς περιφορὰς οἰόμενα δέλεαρ εἶναι· ὁ δὲ ἐλλοχῶν ἀτρεμεῖ· πλησίον δὲ ἐκείνων γεγενημένων, ὑπάγει τὰς τρίχας ἐς ἑαυτόν· αἱ δὲ εἰςάγονται κρυπταῖς τισι ταῖς ὁδοῖς καὶ ἀφανέσι· γειτνιάσαντά τε ὑπὸ λαιμαργίας τὰ ἰχθύδια δεῖπνόν
10 ἐστι βατράχῳ τῷ προειρημένῳ.

XXV. De polypodis pugna cum locusta, deque locustis alia nonnulla.

Κάραβος πολύποδι ἐχθρός· τὸ δὲ αἴτιον, ὅταν αὐτῷ τὰς πλεκτάνας περιβάλῃ, τῶν μὲν ἐπὶ τοῦ νώτου ἐκπεφυκότων αὐτῷ κέντρων ποιεῖται οὐδεμίαν ὥραν, ἑαυτὸν δὲ περιχέας αὐτῷ ἐς πνῖγμα ἄγχει· ταῦτα ὁ κάραβος σαφῶς οἶδεν,
15 καὶ ἀποδιδράσκει αὐτόν. Καράβου δὲ ἡ φύσις· νήξει, ὅταν ἀδεὴς ᾖ, πορεύεται ὅδε ὁ ἰχθὺς πρόσω, πλαγιάσας δεῦρο καὶ ἐκεῖσε τὰ κέρατα, ἵνα μὴ πρὸς ἐναντίαν τὴν νῆξιν τὸ ὕδωρ ἰὸν εἶτα ἀναστέλληταί οἱ τὰ κέρατα, καὶ ἐμποδίζηται πρόσω χωρεῖν· εἰ δὲ φεύγει, τὴν ὀπίσω ἰὼν παρῆκεν αὐτὰ
20 τελέως· τὸ δὲ αἴτιον, ὡς κώπαις ἐρέττων καὶ ὑποκινῶν δίκην πορθμίδος πολὺ ἀποσπᾷ. Εἰ δὲ γένοιτο μάχη καράβων εἰς ἀλλήλους, τὰ κέρατα ἐγείροντες, εἶτα ὡς κριοὶ ἐμπίπτοντες, προςαράττουσι τὰ μέτωπα. Ἀγῶνα δὲ μυραίνης καὶ καράβου ἀνωτέρω εἶπον.

XXVI. De herbis serpentes fugantibus.

25 Ἐλαύνει δὲ ἰσχυρῶς τῇ φυγῇ τοὺς ὄφεις ἡ ἔνδροσός τε καὶ νοτερὰ καλαμίνθη, [φασί], καὶ ὁ ἄγνος. Τοῦτόν τοι καὶ ἐν Θεσμοφορίοις ἐν ταῖς στιβάσι τὰ γύναια τὰ Ἀττικὰ ὑποστόρνυται· καὶ δοκεῖ μὲν καὶ ἐχθρὸς εἶναι τοῖς δακέτοις ὁ ἄγνος· ἤδη δὲ καὶ ὁρμῆς ἀφροδισίου κώλυμά ἐστιν, καὶ
30 ἔοικε τό γε ὄνομα λαβεῖν ἐντεῦθεν. Δέδοικε δὲ ἄρα τὰ αὐτὰ δάκετα καὶ τὴν καλουμένην πόαν τὴν λιβανωτίδα.

XXVII. De thelyphoni herbae viribus.

Θεοφράστου δὲ ἔγωγε ἀκούω καὶ ἐκεῖνα· πόαν τινὰ ἱστορεῖ ὅδε ὁ ἀνήρ, καὶ ὄνομα θηλυφόνον καλεῖ αὐτήν, ἥνπερ

οὖν εἴτις σκορπίῳ κατὰ νώτου θεὶς ἐάσαι, ὁ δὲ παραχρῆμα αὖός ἐστιν· ὁ δὲ αὐτὸς λέγει τὸν αὐτὸν ἀναστήσειν σε, εἴπερ οὖν λευκοῦ ἐλλεβόρου καταπάσαις αὐτοῦ. Ἐγὼ δὲ ἐπαινῶ μὲν τὸ θηλυφόνον, τὸν δὲ λευκὸν ἐλλέβορον ἥκιστα· τὸ δὲ αἴτιον, μισῶ μὲν σκορπίους, φιλῶ δὲ ἀνθρώπους. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ᾄδει δένδρον τι φύεσθαι καὶ καλεῖσθαι σμῖλον, ᾧ τὰ ἑρπετὰ γειτνιάσαντα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν εἶτα ἀποθνήσκειν.

XXVIII. De suibus salamandra sine noxa vescentibus.

Τὴν ὗν κρέας ἔχειν τῶν ἄλλων κρεῶν ἥδιον ἐκ πολλοῦ πεπίστευται. Καὶ ἐκεῖνο δὲ ἡ πεῖρα διδάξει, καὶ μάλα γε ἐναργής· ὅταν ποτὲ σαλαμάνδραν φάγῃ, αὐτὴ μὲν ἐστιν ἀπαθής, τούς γε μὴν αὐτῆς γευσαμένους ἀποκτείνει.

XXIX. De serpentibus Euphratis, indigenas a peregrinis distinguentibus.

Εὐφράτης, ὅσπερ οὖν Πάρθων καὶ Σύρων ῥεῖ μέσος ποταμός, ὅ τι μέν τοι καὶ ἕτερον τῶν ἄλλων ἔχει ποταμῶν περιττὸν ἐρῶ ἄλλοτε, ὃ δὲ αὐτῷ συνίσασι Πάρθοι τε καὶ Σύροι καὶ ἔστι συμμελὲς τοῖς λόγοις τοῖσδε, τοῦτο εἰρήσεται. Πρὸς ταῖς πρώταις ἀνατολαῖς τοῦδε τοῦ ποταμοῦ φύονταί τινες ὄφεις, καὶ μάλα γε ἀνθρώπων ἐχθροί· ἀλλ' οὐ τῶν ἐπιχωρίων καὶ συντρόφων, τῶν δὲ ξένων καὶ προσηκόντων οὐδέν· καὶ τιμῶνταί γε τὴν ἐπιδημίαν θανάτου αὐτοῖς.

XXX. De leonis incessu.

Λέων, ὅταν βαδίζῃ, οὐκ εὐθύωρον πρόεισιν, οὐδὲ ἐᾷ τῶν ἰχνῶν ἑαυτοῦ ἁπλᾶ εἶναι [καὶ] τὰ ἰνδάλματα, ἀλλὰ πῇ μὲν πρόεισιν, πῇ δὲ ἐπάνεισι· καὶ αὖ πάλιν τοῦ πρόσω ἔχεται, καὶ μέντοι καὶ ἵεται τοὔμπαλιν· εἶτα προχωρεῖ τὴν ὁδόν, καὶ ἀφανίζει τοῖς θηραταῖς ἰέναι κατὰ στίβον τὸν ἑαυτοῦ, καὶ ῥᾳδίως τὴν κοίτην ἔνθα ἀναπαύεται καὶ οἰκεῖ σὺν τοῖς σκύμνοις εὑρίσκειν· καὶ ταῦτα μὲν λεόντων ἐστὶν ἴδια δῶρα φύσεως, ἄνωθεν αὐτοῖς δοθέντα.

XXXI. De herba singultum a pecudibus prohibente.

Ποιμένα μοι νόει νομευτικὸν ἀγαθόν· οὐκοῦν ὁ νομεὺς φιλεῖ μὲν τὰς ὄϊς, φιλεῖ δὲ καὶ τὰς αἶγας, μισεῖ δὲ λύγγα. Νόσημα τοῦτο ἀνθρώπῳ πολλάκις ἐμπίπτον, ἄγει δὲ ἡ πλη-

8 ἀποθνήσκει. b. 29 νομευτικήν. Schn.
24 προφωρεῖ. M. προφορεῖ. m. F. προφορεῖται.

σμονὴ καὶ τοῖςδε τὴν λύγγα. Οὐκοῦν πόαν τινὰ ἐχθρὰν τῷ πάθει τῷδε τοῖς τῶν προειρημένων σηκοῖς οἱ νομεῖς παραφυτεύουσι, καὶ ἥδε ἡ πόα ἀνείργει τὸ κακὸν αὐτοῖς. Λέγουσι δὲ οἱ πεπειραμένοι, ὅτι ἄρα καὶ ἀνθρώποις ἐς τὸ αὐτὸ πάθος
5 ἐστὶν ἀγαθὸν ἡ πόα αὕτη.

XXXII. De hyoscyami extrahendi modo et ratione.

Ὑοςκύαμον καὶ ὀπὸν ὅσοις ἔργον τρυγᾶν, οὗτοι περισκάπτουσι μὲν γύρους, καὶ ὑποκινοῦσι τὰς ῥίζας, οὐ μὴν διὰ χειρῶν τῶν σφετέρων ἔτι ἀνασπῶσιν, ἀλλὰ τῶν ζῴων πτηνὸν ὁτιοῦν θηράσαντες ἢ πριάμενοι τοῖν ποδοῖν τὸν ἕτερον
10 προςέδησαν τῇ πόᾳ· τὸ δὲ ἰλυσπώμενον εἶτα [μέντοι] ἀνασπᾷ αὐτήν. Καὶ ἔστι λυσιτελῆ ἑκάτερα εἰς ἃ δέονται ἄνθρωποι· εἰ δὲ μὴ ταύτῃ τις ἀνασπάσει, ἔχει ἄλλως ὅπερ οὖν οἴεται καλῶς καὶ εἰς εἰλεὸν θησαύρισμα εἰληφέναι.

XXXIII. De viribus abrotoni.

Τὸ ἀβρότονον ὅσα ἀγαθὰ δρᾷ, καὶ ὅπως ὁδοὺς πνεύ-
15 ματι δίδωσι, καὶ μέντοι καὶ πνεύμονός ἐστι καθαρτήριον, οὐ νῦν λέγειν καιρός. Ζῴῳ οὖν πονηρῷ πολέμιόν ἐστι, καὶ ἀναιρεῖ τὴν ἕλμινθα, ἥπερ οὖν ἐπὶ πλέον ἰοῦσα καὶ αὐξανομένη θηρίον γίνεται, σπλάγχνοις μὲν ἐντικτόμενον, ἀνθρωπείαις δὲ νόσοις ἐναριθμούμενον, καὶ ταῦτα ταῖς ἄγαν ἀνιάτοις τε
20 καὶ ὑπὸ [χειρὸς] θνητῆς δυνάμεως εἰς ἄκεσιν ἥκειν ἀδυνάτοις· τεκμηριῶσαι τοῦτο καὶ Ἵππυς ἱκανός. Ὃ δὲ λέγει ὁ συγγραφεὺς ὁ Ῥηγῖνος, τοιόνδε ἐστίν· γυνὴ εἶχεν ἕλμινθα, καὶ ἰάσασθαι αὐτὴν ἀπεῖπον οἱ τῶν ἰατρῶν δεινοί· οὐκοῦν εἰς Ἐπίδαυρον ἦλθεν, καὶ ἐδεῖτο τῶν θεῶν ἐξάντης γενέσθαι τοῦ
25 συνοίκου πάθους. Οὐ παρῆν ὁ θεός· οἱ μέντοι ζάκοροι κατακλίνουσι τὴν ἄνθρωπον ἔνθα ἰᾶσθαι ὁ θεὸς εἰώθει τοὺς δεομένους· καὶ ἡ μὲν ἄνθρωπος ἡσυχάζει προσταχθεῖσα, [καὶ] οἵ γε μὴν ὑποδρῶντες τῷ θεῷ τὰ ἐς τὴν ἴασιν αὐτῇ ἐποίουν· καὶ τὴν κεφαλὴν μὲν ἀπὸ τῆς δέρης ἀφαιροῦσι, καθίησι δὲ
30 τὴν χεῖρα ὁ ἕτερος, καὶ ἐξαιρεῖ τὴν ἕλμινθα, θηρίου μέγα τι χρῆμα· συναρμόσαι δὲ καὶ ἀποδοῦναι τὴν κεφαλὴν ἐς τὴν ἀρχαίαν ἁρμονίαν οὐκ ἐδύνατο οὐκέτι. Ὁ τοίνυν θεὸς ἀφι-

Historia de muliere lumbrico intestino laborante.

---

13 εἰς δέον. Kuhn.

κνεῖται, καὶ τοῖς μὲν ἐχαλέπηνεν, ὅτι ἄρα ἐπέθεντο ἔργῳ δυνατωτέρῳ τῆς ἑαυτῶν σοφίας· αὐτὸς δὲ ἀμάχῳ τινὶ καὶ θείᾳ δυνάμει ἀπέδωκε τῷ σκήνει τὴν κεφαλήν, καὶ τὴν ξένην ἀνέστησεν. Καὶ οὔτι πω, ὦ βασιλεῦ καὶ θεῶν φιλανθρωπότατε Ἀσκληπιέ, ἀβρότονον ἔγωγε ἀντικρίνω τῇ σοφίᾳ τῇ 5 σῇ· μὴ μανείην ἐς τοσοῦτον· ἀλλὰ ἐπελθὼν ἐμνήσθην εὐεργεσίας τε σῆς καὶ ἰάσεως ἐκπληκτικῆς· ὡς δὲ καὶ ἥδε ἡ πόα σὸν δῶρόν ἐστιν οὐδὲ ἀμφιβάλλειν χρή.

XXXIV. De nautili solertia.

Ὁ δὲ ναυτίλος πολύπους μέν ἐστι καὶ αὐτὸς καὶ κόγχην μίαν ἔχει. Ἀναπλεῖ μὲν οὖν ἐκ τῆς θαλάττης τὴν κόγ-10 χην στρέψας περὶ τὰ κάτω, ἵνα μὴ τῆς ἅλμης ἀρύσηται, καὶ ὠθήσῃ αὖθις αὐτόν· γενόμενος δὲ ἐπὶ τοῖς κύμασιν, ὅταν μὲν ᾖ γαλήνη καὶ εἰρήνη πνευμάτων, στρέφει τὴν κόγχην ὑπτίαν — ἡ δὲ ἐπιπλεῖ δίκην πορθμίδος — καὶ παρεὶς δύο πλεκτάνας ἐντεῦθέν τε καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ὑποκινῶν ἡσυχῇ, 15 ἐρέττει τε καὶ προωθεῖ τὴν συμφυῆ ναῦν· εἰ δὲ εἴη πνεῦμα, τοὺς ἐρετμοὺς μὲν τοὺς τέως προτείνας μακροτέρους οἴακας ἐργάζεται, ἄλλας δὲ ἀνατείνας πλεκτάνας, ὧν μέσος χιτὼν ἐστι λεπτότατος, τοῦτον διαστήσας ἱστίον αὐτὸν ἀποφαίνει, πλεῖ μὲν δὴ τὸν τρόπον τοῦτον ἀδεὴς ὤν. Ἐὰν μέντοι φο-20 βηθῇ τι τῶν ἁδροτέρων, βυθίσας τὴν κόγχην ἐπλήρωσε, καὶ κατώλισθεν ἐκ τοῦ βάρους, καὶ ἑαυτὸν ἀφανίσας τὸν ἐχθρὸν ἀπέδρα· εἶτα ἐν εἰρήνῃ γενόμενος, ἀνέθορέ τε καὶ πλεῖ πάλιν· καὶ ἐκ τούτων ἔχει τὸ ὄνομα.

XXXV. De profunditate maris incognita.

Εἰς τριακοσίας ὀργυιάς φασιν ἀνθρώποις κάτοπτα εἶναι 25 τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ, περαιτέρω γε μὴν οὐκέτι. Εἴτε δὲ ὑπονέουσιν ἰχθύες ἔτι, εἴτε καὶ θηρία, ἢ εἰ καὶ τούτοις μὲν ἄβατά ἐστι, θεοὶ δὲ θαλάττιοι καὶ ἐνάλιοι δαίμονες κατειλήχασι τὸν χῶρον, καὶ μέντοι καὶ ὁ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας δεσπότης, οὔτε ἐγὼ πολυπραγμονῶ, οὔτε ἄλλος λέγει. 30

XXXVI. De adonide sive exocoeto pisce.

Ἦν δὲ ἄρα πέτραις ἠθὰς καὶ ἐν ταύταις νεμόμενος, γένος κεστρέως, ἰχθύς, καὶ ἰδεῖν ξανθός ἐστιν. Διαῤῥεῖ δὲ ἄρα ὑπὲρ αὐτοῦ διπλοῦν [τὸ] ὄνομα· οἱ μὲν γὰρ ἄδωνιν κα-

λοῦσιν, οἱ δὲ ἐξώκοιτον αὐτόν. Ὅταν γάρ τοι τὸ κῦμα ἐν τοῖς ὑπευδίοις καὶ γαληνοῖς πραϋνθῇ, τηνικαῦτα ἑαυτὸν ἐξοκέλλει, τοῦ κύματος ἐποχούμενος τῇ ὁρμῇ, καὶ κατὰ τῶν πετρῶν ἁπλοῖ, καὶ καθεύδει βαθὺν καὶ εἰρηναῖον εὖ μάλα τὸν ὕπνον. Καὶ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων ἁπάντων ἔνσπονδα ὥς ἐστίν οἱ καλῶς οἶδεν, πέφρικε δὲ τοὺς ὄρνιθας, ὅσοι θαλάττης ἔντροφοι καί εἰσι καὶ νομίζονται· ἐὰν οὖν ἐκείνων ἐπιφανῇ τις, ὁ δὲ ἀναπάλλεται καὶ πηδᾷ χορείᾳ τινὶ φυσικῇ καὶ ὀρχηστικῇ, ὡς ἂν εἴποις, μάλα ἀποῤῥήτως, ἔςτ' ἂν 10ἀπὸ τῆς πέτρας ἐξαλλόμενος, εἶτα ἐμπεσὼν τοῖς κύμασι σωθῇ. Ἄδωνιν δὲ θέλουσι λέγειν αὐτόν, ἐπεὶ καὶ γῆν καὶ θάλατταν ἔχει φίλην, τῶν πρώτων ἐμοὶ δοκεῖν θεμένων τὸ ὄνομα, καὶ αἰνιξαμένων ἐς τὸν τοῦ Κινύρου παιδὸς βίον, τὸν διῃρημένον δύο δαίμοσι, τῆς μὲν ὑπὸ γῆς, τῆς δὲ ἄνω γῆς 15ἐρώσης αὐτοῦ ἑκατέρας.

XXXVII. Unde fiat, ut in arboribus alienae frondes succrescant.

Φυτοῦ ἑτέρου κλάδος ἐπιφύεται πρέμνῳ, προςήκων οἱ μηδὲ ἓν πολλάκις. Τὸ δὲ αἴτιον Θεόφραστος λέγει, φυσικώτατα ἀνιχνεύσας· ὅτι τὰ ὀρνύφια τὴν ἄνθην τῶν δένδρων σιτούμενα, εἶτα ἐπὶ τοῖς φυτοῖς καθήμενα τὰ περιττὰ ἀπο-20κρίνει· οὐκοῦν τὸ σπέρμα ἐν ταῖς κοιλάσι καὶ ταῖς ὀπαῖς αὐτῶν καὶ ταῖς σηραγγώδεσιν ἐμπίπτον, καὶ ἐπαρδόμενον τοῖς ὄμβροις τοῖς ἐξ οὐρανοῦ, εἶτα ἀναφύει ἐκεῖνο ἐξ ὧν ἐβλάστησεν, ἀναπείθει. Οὕτω τοι καὶ ἐν ἐλαίᾳ συκῆν κατανοήσεις, καὶ ἐν ἄλλῳ ἄλλο.

XXXVIII. De piscibus nonnullis in latibulis abditis.

25 Φωλεύει δὲ καὶ ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς θαλάττης διαιτᾶται τὸ πρόβατον, καὶ οἱ καλούμενοι ἥπατοι, καὶ οὕςπερ οὖν φιλοῦσιν ἁλιεῖς ὀνομάζειν πρέποντας. Καὶ μέγιστοι μέν εἰσιν ἰδεῖν τὴν φύσιν, νωθεῖς δὲ τὴν νῆξιν, καὶ εἰλοῦνται περὶ τοῖς φωλεοῖς, ἔνθεν τοι οὐδὲ ἀπολείπουσι τὴν σφετέραν ὑποδρο-30μήν· λοχῶσι δὲ τῶν ἰχθύων τῶν ἀσθενεστέρων τοὺς παρανέοντας. Ἀριθμοῖτο δ' ἂν ἐν τούτοις καὶ ὁ ὄνος· δέδοικε δὲ μάλιστα ἰχθύων τὴν τοῦ Σειρίου ἐπιτολὴν οὗτος ὁ ὄνος.

---

21 F. τοῖς. aut καὶ delendum. 23 F. κἀμὲ πείθει.

XXXIX. De bestiolis nonnullis in arboribus et herbis nascentibus.

Τίκτεται δὲ ἄρα ἐν τοῖς τῶν πυρῶν ληΐοις καὶ ταῖς αἰγείροις καὶ τοῖς σύκοις προςέτι τὸ τῶν κανθαρίδων φῦλον, ὥςπερ οὖν Ἀριστοτέλης λέγει. Ἐν μὲν τοῖς ἐρεβίνθοις τὸ τῶν καμπῶν, ἐν δὲ ὀρόβῳ γεννᾶται φαλάγγια ἄττα, ἐν δὲ τοῖς πράσοις ἡ καλουμένη πρασοκουρίς. Τίκτεται δὲ καὶ ἐν τῇ κράμβῃ σκωλήκων γένος, καὶ ὄνομα αὐτῷ ἐκ τῶν ἠθῶν, ἐν οἷς διαιτᾶται· καλεῖται γοῦν κραμβίς. Τίκτει τι καὶ ἡ μηλέα, καὶ διαφθείρει μὲν πολλάκις τοῦτο τὸν καρπὸν τοῦ φυτοῦ τοῦδε· ταῖς δὲ ἔτι τοῦ τίκτειν ἐχούσαις ὥραν γένοιτ' ἂν καὶ ἐς κύησιν ἀγαθόν· καὶ τὸν τρόπον ἐρεῖ ἄλλος.

XL. De armis, quibus animalia se tuentur.

Οἶδέ δὲ ἄρα τῶν ζῴων ἕκαστον ἐν ᾧ μέρει κέκτηται τὴν ἀλκήν, καὶ τούτῳ θαῤῥεῖ, καὶ ἐπιβουλεῦον μὲν χρῆται ὡς ὅπλῳ, κινδυνεῦον δὲ ὡς ἀμυντηρίῳ. Ὁ γοῦν ξιφίας ἀμύνει τῷ ῥύγχει, ὡς ξίφει, ἔνθεν τοι καὶ κέκληται, ἡ δὲ τρυγὼν τῷ κέντρῳ, ἡ δὲ μύραινα τοῖς ὀδοῦσι, καὶ μάλα γε αἰκῶς κότως· ἔχουσι γὰρ αὐτῶν διστοιχίαν.

XLI. De muribus terrestribus et marinis.

Οἱ μὲν οὖν μῦς, οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν, δειλὸν καὶ ἀσθενὲς ζῷόν ἐστι, καὶ φοβοῦνται κτύπον, καὶ τὴν γαλῆν πεφρίκασι κρίξασαν. Δειλοὶ δὲ καὶ οἱ ἀρουραῖοι. Τῶν γε μὴν οἰκετῶν θρασύτεροι οἱ θαλάττιοι. Μικρὸν μὲν αὐτῶν τὸ σῶμα, τόλμα δὲ ἄμαχος· καὶ θαῤῥοῦσι δύο ὅπλοις, δορᾷ τε εὐτόνῳ καὶ ὀδόντων κράτει· μάχονται δὲ καὶ τοῖς ἰχθύσι τοῖς ἀδροτέροις, καὶ τῶν ἁλιέων τοῖς μάλιστα θηρατικοῖς.

XLII. De thynnorum peregrinationibus.

Τῆς τῶν ὡρῶν μεταβολῆς ἔχουσιν αἰσθητῶς οἱ θύννοι, καὶ ἴσασι τροπὰς ἡλίου ὀξύτατα, καὶ δέονται τῶν τὰ οὐράνια εἰδέναι ποιουμένων οὐδέν. Ὅποι γὰρ ἂν αὐτοὺς χειμῶνος ἀρχὴ καταλάβῃ, ἐνταῦθα ἡσυχάζουσί τε καὶ ἀτρεμοῦσιν ἀγαπητῶς, καὶ καταμένουσιν ἐς τὴν τῆς ἐπιδημίας ἰσημερίαν· καὶ τεκμηριοῖ ὁ Ἀριστοτέλης τοῦτο. Ὅτι δὲ τῷ ἑτέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρῶσιν, τῷ δὲ ἄλλῳ οὐκέτι, καὶ Αἰσχύλος ὁμολογεῖ λέγων·

Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

2 ταῖς συκαῖς. Schn. 28 τῆς ἰσημερίας ἐπιδημίαν. Gron.

Παρίασί τε εἰς τὸν Πόντον, καὶ κατὰ τὴν δεξιὰν ἑαυτῶν πλευρὰν τὴν γῆν λαμβάνουσι, καθ' ἣν καὶ βλέπουσιν· ἐξιόντες τε αὖ κατὰ τὴν ἀντίπερα νέουσι τῆς γῆς ἐχόμενοι, τὴν φρουρὰν τὴν τοῦ σώματος κατὰ τὸν ὁρῶντα τῶν ὀφθαλμῶν 5 λαμβάνοντες προμηθέστατα.

XLIII. De paguris testam commutantibus.

Τοῖς παγούροις τὸ πρῶτον ἔλυτρον ῥήγνυται, καὶ ὥσπερ οἱ ὄφεις τὸ γῆρας, οὕτω δήπου καὶ οὗτοι τὸ ὄστρακον ἀποδύονται. Ὅταν δὲ αἴσθωνται ὑπαφιστάμενον τῆς σαρκὸς αὐτό, πανταχοῦ φοιτῶσιν οἰστρούμενοι καὶ μαστεύοντες τρο-10φὴν πλείονα, ἵνα ὄγκου προσγενομένου αὐτοῖς, καὶ ὑποπρησθέντες, ἀποῤῥήξωσιν ἑαυτῶν τὸ ἔλυτρον· ὅταν δὲ διολισθῶσιν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐλεύθεροι γένωνται, κεῖνται παρειμένοι κατὰ τῆς ψάμμου, νεκροῖς εἰκασμένοι. Δεδοίκασι δὲ ὑπὲρ τῆς φυομένης αὐτοῖς δορᾶς, ὑγροτέρας τε οὔσης καὶ ἔτι 15ἁπαλῆς. Κατὰ μικρὰ δὲ ἑαυτοὺς ἀθροίσαντες καὶ ἀναβιωσκόμενοι τρόπον τινά, πρώτης μὲν ἀπογεύονται τῆς ψάμμου. Ἐς τοσοῦτον δὲ ἄτολμοί εἰσι καὶ ἥκιστα θαῤῥαλέοι, εἰς ὅσον αὐτοῖς ὑμὴν περίκειται τὸ στέγασμα ἔξωθεν· ὅταν δὲ ἄρξηται πήγνυσθαι, καὶ εἰς ὀστράκου φύσιν μεταχωρεῖν, ἀπέῤ-20ῥιψαν ἐνταῦθα τὴν δειλίαν, ὡς ὅπλῳ θαῤῥοῦντες τῇ τῆς περιβολῆς σκέπῃ τε ἅμα καὶ ἐς τὸν βίον, ὡς ἂν εἴποις, πανοπλίᾳ.

XLIV. De serpentibus apud Troglodytas.

Τρωγλοδύται γένος ἀνθρώπων ὑμνεῖται, καὶ τό γε ὄνομα εἴληφε ἐκ τῆς διαίτης καὶ τοῦ βίου δηλονότι. Φοβοῦνται δὲ 25αὐτοὺς οἱ ὄφεις· τὸ δὲ αἴτιον, ἐσθίουσιν αὐτοὺς οἱ ἄνθρωποι. Μιγνύμενοι δὲ ἀλλήλοις οἱ ὄφεις βαρυτάτην ὀσμὴν ἀφιᾶσιν.

XLV. De polypis et osmylis e mari in arbores adscendentibus.

Ἀγροῦ γειτνιῶντος θαλάσσῃ καὶ φυτῶν παρεστώτων ἐγκάρπων, γεωργοὶ πολλάκις καταλαμβάνουσιν ἐν ὥρᾳ θερείῳ πολύποδάς τε καὶ ὀσμύλους, ἐκ τῶν κυμάτων προσελθόντας, 30καὶ διὰ τῶν πρέμνων ἀνερπύσαντας, καὶ τοῖς κλάδοις περιπεσόντας, καὶ ὀπωρίζοντας, καὶ τὴν δίκην ἐπέθεσαν ἂν τοῖς

29 F. προελθέντας.

φωρσὶ συλλαβόντες αὐτούς· ἀνθ' ὧν δὲ ἐτρύγησαν οἱ προειρημένοι, ὑπὲρ τούτων ἀντεφεστιῶσι δι' ἑαυτῶν τοὺς δεσπότας τῶν σεσυλημένων καρπῶν.

XLVI. De piscibus quibusdam gregatim peregrinantibus.

Ῥυάδες ὄνομα θαλαττίου ζῴου, σοφοῦ διαγνῶναι τὴν τῶν ὡρῶν διάβασιν· ὑπαρχομένου γοῦν τοῦ χειμῶνος ἡσυχάζουσι τοὺς κρυμοὺς ἀποδιδράσκουσαι, καὶ ἀσμένως ἑαυτὰς τῇ καταμονῇ θάλπουσαι ἰσομοιρίᾳ ἀδελφικῇ· εἶτα ἦρι νέῳ ὑπάρχονται ἐκεῖναί γε καὶ πορείας τῆς μακροτέρας, καὶ νέμονται τροφὴν οὐ μόνον τὴν προςπεσοῦσαν, ἀλλὰ καὶ ἣν ἂν μαστεύσασαι εἶτα ἀνιχνεύσωσιν. 10

XLVII. De echinis marinis discerptis et iterum coëuntibus.

Τοὺς ἐχίνους ἔτι ζῶντας καὶ ἐν τοῖς ὀστράκοις ὄντας καὶ προβεβλημένους τὰ κέντρα εἴ τις συντρίψας καὶ διαῤῥίψας ἐς τὴν θάλασσαν ἄλλο ἄλλῃ τρύφος καταλίποι, τὰ δὲ ἄρα συνέρχεται αὖθις καὶ ἑνοῦται, καὶ τὸ συγγενὲς θρύμμα ἀνέγνω, καὶ προςπλακὲν συνέφυ, καὶ ὁλόκληροι γίνονται 15 φύσει τινὶ θαυμαστῇ καὶ ἰδίᾳ αὖθις.

XLVIII. Quomodo pastores pecudes ad coitus libidinem excitent.

Ὑπὲρ τοῦ πλείονα τὴν ἐπιγονὴν τῶν ζῴων σφίσι γίνεσθαι, οἱ τούτων μελεδωνοὶ καὶ νομεῖς τὰ ἄρθρα τῶν θηλειῶν καὶ οἴων καὶ αἰγῶν καὶ ἵππων ἀνατρίβουσι κατὰ τὸν τῆς ὀχείας καιρόν, ἁλῶν καὶ νίτρου τὰς χεῖρας ἀναπλήσαντες· 20 ἐκ τούτων ὄρεξις αὐτοῖς γίνεται περὶ τὴν ἀφροδίτην μᾶλλον. Ἕτεροι δὲ πεπερίδι καὶ μέλιτι τὰ αὐτὰ χρίουσι, νίτρῳ δὲ ἄλλοι καὶ κνίδης καρπῷ· σμυρνίῳ δὲ ἤδη τινὲς ἔχρισαν καὶ νίτρῳ. Ἐκ δὴ τοῦδε τοῦ ὀδαξησμοῦ ἀκράτορες ἑαυτῶν γίνονται αἱ θήλειαι ποῖμναι, καὶ ἐπιμαίνονται τοῖς ἄῤῥεσιν. 25

XLIX. De cetis maximis.

Τῶν κητῶν τῶν μεγίστων αἰγιαλοῖς καὶ ᾐόσι καὶ τοῖς ἐλαφροῖς καλουμένοις καὶ βραχέσι χωρίοις προςπελάζει οὐδέν, οἰκεῖ δὲ τὰ πελάγη. Καὶ ἔστι μέγιστα, ὅ τε λέων καὶ ἡ ζύγαινα καὶ ἡ πάρδαλις καὶ οἱ φύσαλοι καὶ ἡ πρῆστις καὶ ἡ καλουμένη μάλθη· δυςανταγώνιστον δὲ ἄρα θηρίον τοῦτο 30 καὶ ἄμαχον· καὶ ὁ κριὸς ἰδεῖν ἐχθρὸν ζῷον, καὶ κίνδυνον φέρον, εἰ καὶ πόῤῥωθεν φανείη, τῇ τῆς θαλάσσης ταράξει

καὶ τῷ κλύδωνι, ὃν αὐτὸς ἐργάζεται· καὶ ἡ ζύγαινα, οὐκ αἴσιον ὁρᾷ οὐδὲ ἐργάζεται τοῖς ναυτιλλομένοις αὕτη γε. Κυνῶν δὲ πέρι διαφορᾶς καὶ ἀλκῆς ἀνωτέρω εἶπον.

L. De castoride marino, balaenis et phocis.

Αἱ καστορίδες ζῷόν εἰσι θαλάττιον, καὶ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς 5 καὶ ταῖς πέτραις ταῖς προβεβλημέναις ἀπόφημόν τινα κωκυτὸν μεθιᾶσιν, καὶ ὠρύονται βαρύτατα· τούτου τοίνυν τοῦ ἤχου ὅςτις ἂν ὑπακούσῃ, ἄφυκτά οἱ ἐστί, καὶ οὐ μετὰ μακρὸν ἀποθνήσκει. Καὶ ἡ φάλαινα δὲ τῆς θαλάσσης πρόεισι καὶ ἀλεαίνεται τῇ ἀκτῖνι. Κνεφαῖαι δὲ αἱ φῶκαι ἐξίασι 10 μᾶλλον, ἤδη μέντοι καὶ μεσημβρίας οὔσης καὶ καθεύδουσι τῆς θαλάσσης ἔξω. Τοῦτό τοι καὶ Ὅμηρος ᾔδει, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸν Μενέλεων πεποίηκε τῷ Τηλεμάχῳ καὶ τῷ Πεισιστράτῳ περιηγούμενον τὴν κοίτην αὐτῶν τήνδε, ὅτε τὰ ἐν Φάρῳ καὶ περὶ Πρωτέως τοῦ θαλαττίου δαίμονος αὐτοῖς ὁ 15 Μενέλεως διεξῄει, καὶ τῆς μαντείας, ἣν ἐμαντεύσατό οἱ ὁ Πρωτεὺς ὃν εἶπον.

LI. De mullo pisce ab initiatis culto.

Τρίγλης πέρι ἀνωτέρω εἶπον· ὃ δὲ οὐκ εἶπον, νῦν ἐρῶ. Ἐν Ἐλευσῖνι τιμὰς ἔχει ἐκ τῶν μυουμένων, καὶ διπλοῦς ὁ λόγος τῆς αἰτίας τῆςδε· οἱ μέν φασιν, ἐπεὶ τρὶς τοῦ ἔτους 20 τίκτει· οἱ δέ, ἐπεὶ τὸν λαγὼν ἐσθίει, ὅςπερ οὖν ἐστιν ἀνθρώπῳ θανατηφόρος. Ἴσως δὲ ἐρῶ τι ὑπὲρ τρίγλης καὶ πάλιν.

LII. De piscibus volantibus.

Πέτονται ἰχθύες ὅταν δείσωσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάσσης, αἵ τε τευθίδες καὶ οἱ ἱέρακες οἱ θαλάττιοι καὶ ἡ 25 χελιδὼν ἡ πελαγία. Καὶ αἱ μὲν τευθίδες ἐπὶ μήκιστον ἄττουσι τοῖς πτερυγίοις, καὶ ἐλαφρίζουσί γε ἑαυτὰς ὑψοῦ, καὶ κατὰ ἀγέλας ὀρνίθων δίκην φέρονται κοινῇ· αἱ δὲ χελιδόνες χθαμαλωτέραν ποιοῦνται τὴν πτῆσιν· οἵ γε μὴν ἱέρακες ὑπὲρ τὴν ἅλμην φέρονται ὀλίγον, ὡς μόλις, ὅτι μὴ νήχονται ἀλλὰ 30 πέτονται, καταγνῶναι.

LIII. De varia na-

Ἁλῶνται δὲ ἄρα ἰχθῦς καὶ πλανῶνται, οἱ μὲν ἀθρόοι,

---

1 ὕαινα. Schn.

tandi ratione piscium. ὥςπερ οὖν ἀγέλαι θρεμμάτων, ἢ τάξεις ὁπλιτῶν ἰοῦσαι κατὰ ἴλας καὶ φάλαγγας· οἱ δὲ ἐν κόσμῳ κατὰ στοῖχον ἔρχονται· οἱ δέ, φαίης ἂν αὐτοὺς εἶναι λόχους· ἠρίθμηνται δὲ εἰς δέκα ἄλλοι, καὶ ταύτῃ συννέουσιν· ἤδη δὲ νήχονται καὶ κατὰ ζεῦγός τινες· ἄλλοι δὲ οἰκουροῦσιν ἐν τοῖς φωλεοῖς καὶ ἐν-5 ταυθοῖ καταζῶσιν.

LIV. Varia ad rem pecuariam spectantia.

Πυνθάνομαι δὲ ἄρα, ὅτι οἱ νομευτικὴν δεινοί, ὅταν ἐθέλωσιν ἐπὶ πιμελὴν τὰ ζῷα ἐπιδοῦναι, ἀφαιροῦσιν αὐτῶν τὰ κέρατα· καὶ τοὺς τράγους δὲ ὅταν ἐθελήσωσιν εἰς μίξιν προθυμοτέρους ἐργάσασθαι, μύρῳ χρίουσιν αὐτῶν τὰς ῥῖνας,10 καὶ τὰ γένεια μέντοι καὶ ἐκεῖνα χρίουσι τῶν αὐτῶν· πάλιν τε τῆς ἄγαν ὀρέξεως ἀναστέλλουσιν, ἐάν τις αὐτῶν μέσας τὰς οὐρὰς ἀποδήσῃ λίνῳ. Ἀριστοτέλης δέ φησιν τὰς ἵππους ἐκβάλλειν τὰ ἔμβρυα, ἐὰν ἐπιπλέον ὀσφρήσωνται θρυαλλίδα λύχνου ἐσβεσμένην. Ἀκούω δέ, ὅτι πρὸς τοὺς κύνας τοὺς15 οἰκουροὺς ἵνα μὴ ἀποδιδράσκωσι τετέχνασται ἐκεῖνο· τὴν οὐρὰν αὐτῶν καλάμῳ μετρήσαντες χρίουσι τὸν κάλαμον βουτύρῳ, εἶτα μέντοι διδόασιν αὐτοῖς περιλιχμήσασθαι αὐτόν· καὶ καταμένουσι, φασίν, ὥςπερ οὖν οἱ δεδεμένοι.

LV. De remediis quibusdam silentii cani et asino adhibitis.

Ἴδια δὲ καὶ ἐκεῖνα κυνός· οὐχ ὑλακτοῦσιν, εἴ τις ἔχων20 οὐρὰν γαλῆς σὺν ἑαυτῷ εἶτα πρόςεισι· γαλῆς δ' ἣν ἐθήρασε μέν, ἀποκόψας δὲ τὴν προειρημένην οὐρὰν εἶτα ἀφῆκε ζῶσαν αὐτήν. Ὄνος δὲ οὐ βρωμήσεται, ἐὰν αὐτοῦ τῆς οὐρᾶς λίθον ἀπαρτήσῃς, ὥς φασιν.

LVI. De elephantis, quomodo se a calore defendant, homines viteut, et pastum quaerant.

Ἐν ὥρᾳ θερείῳ, πολλοῦ πάνυ σφόδρα τοῦ ἡλίου ἐνα-25 κμάζοντος, οἱ ἐλέφαντες ἀλλήλους χρίουσιν ἰλύϊ παχείᾳ, καὶ αὐτοῖς αὕτη ψύχος τε παρέχει, καὶ οἰκίας ὑπάντρου τινὸς ἢ [ὑπὸ] δένδροις καὶ κλάδοις ἀμφιλαφοῦς ἥδιόν ἐστι τοῖς ζῴοις τοῖς προειρημένοις. Οὗτοι ῥινηλατοῦσιν ἰσχυρῶς, καὶ αἴσθησιν ὀξυτάτην ἔχουσιν. Προΐασι γοῦν ἀλλήλοις ὁδοποι-30 οῦντες, καὶ ὅ γε πρῶτος — ἴασι γὰρ κατὰ στοῖχον — τῆς ἐν

---

25 ἐπακμάζοντος. M. m.

ποσὶ πόας αἰσθόμενος, καὶ ὅτι διῆλθον ἄνθρωποι ἐκ τῆς παραψαύσεως συνεὶς αὐτῶν, ἀνασπᾷ τὴν πόαν καὶ δίδωσι τῷ κατόπιν ὀσφραίνεσθαι· καὶ ἐκεῖνος τῷ μετ' αὐτόν· καὶ ἥδε ἡ ἀντίδοσις, ὡς ἂν εἴποις, διὰ πάντων ἔρχεται· καὶ μέντοι
5 τοῦ οὐραγοῦντος ὅταν ἀφίκηται, ὁ δὲ μέγα ἐπήχησεν. Οἱ δὲ ὥςπερ οὖν σύνθημα στρατιᾶς λαβόντες εἶτα μέντοι ἐκτρέπονται εἰς τὰ τῶν ὀρῶν ἄγκη καὶ δάση, ἢ τῶν ἑλῶν τὰ κοιλότερα, καὶ μέντοι καὶ τῶν πεδίων ὅσα κομᾷ τοῖς θάμνοις· πάντως δὲ ᾗ καταστείβουσιν ἄνθρωποι, ταύτην ἀποδιδρά-
10σκουσιν· ὑφορῶνται γὰρ τοῦτο τὸ ζῷον ὡς ἔχθιστον. Ὅταν δὲ αὐτοὺς αἱ νομαὶ καταλίπωσιν, οἱ δὲ τὰς ῥίζας ἐξορύττουσιν, καὶ σιτοῦνται καὶ αὐτάς· καὶ οἱ μὲν ἐσθίουσι καὶ ταύτας, οἱ δὲ ἀπίασι ζητοῦντες χιλόν· καὶ ὅ γε ἐντυχὼν τῷ θηράματι πρῶτος αὐτῶν, ὑποστρέψας καλεῖ τοὺς συννόμους,
15καὶ ἐπί γε τὸ ἕρμαιον αὐτοὺς ἄγει.

LVII. De piscibus per hiemem in imo mari latitantibus.

Ἐν δὲ τῷ χειμῶνι τῷ βιαιοτάτῳ, κυμαινούσης μὲν τῆς θαλάττης, σκληρόν γε μὴν τῶν ἀνέμων καὶ βίαιον καταπνεόντων, φρίττουσι τὴν σύντροφόν τε ἅμα καὶ φίλην οἱ ἰχθύες θάλατταν. Καὶ οἱ μὲν αὐτῶν τοῖς πτερυγίοις ἐπαμῶνται
20τὴν ψάμμον, καὶ ἑαυτοὺς ἐπηλυγάσαντες ὑποθάλπουσιν, οἱ δὲ ὑπειλοῦνταί τινα πέτραν, ἐν σκέπῃ τε τοῦ κρύους καὶ μάλα γε ἀσμένως ἡσυχάζουσιν· οἱ δὲ ἐς τοὺς μυχοὺς τοῦ πελάγους καταθέοντες, εἶτα τὴν ἄνωθεν φρίκην ἐξέκλιναν κάτω καὶ ἐν βυσσῷ· οὐχ οὕτως γάρ φασιν, ὥςπερ οὖν
25ἄνω, διοιδαίνειν τε καὶ τύπτειν τὸ κῦμα ἀγριαῖνον. Ὑπαρχομένου δὲ τοῦ ἦρος, καὶ τοῦ μὲν ἀέρος φαιδροῦ γενομένου, τῶν δὲ φυτῶν θάλλειν ἀρχομένων καὶ τῶν λειμώνων τὰ σύντροφα κομώντων, γαληνά τε τὰ τοῦ πελάγους καὶ ὑπεύδια αἰσθόμενοι οἱ ἰχθύες, ἀναθέουσι καὶ πηδῶσιν, καὶ πλησίον
30τῆς γῆς νήχονται, ὥςπερ οὖν ἥκοντες ἐξ ἀποδημίας.

LVIII. De animalibus, quae ex

Τρία δὲ ἄρα ταῦτα ἐκ βραχίστων μέγιστα ζῷα γίνεται· τῶν μὲν ἐνύδρων ὁ κροκόδειλος, τῶν δὲ ὑποπτέρων ἡ στρου-

4 καὶ μέχρι τοῦ οὐρ. Gesn. ἐς τὸν οὐραγοῦντα. Vat. b. 9 F. ταύτῃ.

parvis magna fiunt; deque elephantorum longaevitate.

θὲς ἡ μεγάλη, τῶν γε μὴν τετραπόδων ὁ ἐλέφας. Λέγει δὲ ὁ Ἰόβας γενέσθαι μὲν αὐτοῦ τῷ πατρὶ πολυετῆ Λίβυν ἐλέφαντα, κατιόντα ἐκ τῶν ἄνω τοῦ γένους· καὶ Πτολεμαίῳ δὲ τῷ Φιλαδέλφῳ Αἰθίοπα, καὶ ἐκεῖνον ἐκ πολλοῦ βιώσαντα, γενέσθαι πρᾳότατον καὶ ἡμερώτατον, τὰ μὲν ἐκ τῆς πρὸς 5 τοὺς ἀνθρώπους συντροφίας, τὰ δὲ ἐκ τοῦ γένους πωλευθέντα· Σελεύκου τε τοῦ Νικάνορος κτῆμα ᾄδει Ἰνδὸν ἐλέφαντα, καὶ μέντοι καὶ διαβιῶναι τοῦτον μέχρι τῆς τῶν Ἀντιόχων ἐπικρατείας φησίν.

LIX. De piscibus marinis in amnes partus causa secedentibus.

Ἰχθύες ὅσοι ποταμὸν γείτονα τῇ θαλάττῃ τῇ συντρόφῳ 10 κέκτηνται ἢ καὶ λίμνην τινά, ὅταν μέλλωσι τίκτειν, ἐκνήχονται τῆς ἅλμης, καὶ τῶν κυμάτων τὸ ἄκλυστον ὕδωρ προαιρούμενοι, καὶ ταραττόμενον ὑπὸ τῶν πνευμάτων καὶ τυπτόμενον ἥκιστα. Ἀγαθὴ γὰρ αὐτοῖς ἡ τῶν ὑδάτων εἰρήνη λοχείαν ὑποδέξασθαι, καὶ φυλάξαι ἀσινῆ τε καὶ ἀνεπιβούλευτα τῶν ἰχθύων τὰ βρέφη, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ μέντοι καὶ 15 διὰ τὴν τῶν θηρῶν ἐρημίαν καὶ σπάνιν. Φιλοῦσι δέ πως τήνδε τὴν ἐλευθερίαν ἔχειν αἵ τε λίμναι καὶ οἱ ποταμοί· ἔνθεν τοι καὶ πολλοῖς ἰχθύσιν εὐθηνεῖται ὁ Εὔξεινος Πόντος· θηρία γὰρ τρέφειν οὐκ ἔμαθεν· φώκην δὲ εἴ που τρέφει καὶ δελφῖνας βραχίστους, τῶν δὲ ἄλλων ἁπάντων οἱ τῇδε ἰχθῦς ἐν 20 σκέπῃ εἰσίν.

LX. De acu marina.

Αἱ θαλάττιαι βελόναι λεπταὶ οὖσαι, κολπώδη καὶ χωρητικὴν ἐμβρύων μήτραν οὐκ ἔχουσαι, τὴν αὔξην τῶν ἔνδον βρεφῶν οὐ φέρουσιν, ἀλλὰ ῥήγνυνται· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον οὐ τίκτουσιν, ἀλλὰ ἐκβάλλουσι τὰ τέκνα. 25

LXI. De morsu aspidis.

Λέγεται δὲ τὰ ἴχνη καὶ τὰ γνωρίσματα τῶν τῆς ἀσπίδος δηγμάτων μὴ πάνυ τι εἶναι δῆλα καὶ εὐσύνοπτα. Καὶ τὸ αἴτιον ἐκεῖνό εἶναι πυνθάνομαι· ὀξύτατόν ἐστι τὸ ἐξ αὐτῆς φάρμακον καὶ διαδραμεῖν ὤκιστον. Οὐκοῦν ἡ μὲν ἐνέφυ, 30 τὸ δὲ οὐκ ἐπιπολάζει, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἔσω πόρους κατολισθάνει· καὶ τῆς μὲν ἐπιφανείας καὶ τοῦ χρωτὸς τοῦ ὑπὸ τὴν

---

7 Νικάτορος Gesn.

ὄψιν ἀφανίζεται, ὠθεῖται δὲ ἔνδον. Ἔνθεν τοι καὶ τῆς Κλεοπάτρας ὁ θάνατος τοῖς ἀμφὶ τὸν Σεβαστὸν οὐ πάνυ τι ῥᾳδίως ἐγνώσθη, ἀλλὰ ὀψέ, δύο κεντημάτων καὶ μάλα γε δυσθεάτων καὶ δυσθηράτων ὀφθέντων, δι' ὧν ἐφωράθη τὸ τοῦ θα-
5 νάτου αἴνιγμα· ἄλλως τε καὶ ἴχνη τοῦ τῆς ἀσπίδος σύρματος ἐφάνη, πρόδηλα τοῖς ἔχουσι τῆς τούτων κινήσεως τῶν ζῴων τὴν ἱστορίαν ὄντα.

LXII. Historia de circulatore aspidis veneno extincto.

Πομπηΐου Ῥούφου Ῥωμαίοις ἀγορανομοῦντος ἐν Παναθηναίοις, οἷα εἴωθε τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ δρᾶσθαι, φαρμακο-
10 τρίβης ἀνὴρ καὶ τῶν τοὺς ὄφεις ἐς τὰ *τραύματα τρεφόντων, ἑτέρων ὁμοτέχνων παρεστώτων πολλῶν, ἀσπίδα κατὰ τοῦ βραχίονος προσάγει εἰς ἔλεγχον αὐτοῦ τῆς σοφίας· ὁ δὲ παρέσχεν, καὶ ἐδήχθη. Εἶτα τῷ στόματι ἐξεμύζησε τὸ κακόν. Ὕδωρ δὲ οὐκ ἐπιῤῥοφήσας, οὐ γὰρ παρῆν, καίτοι
15 παρεσκευασμένον οἱ — ἀνετέτραπτο δὲ ἐξ ἐπιβουλῆς τὸ σκεῦος — οἷα μὴ ἐκκλύσας τὸν ἰόν, μηδὲ ἀποῤῥυψάμενος, τὸν βίον κατέστρεψε μετὰ ἡμέραν, οἶμαι, δευτέραν, οὐκ ἀλγῶν οὐδὲ ἕν, τοῦ μέντοι κακοῦ ἡσυχῇ διασήψαντος αὐτοῦ τὰ οὖλα καὶ τὸ στόμα.

LXIII. De piscium coitu, partu et convictu.

20 Τοῦ ἦρος ἐνακμάζοντος καὶ τῆς γῆς ἐξανθούσης, οἴστρου τε ἀφροδισίου τὰ ζῷα ὑποπίμπλαται καὶ μνημονεύει γάμων, καὶ ἀλλήλοις συμπλέκεσθαι ὀρέγεται τά τε ὄρεια, καὶ ὅσα ἐνθαλαττεύει, καὶ μετεωροπορεῖ ὅσα. Τῶν δὲ ἰχθύων οἱ μὲν τοῖς ψάμμοις προσαποτρίβουσι τὰ ᾠὰ πυκνὰ ὄντα καὶ
25 ἀλλήλων ἐχόμενα· οἱ δὲ νηχόμενοι εἶτα ἐκβάλλουσι πάμπολύ τι τῶν ᾠῶν τὸ χρῆμα, καὶ οἱ κατόπιν νέοντες τὰ πολλὰ καταπίνουσιν. Ἤδη μέντοι καὶ οἱ ἄῤῥενες προηγοῦνται καὶ τοῦ θοροῦ προσαποῤῥαίνουσιν· αἱ δὲ θήλειαι ἑπόμεναι καὶ πάνυ γε ἀπλήστως περιχανοῦσαι ἐμπίμπλανται· καὶ ἥδε ἐστὶν ἡ
30 μίξις αὐτῶν. Ὅτι δὲ ἰχθύων τινὲς καὶ συνοικοῦσιν ὡς γαμεταῖς, καὶ φυλάττουσιν αὐτάς, καὶ ζηλοτυπία τις καὶ ἐν ἰχθύων γένεσιν ἐξάπτεται, ἀνωτέρω εἶπον.

10 θαύματα. Schn. F. τερατεύματα. 24 F. ταῖς ψάμμοις?

LXIV. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης, καὶ Δημόκριτος πρὸ ἐκείνου, Θεόφραστός τε ἐκ τρίτων καὶ αὐτός φησι, μὴ τῷ ἁλμυρῷ ὕδατι τρέφεσθαι τοὺς ἰχθῦς, ἀλλ᾽ τῷ παρακειμένῳ τῇ θαλάττῃ γλυκεῖ ὕδατι. Καὶ ἐπεὶ δοκεῖ πως ἄπιστον, δι᾽ αὐτῶν τῶν ἔργων βεβαιῶσαι βουληθεὶς τὸ λεχθὲν ὁ τοῦ Νικο- 5 μάχου λέγει εἶναί τι πότιμον ὕδωρ ἐν πάσῃ θαλάττῃ, καὶ ἐλέγχεσθαι τοῦτο· εἴ τις ἀγγεῖον ἐκ κηροῦ ποιήσας κοῖλον καὶ λεπτὸν καθείη κενὸν ἐς τὴν θάλατταν, ἐξάψας ποθὲν ὥστε ἀνιμήσασθαι δύνασθαι, νυκτὸς δὲ διελθούσης καὶ ἡμέρας, ἀρύεται πεπλησμένον γλυκέος τε καὶ ποτίμου ὕδατος μεστὸν 10 αὐτό. Καὶ Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος λέγει τι εἶναι γλυκὺ ἐν τῇ θαλάττῃ ὕδωρ, οὐ πᾶσι δῆλον, τρόφιμον δὲ τῶν ἰχθύων· καὶ τὴν αἰτίαν τοῦδε τοῦ ἐν τῇ ἅλμῃ γλυκαινομένου λέγει φυσικήν, ἣν ἐκεῖθεν εἴσεσθε.

LXV. *De causis, cur initiati a mustela et mullo abstineant.* Οἱ μυούμενοι τοῖν Θεοῖν οὐκ ἂν πάσαιντο γαλεοῦ, φα- 15 σίν· οὐ γὰρ αὐτὸν εἶναι καθαρὸν ὄψον, ἐπεὶ τῷ στόματι τίκτει. Οὐ τίκτειν δὲ αὐτὸν ἔνιοι λέγουσιν, ἀλλὰ δείσαντά τι τῶν ἐπιβουλευόντων τὰ σκυλάκια καταπίνειν καὶ ἀποκρύπτειν, εἶτα τοῦ φοβήσαντος παραδραμόντος ζῶντα αὖθις ἀνεμεῖν. Τῆς δὲ τρίγλης οὐκ ἂν γεύσαιντο οἱ αὐτοὶ μύσται, 20 οὐδὲ μὴν ἡ τῆς Ἥρας τῆς ἐν Ἄργει ἱέρεια· καὶ τάς γε αἰτίας ἄνω που εἰπὼν οἶδα.

LXVI. Ἔχεως μὲν καὶ μυραίνης γάμους, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦσιν, ἡ μὲν προϊοῦσα ἐκ θαλάττης, ὁ δὲ ἐξέρπων τοῦ φωλεοῦ, ἐν τοῖς πρόσθεν εἰπὼν οὐκ ἐπιλέλησμαι· ὃ δὲ οὐκ 25 εἶπον νῦν ἂν εἴποιμι. Μέλλων ὁ ἔχις ὁμιλεῖν αὐτῇ, ἵνα δόξῃ πρᾷος καὶ πρέπων νυμφίῳ, τὸν ἰὸν ἀπεμεῖ καὶ ἐκβάλλει, καὶ οὕτως ὑποσυρίσας τὴν νύμφην παρακαλεῖ, οἱονεὶ προγάμιόν τινα ὑμέναιον ἀναμέλψας· ὅταν δὲ τὰ τῆς ἀφροδισίου σπουδῆς τελέσωσι μετ᾽ ἀλλήλων ὄργια, ἡ μὲν ἐπί τε τὰ κύματα 30 καὶ τὴν θάλατταν ὥρμησεν, ὁ δὲ ἀναῤῥοφήσας τὸν ἰὸν αὖθις, εἶτα ἐς τὰ ἤθη τὰ οἰκεῖα ἐπάνεισιν.

LIBER DECIMUS.

Σπανίως ἐλέφας ἐρᾷ, φασίν· ἔστι γὰρ σώφρων, ὡς ἄνω μοι λέλεκται. Ἀκούω γοῦν ἐλεφάντων πάθος ἐρωτικόν, καὶ ἄξιον θαυμάσαι αὐτό· ὃ δὲ πέπυσμαι, ἐκεῖνό ἐστιν. Ἀνὴρ τῆς τούτων ἄγρας οὐκ ἄπειρος δύναμιν λαβὼν ἐκ βασιλέως τοῦ Ῥωμαίων πάλαι, Ἀλέξανδρος ὄνομα, καὶ σταλεὶς ἐπὶ τὴν θήραν κατά τι ἔθος τοῖς Μαυρουσίοις ἐπιχώριον, φησὶν ἐν συγγραφῇ, νέαν μόσχον ἐλέφαντος, ὡραίαν ὡς ἐκείνοις ἰδεῖν, συνειςελθεῖν ἐλέφαντι νέῳ καὶ καλῷ· πρεσβύτερον δὲ ἄλλον, εἴτε ἦν ἐραστής, εἴτε ἀνὴρ τῆς προειρημένης, ὥςπερ οὖν ἀτιμασθέντα ἀγανακτῆσαι· θυμῷ γὰρ βιαίῳ ἐξαφθεὶς ὥρμησε μέν, καὶ ὀλίγου πάντας διέφθειρεν, ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸν νέον καὶ καλόν, [καὶ] συμπεσὼν εἶτα ἐμάχετο, ὡς ὑπέρ τινος ἢ νύμφης ἢ ἐρωμένης ἀλγῶν· καὶ ἐς τοσοῦτον ἄρα ἀλλήλοις συνέῤῥαξαν, ὡς ἀμφοτέρους ζημιωθῆναι τὰ κέρατα· ἐνίκησε δὲ οὐθέτερος, ἀλλὰ ἀπέστρεψαν ἀπ' ἀλλήλων οἱ θηραταὶ βάλλοντες, ἐπεὶ καὶ ἀχρεῖοι τὸ λοιπὸν συμβαλεῖν ἦσαν τῶν ὅπλων ἀφῃρημένοι. Ἐρωτικὴ μάχη μὲν δὴ ἐραστῶν ἐλεφάντων ἰσότιμος μέχρι τοῦ τέλους ἐνταῦθα ἀνεπαύσατο. Εἵλκετο δὲ ὁ Πάρις ὑπὸ τοῦ Μενέλεω καὶ ἤγχετο, τοῦ ἱμάντος αὐτὸν πιέζοντος τοῦ ὑπὸ τῷ κράνει·

Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος

ὁ τοῦ Ἀτρέως, εἰ μὴ ἐῤῥάγη μὲν ὁ ἱμάς, αὐτὸν δὲ ἐξήρπασεν ἡ Διὸς καὶ Διώνης αἰσχίστην μάχην καὶ ἄνανδρον μεμαχημένον, καὶ ἀπελθὼν ὁ δειλὸς ἐκάθευδε μετὰ τῆς μεμοιχευμένης.

I. Historia d elephanti zelotypia.

Ἰχθύες δὲ ἄρα οὐ τὴν αὐτὴν ὥραν εἰς ἀφροδίτην πρόθυμοι, ἀλλὰ οἱ μὲν ἦρος ἐπιθόρνυνται, οἱ δὲ θέρειον εἰλήχασι

II. De tempor coitus pisci um.

τὴν ὁρμὴν τήνδε, σὺν τῇ ὀπώρᾳ ἄλλαι, καὶ * δίχα τοῦ χειμῶνος ὑπεξάπτονταί τινες ἐς τὴν προειρημένην σπουδήν. Καὶ οἱ μὲν πλεῖστοι τοῦ ἔτους ἅπαξ ὠδίναντες εἶτα παύονται· λάβρακα δὲ ἀκούω καὶ ἐπιτίκτειν, τρίγλην δὲ καὶ τρὶς κύειν κατηγορεῖ, φασί, καὶ τὸ ὄνομα.

III. De camelorum cruribus et veretro.

Ἡρόδοτος λέγει τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μηρούς, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τοσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετράφθαι αὐταῖς.

IV. De caudis ovium Arabiae.

Τὰς ὄϊς τὰς Ἀραβίων ἔχειν οὐρὰς ἀήθεις ὡς πρὸς τὰς ἄλλας, Ἡρόδοτος λέγει· γένη δὲ αὐτῶν εἶναι διπλᾶ ὁ αὐτὸς δήπου διδάσκει. Καὶ τοῦτο καὶ λέγει, τὰς μὲν αὐτῶν ἔχειν οὐρὰς μηκίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχῶν οὐκ ἐλάττους· ὥσπερ οὖν εἰ ἐῴη τις ἐπισύρειν, ἑλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως παρατριβομένας πρὸς τὸ δάπεδον· τοὺς νομέας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειρουργεῖν οὐ πέραν τῶν ἁμαξίδων, αἳ ὑπερείδουσι τὰς οὐρὰς τῶνδε τῶν κτηνῶν, ὥστε ἀποστέγειν τὴν ἕλκωσιν αὐταῖς. Τὰς δὲ ὄϊς τὰς ἑτέρας φησὶ πλατείας φορεῖν, πλατύνεσθαι δὲ καὶ ἐς πῆχυν αὐτάς.

V. De cochlearum solertia.

Οἱ κοχλίαι ἴσασιν εἶναί σφισι πολεμίους τοὺς πέρδικας καὶ τοὺς ἐρωδιούς, καὶ αὐτοὺς ἀποδιδράσκουσιν· οὐδ' ἂν ἴδοις ἔνθα οὗτοι νέμονται καὶ κοχλίας διέρποντας. Οἱ δὲ καλούμενοι τῶν κοχλιῶν ἀρείονες, οὗτοι μὲν καὶ ἀπατῶσι καὶ περιέρχονταί τινι φυσικῇ σοφίᾳ τοὺς προειρημένους. Τῶν γὰρ συμφυῶν ὀστράκων προελθόντες αὐτοὶ μὲν νέμονται κατὰ πολλὴν τὴν ἄδειαν, οἱ δὲ ὄρνιθες, οὓς εἶπον, ἐπὶ τὰ κενὰ τῶν ὀστράκων ὡς ἐπ' αὐτοὺς ἐκείνους καταπέτονται, οὐδὲν δὲ εὑρόντες ἀπέῤῥιψαν ὡς ἀχρεῖά σφισι καὶ ἀνεχώρησαν· οἱ δὲ ἐπανελθόντες εἶτα ἕκαστος ὡς ἰδίαν οἰκίαν παρῆλθε, κεκορεσμένος μὲν ἐκ τῆς νομῆς, σωθεὶς δὲ ἐξ ἧς ἠπάτησε πλάνης.

---

1 διὰ τοῦ χειμ. Gron. F. καὶ δὴ καὶ τοῦ. 6 σκέλεσί τε παρὰ μηροὺς καὶ τῆσδαι καί. M. m.

VI. De cochleis (sive coliis potius) Ponticis sedes mutantibus.

Ποντικοὶ δὲ ἄρα κοχλίαι τὸν Περσῶν βασιλέα μεμίμηνται, θερίζοντα μὲν ἐν Σούσοις, χειμάζοντα δὲ ἐν Ἐκβατάνοις. Καὶ γὰρ οὗτοι ἐν μὲν τῇ καλουμένῃ Προποντίδι χειμάζουσιν· ἀλεεινὴ γὰρ ἥδε ἡ γῆ· θέρους δὲ πρὸς τῷ Αἰγιαλῷ διαιτῶν-
5 ται· παρέχει γὰρ αὐτοῖς αὔρας μαλακὰς ἡ θάλαττα ἡ προειρημένη.

VII. De mullorum assandorum ratione.

Πυνθάνομαι τῶν μαγείρων τοὺς τὴν τέχνην ἀκριβοῦντας, ὅταν βούλωνται τῶν τριγλῶν τὰς κοιλίας ὀπτωμένων μὴ ῥήγνυσθαι, καταφιλεῖν αὐτῶν τὰ στόματα· οὗπερ οὖν
10 γεγενημένου ὁλόκληροι διαμένουσιν, ὥς φασιν.

VIII. De ordine in delphinorum agmine observato.

Ὁ δελφὶς ὁ θῆλυς μαζοὺς ἔχει κατὰ τὰς γυναῖκας, καὶ θηλάζει τὰ βρέφη πάνυ ἀφθόνῳ καὶ πολλῷ τῷ γάλακτι· νήχονται δὲ κοινῇ μέν, καθ' ἡλικίαν δὲ διακριθέντες· καὶ τῆς μὲν πρώτης τετάχαται οἱ νέοι καὶ ἁπαλοί, ἕπονται δὲ αὐτῶν
15 τῇ νήξει οἱ τέλειοι. Φιλότεκνον γὰρ καὶ φιλόστοργον ὁ δελφὶς ζῷον, καὶ ὑπὲρ τῶν βρεφῶν ὀῤῥωδεῖ· καὶ φυλακῆς χάριν, ὡς ἐν φάλαγγι στρατιωτικῇ, οἱ μὲν τῆς πρώτης εἰσίν, οἱ δὲ τῆς δευτέρας, οἱ δὲ τῆς τρίτης· καὶ προνήχονται μὲν οἱ νέοι, ἐπινήχονται δὲ αἱ θήλειαι, καὶ οἱ ἄῤῥενες οὐραγοῦσιν,
20 ἐφορῶντές τε καὶ παραφυλάττοντες τὴν τῶν ἐκγόνων τε καὶ τῶν γαμετῶν νῆξιν. Τί πρὸς ταῦτα ὁ Νέστωρ, ὦ καλὲ Ὅμηρε; ὅνπερ οὖν ᾄδεις τακτικώτατον τῶν ἡρώων τῶν καθ' ἑαυτὸν γεγονέναι.

IX. De discrimine inter ἔχιν et ἔχιδναν (viperam).

Ἔχιν ἐχίδνης οἱ μὲν τῷ γένει διαφέρειν, οὐ μέντοι τῇ
25 φύσει φασίν· τὸν μὲν γὰρ εἶναι ἄῤῥενα, τὴν δὲ θήλειαν· οἱ δὲ καὶ τῇ φύσει διαφέρειν οἴονται, ἀλλοῖον μὲν γὰρ τοῦτο εἶναι ζῷον, ἀλλοῖον δὲ ἐκεῖνο. Ἀκούω δέ τινων λεγόντων τοὺς μὲν ὑπὸ [τοῦ] ἔχεως δηχθέντας σπᾶσθαι, οὐ μὴν τοὺς ὑπὸ τῆς ἐχίδνης. Ἕτεροι δέ φασι τὸ μὲν τῆς ἐχίδνης δῆγμα
30 εἶναι λευκόν, τὸ δὲ τοῦ ἔχεως οὐ τοιοῦτον, πελιδνὸν δέ. Νίκανδρος δέ φησιν ἐκ μὲν τοῦ δήγματος, ὅπερ οὖν ὁ ἔχις ἐμ-

1 κολίαι. Gron. 2 sedes participiorum θερίζοντα et χειμάζοντα permutat Gron.

φύει, δύο ὀδόντων ἴχνη φαίνεσθαι· πλέον δέ, εἰ δάκοι ἡ ἔχιδνα.

X. Quomodo elephanti mansuefiant.

Εὐθηρίας γενομένης καὶ τῶν ἐλεφάντων ἑαλωκότων, οἷα δρῶσιν εἰς τὸ πραῦναί τε αὐτοὺς καὶ ἡμερῶσαι, εἰπεῖν ἄξιον. Πρῶτον μὲν εἰς ὕλην τινὰ ὀλίγον ἀφεστῶσαν τῆς τάφρου, ἐν 5 ᾗ ἐθήρασαν, ἄγουσιν αὐτοὺς δεδεμένους, πολὺ διαλαβόντες ταῖς σχοίνοις, καὶ μήτε προθεῖν ἐπιτρέποντες, μήτε αὖ πάλιν ὑφίστασθαι καὶ ἀποσπᾶν εἰς τοὐπίσω· εἶτα ἕκαστον ἐξάψαντες μεγίστου δένδρου μεμετρημένῳ διαστήματι, ὡς μήτε εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἐπιπηδᾶν ἔχειν, μήτε ἐπὶ πολὺ πάλιν ἀνα-10 χωρεῖν τοῦ σκιρτᾶν καὶ ὑβρίζειν ἐξουσίᾳ, [τῇ] ἀτροφίᾳ τε καὶ λιμῷ τὴν ἄγαν ἰσχὺν καὶ ῥώμην καθαιροῦσι. Καὶ μέντοι καὶ τὸν θυμὸν αὐτῶν καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἄτρεπτον ἡσυχῇ καταμαραίνουσιν, ὡς ἐκείνους μὲν λήθην ἴσχειν τῆς τέως ἀγριότητος ἀμάχου, παραλύεσθαι δὲ τοῦ πρόσθεν θυμοῦ, 15 προσιέναι τε τοὺς τῶν τοιούτων πωλευτὰς καὶ ἐκ χειρὸς ὀρέγειν τροφήν· τοὺς δὲ ὑπὸ τῆς χρείας ἀναγκαζομένους λαμβάνειν, καὶ μὴ κακουργεῖν, βλέπειν τε ἤδη πρᾷόν τε καὶ κεκμηκός. Οἱ δὲ ἄγαν αὐτῶν ἰσχυροὶ καὶ τέλειοι ἀποῤῥήξαντες τὰ δεσμά, καὶ ταῖς ἀκμαῖς τῶν κεράτων καὶ ταῖς προ-20 βοσκίσι ἀνασπῶντες τὰ δένδρα, τὰ δὲ καὶ κατεάξαντες ὑπὸ ῥύμης, καὶ ἐμπεσόντες εἰς αὐτά, μόγις καὶ ὀψὲ τοῦ χρόνου τὰ μὲν λιμῷ, τὰ δὲ γλυκείᾳ τροφῇ, τὰ δὲ κέντροις ἡμερώθησαν. Τροφὴ δὲ ἡμερουμένοις τοῖσδε τοῖς ζῴοις ἄρτοι τε οἱ μέγιστοι καὶ κριθαὶ καὶ ἰσχάδες καὶ ἀσταφίδες καὶ κρόμμυα 25 καὶ σκόροδα καὶ μέλι χύδην, σχοίνου τε καὶ φοίνικος καὶ κιττοῦ φάκελλοι, καὶ πᾶν ὅσον ἐδωδίμου ὕλης καὶ ἐκείνοις συντρόφου καὶ ἐκ τούτου τοι καὶ φίλης.

XI. De piscibus voce non carentibus.

Φύσεως δὲ ἰχθύων εἰσὶν ἀμαθεῖς ὅσοιπερ οὖν τελέως ἁπάντων καταψηφίζονται σιωπὴν αὐτῶν· ἐπεὶ καὶ συρίτ-30 τουσί τινες καὶ γρυλλίζουσι. Σαύρα μὲν γρυλλίζει καὶ χρό-

---

1 πλεόνων. Schn. F. πλέω. 31 Λύρα μὲν γρ. Gesn.
26 σχίνου. m. b. c. a.

μις καὶ κάπρος, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν· χαλκὶς δὲ συρίττει· κόκκυξ δὲ ἄρα τὸν ὁμώνυμον ὄρνιν τῇ φωνῇ μεμιμημένος φθέγγεται παραπλήσια.

XII. De elephantis partibus esui aptis, et de ejus adipe.

Ἐλέφαντος μὲν ὄγκος ἐστὶ τῶν σαρκῶν ἰδεῖν καὶ πάνυ 5 μέγιστος· ἐδώδιμα δὲ τὰ κρέα αὐτοῦ οὐκ ἔστιν, ὅτι μὴ ἡ προβοσκὶς καὶ τὰ χείλη τοῦ στόματος καὶ τῶν κεράτων ὁ μυελός. Στέαρ δὲ ἐλέφαντος ἦν ἄρα τοῖς ἰοβόλοις ἔχθιστον· εἰ γάρ τις χρίσαιτο ἢ ἐπιθυμιάσαι αὐτοῦ, τὰ δὲ ἀποδιδράσκει ποῤῥωτάτω.

XIII. De solorum in Arabicis animalibus splendore; de ostreis et margaritis maris rubri.

10 Τῶν δὲ Ἀραβίων ζώων ἡ πολύχροιά τε καὶ τὸ πολύμορφον καὶ πάντα γραφικὸν ἐλέγξαι δεινά, καὶ ταῦτα οὐ μόνον τὰ ἄλκιμα καὶ γενναῖα, ἤδη δὲ καὶ τὰ ἀδοξότερα, αἵ τε ἀκρίδες καὶ οἱ ὄφεις· χρυσοειδῆ οὖν ἰνδάλματα καὶ ἐπ' αὐτῶν κατέστικται, οἱ δὲ ἰχθῦς ἔτι καὶ πλέον τῆς πολυκό-15σμου χρόας μετειληχότες εἶτα ἰδεῖν ἐκπληκτικοί εἰσιν· καὶ τὰ ὄστρεα δὲ τὰ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἥπερ οὖν ἐστιν ὁ Ἀράβιος, τῆς αὐτῆς ἀγλαΐας ἄμοιρα οὐκ ἔστι· ζῶναί τε γὰρ περιέρχονται φλογώδεις αὐτά, καὶ φαίης ἂν θεασάμενος τὴν ἶριν αὐτὰ μιμεῖσθαι τῇ κράσει τῶν ποικίλων χρωμάτων, 20γραμμαῖς παραλλήλοις ὑπὸ τῆς φύσεως καταγραφέντα. Ὁ ᾀδόμενος μὲν παρὰ τοῖς ἀνοήτοις καὶ ἐν ταῖς γυναιξὶ θαυμαστὸς μαργαρίτης, θρέμμα μέντοι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάττης καὶ οὗτός ἐστι, καὶ τίκτεσθαί τε αὐτὸν τερατολογοῦσιν ὅταν ταῖς κόγχαις ἀνεῳγμέναις ἐπιλάμψωσιν αἱ ἀστραπαί. Θηρῶνται 25δὲ ἄρα αἵδε αἱ κόγχαι, αἱ τῶν προειρημένων μητέρες, εὐημερίας τε οὔσης καὶ τῆς θαλάττης λείας· οἱ δὲ θηραταὶ συλλαβόντες εἶτα ἐξεῖλον τοῦτον δὴ τὸν θέλγοντα τὰς τῶν μάχλων ψυχάς. Εὑρεθείη δ' ἂν καὶ ἐν κόγχῃ μεγίστῃ μικρός, καὶ ἐν μικραῖς μέγας· κᾆτα ἡ μὲν οὐδένα ἔχει, ἡ δὲ οὐ πέρα 30τοῦ ἑνός, πολλαὶ δὲ καὶ πολλούς, εἰσὶ δὲ οἳ λέγουσι καὶ εἴκοσι προςπεφυκέναι μιᾷ κόγχῃ. Καὶ ἡ μὲν κόγχη τὸ κρέας ἐστίν, ἐπιπέφυκε δὲ ἄρα ὡς σκόλοψ ταῦτα. Πρὸ καιροῦ

1 χαλκεύς. Gesn. 32 κόλλοψ. Vind.

δὲ καὶ τῆς ὠδῖνος τῆς ἐντελοῦς εἴπερ οὖν ἀνοῖξαι τις τὰς κόγχας, κρέας μὲν ἂν εὕροι, τῆς δὲ θήρας τὸ ἀγώνισμα οὐχ ἕξει. Λίθῳ δὲ ἄρα ὁ μαργαρίτης ἔοικε πεπωρωμένῳ, καὶ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ καὶ στέγειν ὑγρὸν οὐ πέφυκεν οὐδὲ ὀλίγον. Δοκοῦσι δὲ ἄρα τοῖς τούτων καπήλοις καὶ τοῖς ὠνουμένοις 5 οἱ ἄγαν λευκοὶ καὶ οἱ μεγάλοι κάλλιστοι καὶ τιμαλφέστατα, ὥστε ἐκείνοις κρίνειν αὐτούς· καὶ πλούσιοί γε ἐξ αὐτῶν ἐγένοντο οὐ μὰ Δία ὀλίγοι οἷς ἐντεῦθέν ἐστιν ὁ βίος. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ οὐδὲ ἐκεῖνο, ὅτι ἄρα ἐξαιρεθέντων τῶν λίθων τῶνδε ἀφείθησαν αὖθις αἱ κόγχαι, οἱονεὶ λύτρα δοῦσαι τῆς ἑαυτῶν σω- 10 τηρίας τὸ σπούδασμα τὸ ἤδη προειρημένον, εἶτα ἐπανέφυσαν αὖθις αὐτό. Ἐὰν δὲ τὸ ζῷον τὸ τρέφον αὐτὸν πρὶν ἢ ἐξαιρεθῆναι τὸν μαργαρίτην ἀποθάνῃ, ὥς που λέγει τις λόγος, τῇ σαρκὶ μέντοι συςσήπεται καὶ ἐκεῖνος καὶ ἀπόλλυται. Φύσιν δὲ ἔχει τῆς περιφερείας τὸ λεῖον καὶ εὐπερίγραφον. 15 Εἰ δὲ ἐθέλοι τις τῶν πεφυκότων ἑτέρως τινὰ σοφίας τέχνῃ περιγράψαι τε, καὶ λεῖον ἀποφῆναι τὸν λίθον, ὁ δὲ ἐλέγχει τὴν ἐπιβουλήν· οὐ γὰρ πείθεται, τραχύτητας δὲ ὑπαναφύει, καὶ ὅτι ἄρα ἐπιβεβούλευται ἐς κάλλος κατηγορεῖ ταύτῃ.

XIV. De accipitre.

Αἰγύπτιοι τὸν ἱέρακα Ἀπόλλωνι τιμᾶν ἐοίκασιν, καὶ 20 τὸν μὲν θεὸν Ὧρον καλοῦσι τῇ φωνῇ τῇ σφετέρᾳ, τοὺς δὲ ὄρνιθας λέγουσι θαυμαστούς, καὶ προςήκειν τῷ θεῷ τῷ προειρημένῳ φασίν· ὁρῶσι γὰρ ἱέρακες ὀρνίθων μόνοι ἀεὶ ἐν ταῖς ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου ῥᾳδίως καὶ ἀβασανίστως βλέποντες, καὶ δυςωπούμενοι ἥκιστα, πορείαν τε τὴν ἀνωτάτω ἴασι, καὶ 25 αὐτοὺς ἡ θεία φλὸξ λυπεῖ οὐδέν. Καὶ ἀνάπαλιν μέντοι πέτεσθαι τὸν ἱέρακα οἱ ἰδόντες φασίν, ὡς ἐξ ὑπτίας νέοντα· ἔνθα τοι καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ὁρᾷ καὶ πρὸς τὸν πάντα ἐφορῶντα μάλα ἐλευθέρως καὶ ἀτρέπτως ὁ αὐτός. Ὄφεων τε καὶ δακέτων θηρίων ὁ αὐτός ἐστιν ἔχθιστος· οὐκ ἂν γοῦν 30 αὐτὸν διαλάθοι οὔτε ὄφις, οὔτε σκορπίος, οὔτε μὴν πονηρᾶς ὕλης ἄλλο τι ἔκτοκον. Ἀκροδρύων μὲν οὖν καὶ σπερμάτων ἄγευστος, σαρκῶν δὲ ἥδεται βορᾷ, καὶ πίνει αἷμα, καὶ

τὰ νεόττια ἐκτρέφει τοῖς αὐτοῖς, καὶ [εἰς] λαγνείαν ἐστὶ δριμύτατος. Τὸ δὲ αὐτοῦ· τῆς κνήμης ὀστέον εἰ χρυσίῳ παρατεθείη, ἕλκει τε αὐτό, καὶ ἴϋγγι ἀποῤῥήτῳ τινὶ πρὸς ἑαυτὸ ἄγει, καὶ ἕπεσθαι θέλγει, ὥςπερ οὖν ᾄδουσι τὸν Ἡρα-
5 κλεώτην λίθον καταγοητεύειν πως τὸν σίδηρον. Λέγουσι δὲ Αἰγύπτιοι καὶ εἰς ἑπτακόσια ἔτη βίου προήκειν τὸν ἱέρακα, καὶ οὔπω με πείθουσιν, ἃ δ' οὖν ἀκούω, λέγω. Ἔοικε δέ, φασί, καὶ Ὅμηρος ὅτι τῷ Διὸς καὶ Λητοῦς ἐστι φίλος ὑπαινίττεσθαί πως, λέγων·

10 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἴρηκι ἐοικὼς
'Ωκέϊ, φασσοφόνῳ,

ὁ Ἀπόλλων αὐτός.

XV. De scarabaeis sexu femineo carentibus.

Ὁ κάνθαρος ἄθηλυ ζῷόν ἐστι, σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν ἣν κυλίει· ὀκτὼ δὲ καὶ εἴκοσιν ἡμερῶν τοῦτο δράσας καὶ
15 θάλψας αὐτήν, εἶτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις προάγει τὸν νεοττόν. Αἰγυπτίων δὲ οἱ μάχιμοι ἐπὶ τῶν δακτυλίων εἶχον ἐγγεγλυμμένον κάνθαρον, αἰνιττομένου τοῦ νομοθέτου, δεῖν ἄῤῥενας εἶναι πάντας πάντῃ τοὺς μαχομένους ὑπὲρ τῆς χώρας, ἐπεὶ καὶ ὁ κάνθαρος θηλείας φύσεως οὐ μετείληχεν.

XVI. De suibus ab Aegyptiis odio habitis.

20 Ἡ ὗς καὶ τῶν ἰδίων τέκνων ὑπὸ τῆς λαιμαργίας ἀφειδῶς ἔχει, καὶ μέντοι καὶ ἀνθρώπου σώματι ἐντυχοῦσα οὐκ ἀπέχεται, ἀλλ' ἐσθίει. Ταύτῃ τοι καὶ ἐμίσησαν Αἰγύπτιοι τὸ ζῷον ὡς μυσαρὸν καὶ πάμβορον. Φιλοῦσι δὲ οἱ φρόνιμοι καὶ τῶν ἀλόγων τὰ πρᾳότερα καὶ φειδοῦς ἅμα καὶ εὐσε-
25 βείας μετειληχότα προτιμᾶν. Αἰγύπτιοι γοῦν τοὺς πελαργοὺς καὶ προςκυνοῦσιν, ἐπεὶ τοὺς πατέρας γηροκομοῦσιν καὶ ἄγουσι διὰ τιμῆς. Οἱ αὐτοὶ δὲ Αἰγύπτιοι καὶ χηναλώπεκας καὶ ἔποπας τιμῶσιν, ἐπεὶ οἱ μὲν φιλότεκνοι αὐτῶν, οἱ δὲ πρὸς τοὺς γειναμένους εὐσεβεῖς. Ἀκούω δὲ καὶ Μανέθωνα τὸν Αἰγύ-
30 πτιον, σοφίας εἰς ἄκρον ἐληλακότα ἄνδρα, εἰπεῖν, ὅτι γάλακτος ὑείου ὁ γευσάμενος ἀλφῶν ὑποπίμπλαται καὶ λέπρας· μισοῦσι δὲ ἄρα οἱ Ἀσιανοὶ πάντες τάδε τὰ πάθη. Πεπιστεύ-

18 πάντας] πάντως. c.

κασι δὲ Αἰγύπτιοι τὴν ὗν καὶ ἡλίῳ καὶ σελήνῃ ἐχθίστην εἶναι· ὅταν δὲ Αἰγύπτιοι πανηγυρίζωσι τῇ σελήνῃ, θύουσιν αὐτῇ ἅπαξ τοῦ ἔτους ὗς, ἄλλοτε δὲ οὔτε ἐκείνῃ, οὔτε ἄλλῳ τῳ τῶν θεῶν τόδε τὸ ζῷον ἐθέλουσι θύειν, ὡς μυσαρόν. Ἀθηναῖοι δὲ ἐν τοῖς μυστηρίοις καταθύουσι τὰς ὗς, καὶ μάλα 5 δικαίως· λυμαίνονται γὰρ τὰ λήϊα, καὶ εἰςπηδήσασαι πολλάκις τοὺς μὲν κενοῦσι τῶν σταχύων, καὶ οὐδέπω ὡραίους κατακλῶσι, τοὺς δὲ ἐξορύττουσιν. Εὔδοξος δέ φησι φειδομένους τοὺς Αἰγυπτίους τῶν ὑῶν μὴ θύειν αὐτάς, ἐπεὶ τοῦ σίτου σπαρέντος ἐπάγουσι τὰς ἀγέλας αὐτῶν· αἱ δὲ πατοῦσι 10 τοὺς πυροὺς καὶ εἰς ὑγρὰν τὴν γῆν ὠθοῦσιν, ἵνα μείνῃ ἔμβιος καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ὀρνίθων ἀναλωθῇ.

XVII. De elephantorum erga patriam amore.

Ἀποσπώμενοι τῆς συνήθους γῆς οἱ ἐλέφαντες, καὶ ἐὰν ἡμερωθῶσι, τὰ μὲν πρῶτα τοῖς δεσμοῖς καὶ τῷ λιμῷ, τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις ταῖς τροφαῖς καὶ τῷ ποικίλῳ αὐτῶν, ὅμως τὸ 15 φίλτρον τῆς θρεψαμένης χώρας οὐκ ἂν αὐτοῖς ποτε ἐξίτηλον γένοιτο. Οἱ πλεῖστοι γοῦν ὑπὸ τῆς λύπης διαφθείρονται, ἤδη δέ τινες καὶ κλαίοντες ἀστακτὶ καὶ ἀμέτροις τοῖς δακρύοις ἐπηρώθησαν τὴν ὄψιν. Εἰςάγονται δὲ εἰς τὰς ναῦς διὰ γεφύρας, παρ' ἑκάτερα αὐτῆς κλάδων τεθηλότων καὶ κομών- 20 των μιγνυμένων, καὶ ὕλης ἄλλης χλωρᾶς διατεινομένης εἰς ἀπάτην τῶν θηρίων· εἰ γὰρ ταῦτα ὁρῷεν οἱ ἐλέφαντες, [ἔτι] καὶ τότε διὰ τῆς γῆς ἰέναι σφᾶς αὐτοὺς δοκοῦσιν, οὐδὲ ἐπιτρέπει ταῦτα ὁρᾶσθαι τὴν θάλατταν. Βραχέα δέ ἐστι καὶ οὐκ ἀγχιβαθῆ τὰ πρὸ τῆς χώρας, ἐξ ἧς ἀνάγκη πλεῖν αὐ- 25 τούς· καὶ αἱ ναῦς ἀφεστᾶσιν αἱ φορτίδες, καὶ διὰ ταῦτα τῆς γεφύρας δεῖ, καὶ τῆς μηχανῆς τε καὶ ἐπιβουλῆς τῆς διὰ τῶν κλάδων καὶ τῆς ὕλης τῆς προειρημένης.

XVIII. De ariete, qua ratione cubet hieme quave per aestatem.

Ἀκούω τὸν κριὸν τὸ ζῷον ἓξ μηνῶν τῶν χειμεριωτάτων κατὰ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς κεῖσθαι καὶ καθεύδειν, ὅταν 30 αὐτὸν αἱρῇ καὶ περιλαμβάνῃ ὕπνος, ἀπὸ δὲ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας ἔμπαλιν ἀναπαύεσθαι, κατὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κεῖσθαι. Οὐκοῦν καθ' ἑκατέραν ἰσημερίαν τὴν κατάκλισιν ἀμείβει ὁ κριός.

XIX. De phagro et maeota piscibus.

Τοὺς ἰχθῦς τοὺς φάγρους Συηνῖται μὲν Αἰγυπτίων ἱερούς νομίζουσιν, οἱ δὲ οἰκοῦντες τὴν καλουμένην Ἐλεφαντίνην τοὺς μαιώτας· φῦλον δὲ ἄρα καὶ τοῦτο ἰχθύων. Ἡ δὲ εἰς ἑκάτερον τὸ γένος ἐξ ἀμφοτέρων τιμὴ τὴν γένεσιν εἴληχεν 5 ἐντεῦθεν· ἀνιέναι [τε] καὶ ἀναπλεῖν τοῦ Νείλου μέλλοντος, οἵδε προθέουσί τε καὶ νήχονται, οἱονεὶ τοῦ νέου ὕδατος ἄγγελοι, καὶ τὰς τῶν Αἰγυπτίων ἀνηρτημένας γνώμας προευφραίνουσι καλαῖς ἐλπίσι, τὴν ἐπιδημίαν τοῦ ῥεύματος πρῶτοι συνιέντες, καὶ θαυμαστῇ τινι φύσει προμαντευόμενοι ἐκεῖνοί 10 γε. Ἤδη δὲ καὶ τοῦτο ὑπὲρ τῆς εἰς αὐτοὺς τιμῆς φιλοῦσι προςτιθέναι οἱ προειρημένοι, λέγοντες αὐτοὺς διαμένειν ἀλλήλων ἀγεύστους.

XX. De conchis maris rubri.

Γίνονται δὲ ἄρα ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ κόγχαι καὶ ἕτεραι, οὐ λεῖαι τὰ ὄστρακα, ἀλλὰ ἔχουσαί τινας ἐντομὰς καὶ 15 κοιλάδας· ὀξεῖαι δὲ αὗται τὰ χείλη εἰσί, καὶ συνιοῦσαι εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσι, παραλλὰξ ἐντιθεῖσαι τὰς ἐξοχάς, ὡς δοκεῖν δύο πριόνων συνιόντων τοὺς κυνόδοντας εἰς ἀλλήλους συνέρχεσθαι. Οὐκοῦν τῶν ἁλιέων ὅτου ἂν νηχομένου λάβωνται, καὶ δάκωσιν ὁτιοῦν μέρος, ἀποκόπτουσιν, εἰ καὶ ὀστέον 20 ὑπείη τῷ μέρει τῷ δηχθέντι, καὶ κατὰ ἄρθρου μέντοι δακοῦσαι καὶ τοῦτο ἀπέκοψαν, καὶ εἰκότως· τομώτατον γάρ ἐστι τὸ δῆγμα.

XXI. De diverso Ombitarum et Apollonopolitarum erga crocodilos affectu.

Τοὺς κροκοδείλους Αἰγυπτίων οἱ μὲν σέβουσιν, ὡς Ὀμβῖται, καὶ οἷα ἡμεῖς [τοὺς θεοὺς] τοὺς Ὀλυμπίους ἄγομεν 25 θαυμαστούς, τοιαῦτα καὶ ἐκείνους ἐκεῖνοι. Καὶ τῶν τέκνων γε αὐτοῖς ἐξαρπαζομένων πολλάκις, οἱ δὲ ὑπερήδονται, καὶ αἵ γε μητέρες τῶν δειλαίων γάννυνται καὶ σεμναὶ περιΐασιν, οἷα δήπου τεκοῦσαι θεῷ βορὰν καὶ δεῖπνον. Ἀπολλωνοπολῖται δέ, Τεντυριτῶν μοῖραι, σαγηνεύουσι μὲν τοὺς κροκο- 30 δείλους, καὶ τῶν περσεῶν, φυτὰ δέ ἐστιν ἐπιχώρια, ἐξαρτήσαντες μετεώρους μαστιγοῦσί τε πολλαῖς, καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι κνυζομένους καὶ δακρύοντας· εἶτα μέντοι κατακόπτουσιν αὐτοὺς καὶ σιτοῦνται. Κύει δὲ ἄρα τὸ ζῷον

τοῦτο ἐν ἑξήκοντα ἡμέραις, καὶ τίκτει ᾠὰ ἑξήκοντα, καὶ τοσαύταις ἡμέραις θάλπει αὐτά· σφονδύλους τε ἔχει ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοσούτους, νεύροις τε αὐτὸν τοσούτοις φασὶ διεζῶσθαι· λοχεία τε αὐτῶν ἐς τοσοῦτον πρόεισιν ἀριθμόν, καὶ ἔτη βιοῖ ἑξήκοντα, (λέγω δὲ ἐγὼ ταῦτα Αἰγυπτίους φήμας 5 τε καὶ πίστεις), πάρεστι δὲ καὶ ὀδόντας ἑξήκοντα τοῦδε τοῦ ζῴου ἀριθμεῖν, φωλεῦον δὲ ἄρα καθ' ἕκαστον ἔτος ἑξήκοντα ἡμερῶν ἀτρεμεῖ τε καὶ ἀτροφεῖ. Τοῖς δὲ Ὀμβίταις καὶ συνήθεις εἰσί, καὶ μέντοι καὶ ὑπακούουσι καλούντων αὐτῶν οἱ τρεφόμενοι ἐν ταῖς λίμναις ταῖς ὑπ' αὐτῶν πεποιημέναις· 10 κομίζουσι δὲ ἄρα αὐτοῖς κεφαλὰς τῶν ζῴων τῶν θυομένων, (αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἂν γεύσαιντο τοῦδε τοῦ μέρους) καὶ ἐμβάλλουσιν αὐτάς, οἱ δὲ περὶ ταύταις πηδῶσιν. Οἵ γε μὴν Ἀπολλωνοπολῖται μισοῦσι κροκόδειλον, λέγοντες τὸν Τυφῶνα ὑποδῦναι τὴν τούτου μορφήν· οἱ δὲ οὐ ταύτην φασὶ τὴν αἰτίαν, 15 Ψαμμύντου δὲ βασιλέως ἀγαθοῦ καὶ δικαίου ἐς τὰ ἔσχατα ἁρπάσαι θυγατέρα κροκόδειλον, εἶτα μέντοι μνήμῃ τοῦ τότε πάθους μισεῖν τὸ φῦλον αὐτῶν πᾶν καὶ τοὺς κάτω τοῦ χρόνου γεγενημένους.

XXII. De honore vulturibus apud diversos populos habito.

Βαρκαῖοι, γένος δὲ τοῦτο [ἔστιν] Ἑσπέριον, τῶν ἀποθνησκόντων νόσῳ τοὺς νεκροὺς ὑβρίζοντες ὡς ἀνάνδρως καὶ 20 μαλακῶς τεθνεώτων θάπτουσι πυρί· τοὺς δὲ ἐν πολέμῳ τὸν βίον καταστρέψαντας ὡς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ ἀρετῆς μετειληχότας γυψὶ προβάλλουσιν, ἱερὸν τὸ ζῷον εἶναι πεπιστευκότες. Ῥωμύλος δὲ ἄρα ἐν τῷ Παλλαντίῳ λόφῳ δώδεκα 25 γυψὶν οἰωνισάμενος, ὡς ἀγαθῆς τῆς μαντείας ἔτυχεν, ἀμειβόμενος τῶν ὀρνίθων τὸν ἀριθμόν, τοὺς Ῥωμαίων ἄρχοντας ἰσαρίθμους τοῖς τότε ὀφθεῖσιν ὄρνισι προπορεύειν ῥάβδους ἐνομοθέτησεν. Αἰγύπτιοι δὲ Ἥρας μὲν ἱερὸν ὄρνιν εἶναι πεπιστεύκασι τὸν γῦπα, κοσμοῦσι δὲ τὴν τῆς Ἴσιδος κεφαλὴν 30 γυπὸς πτεροῖς, καὶ τῶν προπυλαίων ὀρόφοις ὑπετόρευσαν γυπῶν πτέρυγας. Εἶπον δὲ καὶ ἀνωτέρω ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ζῴου πολλὰ ἕτερα μέντοι.

16 Ψαμμιτίχου. Bochart. 20 Βακκαῖοι. Boch.

XXIII. De Coptitarum religionibus.

Ἐν τῇ Κοπτῷ τῇ Αἰγυπτίᾳ τὴν Ἶσιν σέβουσιν Αἰγύπτιοι ταῖς τε ἄλλαις ἱερουργίαις καὶ μέντοι καὶ τῇ παρὰ τῶν πενθουσῶν ἢ τοὺς ἄνδρας τοὺς σφετέρους ἢ τοὺς παῖδας ἢ τοὺς ἀδελφοὺς λατρείᾳ τε καὶ θεραπείᾳ. Ὄντων δὴ σκορ-5 πίων ἐνταῦθα μεγέθει μὲν μεγίστων, πληγῇ δὲ ὀξυτάτων, πείρᾳ γε μὴν σφαλερωτάτων (παίσαντες γὰρ ἀναιροῦσι παραχρῆμα) καὶ μηχανὰς μυρίας εἰς τὴν ἐξ αὐτῶν φυλακὴν μηχανωμένων τῶν Αἰγυπτίων, ἀλλὰ αἵ γε πενθοῦσαι παρὰ τῇ θεῷ, καὶ χαμαὶ καθεύδουσαι, καὶ ἀνυπόδητοι βαδίζου-10σαι, καὶ μόνον οὐ πατοῦσαι τοὺς προειρημένους σκορπίους εἶτα μέντοι ἀπαθεῖς διαμένουσι. Σέβουσι δὲ ἄρα οἱ αὐτοὶ Κοπτῖται καὶ θηλείας δορκάδας καὶ ἐκθεοῦσιν αὐτάς, τοὺς δὲ ἄῤῥενας καταθύουσιν· ἄθυρμα δὲ εἶναι τὰς θηλείας τῆς Ἴσιδός φασιν.

XXIV. De crocodilis, ab aliis Aegyptiorum cultis, ab aliis odio habitis.

15 Ὁ κροκόδειλος — καὶ μέντοι καὶ ταῦτα πρὸς τοῖς ἤδη διηνυσμένοις ὑπὲρ τοῦ ζῴου προςακήκοα — φύσει δειλός ἐστι, καὶ κακοήθης δὲ καὶ πανοῦργος δεινῶς, καὶ ἁρπάζει μὲν καὶ ἐπιβουλεύει μάλα ὀξέως· πέφρικε δὲ τοὺς κτύπους πάντας, ἐδεδοίκει δὲ καὶ ἀνθρώπου βιαιοτέραν βοήν, καὶ 20μέντοι καὶ τοὺς εὐθαρσέστερον ἐπιόντας ὀῤῥωδεῖ ἰσχυρῶς. Οἱ τοίνυν καλούμενοι κατὰ τὴν Αἴγυπτον Τεντυρῖται ἴσασι καὶ ὅθεν εὐχείρωτόν ἐστι τὸ θηρίον· μάλιστα δ' ἂν τρωθείη εἰς δέον, τοὺς ὀφθαλμοὺς βληθεὶς ἢ μασχάλας, καὶ μέντοι καὶ τὴν νηδύν· νῶτα δὲ πέφυκε καὶ τὴν οὐρὰν ἄῤῥηκτος, 25λεπίσι μὲν γάρ τε καὶ φολίσι πέφρακται, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις ὥπλισται, καὶ ἐοίκασιν ὀστράκοις καρτεροῖς ἢ κόγχαις. Οἱ τοίνυν προειρημένοι θηραταὶ αὐτῶν οὕτως εἰσὶ φιλοπόνηροι πρὸς τὴν κατ' αὐτῶν ἔχθραν, ὡς τὸν ἐκεῖθι ποταμὸν εἰρήνην ἄγειν αὐτῶν βαθυτάτην. Ἐνταῦθά τοι καὶ θαῤῥοῦντες νή-30χονται, καὶ ἀθύρουσιν ἐν τῇ νήξει· ἐν Ὄμβροις δὲ ἢ Κοπτίταις ἢ Ἀρσενοΐταις οὐδ' ἀπονίψασθαι πόδας ῥᾴδιον, οὐδὲ

---

4 δὴ] δὲ Gesn.
6 φανερωτάτων. b.
19 δέδοικε. Schn.
24 τὰ νῶτα. Schn.
27 F. φιλόπονοι.

ἀρύσασθαι ὕδωρ εὔκολον· ἀλλ' οὐδὲ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ ἔστιν ἐμβαδίσαι ἐλευθέρως καὶ ἀφυλάκτως. Σέβουσι δὲ οἱ Τεντυρῖται ἱέρακας· οὐκοῦν οἱ Κοπτὸν οἰκοῦντες, ὡς κροκοδείλων πολεμίους λυπεῖν προῃρημένοι, πολλάκις ἀνασταυροῦσιν ἱέρακας. Εἰκάζουσι δὲ τὸν μὲν κροκόδειλον ἐκεῖνοι 5 ὕδατι, ἔνθεν τοι καὶ σέβουσιν· οἱ δὲ τὸν ἱέρακα πυρί, ταύτῃ τοι καὶ προςκυνοῦσι· μαρτύριόν τε ἐπάγουσιν ἀπότομον, αὐτῶν εἶναι λέγοντες πῦρ καὶ ὕδωρ ἀμιγές· ταῦτα οὖν τερθρεύοντες Αἰγύπτιοί φασιν.

XXV. De cynoprosopis.

Ὄασιν τὴν Αἰγυπτίαν διελθόντι ἀπαντᾷ ἑπτὰ ἡμερῶν 10 ὅλων ἐρημία βαθυτάτη· μετὰ δὲ ταύτην Κυνοπρόςωποι νέμονται ἄνθρωποι, κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Αἰθιοπίαν ἄγουσαν. Ζῶσι δὲ ἄρα οὗτοι θηρῶντες δορκάδας τε καὶ βουβαλίδας. Ἰδεῖν γε μὴν μελανές εἰσι, κυνὸς δὲ ἔχουσι τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὀδόντας· ἐπεὶ δὲ ἐοίκασι τῷδε τῷ ζῴῳ, καὶ μάλα γε 15 εἰκότως αὐτῶν ἐνταυθοῖ τὴν μνήμην ἐποιησάμην. Φωνῆς γοῦν ἀμοιροῦσι, τρίζουσι δὲ ὀξύ· κάτεισι δὲ ὑπὸ τὴν ὑπήνην αὐτοῖς γένειον, ὡς εἰκάσαι τοῖς τῶν δρακόντων αὐτό, αἱ δὲ χεῖρες αὐτῶν ὄνυξιν ἰσχυροῖς καὶ ὀξυτάτοις εἰσὶ τεθηγμέναι, τὸ δὲ πᾶν σῶμα δασεῖς πεφύκασι, κατὰ τοὺς κύνας καὶ 20 τοῦτο. Ὠκιστοι δέ εἰσι, καὶ ἴσασι τὰ ἐν τοῖς τόποις ὕδατα· ἐνταῦθά τοι καὶ δυςάλωτοι δοκοῦσιν.

XXVI. De natura lupi ejusque ad Apollinem ratione.

Τῷ λύκῳ ὁ τράχηλος εἰς βραχὺ συνῆκται· οὔκουν οἷός τε ἐστὶν ἐπιστραφῆναι, ὁρᾷ δὲ ἐς τὸ πρόσω ἀεί· εἰ δὲ βούλοιτό ποτε εἰς τοὐπίσω θεάσασθαι, πᾶς ἐπιστρέφεται. Ὀξυωπέστατον 25 δέ ἐστι ζῷον, καὶ μέντοι καὶ νύκτωρ, καὶ σελήνης οὐκ οὔσης, ὁ δὲ ὁρᾷ· καὶ ὅτε πᾶσίν ἐστι σκότος, ἐκεῖνος βλέπει. Ἔνθεν τοι καὶ λυκόφως κέκληται ὁ καιρὸς οὗτος τῆς νυκτός, ἐν ᾧ μόνος ἐκεῖνος τὸ φῶς ὑπὸ τῆς φύσεως προςλαβὼν ἔχει. Δοκεῖ δέ μοι καὶ Ὅμηρος λέγειν ἀμφιλύκην 30 νύκτα, καθ' ἣν ἤδη βλέποντες λύκοι βαδίζουσι. Λέγουσι δὲ φίλον Ἡλίῳ εἶναι αὐτόν, καὶ διὰ ταῦτα εἰς τιμὴν τὴν

22 ἐντεῦθεν. Gesn.

τοῦ ζῴου κεκλῆσθαι καὶ τὸν ἐνιαυτὸν λυκάβαντα εἰσὶν οἳ λέγουσιν. Χαίρειν δὲ αὐτῷ καὶ τὸν Ἀπόλλω λόγος, καὶ ἡ αἰτία ἐκείνη διαῤῥέουσα καὶ εἰς ἐμὲ ἀφίκετο· τὸν γάρ τοι θεὸν τοῦτον τεχθῆναί φασι τῆς Λητοῦς μεταβαλούσης τὸ εἶ-
5 δος εἰς λύκαιναν· ταύτῃ τοι λέγει καὶ Ὅμηρος εἰπών, λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ· ταύτῃ τοι καὶ ἐν Δελφοῖς ἀνακεῖσθαι λύκον πέπυσμαι χαλκοῦν, τὴν τῆς Λητοῦς ὠδῖνα αἰνιττόμενον. Οἱ δὲ οὐ διὰ τοῦτό φασιν, ἀλλὰ ἐπεὶ κλαπέντα ἀναθήματα ἐκ τοῦ νεὼ καὶ κατορυχθέντα ὑπὸ τῶν
10 ἱεροσύλων λύκος τὸ ζῷον κατεμήνυσε, παρελθὼν εἰς τὸν νεὼν καὶ τῶν προφητῶν τινα τῆς ἐσθῆτος τῆς ἱερᾶς ἑλκύσας τῷ στόματι, καὶ προςαγαγὼν μέχρι τοῦ τόπου, ἐν ᾧ τὰ ἀναθήματα ἐκέκρυπτο, εἶτα τοῖς προσθίοις ὤρυττεν αὐτόν.

XXVII. De bobus feminis Veneri consecratis.

Κώμη Αἰγυπτία Χουσαὶ τὸ ὄνομα — τελεῖ δὲ ἐς τὸν
15 Ἑρμουπολίτην νομόν, καὶ μικρὰ μὲν δοκεῖ, χαρίεσσα μήν — ἐν ταύτῃ σέβουσιν Ἀφροδίτην, Οὐρανίαν αὐτὴν καλοῦντες. Τιμῶσι δὲ καὶ θήλειαν βοῦν, καὶ τὴν αἰτίαν ἐκείνην λέγουσι· πεπιστεύκασιν αὐτὰς προςήκειν τῇδε τῇ δαίμονι. Πτοίαν γὰρ εἰς ἀφροδίσια ἰσχυρὰν ἔχει ἐκεῖνος βοῦς θῆλυς, καὶ ὀργᾷ
20 τοῦ ἄῤῥενος μᾶλλον· ἀκούσασα γοῦν τοῦ μυκήματος εἰς τὴν μίξιν θερμότατα ἐξηνέμωται καὶ ἐκπέφλεκται· καὶ οἱ ταῦτά γε συνιδεῖν δεινοὶ καὶ ἀπὸ τριάκοντα σταδίων ἀκούειν ταύρου βοῦν, ἐρωτικὸν σύνθημα καὶ ἀφροδίσιον μυκωμένου, φασί. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Ἶσιν Αἰγύπτιοι βούκερων καὶ πλάττουσι
25 καὶ γράφουσιν.

XXVIII. De causis odii, quo Aegyptii asinos et orygas persequuntur.

Σάλπιγγος ἦχον βδελύττονται Βουσιρῖται, καὶ Ἄβυδος ἡ Αἰγυπτία καὶ Λύκων πόλις· καὶ λέγουσι τὴν αἰτίαν, ἐπεί πως ἔοικεν ὄνῳ βρωμωμένῳ· ἀλλὰ καὶ ὅσοι περὶ τὴν θρησκείαν ἔχουσι τὴν τοῦ Σαράπιδος, μισοῦσι τὸν ὄνον· τοῦτό
30 τοι καὶ Ὦχος ὁ Πέρσης εἰδὼς ἀπέκτεινε μὲν τὸν Ἆπιν, ἐξεθέωσε δὲ τὸν ὄνον, ἐς τὰ ἔσχατα λυπῆσαι θέλων τοὺς Αἰγυπτίους. Ἔδωκε δὲ ἄρα καὶ αὐτὸς δίκας τῷ ἱερῷ βοῒ οὐ μεμπτάς, οὐδὲ ἥττονας Καμβύσου, τοῦ πρώτου τὴν θεοσυ-

λίαν ταύτην τετολμηκότος. Μισοῦσι δὲ οἱ αὐτοὶ θεραπευταὶ τοῦ Διὸς τοῦ προειρημένου καὶ τὸν ὄρυγα· τὸ δὲ αἴτιον, ἀποστραφεὶς πρὸς τὴν ἀνατολὴν τὴν τοῦ ἡλίου τὰ περιττὰ τῆς ἑαυτοῦ τροφῆς ἐκθλίβει, φασὶν Αἰγύπτιοι. Λέγουσι δὲ οἱ Πυθαγόρειοι, ὡς λόγος, ὑπὲρ τοῦ ὄνου καὶ ἐκεῖνα· μόνον 5 τοῦτον τῶν ζῴων μὴ γεγονέναι κατὰ ἁρμονίαν· ταύτῃ τοι καὶ πρὸς τὸν ἦχον τὸν τῆς λύρας εἶναι κωφότατον. Ἤδη δὲ αὐτόν τινες καὶ τῷ Τυφῶνι προσφιλῆ γενέσθαι φασί. Λέγουσι δὲ καὶ ἐκείνους αἰτίαν τῷ ὄνῳ προσάπτειν· παρὰ τοῖς προειρημένοις πᾶν τὸ εὖ γενόμενον τετίμηται, ἐναντίως 10 δὲ ἄρα πρὸς ταῦτα πέφυκε τὸ ζῷον τοῦτο· δίδυμα γοῦν ὄνον τεκοῦσαν οὐ ῥᾴδιον μέμνηταί τις λόγος.

XXIX. Quaedam de ibide.

Ἴδιον δὲ ἐν Αἰγυπτίοις λόγοις ἴβεως καὶ ἐκεῖνο προσακήκοα· ὅταν ὑποκρύψηται τὴν δέρην καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς ὑπὸ τῷ στέρνῳ πτεροῖς, τὸ τῆς καρδίας σχῆμα ἀπε- 15 μάξατο. Ἄλλως τε καὶ ὅτι εἰσὶ τοῖς ἐπὶ λύμῃ καὶ ἀνθρώπων καὶ καρπῶν ζῴοις γεγενημένοις ἔχθισται, ἤδη που καὶ ἄνω προεῖπον. Μίγνυνται δὲ τοῖς στόμασι, καὶ παιδοποιοῦνται τὸν τρόπον τοῦτον. Λέγουσι δὲ Αἰγύπτιοι — καὶ ἐμέ γε οὐ ῥᾳδίως ἔχουσι πειθόμενον — λέγουσι γοῦν τοὺς 20 ταῖς ταριχείαις τῶν ζῴων ἐφεστῶτας καὶ δεινοὺς τήνδε τὴν σοφίαν, ὁμολογεῖν τὸ τῆς ἴβιδος ἔντερον ἓξ εἶναι πήχεων καὶ ἐνενήκοντα· διαβαίνειν δὲ κατὰ πῆχυν αὐτὴν προσακήκοα βαδίζουσαν· σελήνης δὲ ἐκλιπούσης καταμύει, ἔστ' ἂν ἡ θεὸς αὖθις ἀναλάμψῃ. Καὶ τῷ Ἑρμῇ δέ, φασί, τῷ πατρὶ 25 τῶν λόγων φιλεῖται, ἐπεὶ ἔοικε τὸ εἶδος τῇ φύσει τοῦ λόγου· τὰ μὲν γὰρ μέλανα ὠκύπτερα τῷ τε σιγωμένῳ καὶ ἔνδον ἐπιστρεφομένῳ λόγῳ παραβάλλοιτο ἄν, τὰ δὲ λευκὰ τῷ προφερομένῳ τε καὶ ἀκουομένῳ ἤδη, καὶ ὑπηρέτῃ τοῦ ἔνδον καὶ ἀγγέλῳ, ὡς ἂν εἴποις. Ὡς μὲν οὖν μακροβιώτατόν ἐστι 30 τὸ ζῷον, καὶ δὴ εἶπον· λέγει δὲ Ἀπίων, καὶ ἐπάγεται τοὺς ἐν Ἑρμοῦ πόλει ἱερέας μάρτυρας, δεικνύντας οἱ ἶβιν ἀθάνα-

10 τὸ εὖ γενόμενον] τὰ εὔγονον. Gesn. τὸ γόνιμον. Vind.

τον· τοῦτο μὲν οὖν καὶ ἐκείνῳ δοκεῖ τῆς ἀληθείας ἀφεστάναι πάμπολυ, καὶ ἐμοὶ δὲ πάντως ἂν καὶ κατεφαίνετο ψευδές, εἰ καὶ ἐκείνῳ δοκεῖ. Ἔστι δὲ τῇ φύσει θερμότατον ἡ ἶβις, πολυβορώτατον γοῦν ὂν καὶ κακοβορώτατον, ἥγε ὄφεις σι-
5 τεῖται καὶ σκορπίους· ἀλλὰ τὰ μὲν πέττει ῥᾳδίως, τὰ δὲ εὐκολώτατα ἀποκρίνει. Ἴδοι δ' ἄν τις νοσοῦσαν ἶβιν σπανιώτατα· πανταχοῦ δὲ καθιεῖσα ἶβις τὸ ῥάμφος, καὶ τῶν ῥυπαρῶν καταφρονοῦσα, καὶ ἐμβαίνουσα αὐτοῖς ὑπὲρ τοῦ καὶ ἐκεῖθέν τι ἀνιχνεῦσαι, ὅμως δ' οὖν εἰς κοῖτον τρεπομένη
10 λούει τε πρότερον αὑτὴν καὶ ἐκκαθαίρει. Νεοττεύει δὲ ἐπὶ τῶν φοινίκων τοὺς αἰλούρους ἀποδιδράσκουσα· οὐ γάρ τοί που ῥᾳδίως ἐκεῖνο τὸ ζῷον ἀναῤῥιχᾶται καὶ ἀνέρπει κατὰ τοῦ φοίνικος, ἐκ τῶν ἐξοχῶν τῶν ἐπὶ τοῦ πρέμνου πολλάκις ἀντικρουόμενόν τε καὶ ἐκβαλλόμενον.

15 Καὶ ἐκεῖνα δὲ κυνοκεφάλων εἰπεῖν ἐπὶ στόμα μοι νῦν ἀφίκετο. Εἰ λάβοι τινὰ ἕκαστος τρωκτὰ σὺν τοῖς ὀστράκοις, ἀμυγδάλας φησί, καὶ τὰς τῶν δρυῶν βαλάνους καὶ κάρυα, ἐκλέγει τε καὶ καθαίρει, καὶ καταγνὺς πρότερον πάνυ συνετῶς, καὶ οἶδεν, ὅτι ἄρα τὸ μὲν ἔνδον ἐδώδιμόν
20 ἐστι, τὰ δὲ ἔξω ἐκβάλλειν χρή. Πίνει δὲ οἴνου, καὶ παραθέντος ἑφθὰ κρέα καὶ ὀπτά, ἐμπίπλαται, καὶ τοῖς μὲν ἡδυσμένοις χαίρει, τοῖς δὲ ἀσπουδάστως ἑφθοῖς πάνυ ἄχθεται. Φείδεται δὲ καὶ ἐσθῆτος, ἐνδὺς αὐτήν· καὶ τὰ ἄλλα δρᾷ, ὅσα ἀνωτέρω εἶπον. Θηλῇ δὲ γυναικὸς εἰ προςαγάγοις ἔτι
25 νήπιον, σπάσει τοῦ γάλακτος ὡς παιδίον.

XXX. De cynocephalis.

Τὴν δὲ θέρμουθιν ἀσπίδα, ᾗ ὄνομα ἔθεντο Αἰγύπτιοι τοῦτο, ἱερὰν εἶναί φασι, καὶ σέβουσιν αὐτὴν οἱ ἐκεῖθι, καὶ τῆς Ἴσιδος τὰ ἀγάλματα ἀναδοῦσι ταύτῃ, ὥς τινι διαδήματι βασιλείῳ. Λέγουσι δὲ αὐτὴν ἐπὶ δηλήσει τῶν ἀνθρώ-
30 πων καὶ βλάβῃ μὴ φῦναι· ἐκεῖνο δὲ τερατεύονται, φείδεσθαι μὲν αὐτὴν τῶν ἀγαθῶν, τοὺς δὲ ἀσεβοῦντας ἀποκτιννύναι. Εἰ δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, τοῦ παντὸς ἂν ἡ Δίκη τιμήσαιτο

XXXI. De aspide, cui thermuthis nomen.

3 F. ἐδόκει.
17 φημί. Gesn.
18 ἐκλέπει. Triller.
18 F. καθαίρει, καταγνύς —

τήνδε τὴν ἀσπίδα, τιμωροῦσαν αὐτῇ καὶ ὁρῶσαν ὀξύτατον. Οἱ δὲ ἐπιλέγουσιν, ὅτι ἡ Ἶσις τοῖς τὰ μέγιστα πλημμελήσασιν ἐπιπέμπει αὐτήν. Λέγουσι δὲ αὐτὴν καὶ Αἰγύπτιοι μόνην ἀσπίδων ἀθάνατον εἶναι, ἑκκαίδεκα γένη καὶ διαφορότητας τοῦδε τοῦ ζῴου καταλέγοντες. Ἔν τε τοῖς ἱεροῖς, ὡς 5 αὐτοί φασι, καθ' ἑκάστην γωνίαν θαλάμας τινὰς καὶ σηκώδεις ὑποδρομὰς ἐξοικοδομοῦντες εἶτα μέντοι θέρμουθιν εἰσῴκιζον, στέαρ μόσχειον βορὰν παρατιθέντες ἐκ διαστημάτων.

XXXII. De acantho ave.

Ἄκανθον τὸν ὄρνιν ἐκ τῶν τρεφουσῶν ἀκανθῶν λαβεῖν τὸ ὄνομα οἱ σοφοὶ τὰ ὀρνίθων φασί. Φθέγγεται δὲ ἄρα ἐκ- 10 μελὲς καὶ ἄμουσον δεινῶς. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης, ἐὰν τοῦδε τοῦ ἀκάνθου καὶ μέντοι τοῦ καλουμένου αἰγιθάλου τὸ αἷμα ἐς ταὐτὸν ἀγγεῖόν τις ἀναμίξῃ καὶ κεράσαι θελήσῃ, τὰ δὲ μὴ συνιέναι, μηδ' ἑνοῦσθαι εἰς μίαν κρᾶσιν. Ἱερόν τε εἶναι τὸν ἄκανθον τῶν δαιμόνων τῶν κατὰ τὴν ὁδὸν πομπευόντων 15 καὶ ἀγόντων τοὺς ἀνθρώπους, φασί.

XXXIII. De turture deabus nonnullis sacro.

Ὅτι σώφρων ἐστὶν ἡ τρυγών, καὶ πλὴν τοῦ συννόμου, ὅτῳ καὶ συνῆλθεν ἐξ ἀρχῆς, μὴ ἄν ποτε ὁμιλήσῃ ἀσπαζομένη λέχος ὀθνεῖόν τε καὶ ἀλλότριον, ἄνω μοι λέλεκται. Ἀκούω δὲ τῶν ἀκριβούντων τὴν ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἱστορίαν, 20 καὶ λευκὰς τρυγόνας φανῆναι πολλάκις, λέγουσι δὲ αὐτοὶ ἱερὰς εἶναι Ἀφροδίτης τε καὶ Δήμητρος· καὶ Μοιρῶν καὶ Ἐρινύων αὗται.

XXXIV. De hirundinibus futura portendentibus.

Ὤφθησάν ποτε καὶ χελιδόνες λευκαί, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιός φησιν. Ἐν δὲ τῇ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πύῤῥου παιδὸς 25 σκηνῇ χελιδὼν νεοττεύουσα εἶτα μέντοι ἀτελῆ τὴν πρᾶξιν αὐτῷ ἐφ' ἥνπερ οὖν ὥρμᾶτο ὑπεσήμηνεν, οὐ πάνυ τι οὖσαν ἀγαθήν. Καὶ Ἀντιόχῳ δὲ νεοττεύουσα ἐν αὐτοῦ τὰ μέλλοντά οἱ ἀπαντήσεσθαι ὑπηνίξατο· ἀνελθὼν γὰρ εἰς τοὺς Μήδους εἶτα μέντοι οὐκ ἐπανῆλθεν ἐς τοὺς Σύρους, ἀλλ' ἑαυτὸν κατά 30 τινα ἔωσε κρημνόν· ὥρμητο δὲ ἄρα ἐπὶ πρᾶξιν οὐ χρηστὴν

7 θέρμουθις. m. a. c. θέρμουθες. b. 10 εὐμελὲς καὶ εὔμουσον. Gesn. F. ἐμμελές. 18 ὁμιλῆσαι. Schn. 23 ταῦτα. b.

καὶ οὗτος. Ἡνίκα δὲ ἐξέλιπε τὴν ἀκρόπολιν τὸ πρότερον Διονύσιος, συνανήχθησάν οἱ καὶ αἱ νεοττεύουσαι χελιδόνες ἐκεῖθι, καὶ ἐμαντεύοντο τὴν ἐπάνοδον. Τιμᾶται δὲ ἡ χελιδὼν θεοῖς μυχίοις καὶ Ἀφροδίτῃ, μυχίᾳ μέντοι καὶ ταύτῃ.

XXXV. De perdicum partu, et corde duplici.

5 Οἱ πέρδικες ὅταν ἐπῳάζωσι, προβάλλονταί τινας θάμνους καὶ δάση ἕτερα, ἀποκρύπτουσαι, ὑπὲρ τοῦ καὶ δρόσους καὶ ὄμβρον καὶ πᾶν ὅ τι ἂν εἴη νοτερὸν ἀποστέγειν αὐτῶν. Εἰ γὰρ διάβροχά πως γένοιτο, ἐὰν μὴ πάλιν ἡ τεκοῦσα ἐπιθάλψῃ αὐτὰ ἐπελθοῦσα ταχέως, γίνεται ἄγονα. 10 Ἀθρόα δὲ καὶ πεντεκαίδεκα ᾠὰ ἀποτίκτει. Παφλαγόνων δὲ ἄρα περδίκων διπλῆν ὁρᾶσθαι καὶ καρδίαν Θεόφραστός πού φησιν. Ἄθυρμα δὲ ὁ πέρδιξ τοῦ Διὸς καὶ Λητοῦς ὥς ἐστι, καὶ ἄλλοι λέγουσιν.

XXXVI. De flebili cycnorum cantu eorumque sedibus.

Εἶπον μὲν καὶ ἀνωτέρω περὶ τῶν κύκνων, εἰρήσεται δὲ 15 ἄρα καὶ νῦν ὅσα οὐ πρότερον εἶπον. Ἀριστοτέλης λέγει ἐν τῇ θαλάττῃ τῇ Λιβύων φανῆναί ποτε κύκνων ἀγέλην, καὶ ἀκουσθῆναί τι μέλος αὐτῶν ὡς ἐκ χοροῦ τινος ὁμοφωνίας, πάνυ μὲν ἡδύ, γοερόν γε μήν, καὶ οἷον εἰς οἶκτον ἐπικλάσαι τοὺς ἀκούοντας· καί τινας ἐπὶ τῷ μέλει φησὶ φανῆναι τε-20 θνεῶτας αὐτῶν. Φίλος δὲ ἦν ἄρα ὁ κύκνος πηγαῖς τε καὶ τενάγεσι καὶ λίμναις, καὶ ταῖς ὅσαι πεφύκασιν ὑδάτων ἐπίῤῥειαί τε καὶ ἀφθονίαι· ἐνταῦθα γοῦν καὶ τὰς ἑαυτοῦ μούσας αὐτὸν φιλοσοφεῖν οἱ σοφοὶ τούτων φασί.

XXXVII. De noctua mala imminentia portendente.

Ἡ γλαῦξ ἐπί τινα πρᾶξιν σπουδῆς ἐχομένην ἀνδρὶ ὡρ-25 μημένῳ συνοῦσα καὶ ἐπιστᾶσα, οὐκ ἀγαθὸν σύμβολον, φασί. Μαρτύριον δὲ καὶ ἐκεῖνο ἦν· ὁ Ἠπειρώτης Πύῤῥος νύκτωρ εὐθὺ τοῦ Ἄργους ᾔει, καὶ αὐτῷ ἐντυγχάνει ἥδε ἡ ὄρνις, καθημένῳ μὲν ἐπὶ τοῦ ἵππου, φέροντι μὴν τὸ δόρυ ὀρθόν· εἶτα ἐπὶ τούτου ἑαυτὴν ἐκάθισεν, οὐδὲ ἀπέστη, δορυφοροῦσα οὐ 30 χρηστὴν τὴν δορυφορίαν ἡ ὄρνις ἡ προειρημένη τήνδε· παρῆλθε γοῦν ὁ Πύῤῥος εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἀκλεέστατα ἀνθρώπων ἀπέθανεν. Ἔνθεν μοι δοκεῖ καὶ Ὅμηρος, εἰδὼς καλῶς

12 F. τῷ τοῦ Δ.

τῆς ὄρνιθος τὸ οὐδαμῇ εὐσύμβολον, ἐρωδιὸν μὲν τὸν ἐκ τῶν ποταμῶν ἀνεῖναι τοῖς ἀμφὶ τὸν Διομήδην τὴν Ἀθηνᾶν φάναι, ὅτε ἀπῄεσαν κατασκεψόμενοι τὰ τῶν Τρώων, μὴ μέντοι τὴν γλαῦκα, εἰ καὶ δοκεῖ φίλη εἶναι αὐτῇ. Ὅτι δὲ ἡ Ἰλιὰς γῆ ἔνδροσός τε καὶ κατάῤῥυτός ἐστιν, ὁ μὲν Ὅμηρος τεκμηριῶσαι ἱκανὸς ἐν τοῖς πρὸ τῆς τειχομαχίας.

XXXVIII.
De polypo locustae infesto, et de flumine Lusia.

Φοβερός ἐστι καὶ ἰσχυρὸς τῷ καράβῳ [ὁ] πολύπους· ἐὰν γοῦν ἁλῶσί ποτε δικτύῳ ἑνί, οἱ κάραβοι τεθνήκασι παραχρῆμα. Λουσίας δὲ ποταμὸς ἐν Θουρίοις ὀνομάζεται, ὅσπερ οὖν ἔχει μὲν λευκότατον ὑδάτων αὐτὸς καὶ ῥεῖ διειδέστατα, τίκτει δὲ ἰχθῦς μέλανας ἰσχυρῶς.

XXXIX.
De panthera ampelos vocata.

Ἄμπελον, ὁμώνυμον τῷ φυτῷ, πάρδαλίν τινα οὕτω καλεῖσθαί φασι, φύσεως ἰδίας παρὰ τὰς λοιπὰς μετειληχυῖαν, καὶ οὐρὰν οὐκ ἔχειν ἀκούω αὐτήν, ἥπερ οὖν εἰ ὀφθῇ γυναιξὶν εἰς νόσον ἐμβάλλει ἀδόκητον αὐτάς.

XL.
De cornibus asinorum Scythicorum, aquam Stygiam continentibus.

Ἐν τῇ Σκυθίᾳ γῇ γίνονται ὄνοι κερασφόροι, καὶ στέγει τὰ κέρατα ἐκεῖνα τὸ ὕδωρ τὸ Ἀρκαδικὸν τὸ καλούμενον τῆς Στυγός, τὰ δὲ ἄλλα ἀγγεῖα διακόπτει πάντα, κἂν ᾖ σιδήρου πεποιημένα. Τούτων τοι τῶν κεράτων ὑπὸ Σωπάτρου κομισθῆναί φασιν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι, καὶ ἐκεῖνον πυνθάνομαι θαυμάσαντα εἰς Δελφοὺς ἀνάθημα ἀναθεῖναι τῷ Πυθίῳ τὸ κέρας, καὶ ὑπογράψαι ταῦτα·

> Σοὶ τόδ' Ἀλέξανδρος Μακεδὼν κέρας ἄνθετο, Παιάν,
> Κάνθωνος Σκυθικοῦ, σχῆμα τὸ δαιμόνιον,
> Ὃ Στυγὸς ἀχράντου Λουσηΐδος οὐκ ἐδαμάσθη
> Ῥεύματι, βάσταξεν δ' ὕδατος ἠνορέην.

Δημήτηρ δὲ ἄρα τὸ ὕδωρ ἀνῆκε τοῦτο πλησίον Φενεοῦ, τὴν δὲ αἰτίαν εἶπον ἀλλαχόθι.

XLI.
Historia de Eupolidis poëtae cane.

Εὐπόλιδι τῷ τῆς κωμῳδίας ποιητῇ δίδωσι δῶρον Αὐγέας ὁ Ἐλευσίνιος σκύλακα, ἰδεῖν ὡραῖον, Μολοττὸν τὸ γένος, καὶ καλεῖ τοῦτον ὁ Εὔπολις ὁμώνυμον τῷ δωρησαμένῳ

---

7 F. ἰσχυρῶς.
10 ὕδωρ. b.
14 ὀφθείη. Schn. F. ὤφθη.
24 χρῆμά τι. Kuhn.
25 ἀχράντῳ. Br. — Λουσηΐδος. Reines.

αὐτόν. Κολακευθεὶς οὖν ταῖς τροφαῖς, καὶ ἐκ τῆς συνηθείας ὑπαχθεὶς τῆς μακροτέρας, ἐφίλει τὸν δεσπότην ὁ Αὐγέας ὁ κύων. Καί ποτε ὁμόδουλος αὐτῷ νεανίας, ὄνομα Ἐφιάλτης, ὑφαιρεῖται δράματά τινα τοῦ Εὐπόλιδος, ἃ οὐκ ἔλαθε κλέπτων, ἀλλὰ εἶδεν αὐτὸν ὁ κύων, καὶ ἐμπεσὼν ἀφειδέστατα δάκνων ἀπέκτεινεν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐν Αἰγίνῃ τὸν βίον ὁ Εὔπολις κατέστρεψεν, καὶ ἐτάφη ἐνταῦθα· ὁ δὲ κύων ὠρυόμενός τε καὶ θρηνῶν τὸν τῶν κυνῶν θρῆνον, εἶτα μέντοι λύπῃ καὶ λιμῷ ἑαυτὸν ἐκτήξας ἀπέθανεν ἐπὶ τῷ
10 τροφεῖ καὶ δεσπότῃ, λοιπὸν μισήσας τὸν βίον ὁ κύων. Καὶ ὅ γε τόπος καλεῖται μνήμῃ τοῦ τότε πάθους κυνὸς θρῆνος.

XLII. De formicis et vespis Laertes appellatis.

Μύρμηκος εἶδος θανατηφόρου φασὶν εἶναί τι, καὶ Λαέρτην ὄνομα ἔχειν τόνδε τὸν μύρμηκα τὸν προειρημένον· καὶ σφῆκας δέ τινας ἐκάλουν Λαέρτας. Λέγει ταῦτα Τήλεφος
15 ὁ κριτικός, ὁ ἐκ τοῦ Μυσίου Περγάμου.

XLIII. De piscibus Nili in limo relictis.

Διὰ τοῦ θέρους τοῦ πυρωδεστάτου τὰ τῶν Αἰγυπτίων πεδία ὁ Νεῖλος ἐπικλύσας, ὄψιν μὲν αὐτοῖς θαλάττης ἡπλωμένης καὶ λείας δίδωσι, καὶ ἁλιεύουσι κατὰ τῆς τέως ἀρουμένης Αἰγύπτιοι, καὶ πλέουσι σκάφαις, ἐς ταύτην τὴν ὥραν
20 καὶ τήνδε τὴν ἐπιδημίαν τοῦ ποταμοῦ πεποιημέναις· εἶτα ὁ μὲν ὑπονοστεῖ, καὶ ἐς τὰ ἑαυτοῦ μέτρα ὑποστρέφει τὰ ἐκ τῆς φύσεώς οἱ αὐτῆς ἀεὶ νενομισμένα, ἰχθῦς δὲ ἐκεῖνοι χῆροι τοῦ πατρὸς καὶ ἔρημοι τοῦ ἀναπλεύσαντος ὕδατος ὑπαπολείπονται ἐν ἰλύϊ βραχείᾳ, τρεφόμενοι γεωργοῖς δεῖπνον· καὶ
25 βιαιότερον μὲν εἰρήσεται, ἄμητος δ' οὖν ἰχθύων οὗτός ἐστιν Αἰγύπτιος.

XLIV. De variis cicadarum nominibus.

Γένη δὲ ἄρα καὶ τεττίγων οὐκ ὀλίγα ἦν· καὶ αὐτὰ οἱ δεινοὶ εἰδέναι ἀριθμοῦσι, καὶ ὀνόματα ᾄδουσιν αὐτῶν· ὁ μὲν γὰρ τέφρας ἐκ τῆς χρόας ὀνομάζεται· ὁ δὲ ἄρα μέμβραξ·
30 τοῦτο ὁπόθεν, οὐκ οἶδα· καὶ λακέτας δὲ ἦν ἄρα τέττιγος ὄνομα· καὶ κερκώπαν ἀκοῇ παρεδεξάμην, καὶ ἀχέταν τινὰ καὶ ἀκανθίαν. Ἐγὼ μὲν τοσαῦτα τεττίγων ἀκούσας γένη

μέμνημαι· ὅτῳ δὲ καὶ πλείω τῶν προειρημένων εἰς γνῶσιν ἀφίκετο, λεγέτω ἐκεῖνος.

XLV. De canis partu ejusque apud Aegyptios cultu.

Καὶ ταῦτα μέντοι κυνῶν προςακήκοα· τὰ σκυλάκια τυφλὰ τίκτεται, καὶ οὐχ ὁρᾷ τῆς μητρῴας ὠδῖνος προελθόντα· καὶ τριςκαίδεκα ἡμερῶν τῶν πρώτων κατείληπται τῷ πάθει τῷδε, ὅσων καὶ ἡ σελήνη οὐ φαίνει νύκτωρ, εἶτα μέντοι ζῴων ὀξυωπέστατος γίνεται ὁ κύων. Τιμῶσι δὲ αὐτὸν Αἰγύπτιοι, καὶ νομόν τινα ἐκάλεσαν ἐξ αὐτοῦ. Καὶ τῆς γε τιμῆς διπλῆν εἶναι τὴν αἰτίαν φασί· τὴν λέγουσαν, ὅτι ἄρα τῆς Ἴσιδος ζητούσης πανταχόσε τὸν Ὄσιριν, κύνες προηγούμενοι τὰ μὲν ἐπειρῶντο συνανιχνεύειν αὐτῇ τὸν παῖδα, τὰ δὲ ἀναστέλλειν τὰ θηρία· ἡ δὲ ἑτέρα, ὅτι ἄρα ἡ μὲν ἀνατέλλει τὸ ἄστρον ὁ κύων, ὃν Ὠρίωνος ἡ φήμη γενέσθαι λέγει, συνανίσχει δὲ ἄρα αὐτῷ τρόπον τινὰ καὶ ὁ Νεῖλος ἐπιὼν ἐς τὴν ἄρδειαν τῆς γῆς τῆς Αἰγυπτίας, καὶ ἀναχεῖται δὲ περὶ τὰς ἀρούρας· ὡς οὖν ἄγοντα τόδε τὸ γόνιμον ὕδωρ καὶ παρακαλοῦντα τιμῶσιν Αἰγύπτιοι.

XLVI. De oxyrhyncho Nili pisce.

Ὀξύρυγχος οὗτος ἰχθὺς κέκληται, καὶ ἔοικεν ἐκ τοῦ προςώπου λαβεῖν τὸ ὄνομα, καὶ τοῦ σχήματος τοῦ κατ' αὐτό. Τρέφει δὲ ἄρα τὸν προειρημένον ὁ Νεῖλος, καὶ μέντοι καὶ ἐξ αὐτοῦ κέκληται νομὸς ἔνθα δήπου καὶ τιμὰς ἰχθὺς ἔχει ὁ αὐτός. Ἀγκίστρῳ δὲ θηραθέντα ἰχθὺν οὐκ ἄν ποτε φάγοιεν οἵδε ἄνδρες, δεδιότες μή ποτε ἄρα αὐτῷ περιπαρεὶς ἔτυχεν ὁ παρὰ σφίσιν ἱερὸς καὶ θαυμαστὸς ἰχθὺς ὃν εἶπον. Ἐὰν δὲ καὶ δικτύοις ἁλῶσί ποτε ἰχθύες, ταῦτα ἀνιχνεύουσι, καὶ μὴ παραλαθὼν ἐνέπεσεν ἐκεῖνος, καὶ προτιμῶσιν ἀθηρίαν ἢ ἁλόντος ἐκείνου τὴν μάλιστα εὐθηρίαν. Λέγουσι δὲ αὐτὸν οἱ περίχωροι ἐκ τῶν Ὀσίριδος τραυμάτων γεγονέναι· νοοῦσι δὲ τὸν Ὄσιριν ἄρα τὸν αὐτὸν τῷ Νείλῳ εἶναι.

XLVII. De ichneu-

Ὁ δὲ ἰχνεύμων ὁ αὐτὸς ἄρα καὶ ἄῤῥην καὶ θῆλυς ἦν,

---

9 τὴν μὲν λέγουσαν. Schn.
12 F. γ' μὲν delendum.
18 οὕτως. Schn.
25 F. ἀνιχνεύουσιν, εἰ μὴ π.

μετειληχὼς καὶ τῆςδε τῆς φύσεως καὶ τῆςδε, καὶ σπείρειν τε καὶ τίκτειν τοῖς αὐτοῖς ἡ φύσις δέδωκεν. Ἀποκρίνονται δὲ εἰς τὸ ἀτιμότερον γένος οἱ ἡττηθέντες μετὰ τὴν μάχην· οἱ γὰρ κρατήσαντες ἀναβαίνουσι τοὺς ἡττημένους, καὶ εἰς αὐτοὺς σπείρουσιν· οἱ δὲ ἆθλον τῆς ἥττης φέρονται, ὠδῖνάς τε ὑπομεῖναι καὶ ὑπὲρ τοῦ τέως ἀντὶ πατέρων γενέσθαι μητέρες. Τοῖς γε μὴν πολεμιωτάτοις ἀνθρώπῳ ζῴοις, ἀσπίδι καὶ κροκοδείλῳ, ἔχθιστον ὁ ἰχνεύμων· καὶ τόν γε πόλεμον αὐτῶν ἀνωτέρω εἶπον. Λέγονται δὲ οἱ ἰχνεύμονες ἱεροὶ εἶναι 10 Λητοῦς καὶ Εἰλειθυιῶν· σέβουσι δὲ αὐτοὺς Αἰγύπτιοι Ἡρακλεοπολῖται, ὥς φασιν.

mone utriusque sexus participe, aspidi et crocodilo infesto.

XLVIII. Historia de dracone et Pindo.

Λυκάονι τῷ βασιλεῖ τῆς Ἠμαθίας γίνεται παῖς, ὄνομα Μακεδών, ἐξ οὗ καὶ ἡ χώρα κέκληται μετὰ ταῦτα, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα οὐκέτι φυλάξασα. Τούτῳ δὲ ἄρα παῖς ἀνδρεῖος 15 ἦν καὶ κάλλει διαπρεπής, Πίνδος ὄνομα· ἦσαν δέ οἱ καὶ ἄλλοι παῖδες, ἀνόητοι δὲ οὗτοι τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα οὐ ῥωμαλέοι. Οἵπερ οὖν χρόνῳ ὕστερον βασκήναντες τἀδελφῷ τῆς τε ἀρετῆς καὶ τῆς ἄλλης εὐδαιμονίας, ἐκεῖνον μὲν διέφθειραν, ἑαυτοὺς δὲ ἐπαπώλεσαν διδόντες δίκην κατὰ τὴν 20 Δίκην. Αἰσθόμενος γὰρ ὅδε ὁ Πίνδος τὴν ἐκ τῶν ἀδελφῶν εἰς ἑαυτὸν ἐπιβουλήν, τὴν πατρῴαν ἀρχὴν ἀπέλιπεν, ᾤκει δὲ ἐν χώρῳ, καὶ ἦν τῇ τε ἄλλῃ ῥωμαλέος, καὶ οὖν καὶ κυνηγετικὸς ἦν. Καί ποτε ἐθήρα νεβρούς· καὶ οἱ μὲν ἔθεον ᾗ ποδῶν εἶχον, ὁ δὲ μεταδιώκων εἶτα μέντοι τὸν ἵππον ἀνὰ 25 κράτος ἤλαυνεν, καὶ τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾷ πολύ, οἱ νεβροὶ δὲ εἰς φάραγγα κοίλην τε καὶ βαθυτάτην εἰςδύντες καὶ ἑαυτοὺς σώσαντες, ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ διώκοντος ἠφανίσθησαν· οὐκοῦν ἀποπηδήσας τοῦ ἵππου ὁ Πίνδος, ἐκεῖνον μὲν τοῦ ῥυμοῦ πρός τι τῶν παρεστώτων ἐξῆψε δένδρων, αὐτὸς 30 δὲ οἷος ἦν ταῖς χερσὶ τὴν φάραγγα διερευνᾶν καὶ μαστεύειν τοὺς προειρημένους· εἶτα ἀκούει βοῆς, καὶ ἔλεγεν αὕτη· τῶν νεβρῶν μὴ ἅψῃ. Οὐκοῦν ἐπεὶ πολλὰ περιβλέψας οὐδὲν ἐθεάσατο, ἔδεισε τὸ φώνημα ὡς ἔκ τινος αἰτίας κρείττονος

προςπεσόν, καὶ τότε μὲν ᾤχετο ἀπιὼν καὶ τὸν ἵππον ἀπάγων. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ μόνος ἀφικνεῖται, καὶ πάρεισι μὲν εἰς τὴν φάραγγα οὐδαμῶς, μνήμῃ τε τῆς φωνῆς τῆς προςπεσούσης αὐτοῦ ταῖς ἀκοαῖς καὶ δέει. Στρέφοντι δ' ἰδεῖν ἑαυτῷ βουλὴν καὶ διαποροῦντι, τίς ἦν ἄρα ὁ τῇ προτεραίᾳ ἀναστείλας 5 αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὴν ἄγραν ὁρμῆς, καὶ περιβλέποντι, οἷα εἰκός, ἢ νομέας ὀρείους ἢ αὔλιον ἢ θηρατὰς ἑτέρους, μέγα τι χρῆμα ὁρᾶται δράκων, τὸ μὲν πλεῖστον τοῦ σώματος ἐπισύρων, ὀλίγον δὲ ἀνατείνας ὡς πρὸς ἑαυτὸν τὴν δέρην αὐτήν· καὶ ἦν ἡ δέρη σὺν τῇ κεφαλῇ ὑπὲρ τέλειον ἄνδρα τὸ μέγεθος. 10 Εἶτα ὀφθεὶς ἐξέπληξεν, οὐ μὴν εἰς φυγὴν ὁ Πίνδος ἐξώρμησεν, ἀλλ' ἀθροίσας ἑαυτὸν σοφίᾳ περιέρχεται τὸν θῆρα· τῶν γὰρ ὀρνίθων ὧν θύσας ἔτυχε, προςήγαγεν, καὶ προὔτεινέν οἱ ξένια ταῦτα καὶ ἑαυτοῦ ζωάγρια. Ὁ δέ, οἷα δήπου τοῖς δώροις μειλιχθεὶς καὶ καταγοητευθείς, ὡς ἂν εἴποις, ᾤχετο 15 ἀπιών. Ταῦτα τὸν νεανίαν ἧσεν, καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀπέφερε τῷ δράκοντι μισθὸν σωτηρίας, ὡς ἄνθρωπος ἀγαθός, ὧν εἶχε θηραμάτων ἀπαρχὰς κεχαρισμένας, ἢ τῆς ἄγρας τῆς ὀρείου ἢ τῆς πτηνῆς. Καὶ τῷ μὲν τὰ τῆς προειρημένης δωροφορίας ἐνεργότατα ἦν, ὑπήρχετο δὲ καὶ τὰ ἐκ τοῦ δαίμονος 20 εὐθηνεῖσθαι τῷ Πίνδῳ, καὶ ὁσημέραι χωρεῖν ἐς τὸ σοβαρώτερον· θηρῶντι μὲν γὰρ ἁπάντων εὐθηρίαι, ὅσαι τε τῶν ἐν ταῖς ὕλαις ζῴων, τῶν τε ὀρνίθων ὅσαι. Ἦν οὖν αὐτῷ καὶ περιβολή, καὶ διεῖρπε μέντοι καὶ κλέος ὡς ὁμόσε τοῖς θηρίοις ἰόντος καὶ ἀτρέπτως αἱροῦντος αὐτά. Ἦν δὲ καὶ ἰδεῖν μέ- 25 γας, καὶ οἷος ἐκπλῆξαι τῷ τε ὄγκῳ τοῦ σώματος καὶ τῇ εὐεξίᾳ προςέτι· τῇ δὲ ὥρᾳ τὸ θῆλυ πᾶν ἀνέφλεγεν, καὶ εἰς αὐτὸν ἐξάπτων ἦν δῆλος, καὶ ἐφοίτων ἐπὶ θύρας τὰς ἐκείνου, οἷα δήπου βεβακχευμέναι, ὅσον μέντοι γυναικῶν ἦν χῆρον· αἵ γε μὴν συνοικοῦσαι τοῖς γεγαμηκόσι, φρουρούμεναι μὲν τῷ 30 νόμῳ, τῷ κλέει δὲ τοῦ κάλλους τοῦ κατὰ τὸν Πίνδον δεδουλωμέναι, προὐτίμων συνοικεῖν ἐκείνῳ ἢ θεαὶ γεγονέναι· καὶ ἐτεθήπεσάν γε αὐτὸν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐφίλουν,

4 δὲ ἐν ἑαυτῷ. Gesn. 13 F. ὧν θηράσας ἔτ.

ἐχθροὶ δὲ οἱ ἀδελφοὶ μόνοι ἦσαν. Καί ποτε θηρῶντα ἐλλοχῶσι μόνον, καὶ ποταμοῦ γε ἦν ἡ θήρα πλησίον, εἶτα ἐρήμῳ συμμάχων οἱ τρεῖς ἐπιστάντες ἔπαιον τοῖς ξίφεσιν αὐτόν. Ὁ δὲ ἐβόα· ἀκούει ταῦτα ὁ ἑταῖρος αὐτοῦ δράκων· ὀξυήκοον
5 δὲ καὶ ὀξυωπέστατον τὸ ζῷόν ἐστιν· οὐκοῦν πρόεισι τῆς ἑαυτοῦ κοίτης, καὶ τοῖς ἀνοσίοις περιπλακεὶς ἀπέκτεινεν αὐτοὺς ἐς πνῖγμα ἄγχων· αὐτὸς δὲ οὐ κατέλυσε τὴν φυλακήν, ἔςτ' ἂν οἱ προςήκοντες τῷ νεανίᾳ ποθοῦντες αὐτὸν ἀφίκοντο, καὶ ἐνέτυχον κειμένῳ· καὶ ὠλοφύροντο μέν, προςελθεῖν δὲ
10 ἐπὶ κηδεύσει τοῦ νεκροῦ οὐκ ἐτόλμων, δέει τοῦ φρουροῦ. Ὁ δὲ συνεὶς φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ, ὅτι ἀναστέλλει αὐτούς, ᾤχετο ἀπιὼν κατὰ πολλὴν τὴν σχολήν, ἀπολιπὼν ἐκεῖνον τῆς τελευταίας ἐκ τῶν προςηκόντων χάριτος τυχεῖν. Οὐκοῦν καὶ ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὁ γείτων τῷ φόνῳ ποταμὸς ἐκλή-
15 θη Πίνδος ἐκ τοῦ νεκροῦ καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν τάφου. Ἴδιον μὲν δὴ τῶν ζῴων ἐκτίνειν χάριτας τοῖς εὐεργέταις, ἧπερ οὖν καὶ ἄνω λέλεκται, καὶ νῦν δὲ οὐχ ἥκιστα.

XLIX. *De templo Apollinis Clarii noxiis animalibus non adeundo.*

Ἰδίᾳ δὲ καὶ ἐν τῇ Κλάρῳ τὸν Διὸς καὶ Λητοῦς τιμῶσιν οἱ Κλάριοι καὶ πᾶν τὸ Ἑλληνικόν. Οὐκοῦν ὁ ἐνταῦθα χῶρος
20 τοῖς ἰοβόλοις θηρίοις ἀστιβής τε ἅμα καὶ ἔχθιστός ἐστι, τοῦτο μὲν καὶ τῇ τοῦ δαίμονος βουλῇ, πάντως δὲ καὶ πεφρικότων τῶν θηρίων αὐτόν, ἅτε καὶ σώζειν θεὸν εἰδότα, καὶ μέντοι καὶ τὸν σωτῆρα, καὶ νόσων ἀντίπαλον τὸν Ἀσκληπιὸν φύσαντα. Ἀλλά γε καὶ Νίκανδρος οὐ λέγω μάρτυς· λέγει δὲ
25 Νίκανδρος·

> Οὐκ ἔχις, οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθέες, οὐδὲ βαθυπλὴξ
> Ἄλσεσιν ἐνζώοις σκορπίος ἐν Κλαρίοις.
> Φοῖβος ἐπεί ῥ' αὐλῶνα βαθὺν μελίαισι καλύψας
> Ποιηρὸν δάπεδον θῆκεν ἑκὰς δακέτων.

L. *De templo Veneris Erycinae a praedonibus tuto, de ara in eo, et de ratione sacrificandi.*

30 Ἀκούω λεγόντων, ἐν Ἔρυκι ἔνθα δήπου καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης ὑμνούμενος νεώς ἐστιν, οὗπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω τὴν μνήμην ἐποιησάμην, τῶν ἐκεῖθι περιστερῶν εἰπὼν τὰ ἴδια, εἶναι καὶ χρυσὸν πολὺν καὶ ἄργυρον πάμπλειστον, καὶ ὅρμους καὶ δακτυλίους μέγα τιμίους, ἄσυλα δὲ εἶναι καὶ

27 εὔζωος. Bernard.

ἄψαυστα ταῦτα τῷ τῆς θεοῦ δέει, καὶ ἀεὶ τοὺς ἄνω τοῦ
χρόνου δι' αἰδοῦς ἄγειν θαυμαστῆς καὶ τὴν δαίμονα τὴν
προειρημένην καὶ τὰ κειμήλια ἐκείνης. Ἀμίλκαν δὲ πυνθά-
νομαι τὸν Λίβυν συλήσαντα αὐτά, καὶ ἐργασάμενον χρυσίον
καὶ ἀργύριον, εἶτα μέντοι διανεῖμαι τῇ στρατιᾷ πονηρὰν
νομήν· καὶ ὑπὲρ τούτων αὐτὸν ἀλγεινότατα καὶ βαρύτατα
αἰκισθέντα ἅμα καὶ κολασθέντα κρεμασθῆναι, πᾶν δὲ ὅσον
αὐτῷ τῆς πράξεως καὶ τῆς ἐκδίκου θεοσυλίας ἐγένετο μέτο-
χον, βιαίοις τε καὶ δεινοῖς χρήσασθαι θανάτοις, ἥ τε πατρὶς
ὡς εὐδαιμονιζομένη τέως αὐτῷ καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλί-
γαις, τῶν ἱερῶν χρημάτων εἰσκομισθέντων, ἡ δὲ δούλη ἦν.
Καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τὴν παροῦσάν μοι χρείαν σεμνὰ ὄντα
ὅμως οὐχ ὁρᾷ πω, τὸ δὲ τοῖς λόγοις συγγενὲς τοῦτο εἰρήσεται.
Ἀνὰ πᾶν ἔτος καὶ ἡμέραν πᾶσαν θύουσι τῇ θεῷ καὶ οἱ ἐπι-
χώριοι καὶ οἱ ξένοι. Καὶ ὁ μὲν βωμὸς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὁ μέ-
γιστός ἐστι, πολλῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν καθαγιζομένων θυμάτων,
ὁ δὲ πανημέριος καὶ εἰς νύκτα ἐξάπτεται. Ἕως δὲ καὶ
ὑπολάμπει, καὶ ἐκεῖνος οὐκ ἀνθρακιάν, οὐ σποδόν, οὐχ ἡμι-
καύστων τρύφη δᾴδων ὑποφαίνει, δρόσου δὲ ἀνάπλεώς ἐστι
καὶ πόας νεαρᾶς, ἥπερ οὖν ἀναφύεται ὅσαι νύκτες. Τὰ μὲν
μὲν ἱερεῖα ἑκάστης ἀγέλης αὐτόματα φοιτᾷ, καὶ τῷ βωμῷ
παρέστηκεν. Ἄγει δὲ ἄρα αὐτὰ πρώτη μὲν ἡ θεός, εἶτα ἡ
δύναμίς τε καὶ ἡ τοῦ θύοντος βούλησις. Εἰ γοῦν ἐθέλοις
θῦσαι ὄϊν, ἰδού σοι τῷ βωμῷ παρέστηκεν ὄϊς, καὶ δεῖ χέρ-
νιβος καὶ κατάρξασθαι· εἴτε αἶγα, εἴτε ἔριφον. Εἰ δὲ εἴη
τῶν ἀδροτέρων, καὶ ἐθέλοις βοῦν θήλειαν, ἢ καὶ ἔτι πλείονος,
εἶτα ὑπὲρ τῆς τιμῆς οὔτε ὁ νομεὺς ἐπιτιμῶν ζημιώσει, οὔτε
σὺ λυπήσεις ἐκεῖνον. Τὸ γὰρ δίκαιον τῆς πράσεως ἡ θεὸς
ἐφορᾷ, καὶ εὖ καταθεὶς ἵλεων ἕξεις αὐτήν, εἰ δὲ ἐθέλοις τοῦ
δέοντος πρίασθαι λυσιτελέστερον, σὺ μὲν κατέθηκας τὸ ἀρ-
γύριον ἄλλως, τὸ δὲ ζῷον ἀπέρχεται, καὶ θῦσαι οὐκ ἔχεις.
Ἴδιον μὲν δὴ καὶ Ἐρυκίνων ζῴων εἰρήσθω καὶ τοῦτο ἡμῖν
ἐπὶ τοῖς ἄνω.

---

10 F. ὡς delendum. 25 F. excidit: καὶ ταῦτα. post [illegible]

LIBER UNDECIMUS.

'Ανθρώπων 'Υπερβορέων γένος, καὶ τιμὰς 'Απόλλωνος ὰς ἐκεῖθι ᾄδουσι μὲν καὶ ποιηταί, ὑμνοῦσι δὲ καὶ συγγραφεῖς, ἐν δὲ τοῖς καὶ 'Εκαταῖος, ὁ Μιλήσιος οὔ, ἀλλ' ὁ 'Αβδηρίτης. "Α δὲ λέγει πολλά τε καὶ σεμνὰ ἕτερα, οὔ μοι νῦν ἡ ρεία παρακαλεῖν δοκεῖ αὐτά· καὶ οὖν καὶ εἰς ἄλλον ὑπερήσομαι χρόνον ἕκαστα εἰπεῖν, ἡνίκα ἐμοί τε ἥδιον καὶ τοῖς κούουσι λῷον ἔσται, ἃ δέ μοι μόνα ἥδε ἡ συγγραφὴ παιβάλλει, καὶ δεῖ λέγειν ταῦτα. 'Ιερεῖς εἰσι τῷδε τῷ δαίονι Βορέου καὶ Χιόνης υἱέες, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, ἀδελφοὶ τὴν όσιν, ἑξαπήχεις τὸ μῆκος. "Οταν οὖν οὗτοι τὴν νενομισμένην ἱερουργίαν κατὰ τὸν συνήθη καιρὸν τὸν προειρημένον πιτελῶσιν, ἐκ τῶν 'Ριπαίων οὕτω καλουμένων παρ' αὐτοῖς ιῶν καταπέτονται κύκνων ἀμήχανα τῷ πλήθει τὰ νέφη, καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ τήσει, εἶτα μέντοι κατίασιν εἰς τὸν τοῦ νεὼ περίβολον, μέστόν τε τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος ὡραιότατον ὄντα. "Οταν ἐν οἵ τε ᾠδοὶ τῇ σφετέρᾳ μούσῃ τῷ θεῷ προςᾴδωσι, καὶ έντοι καὶ οἱ κιθαρισταὶ συγκρέκωσι τῷ χορῷ παναρμόνιον έλος, ἐνταῦθά τοι καὶ οἱ κύκνοι συναναμέλπουσιν ὁμορροῦντες, καὶ οὐδαμῶς οὐδαμῇ ἀπηχὲς καὶ ἀπῳδὸν ἐκεῖνοι ελῳδοῦντες, ἀλλὰ ὥςπερ οὖν ἐκ τοῦ χορολέκτου τὸ ἐνδόσιον λαβόντες, καὶ τοῖς σοφισταῖς τῶν ἱερῶν μελῶν τοῖς ἐπιχωρίοις συνᾴσαντες. Εἶτα τοῦ ὕμνου τελεσθέντος, οἱ δὲ ναχωροῦσι τῇ πρὸς τὸν δαίμονα τιμῇ τὰ εἰθισμένα λατρεύσαντες καὶ ἀκούοντες τῶν θεῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν οἱ

I. De cycnis Apollinis festum cantu ornantibus.

8 δεῖ] δή. Vind. c. F. ἔοικε δὴ aut καιρὸς δή. 25 F. ᾄσαντες τὸν θεόν.

προειρημένοι, ὡς εἰπεῖν, χορευταὶ πτηνοὶ τέρψαντές τε ἅμα καὶ ᾄσαντες.

II. *De draconibus apud Epirotas Apollini sacris.*

Θύουσί τε καὶ ἄλλως οἱ Ἠπειρῶται τῷ Ἀπόλλωνι καὶ αὐτοί, καὶ πᾶν ὅσον τῶν ξένων ἐπίδημόν ἐστι θύουσι, καὶ τοῦτο ἤδη τὴν μεγίστην ἑορτὴν ἄγουσι μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους σεμνήν τε καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἔστι δὲ ἄνετον τῷ θεῷ ἄλσος, καὶ ἔχει κύκλῳ περίβολον, καὶ ἔνδον εἰσὶ κύκλῳ δράκοντες, τοῦ θεοῦ ἄθυρμα οὗτοί γε. Ἡ τοίνυν ἱέρεια, γυμνὴ παρθένος, πάρεισι μόνη, καὶ τροφὴν τοῖς δράκουσι κομίζει. Λέγονται δὲ ἄρα ὑπὸ τῶν Ἠπειρωτῶν ἔκγονοι τοῦ ἐν Δελφοῖς Πυθῶνος εἶναι. Ἐὰν μὲν οὖν οὗτοι παρελθοῦσαν τὴν ἱέρειαν προσηνῶς θεάσωνται, καὶ τὰς τροφὰς προθύμως λάβωσιν, εὐθενίαν τε ὑποδηλοῦν ὁμολογοῦνται καὶ ἔτος ἄνοσον· ἐὰν δὲ ἐκπλήξωσι μὲν αὐτήν, μὴ λάβωσι δὲ ὅσα ὀρέγει μειλίγματα, τἀναντία τῶν προειρημένων οἱ μὲν μαντεύονται, οἱ δὲ ἐλπίζουσιν.

III. *De canibus Aetnae Vulcani templum custodientibus.*

Ἐν Αἴτνῃ δὲ ἄρα τῇ Σικελικῇ Ἡφαίστου τιμᾶται νεώς, καὶ ἔστι περίβολος καὶ δένδρα ἱερά, καὶ πῦρ ἄσβεστόν τε καὶ ἀκοίμητον. Εἰσὶ δὲ κύνες περί τε τὸν νεὼν καὶ τὸ ἄλσος ἱεροί, καὶ τοὺς μὲν σωφρόνως καὶ ὡς πρέπει τε ἅμα καὶ χρὴ παριόντας εἰς τὸν νεὼν καὶ τὸ ἄλσος οἵδε σαίνουσι καὶ αἰκάλλουσιν, οἷα δὴ φιλόφροσιν ἑνούμενοί τε καὶ γνωρίζοντες δήπου· ἐὰν δέ τις ᾖ χεῖρας ἐναγής, τοῦτον μὲν καὶ δάκνουσι καὶ ἀμύσσουσι, τοὺς δὲ ἄλλως ἔκ τινος ὁμιλίας ἥκοντας ἀκολάστου, μόνον διώκουσιν.

IV. *De festo Cereris Chthonia dicto apud Hermionenses.*

Τὴν Δήμητρα Ἑρμιονεῖς σέβουσι, καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοβαρῶς· καὶ τὴν ἑορτὴν Χθονίαν καλοῦσιν. Μεγίστους οὖν ἀκούω βοῦς ὑπὸ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἄγεσθαί τε πρὸς τὸν βωμὸν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἑαυτὰς παρέχειν. Καὶ εἷς λέγω μάρτυς Ἀριστοκλῆς, ὅς που φησί·

---

2 F. ἀκούσαντες. aut ἀκούοντες. 22 φιλοφρονούμενοι. Gesn.

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κὴν Σικελοῖσιν ἐναργής,
Καὶ παρ' Ἐρεχθείδαις· ἓν δέ τι [τοῦτο] μέγα
Κρίνετ' ἐν Ἑρμιονεῦσι· τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφειδῆ
Ταῦρον, ὃν οὐχ αἱροῦσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα,
5 Τοῦτον γραῦς στείχουσα μόνα μόνον οὔατος ἕλκει
Τόνδ' ἐπὶ βωμόν· ὃ δ' ὡς ματέρι παῖς ἕπεται.
Σὸν τόδε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος· ἵλαος εἴης,
Καὶ πάντων θάλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνῃ.

V. De canibus Graecos a Barbaris distinguentibus.

Ἐν γῇ τῇ Δαυλίᾳ νεὼν μὲν εἶναι τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλι-10άδος ᾄδουσι· τοὺς δὲ ἐνταυθοῖ κύνας τρεφομένους ὑμνοῦσι τῶν μὲν Ἑλλήνων τοὺς ἀφικνουμένους σαίνειν, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς βαρβάρους.

VI. De Panis in Arcadia sacello, quo lupi non intrant.

Ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ χώρᾳ ἐστὶν ἱερὸν Πανός· Αὐλὴ τῷ χώρῳ τὸ ὄνομα. Οὐκοῦν ὅσα ἂν ἐνταυθοῖ τῶν ζῴων κατα-15φύγοι, ὥςπερ οὖν ἱκέτας ὁ θεὸς δι' αἰδοῦς ἄγων τὰ ζῷα, εἶτα μέντοι σώζει τὴν μεγίστην σωτηρίαν αὐτά. Οἱ γάρ τοι λύκοι οἱ διώκοντες παρελθεῖν εἴσω πεφρίκασιν, καὶ ἀναστέλλονται μόνον θεασάμενοι οὗ κατέφυγεν. Ἴδια δὲ καὶ τούτων τῶν ζῴων ἔφην πρὸς σωτηρίαν ἀγαθά.

VII. De Apollinis templo cervos a canibus tuente.

20 Ἐν Κουριδίῳ αἱ ἔλαφοι — πλῆθος δὲ ἄρα τούτων τῶν θηρίων ἐνταῦθά ἐστι, καὶ πολλοὶ θηραταὶ περὶ τὴν ἄγραν αὐτῶν ἠνέμωνται — ὅταν καταφύγωσιν ἐς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν τὸ ἐνταυθοῖ τιμήσιον, ἔστι δὲ ἄλσος μέγιστον, ὑλακτοῦσι μὲν οἱ κύνες, πλησίον δὲ ἐλθεῖν οὐχ ὑπομένουσιν· αἱ 25δὲ ἐνστᾶσαι νέμονται ἄτρεστον καὶ ἀδεῆ τὴν νομήν, ἀρρήτῳ τινὶ φύσει τὴν ὑπὲρ ἑαυτῶν σωτηρίαν τῷ θεῷ πιστεύουσαι αἱ ἔλαφοι.

VIII. De muscis in festo Apollinis Actii.

Ἄνω που λέλεκταί μοι τὰς μυίας τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ τῇ τῆς πανηγύρεως ἐπιδημίᾳ ἑκούσας ἀφίστασθαι, καί, ὡς ἂν 30εἴποι τις, μετὰ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τὴν ἀντιπέρας ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ ἀπιέναι. Ἐν δὲ τῇ Λευκάδι ἄκρα μέν ἐστιν ὑψηλή,

9 Δαυνίᾳ. Gron.
18 Ἴδια δὴ καί. Schn.
19 ἔφη. M. m. a. ἔφην. b. Fort. ἐφάνη.
20 Κουριάδι sive Κουρίῳ. Schn.

νεὼς δὲ Ἀπόλλωνι ἵδρυται, καὶ Ἄκτιόν γε αὐτὸν οἱ τιμῶντες ὀνομάζουσιν. Οὐκοῦν τῆς πανηγύρεως ἐπιδημεῖν μελλούσης, καθ' ἣν καί τι πήδημα πηδῶσι τῷ θεῷ, θύουσι βοῦν ταῖς μυίαις· αἱ δὲ ἐμπλησθεῖσαι τοῦ αἵματος ἀφανίζονται. Δεκασθεῖσαι μὲν οὖν ἀπαλλάττονται αὗται, αἱ δὲ Πισαῖαι 5 ἀδέκαστοι· κρείττους ἄρα ἐκεῖναι, αἰδοῖ τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ μὴ μισθοῦ τὰ δέοντα πράττουσαι.

IX. *De Dianae templo in Icaro, maris rubri insula.*

Ἴκαρός ἐστι νῆσος, καὶ τῇ γε ἐρυθρᾷ θαλάττῃ ἔγκειται· ἐνταῦθα τοίνυν νεώς ἐστιν Ἀρτέμιδος, καὶ πλήθη αἰγῶν τε ἀγρίων καὶ δορκάδων εὖ μάλα εὐτραφῶν καὶ λα-10 γῶν μέντοι. Τούτων οὖν ἐάν τις αἰτήσας λαβεῖν παρὰ τῆς θεοῦ, εἶτα ἐπιχειρήσῃ θηρᾶν ὅσα ἂν ἔχῃ καλῶς, οὐ διαμαρτάνει τῆς σπουδῆς, ἀλλὰ καὶ λαμβάνει, καὶ τῷ δώρῳ χαίρει· ἐὰν δὲ μὴ αἰτήσῃ, οὔτε αἱρεῖ, καὶ δίδωσι δίκας, ὡς ἄλλοι λέγουσιν. 15

X. *De Apidis tauri ortu, signis, nutritione, vaticiniis.*

Εἶτα κύκνων μὲν τῶν Ῥιπαίων τῶν ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις, ἐπεὶ λατρεύουσι τῷ Διὸς καὶ Λητοῦς ὁσημέραι φιλοπόνως, ἐποιησάμην μνήμην, ταύρου δὲ ἱεροῦ, ὅνπερ οὖν ἐκθεοῦσιν Αἰγύπτιοι, οὐκ ἐροῦμεν τὰ ἴδια; Καὶ πῶς ἡμᾶς οὐκ ἂν μέμψαιτο καὶ ἡ συγγραφὴ καὶ ἡ φύσις, ἧς καὶ τοῦτο 20 ἔργον τε καὶ δῶρον; ἀλλὰ * μήσιός γε οὐδὲ ταύτῃ ῥᾴθυμον, καὶ εἰκότως εἰρήσεται καὶ ἡ θεολογία ἥδε. Θεὸς Αἰγύπτιος ἐναργέστατος ὁ Ἄπις εἶναι πιστεύεται· γίνεται δὲ ἐκ βοός εἰς ἣν οὐράνιον σέλας ἐμπεσὸν σπορᾶς αἴτιόν ἐστι τῷ προειρημένῳ. Ἕλληνες αὐτὸν καλοῦσιν Ἔπαφον, καὶ γενεαλο-25 γοῦσίν οἱ μητέρα Ἰὼ τὴν Ἀργείαν τὴν Ἰνάχου· Αἰγύπτιοι δὲ ἐκβάλλουσι τὸν λόγον ὡς ψευδῆ, καὶ χρῶνται τῷ χρόνῳ μάρτυρι. Φασὶ γὰρ Ἔπαφον μὲν ὀψὲ καὶ κάτω γενέσθαι, τὸν δὲ Ἄπιν τὸν πρῶτον μυριάδας ἐτῶν παμπόλλας τὴν εἰς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν προειληφέναι. Σημεῖα δὲ αὐτοῦ καὶ 30 γνωρίσματα λέγει μὲν καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ἀρισταγόρας· οὐχ ὁμολογοῦσι δὲ αὐτοῖς Αἰγύπτιοι· ἐννέα καὶ εἴκοσι γὰρ αὐτὰ

3 F. καὶ τὸ πήδημα.

εἶναί φασι καὶ ἐμπρέπειν τῷδε τῷ ἱερῷ βοΐ. Τίνα δὲ ταῦτά ἐστι, καὶ ὅπως διέσπαρται κατὰ τοῦ σώματος τοῦ ζῴου, καὶ ὅν τινα τρόπον οἱονεὶ διήνθισται αὐτοῖς, ἀλλαχόθεν εἴσεσθε· ὅτου δὲ τῶν ἀστέρων ἕκαστον σημεῖον διὰ συμβόλων 5 αἰνίττεται τὴν φύσιν, Αἰγύπτιοι τεκμηριῶσαι ἱκανοί. Καὶ γάρ τοι καὶ τὴν ἄνοδον τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖόν φασι, καὶ τὸ τοῦ κόσμου σχῆμα, ἀλλ' ὄψει τι καὶ σύμβολον, ὡς ἐκεῖνοι λέγουσιν, ὅπερ οὖν αἰνίττεται τοῦ φωτὸς εἶναι τὸ σκότος πρεσβύτερον, καὶ τὸ μηνοειδὲς τῆς σελήνης κατη- 10γορεῖ σχῆμα συνιόν τι μέρος ἄλλο, καὶ ἄλλα δὲ ἐπὶ τούτοις ἄλλων [τε] αἰνίγματα, βεβήλοις τε καὶ ἀμαθέσιν ἱστορίας θεοπρεποῦς οὐκ εὐσύμβολα ταῦτα ὀφθαλμοῖς ὄντα. Ὅταν δὲ διαῤῥεύσῃ ἡ φήμη τὸν θεὸν Αἰγυπτίοις τετέχθαι λέγουσα, τῶν γραμματέων τῶν ἱερῶν τινες, ὥςπερ οὖν μάθημα παιδὶ 15ἐκ πατρὸς παραδοθὲν ἀκριβοῖ τὸν ὑπὲρ τῶν σημείων ἔλεγχον, ἥκουσιν ἐνταῦθα, οὗ τῆς θεοῦ φασιν Αἰγυπτίου βοὸς τὸ βρέφος ἐτέχθη· καὶ κατά γε τὴν ὑφήγησιν τὴν Ἑρμοῦ τὴν πρεσβυτάτην, οἰκίαν τε ἐγείρουσιν, ἔνθα δήπου καὶ διαιτήσεται, τήν γε πρώτην εἰς ἡλίου μὲν ἀνατολὰς ὁρῶσαν, τρο- 20φὰς δὲ τὰς τοῦ βρέφους ὑποδέξασθαι, καὶ μάλα γε ἱκανήν· τεττάρων γὰρ δεῖ μηνῶν ἐν γάλαξι τόνδε εἶναι τὸν μόσχον. Ἐπὰν δὲ γένηται τραφείς, ἐνταῦθά τοι ὑπανισχούσης σελήνης νέας ἀπαντῶσι γραμματεῖς ἱεροὶ καὶ προφῆται· καὶ μέντοι καὶ ναῦν ἀνὰ ἔτος ἐς τοῦτο καὶ τῷδε τῷ δαίμονι ἱερὰν 25κοσμοῦσι, καὶ ταύτῃ πορθμεύουσιν αὐτὸν ἐς Μέμφιν, ἔνθα φίλτατα ἤθη αὐτῷ καὶ τριβαὶ κεχαρισμέναι καὶ ἐνηβητήρια καὶ δρόμοι καὶ κονίστραι καὶ γυμνάσια καὶ θηλειῶν βοῶν ὡραίων οἶκοι, οἱονεὶ θάλαμοι, ὅτε ἐθέλοι καὶ ἣν ἐρᾷ θυμὸς ἀναβαίνειν αὐτόν, καὶ φρέαρ, καὶ κρήνη ποτίμου νάματος· 30τοῦτο γάρ οἵ φασιν οἱ θεραπευταί τε καὶ ἱερεῖς λυσιτελεῖν ἀεὶ Νειλῴου πίνειν κάτα πιαίνεσθαι· [καὶ γὰρ] γλυκὺ τούτου τοῦ ῥεύματος καὶ εἰς ὄγκον σαρκῶν ὄντος ἀγαθοῦ. Πομ-

14 ὥνπερ. Schn.
16 τῆς θεοφανοῦς. Schn.
28 F. ὡς, ὅτε.
30 F. λυσιτελεῖν ἢ ἀεὶ N. π. καὶ ἄγαν πιαίνεσθαι, γλυκυτάτου τοῦ ῥ.

πάς δὲ ἃς πέμπουσι, καὶ ἱερουργίας [ἃς] ἐπιτελοῦσι, τοῦ νέου ὕδατος καὶ δαίμονος τὰ θεοφάνια θύοντες Αἰγύπτια, καὶ χορείας [ἃς] χορεύουσι, καὶ θαλίας καὶ πανηγύρεις ἃς ἐπιτελοῦσι, καὶ ὅπως αὐτοῖς καὶ πόλις ἅπασα καὶ κώμη δι' εὐφροσύνης ἔρχεται, μακρὰ ἂν εἴη λέγειν. Λέγει δὲ ἐκεῖνος, 5 ἐν ὅτου τῇ ἀγέλῃ τόδε τὸ θεῖον ἐγένετο ζῷον, δοκεῖ τε εὐδαίμων καὶ ἔστιν, ἄγουσί τε Αἰγύπτιοι θαυμαστόν γε αὐτόν. Μάντις τε ἦν ἄρα ἀγαθὸς ὁ Ἆπις, οὐ καθίζων μὰ Δία κόρας ἢ πρεσβυτέρας γυναῖκας ἐπί τινων τριπόδων, οὐδὲ μὴν πώματος ἱεροῦ ἐμπιπλάς, ἀλλ' ὁ μέν τις εὔχεται τῷ θεῷ τῷδε, 10 [ἃ] αὐτοῦ καὶ μαθεῖν ἐθέλει, παῖδες δὲ ἀθύροντες ἔξω καὶ πρὸς ἀλλήλους σκιρτῶντες, ἐπίπνοοι γενόμενοι σὺν τῷ ῥυθμῷ αὐτὰ ἕκαστα προλέγουσιν, ὡς εἶναι Σάγραν τὰ λεχθέντα. Εἰκάζουσι δὲ ἄρα καὶ τῷ Ὥρῳ αὐτὸν Αἰγύπτιοι, ὅνπερ οὖν πεπιστεύκασι φορᾶς καρπῶν καὶ εὐημερίας αἰτιώτατον ἁπά- 15 σης. Ἔνθεν τοι καὶ ὑπὲρ τῆς πολυχροίας αὐτοῦ φιλοσοφοῦσι, τὸ ποικίλον τῶν τρόπων ὑπαινιττόμενοι διὰ συμβόλων. Λέγει δέ τις τῶν προφητῶν λόγος οὐ πᾶσιν ἔκπυστος, ὅτι ἄρα ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἐπενόησε ζῷον ὥστε σέβειν ἔμψυχον, εἶτα μέντοι προείλετο ταῦρον, ἁπάντων ὡραιότατον αὐτὸν 20 εἶναι πεπιστευκώς, καὶ τῆς γε Ὁμήρου κρίσεως τῆς ὑπὲρ τούτων κατ' ἴχνια ἰὼν ὁ Μῆνις, φασίν. Εἰπεῖν γὰρ ἐν Ἰλιάδι καὶ Ὅμηρον·

Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι. 25

Οἷα δὲ εἰς μυθολογίαν ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ζῴου ἐκτρέπουσιν Αἰγύπτιοι τῇδε τῇ περὶ ζῴων ἀληθείᾳ καὶ ἰδιότητι, οἱ τὰ περὶ τῶν ζῴων γράψαντες, οὔ μοι δοκεῖ φίλα εἶναι.

XI. De Mnevide bove, Soli sacro, deque Bocchoridis impio facinore.

Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, φαίη ἂν ὁ λόγος, καὶ οὐχ ἵππον, μὰ Δία, οὐδὲ μὴν τὸν ἐν αὐτῷ λόχον ᾆδε, ἀλλὰ 30 Μνεῦιν βοῦν· καὶ τοῦτον Αἰγύπτιοι Ἡλίου φασὶν ἱερόν, ἐπεὶ τόν γε Ἆπιν ἀνάθημα εἶναι Σελήνῃ λέγουσιν. Ἴδιον δὲ ἄρα

5 F. λέγω δὲ ἐκεῖνο.
17 F. τροφῶν.
18 F. ὅτι ἀρχαῖος τῶν.
27 F. verba τῇδε τῇ π. ζ. ἀ. καὶ ἰδιότητι ponenda post γράψαντες.

καὶ τούτῳ γνώρισμα ἐς τὸ εἶναι μήτε κίβδηλον, μήτε μὴν νόθον, ἀλλὰ φίλον [τῷ] θεῷ τῷ προειρημένῳ, φασὶν Αἰγύπτιοι· καὶ ὑπὲρ τούτων δὲ ἐρεῖ ἄλλος, ὃν δὲ ἤκουσα λόγον Αἰγύπτιον ἐς βάσανον τοῦδε τοῦ ταύρου καὶ ἔλεγχον, εἴτε σπορᾶς ἐστι κρείττονος, εἴτε μή, τοῦτον εἰπεῖν ἐθέλω. Βόκχορις, ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεύς, κατὰ κλέος ψευδές, καὶ φήμην οὐδὲν λέγουσαν ὑγιὲς οὐκ οἶδα ὅπως ἁρπάσας, δίκαιός τε ἐν ταῖς κρίσεσιν ἐδόκει, καὶ πρὸς τὸ θεῖον τὴν ψυχὴν κεκοσμημένος, ἦν δὲ ἄρα ἔμπαλιν πεφυκὼς ἐκεῖνος· καὶ τὰ
10μὲν πλείω ἐῶ νῦν, τὸν δὲ Μνεῦιν, λυπῆσαι θέλων Αἰγυπτίους, οἷα ἐργάζεται γοῦν αὐτόν. Ταῦρον ἄγριον ἐπάγει οἱ ἀντίπαλον· οὐκοῦν μυκᾶται μὲν ὁ Μνεῦις, ἀντεμυκήσατο δὲ ὁ ἔπηλυς· εἶτα ὑπὸ θυμοῦ φέρεται, ἐμπεσεῖν τῷ ταύρῳ τῷ θεοφιλεῖ μὲν ὁ ξένος ἐθέλων, καὶ σφάλλεται, καὶ εἰς περ-
15σαίας ἐμπεσὼν πρέμνον ἐπεσχέθη τὸ κέρας· ὁ δὲ κατὰ πλευρὰν ὁ Μνεῦις τιτρώσκων τῇ κεφαλῇ ἀπέκτεινεν αὐτόν. Αἰδεῖται Βόκχορις, καὶ μισοῦσιν αὐτὸν Αἰγύπτιοι. Εἰ δέ τις ἔχθιστος οἴεται ἐκ τῶν φυσικῶν λόγων εἰς μύθους ἐμπεσεῖν, μωρός ἐστι. Λέγω γὰρ ὅσα τε δρᾶται ἐπὶ τοῖςδε τοῖς ταύ-
20ροις, καὶ ὅσα ἐπράχθη, καὶ ἀκούω λεγόντων Αἰγυπτίων· οὐκ ἦν δὲ ἄρα· οὕτω τὸ ψεῦδος ἐκείνοις ἔχθιστόν ἐστι.

XII. De delphinorum solertia.

Οἱ δελφῖνες, τὸ μὲν φιλόμουσον αὐτῶν καὶ περὶ τὴν φωνὴν ᾠδικόν τε καὶ φιλόπονον κεκήρυκταί τε καὶ εἰς πολλοὺς ἐξεφοίτησε, καὶ ὡς εἰσι φιλάνθρωποι, ἄλλοι τε εἶπον
25καὶ ἡμεῖς ἄνω που διεξήλθομεν τῷ λόγῳ, ἐνταυθοῖ δὲ εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς συνέσεως αὐτῶν οὐ χεῖρόν ἐστιν. Ὅταν γοῦν δικτύῳ περιπέσῃ δελφίς, τὰ μὲν πρῶτα ἡσυχάζει καὶ φυγῆς οὐδέν τι μέμνηται, εὐωχεῖται δὲ τῶν συνεαλωκότων ἰχθύων, καὶ ὥςπερ ἐπὶ δαῖτα ἥκων κλητὸς εἶτα ἐμφορεῖται αὐτῶν·
30ὅταν δὲ αἴσθηται ἐπισυρόμενος ὅτι γίνεται τῆς γῆς πλησίον, ἐνταῦθά τοι τὸ δίκτυον διατραγὼν ἀπαλλάττεται καὶ ἔστιν ἐλεύθερος. Ἐὰν δέ ποτε ἁλῷ, οἱ χαριέστεροι τῶν ἁλιέων

---

3 F. τούτων γε. 18 F. ἄχθος.

ὁλόσχοινον αὐτοῦ διείραντες τῶν ῥινῶν ἐπαφῆκαν αὐτόν. Γνώρισμα τοῦτο εἰ ἐμπέσοι ἄρα τοῦ καὶ πρόσθεν ἁλῶναί τε καὶ σεσῶσθαι αὐτὸν περιφέρει· ὁ δέ, οἷα τὸν ἔλεγχον αἰδούμενος, οὐκέτι πλησιάζει σαγήνῃ τὸ ἐντεῦθεν. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι κἂν ἁλῷ καὶ δεθῇ, καὶ ἐν τῇ σκάφῃ 5 ᾖ, πολλοὶ περινήχονται δελφῖνες τὴν ἁλιάδα, καὶ ἐς τοσοῦτον πηδῶσί τε καὶ σκιρτῶσι δίκην ἱκετῶν, ἔστε παθεῖν τι τοὺς ἁλιέας, καὶ οἰκτείρειν μὲν τὸν δεσμώτην, εἶξαι δὲ τοῖς δεομένοις, καὶ ἀπολῦσαι αὐτοῖς τὸν ᾐρημένον.

XIII. *De canibus Daphnidis.*

Δάφνιδος τοῦ βουκόλου τοῦ Συρακουσίου παθόντος ὑπὸ 10 τῆς νύμφης ταῦτα δή που τὰ ὑμνούμενα, πέντε τροφίμους κύνας, τὸν Σάνον καὶ τὸν Πόδαργον καὶ τὴν Λαμπάδα καὶ τὸν Ἄλκιμον καὶ τὸν Θέοντα θεασαμένους τοῦ δεσπότου τὰς πάθας, ἐπ' αὐτῷ θάνατον ἑλέσθαι φασί, καὶ πολλὰ μὲν ὀδύρεσθαι πρότερον, κλαῦσαι δὲ πάμπολλα. 15

XIV. *Historia de elephanto, diligenti infantis ipsi traditi curatore.*

Διάφορα μὲν καὶ ποικίλα τῆς τῶν ἐλεφάντων ἰδιότητος ἄνω μοι λέλεκται, νῦν δὲ εἰρήσεται, ὅτι καὶ μνήμην ἀγαθόν ἐστι τὸ ζῷον τοῦτο, καὶ ἐντολὰς φυλάξαι οἶδε, καὶ μὴ ψεύσασθαι τὴν τῶν παρακαταθεμένων ὁτιοῦν αὐτῷ προσδοκίαν τε καὶ ἐλπίδα. Ὅτε γοῦν Ἀντίγονος ἐπολιόρκει Μεγα- 20 ρέας, ἑνὶ τῶν ἐλεφάντων τῶν πολεμικῶν συνετρέφετο καὶ θῆλυς, ὄνομα Νίκαια. Ταύτῃ τοίνυν ἡ τοῦ τρέφοντος αὐτὸν γυνὴ παιδίον [ὃ] ἔτυχε τεκοῦσα πρὸ ἡμερῶν τριάκοντα, [καὶ] παρακατέθετο φωνῇ τῇ Ἰνδῶν, ἧς ἀκούουσιν ἐλέφαντες. Ὁ δὲ καὶ ἐφίλει τὸ παιδίον καὶ ἐφύλαττε, καὶ κειμένου πλη- 25 σίον ἥδετο, καὶ κνυζομένου παρέβλεπε, καὶ καθεύδοντος τῇ προβοσκίδι τὰς μυίας ἀνεσόβει καλάμου κλαδὶ τοῦ παραβαλλομένου εἰς τροφήν· εἰ δὲ μὴ παρῆν τὸ βρέφος, τότε καὶ τροφὴν ἀνεστέλλετο. Οὐκοῦν ἔδει τὴν τρέφουσαν αὐτὸ ἐμπλῆσαι μὲν τοῦ γάλακτος, παραθεῖναι δὲ τῷ κηδεμόνι· ἢ 30 πάντως ἀγανακτῶν ἡ Νίκαια ἦν δῆλος, καὶ τεθυμωμένος, καί τι καὶ δρασείων τῶν δεινῶν. Πολλάκις δὲ καὶ ἀνακλαύσαντος αὐτοῦ εἶτα τὴν σκάφην ᾗ ἐνέκειτο διέσεισε, παρα-

μυθούμενος τῷ σεισμῷ τὸ βρέφος, οἷα δήπου φιλοῦσι καὶ αἱ τροφοὶ καὶ αἱ τίτθαι δρᾶν, ποιῶν, ὦ ἄνθρωποι, ὁ ἐλέφας.

XV. Historia de elephantis duobus, adulterii ultoribus.

Ζηλοτυπίαν ζῴων ἐνεργοτάτην διαφόρων ἐν καιροῖς οἶδα εἰπών, πορφυρίωνος καὶ κυνὸς καὶ μέντοι καὶ πελαργοῦ νὴ 5 Δία ἐκ τρίτου· νῦν δὲ ἔοικα λέξειν ἐλέφαντος ὀργὴν εἰς γάμον ἀδικούμενον. Μοιχευομένην γὰρ τὴν τοῦ πωλεύσαντος αὐτὸν καὶ τρέφοντος γυναῖκα ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβών, δι' ἀμφοτέρων θάτερον πείρας τοῖν κεράτοιν, ἀπέκτεινε καὶ τὸν μοιχὸν καὶ τὴν μοιχευομένην, καὶ εἴασε κεῖσθαι κατὰ τῶν 10 στρωμάτων τῶν ὑβρισμένων, καὶ τῆς εὐνῆς τῆς πεπατημένης, ὡς ἐλθόντα τὸν πωλευτὴν καταγνῶναι καὶ τὸ ἀδίκημα, καὶ τὸν τιμωρήσαντα αὐτῷ γνωρίσαι. Καὶ τοῦτο μὲν Ἰνδικὸν τὸ ἔργον, ἐκεῖθεν δὲ ἐξεφοίτησε δεῦρο. Ἀκούω δὲ καὶ ἐπὶ Τίτου Ῥωμαίων βασιλεύοντος, ἀνδρὸς καλοῦ καὶ ἀγα-15 θοῦ, καὶ ἐν τῇ Ῥώμῃ ταὐτὸν γεγονέναι· προςτιθέασι δέ, ὅτι ἄρα ὁ ἐνθάδε ἐλέφας ἀπέκτεινε μὲν ἀμφοτέρους, καὶ ἐν ἱματίῳ κατεκάλυψεν, καὶ ἐλθόντι τῷ τροφεῖ ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον κειμένους ἀλλήλων πλησίον ἀπέδειξε, καὶ τὸ κέρας δέ, ᾧπερ οὖν διέπειρεν αὐτούς, καὶ τοῦτο ᾑμαγμένον ἑωρᾶτο.

XVI. De dracone Lanuvino castitatis teste.

20 Ἴδιον δὲ ἦν ἄρα τῶν δρακόντων καὶ ἡ μαντική. Ἐν γοῦν Λαουαινείῳ τῷδε τῷ πολίσματι, ὅπερ τῆς Λατίνων χώρας ἐστί· κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς Λατίνου θυγατρὸς Λαουαινείας, ἡνίκα Λατῖνος Αἰνείᾳ συνεμάχησε κατὰ τῶν καλουμένων Ῥουτουλῶν, εἶτα ἐνίκησεν αὐτούς· ἔκτισε δὲ Αἰνείας ὁ Ἀγ-25 χίσου ὁ Τρὼς τὴν πόλιν τὴν προειρημένην, εἴη δ' ἂν τῆς Ῥώμης μητρομήτωρ, ὡς ἂν εἴποι τις· ἐντεῦθεν γὰρ ὁρμηθεὶς Ἀσκάνιος ὁ Αἰνείου καὶ Κρεούσης τῆς Τρῳάδος ᾤκισε τὴν Ἄλβαν, Ἀλβανῶν δὲ ἡ Ῥώμη ἄποικος· οὐκοῦν ἐν τῷ Λαουαινείῳ ἄλσος τιμᾶται μέγα καὶ δασύ, καὶ ἔχει πλησίον νεὼν 30 Ἥρας Ἀργολίδος. Ἐν δὲ τῷ ἄλσει φωλεός ἐστι μέγας καὶ βαθύς, καὶ ἔστι κοίτη δράκοντος. Παρθένοι τε ἱεραὶ νενομισμέναις ἡμέραις παρίασιν ἐς τὸ ἄλσος ἐν τοῖν χεροῖν φέρου-

3 ἐναργεστάτην. marg. M. et Paris. c. 16 καὶ ἐνὶ ἱμ. Schn.

σαι μάζαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τελαμῶσι κατειλημμέναι· ἄγει δὲ αὐτὰς εὐθύωρον ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ δράκοντος πνεῦμα θεῖον, καὶ ἀπταίστως προΐασι βάδην καὶ ἡσυχῇ, ὥσπερ οὖν ἀκαλύπτοις ὁρῶσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς. Καὶ ἐὰν μὲν παρθένοι ὦσιν, προςίεται τὰς τροφὰς ἁγνὰς ὁ δράκων, καὶ πρεπούσας ζώῳ θεοφιλεῖ· εἰ δὲ μή, ἄπαστοι μένουσι, προειδότος αὐτοῦ τὴν φθορὰν καὶ μεμαντευμένου. Μύρμηκες δὲ τὴν μάζαν τὴν τῆς διακορηθείσης εἰς μικρὰ καταθρύψαντες, ὡς ἂν εὔφορα αὐτοῖς εἴη, εἶτα ἐκφέρουσιν ἔξω τοῦ ἄλσους, καθαίροντες τὸν τόπον. Γνωρίζεταί τε ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων τὸ πραχθέν, καὶ αἱ παρελθοῦσαι ἐλέγχονται, καὶ ἥ γε τὴν παρθενείαν αἰσχύνασα ταῖς ἐκ τοῦ νόμου κολάζεται τιμωρίαις. Μαντικὴν μὲν δὴ δρακόντων ἂν ἀποφήναιμι τὸν τρόπον τοῦτον.

XVII. Historia de dracone Melitensi quem videre nefas fuit.

Λέγει μὲν οὖν Ὅμηρος·

Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.

Οὐκοῦν ἔχει τι καὶ δράκων ὁ ἐν ταῖς ἁγιωτάταις τιμαῖς θειότερον, καὶ εἰδέναι οὐ λυσιτελὲς αὐτόν. Καὶ ὅγε λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν· ἐν Μελίτῃ τῆς Αἰγύπτου δράκων ἐστὶν ἱερὸς ἐν πύργῳ, καὶ τετίμηται, καὶ ἔχει θεραπευτὰς καὶ ὑπηρέτας· καὶ κεῖταί οἱ τράπεζα καὶ κρατήρ. Εἰς τοῦτον οὖν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἄλφιτα ἀναδεύσαντες μελικράτῳ εἶτα ἀπίασι, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ὑποστρέψαντες κενὸν τὸν κρατῆρα εὑρίσκουσιν. Οὐκοῦν ὁ πρεσβύτατος τῶνδε τῶν ὑπηρετῶν ἵμερον δριμύτατον ἔσχε θεάσασθαι τὸν δράκοντα, καὶ παρελθὼν μόνος καὶ ποιήσας τὰ εἰθισμένα, ὑπαπέστη· ὁ δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν τράπεζαν ὁ δράκων εἱστιᾶτο· καὶ τὰς θύρας ὁ πολυπράγμων ἀνοίξας, ἔτυχε γὰρ κατὰ τὰ εἰθισμένα ἐπικλείσας, ψόφον εἰργάσατο ἰσχυρόν. Ὁ δράκων δὲ ἠγανάκτησε καὶ ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ ἰδὼν ὃν ἐπόθει σὺν τῷ ἑαυτοῦ κακῷ, γίνεται μὲν ἔκφρων, εἰπὼν δὲ ὅσα εἶδε, καὶ ὡς ἠσέ-

5 F. ὡς ἁγνάς.

6 ἴσως ἄπαστος μένει. marg. b. Sic etiam Gesn.

βησεν ὁμολογήσας, ἦν ἄφωνος, εἶτα οὐ μετὰ μακρὸν πεσὼν ἀπέθανεν.

XVIII. Memorabilia quaedam de pavone et equo.

Ἴδια δὲ ἄρα τῶν ζῴων καὶ ταῦτά ἐστιν. Ὁ ταὼς ὑπὲρ τοῦ μὴ βασκανθῆναι λίνου ῥίζαν οἱονεὶ περίαπτον φυσικὸν
5 ἀναζητήσας, ὑπὸ τῇ ἑτέρᾳ πτέρυγι βύσας περιφέρει. Λέγονται δὲ καὶ ἵππου τὰ οὖρα εἰ ἐπισχεθῇ, παρθένον λύσασαν ἣν φορεῖ ζώνην, ἐὰν αὐτὸν παίῃ κατὰ τοῦ προσώπου τῇ ζώνῃ, παραχρῆμα ἐξουρεῖν ἀθρόως καὶ τῆς ὀδύνης παύεσθαι. Θήλειαν δὲ ἵππον εἰς ἀφροδίσια λυττήσασαν πάνυ
10 σφόδρα παῦσαι ῥᾳδίως ἐστίν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, εἴ τις αὐτῆς ἀποκείρει τὰς κατὰ τοῦ τένοντος τρίχας· αἰδεῖται γάρ, καὶ οὐκ ἀτακτεῖ, καὶ παύεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ, κατηφήσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. Τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς αἰνίττεται ἐν τῇ Τυροῖ τῷ δράμα-
15 τι· πεποίηται δέ οἱ αὕτη λέγουσα, καὶ ἃ λέγει ταῦτά ἐστιν·

Κόμης δὲ πένθος λαγχάνω πώλου δίκην,
Ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο
Μάνδραισιν ἱππείαισιν ἀγρίᾳ χερὶ
Θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο·
20 Πλαθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν
Ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον αὐγασθεῖσ', ὑπὸ
Κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης.
Φεῦ κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν
Πτήσσουσαν αἰσχύνῃσιν, οἷα μαίνεται
25 Πενθοῦσα καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

XIX. Historia de urbe Helice, instantis ruinae per mures admonita.

Μελλούσης δὲ οἰκίας καταφέρεσθαι αἰσθητικῶς ἔχουσιν οἵ τε ἐν αὐτῇ μύες, καὶ μέντοι καὶ γαλαῖ, καὶ φθάνουσι τὴν καταφορὰν καὶ ἐξοικίζονται. Τοῦτό τοι φασὶ καὶ ἐν Ἑλίκῃ γενέσθαι. Ἐπειδὴ γὰρ ἠσέβησαν ἐς τοὺς Ἴωνας τοὺς ἀφι-
30 κομένους οἱ Ἑλικήσιοι, καὶ ἐπὶ βωμοῦ ἀπέσφαξαν αὐτούς, ἐνταῦθα δήπου τὸ Ὁμηρικὸν τοῦτο, Τοῖσιν δὲ θεοὶ τέραα προὔφαινον· πρὸ πέντε γὰρ ἡμερῶν τοῦ ἀφανισθῆναι τὴν Ἑλίκην, ὅσοι μῦς ἐν αὐτῇ ἦσαν, καὶ γαλαῖ καὶ

5 λέγεται Schn. Totus locus depravatus.
6 F. εἰ ἐπεσχέθη.
20 σπάσουσα δ' ἐν. Hermann.

ὄφεις καὶ σκολόπενδραι καὶ σφονδύλαι, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσ' ἦν τοιαῦτα, ἀθρόα ὑπεξῄει τῇ ὁδῷ τῇ εἰς Κορίαν ἐκφερούσῃ. Οἱ δὲ Ἑλικήσιοι ὁρῶντες ταῦτα πραττόμενα ἐθαύμαζον μέν, οὐκ εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν συμβαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἀνεχώρησε τὰ προειρημένα ζῷα, νύκτωρ γίνεται σεισμὸς καὶ συνιζάνει ἡ πόλις, καὶ ἐπικλύσαντος πολλοῦ κύματος Ἑλίκη ἠφανίσθη· καὶ κατὰ τύχην Λακεδαιμονίων ὑφορμῆσαι τῇ πόλει δέκα νῆες συναπώλοντο τῇ προειρημένῃ θαλάσσης ἐπικλύσει πολλῇ. Χρῆται δὲ ἅμα εἰς τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν ἀνδρῶν ὑπηρέταις τοῖς ζῴοις ἡ Δίκη. Καὶ τοῦδε μαρτύριον· Παντεδίδας ὁ Λακεδαιμόνιος ἀναστείλας διὰ τῆς Σπάρτης ἐλθεῖν τοὺς ἐς Κύθηρα ἀπιόντας τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν, εἶτα καθήμενος ἐν τῷ ἐφορείῳ ὑπὸ κυνῶν διεσπάσθη.

XX. De canibus sacris in templo Adrani herois.

Ἐν Σικελίᾳ Ἀδρανός ἐστι πόλις, ὥς λέγει Νυμφόδωρος· καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδρανοῦ νεώς, ἐπιχωρίου δαίμονος· πάνυ δὲ καὶ ἐναργῆ φησιν εἶναι τοῦτον. Καὶ τὰ ἄλλα μὲν ὅσα ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει, καὶ ὅπως ἐμφανής ἐστι, καὶ ἐς τὸ τῶν δεομένων προχείρως εὐμενής τε ἅμα καὶ ἵλεως εἰσόμεθα· νῦν δὲ ἐκεῖνα εἰρήσεται. Κύνες εἰσὶν ἱεροί, καὶ οἵδε θεραπευτῆρες αὐτοῦ, καὶ λατρεύοντές οἱ, ὑπεραίροντες τὸ κάλλος τοὺς Μολοττοὺς κύνας, καὶ σὺν τούτῳ καὶ τὸ μέγεθος, χιλίων οὐ μείους τὸν ἀριθμόν. Οὐκοῦν οὗτοι μεθ' ἡμέραν μὲν αἰκάλλουσί τε καὶ σαίνουσι τοὺς ἐς τὸν νεὼν καὶ τὸ ἄλσος παριόντας, εἴτε εἶεν ξένοι, εἴτε ἐπιχώριοι· νύκτωρ δὲ τοὺς μεθύοντας ἤδη καὶ σφαλλομένους κατὰ τὴν ὁδὸν οἵδε πομπῶν δίκην καὶ ἡγεμόνων τε μάλα εὐγενῶς ἄγουσι, προηγούμενοι ἐς τὰ οἰκεῖα ἕκαστον. Καὶ τῶν μὲν παραινούντων τιμωρίαν ἀρκοῦσαν εἰσπράττονται· ἐμπηδῶσι γὰρ καὶ τὴν ἐσθῆτα αὐτοῖς καταῤῥηγνύουσι, καὶ σωφρονοῦσιν ἐς τοσοῦτον αὐτούς, τούς γε μὴν πειρωμένους λωποδυτεῖν διασπῶσι πικρότατα.

---

2 Κερύνειαν. Wessel.
11 Πεντελίδας Valck.
27 εὐμενῶς. Schn.
30 σωφρονίζουσιν. Gesn.

Κοχλίας δὲ ἄρα θαλάττιος ὁ ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάττῃ ...μενος, ὡραιότατος ἰδεῖν ἦν καὶ μέγιστος. Ἔστι μὲν ... φοίνιξ τὸ ἔλυτρον, ἔχει δὲ καὶ ἕλικα μεστήν, διηνθισμέ... καὶ πεποικιλμένην ὑπὸ τῆς φύσεως, κόσμῳ δὲ περιττῷ ** ...φανον ἂν εἴποις ὁρᾶν, ἔκ τινος πολυχροίας ἀνθῶν ποικί... διαπλακέντα, πρασίνων τε καὶ χρυσοειδῶν καὶ κιννα...ίνων, ἐναλλὰξ τῶν χρωμάτων κατεσπαρμένων τοῖς δια...ήμασιν ἴσοις.

XXI. De cochlea quadam pulcherrima maris rubri.

Τὸν δελφῖνα ἡ φύσις ἀεικίνητον εἰργάσατο, ὥς φασι, ... πέρας τούτῳ τῆς κινήσεως τὸ καὶ τοῦ βίου τέλος. Ὕπνου ...ν δεόμενος μετεωρίσας τὸ σῶμα καὶ ἀναπλεύσας ἐπ᾽ ἄκρον ὕδωρ, ὡς ὁρᾶσθαι πᾶς, καταδαρθάνει τηνικάδε· ἄϋπνος ...καὶ ἄμοιρος τοῦδε τοῦ θεοῦ οὐδὲ οὗτός ἐστιν. Ὅτε γοῦν ...θεύδει, ὠθεῖται εἰς βυθόν, ἕως ψαύσει τῆς κάτω γῆς· ...αν δὲ προςπελασθῇ αὐτῇ, διυπνίζεται κρουσθεὶς πρὸς τὸ ...πεδον, εἶτα ἀναδύνει· καὶ πάλιν εἰς ὕπνον ὑπαχθεὶς καὶ ...ώμενος τοῦ θεοῦ, κατολισθάνει, καὶ αὖθις ἀφυπνισθεὶς ... αὐτῇ κρούσει ἀναπλεῖ πάλιν· καὶ πολλάκις δρᾷ τοῦτο, ...εταξὺ ἡσυχίας καὶ ἐνεργείας ὤν, οὐ μὴν εἰς ἀκινησίαν ἐκ...πτων παντελῆ ποτε.

XXII. De perpetuo delphini motu.

Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάττῃ γίνεται ἰχθὺς πλατὺς τὸ σχῆ...α κατὰ τὴν βούγλωττον, ὥς φασιν. Καὶ φολίδας μὲν οὐ ...φόδρα τραχὺς ἐστι προςαψαμένῳ, τὴν χρόαν δὲ ὑπόχρυσός ...στι, μελαίναις τε γραμμαῖς ἐς τὸ οὐραῖον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ...κρας καταγέγραπται, εἴποι τις ἂν αὐτὰς εἶναι χορδὰς ἐκ...εταμένας, ἔνθεν τοι καὶ ἰχθὺς αὐτὸς κιθαρῳδὸς κέκληται· ...ὸ στόμα δὲ αὐτῷ συνίζει, καὶ ἔστι μέλαν ἰσχυρῶς, ζώνῃ ...ε μὴν κροκοειδεῖ κατείληπται· πεποίκιλται δέ οἱ ἡ κορυφὴ ...ιαφόρως, τῇ τε χρυσοειδεῖ αὐγῇ καὶ μέντοι καὶ μελαίναις ...ισὶ περιγραφαῖς· πτερύγια χρυσοειδῆ ἔχει· μέλαινα δὲ αὐτῷ ... οὐρὰ πλὴν τῶν ἄκρων· ταῦτα δὲ λευκὰ ἰσχυρῶς. Καὶ

XXIII. Citharoedi piscis descriptio.

---

3 μεστήν] μέσην. Gesn. F. καλλίστην. 25 F. ἐντεταμένας.
4 F. post περιττῷ excidit participium; nisi δέ delendum est.

ἄλλοι δὲ ᾄδονται κιθαρῳδοὶ στικτοὶ τίκτεσθαι· καί εἰσι πυρροὶ μὲν τὸ πᾶν σῶμα, γραμμὰς δὲ ἐκ διαστημάτων ἔχοντες χρυσᾶς· ζώνας δ' ἔχουσιν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἴσοις τοῖς ἄνθεσι παραπλησίας, τὴν μὲν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μέχρι τῶν βραγχίων καθέρπουσαν, τὴν δὲ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐς τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς προχωροῦσαν, τὴν δὲ περιθέουσαν κατὰ τῆς δέρης ὡς ὅρμον.

XXIV. De pardali pisce et oxyrhyncho in mari rubro.

Πάρδαλις δὲ ἰχθὺς ἐν τῇ ἐρυθρᾷ φύεται θαλάττῃ, ὥς οἱ θεασάμενοι λέγουσιν, καὶ ἔοικε τὴν χρόαν καὶ τὰ στίγματα τὰ περιφερῆ τῇ ὀρείῳ παρδάλει. Ὁ δὲ ὀξύρυγχος, ὁ ἐνταῦθα γινόμενος, ἔχει μὲν πρόμηκες τὸ στόμα, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς χρυσοειδεῖς, τὰ δὲ βλέφαρα αὐτῷ λευκά· τῷ δὲ νώτῳ οἱ σημεῖά τε ἐπέστικται ὠχρά, καὶ πτέρυγες αὐτῷ αἱ μὲν πρῶται μέλαιναι, αἱ δὲ νωτιαῖαι λευκαί· ἡ οὐρὰ προμήκης τὸ σχῆμα, τὴν δὲ χρόαν πράσινός ἐστι, μέσην δὲ αὐτὴν διείληφε χρυσοειδὴς γραμμή.

XXV. De cervo (aut elephanto potius) Ptolemaei.

Τῷ Πτολεμαίῳ τῷ δευτέρῳ, ὃν καὶ Φιλάδελφον καλοῦσι, βρέφος ἐλάφου δῶρον ἐδόθη, καὶ τῇ φωνῇ ἀνετράφη τῇ Ἑλλάδι, καὶ λαλούντων συνίει· ἐπεπίστευτο δὲ πρὸ τοῦδε τοῦ ζῴου τῆς Ἰνδῶν μόνης φωνῆς ἐπαΐειν τοὺς ἐλάφους.

XXVI. Quod natura sexum masculum altero magis ornaverit.

Ἔοικε δὲ ἄρα καὶ ἐν τοῖς ἀλόγοις ὑπὸ τῆς φύσεως προτιμᾶσθαι τὸ ἄῤῥεν. Ἔχει γοῦν ὁ μὲν δράκων ὁ ἄῤῥην τὸν λόφον καὶ τὴν ὑπήνην δασεῖαν· ὁ δὲ ἀλεκτρυών, καὶ οὗτος λόφον καὶ τὰ κάλλεα· ὁ δὲ ἐλέφας τὰ κέρατα, χαίτην ὁ λέων, ὁ τέττιξ τὴν φωνήν.

XXVII. De magnis bellis per exiguas causas concitatis.

Ὑπόθεσις μὲν τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς Τρωσὶ τοῦ πολέμου ἡ Διὸς Ἑλένη, φασί· καὶ Πέρσαις πρὸς τοὺς Ἕλληνας Ἄτοσσα ἡ Δαρείου γυνή, ποθήσασα θεραπαίνας κτήσασθαι Ἀττικὰς καὶ Ἰάδας· καὶ τοῦ μακροῦ πολέμου τοῖς Ἕλλησι τὸ πινάκιον τὸ κατὰ τῶν Μεγαρέων. Μάγνητας δὲ καὶ Ἐφε-

---

18 ἐλέφαντος. Gron. et in fine ἐλέφαντας.
18 ἐνετράφη. Schn.
24 ἔλαφος. Gesn.
24 τὴν χαίτην. Schn.

σίους εἰς πόλεμον ἀκρὶς ἐξῆψε· περιστερὰ δὲ Χάονας καὶ Ἰλλυριούς. Θηβαῖοι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς Ῥωμαίους ὑπὲρ κυνὸς πολεμῆσαι λέγονται.

XXVIII. Alia exempla de rebus exiguis, quae magna pepererunt.

Λέγει τις λόγος Πυθοχάρην τὸν αὐλητὴν ἀναστεῖλαι λύκων ὁρμήν, αὐλήσαντα σύντονον καὶ γενναῖον αὔλημα. Μυῶν δὲ πλῆθος ἀνέστησε Μεγαρέας, Φασηλίτας δὲ σφῆκες, σκολόπενδραι δὲ Ῥοιτιεῖς.

XXIX. De ovibus felle carentibus, aliisque fel duplex habentibus.

Πρόβατα ἄχολα ἐν τῷ Πόντῳ φασίν, ἐν δὲ τῇ Νάξῳ τῇ νήσῳ καὶ δίχολα.

XXX. De meropis pietate erga parentes.

Ὁ μέροψ ὄρνις ταύτῃ τοι δοκεῖ δικαιότερος εἶναι τῶν πελαργῶν· οὐ γὰρ ἀναμένει γηράσαντας ἐκτρέφειν τοὺς πατέρας, ἀλλ' ἅμα τῷ φῦσαι τὰ ὠκύπτερα τοῦτο ἐργάζεται. Καί ἐστι δικαιότερος καὶ εὐσεβέστατος ὀρνίθων ἁπάντων.

XXXI. Historia de equo, cui oculus Sarapidis cura restitutus.

Ἴδιον δὲ ἄρα τῶν ζῴων καὶ ἐκεῖνο ἀγαθόν· πρόνοιαν αὐτῶν καὶ οἱ θεοὶ ποιοῦνται, καὶ οὔτε αὐτῶν καταφρονοῦσιν, οὐδὲ μὴν ὀλιγώρως ἔχουσιν. Εἰ γὰρ καὶ ἀμοιρεῖ λόγου, ἀλλὰ γοῦν συνέσεως καὶ τῆς καθ' ἑαυτὰ σοφίας οὐκ ἔστιν ἀτυχῆ. Ὅπως δ' οὖν καὶ αὐτὰ φιλεῖται θεοῖς ἐρῶ, καὶ εἰ μὴ πολλὰ ἐκ πολλῶν, ὅσα δ' οὖν ἀποχρήσει τοσαῦτα. Ἀνὴρ ἱππεὺς τὴν στρατιάν, Ληναῖος τὸ ὄνομα, ἵππον εἶχεν ἰδεῖν μὲν ὡραῖον, δραμεῖν δὲ ὤκιστον, τὸν δὲ θυμὸν ἀνδρειότατον· καὶ ἀγαθὸν μὲν ἐν ταῖς ἐπιδείξεσι τὴν ἱππείαν περιδραμεῖν τὴν δεδιδαγμένην, καρτερικὸν δὲ ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ, καὶ διῶξαι ἔνθα ἦν καιρός, καὶ ἀναχωρῆσαι ὅπου αὐτὸν χρεία παρεκάλει πάνυ γεννικόν. Οὐκοῦν ἐκ τούτων ἁπάντων ὁ μὲν κτῆμα ἦν ἀγαθόν, ὁ δὲ εὐκλεέστατος ἐν τοῖς ὁμοτέχνοις ἱππεῦσιν ἐδόκει. Ὁ τοίνυν ἵππος, ὁ τοιοῦτος τὴν ἱππικὴν ἀρετήν, θατέρῳ τοῖν ὀφθαλμοῖν τῷ δεξιῷ ὑπό τινος πληγῆς προςπεσούσης ὁρᾶν ἀδύνατος ἦν. Οὐκοῦν ὁ Ληναῖος ὁρῶν ἑαυτοῦ σαλεύουσαν τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἐν τῷ τοῦ ἵππου τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου πάθει, ἐπεὶ τὰ ἄλλα καὶ ἡ ἀσπὶς ἡ ἱππικὴ

6 μυιῶν. m.
13 δικαιότατος. Boch.
13 εὐσεβέστερος. b.

τὸν λαιὸν ὀφθαλμόν οἱ ἔσκεπε, τὸν μόνον ὁρῶντα, εἰς τοῦ Σαράπιδος ἔρχεται, θρέμμα ἀνάγων καὶ μάλα ἀληθές, ὥσπερ σὺν ἱερεῖον τὸν ἵππον, καὶ δεῖται τοῦ θεοῦ ὡς ὑπὲρ ἀδελφοῦ τινος ἢ υἱοῦ ὁ Ληναῖος τοῦ ἵππου, οἰκτεῖραι τὸν ἱκέτην, καὶ ταῦτα ἀδικήσαντα οὐδέν. Εἶναι γάρ τινων ἀνθρώπους σφίσι κακῶν αἰτίους, ἢ δράσαντάς τι ἀσεβὲς ἢ εἰπόντας τι ἀπόφημον· ἵππου δέ, ἔλεγε, ποία μὲν θεοσυλία, φόνος δὲ τίς, βλασφημία δὲ πῶς ἢ πόθεν; Ἐμαρτύρατο δὲ τὸν θεὸν καὶ αὐτός, ὡς οὐδεπώποτε οὐδένα οὐδὲν ἀδικήσας· καὶ διὰ ταῦτα τὸν συστρατιώτην οἱ καὶ φίλον ἐδεῖτο τῆς ὀφθαλμίας ἀπαλλάξαι τὸν θεόν. Ὁ δέ, οὐχ ὑπερορᾷ, οὐδὲ ἐξεφαύλισε τὸν ἄλογόν τε καὶ ἄφωνον ἰάσασθαι, ὢν τοσοῦτος θεός· καὶ διὰ ταῦτα οἰκτείρει καὶ τὸν νοσοῦντα καὶ τὸν δεόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ δίδωσιν ἴασιν, μὴ καταιονεῖν μὲν τὸν ὀφθαλμόν, πυριάσεσι δὲ αὐτὸν ἀλεαίνειν μεσούσης ἡμέρας ἐν τῷ τοῦ νεὼ περιβόλῳ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπράττετο, ἐῤῥώσθη δὲ τῷ ἵππῳ τὸ ὄμμα. Καὶ ὁ μὲν Ληναῖος χαριστήριά τε καὶ ζωάγρια ἀπέθυεν, ὁ δὲ ἵππος ἐσκίρτα τε καὶ περὶ τὸν νεὼν ἐφριμάττετο· καὶ ἐδόκει μείζων τε καὶ ὡραιότερος, καὶ ἦν φαιδρός, καὶ τῷ βωμῷ προςθέων ἐκυδροῦτο· καὶ μέντοι καὶ πρὸς τοῖς ἀναβαθμοῖς καλινδούμενος ἑωρᾶτο τῷ θεῷ τῷ σωτῆρι χαριστήρια ἐκτίνων, ᾗπερ οὖν ἔσθενεν.

XXXII. *Historia de agricola ob serpentem forte necatum insaniente et a Serapide sanato.*

Ἐν ἀμπέλῳ δὲ γεωργὸς εἰργάζετο τάφρον, ἵνα ἐμφυτευθῇ καλὸν κλῆμά τε καὶ εὐγενές· εἶτα τὴν σμινύην κατὰ ταφέρων ὑποικουροῦσαν ἀσπίδα ἱερὰν καὶ ἀνθρώπων ἥκιστα ἐχθρὰν λαθὼν διέκοψε μέσην. Καὶ τὴν γῆν διαξαίνων, τὸ μὲν οὐραῖον βλέπων τῇ ψάμμῳ κατειλημμένον, τὸ δὲ ἡμίτομον, τὸ ἐκ τῆς γαστρὸς εἰς τὴν δέρην ἀνιόν, ἔτι ἕρπον καὶ τοῦ λύθρου τοῦ διὰ τὴν τομὴν πεπληρωμένον, καὶ ἐκπλήττεται, καὶ ἔκφρων γενόμενος εἴς τε ὀρθὴν μανίαν καὶ ὡς τὰ μάλιστα ἰσχυρὰν ἐκφοιτᾷ. Καὶ μεθ' ἡμέραν ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ λογισμοῦ ἦν ἀκράτωρ, καὶ μέντοι καὶ νυκτὸς ἦν παρά-

2 F. καὶ μάλα κατηφές.

ρος, καὶ ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθόρνυτο, καὶ ἔλεγε τὴν ἀσπίδα ὄκειν, καὶ ὥςπερ οὖν ὁμοῦ τι τῷ δήγματι ὢν ἐκπληκτι- ιτατα ἐβόα, καὶ ἐκάλει συμμάχους, καὶ μέντοι καὶ τῆς ηρημένης ὑπ' αὐτοῦ τὸ εἴδωλον ἔλεγεν ὁρᾶν, βριμούμενόν καὶ ἀπειλοῦν, καὶ ὡμολόγει ποτὲ καὶ δεδῆχθαι, καὶ ὡς υνᾶτο ἐξ ὧν ᾤμωξεν ἦν δῆλος. Ἐπεὶ μέντοι ἡ νόσος ρρω τοῦ χρόνου ἦν, οἱ προςήκοντές οἱ τὸν ἄνδρα ἐς τοῦ ιράπιδος ἄγουσιν ἱκέτην, καὶ ἐδέοντο ἀναστεῖλαι καὶ ἀφα- ·αι τῆς προειρημένης τὸ φάσμα. Οἰκτείρει μὲν οὖν τὸν δρα ὁ θεὸς καὶ ἰᾶται· ὡς δὲ ἀτιμώρητος οὐκ ἔμεινεν ἡ πὶς εἴρηται, καὶ πάνυ γε ἀποχρώντως.

Ταὼν δὲ Ἰνδικὸν δῶρον λαβὼν ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασι- ὶς, ταώνων ἰδεῖν μέγιστόν τε καὶ ὡραιότατον, οὐκ ἀξιοῖ ν τοῖς ἀγελαίοις τρέφειν, ὡς οἰκίας ἄθυρμα αὐτὸν εἶναι ἢ στρὸς χάριν, ἀλλὰ ἀνάπτει τῷ Πολιεῖ Διΐ, κρίνας ἀνάθημα ἄξιον τῷ θεῷ τὸν ὄρνιν τὸν προειρημένον. Ἐρᾷ τούτου λλαβεῖν ἄσωτος νεανίας καὶ πάνυ γε πλούσιος, καὶ ποι- ασθαι δεῖπνον· ἀεὶ γὰρ τῇ γαστρὶ ἐχαρίζετο, καὶ ἐξ ἀπά- ς αἰτίας ὁ ἄσωτος οὗτος τὸ ποικίλον τῆς τροφῆς, καὶ τὸ ν κινδύνῳ πορισθέν, καὶ τὸ ἐωνημένον πολλοῦ, τρόπῳ βδε- ρίας καὶ λαιμαργίας ὑπερβολῇ κέρδος ἡγούμενος εἰς ἡδο- ν. Μισθὸν οὖν τῆς θεοσυλίας ἁδρὸν προτείνει τινὶ τῶν τοῦ οῦ θεραπευτήρων, καὶ ὑπισχνεῖται καὶ ἄλλον. Ὁ δὲ ἐλ- δι κουφισθεὶς ματαίᾳ, ἔνθα ᾔδει τὸν ὄρνιν αὐλιζόμενον θών, ἐπεχείρει συλλαβεῖν καὶ τῷ πλουσίῳ κομίσαι· καὶ εῖνον μὲν οὐχ ὁρᾷ, μεγίστην δὲ ἀσπίδα ὀρθὴν εἶδε, καὶ ' αὐτὸν τεθυμωμένην. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἔδεισεν καὶ απῆλθεν· ἐγκειμένου δὲ τοῦ ἀσώτου καὶ παρορμῶντος, ὁ ηρέτης ἐπὶ τὸν ταὼν ἦλθεν, ὁ δὲ ἀμφοτέρων ἀΐξας, καὶ υτὸν τοῖς πτεροῖς μετεωρίσας καὶ ἀρθεὶς κοῦφος, οὔτε ἐπί τῶν ἱερῶν δένδρων ἐκάθισεν, οὔτε ἐπ' ἄλλον μετέωρόν τε ιὶ ὑψηλὸν χῶρον, ἀλλὰ ἐπί τι μέσον τοῦ θεοῦ τοῦ νεώ, καὶ

XXXIII. Historia de pavone Jovi dicato.

20 F. τρόπων βδελυρίᾳ. 29 ὁ δὲ δι' ἀμφ. Abr.

εἰς αὐτοὺς ἀτρέπτως ἑώρα, οἷον ὑποφαίνων ὅτι ἄρα τῆς ἐπιβουλῆς τῆς ἐκείνων κρείττων πέφυκε, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἑλεῖν αὐτόν. Οὐκοῦν ἐπεὶ μηδὲν ἤνυστο, ὅπερ ἦν προδοὺς ἀργύριον ὁ ἄσωτος ἀπῄτει λαβεῖν, ὁ δὲ οὐκ ἀπεδίδου, λέγων ποιῆσαι μὲν τὰ ἑαυτοῦ πάντα, ἀδύνατος δὲ εἶναι θεῶν κτῆμα ὑφελέσθαι. Οἷα οὖν εἰκὸς ἦν ἔρις ὑπὲρ τούτων καὶ βοὴ ἤδη, καὶ ἤκουον πολλοί· εἶτα ἄνεισιν ὁ ἐπὶ πᾶσιν ἱερεύς, καὶ ἐρωτᾷ τῆς ἐν τῷ νεῷ φιλονεικίας τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ἐλέγχουσιν ἀλλήλους· καὶ ὁ μὲν πλούσιος ἀπειλαῖς καὶ βλασφημίαις καὶ λοιδορίαις αἰκισθεὶς ἀπαλλάττεται, καὶ ὄρνιθος ἄλλου καταπιὼν ὀστέον καὶ ἐδυνώμενος τὸν βίον κατέστρεψεν ἀλγεινότατα, τὸν δὲ ὑπηρέτην τὸν κακὸν οἷα δήπου ἱερόσυλον ὁ τῆς πόλεως ἁρμοστὴς ἐκόλασεν. Τὸν δὲ ὄρνιν οὔτε ζῶντα οὔτε νεκρὸν ἐθεάσαντο, ἀλλὰ ἑκατόν, ὡς λόγος, ἔτη διαβιώσας εἶτα ἠφανίσθη.

XXXIV. *Historia de juvene, qui, comesis serpentis ovis, Sarapidis ope servatus est.* Καὶ ἐκεῖνο δὲ ἔοικε τούτῳ καὶ ὁμολογεῖ. Κίσσος ὄνομα, θεραπεύων τὸν Σάραπιν ἰσχυρῶς, ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τῆς πρότερον μὲν ἐρωμένης, ὕστερον δὲ γαμετῆς, καὶ ᾠὰ ὄφεως φαγών, ὠδυνᾶτο, καὶ ἑαυτοῦ κακῶς εἶχε, καὶ ἐπίδοξος τεθνήξεσθαι ἦν. Δεῖται δὲ τοῦ θεοῦ· ὁ δὲ προςέταξε πρίασθαι μύραιναν ζῶσαν, καθεῖναι δὲ τὴν χεῖρα ἐς τὸ ζώγριον. Καὶ ὁ Κίσσος πείθεται, καὶ καθίησιν· ἡ δὲ ἐμφῦσα εἴχετο, ἀποσπωμένη δὲ καὶ τὴν νόσον τὴν ἐν τῷ νεανίᾳ συνέσπασεν. Ὑπηρέτις μὲν δὴ θεοῦ θεραπείας ἡ μύραινα αὕτη γενομένη καὶ εἰς ἀκοὴν τὴν ἡμετέραν ἀφίκετο.

XXXV. *Alia exempla opis a Sarapide aegrotis praestitae.* Χρύσερμόν τε ἐπὶ Νέρωνος αἷμα ἀνεμοῦντα καὶ τηκόμενον ἤδη, αἷμα ταύρου πιόντα ἰάσατο αὐτὸς οὗτος ὁ θεός. Ἐγὼ δὲ λέγω ταῦτα, ὅτι ἐς τοσοῦτον ἄρα τὰ ζῷα θεοφιλῆ ἐστιν, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν σώζεσθαι, καὶ σώζειν ἐκείνων βουλομένων ἑτέρους. Ἀτὰρ οὖν καὶ Βάθυλιν τὸν Κρῆτα, ἐς νόσον φθίσεως ἐμπεσόντα, ἐξάντη τοῦ τοσούτου κακοῦ δὲ ὁ θεὸς εἰργάσατο, ὀ[illegible] κρεῶν γευσάμενον· καὶ προςέπεσε

γενέσθαι [καὶ] αὐτὸ παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ζῴου· ἔφατο γὰρ ὀνησιφόρον οἱ ταύτην ἔσεσθαι τὴν θεραπείαν καὶ ἴασιν. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων ἀπόχρη καὶ ταῦτα.

XXXVI. De equis nonnulla.

Ἴδια δὲ ἄρα τῶν ζῴων καὶ ἐκεῖνα λέγεται. Αἱ ἵπποι εἰς ἁρματηλασίαν ἐπιτηδειότεραι εἶναι πιστεύονται. Πυνθάνομαι δὲ τοὺς ἄνδρας τοὺς πωλευτικοὺς λέγειν, ὅτι ἄρα χαίρουσιν ἵπποι λουτρῷ τε καὶ ἀλοιφῇ. Ὅτι δὲ καὶ μύρῳ ἐχρίοντο ἵπποι, Σιμωνίδης ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγει. Πέρσαι δὲ μετὰ τὴν Κύρου μάχην τὴν ἐν Λυδίᾳ καμήλους τοῖς ἵπποις 10συντρέφουσι, τὸ δέος τῶν ἵππων τὸ ἐκ τῶν καμήλων εἰς αὐτοὺς ἐξαπτόμενον ἐκβάλλειν πειρώμενοι τῇ συντροφίᾳ.

XXXVII. De diversis animalium generibus, eorumque nominibus.

Καλεῖται δὲ σελάχια, ὅσα οὐκ ἔχει λεπίδας· εἶεν δ' ἂν μύραινα, γόγγρος, νάρκη, τρυγών, βοῦς, γαλεός· **δελφίς, φάλαινα, φώκη· ταῦτα δὲ ἄρα μόνα τῶν ἐνύδρων ζῳο-15τοκεῖ. Μαλάκια δὲ καλεῖται, ὅσα τῶν ἐνύδρων ἀνόστεά εἰσι, καὶ εἴη ἂν πολύπους, σηπία, τευθίς, ἀκαλήφη· ταῦτά τοι καὶ αἵματος ἄμοιρα καὶ σπλάγχνων ἐστί. Μαλακόστρακα δέ, ἀστακοί, καρίδες, καρκῖνοι, πάγουροι· ἀποδύεται δὲ καὶ τὸ γῆρας ταῦτα. Ὀστρακόδερμα δέ, ὄστρεα, πορφύραι, 20κήρυκες, στρόμβοι, ἐχῖνοι, κάραβοι. Καρχαρόδοντα δέ, στρογγύλους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας καὶ ὀξεῖς, λύκος, κύων, λέων, πάρδαλις· ταῦτα μέντοι καὶ σαρκῶν ἐσθίει. Ἀμφώδοντα δὲ ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος, ἅπερ οὖν πιμελὴν ἔχει. Συνώδοντα δέ, βοῦς, πρόβατον, αἴξ. Χαυλιόδοντα δέ, τὰ ὑπο-25φαίνοντα ἔξω τοὺς ὀδόντας, ὗς ὁ ἄγριος, σπάλαξ· τὸν γὰρ ἐλέφαντα οὔ φημι ὀδόντας ἔχειν, ἀλλὰ κέρατα. Ἔντομα δέ, σφήξ, μέλισσα· λέγουσι δὲ μηδὲ πνεύμονας ἔχειν ταῦτα. Ἀμφίβια δέ, ἵππος ποτάμιος, καὶ ἐνυδρίς, καὶ κάστωρ, καὶ κροκόδειλος. Φολιδωτὰ δέ, σαῦρος, σαλαμάνδρα, χελώνη, 30κροκόδειλος, ὄφις· ταῦτα δὲ καὶ τὸ γῆρας ἀποδύεται, πλὴν κροκοδείλου καὶ χελώνης. Μώνυχα δέ, ἵππος, ὄνος· δίχηλα

1 F. γενέσθαι οἱ. 16 F. ἐστι.
13 F. κήτη δὲ excidit.

δέ, βοῦς, ἔλαφος, αἴξ, ὄϊς, χοῖρος. Πολυσχιδῆ δέ, [ὁ] ἄνθρωπος, κύων. Στεγανόποδα καὶ πλατυώνυχα, κύκνος, χήν. Δερμόπτερος δέ, νυκτερίς. Γαμψώνυχα δέ, οἷς καὶ τὸ ῥάμφος ἐπικαμπές, ἱέρακες, ἀετοί. Τὴν δὲ ἄλλην τῶν ἄλλων ζῴων ἰδιότητα ἀλλαχοῦ εἶπον.

XXXVIII. De vulpanseris solertia.

Φιλότεκνον δὲ ἄρα ζῷον ἦν καὶ ὁ χηναλώπηξ, καὶ ταὐτὸν τοῖς πέρδιξι δρᾷ. Καὶ γὰρ οὗτος πρὸ τῶν νεοττῶν ἑαυτὸν κυλίει, καὶ ἐνδίδωσιν ἐλπίδα ὡς θηράσοντι αὐτὸν τῷ ἐπιόντι· οἱ δὲ ἀποδιδράσκουσιν, οἱ νεοττοί, ἐν τῷ τέως· ὅταν δὲ πρὸ ὁδοῦ γένωνται, καὶ ἐκεῖνος ἑαυτὸν τοῖς πτεροῖς ἐλαφρίσας ἀπαλλάττεται.

XXXIX. De accipitre, divinorum somniorum auctore.

Λέγουσι δὲ Αἰγύπτιοι τὸν ἱέρακα ζῶντα μὲν καὶ ἔτι περιόντα θεοφιλῆ ὄρνιν εἶναι, τοῦ βίου δὲ ἀπελθόντα καὶ μαντεύεσθαι καὶ ὀνείρατα ἐπιπέμπειν, ἀποδυσάμενον τὸ σῶμα καὶ ψυχὴν γεγενημένον γυμνήν. Λέγουσι δὲ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ τρίποδα ἱέρακα παρ' αὐτοῖς φανῆναί ποτε, καὶ ὑγιῆ δοκοῦσι λέγειν τοῖς πεπιστευκόσιν.

XL. De animalibus partes quasdam habentibus duplices.

Πέρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοί εἰσιν, ὥςπερ οὖν Θεόφραστος λέγει. Καὶ Θεόπομπος λέγει τοὺς ἐν Βισαλτίᾳ λαγὼς διπλᾶ ἥπατα ἔχειν ἕκαστον [φησί]. Λέγει δὲ Ἀπίων, εἰ μὴ τερατεύεται, καὶ ἐλάφους νεφροὺς τέτταρας ἔχειν κατά τινας τόπους. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ κατὰ τὸν Οἶνιδα τὸν Μήνιδος βασιλεύοντα δικέφαλον γέρανον φανῆναι, καὶ εὐθενῆσαι τὴν Αἴγυπτον· καὶ ἐπ' ἄλλου βασιλέως τετρακέφαλον ὄρνιν, καὶ πλημμυρῆσαι τὸν Νεῖλον ὡς οὔποτε, καὶ καρπῶν ἀφθονίαν γενέσθαι, καὶ εὐποτμίαν ληΐων θαυμαστήν. Τετράκερων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ Κύπριος ἔσχεν, καὶ ἀνέθηκε Πυθοῖ, καὶ ὑπέγραψε.

Σῆς ἕνεκεν, Λητοῦς τοξαλκέτα κοῦρ', ἐπινοίας
Τήνδ' ἕλε Νικοκρέων τετράκερων ἔλαφον.

Καὶ μέντοι καὶ τετράκερω πρόβατα ἐν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ Πο-

9 οἱ ante νεοττοί om. M. m. a. c. 24 F. καὶ δὴ ἐπ' ἄλλου.
17 δοκοῦσιν εἶναι λέγειν. M. a. b.

λιέως ἦν, καὶ τρίκερω. Ἐγὼ δὲ καὶ πεντάποδα βοῦν ἱερὸν ἐθεασάμην, ἀνάθημα τῷ θεῷ τῷδε ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀλεξανδρέων τῇ μεγάλῃ, ἐν τῷ καλουμένῳ τοῦ θεοῦ ἄλσει, ἔνθα περσέαι σύμφυτοι σκιὰν περικαλλῆ καὶ ὄψιν ἀπεδείκνυντο. Καὶ ἦν μόσχος ἐνταῦθα τὴν χρόαν κηρῷ προςεικασμένος, καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου πόδα ἀπηρτημένον εἶχεν, ἀσύνεργον μὲν ὅσα ἐπιβῆναι, τέλειον δὲ ὅσα εἰς πλάσιν. Καὶ ταῦτα μὲν δοκεῖ τῇ φύσει ὁμολογεῖν οὐ πάντῃ, ἐγὼ δὲ ὅσα εἰς ἐμὴν ὄψιν τε καὶ ἀκοὴν ἀφίκετο εἶπον.

---

6 συνεργόν. M. m. a. σύνεργον. b. c. Fort. οὐ συνεργόν.

LIBER DUODECIMUS.

I. *De sacris apud Myreenses piscibus, eorumque praesagiis.*

Μυρέων τῶν ἐν Λυκίᾳ κόλπος ἐστί, καὶ ἔχει πηγήν, καὶ ἐνταῦθα νεὼς Ἀπόλλωνός ἐστι, καὶ ὁ τοῦδε τοῦ θεοῦ ἱερεὺς κρέα μόσχεια διασπείρει τῶν τῷ θεῷ τεθυμένων, ὁρμᾷ τε οἱ ἰχθύες ἀθρόοι προςνέουσι, καὶ τῶν κρεῶν ἐσθίουσιν, οἷα δήπου καλούμενοι δαιτυμόνες. Καὶ χαίρουσιν οἱ θύσαντες, καὶ τὴν τούτων δαῖτα πιστεύουσιν εἶναί σφισιν ὅτταν ἀγαθήν, καὶ λέγουσιν ἵλεων εἶναι τὸν θεόν, δι' ὃν οἱ ἰχθύες ἐνεπλήσθησαν τῶν κρεῶν. Εἰ δὲ ταῖς οὐραῖς αὐτὰ εἰς τὴν γῆν ἐκβάλλοιεν, ὥςπερ οὖν ἀτιμάσαντες καὶ μυσαρὰ κρίναντες, τοῦτο δὴ τοῦ θεοῦ μῆνις εἶναι πεπίστευται. Γνωρίζουσι δὲ καὶ τὴν τοῦ ἱερέως φωνὴν οἱ ἰχθύες, καὶ ἐπακούσαντες μὲν εὐφραίνουσι τούτους, δι' οὓς κέκληνται, τοὐναντίον δὲ δράσαντες λυποῦσιν.

II. *De piscibus in Hierapoli.*

Κατὰ τὴν πάλαι Βαμβύκην, καλεῖται δὲ νῦν Ἱεράπολις, Σελεύκου ὀνομάσαντος τοῦτο αὐτήν, ἰχθύες εἰσὶν ἱεροί, καὶ κατ' ἴλας νήχονται, καὶ ἔχουσιν ἡγεμόνας, καὶ τῶν ἐμβαλλομένων αὐτοῖς τροφῶν προεσθίουσιν οὗτοί γε· φυλάττουσι δὲ καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλίαν μάλιστα ἰχθύων, καὶ ἔστιν ἀεὶ ἔνσπονδα αὐτοῖς, ἤ τοι τῆς θεοῦ τὴν ὁμόνοιαν καταπνεούσης, ἢ διότι τῶν ἐμβαλλομένων τροφῶν ἐμπιμπλάμενοι οὗτοι τῆς ἀλλήλων βορᾶς ἄγευστοί τε καὶ ἀμαθεῖς εἰκότως διαμένουσιν.

III. *De monstro agni apud Aegyptios nati.*

Λέγουσιν Αἰγύπτιοι, καὶ ἐμὲ μὲν ἥκιστα πείθουσι, λέγουσι δὲ οὖν ἄρνα καὶ ὀκτάπουν καὶ δίκερκον κατὰ τὸν Βόκχοριν τὸν ᾀδόμενον ἐκεῖνον γενέσθαι, καὶ ῥῆξαι φωνήν· καὶ δύο κεφαλὰς ᾄδουσι τῆς ἀρνός, καὶ τετράκερω γενέσθαι φασὶ

τὴν αὐτήν. Ὁμήρῳ μὲν οὖν φωνὴν Ξάνθῳ τῷ ἵππῳ δόντι συγγνώμην νέμειν ἄξια· ποιητὴς γάρ· καὶ Ἀλκμὰν δὲ μιμούμενος ἐν τοῖς τοιούτοις Ὅμηρον οὐκ ἂν φέροιτο αἰτίαν· ἔχει γὰρ ἀξιόχρεων εἰς αἰδῶ τὴν πρωτίστην τόλμαν· Αἰγυ-
5 πτίοις δὲ [τὰ] τοιαῦτα κομπάζουσι προςέχειν πῶς οἷόν τε; Εἴρηται γοῦν, εἰ καὶ μυθώδη, τὰ τῆςδε τῆς ἀρνὸς ἴδια.

IV. De accipitre.

Καὶ ἐκεῖνο δὲ ὑπὲρ τῶν ἱεράκων ἀκούσας οἶδα· πρὸ τοῦ τὸν Νεῖλον ἐπιπολάζειν τῇ Αἰγύπτῳ καὶ ἐς τὰς ἀρούρας ἀνέρχεσθαι, ἀφιᾶσι τῶν πτερύγων τὰ ἤδη γηρῶντα ὥςπερ
10 οὖν τῶν φυτῶν οἱ κλάδοι φύλλα τὰ ξηρά, καὶ ἀναφύουσι πτίλα νεαρὰ καὶ ὡραῖα οἱ ἱέρακες, ὡς τὴν ἄνθην τὰ δένδρα. Γένη δὲ ἱεράκων πλείονα ἄρα ἦν, καὶ ἔοικεν ὑπαινίττεσθαι καὶ Ἀριστοφάνης τοῦτο· φησὶ γοῦν·

Ἀλλ' ἐπέμψαμεν
15 Τριςχιλίους ἱέρακας, ἱπποτοξότας.
Χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
Κέγχρῃς, τριόρχης, γύψ, κύμινδις, αἰετός.

Νενέμηνται δὲ καὶ ἀπεκρίθησαν θεοῖς πολλοῖς· ὁ μὲν περδικοθήρας καὶ ὠκύπτερος Ἀπόλλωνός ἐστι θεράπων, φασί·
20 φήνην δὲ καὶ ἅρπην Ἀθηνᾷ προςνέμουσιν· Ἑρμοῦ δὲ τὸν φασσοφόντην ἄθυρμα εἶναί φασιν· Ἥρας δὲ τὸν τανυσίπτερον, καὶ τὸν τριόρχην οὕτω καλούμενον Ἀρτέμιδος· Μητρὶ δὲ θεῶν τὸν μέρμνον, καὶ ἄλλον δὲ ἄλλῳ θεῷ. Γένη δὲ ἱεράκων ἐστὶ πάμπολλα.

V. De mustela apud Thebanos in honore habita, et de Apolline Sminthio.

25 Αἰγύπτιοι μὲν οὖν σέβοντές τε καὶ ἐκθεοῦντες γένη ζῴων διάφορα καὶ διαφόρως, γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρά γε τοῖς πολλοῖς· καὶ Θηβαῖοι δὲ σέβουσιν, Ἕλληνες ὄντες, ὡς ἀκούω, γαλῆν, καὶ λέγουσί γε Ἡρακλέους αὐτὴν γενέσθαι τροφόν· ἢ τροφὸν μὲν οὐδαμῶς, καθημένης δὲ ἐπ' ὠδῖσι τῆς
30 Ἀλκμήνης καὶ τεκεῖν οὐ δυναμένης, τήνδε παραδραμεῖν καὶ τοὺς τῶν ὠδίνων λῦσαι δεσμούς, καὶ προελθεῖν τὸν Ἡρακλέα καὶ ἕρπειν ἤδη· καὶ τούς γε ὑμνησίους δράκοντας ἡ Ἥρα

9 πτερῶν. Gesn.

ἔπεμπεν αὐτῷ. Καὶ οἱ τὴν Ἁμαξιτὸν δὲ τῆς Τρῳάδος κατοικοῦντες μῦς σέβουσιν· ἔνθεν τοι καὶ τὸν Ἀπόλλω, τὸν παρ' αὐτοῖς τιμώμενον, Σμίνθιον καλοῦσι, φασίν. Ἔτι γὰρ καὶ τοὺς Αἰολέας καὶ τοὺς Τρῶας τὸν μῦν προσαγορεύειν σμίνθιον, ὥσπερ οὖν καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ Σισύφῳ· 5

Ἀλλ' ἀρουραῖός τις ἐστὶ σμίνθος ὧδ' ὑπερφυής.

Καὶ τρέφονται μὲν εἰς τοὺς Σμινθίους μύες τιθασοί, δημοσίας τροφὰς λαμβάνοντες, ὑπὸ δὲ τῷ βωμῷ καὶ φωλεύουσι λευκοί, καὶ παρὰ τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος ἕστηκε μῦς. Μυθολόγημα δὲ ὑπὲρ τῆσδε τῆς θρησκείας καὶ ἐκεῖνο προσακήκοα. 10 Τῶν Αἰολέων καὶ τῶν Τρώων τὰ λήϊα πολλὰς μυῶν μυριάδας ἐπελθούσας ἀώρους ὑποκείρειν, καὶ ἀτελῆ τὰ θέρη τοῖς σπείρασιν ἀποφαίνειν· οὐκοῦν τὸν ἐν Δελφοῖς θεὸν πυνθανομένων εἰπεῖν, ὅτι δεῖ θύειν Ἀπόλλωνι Σμινθεῖ· τοὺς δὲ πεισθέντας ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐκ τῶν μυῶν ἐπιβουλῆς, καὶ τὸν πυρὸν 15 αὐτοῖς ἐς τόνδε τὸν νενομισμένον ἄμητον ἀφικνεῖσθαι. Ἐπιλέγουσι δὲ ἄρα τούτοις καὶ ἐκεῖνα· Εἰς ἀποικίαν Κρητῶν οἱ σταλέντες οἴκοθεν ἔκ τινος τύχης καταλαβούσης αὐτούς, ἐδεήθησαν τοῦ Πυθίου φῆναί τινα αὐτοῖς χῶρον ἀγαθὸν καὶ ἐς τὸν συνοικισμὸν λυσιτελῆ· ἐκπίπτειν δὴ λόγιον, ἔνθα ἂν 20 αὐτοῖς οἱ γηγενεῖς πολεμήσωσιν ἐνταῦθα καταμεῖναι καὶ ἀναστῆσαι πόλιν· οὐκοῦν ἥκουσι μὲν εἰς τὴν Ἁμαξιτὸν τήνδε, καὶ στρατοπεδεύουσιν ὥστε ἀναπαύσασθαι· μυῶν δὲ ἄφατόν τι πλῆθος ἐφερπύσαν τά τε ὄχανα αὐτοῖς τῶν ἀσπίδων διέτραγε, καὶ τὰς τῶν τόξων νευρὰς διέφαγεν· οἱ δὲ 25 ἄρα συνέβαλον τούτους ἐκείνους εἶναι τοὺς γηγενεῖς, καὶ μέντοι καὶ εἰς ἀπορίαν ἥκοντες [τὴν] τῶν ἀμυντηρίων τόνδε τὸν χῶρον οἰκίζουσι, καὶ Ἀπόλλωνος ἱδρύονται νεὼν Σμινθίου. Ἡ μὲν οὖν τῶν μυῶν μνήμη προήγαγεν ἡμᾶς καὶ εἰς θεολογίαν τινά· χείρους δὲ αὐτῶν οὐ γεγόναμεν καὶ τοιαῦτα 30 προσακούσαντες.

VI. De delphinorum erga de-

Ἦσαν δὲ ἄρα δελφῖνες καὶ νεκρῶν μνήμονες, καὶ τῶν

5 σμίνθον. Gron.
7 ἐν τῷ Σμινθίου. Gesn.
12 ἄμ[illegible]. Gesn.
16 F. ἐκ τῶνδε ἐς τόν.

συννόμων καὶ ἀπελθόντων τοῦ βίου οὐδαμῶς προδόται. Τὸν γοῦν ἑαυτῶν τεθνεῶτα ὑποδύντες εἶτα μέντοι κομίζουσι φοράδην ἐς τὴν γῆν, τοῖς ἀνθρώποις πιστεύοντες θάψαι· καὶ Ἀριστοτέλης μαρτυρεῖ τούτῳ· ἕπεται δὲ πλῆθος ἕτερον οἱονεὶ 5 τιμῶντες, ἢ καὶ νὴ Δία ὑπερμαχοῦντες, μή ποτε ἄλλο κῆτος ἐπιδράμῃ καὶ τὸν νεκρὸν ἁρπάσαν εἶτα καταδαίσηται. Ὅσοι μὲν οὖν εἰσιν ἔνδικοι καὶ τῆς μουσικῆς ἐπαΐοντες, τῆς τῶν δελφίνων φιλομουσίας αἰδοῖ θάπτουσιν αὐτούς· οἱ δὲ ἄπο τε Μουσῶν (φασίν) ἄπο τε Χαρίτων ἀκηδῶς αὐτῶν 10 ἔχουσι. Καὶ δότε γε συγγνώμην, ὦ δελφῖνες φίλοι, τῇ τῶν ἀνθρώπων ἀγριότητι, εἴγε καὶ Ἀθηναῖοι Φωκίωνα τὸν χρηστὸν ἔρριψαν ἄταφον· καὶ Ὀλυμπιὰς δὲ ἔκειτο γυμνή, ἡ τεκοῦσα τὸν τοῦ Διός, ὡς ἐκόμπαζεν αὐτὴ καὶ ἐκεῖνος ἔλεγε· καὶ τὸν Ῥωμαῖον Πομπήϊον τὸν Μέγαν ἐπίκλην ἀποκτείναντες Αἰγύ-15πτιοι, τοσαῦτα ἐργασάμενον, καὶ νίκας νικήσαντα ἄγαν σεμνάς, καὶ θριαμβεύσαντα τρίς, καὶ τὸν τοῦ φονέως πατέρα σώσαντα, καὶ εἰς τὴν Αἰγυπτίων βασιλείαν ἐπαναγαγόντα, εἴασαν ἐρριμμένον, ἄμοιρον τῆς κεφαλῆς, πλησίον τῆς θαλάσσης καὶ ἐκεῖνον, ὡς ὑμᾶς πολλάκις ἐῶσιν. Ἐγὼ 20 δὲ εἶδον καὶ τέττιγας εἰραντάς τινας καὶ πιπράσκοντας ἐπὶ δεῖπνον, καὶ μάλα γε ἐδείπνει. Τὸ γάρ τοι ζῷον τὸ πάμβορον τοῦτο οὐδὲ ὑμῶν φείδεται, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς ταρίχους ἐργάσασθαι τολμῶσι, καὶ ἐσθίειν ὑμῶν καὶ τεττίγων ἀφειδῶς ἔχουσι, καὶ σφᾶς αὐτοὺς λελήθασι ταῖς Μούσαις, ταῖς Διὸς 25 θυγατράσι, ταῦτα ἄπο θυμοῦ δρῶντες.

Functos pietate.

VII. *De leonum apud Aegyptios cultu.*

Λέοντας μὲν ἐν Αἰγύπτῳ σέβουσιν, καὶ ἐξ αὐτῶν κέκληται πόλις· καὶ τὰ ἴδιά γε τῶν ἐκεῖ λεόντων εἰπεῖν ἄξιον. Ἔχουσι νεὼς καὶ διατριβὰς εὖ μάλα ἀφθόνους· καὶ κρέα βοῶν αὐτοῖς ἐστιν ὁσημέραι, καὶ διασπαρακτὰ κεῖται γυμνὰ 30 ὀστέων καὶ ἰνῶν, καὶ ἐσθιόντων ἐπᾴδουσιν Αἰγυπτίᾳ φωνῇ. Ἡ δὲ ὑπόθεσις τῆς ᾠδῆς, μὴ βασκήνητέ τινα τῶν ὁρώντων, καὶ ἔοικεν, ὡς ἂν εἴποις, ἀντὶ περιάπτων τὸ ᾆσμα. Ἐκ-

21 ἐδείπνει] ἄδειπνον. Gesn.

θεοῦνται δὲ ἄρα παρ' αὐτοῖς πολλοί, καὶ ἀντιπρόςωποί γε δίαιται ἀνειμέναι αὐτοῖς εἰσι· καὶ αἱ μὲν πρὸς τὴν ἕω θυρίδες, αἱ δὲ πρὸς [τὴν] ἑσπέραν ἀνεῳγμέναι, κεχαρισμενωτέραν αὐτοῖς τὴν δίαιταν ἀποφαίνουσιν. Ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ γυμνάσια ὑγείας χάριν, καὶ πλησίον παλαῖστραι· ὁ δὲ 5 ἀντίπαλος τῶν εὐτραφῶν μόσχος· καὶ πρὸς τοῦτον γυμνασάμενος, ἵνα αὐτὸν καθέλῃ, δρᾷ δὲ βραδέως ὑπ' ἀργίας αὐτὸ καὶ ἀθηρίας, ἐμφορεῖταί τε καὶ ὑποστρέφει εἰς τὸ αὔλιον τὸ ἴδιον. Διάπυρον δέ ἐστι τὸ ζῷον ἰσχυρῶς, καὶ ἐντεῦθεν καὶ Ἡφαίστῳ ἀνῆψαν αὐτὸ Αἰγύπτιοι· τὸ δὲ ἔξωθεν πῦρ δυς- 10 ωπεῖται καὶ φεύγει, πλήθει τοῦ ἔνδοθεν, φασίν. Ἐπειδὴ δὲ ἄγαν πυρῶδές ἐστι, καὶ αὐτὸν οἶκον Ἡλίου φασὶν εἶναι· καὶ ὅταν γε ᾖ ἑαυτοῦ θερμότατος καὶ θερειότατος ὁ ἥλιος, λέοντι αὐτὸν πελάζειν τῷ οὐρανίῳ φασί. Προςέτι γε μὴν καὶ οἱ τὴν μεγάλην οἰκοῦντες Ἡλιούπολιν, ἐν τοῖς τοῦ θεοῦ 15 προπυλαίοις τούςδε τρέφουσι τοὺς λέοντας, θειοτέρας τινὸς μοίρας, ὡς Αἰγύπτιοί φασιν, μετειληχότας. Καὶ γάρ τοι καὶ ὄναρ οἷςπερ οὖν ὁ θεός ἐστιν ἵλεως ἐπιστάντες προ[illegible]ζουσί τινα· καὶ τοὺς ἐπίορκον ὀμόσαντας οὐκ εἰς ἀναβολάς, ἀλλὰ ἤδη δικαιοῦσι, τοῦ θεοῦ τὴν ὁρμὴν τὴν δικαίαν αὐτοῖς 20 καταπνέοντος. Λέγει δὲ καὶ Ἐμπεδοκλῆς τὴν ἀρίστην εἶναι μετοίκησιν τὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὲν εἰς ζῷον ἡ λῆξις αὐτὴν μεταγάγοι, λέοντα γίνεσθαι· εἰ δὲ εἰς φυτόν, δάφνην. Ἃ δὲ Ἐμπεδοκλῆς λέγει, ταῦτά ἐστιν·

> Ἐν θηρσὶ δὲ λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι 25
> Γίνονται, δάφναι δ' ἐνὶ δένδρεσιν ἠϋκόμοισιν.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων σοφίας, εἰς φύσιν ἐκτρεπόντων καὶ τὰ τοιαῦτα, ὥραν τίθεσθαι, (δεῖ δέ) τὰ μὲν πρόσθια τοῦδε τοῦ ζῴου πυρὶ ἀποκρίνουσιν, ὕδατι μὴν τὰ κατόπιν. Καὶ τὴν σφίγγα μέντοι τὴν διφυῆ Αἰγύπτιοί τε 30 ἱερουργοὶ γλύφοντες, καὶ Θηβαῖοι μῦθοι κομπάζοντες, δίμορφον ἡμῖν πειρῶνται δεικνύναι, σεμνύνοντες τῇ τε τοῦ

De sphinge.

6 F. μόσχος τῶν εὐτραφῶν.
7 ἵνα] F. ἣν αὐτόν.
20 τὴν ὀργήν. a. b. et editt. vett.
22 αὐτόν. Gesn.
25 F. [illegible]ρεσσι λέοντες.

παρθενωποῦ καὶ τῇ τοῦ λεοντοειδοῦς σώματος κράσει αὐτήν. Τοῦτό τοι καὶ Εὐριπίδης ὑπαινίττεται λέγων·

> Οὐρὰν δ' ὑπίλλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
> Καθίζετο.

5 Καὶ μέντοι καὶ τὸν Νεμεαῖον λέοντα τῆς σελήνης ἐκπεσεῖν φασι. Λέγει οὖν καὶ τὰ Ἐπιμενίδου ἔπη·

> Καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμὶ σελήνης ἠϋκόμοιο,
> Ἣ δεινὸν φρίξασ' ἀπεσείσατο θῆρα λέοντα
> Ἐν Νεμέᾳ, ἀνάγουσ' αὐτὸν διὰ πότνιαν Ἥραν.

10 Καὶ ταῦτα μὲν ἐς τοὺς μύθους ἀπεκρίναμεν, τά γε μὴν λεόντων ἴδια καὶ ἀνωτέρω καὶ νῦν ἀποχρώντως εἴρηται.

VIII. De pyrausta insecto.

Ζῷόν ἐστιν ὁ πυραύστης, ὅπερ οὖν χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρός, καὶ προςπέτεται τοῖς λύχνοις, ἐνακμαζούσῃ ἔτι τῇ φλογί, καὶ δοκεῖ τι λήψεσθαι· ἐμπεσὼν δὲ ὑπὸ 15 ῥώμης εἶτα μέντοι καταπέφλεκται. Μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Αἰσχύλος ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς λέγων·

> Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον.

IX. De cinclo ave, sive motacilla.

Ὁ δὲ κίγκλος ζῷόν ἐστι πτηνὸν ἀσθενὲς τὸ κατόπιν· καὶ διὰ τοῦτό φασι μηδὲ ἰδίᾳ μηδὲ καθ' ἑαυτὸν δυνάμενον 20 αὐτὸν νεοττείαν συμπλέξαι, ἐν ταῖς ἄλλων δὲ τίκτειν· ἔνθεν καὶ τοὺς πτωχοὺς κίγκλους ἐκάλουν αἱ τῶν ἀγροίκων παροιμίαι. Κινεῖ δέ οἱ τὰ οὐραῖα πτερά, ὥςπερ οὖν ὁ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ κηρύλος. Μέμνηται δὲ καὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Ἀμφιαράῳ λέγων·

> 25 Ὀσφὺν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον ἠΰτε κίγκλου
> Ἀνδρὸς πρεσβυτέρου· τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαοιδήν.

Καὶ ἐν τῷ Γήρᾳ·

> Λόρδου κιγκλοβάταν ῥυθμόν.

Καὶ Αὐτοκράτης ἐν Τυμπανισταῖς·

> 30 Οἷα παίζουσιν φίλαι
> Παρθένοι Λυδῶν κόραι
> Κοῦφα πηδῶσαι κόμαν,
> Κἀνακρούουσαι χεροῖν,

---

3 F. ὑπίλασ'.
8 θουρολέοντα. Meineke.
15 ῥύμης. Gesn.
32 κόμαν] πόδας. Fiorill.

Ἐφεσίαν παρ' Ἄρτεμιν
Καλλίσταν, καὶ τοῖν ἰσχίοιν
Τὸ μὲν κάτω, τὸ δ' αὖ
Εἰς ἄνω ἐξαίρουσα,
Οἷα κίγκλος ἅλλεται. 5

X. Paroemiae de muribus et de turture.

Οἱ μύες ἀποθνήσκοντες καθ' ἑαυτοὺς καὶ ἐκ μηδεμιᾶς ἐπιβουλῆς, ἀποῤῥεόντων αὐτοῖς τῶν μελῶν, κατὰ μικρὰ ἀπέρχονται τοῦ βίου· ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία λέγει, Κατὰ μυὸς ὄλεθρον· μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος ἐν τῇ Θαΐδι. Τρυγόνος δὲ λαλίστερον ἔλεγον· ἡ γάρ τοι τρυγὼν 10 καὶ διὰ τοῦ στόματος μὲν ἀπαύστως φθέγγεται, ἤδη δὲ καὶ ἐκ τῶν κατόπιν μερῶν, ὥς φασι, πάμπλειστα. Μέμνηται δὲ καὶ ταύτης τῆς παροιμίας ἐν τῷ Πλοκίῳ ὁ αὐτός· καὶ Δημήτριος μὲν ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ δράματι μέμνηται, ὅτι καὶ τῇ πυγῇ λαλοῦσιν αἱ τρυγόνες. 15

De murium salacitate.

Λέγουσι δὲ τοὺς μῦς λαγνιστάτους εἶναι, καὶ μάρτυρά γε Κρατῖνον ἐπάγονται, εἰπόντα ἐν ταῖς Δραπετίσι·

Φέρε νύν σοι
Ἐξ αἰθρίας καταπυγοσύνην μυὸς ἀστράψω Ξενοφῶντος.

Καὶ ἔτι μᾶλλον τὸν θῆλυν ἔλεγον εἰς τὰ ἀφροδίσια εἶναι λυτ- 20 τητικόν· καὶ πάλιν παρὰ Ἐπικράτει ἐν τῷ Χορῷ, δρᾶμα δέ ἐστι τῷ Ἐπικράτει τοῦτο·

Τελέως δέ μ' ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστροπὸς
Ἐπομνύουσα τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν,
Τὰν Φερσέφατταν, ὡς δάμαλις, ὡς παρθένος, 25
Ὡς πῶλος ἀδμής· ἡ δ' ἄρ' ἦν μυωνία.

Εἰς ὑπερβολὴν δὲ λαγνιστάτην αὐτὴν εἰπεῖν ἠθέλησε, μυωνίαν ὅλην ὀνομάσας. Καὶ Φιλήμων·

Μῦς λευκὸς ὅταν αὐτήν τις — ἀλλ' αἰσχύνομαι
Λέγειν — κέκραγε τηλικοῦτον εὐθὺς ἡ 30
Κατάρατος [μαστροπὸς] ὥστ' οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν.

XI. De Onuphi tauro.

Σέβουσι δὲ Αἰγύπτιοι καὶ μέλανα ταῦρον, καὶ καλοῦσιν Ὄνουφιν αὐτόν. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χώρου, ἔνθα τρέ-

3 F. τοῦτο μέν.
4 F. εἰς ἄνω 'ξαίρουσ' ἀεί.
26 F. ἡ δ' ἄρ' ὅλη μυωνία.

φεται, Αἰγύπτιοι λεγέτωσαν ἡμῖν λόγοι· τραχὺ γάρ. Ἀντίαι αὐτῷ τρίχες ἤπερ οὖν τοῖς ἄλλοις εἰσίν· ἴδια γάρ τοι καὶ τοῦδε ταῦτα. Μέγιστος δὲ ἦν ἄρα βοῶν οὗτος καὶ ὑπὲρ τοὺς Χάονας, οὕςπερ καὶ λαρινοὺς καλοῦσι Θεσπρωτοί τε 5 καὶ Ἠπειρῶται, τῆς σπορᾶς τῆς τῶν Γηρυόνου βοῶν γενεαλογοῦντες αὐτούς. Καὶ σιτεῖταί γε Ὄνουφις πόαν μηδικὴν οὗτος.

XII. De delphino in saliendo praestantissimo.

Ὀξύτατος δὲ ἦν ἄρα καὶ ἁλτικώτατος ἰχθύων ὁ δελφίς, ἀλλὰ καὶ τῶν χερσαίων ἁπάντων. Ὑπερπηδᾷ γοῦν καὶ ναῦν, 10 ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, καὶ τήν γε αἰτίαν πειρᾶται προςτιθέναι. Καὶ ἔστιν αὕτη· συνέχει τὸ πνεῦμα, ὥςπερ οὖν καὶ οἱ ὕφυδροι κολυμβηταί· καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνοι καὶ οὗτοι συντείναντες ἔνδον τὸ πνεῦμα, ὥςπερ οὖν νευράν, εἶτα τὸ σῶμα ὡς βέλος ἀφιᾶσιν· τὸ δὲ θλιβόμενον, φησίν, ἔνδον 15 ὠθεῖται καὶ ἐξακοντίζει αὐτούς.

XIII. De physa pisce.

Ἡ δὲ φύσα ἐστὶν ἰχθὺς Αἰγύπτιος, θαυμάσαι ἄξιος. Οἶδε γάρ, ὥς φασιν, ὁπότε ἡ σελήνη λήγει, οἶδε δὲ αὐτῆς καὶ τὴν αὔξησιν· καὶ οὖν καὶ τὸ ἧπαρ αὐτοῦ συναύξει τῇ θεῷ ἢ συμφθίνει· καὶ πῇ μὲν εὐτραφής ἐστι, πῇ δὲ λεπτό-20 τερος.

XIV. De glanide pisce.

Ὁ δὲ γλάνις ἐστὶ μὲν περὶ τὸν Μαίανδρον καὶ τὸν Λύκον τοὺς Ἀσιανοὺς ποταμούς, τῆς δὲ Εὐρώπης περὶ τὸν Στρυμόνα, καὶ σιλούρῳ μὲν τὸ εἶδος ὅμοιός ἐστιν. Πέφυκε δὲ φιλοτεκνότατος ἰχθύων οὗτος· ὅταν γοῦν ἡ θήλεια ἀπο-25 κυήσῃ, ἡ μὲν ἀφεῖται τῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων φροντίδος, οἷα δήπου λεχώ, ὁ δὲ ἄῤῥην τῇ φρουρᾷ τῶν βρεφῶν ἑαυτὸν ἐπιτάξας παραμένει, πᾶν ἀναστέλλων τὸ ἐπιβουλεῦον. Ἱκανὸς δέ ἐστι καὶ ἄγκιστρον καταπιεῖν, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν.

XV. De ranae in hydrum odio, de crocodili vafritie, et de trochilo.

Βάτραχος ὕδρον μισεῖ καὶ δέδοικεν ἰσχυρῶς, οὐκοῦν τῇ 30 βοῇ τῇ πολλῇ πειρᾶται ἀντεκπλήττειν αὐτὸν καὶ ἀντιφοβεῖν. Κροκοδείλου δὲ κακουργία, καὶ ἐκείνη εἰς ἀνθρώπου τε θήραν καὶ ζῴου ἑτέρου [ἐτράπη] τὴν ἀτραπὸν δι' ἧς οἶδε κατιόν-

32 F. οἷα ῥάπτει. Τὴν ἀ.

τας ἐς ποταμὸν ἢ ἐφ' ὑδρείαν, ἢ ἵππου τινὸς ἀρδείαν ἢ καμήλου, ἢ καὶ νὴ Δία ὥςτε ἐπιβῆναι πλοίου, ταύτην τα νύκτωρ καὶ πολλῷ τῷ ὕδατι καταῤῥαίνει ἐμπλήσας τὸ στόμα, καὶ ἐγχεῖ κατὰ τῆς ἀτραποῦ πολλάκις, ὀλισθηρὰν αὐτὴν ἐργάσασθαι θέλων, καὶ εὐκολωτέραν ἑαυτῷ τὴν ἄγραν ἀποφαίνων· τὰ γάρ τοι κατολισθάνοντα οὐ κρατεῖ τῆς ἐπιβάθρας, ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν κατηνέχθη, ὁ δὲ ὑπεπήδησεν ὑπολαβὼν καὶ δειπνεῖ. Ὀλίγα δὲ κροκοδείλων πέρι ἐρῶ καὶ νῦν. Οὐ πρὸς πᾶν τὸ τῶν τροχίλων γένος ἐστὶ τῷδε τῷ θηρίῳ ἔνσπονδα — πολλὰ δὲ αὐτῶν γένη καὶ ὀνόματα, τραχέα δὲ 10 καὶ ἀκοῦσαι ἀντίτυπα, καὶ διὰ τοῦτο ἐῶ αὐτά — μόνον δὲ τὸν καλούμενον κλαδαρόρυγχον ἑταῖρον καὶ φίλον ἔχει· δύναται γὰρ οὗτος ἀλύπως ἐκλέγειν αὐτῷ τὰς βδέλλας.

XVI.

De causa foecunditatis quorundam animalium, de mulorum sterilitate, asinique cum equa coitu.

Λέγει Δημόκριτος πολύγονα εἶναι ὗν καὶ κύνα, καὶ τὴν αἰτίαν προςτίθησι λέγων, ὅτι πολλὰς ἔχει τὰς μήτρας καὶ 15 τοὺς τόπους τοὺς δεκτικοὺς τοῦ σπέρματος· ὁ τοίνυν θορὸς οὐκ ἐκ μιᾶς ὁρμῆς ἁπάσας αὐτὰς ἐκπληροῖ, ἀλλὰ δίς τε καὶ τρὶς ταῦτα τὰ ζῶα ἐπιθόρνυται, ἵνα ἡ συνέχεια πληρώσῃ τὰ τοῦ γόνου δεκτικά. Ἡμιόνους δὲ λέγει μὴ τίκτειν· μὴ γὰρ ἔχειν ὁμοίας μήτρας τοῖς ἄλλοις ζῴοις, ἑτερομόρφους 20 δέ, ἥκιστα δυναμένας γονὴν δέξασθαι· μὴ γὰρ εἶναι φύσεως ποίημα τὴν ἡμίονον, ἀλλὰ ἐπινοίας ἀνθρωπίνης καὶ τόλμης, ὡς ἂν εἴποις, μοιχίδιον ἐπιτέχνημα τοῦτο καὶ κλέμμα. Δοκεῖ δέ μοι [τοῦτο], ἦ δ' ὅς, [ὁ] ὄνος ἵππον βιασάμενος κατὰ τύχην κυῆσαι, μαθητὰς δὲ ἀνθρώπους τῆς βίας 25 ταύτης γεγενημένους εἶτα μέντοι προςελθεῖν ἐπὶ τὴν τῆς γονῆς αὐτῶν συνήθειαν. Καὶ μάλιστά γε τοὺς τῶν Λιβύων ὄνους μεγίστους ὄντας ἐπιβαίνειν ταῖς ἵπποις, οὐ κομώσαις, ἀλλὰ κεκαρμέναις· ἔχουσα γὰρ τὴν ἑαυτῆς ἀγλαΐαν τὴν διὰ τῆς κόμης οὐκ ἂν ὑπομεῖναι τὸν τοιόνδε γαμέτην, οἱ σοφοὶ 30 τοὺς τούτων γάμους φασίν.

---

4 ἔχει. m. F. τρέχει. 25 F. κᾆτα ταύτην κυῆσαι.
24 F. δοκεῖ δέ μοί ποτε.

XVII. De tempore, quo abortus accidere solent.

Ἐν τοῖς νοτίοις μᾶλλον ἐκπίπτειν τὰ ἔμβρυα Δημόκριτος λέγει, ἢ ἐν τοῖς βορείοις· καὶ εἰκότως. Χαυνοῦσθαι γὰρ ὑπὸ τοῦ νότου τὰ σώματα ταῖς κυούσαις καὶ διΐστασθαι· ἅτε τοίνυν τοῦ σκήνους διακεχυμένου καὶ οὐχ ἡρμοσμένου, 5 πλανᾶσθαι καὶ τὰ κυούμενα, καὶ θερμαινόμενα δεῦρο καὶ ἐκεῖσε διολισθάνειν, καὶ ἐκπίπτειν ῥᾷον· εἰ δὲ εἴη πάγος, καὶ βοῤῥᾶς καταπνέοι, συμπέπηγε μὲν τὸ ἔμβρυον, δυςκίνητον δέ ἐστι καὶ οὐ ταράττεται ὡς ὑπὸ κλύδωνος· ἅτε δὲ ἄκλυστον καὶ ἐν γαλήνῃ ὄν, ἔῤῥωταί τε καί ἐστι σύντονον 10 καὶ διαρκὲς πρὸς τὸν κατὰ φύσιν χρόνον τῆς ζῳογονίας. Οὐκοῦν ἐν κρυμῷ μέν, φησὶν ὁ Ἀβδηρίτης, συμμένει, ἐν ἀλέᾳ δὲ ὡς τὰ πολλὰ ἐκπτύεται· ἀνάγκην δὲ εἶναι λέγει, τῆς θέρμης πλεοναζούσης διΐστασθαι καὶ τὰς φλέβας καὶ τὰ ἄρθρα.

XVIII. De cervorum cornibus, qua de caussa renascantur.

15 Αἰτίαν δὲ ὁ αὐτὸς λέγει τοῖς ἐλάφοις τῆς τῶν κεράτων ἀναφύσεως ἐκείνην εἶναι. Ἡ γαστὴρ αὐτοῖς ὥς ἐστι θερμοτάτη ὁμολογεῖ· καὶ τὰς φλέβας δὲ αὐτῶν τὰς διὰ τοῦ σώματος πεφυκυίας παντὸς ἀραιοτάτας λέγει· καὶ τὸ ὀστέον τὸ κατειληφὸς τὸν ἐγκέφαλον λεπτότατον εἶναι καὶ ὑμενῶδες 20 καὶ ἀραιόν, φλέβας τε ἐντεῦθεν καὶ ἐς ἄκραν τὴν κεφαλὴν ὑπανίσχειν παχυτάτας· τὴν γοῦν τροφήν, καὶ ταύτης γε τὸ γονιμώτατον, ὤκιστα ἀναδίδοσθαι· καὶ ἡ μὲν πιμελὴ αὐτοῖς ἔξωθεν, φησί, περιχεῖται, ἡ δὲ ἰσχὺς τῆς τροφῆς ἐς τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν φλεβῶν ἀναθόρνυται, ἔνθεν οὖν τὰ κέρατα 25 ἐκφύεσθαι διὰ πολλῆς ἐπαρδόμενα τῆς ἰκμάδος. Συνεχὴς οὖν οὖσα ἐπιῤῥέουσά τε ἐξωθεῖ τὰ πρότερα· καὶ τὸ μὲν ὑπερίσχον ὑγρὸν ἔξω τοῦ σώματος σκληρὸν γίνεται, πηγνύντος αὐτὸ καὶ κερατοῦντος τοῦ ἀέρος· τὸ δὲ ἔνδον ἔτι μεμυκὸς ἁπαλόν ἐστι· καὶ τὸ μὲν σκληρύνεται ὑπὸ τῆς ἔξωθεν ψύ-30 ξεως, τὸ δὲ ἁπαλὸν μένει ὑπὸ τῆς ἔνδον ἀλέας. Οὐκοῦν ἡ ἐπίφυσις τοῦ νέου κέρατος τὸ πρεσβύτερον ὡς ἀλλότριον ἐξωθεῖ, θλίβοντος τοῦ ἔνδοθεν καὶ ἀνωθεῖν τοῦτο ἐθέλοντος, καὶ ὀδυνῶντος καὶ σφύζοντος, ὥςπερ οὖν ἐπειγομένου τεχθῆ-

ναι καὶ προελθεῖν. Ἡ γάρ τοι ἰκμὰς πηγνυμένη καὶ ὑπανατέλλουσα ἀτρεμεῖν ἀδύνατός ἐστι· γίνεται γὰρ καὶ αὐτὴ σκληρὰ καὶ ἐπωθεῖται τοῖς προτέροις. Καὶ τὰ μὲν πλείω ἐκθλίβεται ὑπὸ τῆς ἰσχύος τῆς ἔνδον· ἤδη δέ τινα καὶ κλάδοις περισχεθέντα καὶ ἐμποδίζοντα εἰς τὸν ὠκὺν δρόμον ὑπὸ ῥώμης τὸ θηρίον ὠθούμενον ἀπήραξε· καὶ τὰ μὲν ἐξώλισθε, τὰ δὲ ἕτοιμα ἐκκύπτειν ἡ φύσις προάγει.

XIX. De diversitate cornuum in tauris exsectis et integris.

Οἱ τομίαι βόες, Δημόκριτος λέγει, σκολιὰ [καὶ] λεπτὰ καὶ μακρὰ φύεται τὰ κέρατα αὐτοῖς, τοῖς δὲ ἐνόρχοις παχέα τὰ πρὸς τῇ ῥίζῃ καὶ ὀρθὰ καὶ πρὸς μῆκος προήκοντα ἧττον· καὶ πλατυμετώπους εἶναι λέγει τούτους τῶν ἑτέρων πολλῷ μᾶλλον· τῶν γὰρ φλεβῶν πολλῶν ἐνταῦθα οὐσῶν, εὐρύνεσθαι τὰ ὀστέα ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἡ ἔκφυσις δὲ τῶν κεράτων παχυτέρα οὖσα, ἐς πλάτος τὸ αὐτὸ τῷ ζῴῳ μέρος προάγει καὶ ἐκείνη· οἱ δὲ τομίαι, μικρὸν ἔχοντες τὸν κύκλον τῆς ἕδρας τῆς τῶν κεράτων, πλατύνονται ἧττον, φησίν.

XX. De tauris cornu carentibus.

Οἱ δὲ ἄκερῳ ταῦροι τὸ θρηνῶδες, οὕτω δὲ ὀνομάζει Δημόκριτος, ἐπὶ τοῦ βρέγματος οὐκ ἔχοντες — εἴη δ' ἂν τὸ σηραγγῶδες λέγων — ἀντιτύπου τοῦ παντὸς ὄντος ὀστέου, καὶ τὰς συῤῥοίας τῶν χυμῶν οὐ δεχομένου, γυμνοί τε καὶ ἄμοιροι γίνονται τῶνδε τῶν ἀμυντηρίων. Καὶ αἱ φλέβες δὲ αἱ κατὰ τοῦ ὀστέου τοῦδε ἀτροφώτεραι οὖσαι, λεπτότεραί τε καὶ ἀσθενέστεραι γίνονται. Ἀνάγκη δὲ καὶ ξηρότερον τὸν αὐχένα τῶν ἀκεράτων εἶναι· λεπτότεραι γὰρ καὶ αἱ τούτων φλέβες ταύτῃ τοι, καὶ ἐῤῥωμέναι ἧττον. Ὅσαι δὲ Ἀράβιοι βόες θήλειαι μέν εἰσι τὸ γένος, εὐφυεῖς δὲ ἐς τὰ κέρατα, καὶ ταύταις τις ἐπισύῤῥοια πολλὴ τῶν χυμῶν, φησί, τροφὴ τῆς εὐγενοῦς βλάστης τοῖς κέρασίν ἐστιν. Ἄκερῳ δὲ καὶ αὗται ὅσαι τὸ δεκτικὸν τῆς ἰκμάδος ὀστέον στερεώτερόν τε ἔχουσι καὶ δέχεσθαι τοὺς χυμοὺς ἥκιστον. Καὶ συνελόντι εἰπεῖν, αὔξης ἡ ἐπιῤῥοὴ αἰτία τοῖς κέρασι,

---

1 ἐπιγινομένη. Schn. Fort. πιδυομένη.
5 F. ὑπὸ ῥύμης. cum Gesn.
17 τὸ τενθρηνιῶδες. Schn. κρηνιῶδες. Pauw.

:αύτην δὲ ἄρα ἐποχετεύουσι φλέβες πλεῖσταί τε καὶ παχύ-:αται, καὶ ὑγρὸν κύουσαι ὅσον καὶ δύνανται στέγειν.

XXI. Historia de aquila, quae puerum projectum servavit.

Ἴδιον δὲ τῶν ζῴων καὶ ἡ φιλανθρωπία. Αἰετὸς γοῦν ἔθρεψε βρέφος. Καὶ εἰπεῖν τὸν πάντα λόγον ἐθέλω, ὡς ἂν γένοιτο μάρτυς ὧν προεθέμην. Βαβυλωνίων βασιλεύοντος Σευηχόρου, Χαλδαῖοι λέγουσι τὸν γενόμενον ἐκ τῆς ἐκείνου θυγατρὸς τὴν βασιλείαν ἀφαιρήσεσθαι τὸν πάππον· καὶ Χαλδαίων μὲν ἦν τὸ εἰρημένον θέσπισμα. Τοῦτο ἐκεῖνος πέφρικε, καί, ἵνα εἴπω τι καὶ ὑποπαίσας, Ἀκρίσιος γίνεται εἰς τὴν παῖδα· ἐφρούρει γὰρ πικρότατα. Λάθρα δὲ ἡ παῖς, ἦν γὰρ τοῦ Βαβυλωνίου σοφώτερον τὸ χρεών, τίκτει ὑποπλησθεῖσα ἔκ τινος ἀνδρὸς ἀφανοῦς. Τοῦτον οὖν οἱ φυλάσσοντες δέει τοῦ βασιλέως ἔρριψαν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως· ἦν γὰρ ἐνταῦθα ἀφειργμένη ἡ προειρημένη. Οὐκοῦν ὁ αἰετὸς τὴν ἔτι τοῦ παιδὸς καταφορὰν ὀξύτατα ἰδών, πρὶν ἢ τῇ γῇ προσαραχθῆναι τὸ βρέφος, ὑπῆλθεν αὐτὸ καὶ τὰ νῶτα ὑπέβαλεν, καὶ κομίζει ἔς κῆπόν τινα, καὶ τίθησι πεφεισμένως εὖ μάλα. Ὁ τοίνυν τοῦ χώρου μελεδωνὸς καλὸν παιδίον θεασάμενος, ἐρᾷ αὐτοῦ καὶ τρέφει· καὶ καλεῖται Γίλγαμος, καὶ βασιλεύει Βαβυλωνίων. Εἰ δέ τῳ δοκεῖ μῦθος τοῦτο, σύμφημι πειρώμενος εἰς ἰσχὺν κατεγνωκέναι αὐτόν· ἀλλ' Ἀχαιμένη μὲν τὸν Πέρσην, ἀφ' οὗ καὶ κάτεισιν ἡ τῶν Περσῶν εὐγένεια, αἰετοῦ τρόφιμον ἀκούω γενέσθαι.

XXII. De canum in insula Creta rabie.

Ἐν δὲ Κρήτῃ Ῥοκκαίας οὕτως Ἀρτέμιδος καλεῖται νεώς· ἐνταῦθα οἱ κύνες λυττῶσιν ἰσχυρῶς. Ἐς ταύτην [οὖν] ὅταν τὴν νόσον ἐμπέσωσιν, εἶτα μέντοι ἑαυτοὺς ἐκ τῆς ἄκρας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὠθοῦσιν εἰς τὴν θάλατταν.

XXIII. De leonibus Elymaeae.

Ἐν τῇ Ἐλυμαίᾳ χώρᾳ νεώς ἐστιν Ἀδώνιδος, καί εἰσιν ἐνταῦθα τιθασοὶ λέοντες, καὶ τοὺς ἐς τὸν νεὼν παριόντας ἀσπάζονταί τε καὶ σαίνουσι. Καὶ εἰ καλοίης ἐσθίων, οἱ δὲ

---

4 ἔθρεψε] ἔσωσε. Gesn.
8 F. μὲν οὖν τὸ εἰρ. θέσπισμα τοῦτο ἐκεῖνος πέφρικε.
12 Τοῦτον] F. τὸ τέκνον.
20 F. οὐ μέν φημι π.
28 Ἀναΐτιδος. Vales.

ὡς κλητοὶ δαιτυμόνες ἔρχονται, καὶ ὅσα ἂν ὀρέξῃς λαβόντες εἶτα ἀπίασι σωφρόνως τε καὶ κεκοσμημένως.

XXIV. De pisce maris rubri phoenice appellato. Ἐν τῇ θαλάττῃ τῇ ἐρυθρᾷ ἰχθὺς γίνεται, φασί, καὶ ὄνομα αὐτῷ ὑγρὸς φοίνιξ, καὶ γραμμὰς ἔχει μελαίνας, καὶ μεταξὺ τούτων κυανέαις σταγόσι κατέστικται. 5

XXV. De aliis nonnullis maris rubri piscibus. Τῷ δὲ σαύρῳ τῷ ἐκεῖθι τὸ μὲν μῆκος τῷ κατὰ τὴν ἡμετέραν γινομένῳ ἴσόν ἐστι, ῥάβδοι δὲ αὐτὸν περιέρχονται χρυσῷ προςεικασμέναι, ἀπὸ τῶν βραγχίων ἐς τὴν οὐρὰν καθήκουσαι, μέση δὲ αὐτὰς διατέμνει χρυσῇ ἀργύρῳ προςεικασμένη· τὸ στόμα δὲ αὐτῷ κέχηνε, καὶ ἡ κάτω γένυς ἐς τὴν ἄνω νεύειν ὑποπέφυκε· πρασίνους δὲ ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς· βλέφαρα δὲ αὐτοὺς περιέρχεται χρυσοειδῆ. Ἔστι δὲ καὶ ὁ χάραξ ὁ καλούμενος τῆς αὐτῆς θαλάττης θρέμμα· ἔχει δὲ πτερύγια, καὶ χρυσῷ προςείκασται, ὅσα γε ἰδεῖν, τὰ παρ' ἑκάτερα, καὶ νωτιαῖα ὅσα, καὶ ταῦτα χρυσοειδῆ 15 ἔχει· κατωτέρω δὲ ἄρα εἰσὶ πορφυραῖ ζῶναι τὴν χρόαν· χρυσοειδὲς δὲ καὶ τὸ οὐραῖόν μοι νόει τοῦ αὐτοῦ, πορφυραῖ δὲ ἄρα γε σκιαὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ μέσους ἐς κάλλος εἰςγράφουσιν. Ὁ δὲ τοξότης, ἐν τῇ αὐτῇ θαλάττῃ γινόμενος, ἐχίνῳ ὅμοιός ἐστι τὸ εἶδος· κέντρα δὲ ἔχει στερεὰ καὶ 20 μακρά.

XXVI. De hystrice Libyca. Αἱ δὲ ὕστριχες αἱ Λιβυκαὶ κεντοῦσί γε τοὺς ἀπτομένους πικρῶς· καὶ μέντοι καὶ ὀδύνας ἐνεργάζονται χαλεπὰς τὰ κέντρα· καὶ τεθνεώτων δὲ πονηρὰ τὰ ἐκ τῶν ἀκανθῶν νύγματα ἀπαντᾷ, ὥς φασιν. 25

XXVII. De simia maris rubri. Ἔστι δὲ ἐν [τῇ] θαλάττῃ τῇ ἐρυθρᾷ καὶ πίθηκος, οὐκ ἰχθύς, ἀλλὰ σελαχῶδες ζῷον, οἱονεὶ ἄλεπον, οὐ μέγα δὲ οὐδὲ τοῦτο. Ἔοικέ γε μὴν τῷ χερσαίῳ ὁ θαλάττιος τὴν χρόαν, καὶ τὸ πρόσωπον δὲ πιθηκῶδές οἱ ἐστί· προβέβληται δὲ τοῦ λοιποῦ σώματος ἔλυτρον, οὐκ ἰχθυῶδες, ἀλλὰ ὥς γε 30 τὸ τῆς χελώνης εἶναι. Ὑπόσιμος δὲ καὶ οὗτος, οἷα δήπου

---

9 F. χυτῷ ἀργύρῳ. 18 γράφουσιν. b.

καὶ ὁ χερσαῖος· τὸ [δ'] ἄλλο σῶμα πλατὺς κατὰ σχῆμα τὸ τῆς νάρκης, ὡς εἰπεῖν ὄρνιν εἶναι τὰς πτέρυγας ἁπλώσαντα· καὶ νηχόμενός γε ἔοικε πετομένῳ. Παραλλάττει δὲ τῷ χερσαίῳ καὶ ταύτῃ, κατάστικτός ἐστι· πυῤῥοὶ δέ εἰσιν οἱ κατὰ 5 τοῦ ἰνίου πλατεῖς, ὡς βράγχια. Τὸ δὲ στόμα οὐκ ἐπ' ἄκρῳ τῷ προςώπῳ ἔχει μακρόν, σιμοειδὲς δέ, τῇ τοῦ χερσαίου πλάσει καὶ κατὰ τοῦτο ὁ ἰχθὺς εἰκασμένος.

XXVIII. De animalibus, quae mutatis anni temporibus colorem vocemque mutant.

Ἡ ἀηδὼν διὰ τοῦ θέρους καὶ τὴν χρόαν ἐκτρέπει εἰς εἶδος ἕτερον, καὶ μεταβάλλει τὸ φώνημα· οὐ γὰρ ᾄδει πο-10λυήχως καὶ ποικίλως, ἑτέρως δὲ ἤπερ οὖν διὰ τοῦ ἦρος. Κόσσυφος δὲ θέρους μὲν ᾄδει, χειμῶνος δὲ παταγεῖ καὶ τεταραγμένον φθέγγεται· καὶ τὴν χρόαν ὡς στολὴν μεταμφιασάμενος ὑπὸ τοῦ πρόσθεν μέλανος ὑπόξανθός ἐστιν. Ἥ γε μὴν κίχλη χειμῶνός ἐστι ψαροτέρα ἰδεῖν, θέρους δὲ τὸν αὐ-15χένα ποικίλον ἐπιδείκνυσι. Καὶ ἰχθῦς δὲ τὴν χρόαν μεταβλητικοὶ οἵδε, κίχλαι τε καὶ κόσσυφοι, καὶ φυκίδες τε καὶ μαινίδες. Οἱ δὲ θῶες, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, διὰ μὲν τοῦ θέρους εἰσὶ ψιλοί, δασεῖς δὲ διὰ τοῦ χειμῶνος.

XXIX. De siluro pisce.

Ἐν Βουβάστῳ δὲ τῇ Αἰγυπτίᾳ λίμνη ἔστι, καὶ τρέφει 20σιλούρων πάμπολυ πλῆθος, καὶ χειροήθεις εἰσὶν οὗτοί γε καὶ ἰχθύων πρᾳότατοι· καὶ ἐμβάλλουσιν αὐτοῖς ἄρτων τρύφη, οἱ δὲ ἀνασκιρτῶσι, καὶ πηδῶντες ἄλλος πρὸ ἄλλου τὰς ἐμβαλλομένας τροφὰς ἐκλέγουσι. Γίνεται δὲ ἄρα ὁ ἰχθὺς ὅδε καὶ ἐν ποταμοῖς, ὥςπερ οὖν ἐν τῷ Κύδνῳ τῷ Κιλικίῳ· βρα-25χὺς δὲ οὗτός ἐστι τὸ μέγεθος· τὸ δὲ αἴτιον· οὐ τρέφει ἀφθόνως διειδὲς νᾶμα καὶ καθαρὸν καὶ προςέτι καὶ ψυχρόν· καὶ τοιοῦτος δὲ ὁ Κύδνος ἐστί· τεθολωμένῳ δὲ καὶ ἰλύος μεστῷ φιληδεῖ μᾶλλον καὶ ἐνταῦθα πιαίνεται. Πύραμος δὲ καὶ Σάρος τρέφουσι τούτων ἁδροτέρους· καὶ οὗτοι δὲ [illegible]ἑλικές εἰσιν· 30εἶεν δ' ἂν οἱ αὐτοὶ τρόφιμοι καὶ Ὀρόντου τοῦ Σύρων· καὶ μέντοι καὶ Πτολεμαίων ποταμὸς μεγίστους τρέφει, καὶ λίμνη δὲ ἡ Ἀπαμεῖτις.

---

3 F. τῶν χερσαίων.
13 F. ἀπὸ τοῦ πρ.
31 Πτολεμαί[illegible] Hemsterh.

XXX. De cicuribus piscibus diversarum regionum.

Χειροήθεις δὲ ἰχθῦς καὶ ὑπακούοντες τῇ κλήσει καὶ τροφὰς ἀσμένως δεχόμενοι, πολλαχόθι καὶ εἰσὶ καὶ τρέφονται· ὥςπερ οὖν καὶ ἐν Ἠπείρῳ, *ἐν ἑστῶτι μὲν τῇ πόλει, ἣν ἐκάλουν πάλαι Στεφανήπολιν, ἐν τῷ νεῷ τῆς Τύχης, ἐν ταῖς παρ' ἑκάτερα ἀνιόντων δεξαμεναῖς· καὶ ἐν Ἑλώρῳ δὲ τῆς 5 Σικελίας, ὅπερ ἦν πάλαι Συρακουσίων φρούριον· καὶ ἐν τῷ ἱερῷ δὲ τοῦ Λαβρανδέως Διός ἐστι κρήνη διειδοῦς νάματος καὶ ἔχουσιν ὁρμίσκους χρυσοῦς, καὶ ἐλλόβια, χρυσᾶ μέντοι καὶ ταῦτα. Ἀφέστηκε δὲ ὁ νεὼς τοῦ Διὸς τοῦδε τῆς Μυλασέων πόλεως σταδίους ἑβδομήκοντα. Εἰς τόδε ἄγαλμα ξίφος παρήρτηται· καὶ τιμᾶται καλούμενος Κάριός τε καὶ Στράτιος· πρῶτοι γὰρ οἱ Κᾶρες ἀγορὰν πολέμου ἐπενόησαν, καὶ ἐστρατεύσαντο ἀργυρίου, ὄχανά τε ταῖς ἀσπίσι προσήρτησαν, καὶ λόφους ἐνέπηξαν τοῖς κράνεσιν. Ἐκλήθησαν δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ Καρός, τοῦ Κρήτης καὶ Διός· Ζεὺς δὲ 15 Λαβρανδεὺς ὕσας λάβρῳ καὶ πολλῷ τὴν ἐπωνυμίαν τήνδε ἠνέγκατο ἔχειν. Καὶ ἐν Χίῳ δέ, ἐν τῷ καλουμένῳ Γερόντων λιμένι, τιθασῶν ἰχθύων πλῆθός ἐστιν, οὕςπερ οὖν εἰς παραμυθίαν τοῦ γήρως τοῖς πρεσβυτάτοις οἱ Χῖοι τρέφουσι. Καὶ ἐν τῇ γῇ δὲ τῇ τῶν ποταμῶν τοῦ τε Εὐφράτου καὶ τοῦ 20 Τίγριδος μέσῃ πηγὴ ὑμνεῖται, καὶ εἰς βυθὸν κάτω διειδὴς εἶναι, καὶ ἐκβάλλειν ὕδωρ ἰδεῖν λευκόν, καὶ γίνεται ποταμὸς τὸ ἐκπίπτον ὄνομα Βούῤῥας· ἐπᾴδουσί τε τῷ ὀνόματι οἱ ἐπιχώριοι καὶ λόγον ἱερόν, καὶ ἔστιν ὁ λόγος· ἡ Ἥρα μετὰ τοὺς γάμους τοῦ Διὸς ἐνταῦθα ἀπελούσατο, ὥς φασι καὶ Σύροι, 25 καὶ εἰς νῦν ὁ χῶρος εὐωδίαν ἀναπνεῖ, καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ κύκλῳ ταύτῃ κίρναται· καὶ ἐνταῦθα σκιρτῶσιν ἰχθύων πρᾴων ἀγέλαι.

XXXI. Historia de oraculo filiis Aristomachi dato.

Τὰ δὲ ἴδια τῶν ζῴων εἰδέναι οὐδὲ θεοὶ ὑπερορῶσιν. Ἀκούω γοῦν Εὐρυσθένην καὶ Προκλέα τοὺς Ἀριστομάχου, 30 τοῦ Κλεάδα, τοῦ Ὕλλου, τοῦ Ἡρακλέους, παῖδας, βουλο-

3 ἐν Ἀσταχῷ. Gesn.
7 F. Διός, ἐν κρήνῃ.
15 Post Ἐκλήθησαν δὲ inserit παρὰ M. m. F. πάλαι.
23 Ἀβύῤῥας. Schn.
30 τοὺς Ἀριστοδήμου, τοῦ Ἀρ., τοῦ Κλεοδαίου. Sylb.

μένους ἄγεσθαι γυναῖκας, ἐλθόντας εἰς Δελφοὺς τὸν θεὸν ἐρέσθαι, τίνι ἂν κηδεύσαντες Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων εἶτα μέντοι καλῶς καὶ εὐβούλως γῆμαι δόξαιεν· τὸν δὲ θεὸν αὐτοῖς ἀποκρίνασθαι, ἐπανιέναι μὲν εἰς Λακεδαιμονίαν, ὑποστρέφειν δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην, καθ' ἣν καὶ ἀφίκοντο· ἐν ᾗ δ' ἂν αὐτοῖς χώρᾳ τὸ ἀγριώτατον ἀπαντήσῃ ζῷον, φέρον τὸ πρᾳότατον, ἐντεῦθέν τοι ἁρμόσασθαι γάμους· οὕτω γὰρ αὐτοῖς ἔσεσθαι λῷον. Καὶ οἱ μὲν ἐπείθοντο, οἱ δὲ γίνονται κατὰ τὴν Κλεωναίων χώραν· ἐντυγχάνει [δὲ] αὐτοῖς λύκος φέρων
10 ἄρνα, ἔκ τινος ποιμένος αὐτὸν συνηρπακώς· συνέβαλον οὖν ἐκεῖνοι λέγειν ταῦτα τὰ ζῷα τὸν χρησμόν, καὶ ἡρμόσαντο τὰς Θεσάνδρου τοῦ Κλεωνύμου θυγατέρας, δοκίμου ἀνδρός. Εἰ δὲ οἱ θεοὶ ἴσασι τὸ ἡμερώτατον ζῷον καὶ τὸ ἀγριώτατον, οὐδὲ ἡμῖν ἐκμελὲς τὰς φύσεις αὐτῶν εἰδέναι.

XXXII De serpent bus Indici eorumqu poena, si h minem oc derint.

5 Ἡ Ἰνδῶν γῆ φέρει μὲν πολλὰ καὶ ποικίλα· καὶ τὰ μὲν εὐδαίμονός ἐστι καὶ θαυμαστῆς μαρτύρια φορᾶς, τὰ δὲ οὐκ ἀξιόζηλα αὐτῆς, οὐδὲ οἷα ἐπαινεῖν ἢ ποθεῖν ἄξια. Καὶ ὑπὲρ μὲν τῶν λυσιτελῶν, ἢ ἁβρῶν τε καὶ πολυτελῶν, τὰ μὲν εἶπον, τὰ δὲ εἰρήσεται σὺν τοῖς θεοῖς· τὸ δὲ νῦν ἔχον ὅπως
15 ὠδῖνα ὄφεων ἡ γῆ ἀποδείκνυται, εἰπεῖν ὥρμημαι. Πολλοὺς τίκτει καὶ διαφόρους, καὶ τὸ λειφθὲν τοῖς ἀπείροις ἄπειρον. Οὗτοι οὖν ἄρα οἱ ὄφεις καὶ ἀνθρώπους καὶ τὰ ἄλλα ζῷα ἀδικοῦσι. Τίκτει δὲ ἡ αὐτὴ γῆ καὶ πόας τῶν δηγμάτων ἀμυντηρίους, ἔχουσί τε αὐτῶν τὴν ἐμπειρίαν τε καὶ σοφίαν
20 οἱ ἐπιχώριοι, καὶ ποῖον φάρμακον ὄφεως τίνος ἀντίπαλόν ἐστι κατεγνώκασι· καὶ ἀμύνουσιν ὡς ὅτι τάχιστα ἀλλήλοις, ἐπιτεμέσθαι πειρώμενοι τὴν τοῦ ἰοῦ κατὰ τοῦ σώματος ἐπινομὴν ὀξυτάτην τε οὖσαν καὶ ὠκίστην. Καὶ ταῦτα μὲν αὐτοῖς εἰς ἐπικουρίαν τὴν ἀναγκαίαν καὶ μάλα εὐπόρως ἀνίη-
σιν ἡ χώρα καὶ ἀφθόνως. Ὄφις δὲ ὃς ἂν ἀποκτείνῃ ἄνθρωπον, ὡς Ἰνδοὶ λέγουσιν, καὶ μάρτυρας ἐπάγουσι Λιβύων

8 οἱ δὲ] F. ὡς δὲ.
10 ποίμνης. Gesn.
12 Θερσάνδρου. Sylb. Κλεάνδρου τοῦ Φερωνύμου. Vind. 7.
21 F. ὡς ἐν ἀπείροις.

πολλοὺς καὶ τοὺς περὶ Θήβας οἰκοῦντας Αἰγυπτίων, οὐκέτι καταδῦναι καὶ εἰςερπύσαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἔχει, τῆς γῆς αὐτὸν μὴ δεχομένης, ἀλλ' ἐκβαλλούσης τῶν οἰκείων, ὡς ἂν εἴποις, φυγάδα κόλπων· ἀλήτης δ' ἐντεῦθεν καὶ πλάνης περιέρχεται, καὶ ταλαιπωρεῖται ὑπαίθριος, καὶ διὰ τοῦ θέρους καὶ διὰ τοῦ χειμῶνος, καὶ οὔτε ἔτι σύννομος αὐτῷ πρόςεισιν, οὔτε οἱ ἐξ αὐτοῦ γεννώμενοι γνωρίζουσι πατέρα. Τιμωρία μὲν δὴ καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐπ' ἀνδροφονίᾳ παρὰ τῆς φύσεως τοιάδε ἐδείχθη, προνοίᾳ τοῦ θείου, κατά γε τὴν μνείαν τὴν ἐμήν· εἴρηται δὲ εἰς παίδευσιν τῷ συνιέντι.

XXXIII. De anserum vigilantia.

Φυλάττειν δὲ ἄρα χηνῶν κύνες ἀχρειότεροι, καὶ τοῦτο κατεφώρασαν Ῥωμαῖοι. Ἐπολέμουν γοῦν αὐτοῖς οἱ Κελτοί, καὶ πάνυ καρτερῶς, καὶ ὠσάμενοί γε αὐτοὺς ἐν αὐτῇ τῇ πόλει ἦσαν, καὶ ᾕρητό γε ὑπ' αὐτῶν ἡ Ῥώμη πλὴν τοῦ λόφου τοῦ Καπετωλίου· ἦν γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἐπιβατὸς ἐκ τοῦ ῥᾴστου. Τὰ μὲν οὖν δοκοῦντα δέξασθαι οἷά τε χωρία τοὺς ἐπιόντας σὺν ἐπιβουλῇ, πέφρακτο μέν τοι ταῦτα. Ἦν δὲ ὁ χρόνος, καθ' ὃν Μάρκος Μάλλιος ὑπατεύων τὸν λόφον τὸν προειρημένον ἐγχειρισθέντα οἱ διεφύλαττεν. Οὗτός τοι καὶ τὸν υἱὸν ἀριστεύσαντα μὲν ἀνέδησε στεφάνῳ, ὅτι δὲ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ μετῆλθε τάξεως, ἀπέκτεινεν. Ἐπεὶ δὲ οἱ Κελτοὶ πανταχόθεν ἄβατα ἐθεώρουν εἶναί σφισι, τῆς νυκτὸς τὸ ἀόρατον ἔκριναν ἐλλοχήσαντες εἶτα ἐπιθέσθαι καθεύδουσι βαθύτατα· ἔσεσθαι δὲ ἐπιβατὰ ἑαυτοῖς ἤλπισαν, κατά γε τὸ ἀφύλακτον καὶ ἔνθα ἠρεμία ἦν, τῶν Ῥωμαίων πεπιστευκότων μὴ ἂν ἐντεῦθεν ἐπιθήσεσθαι τοὺς Γαλάτας. Καὶ μέντοι καὶ ἐκ τούτων ἀκλεέστατα ἐλήφθη ἂν καὶ αὐτὸς καὶ ἡ ἄκρα τοῦ Διός, εἰ μὴ χῆνες παρόντες ἔτυχον· οἱ μὲν γὰρ κύνες πρὸς τὴν ῥιφθεῖσαν τροφὴν κατεσιώπησαν, ἴδιον δὲ ἄρα χηνῶν πρὸς τὰ ῥιπτούμενα εἰς ἐδωδήν σφισι βοᾶν καὶ μὴ ἀτρεμεῖν· οὐκοῦν ἀνέστησάν τε τὸν Μάλλιον ἀνακλάγξαντες, καὶ τὴν περικειμένην φυλακήν. Ταῦτά τοι τίνουσι δίκας οἱ κύνες παρὰ Ῥωμαίοις καὶ νῦν ἀνὰ πᾶν ἔτος, προδο-

σίας ἀρχαίας μνήμῃ, τιμᾶται δὲ χὴν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις, καὶ ἐν φορείῳ πρόεισιν εὖ μάλα πομπικῶς.

XXXIV. Varia de diversorum animalium usu apud diversos populos.

Καὶ ταῦτα μὲν ὑπὲρ ζῴων εἰπεῖν οὐκ ἔστιν ἄπο μούσης. Σκύθαι ξύλων ἀπορίᾳ ἅτινα ἂν καταθύσωσι τοῖς αὐτῶν ὀστέοις ἕψουσι. Φρύγες δὲ ἐὰν παρ' αὐτοῖς τις ἀροτῆρα ἀποκτείνῃ βοῦν, ἡ ζημία θάνατος αὐτῷ. Σαγαραῖοι δὲ τῇ Ἀθηνᾷ καμήλων ἀγῶνα ὅσα ἔτη σὺν αἰδοῖ τῇ τῆς θεοῦ ἐπιτελοῦσι, γίνονται δὲ ἄρα παρ' αὐτοῖς αὗται δρομικώταταί τε ἅμα καὶ ὤκισται. Σαρακόροι δὲ οὔτε ἀχθοφόρους οὔτε ἐλοῦντας ἔχουσι τοὺς ὄνους, ἀλλὰ πολεμιστάς, καὶ ἐπ' αὐτῶν γε τοὺς ἐνοπλίους κινδύνους ὑπομένουσιν, ὥςπερ οὖν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῶν ἵππων. Ὅςτις δὲ ἄρα παρ' αὐτοῖς ὀγκωδέστερος ὄνων εἶναι δοκεῖ, τοῦτον τῷ Ἄρει προςάγουσιν ἱερόν. Λέγει δὲ Κλέαρχος, ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου, μόνους Πελοποννησίων Ἀργείους ὄφιν μὴ ἀποκτείνειν· ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις, ἃς καλοῦσιν Ἀρνηΐδας οἱ αὐτοί, ἐὰν κύων ἐς τὴν ἀγορὰν παραβάλῃ, ἀναιροῦσιν αὐτόν. Ἐν Θετταλίᾳ δὲ ὁ μέλλων γαμεῖν, θύων τὰ γαμοδαίσια ἵππον εἰςάγει πολεμιστὴν τὸν χαλινὸν περικείμενον, καὶ τὴν ἐνόπλιον σκευήν, καὶ ἐκείνην πᾶσαν· εἶτα ὅταν ἀπὸ τῆς ἱερουργίας γένηται καὶ σπείσῃ, τῇ νύμφῃ τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ ῥυτῆρος ἀγαγὼν παραδίδωσι. Τί δὲ νοεῖ τοῦτο Θετταλοὶ λεγέτωσαν. Τενέδιοι δὲ τῷ πάλαι * ἂν ἀρίστην Διονύσῳ ἔτρεφον κύουσαν βοῦν, τεκοῦσαν δὲ ἄρα αὐτὴν οἷα δήπου λεχὼ θεραπεύουσι· τὸ δὲ ἀρτιγενὲς βρέφος καταθύουσιν, ὑποδήσαντες κοθόρνους· ὅ γε μὴν πατάξας αὐτὸ τῷ πελέκει λίθοις βάλλεται τῇ ὁσίᾳ, καὶ ἔςτε ἐπὶ τὴν θάλατταν φεύγει. Ἐρετριεῖς δὲ τῇ * ἐνμυρίνθῳ Ἀρτέμιδι κολοβὰ θύουσιν.

XXXV. De canibus Xanthippi.

Πέπυσμαι δὲ πρὸς τοῖς ἤδη μοι προειρημένοις κύνας γενέσθαι φιλοδεσπότους Ξανθίππου τοῦ Ἀρίφρου. Μετοικιζομένων γὰρ τῶν Ἀθηναίων ἐς τὰς ναῦς, ἡνίκα τοῦ χρόνου ὁ Πέρσης τὸν μέγαν πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξῆψε, καὶ ἐλε-

27 ἐν Ἀμαρύνθῳ. Gron. 30 Ἀρίφρονος. Schn.

γον οἱ χρησμοὶ λῷον εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν μὲν πατρίδα ἀπολιπεῖν, ἐπιβῆναι δὲ τῶν τριηρῶν, οὐδὲ οἱ κύνες τοῦ προειρημένου ἀπελείφθησαν, ἀλλὰ συμμετῴκισαν τῷ Ξανθίππῳ καὶ διανηξάμενοι ἐς τὴν Σαλαμῖνα ἀπέβησαν. Λέγετον δὲ ἄρα ταῦτα Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος.

XXXVI. De aqua Crathidis, et de bobus Euboeae.

Τὸ ὕδωρ ὁ Κρᾶθις λευκῆς χρόας ποιητικὸν πεπίστευται ποταμὸς ὤν. Τὰ γοῦν πρόβατα πιόντα αὐτοῦ, καὶ οἱ βόες καὶ πᾶσα ἡ τετράπους ἀγέλη, καθά φησι Θεόφραστος, λευκὰ ἐκ μελάνων ἐγίνετο ἢ πυῤῥῶν. Καὶ ἐν Εὐβοίᾳ δὲ οἱ βόες λευκοὶ τίκτονται σχεδὸν πάντες, ἔνθεν καὶ ἀργιβόειον ἐκάλουν οἱ ποιηταὶ τὴν Εὔβοιαν.

XXXVII. De gallo et graculo pueros amantibus.

Οἰνοχόου βασιλικοῦ, καὶ ἦν ὁ βασιλεὺς Νικομήδης ὁ Βιθυνῶν, ἀλεκτρυὼν ἠράσθη, Κένταυρος ὄνομα· καὶ λέγει Φίλων τοῦτο. Ἠράσθη δὲ ἄρα καὶ κολοιὸς ὡραίου παιδός· καὶ μελίττας δέ τινας ἐρωτικὰς εἶναι πέπυσμαι, εἰ καὶ αἱ πλείους σωφρονοῦσιν.

XXXVIII. De sue Clazomenio alato.

Τὴν σφίγγα ὑπόπτερον γράφουσί τε καὶ πλάττουσι πάντες ὅσον περὶ χειρουργίαν σπουδαῖον καὶ πεπονημένον. Ἀκούω δὲ ἐν Κλαζομεναῖς σῦν γενέσθαι πτηνόν, ὅπερ οὖν ἐλυμαίνετο τὴν χώραν τοῖς Κλαζομενίοις· καὶ λέγει τοῦτο Ἀρτέμων ἐν τοῖς Ὥροις τοῖς Κλαζομενίων, ἔνθεν τοι καὶ χῶρος ἐκεῖ κέκληται, ὑὸς πτερωτῆς ὀνομαζόμενός τε καὶ ᾀδόμενος. Τοῦτο δὲ εἴ τῳ δοκεῖ μῦθος εἶναι, δοκείτω, ἐμὲ δ' οὖν περὶ ζῴου λεχθὲν καὶ μὴ λαθὸν οὐκ ἐλύπησεν εἰρημένον.

XXXIX. De Ophiogenum origine.

Ἀλίᾳ τῇ Συβάρεως περιϊούσης εἰς ἄλσος Ἀρτέμιδος, ἦν δὲ ἐν Φρυγίᾳ τὸ ἄλσος, δράκων ἐπεφάνη θεῖος, μέγιστος τὴν ὄψιν, καὶ ὡμίλησεν αὐτῇ· καὶ ἐντεῦθεν οἱ καλούμενοι Ὀφιογενεῖς τῆς σπορᾶς τῆς πρώτης ὑπῆρξαν.

XL. De honore animalibus quibusdam habito.

Τιμῶσι δὲ ἄρα Δελφοὶ μὲν λύκον, Σάμιοι δὲ πρόβατον, Ἀμπρακιῶταί γε μὴν τὸ ζῷον τὴν λέαιναν· τὰ δὲ αἴτια τῆς

3 συμμετῳκίσαντο. Valck. 25 παριούσῃ. Gesn. τοῦ Παρίου παριούσῃ. Corai. Fort. Παρίου ἰούσῃ.

ἑκάστου τιμῆς εἰπεῖν οὐκ ἔστιν ἔξω τῆςδε τῆς σπουδῆς. Δελφοῖς μὲν χρυσίον ἱερὸν σεσυλημένον καὶ ἐν τῷ Παρνασσῷ κατορωρυγμένον ἀνίχνευσεν ὁ λύκος· Σαμίοις δὲ καὶ αὐτοῖς τοιοῦτο χρυσίον κλαπὲν πρόβατον ἀνεῦρε, καὶ ἐντεῦθεν Μανδράβουλος ὁ Σάμιος τῇ Ἥρᾳ πρόβατον ἀνάθημα ἀνῆψεν· καὶ τὸ μὲν Πολέμων λέγει τὸ πρότερον, τὸ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ δεύτερον. Ἀμπρακιῶται δέ, ἐπεὶ τὸν τύραννον αὐτῶν Φαῦλον διεσπάσατο λέαινα, τιμῶσι τὸ ζῷον αἴτιον αὐτοῖς ἐλευθερίας γεγενημένον. Μιλτιάδης δὲ τὰς ἵππους τὰς τρὶς Ὀλύμπια ἀνελομένας ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῷ. Καὶ Εὐαγόρας δὲ ὁ Λάκων καὶ ἐκεῖνος Ὀλυμπιονίκας ἵππους ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς.

XLI. De Gange fluvio, deque in eo testudinibus et crocodilis.

Ὁ Γάγγης ὁ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ῥέων, ὑπαρχόμενος μὲν ἐκ τῶν πηγῶν βαθύς ἐστιν εἰς ὀργυιὰς εἴκοσι, πλατὺς δὲ εἰς ὀγδοήκοντα σταδίους· ἔτι γὰρ αὐθιγενεῖ τῷ ὕδατι πρόεισι, καὶ ἀμιγεῖ πρὸς ἕτερον· προϊὼν δέ, τῶν ἄλλων εἰς αὐτὸν ἐμπιπτόντων καὶ ἀνακοινουμένων οἱ τὸ ὕδωρ, εἰς βάθος μὲν ἥκει καὶ ἑξήκοντα ὀργυιῶν, πλατύνεται δὲ καὶ ὑπερεκχεῖται εἰς σταδίους τετρακοσίους. Καὶ ἔχει νήσους Λέσβου τε καὶ Κύρνου μείζονας, καὶ τρέφει κήτη, καὶ ἐκ τῆς τούτων πιμελῆς ἄλειφα ἐργάζονται. Εἰσὶ δὲ ἐν αὐτῷ καὶ χελῶναι, καὶ αὐταῖς τὸ χελώνειον πιθάκνης καὶ εἴκοσιν ἀμφορέας δεχομένης οὐ μεῖόν ἐστιν. Κροκοδείλων δὲ παιδεύει διπλᾶ γένη· καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἥκιστα βλάπτει, τὰ δὲ παμβορώτατα σαρκῶν ἐσθίει καὶ ἀφειδέστατα· καὶ ἔχουσιν ἐπ' 25 ἄκρου τοῦ ῥύγχους ἐξοχήν, ὡς κέρας. Τούτοις [τοι] καὶ πρὸς τὰς τῶν κακούργων τιμωρίας ὑπηρέταις χρῶνται· τοὺς γὰρ ἐπὶ τοῖς μεγίστοις τῶν ἀδικημάτων ἑαλωκότας ῥίπτουσιν αὐτοῖς, καὶ δημίου δέονται ἥκιστα.

XLII. De escis nonnullis ad pisces capiendos adhibitis.

Δέλεαρ καθιᾶσιν οἱ σοφοὶ τὰ θαλάττια τοῖς μὲν σκά30 ροις, ὡς Λεωνίδης φησί, κορίαννα καὶ κάρτα, καὶ ἔστιν εὔθηρα ταῦτα καὶ ἑλεῖν ῥᾷστα· προςνεῖ γὰρ αὐτοῖς ὁ σκάρος γοητευόμενος, ὥςπερ ἡδύσμασι. Φύλλα δὲ τευτλίων αἱρεῖ

τὰς τρίγλας· χαίρει γὰρ τῷδε τῷ λαχάνῳ τὸ ζῷον, καὶ δι' αὐτοῦ ἁλίσκεταί τε καὶ δουλοῦται ἕκαστα.

XLIII. De diversis piscandi rationibus.

Ἐνύδρου δὲ θήρας διαφοραὶ τέσσαρες, φασί· δικτυεία, κόντωσις, καὶ κυρτεία, καὶ ἀγκιστρεία προσέτι. Καὶ ἡ μὲν δικτυεία πλουτοφόρος, καὶ ἔοικεν ἁλισκομένῳ στρατοπέδῳ καὶ αἱρουμένοις αἰχμαλώτοις τισί. Καὶ δεῖται χορηγίας ποικίλης· οἷον σπάρτου καὶ λίνου λευκοῦ, καὶ μέλανος ἢ ἄλλου, καὶ κυπείρου καὶ φελλῶν, μολίβου τε καὶ πίτυος, καὶ ἱμάντων καὶ ῥοῦ καὶ λίθου καὶ βύβλου καὶ κεράτων καὶ νεὼς ἐξήρους, ἄξονός τε καὶ σκυταλίδων, καὶ κοττάνης καὶ τυμπάνου καὶ σιδήρου καὶ ξύλων καὶ πίττης· ἐμπίπτει δὲ γένη τε ἰχθύων διάφορα, καὶ ἀγέλαι ποικίλαι τε καὶ πολλαί. Ἡ δὲ διακόντωσίς ἐστι μὲν τῶν ἄλλων ἀνδρειοτάτη, καὶ δεῖται θηρατοῦ ῥωμαλεωτάτου. Παρεῖναι δὲ χρὴ κάμακα ὀρθήν, ἔλαιον καὶ σχοινία σπάρτινα, πυρία τε πεύκης τῆς λιπαρωτάτης, νεὼς μικρᾶς, ἐρετῶν συντόνων καὶ βραχίονας ἀγαθῶν. Ἡ δὲ κυρτεία δολερωτάτη θήρα καὶ ἐπιβουλοτάτη δεινῶς ἐστι, καὶ ἐλευθέροις πρέπει, δοκεῖν, ἥκιστα. Δεῖται δὲ ὁλοσχοίνων τε βρόχων καὶ λύγου καὶ χερμάδος καὶ εὐναίων καὶ λίθου καὶ φύκους θαλασσίου, σχοίνων τε καὶ κυπαρίττου κόμης, καὶ φελλῶν καὶ ξύλων καὶ δελέατος καὶ νεὼς μικρᾶς. Ἡ δὲ ἀγκιστρεία σοφώτατόν ἐστι καὶ τοῖς ἐλευθέροις πρεπωδέστατον. Δεῖται γὰρ ἱππείων τριχῶν, τὰς χρόας καὶ λευκὰς καὶ μελαίνας καὶ πυῤῥὰς καὶ μεσαιπολίους· τῶν δὲ βαπτομένων ἐγκρίνουσι τὰς λευκὰς καὶ τὰς ἁλιπορφύρους· αἱ γὰρ ἄλλαι πᾶσαι πονηραί, φασίν· χρῶνται δὲ καὶ τῶν ἀγρίων συῶν ταῖς θριξὶ ταῖς ὀρθαῖς, καὶ τερίνθῳ δέ, καὶ χαλκῷ πλείστῳ καὶ μολίβῳ καὶ σπαρτίναις καὶ πτεροῖς, μάλιστα μὲν λευκοῖς ἢ μέλασι καὶ ποικίλοις. Χρῶνταί γε μὴν οἱ ἁλιεῖς καὶ φοινικοῖς ἐρίοις καὶ ἁλουργέσι, καὶ φελλοῖς καὶ ξύλοις· καὶ σιδήρου καὶ ἄλλων δέονται,

2 ῥᾷστα. Gesn.
13 F. ἡ δὲ δὴ κόντωσις.
16 Ante νεὼς μικρᾶς addit δὲ δεῖ Gesn. δεῖται δὲ Schn.
19 F. καὶ βρόχων.
28 μηρίνθῳ. Gesn. τερμίνθῳ. Schn.

ἐν δὲ τοῖς καὶ καλάμων εὐφυῶν καὶ βρόχων, καὶ ὁλοσχοίνων βεβρεγμένων, καὶ νάρθηκος ἐξεσμένου, καὶ ῥάβδου κρανείας, καὶ χιμαίρας κεράτων καὶ δέρματος. Ἄλλος δὲ ἄλλῳ τούτων ἰχθὺς αἱρεῖται, καὶ τάς γε θήρας ἤδη εἶπον αὐτῶν.

XLIV. *De elephantis Indicis equisque Libycis cantu et musica delinitis.*

Λέγω δὲ ἄρα τώδε Ἰνδὸς καὶ Λίβυς τὸ γένος διαφόρω· ἐρεῖ δὲ ὁ μὲν Ἰνδὸς τὰ ἐπιχώρια, ὁ δὲ Λίβυς ὅσα οἶδε καὶ ἐκεῖνος· ἃ δ' οὖν ᾄδετον ἄμφω τὼ λόγω ἐστὶν ἐκεῖνα. Ἐν Ἰνδοῖς ἂν ἁλῷ τέλειος ἐλέφας, ἡμερωθῆναι χαλεπός ἐστι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ποθῶν φονᾷ· ἐὰν δὲ αὐτὸν καὶ δεσμοῖς διαθλάβῃς, ἔτι καὶ μᾶλλον ἐς τὸν θυμὸν ἐξάπτεται, καὶ δεσπότην οὐχ' ὑπομένει. Ἀλλ' οἱ Ἰνδοὶ καὶ ταῖς τροφαῖς κολακεύουσιν αὐτόν, καὶ ποικίλοις καὶ ἐφολκοῖς δελέασι πραΰνειν πειρῶνται, παρατιθέντες, ὡς πληροῦν τὴν γαστέρα καὶ θέλγειν τὸν θυμόν· ὁ δὲ ἄχθεται αὐτοῖς, καὶ ὑπερορᾷ. Τί οὖν ἐκεῖνοι κατασοφίζονται καὶ δρῶσι; Μοῦσαν αὐτοῖς προςάγουσιν ἐπιχώριον, καὶ κατᾴδουσιν αὐτοὺς ὀργάνῳ τινὶ καὶ τούτῳ συνήθει· καλεῖται δὲ σκινδαψὸς τὸ ὄργανον· ὁ δὲ ὑπέχει τὰ ὦτα καὶ θέλγεται, καὶ ἡ μὲν ὀργὴ πραΰνεται, ὁ δὲ θυμὸς ὑποστέλλεταί τε καὶ θόρνυται, κατὰ μικρὰ δὲ καὶ ἐς τὴν τροφὴν ὁρᾷ· εἶτα ἀφεῖται μὲν τῶν δεσμῶν, μένει δὲ τῇ μούσῃ δεδεμένος, καὶ δειπνεῖ προθύμως ἁβρὸς δαιτυμὼν καταδεδεμένος· πόθῳ γὰρ τοῦ μέλους οὐκ ἂν ἔτι ἀποσταίη. Λιβύων δὲ ἵπποι — δεῖ γὰρ ἀκοῦσαι καὶ τὸν λόγον τὸν ἕτερον — ἐς τοσοῦτον αὐτὰς αἱρεῖ ἡ αὔλησις, πραΰνονταί τε καὶ ἡμεροῦνται, καὶ ὑπολήγουσι μὲν τοῦ ὑβρίζειν τε καὶ σκιρτᾶν· ἕπονται δὲ τῷ νομεῖ, ὅπῃ ἂν αὐτὰς τὸ μέλος ἐπάγῃ· ἐπιστάντος δέ, καὶ ἐκεῖναι ἐφίστανται· ἐὰν δὲ παρατείνῃ τὸ αὔλημα, λείβεται δάκρυα ὑφ' ἡδονῆς αὐταῖς. Οἱ μὲν οὖν βουκόλοι τῶν ἵππων ῥοδοδάφνης κλάδους κοιλάναντες, καὶ αὐλὸν ἐργασάμενοι, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπνέοντες, εἶτα οὕτω προειρημένων καταυλοῦσιν. Λέγει δὲ Εὐριπίδης καὶ

19 στόρνυται. Gesn. 22 F. καταδόμενος. s. καταυλούμενος. 27 F. δ' ἐπανατείνῃ. 31 F. εἶτα τῶν πρ.

ποιμνίτας τινὰς ὑμεναίους· ἔστι δὲ ἄρα τοῦτο αὔλημα, ὅπερ οὖν τὰς μὲν ἵππους τὰς θηλείας εἰς ἔρωτα ἐμβάλλει καὶ οἶστρον ἀφροδίσιον, τοὺς δὲ ἄῤῥενας μίγνυσθαι αὐταῖς ἐκμαίνει. Τελοῦνται μὲν ἱππικοὶ γάμοι τὸν τρόπον τοῦτον, καὶ ἔοικεν ὑμέναιον ᾄδειν τὸ αὔλημα.

XLV. Delphinorum musicae amor hymno Arionis celebratus.

Τὸ τῶν δελφίνων φῦλον ὡς εἰσι φιλῳδοί τε καὶ φίλαυλοι, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς καὶ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, ἔκ τε τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἐπὶ Ταινάρῳ, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντος ἐπιγράμματος· ἔστι δὲ τὸ ἐπίγραμμα·

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα, Κύκλονος υἱόν,
Ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

Ὕμνον δὲ χαριστήριον τῷ Ποσειδῶνι, καὶ μάρτυρα τῆς τῶν δελφίνων φιλομουσίας, οἱονεὶ καὶ τούτοις ζωάγρια ἐκτίνων ὁ Ἀρίων ἔγραψε· καὶ ἔστιν ὁ ὕμνος οὗτος·

Ὕψιστε θεῶν πόντιε,
Χρυσοτρίαινε Πόσειδον,
Γαιήοχε, κυμονάρχα.
Βράγχιοι περὶ δὲ σὲ πλωτοὶ θῆρες
Χορεύουσιν ἐν κύκλῳ,
Κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν,
Ἐλαφρὰ ἀναπαλλόμενοι·
Σιμοί, φριξαύχενες,
Ὠκυδρόμοι σκύλακες,
Φιλόμουσοι δελφῖνες,
Ἔναλα θρέμματα κουρᾶν
Νηρηΐδων θεᾶν,
Ἃς ἐγείνατο Ἀμφιτρίτα.
Οἵ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ
Ταιναρίαν ἀκτὰν ἐπορεύσατε
Πλαζόμενον Σικελῷ ἐνὶ πόντῳ,
Κυρτοῖσι νώτοις χορεύοντες,
Ἄλοκα Νηρείας πλακὸς
Τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον·
Φῶτες δόλιοί με ἀπὸ ἁλιπλόου
Γλαφυρᾶς νεὼς εἰς οἶδμα
Ἁλιπόρφυρον λίμνας ῥίψαν.

16 χρυσοτρίαινα. Herm.
31 ὀχέοντες. Brunck.
34 μ' ἀφ' ἀλ. Br.
36 ἁλιπορφύρου. Br.

Ἴδιον μὲν δήπου δελφίνων πρὸς τοῖς ἄνω λεχθεῖσι καὶ τὸ φιλόμουσον.

XLVI. De musica feris capiendis adhibita.

Λόγος που διαῤῥεῖ Τυῤῥηνὸς ὁ λέγων, τοὺς ὗς τοὺς ἀγρίους καὶ τὰς παρ' αὐτοῖς ἐλάφους καὶ ὑπὸ δικτύων μὲν καὶ κυνῶν ἁλίσκεσθαι, ᾗπερ οὖν θήρας νόμος, συναγωνιζομένης δὲ αὐτοῖς τῆς μουσικῆς καὶ μᾶλλον· πῶς δέ, ἤδη λέγω. Τὰ μὲν δίκτυα περιβάλλουσι, καὶ τὰ λοιπὰ θήρατρα, ὅσα ἐλλοχᾷ τὰ ζῷα· ἕστηκε δὲ ἀνὴρ αὐλῶν τεχνίτης, καὶ ὡς ὅτι μάλιστα πειρᾶται τοῦ μέλους ὑποχαλᾶν, καὶ ὅ τι ποτέ ἐστι τῆς μούσης σύντονον ἐᾷ, πᾶν δὲ ὅ τι γλύκιστον αὐλῳδίας τοῦτο ᾄδει· ἡσυχίᾳ τε καὶ ἠρεμίᾳ ῥᾳδίως διαπορθμεύει καὶ εἰς τὰς ἄκρας, καὶ εἰς τοὺς αὐλῶνας, καὶ εἰς τὰ δάση, καὶ εἰς ἁπάσας συνελόντι εἰπεῖν τὰς τῶν θηρίων κοίτας καὶ εὐνὰς τὸ μέλος εἰςρεῖ. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα, παριόντος εἰς τὰ ὦτα αὐτοῖς τοῦ ἤχου, ἐκπέπληγεν, καὶ διὰ τὸ ἄηθες καί που καὶ δείματος ὑποπίμπλαται· εἶτα ἀκρατῶς καὶ ἀμάχως αὐτὰ ἡδονὴ τῆς μούσης περιλαμβάνει, καὶ κηλούμενα λήθην ἔχει καὶ ἐγγόνων καὶ οἰκιῶν καὶ χώρων· καί τοι φιλεῖ τὰ θηρία μὴ ἀπὸ τῶν συντρόφων χωρίων πλανᾶσθαι. Τὰ δ' οὖν Τυῤῥηνὰ κατ' ὀλίγον ὥςπερ ὑπό τινος ἴϋγγος ἀναπειθούσης ἕλκονται, καὶ καταγοητεύοντος τοῦ μέλους ἀφικνεῖται, καὶ ἐμπίπτει ταῖς πάγαις τῇ μούσῃ κεχειρωμένα.

XLVII. De anthiis piscibus eorumque captura.

Ἀνθίαι δὲ βαλλόμενοι ὅταν ἁλῶσιν οἴκτιστόν εἰσι θεαμάτων, καὶ ἀποθνήσκοντες ἑαυτοὺς ἐοίκασι θρηνεῖν, καὶ τρόπον τινὰ ἱκετεύειν, ὥςπερ οὖν ἄνθρωποι λῃσταῖς ἐντυχόντες ἀνοικτίστοις τε καὶ φονικωτάτοις. Οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἀποδιδράσκειν πειρώμενοι εἶτα τοῖς δικτύοις ἐμπλάσσονται, ὑπεράλλεσθαι δὲ αὐτοὺς πειρωμένους τῶν λόχων εἶτα μέντοι καταλαμβάνει αἰχμή· οἱ δὲ ἀποδιδράσκοντες τόνδε τὸν θάνατον ἐς τὴν τέως πολεμίαν ἰχθύσι γῆν ἐξεπήδησαν, τὸ τέλος τοῦ βίου τὸ χωρὶς τοῦ ξίφους προῃρημένοι καὶ μάλα ἀσμένως.

11 ἡσυχία et ἠρεμία. Schn. 28 ἐμπαλάσσονται. Schn.
21 F. ἕλκοντος καὶ κ.

LIBER DECIMUS TERTIUS.

I. *Historia de aquila, quae Midae regnum portendit; alia de lupo Gelonem servante.*

Ἀετὸν ἀκούω Γορδίῳ τὴν τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Μίδου βασιλείαν ὑποσημῆναι, ἡνίκα ἀροῦντι τῷ Γορδίῳ ἐπιπτὰς, ἐς μέντοι κατὰ τοῦ ζυγοῦ καθίσας συνδιημέρευσεν, οὐδὲ προαπέστη, πρὶν ἢ γενομένης ἑσπέρας καὶ ἐκεῖνος κατέλυσε τὴν ἄροσιν, ἐπιστάντος τοῦ βουλυτοῦ. Γέλωνος δὲ τοῦ Συρακουσίου παιδὸς ὄντος, λύκος μέγιστος εἰςπηδήσας εἰς τὸ διδασκαλεῖον ἐξήρπασε τῶν χειρῶν τοῖς ὀδοῦσι τὴν δέλτον, καὶ ὁ Γέλων ἐξαναστὰς τοῦ θάκου ἐδίωκεν αὐτὸν, τὸ μὲν θηρίον μὴ καταπτήξας, περιεχόμενος δὲ τῆς δέλτου ἰσχυρῶς. Ἐπεὶ δὲ ἔξω τοῦ διδασκαλείου ἐγένετο, τὸ μὲν κατηνέχθη καὶ τοὺς παῖδας αὐτῷ διδασκάλῳ κατέλαβεν, θείᾳ δὲ προμηθείᾳ ὁ Γέλων περιῄει μόνος· καὶ τό γε παράδοξον, οὐκ ἀπέκτεινεν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἔσωσε λύκος, οὐκ ἀτιμασάντων τῶν θεῶν [ὅσον] οὐδὲ διὰ τῶν ἀλόγων τῷ μὲν τὴν βασιλείαν προδηλῶσαι, τὸν δὲ τοῦ μέλλοντος κινδύνου σῶσαι. Ἴδιον δὲ τῶν ζῴων καὶ τὸ θεοφιλές.

II. *De piscatione sargorum.*

Οἱ Κᾶρες αἱροῦσι τοὺς σαργοὺς τὸν τρόπον τοῦτον. Νότου καταπνέοντος ἡσυχῆ καὶ προςβάλλοντος αὔρας μαλακωτέρας, καὶ τοῦ κύματος στορεσθέντος καὶ πρᾴως ταῖς ψάμμοις ἐπηχοῦντος, τηνικαῦτα ὁ θηρατὴς καλάμου μὲν οὐ δεῖται οὐδὲν, λαβὼν δὲ ἀρκεύθου ῥάβδον πάνυ σφόδρα ἐῤῥωμένης, ἐπ' ἄκρας αὐτῆς ἐξάπτει σειρὰν, καὶ περὶ τῷ ἀγκίστρῳ κυκλόστομον ὄντα ἡμιτάριχον, καὶ καθίησιν εἰς τὴν θάλατταν· καὶ κάθηται μὲν ἐπὶ τῇ πρύμνῃ τῆς πορθμίδος καὶ τὸν δόλον ὑποκινεῖ, ὑπηρετεῖ δέ οἱ καὶ παῖς ἡσυχῇ

12 F. περιῄει εἰς μόνος. 23 λυκόστομον. Gesn.

προμαθὼν τῆς ἐλάσεως τὸ σχολαῖον ἐπιτηδές, καὶ ὡς ἐπὶ τὴν γῆν προάγει τὸ σκάφος. Πολλοὶ δὲ οἱ σαργοὶ παρασκιρτῶσιν ἐκ τῶν συντρόφων φωλεῶν ἀναθορόντες, ἀθροίζονται δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον· ἄγει γὰρ αὐτοὺς οἱονεὶ ἴϋγγι ὁ πάλαι τεθνηκὼς μέν, εἰς τὸ ἑλεῖν δὲ διασπασθεὶς ἰχθύς· εἶτα πλησίον τῆς γῆς γενόμενοι ῥᾳδίως ἁλίσκονται, τῇ λιχνείᾳ τῆς γαστρὸς δεδεμένοι.

III. De variis piscium sedibus, deque plantis marinis.

Διατριβαὶ δὲ ἰχθύων πολλαί, καὶ γίνονται οἱ μὲν ἐν ταῖς πέτραις, οἱ δὲ ἐν ταῖς ψάμμοις, ἄλλοι δὲ ἐν ταῖς πόαις. Καὶ γάρ τοι καὶ πόαι θαλάττιαί εἰσι, καὶ αἱ μὲν αὐτῶν καλοῦνται βρύα, αἱ δὲ ἄμπελοι, καὶ σταφυλαί τινες, καὶ φυκία ἄλλα· ἦν δὲ ἄρα θαλαττίου πόας καὶ κράμβη ὄνομα, καὶ μνία καλεῖταί τινα ἐν αὐταῖς καὶ τρίχες. Τροφὴ δὲ ἄρα τούτων ἄλλῳ ἄλλο ἦν, καὶ οὐκ ἂν πάσαιτο ἑτέρας ὁ εἰθισμένος τῇ συντρόφῳ καὶ ὁμοεθνεῖ, ὡς ἂν εἴποι τις.

IV. De callionymo pisce.

Ἀκούσαις δ' ἂν ἁλιέων καὶ ἰχθύων τινὰ καλλιώνυμον οὕτω λεγόντων· καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀριστοτέλης λέγει, ὅτι ἄρα ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθημένην ἔχει χολὴν πολλήν, αὐτῷ δὲ τὸ ἧπαρ κατὰ τὴν λαιὰν φορεῖται πλευράν. Καὶ μαρτυρεῖ τούτοις καὶ ὁ Μένανδρος, ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ, οἶμαι, λέγων·

> Τίθημ' ἔχειν χολήν σε καλλιωνύμου
> Πλείω.

Καὶ Ἀνάξιππος ἐν Ἐπιδικαζομένῳ·

> Ἐάν με κινῇς, καὶ ποιήσῃς τὴν χολὴν
> Ἅπασαν ὥσπερ καλλιωνύμου ζέσαι,
> Ὄψει διαφέροντ' οὐδὲ ἓν ξιφίου κυνός.

Εἰσὶ μὲν οὖν οἵ καί φασιν αὐτὸν ἐδώδιμον, οἱ δὲ πλείους ἀντιλέγουσιν αὐτοῖς. Οὐ ῥᾳδίως δὲ αὐτοῦ μνημονεύουσιν ἐν ταῖς ὑπὲρ τῶν ἰχθύων πανθοινίαις, ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι, ποιητῶν θεμένων σπουδὴν εἰς μνήμην ἔνθεσμον· Ἐπίχαρμος

14 ἄλλῳ ἄλλη. Gron.
18 καθειμένην M. m. b.
23 πλέω. b.
31 εὔθεσμον. m. Vindob. Totus locus obscurus et corruptus.

μὲν ἐν Ἥβας Γάμῳ, καὶ Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ, καὶ τρίτη Μούσαις· Μνησίμαχος δὲ ἐν τῷ Ἰσθμιονίκῃ.

V. De rana marina.

Βάτραχος δὲ θαλάττιος, τίκτει κατὰ τοὺς ὄρνιθας ᾠὰ καὶ οὗτος· οὐ ζῳογονεῖ γὰρ ἐν αὐτῷ· κεφαλὴν γὰρ ἔχει καὶ τὰ ἀρτιγενῆ μεγάλην τε ἅμα καὶ τραχεῖαν· καὶ διὰ ταῦτα ὑποδέξασθαι τὰ βρέφη δείσαντα ἥκιστός ἐστιν· ἕλκουσι γὰρ αὐτόν, καὶ κακῶς, εἰςπίπτοντα τὴν αὖθις· ἀλλὰ καὶ τικτόμενα ἂν καὶ ἐξιόντα εἰργάζετο παραπλήσια. Οὔτε οὖν ὠδῖνες εἰς ζῴων γένεσίν εἰσιν, οὔτε μὴν χρησφύγετα τοῖς ἐγγόνοις ἀγαθά. Ὠιοῦ δὲ τὴν φύσιν ἢ ἰδιότητα οὐχ ὁμολογεῖ τὰ τῶν βατράχων, τραχὺ δέ ἐστι καὶ ἐκεῖνο, καὶ ἔχει φολίδας, καὶ προςαψαμένῳ φανεῖταί σοι ἀντίτυπον.

VI. De polypo rarae magnitudinis inter vasa salsamentaria capto.

Οἱ πολύποδες καὶ αὐτοὶ χρόνῳ γίνονται μέγιστοι, καὶ εἰς κήτη προχωροῦσι, καὶ ἐναριθμοῦνται ἐν αὐτοῖς καὶ οὗτοι. Ἀκούω γοῦν ἐν Δικαιαρχίᾳ τῇ Ἰταλικῇ πολύπουν ἐς ὄγκον σώματος ὑπερήφανον προελθόντα, τὴν μὲν ἐν τῇ θαλάττῃ τροφὴν καὶ τὰς ἐκεῖθεν νομὰς ἀτιμάσαι, καὶ ὑπερφρονῆσαι αὐτῶν. Προῄει δὲ ἄρα οὗτος καὶ ἐς τὴν γῆν, καὶ ἐληΐζετο καὶ τῶν χερσαίων ἔστιν ἅ· οὐκοῦν καὶ διά τινος ὑπονόμου κρυπτοῦ, ἐκβάλλοντος εἰς τὴν θάλατταν τὰ ἐκ τῆς πόλεως τῆς προειρημένης ῥυπαρά, εἰςνέων, καὶ ἀνιὼν εἰς οἶκόν τινα πάραλον, ἔνθα ἦν ἐμπόρων Ἰβηρικὸς φόρτος καὶ ταρίχη τὰ ἐκεῖθεν ἐν σκεύεσιν ἁδροῖς, εἶτα τὰς πλεκτάνας περιχέων καὶ σφίγγων τὸν κέραμον ἐῤῥήγνυ τὰ ἀγγεῖα καὶ κατεδαίνυτο τὰ ταρίχη. Οἱ δὲ εἰςιόντες ὡς ἑώρων τὰ ὄστρακα, πολὺν δὲ τοῦ φόρτου ἀριθμὸν ἀφανῆ κατελάμβανον, ἐξεπλήττοντο· καὶ τίς ἦν ὁ κεραΐζων αὐτοὺς συμβαλεῖν οὐκ εἶχον, τῶν μὲν θυρῶν ἀνεπιβουλεύτων βλεπομένων, τοῦ δὲ ὀρόφου ὄντος ἀσινοῦς, καὶ τῶν τοίχων μὴ διεσκαμμένων· ἑωρᾶτο δὲ καὶ τῶν ἰχθύων τῶν ταρίχων λείψανα ἀπολειφθέντα ὑπὸ τοῦ ἀκλήτου δαιτυμόνος· ἔκριναν δέ τινα τῶν οἰκείων τὸν μάλιστα εὐτολμότατον ἔνδον ὡπλισμένον καταλιπεῖν ἐλ-

---

2 Μώσαις. T. Hemsterh.

λοχῶντα. Νύκτωρ οὖν ἐπὶ τὴν συνήθη δαῖτα ὁ πολύπους ἀνέρπει, καὶ περιχυθεὶς τοῖς σκεύεσιν, ὥςπερ εἰς πνῖγμα ἀθλητὴς συλλαβὼν τὸν ἀντίπαλον ἐγκρατῶς τε καὶ μάλα εὐλαβῶς, εἶτα συνέτριβε τὸν κέραμον ληστής, ὡς εἰπεῖν, ὁ
5 πολύπους ῥᾷστα. Ἦν δὲ διχόμηνος, καὶ κατελάμπετο ὁ οἶκος, καὶ πάντα ἦν εὐσύνοπτα· ὁ δὲ οὐκ ἐπεχείρει μόνος, δείσας τὸν θῆρα, καὶ γὰρ μόνου μείζων ὁ ἐχθρὸς ἦν, περιηγεῖται δὲ ἕωθεν τοῖς ἐμπόροις τὰ πεπραγμένα· ἀκούοντες δὲ ἠπίστουν. Εἶτα οἱ μὲν τῆς ζημίας τῆς τοσαύτης τὸν κίν-
10 δυνον μνήμῃ ἀνεῤῥίπτουν, καὶ συνειςελθεῖν τῷ ἐχθρῷ συνέσπευδον· οἱ δὲ τῆς καινῆς καὶ ἀπίστου θέας διψῶντες συναπεκλείοντο αὐθαίρετοι σύμμαχοι. Εἶτα ἑσπέρας ὁ φὼρ ἐπιφοιτᾷ, καὶ ὁρμᾷ ἐπὶ τὴν συνήθη τράπεζαν. Ἐνταῦθα οἱ μὲν ἀπέφραττον τὸν ὀχετόν, οἱ δὲ ὡπλίζοντο ἐπὶ τὸν πολέ-
15 μιον, καὶ κοπίσι καὶ ξυροῖς τεθηγμένοις αὐτοῦ διέκοπτον τὰς πλεκτάνας, ὡς δρυὸς κλάδους ἁδροτάτους ἀμπελουργοί τε καὶ δρυοτόμοι· καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ περικόψαντες, καθεῖλον ὀψὲ καὶ μόγις οὐκ ὀλίγα πονήσαντες· καὶ τὸ καινότατον, ἐν τῇ γῇ τὸν ἰχθὺν ἐθηράσαντο ἔμποροι· καὶ τὸ
20 κακοῦργον δὴ τοῦδε τοῦ ζῴου καὶ τὸ δολερὸν ἀναπέφηνεν ἡμῖν ἴδιον ὄν.

VII. *De remediis, quae Indi elephantis aegrotis adhibent.*

Τῶν τεθηραμένων ἐλεφάντων ἰῶνται τὰ τραύματα οἱ Ἰνδοὶ τὸν τρόπον τοῦτον. Καταιονοῦσι μὲν αὐτὰ ὕδατι χλιαρῷ, ὥςπερ οὖν τὸ τοῦ Εὐρυπύλου παρὰ τῷ καλῷ Ὁμήρῳ
25 ὁ Πάτροκλος· εἶτα μέντοι διαχρίουσι τῷ βουτύρῳ αὐτά· ἐὰν δὲ ᾖ βαθέα, τὴν φλεγμονὴν πραΰνουσιν, ὕεια κρέα, θερμὰ μέν, ἔναιμα δὲ ἔτι, προςφέροντες καὶ ἐντιθέντες. Τὰς δὲ ὀφθαλμίας θεραπεύουσιν αὐτῶν, βόειον γάλα ἀλεαίνοντες, εἶτα αὐτοῖς ἐγχέοντες· οἱ δὲ ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρα,
30 καὶ ὠφελούμενοι ἥδονταί τε καὶ αἰσθάνονται, ὥςπερ ἄνθρωποι· καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικλύζουσιν, εἰς ὅσον ἂν ὑποπαύσωνται λημῶντες· μαρτύριον δὲ τοῦ παύσασθαι τὴν ὀφθαλ-

9 μνήμῃ τὸν κίνδυνον. Schn. 10 F. συνελθεῖν.

μίαν τοῦτό ἐστι. Τὰ δὲ νοσήματα ὅσα αὐτοῖς προσπίπτει ἄλλως, ὁ μέλας οἶνός ἐστιν αὐτοῖς ἄκος· εἰ δὲ μὴ γένοιτο ἐξάντης τοῦ κακοῦ τῷ φαρμάκῳ τῷδε, ἄσωστά οἱ ἐστίν.

VIII. *De elephantorum potu florumque colligendorum studio.*

Ἐλέφαντι δὲ ἀγελαίῳ μέν, εἰθισμένῳ γε μήν, ὕδωρ πόμα ἐστί, τῷ δὲ εἰς πόλεμον ἀθλοῦντι οἶνος μέν, οὐ μὴν ὁ τῶν ἀμπέλων· ἐπεὶ τὸν μὲν ἐξ ὀρύζης χειρουργοῦσι, τὸν δὲ ἐκ καλάμου. Προΐασι δὲ καὶ ἄνθη σφίσιν ἀθροίσαντες· εἰσὶ γὰρ ἐρασταὶ εὐωδίας, καὶ ἄγονταί γε ἐπὶ τοὺς λειμῶνας, καὶ ὀσμῇ πωλευθησόμενοι τῇ ἡδίστῃ· καὶ ὁ μὲν ἐκλέγει κρίνας τῇ ὀσφρήσει τὸ ἄνθος, τάλαρον δὲ ἔχων ὁ πωλευτὴς τρυγῶντος καὶ ἐμβάλλοντος ὑπέχει. Εἶτα ὅταν ἐμπλήσῃ τοῦτον, ὥςπερ οὖν ὀπώραν δρεπόμενος, λοῦται, καὶ ἥδεται τῷ λουτρῷ κατὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων ἁβροτέρους. Εἶτα ἐπανελθὼν τὰ ἄνθη ποθεῖ, καὶ βοᾷ βραδύνοντος, καὶ οὐχ αἱρεῖται τροφὴν πρὶν ἢ κομίσει τίς οἱ ὅσα ἐτρύγησεν· εἶτα μέντοι τῇ προβοσκίδι ἀναιρούμενος ἐκ τοῦ ταλάρου τῆς φάτνης καταπάττει τὰ χείλη, ἥδυσμα τοῦτό γε τῇ τροφῇ διὰ τῆς εὐοσμίας ἐπινοῶν, ὡς εἰπεῖν· κατασπείρει δὲ καὶ τοῦ χώρου ἔνθα αὐλίζεται τῶν ἀνθέων πολλά, ἡδυσμένον αἱρεῖσθαι γλιχόμενος ὕπνον. Ἰνδοὶ δὲ ἐλέφαντες ἦσαν ἄρα πηχῶν ἐννέα τὸ ὕψος, πέντε δὲ τὸ εὖρος. Μέγιστοι δὲ ἄρα τῶν ἐκεῖθι ἐλεφάντων οἱ καλούμενοι Πραίσιοι, δεύτεροι δ' ἂν τάττοιντο τῶνδε οἱ Ταξίλαι.

IX. *De equorum Indicorum gubernatione et de elephantis bellatoribus.*

Ἵππον δὲ ἄρα Ἰνδὸν κατασχεῖν καὶ ἀνακροῦσαι προπηδῶντα καὶ ἐκθέοντα, οὐ παντὸς ἦν, ἀλλὰ τῶν ἐκ παιδὸς ἱππείαν πεπαιδευμένων. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐστιν ἐν ἔθει, χαλινῷ ἄρχειν αὐτῶν, καὶ ῥυθμίζειν αὐτοὺς καὶ ἰθύνειν, κημοῖς δὲ ἄρα κεντρωτοῖς ἀκόλαστόν τε ἔχουσι τὴν γλῶτταν, καὶ τὴν ὑπερῴαν ἀβασάνιστον· ἀναγκάζουσι δὲ αὐτοὺς ὅμως οἵδε οἱ τὴν ἱππείαν σοφισταὶ περικυκλεῖν καὶ περιδινεῖσθαι ἐς ταὐτὸν στρεφομένους, καὶ ἧπερ εἶδον ἀστό-

26 F. οὐκ ἔστιν.
28 F. κεντρωτοῖς· ἀκόλαστον γὰρ ἔχουσι.
31 F. εἶπον.

μους. Δεῖ δὲ ἄρα τῷ τοῦτο δράσοντι καὶ ῥώμης χειρῶν, καὶ ἐπιστήμης εὖ μάλα ἱππικῆς. Πειρῶνται δὲ οἱ προήκοντες εἰς ἄκρον τῆςδε τῆς σοφίας καὶ ἅρμα οὕτως περικυκλεῖν καὶ περιάγειν· εἴη δ' ἂν ἄθλος οὐκ εὐκαταφρόνητος, ἀδη-
5 φάγων ἵππων τέτρωρον περιστρέφειν ῥᾳδίως· φέρει δὲ τὸ ἅρμα παραβάτας καὶ δύο. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέφας ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἢ καὶ νὴ Δία τοῦ νώτου γυμνοῦ καὶ ἐλευθέρου, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς, παρ' ἑκάτερα βάλλοντας, καὶ τὸν τρίτον κατόπιν· τέταρτον δὲ τὸν τὴν ἅρ-
10 πην κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ ἐκείνῃ τὸν θῆρα ἰθύνοντα, ὡς οἴακι ναῦν κυβερνητικὸν ἄνδρα καὶ ἐπιστάτην τῆς νεώς.

X. *De pantherarum apud Mauros venatione.*

Θήρα δὲ παρδάλεων Μαυρουσία εἴη ἄν, καὶ ἔστιν αὐτοῖς οἰκοδομία λίθων πεποιημένη, καὶ ἔοικε ζωαγρίᾳ τινί, καὶ ἔστι μὲν ὁ λόχος ὅδε ὁ πρῶτος· ὅ γε μὴν δεύτερος, ἐν-
15 δοτέρω σαπροῦ κρέως καὶ ὀδωδότος μοῖραν μηρίνθου τινὸς μακροτέρας ἐξαρτῶσι, θύραν δὲ ἐκ ῥιπίδων καί τινων καλάμων ἀραιὰν ἐπέστησαν, καὶ μέντοι καὶ δι' αὐτῶν ἐκπνεῖται ἡ τοῦ κρέως τοῦ προειρημένου ὀσμὴ διαῤῥέουσα. Αἴσθονται δὲ αἱ θῆρες, καὶ γάρ πως τοῖς κακόσμοις φιληδοῦσιν·
20 προςβάλλει γὰρ αὐταῖς ὁ τῶν προειρημένων ἀήρ, ἐάν τε ἐν ἀγρίοις τοῖς ὄρεσιν, ἐάν τε ἐν φάραγγι, καὶ μέντοι καὶ ἐν αὐλῶνι· εἶτα ἀνεφλέχθη [καὶ ἡ] τῇ ὀσμῇ ἐντυχοῦσα, καὶ ὑπὸ τῆς ἄγαν ὁρμῆς ἐς τὴν θοίνην τὴν φίλην ἄττει φερομένη· ἕλκεται δὲ ὑπ' αὐτῆς ὡς ὑπό τινος ἴϋγγος· εἶτα ἐμ-
25 πίπτει τῇ θύρᾳ καὶ ἀνατρέπει αὐτὴν καὶ ἔχεται τοῦ δυςτυχοῦς δείπνου. Τῇ γάρ τοι μηρίνθῳ τῇ προειρημένῃ συνυφάνθη ἡ πάγη καὶ μάλα σοφή, ἥπερ οὖν ἐσθιομένου τοῦ κρέως κινεῖται, καὶ περιλαμβάνει τὴν λίχνον πάρδαλιν· καὶ ἑάλω, γαστρὸς ἀδηφάγου καὶ μυσαρᾶς ἑστιάσεως δίκας
30 ἐκτίνουσα ἡ δυςτυχής.

XI. *Describitur ratio, qua*

Αἱροῦνται δὲ οἱ λαγῷ ὑπὸ ἀλωπέκων ἐνίοτε οὐχ ἧττον δρόμῳ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον τέχνῃ· σοφὸν γὰρ ἀπατᾶν ἀλώ-

13 ζωγρείῳ Schn.

vulpes utuntur in venandis leporibus.

πηξ, καὶ δόλους οἶδεν. Ὅταν γοῦν νύκτωρ εἰς ἴχνος ἐμπέσῃ τοῦ λαγὼ καὶ αἴσθηται τοῦ θηρίου, σιγῇ τε ἐπιβαίνει καὶ ποδὶ ἀψόφῳ, καὶ ἀναστέλλει τὸ ἆσθμα, καὶ καταλαβοῦσα ἐν τῇ κοίτῃ πειρᾶται αἱρεῖν ὡς ἀδεᾶ καὶ ἄφροντιν. Ὁ δὲ οὐκ ἂν τρυφῶν οὐδὲ ῥᾳθύμως καθεύδει, ἀλλά τε ἅμα ᾔσθετο 5 τοῦ ζῴου τοῦ προςιόντος, καὶ τῆς εὐνῆς ἐξεπήδησε καὶ θεῖ· καὶ ὁ μὲν ἀνύει τὸν δρόμον καὶ μάλα ὠκέως, ἡ δὲ ἀλώπηξ καὶ αὐτὴ κατ᾽ ἴχνος ἐστὶ καὶ τοῦ δρόμου ἔχεται. Καὶ ὁ μὲν πολλὴν ὁδὸν διανύσας, ὡς ἤδη κρείττων καὶ οὐχ [illegible] ἁλούς, ἐμπεσὼν εἰς λόχμην ἀσμένως ἀναπαύεται· ἡ δὲ ἀλώ- 10 πηξ ἐφίσταται, καὶ ἀτρεμεῖν οὐκ ἐπιτρέπει, πάλιν τε αὐτὸν ἐγείρει, καὶ εἰς δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον. Εἶτα οὐχ ἧττων τῆς προτέρας ὁδὸς καὶ δὴ διηνύσθη, καὶ ὁ μὲν ἀναπαύσασθαι διψᾷ πάλιν, ἡ δὲ ἐφίσταται, καὶ σείουσα τὸν θάμνον ἀγρυπνίαν ἐνεργάζεται αὐτῷ. Ὁ δὲ πάλιν ἐκθεῖ, 15 καὶ ἡ ἀλώπηξ οὐχ ὑστερεῖ. Συνεχέστερον δὲ ὅταν αὐτὸν δρόμος ἐκ δρόμου διαλάβῃ, καὶ ἀγρυπνία διαδέξηται, ὁ μὲν ἀπεῖπε καὶ μένει, ἡ δὲ ἐπελθοῦσα κατέσχεν αὐτόν, οὐ μὰ Δία δρόμῳ, ἀλλὰ γὰρ τῷ χρόνῳ καὶ τῷ δόλῳ καθελοῦσα. Ταῦτα μὲν οὖν ἄλλως προεκθέων ὁ λόγος ὑπὲρ τοῦ δρόμου 20 τοῦ λαγὼ ἀναβέβληται, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν τοῖς ἑπομένοις λέγειν ἐγκαιρότερον· ὅθεν δὲ ἐξετραπόμην καὶ μὴν ἐπάνειμι αὖθις. Ἦν δὲ ἄρα τοῦ διασπείρειν τὰ ἔγγονα καὶ ἄλλο ἄλλῃ τρέφειν, αἰτία ἥδε. Ἔστι μὲν ὁ λαγὼς φιλότεκνον δεινῶς, δέδοικε δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν θηρώντων ἐπιβουλὰς καὶ τὰς ἐκ 25 τῶν ἀλωπέκων ἐπιδρομάς· πέφρικέ γε μὴν καὶ τὰς ἐκ τῶν ὀρνίθων οὐχ ἧττον, φωνὴν δὲ κοράκων καὶ ἀετῶν μᾶλλον· πρὸς γὰρ δὴ ταῦτα τῶν πτηνῶν οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἔνσπονδα· ὑποκρύπτει δὲ ἑαυτὸν ἢ θάμνῳ κομῶντι, ἢ γηδίῳ δασεῖ, ἤ τινα ἄλλην ἑαυτῷ προβάλλεται ἀναγκαίαν καὶ ἀμήχανον 30 τὴν σκέπην.

XII. An mares

Θηρατοῦ δὲ ἀνδρὸς καὶ τὰ ἕτερα ἀγαθοῦ, οἵου μὴ ἂν

5 οὐ τρυφῶν. Par. b. F. οὐχ ἄρα τρ. 13 δή] F. ἥδε δή.

φύσασθαι, λόγον ἤκουσα, καὶ αὐτῷ πεπίστευκα· καὶ δὴ καὶ διὰ ταῦτα εἰρήσεται. Τίκτειν γὰρ δὴ καὶ ἄῤῥενας λαγὼς ἔλεγε, καὶ ἔχειν παιδοποιεῖσθαί τε ἅμα καὶ ὠδίνειν, ὡς τῆς φύσεως μὴ ἀμοιρεῖν ἑκατέρας, καὶ ὡς ἐκτρέφει τεκὼν ἔλεγε. Καὶ ὡς ἀποτίκτει καὶ δύο που καὶ τρία, καὶ τοῦτο ἐμαρτύρει. Καὶ δὴ καὶ τὸν κολοφῶνα ἐπῆγε τῷδε τῷ λόγῳ παντὶ ἐκεῖνον· θηραθῆναι γὰρ λαγὼ ἄῤῥενα ἡμιθνῆτα, ἐξογκωθῆναι δὲ αὐτοῦ τὴν γαστέρα ἅτε ἔγκαρπον, ἀνατμηθῆναί τε αὐτὸν ὡμολόγει, καὶ μήτραν πεφωρᾶσθαι καὶ τρεῖς λαγώς· τούτους οὖν ἀκινήτους τέως εἶναι ἐξαιρεθέντας, καὶ κεῖσθαι οἱονεὶ κρέα ἄλλως· ἐπεὶ δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀλεαινόμενοι καὶ δὴ κατὰ μικρὰ ὑποθαλπόμενοι ἐξέτριψαν, ἀναφέροντες ἑαυτοὺς ἀνεβιώσκοντο· καί πού τις αὐτῶν καὶ ἐκινήθη, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνέβλεψε, τάχα δὲ καὶ γλῶτταν ἐπὶ 15 τούτοις προὔβαλε, καὶ στόμα ἀνέῳξε τροφῆς πόθῳ· προσενεχθῆναι οὖν αὐτοῖς ἦν εἰκὸς τοῖς τηλικούτοις γάλα, καὶ κατ' ὀλίγον ἐκτραφῆναι αὐτούς, καὶ δεῖγμα, ἐμοὶ δοκεῖν, εἰς θαῦμα τοῦ τεκόντος τούτους. Μὴ πιστεύειν οὖν τῷ λόγῳ πεῖσαι ἐμαυτὸν οὐ δύναμαι· τὸ δὲ αἴτιον, ἡ τοῦ ἀνδρὸς 20 γλῶττα οὔτε ψεῦδος οὔτε κόμπον ἠπίστατο.

quoque lepores pariant.

XIII. *De leporis in eligendo servandoque cubili studio, nocturnisque ejus cursibus.*

Ἦν δὲ ἄρα ὁ λαγὼς καὶ ἀνέμων τε καὶ ὡρῶν ἐπιστήμων· σοφὸν γάρ τι χρῆμα αὐτοῦ, ἀλλ' οὐκ εὔχαρι ὄν. Χειμῶνος οὖν κοῖτον ἐν τοῖς προσηλίοις τίθεται· δῆλα γὰρ δὴ ὅτι θάλπεται μὲν ἀσμένως, κρύει δὲ ἐχθρῶς ἔχει· θέρους δὲ 25 πρὸς ἄρκτον ἀποκλίνει πόθῳ ψύχους. Τῆς δὲ τῶν ὡρῶν διαφορᾶς αἱ ῥῖνες αὐτῷ γνώμων. Οὐ μὴν ἐπιμύει καθεύδων ὁ λαγώς, καὶ τοῦτο αὐτῷ ζῴων μόνῳ περίεστιν, οὐδὲ νικᾶται τῷ ὕπνῳ τὰ βλέφαρα· φασὶ δὲ αὐτὸν καθεύδειν μὲν τὸ σῶμα, τοῖς δὲ ὀφθαλμοῖς τηνικάδε ὁρᾶν. Γράφω δὲ ἅπερ 30 οὖν οἱ σοφοὶ τῶν θηρατῶν λέγουσιν. Εἰσὶ δὲ αὐτῶν νύκτωρ αἱ νομαί, τοῦτο πόῤῥω μὲν καὶ τροφῆς ξένης ἐπιθυμίᾳ ἴσως,

---

12 διέτριψαν. Gron.
17 F. ὡς δεῖγμα.
22 F. καὶ τἄλλ' οὐκ ἄχαρι ὄν.
31 F. καὶ τοῦτο π. μὲν κοίτης, τροφῆς —

ἐγὼ δ' ἂν φαίην ὅτι γυμνασίας ἕνεκα, ἵνα καὶ τηνικάδε ἐπὰν ἀπὸ τοῦ ὕπνου καρτερῇ ἐνεργὸς ὢν κρατύνηται τὸ τάχος. Τῆς δὲ ὁδοῦ τῆς ὀπίσω ἐρᾷ δεινῶς, καὶ συντρόφου παντὸς χωρίου ἡττᾶται· ἔνθεν τοι καὶ ἁλίσκεται τὰ πολλὰ, ἤθη τὰ οἰκεῖα ἐκλιπεῖν οὐχ ὑπομένων. 5

XIV. De cursibus leporum montanorum et campestrium.

Θεῖ δὲ ὁ λαγὼς ὑπό τε κυνῶν καὶ ἱππέων διωκόμενος εἰ μὲν ἐκ πεδιάδος γῆς εἴη, ὠκύτερον τῶν ὀρείων λαγῶν ἅτε μικρὸς τὸ σῶμα καὶ λεπτός· ἔνθεν τοι καὶ κοῦφον αὐτὸν εἶναι οὐκ ἀπεικός. Σκιρτᾷ γοῦν τὰ πρῶτα ἀπὸ τῆς γῆς καὶ πηδᾷ· διαδύεται δὲ καὶ διὰ θάμνων ὀλισθηρῶς καὶ εὐκόλως, καὶ διὰ παντὸς ἐλώδους τόπου· καὶ εἴ που πόαι βαθεῖαι, καὶ διὰ τούτων διεκπίπτει ῥᾳδίως. Καὶ ὅπερ τοῖς λέουσί φασι τὴν ἀλκαίαν δύνασθαι πρὸς τὸ ἐγείρειν αὐτοὺς καὶ ἐποτρύνειν, τοῦτό τοι καὶ ἐκείνῳ τὰ ὦτά ἐστι, ῥώμης συνθήματα καὶ ἐγερτήρια δρόμου. Ἀνακλίνει γοῦν κατὰ τὸν νῶτον αὐτά· κέχρηται δὲ αὐτοῖς πρὸς τὸ μὴ ἐλινύειν, μηδὲ ὀκνεῖν οἷον μύωψι. Δρόμον δὲ ἕνα καὶ ἰθὺν οὐ θεῖ, δεῦρο δὲ καὶ ἐκεῖσε παρακλίνει, καὶ ἐξελίττει τῇ καὶ τῇ, ἐκπλήττων τοὺς κύνας καὶ ἀπατῶν. Ὅποι ποτὲ δ' ἂν ὁρμήσῃ καὶ ἀπονεῦσαι θελήσῃ, κατ' ἐκείνην τὴν ἐκτροπὴν κλίνει τῶν ὤτων τὸ ἕτερον, οἷον ἰθύνων ἑαυτῷ διὰ τούτου τὸν δρόμον. Οὐ μὴν ἀναλίσκει τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἀταμιεύτως, τηρεῖ δὲ τοῦ διώκοντος τὴν ὁρμήν, καὶ ἐὰν μὲν ᾖ νωθής, οὐ πάνυ ἀνῆκε τὸ ἑαυτοῦ τάχος, ἀλλὰ καί τι καὶ ἀνέστειλεν, ὡς προεκθεῖν μὲν τοῦ κυνός, οὐ μὴν ἀπαγορεῦσαι ὑπὸ τοῦ συντόνου τοῦ δρόμου αὐτός. Οἶδε γὰρ ἀμείνων ὤν, καὶ ὁρᾷ εἰς τὸ μὴ ὑπερπονεῖσθαί οἱ τὸν καιρὸν ὄντα. Ἐὰν δὲ καὶ ὁ κύων ᾖ ὤκιστος, τηνικαῦτα ὁ λαγὼς φέρεται θέων ᾗ ποδῶν ἔχει. Ἤδη γοῦν καὶ πολὺ τῆς ὁδοῦ προλαβών, καὶ ἀπολιπὼν ἐκ πολλοῦ θηρατὰς καὶ κύνας καὶ ἵππους, ἐπί τινα λόφον ὑψηλὸν ἀναθορὼν καὶ ἑαυτὸν ἀναστήσας ἐπὶ τῶν

---

4 F. πάντως.
5 F. τὰ ἤθη.
14 F. ὁρμῆς.
16 τῶν νώτων. b. c.
24 F. πᾶν vel πάντῃ.

κατόπιν ποδῶν, οἷον ἀπὸ σκοπιᾶς ὁρᾷ τὴν τῶν διωκόντων ἅμιλλαν, καί μοι δοκεῖ ὡς ἀσθενεστέρων καταγελᾶν αὐτῶν. Εἶτα ἐκ τούτου θαρσήσας ὡς πλέον ἔχων, οἷον εἰρήνης καὶ γαλήνης λαβόμενος, ἀσμένως ἡσυχάζει καὶ κεῖται καθεύδων. Λαγὼς δὲ ὄρειος οὐχ οὕτω ταχύς, ὥσπερ οὖν οἱ τοῖς πεδίοις ἐνοικοῦντες, εἰ μή ποτε ἄρα κἀκεῖνοι πεδίον ἔχοιεν ὑποκείμενον, ἐν ᾧ κατιόντες διαθέουσι· καὶ τὸ μὲν ὄρος κατοικοῦσι, γυμνάζονται δὲ ἐνταῦθα, * ἔνθεν τοι τοῖς ἐκ τῶν πεδίων πολλάκις * φιλεῖ γοῦν ἐν μὲν τοῖς πεδίοις αὐτοὺς διώκεσθαι, καὶ τὰ μὲν ὑποκινεῖν, τὰ δὲ ὑπολανθάνειν, εἶτα ἐκ τῆς συνήθους διώξεως ἀνισταμένους ὑπεκφυγεῖν οὐδείς. Ἐπὰν δὲ ὦσιν ἐμοῦ τῷ ἁλίσκεσθαι, τῆς πεδιάδος ὁδοῦ βραχὺ ἀποκλίνοντες εἰς τὰ ἀνάντη καὶ τὰ ὄρεια ἀνέθορον, ἅτε εἰς οἰκεῖα ἤθη καὶ ἔννομά σφισι σπεύδοντες· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀπιόντες οἴχονται, καὶ ἀδοκήτου σωτηρίας τυχόντες· ὀρειβασίαι γὰρ καὶ ἵπποις καὶ κυσὶν ἐχθραὶ πεφύκασιν, ἀπαγορευόντων αὐτοῖς τῶν ποδῶν καὶ ἐκτριβομένων ῥᾷστα· κυνῶν δὲ ἔτι καὶ μᾶλλον ἅπτεται τὸ πάθος· σαρκώδεις γὰρ αὐτῶν εἰσιν οἱ πόδες, καὶ ἔχουσιν οὐδὲν πρὸς τὴν πέτραν ἀντίτυπον, ὡς ἵπποι τὴν ὁπλήν· ὁ δὲ λαγὼς τοὐναντίον, πέφυκε γὰρ δασὺς τοὺς πόδας, καὶ δὴ καὶ τῶν τραχέων ἀνέχεται. Ὅτῳ δέ εἰσι λαγῷ αἵτε ἐν τοῖς δάσεσι καὶ ἐν τοῖς θάμνοις διατριβαί, νωθεῖς μὲν οὗτοι εἰς τὸν δρόμον, βραδεῖς δὲ εἰς τὴν φυγήν· πεπιασμένοι γὰρ οἱ τοιοίδε εἰσὶ καὶ ὑπὸ τῆς ἀργίας οὐχὶ ἠθάδες τοῦ δρόμου, ἥκιστοί τε ὡς ὅτι πορρωτάτω τῶν θάμνων ἀποφοιτᾶν. Θῆραι δὲ καὶ τούτων τοιαίδε· τὰ μὲν πρῶτα διαδύονται διὰ τῶν θάμνων τῶν μικρῶν, ὅσοις μὴ συνεχὴς ἡ λόχμη· τούς γε μὴν δασυτέρους αὐτῶν, ἅτε μὴ οἷοί τε ὄντες ὑπελθεῖν, εἰκότως ὑπερπηδῶσι. Πεφύκασι δὲ οὗτοι συνεχεῖς καὶ δι' ἀλλήλων· ὅπου τοιοῦτοι, ἅτε οὖν πολλάκις ἀναγκαζόμενος τοῦτο δρᾶν ὁ λαγώς, καὶ διὰ τὴν βαρύτητα τὴν τοῦ σώματος οὐκ ὢν ἁλτικός, κάμνει

8 F. συνθέοντες τοῖς.
9 F. ὠφελεῖ.
11 οὐδείς] F. αὖθις.
30 F. ὅπου δέ.

ῥᾷστα καὶ ἀπαγορεύει. Αἵ γε μὴν κύνες τὰ πρῶτα σφάλλονταί τε αὐτοῦ καὶ ἁμαρτάνουσιν· οὐ γὰρ ὁρῶσιν αὐτὸν διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα, πηδῶσι δὲ καὶ αὗται κατὰ τῶν θάμνων ὑπὸ τῆς ὀσμῆς ἀγόμεναι· τελευτῶσαί γε μὴν εἶδον καὶ διώκουσι καὶ ἐνδιδόασιν οὐδέν· ὁ δὲ ἐκ τῆς τῶν πηδᾶν συνεχείας κάμνει τε καὶ ἀπαγορεύει, καὶ ἐντεῦθεν ἑάλωκε. Τὰ δὲ ἀνάντη μὲν καὶ ὑψηλὰ οἱ λαγῴ ἀναθέουσι ῥᾷστα· τὰ γάρ τοι κατόπιν κῶλα μακρότερα ἔχουσι τῶν ἔμπροσθεν, καὶ καταθέουσιν οὐχ ὁμοίως· λυπεῖ γὰρ αὐτοὺς τῶν ποδῶν τὸ ἐναντίον.

XV. De cuniculis in Iberia.

Πέφυκε δὲ καὶ λαγὼς ἕτερος μικρὸς τὴν φύσιν, οὐδὲ αὔξεταί ποτε, κόνικλος ὄνομα αὐτῷ· οὐκ εἰμὶ δὲ ποιητὴς ὀνομάτων, ὅθεν καὶ ἐν τῇ συγγραφῇ φυλάττω τὴν ἐπωνυμίαν τὴν ἐξ ἀρχῆς, ἥνπερ οὖν Ἴβηρες οἱ Ἑσπέριοι ἔθεντό οἱ, παρ᾽ οἷς καὶ γίνεταί τε καὶ ἔστι πάμπολυς. Τούτῳ τοίνυν ἡ μὲν χρόα παρὰ τοὺς ἑτέρους μέλαινα, καὶ ὀλίγην ἔχει τὴν οὐρὰν τῶν ἄλλων ὅτι καὶ πλέον, τά γε μὴν λοιπὰ τοῖς προειρημένοις ἰδεῖν ἐμφερής ἐστι· διαλλάττει δὲ ἔτι καὶ τὸ τῆς κεφαλῆς μέγεθος· λεπτοτέρα γὰρ ἡ τούτου καὶ δεινῶς ἄσαρκος καὶ βραχυτέρα, δηλονότι κατὰ τὸ πᾶν σῶμα· λευκότερος δὲ τῶν λοιπῶν· * λασαρὰ διετησίους φύσει *, ἀφ᾽ ὧν οἰστρᾷ τε καὶ ἐκμαίνεται, ὅταν ἐπὶ τὰς θηλείας ἄττῃ. Ἔστι δὲ καὶ ἐλάφῳ ὀστέον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῇ, ὅπερ οὐκ οἶδα τίνος ἀγαθὸν εἰδέναι μελήσει ἄλλῳ.

XVI. De instrumentis piscatus thynnorum.

Τὴν τῶν θύννων θήραν Ἰταλοί τε καὶ Σικελοὶ κητίαν φιλοῦσιν ὀνομάζειν· τά τε χωρία, ἔνθα αὐτοῖς εἴωθε θησαυρίζεσθαι τά τε δίκτυα τὰ μεγάλα καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ θηρατική, καλεῖται μέντοι κητοθηρία, τοῦ θύννου τὸ μέγεθος ἐς τὰ κήτη βουλομένων τὸ λοιπὸν ἀποκρίνειν. Ἀκούω δὲ Κελτοὺς καὶ Μασαλιώτας καὶ τὸ Λιγυστικὸν πᾶν ἀγκίστροις τοὺς θύννους θηρᾶν· εἴη δ᾽ ἂν ταῦτα ἐκ σιδήρου μὲν

17 ὅτι] ἔτι. Gesn. 25 F. κητείαν.
20 F. λαγνότερος. 28 F. κητοθηρ[illegible]

πεποιημένα, μέγιστα δὲ καὶ παχέα ἰδεῖν. Καὶ τά γε ὑπὲρ τῶν θύννων νῦν πρὸς τοῖς ἤδη προειρημένοις τοσαῦτα ἔστω μοι.

Περὶ τὰς καλουμένας νήσους Τυῤῥηνικὰς θηρῶσιν οἱ κατὰ τὴν ἁλιείαν ἔχοντες τὴν ἐκεῖθι κητώδη ἰχθύν, καὶ καλοῦσιν αὐτὸν αὐλωπίαν, καὶ περιηγήσασθαί γε τούτου τὰ ἴδια οὐ χεῖρόν ἐστι. Μέγεθος μὲν ἡττᾶται τῶν μεγίστων θύννων ὁ μέγιστος αὐλωπίας, ῥώμην δὲ καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιτο ἂν πρὸς ἐκείνους ἀντικρινόμενος. Ἄλκιμον μὲν γὰρ ἰχθύων φῦλόν ἐστι καὶ οἱ θύννοι, ἀλλὰ τῷ παραταξαμένῳ καὶ προθύμως ἀνταγωνισαμένῳ πρώτην ὁρμὴν ἀφίσταται τοῦ κράτους, τοῦ αἵματος αὐτῷ πηγνυμένου, [οὐ] παριέμενος ὥκιστα εἶτα ἑάλω· διακαρτερεῖ [τέ] γε μὴν ὁ αὐλωπίας ἐπὶ μακρόν, ὅταν ἐπιθῆταί οἱ κατὰ τὸ καρτερόν, καὶ ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἵσταται τὸν ἁλιέα, καὶ κρατεῖ τὰ πλεῖστα, καὶ ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν πιέσας, καὶ κάτω νεύσας τὴν κεφαλὴν καὶ ὠθήσας κατὰ τοῦ βυθοῦ· πέφυκέ τε τὴν γένυν ἰσχυρὸς καὶ τὸν αὐχένα καρτερός, ὥσπερ οὖν καὶ συντύφοντά οἱ, καὶ ῥώμης ἔχει κάλλιστα. Ὅταν δὲ αἱρεθῇ, ἰδεῖν ὡραιότατός ἐστι· τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀνεῳγότας καὶ περιφερεῖς καὶ μεγάλους, οἵους Ὅμηρος τοὺς τῶν βοῶν ᾄδει, ἡ δὲ γένυς, ὥσπερ οὖν εἶπον, καρτερὰ οὖσα, ὅμως καὶ ἐς ὥραν οἱ συμμάχεται· καὶ τὰ μὲν νῶτα αὐτοῦ κυανοῦ μεμίμηται χρόαν τὴν βαθυτάτην· ὑπέζωσται μὲν λευκὴν τὴν γαστέρα· ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς γραμμὴ χρυσῖτις τὴν χρόαν, κατιοῦσα δὲ ἐς τὸ οὐραῖον μέρος ἀπολήγει εἰς κύκλον. Εἰπεῖν δὲ καὶ τὴν δολερὰν ἐπ' αὐτοῖς θήραν, ἥνπερ οὖν ἀκούσας οἶδα, ἐθέλω. Προελόμενοι χώρους ἐκ πολλοῦ, εἰς οὓς ἀθροίζεσθαι τοὺς αὐλωπίας ὑπολαμβάνουσιν, εἶτα μέντοι κορακίνους ταῖς ὑποχαῖς πολλοὺς συλλαβόντες, τὴν ἑαυτῶν ἄκατον ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμίσαντες, καὶ συνεχῶς κτύπον τινὰ ὑποδρῶντες, διατείνουσι τοὺς κορακίνους ἅμα

XVII. De aulopia pisce, ejusque captura.

12 F. καὶ τοῦ αἵματος. 18 F. ὥσπερ οὖν καὶ στιφρότητος καὶ ῥώμης ἔ. κ.
12 οὐ om. V[illegible]

σφηκοῦντες. Οἱ δὲ ἀκούοντες τοῦ κτύπου, καὶ τὸ δέλεαρ ὁρῶντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνανεύουσι, καὶ ἀθροίζονται καὶ περιέρχονται τὴν ἁλιάδα· πραΰνονταί τε ἐς τοσοῦτο τῷ κρότῳ καὶ πλήθει τῆς τροφῆς, ὡς καὶ προτεινόντων τὰς χεῖρας παραμένειν, ἀνέχονται δὲ ἀνθρωπίνης ἐπιψαύσεως, ὡς μὲν κρίνειν ἐμέ, τῇ βορᾷ δεδουλωμένοι, ἤδη δέ, ὡς οἱ θηρατικοί φασι, καὶ τῷ πλήθει τῆς ἀλκῆς. Εἰσὶ δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ χειροήθεις, οὕσπερ οὖν οἱ ἁλιεῖς ὡς τοὺς εὐεργέτας καὶ τοὺς ἄλλους γνωρίζουσιν, εἶτα μέντοι τὰ πρὸς αὐτοὺς ἔχουσιν ἔνσπονδα. Ἕπονται δὲ τούτοις οἷον ἡγεμόσι ἄλλοι ξένοι, καὶ τούτους μέν, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐπιβουλεύουσι καὶ θηρῶσι καὶ ἀποκτείνουσι· πρός γε μὴν τοὺς τιθασούς, οἵ γε μὴν ἐοίκασι ταῖς παλευτρίαις πελειάσιν, ἀθηρία ἐστὶν αὐτοῖς ἔστι καὶ ἐκεχειρία. Οὐδ' ἂν ἁλιέα σοφὸν τοσοῦτο ποτὲ καταλάβοι ἀπορία, ὡς ἐξ ἐπιβουλῆς ἑλεῖν αὐλωπὸν ἥμερον· ἐκ γάρ τινων αἰτιῶν αἱρεθεὶς κατὰ τύχην καὶ ἐκπεσεῖ. Ἁλίσκεται δὲ ἢ τῷ ἀγκίστρῳ περιπαρεὶς ἢ τρωθεὶς εἰς θάνατον. Ὁρῶμεν δὲ καὶ τοὺς ὀρνιθοθήρας μὴ ἂν τῶν ἐλλοχώντων ὀρνίθων ἑτέρους ἀποκτείναντάς τινας, ἢ ἐκ πράσει ἢ ἐπὶ δείπνῳ. Καὶ ἄλλαι δὲ θῆραι τῶνδε τῶν ἰχθύων εἰσίν.

XVIII. De psittacis aliisque Indiae avibus in paradisis regum.

Ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις τοῖς Ἰνδικοῖς, ἔνθα ὁ μέγιστος τῶν βασιλέων διαιτᾶται τῶν ἐκεῖθι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἐστὶ θαυμάσαι ἄξια, ὡς μὴ αὐτοῖς ἀντικρίνειν μήτε τὰ Μεμνόνια Σοῦσα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς πολυτέλειαν, μήτε τὴν ἐν τοῖς Ἐκβατάνοις μεγαλουργίαν· ἐοίκασι γὰρ εἶναι κόμπος Περσικὸς ἐκεῖνα, εἰ πρὸς ταῦτα ἐξετάζοιτο· καὶ τὰ λοιπὰ μὲν περιελθεῖν τῷ λόγῳ οὐ [διὰ] τῆσδε τῆς συγγραφῆς ἐστιν. ἐν δὲ τοῖς παραδείσοις τρέφονται μὲν καὶ ταῷς ἥμεροι καὶ χειροήθεις φασιανοί· ἔχουσι δὲ ἐν τοῖς φυτοῖς τοῖς ἠσκημένοις, ἅπερ οὖν οἱ μελεδωνοὶ οἱ βασίλειοι τῆς δεούσης ἀξιοῦσι κομιδῆς. Καὶ γάρ εἰσιν ἄλση σκιερὰ καὶ νομὴ σύμφυτος

9 καὶ ἑταίρους γνωρίζ. Par. b. 28 F. οὐ μὰ [illegible]

... κλάδοι δι' ἀλλήλων συνυφασμένοι σοφίᾳ τινὶ δενδροκο... καὶ τὸ σεμνότερον τῆς ὥρας τῆς ἐκεῖθι, τὰ δένδρα ... τῶν ἀειθαλῶν ἐστι, καὶ οὔποτε γηρᾷ καὶ ἀποῤῥεῖ τὰ ... Καὶ τὰ μὲν ἐπιχώριά ἐστι, τὰ δὲ ἀλλαχόθεν σὺν ... κομισθέντα τῇ φροντίδι, ἅπερ οὖν κοσμεῖ τὸν χῶρον ... ἀγλαΐαν δίδωσι, πλὴν ἐλαίας· οὐ γὰρ αὐτὴν ἡ Ἰνδῶν ..., οὔτε αὐτή, οὔτε ἤκουσαν ἀλλαχόθεν τρέφει. Ὄρνι... οὖν καὶ ἕτεροι ἐλεύθεροι καὶ ἀδούλωτοι, καὶ ἐλθόντες αὐ...άτως ἔχουσι κατ' αὐτῶν κοίτας καὶ εὐνάς· ἐνταῦθά τοι ... οἱ ψιττακοὶ τρέφονται καὶ εἱλοῦνται περὶ τῷ βασιλεῖ. ...τεῖται δὲ Ἰνδῶν οὐδεὶς ψιττακόν, καί τοι παμπόλλων ὄν... τὸ πλῆθος· αἴτιον δέ, ἱεροὺς αὐτοὺς εἶναι πεπιστεύκα... [καὶ] οἱ Βραχμᾶνες, καὶ μέντοι καὶ τῶν ὀρνίθων ἁπάν... προτιμῶσι. Καὶ ἐπιλέγουσι δρᾶν τοῦτο μόνον εἰκότως· ...όνον γὰρ τὸν ψιττακὸν ἀνθρώπου στόμα εὐστομώτατα ὑπο...ίνεσθαι. Εἰσὶ δ' ἄρα ἐν τοῖσδε τοῖς βασιλείοις καὶ λίμναι ...ροποίητοι ὡραῖαι, καὶ ἰχθύας ἔχουσι μεγέθει μεγίστους καὶ πρᾳεῖς· καὶ θηρᾷ αὐτῶν οὐδεὶς ὅτι μὴ οἱ τοῦ βασιλέως ...εῖς παῖδες ἔτι ὄντες, καὶ ἐν ἀκλύστῳ καὶ ἥκιστα ἐπικιν...ύνῳ τῷ ὕδατι καὶ ἁλιεύοντές τε καὶ παίζοντες, καὶ ἅμα καὶ πλεῖν μανθάνοντες.

XIX. De capitonibus maris Ionii.

Ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει κατὰ τὸν Λευκάτην καὶ τὴν πρὸς τῷ Ἀκτίῳ θάλατταν, ἔνθα τοι καὶ τὸν χῶρον καλοῦσιν Ἤπειρον, κεφάλων εἰσὶ κατὰ ἴλας, ὡς ἂν εἴποι τις, ἄφθονοι, νήξει καὶ πλήθει πάμπολλοι. Οὐκοῦν θηρῶνται καὶ μάλα ἐκπληκτικῶς· ὁ δὲ τρόπος τῆς θήρας οὗτός ἐστι. Νύκτα ἀσέληνον οἱ ἐκεῖθι ἁλιεῖς παραφυλάξαντες, ἀπὸ δείπνου γενόμενοι κατὰ δύο ἐπῆραν σκάφος, οὐκ ὄντος κύματος, ἀλλὰ ἀκλύστου καὶ γαληναίας τῆς θαλάττης, εἶτα ἡσυχῇ καὶ κατὰ μικρὰ προσερέττουσι· καὶ ὁ μὲν αὐτὴν ὑποκινεῖ τῷ κωπίῳ, προάγων τὴν πορθμίδα βάδην, ὡς ἂν εἴποις· ἅτερος δὲ κατακλινεὶς ἐπ' ἀγκῶ... τὸ καθ' ἑαυτὸν

14 μόνον] F. ... οὖν.
24 εἰσὶ] F. ...σι.
28 ἀπῆραν. Gesn.

μέρος ἐπιβρίθει τῆς πορθμίδος, καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικ
εἰς ἄκρον, ὅσον τὸ χεῖλος αὐτῆς προςπελάζειν τῷ ὕδατι.
κέφαλοι δὲ καὶ οἱ τούτοις ὁμοειδεῖς κεστρέες, ἤτοι τῇ κ
τερπόμενοι ἢ χαίροντες τῇ γαλήνῃ, τοὺς μὲν χηραμοὺς
ἑαυτῶν καὶ τοὺς φωλεοὺς ἀπολείπουσιν, ἀνανέουσι δέ,
τὰ ἄκρα γε τοῦ προςώπου ὑπὲρ τὸ ὕδωρ φαίνουσι, καὶ
σοῦτον ἐς τὸ ἄνω τῆς νήξεως ἐπιλαμβάνουσι, καὶ γίνε
τῆς ἠόνος πλησίον. Θεασάμενοι δὲ οἱ θηραταὶ πλέουσι
τὸ ῥόθιόν γε τῆς πορθμίδος ἡσυχῇ ὅπως ὑποκυμαίνειν
ται, φεύγοντες τὴν γῆν καὶ ὑποστρέφοντες, ἄνευ δικτ
εἰς τὸ ἐπικλινὲς τῆς ἀκάτου σφᾶς ἑαυτοὺς ὑποπλή
καὶ εἴσω παρελθόντες ἑαλώκασιν.

XX. De cetis, inprimis de Rota.

Τῶν δὲ κητῶν τὰ ὑπέρογκα ἄγαν καὶ τὸ μέγεθος
ήφανα νήχεται μὲν ἐν τοῖς πελάγεσι μέσοις, ἤδη γε
καὶ σκηπτοῖς βάλλεται. Πρὸς τούτοις μὲν οὖν, καὶ
ἕτερα σπάνια τοιαῦτα, καὶ ὄνομα τροχὸς αὐτοῖς. Καὶ
[μὲν] κατ' ἀγέλας ταῦτα, μάλιστα μὲν ἐν δεξιᾷ τοῦ
τοῦ Θρᾳκίου, ἔν γε τοῖς κόλποις τοῦ ἀπὸ Σιγείου πλέ
ἐντυχεῖν ἐστιν αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον, κ
τε τὸν Ἀρταχαίου καλούμενον τάφον, καὶ τὸν Ἀκανθ
ἰσθμόν, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή
διέταμε τὸν Ἄθω. Τὰ κήτη δὲ ταῦτα, ἃ καλοῦσι τρο
ἄλκιμα μὲν οὔ φασιν εἶναι. Λοφιὰν δὲ ὑποφαίνει καὶ ἀ
θας ὑπερμήκεις, ὡς καὶ πολλάκις ὁρᾶσθαι ἐξάλους αὐ
Ἀκούσαντα δὲ εἰρεσίας κτύπου περιστρέφεταί τε καὶ κ
λεῖται, ὡς ὅτι κατωτάτω ἑαυτὰ ὠθοῦντα· ἔνθεν τα
τοῦδε τοῦ ὀνόματος μετείληχεν· ἀναπλεῖ δὲ ἀνελιχθέντα
κυλιόμενα ἔμπαλιν.

XXI. De Tritone Tanagraeo.

Τριτώνων πέρι σαφῆ μὲν λόγον καὶ ἀπόδειξιν ἰσχ

---

2 εἰς ὅσον ἄκρον. Gesn.
3 κεστρεῖς. Gesn.
10 F. verba ἄνευ δικτύων ponenda post παρελθόντες.
11 F. σφᾶς αὐτούς.
11 ὑπωθοῦσι. Gesn.
15 F. ἔστιν ἕτερα.
16 νεῖ] ἔνι. M. m. a. b. c. ἔνι ἰδεῖν κατ'.
18 F. καὶ τοὺς ἀ. Σ. πλέον
20 Ἀρταχαίου. [illegible] Voss.
20 Ἀκάνθιον. [illegible]

οὐ μάλα τοί φασιν εἰπεῖν ἔχειν τοὺς ἁλιέας· ἔχει δ' οὖν φήμη διαῤῥέουσα, καὶ μὰ Δία, πολλῶν, γίνεσθαί τινα ἐν τῇ θαλάττῃ κήτη ἀνθρωπόμορφα τὰ ἀπὸ κεφαλῆς ὅσα εἰς ἰξὺν λήγει. Λέγει δὲ Δημόστρατος ἐν Λόγοις ἁλιευτικοῖς ἐν Τανάγρᾳ θεάσασθαι τάριχον Τρίτωνα· καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἦν, φησί, καὶ τοῖς πλαττομένοις ὅμοιος καὶ τοῖς γραφομένοις· τὴν δέ οἱ κεφαλὴν ὑπὸ χρόνου διεφθαρμένην οὐ πάντῃ σαφῆ ἔφατο εἶναι, οὐδὲ οἵαν ἐντυχεῖν τε καὶ γνωρίσαι ῥᾷστα· προσαψαμένου δέ μου, φολίδες ἀπέπιπτον τραχεῖαι, καὶ μέντοι καὶ ἀντίτυποι εὖ μάλα. Τῶν δέ τις [τῶν] ἐκ τῆς βουλῆς ἁρμοζόντων κλήρῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ πεπιστευμένων τὴν ἀρχὴν ἑνὸς ἔτους, βασανίζων οἷα δὴ καὶ ἐλέγχων τοῦ βλεπομένου τὴν φύσιν, εἶτα τοῦ δέρματος παρελὼν ὀλίγον καθήγισεν ἐπὶ πυρός, καὶ ὀσμὴ μὲν βαρεῖα καιομένου τοῦ ἐμβληθέντος προσέβαλε τῶν παρόντων τὰς ῥῖνας· οὐ μὴν συμβάλλειν, φησίν, εἴτε χερσαῖον τὸ ζῷον εἴτε θαλάσσιον εἴη τὴν φύσιν, εἴχομεν. Ἀλλ' ἥ γε πεῖρα οὐ χρηστόν οἱ τὸν μισθὸν ἀπέδωκεν. Οὗτος γὰρ μετὰ μικρὸν τὸν βίον κατέστρεψε, περαιούμενος ὀλίγον καὶ στενὸν πορθμὸν ἐξήρει πορθμείῳ καὶ βραχεῖ· καὶ ἔλεγόν γε, ὡς ἐκεῖνος λέγει, Ταναγραῖοι παθεῖν αὐτὸν ταῦτα ἀνθ' ὧν εἰς τὸν Τρίτωνα ἠσέβησε, τεκμηριοῦντες ὅτι ἀποψύχων μὲν ἐξῃρέθη τῆς θαλάττης, ἰχῶρα δὲ ἠφίει παραπλήσιον τὴν ὀσμὴν τῇ τοῦ Τρίτωνος δορᾷ, ὅτε αὐτὴν ἐκεῖνος ἔκαιε καὶ ἐνεπίμπρα. Ὁπόθεν δὲ ἄρα ὁ Τρίτων οὗτος ἐπλανήθη, καὶ ὅπως δεῦρο ἐξεβράσθη, Ταναγραῖοί τε λεγέτωσαν καὶ Δημόστρατος. Ἐπὶ τούτοις δὲ αἰδοῦμαι τὸν θεὸν καὶ ἄξιον πείθεσθαι τῷ μάρτυρι τῷ τοσῷδε· εἴη δ' ἂν ὁ ἐν Διδύμοις Ἀπόλλων, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς παντί, ὅτῳ νοῦς τε ὑγιαίνει καὶ ἔῤῥωται ἡ φρήν· Τρίτωνα γοῦν θρέμμα θαλάττιόν φησιν εἶναι, καὶ ἃ λέγει ταῦτά ἐστι·

Θρέμμα Ποσειδάωνος, ὑγρὸν τέρας, ἠπύτα Τρίτων,
Νηχόμενος γλαφυροῖς ὁρμήμασι σύντ[illegible]νηός.

---

33 F. γλαφυρ[illegible]ς.

Εἰ τοίνυν ὁ πάντα εἰδὼς καὶ Τρίτωνας εἶναί φησιν, ἡμᾶς ὑπὲρ τούτου διαπορεῖν οὐ χρή.

XXII. De elephantis Indicis regem reverentibus et custodientibus.

Τὸν Ἰνδῶν βασιλέα προϊόντα ἐπὶ δίκαις προσκυνεῖ ἐλέφας πρῶτος, δεδιδαγμένος τοῦτο, καὶ μάλα γε δρῶν μηνόνως τε καὶ εὐπειθῶς αὐτό. Παρέστηκε δὲ καὶ ἐκεῖνος ὅςπερ οὖν ἐνδίδωσίν οἱ τοῦ παιδεύματος τὴν ὑπόμνησιν ἐκ τῆς ἅρπης κρούσει, καὶ φωνῇ τινι ἐπιχωρίῳ, ἥςπερ ἐλέφαντες ἐπαΐειν εἰλήχασι φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ καὶ μάλα γε ἰδίᾳ τοῦ ζῴου τοῦδε· καὶ μέντοι γε καὶ κίνησίν τινα κινεῖται πολεμικήν, οἷον ἐνδεικνύμενος, ὅτι καὶ τοῦτο μάθημα ἀποσώζει. Τέσσαρες δὲ καὶ εἴκοσι τῷ βασιλεῖ φρουροὶ παραμένουσιν ἐλέφαντες ἐκ διαδοχῆς, ὥςπερ οὖν οἱ φύλακες οἱ λοιποί, καὶ αὐτοῖς παίδευμα τὴν φρουρὰν οὐ κατανυστάξασι· διδάσκονται γάρ τοι σοφίᾳ τινὶ Ἰνδικῇ καὶ τοῦτο. Καὶ λέγει μὲν ὁ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος Ἀμφιάραον τὸν Οἰκλέους κατακοιμίσαι τὴν φυλακήν, καὶ ὀλίγου παθεῖν ὅσα λέγει. Οὗτοι δὲ ἄρα ἄγρυπνοι καὶ ὕπνῳ μὴ ἡττώμενοι, πιστότατοι τῶν ἐκεῖθι φυλάκων μετά γε τοὺς ἀνθρώπους εἰσίν.

XXIII. De scolopendra marina ingentis magnitudinis.

Ἐγὼ δὲ ἄρα, ὡς εἶχον ὁρμῆς, ἐπὶ μακρότατον ταῦτά τε καὶ τὰ ὑπὲρ τούτων ἀνασκοπούμενός τε καὶ ἀνιχνεύων πέπυσμαι καὶ σκολόπενδραν εἶναί τι θαλάττιον κῆτος, μέγιστον κητῶν καὶ τοῦτο, καὶ ἐκβρασθεῖσαν μὲν θεάσασθαι οὐκ ἄν τις θρασύνοιτο. Λέγουσι δὲ οἱ ἀκριβοῦντες ἄνθρωποι τὰ θαλάττια ὁρᾶσθαι αὐτὰς πλωτάς· καὶ πᾶν μὲν ὅσον ἐστὶ κεφαλή, τοῦτο ὑπερτείνειν ἔξαλον, καὶ μέντοι καὶ μυκτήρων τρίχας ἐξεχούσας καὶ μάλα γε ὑψηλὰς ἀποδεικνύναι, πλατεῖαν δὲ τὴν οὐρὰν καὶ οἵαν, δοκεῖ, καράβου· ἤδη δὲ ἄρα αὐτῆς καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα ἐπιπολάζον τοῖς κύμασιν ὁρᾶται, ὅσον ἀντικρῖναι τριήρους τελείας αὐτὸ μεγέθει· νήχονται δὲ ἄρα πολλοῖς τοῖς ποσί, καὶ κατὰ στοῖχον αὐτοῖς καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν οἱονεὶ σκαλμοῖς παρηρτημένοις, εἰ

13 κατανυστάξαι. Schn.

καὶ τραχύτερον ἀκοῦσαι, ἑαυτοῖς ἐρέττουσαι. Λέγουσιν οὖν οἱ δεινοὶ ταῦτα καὶ ὑπηχεῖν τὸ ῥόθιον ἡσυχῇ, καὶ πείθουσι λέγοντες.

XXIV. De canum venaticorum exercitatione.

Ξενοφῶν δὲ ὑπὲρ κυνῶν λέγει καὶ ταῦτα· δεῖν εἰς τὰ ὄρη πολλάκις ἄγειν αὐτάς, τὰ δὲ ἔργα ἧττον· τοὺς γάρ τοι δρυμοὺς ἐκ τῶν ἐνεργῶν χωρίων λυπεῖν τε αὐτὰς καὶ σφάλλειν. Λῷον δὲ εἶναι ὁ αὐτός φησιν εἰς τὰ τραχέα ἄγειν, καὶ κέρδος γε ἐκεῖνο πρὸς τοῦτο διδάσκει, εὔποδάς τε αὐτὰς γίνεσθαι, καὶ ἀλτικωτέρας, ἐκπονούσας τὸ σῶμα· ἴχνη δὲ ἄρα λαγὼ τοῦ μὲν χειμῶνος μακρὰ ὁρᾶσθαι λέγει, καί φησι διὰ τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν· τοὐναντίον δὲ τούτου, τοῦ θέρους, οὐκέτι. Καὶ σαφὲς ἐκ τοῦ προειρημένου τί βούλεται τὸ ἐναντίον.

XXV. De cura apud Indos equis et elephantis, nec non ceteris animalibus adhibita.

Ἵππους καὶ ἐλέφαντας ἅτε ζῷα καὶ ἐν ὅπλοις καὶ πολέμοις λυσιτελῆ τιμῶσιν Ἰνδοί, καὶ μάλα γε ἰσχυρῶς. Τῷ γοῦν βασιλεῖ κομίζουσι καὶ κώμυθας, ἃς ἐμβάλλουσι ταῖς φάτναις, καὶ χιλόν, καὶ ἐπιδεικνύουσι νεαρόν τε καὶ ἀσινῆ· καὶ ἐὰν μὲν εἴη τοιοῦτος, ἐπαινεῖ ὁ βασιλεύς· εἰ δὲ μή, κολάζει τούς τε τῶν ἐλεφάντων μελεδωνοὺς καὶ τοὺς ἱπποκόμους πικρότατα. Οὐκ ἀτιμάζει δὲ οὐδὲ τὰ ἄλλα τὰ μικρότατα ζῷα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα προσίεται, δῶρά οἱ κομιζόμενα. Ἰνδοὶ γὰρ οὐκ ἐκφαυλίζουσι ζῷον οὔτε μὴν ἥμερον, οὐδὲ ἄγριον οὐδέν. Αὐτίκα γοῦν δωροφοροῦσι τῶν ὑπηκόων οἱ διὰ τιμῆς ἰόντες γεράνους τε καὶ χῆνας, ἀλεκτορίδας τε καὶ νήττας, καὶ τρυγόνας τε καὶ ἀτταγᾶς, προσέτι πέρδικάς τε καὶ σπινδάλους, ἔστι δὲ ἐμφερὲς τῷ ἀτταγᾷ τοῦτό γε, καὶ τὰ ἐπὶ τούτῳ τῶν προειρημένων βραχυτέρας, [τε καὶ] βωκκαλίδας τε καὶ συκαλίδας, καὶ τὰς καλουμένας κεγχρίδας. Ἐπιδεικνύουσι δὲ αὐτὰ ἀναπτύξαντες, τὸν εἰς βάθος αὐτῶν ἐλέγχοντες πιασμόν. Καὶ τούτων πεπιασμένων, ἐλεφάντων τε καὶ βουβαλίδων, καὶ δορκάδων καὶ ὀρύ-

---

11 F. διὰ τοὐναντίον.
18 F. ἐὰν μὲν ᾖ.
30 F. καί που τῶν.
31 ἐλάφων. Gesn.

γων τε, καὶ τῶν ὄνων τῶν ἐχόντων ἓν κέρας, ὧν καὶ πρό-
τέρω που τὴν μνήμην ἐποιησάμην, καὶ ἰχθύων γένη διά-
φορα, κομίζουσι καὶ ταῦτα.

XXVI. De cicada marina.

Ἔστι δὲ ἄρα καὶ τέττιξ ἐνάλιος. Καὶ ὁ μὲν μέγεθος
αὐτῶν ἔοικε καράβῳ σμικρῷ, κέρατα δὲ οὐκ ἔχει μεγάλα
κατ' ἐκείνους, οὐδὲ κέντρα· ἰδεῖν δέ ἐστι τοῦ καράβου ὁ
τέττιξ ζοφωδέστερος, καὶ ἐπὰν αἱρεθῇ, προσέοικε τετριγ-
πτέρυγες δὲ ὀλίγαι τὸ μέγεθος ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ
πεφύκασι, καὶ εἶεν ἂν κατὰ τὰς τῶν χερσαίων καὶ αὐτ-
Οὐ σιτοῦνται δὲ αὐτὸν οἱ πολλοί, νομίζοντες ἱερόν. Σερι-
φίους δὲ ἀκούω καὶ θάπτειν νεκρὸν ἑαλωκότα· ζῶντα δὲ ἐς
δίκτυον ἐμπεσόντα οὐ κατέχουσιν, ἀλλὰ ἀποδιδόασι τῇ θα-
λάττῃ αὖθις· θρηνοῦσι δὲ ἄρα τοὺς ἀποθανόντας, καὶ λέ-
γουσι Περσέως τοῦ Διὸς ἄθυρμα αὐτοὺς εἶναι.

XXVII. Peculiaria quaedam de piscibus nonnullis.

Ὕαινα ἰχθὺς ὁμώνυμος τῇ χερσαίᾳ ὑαίνῃ ἐστί. Ταύ-
της οὖν τὴν πτέρυγα δεξιὰν εἰ ὑποθήσεις ἀνθρώπῳ καθεύ-
δοντι, εὖ μάλα ἐκταράξεις αὐτόν· δέα γάρ τινα καὶ ἰνδάλ-
ματα καὶ φάσματα ὄψεται, καὶ ἐνύπνια ἕτερα οὐδαμῶς
εὐμενῆ καὶ φίλα. Τραχούρου γε μὴν ζῶντος ἐὰν ἀποκόψῃς
τὴν οὐράν, καὶ τὸν τράχουρον ἄρα ἐλεύθερον ἀπολύσῃς ἐς
τὴν θάλατταν, τήν γε μὴν προειρημένην οὐρὰν ἐξαρτήσῃς
ἵππου κυούσης, οὐ μετὰ μικρὸν ἐκπεσεῖται τὸ ἔμβρυον, καὶ
ἐξαμβλώσει ἡ ἵππος. Μειρακίου γε μὴν δεομένου ἐπὶ μήκι-
στον τριχῶν ἀπορίας τῶν ἐπὶ τοῦ γενείου, αἷμά τι ἐπιχρισθὲν
θύννου ἀωρόλειον τὸ μειράκιον ἐνεργάζεται. Δρᾷ δὲ ἄρα
καὶ νάρκη καὶ πνεύμων τὸ αὐτό· ἐν ὄξει γὰρ διασαπεῖσαι
αἱ τούτων σάρκες καὶ ἐπιχρισθεῖσαι τοῖς γενείοις φυγὴν τρι-
χῶν ἐνεργάζονται, φησί. Τί πρὸς ταῦτα Ταραντῖνοί τε
καὶ Τυῤῥηνοὶ σοφισταὶ κακῶν δαιδάλων, ἐκεῖνο ἀγιχνεύσαν-
τές τε καὶ πειράσαντες, τὴν πίτταν, ὡς ἐξ ἀνδρῶν εἰς
γυναῖκας ἀποκρίνειν;

---

20 ἄρα] αὖθις. Par. b. 28 φασί. Schn.

XXVIII. De chrysophrye pisce ejusque capiendi modo.

Ὁ χρύσοφρυς ἄρα ἰχθύων ἁπάντων δειλότατος ἦν. Ἐν δὴ ταῖς παλιῤῥοίαις τῆς θαλάττης, ὅταν ἡ ὥρα Ἀρκτούρου σύνδρομος, ἡ μὲν ὑπονοστεῖ μάλιστα ἡ θάλαττα περὶ τὸ ἄκτιον, ψιλὴ δὲ ἡ ψάμμος ὑπολείπεται, καὶ αἱ ναῦς πολλάκις ἐπὶ τῆς γῆς ἑστήκασιν ὕδατος χῆραι· οὐκοῦν οἱ ἐπιχώριοι ὄρπηκας αἰγείρων χλωροὺς καὶ κομῶντας ὀξύναντες δίκην σκολόπων, καὶ ἐμπήξαντες τῇ ψάμμῳ, ὑποναχωροῦσιν· εἶτα ὑποστρέψαν τὸ κῦμα ἐπισύρει ἰχθύων τῶν προειρημένων πλῆθος ἄμαχον· ὑπονοστεῖ [γὰρ] αὖθις, καὶ ἀπολείπονται πολλοὶ χρυσόφρυες ἐν ὀλίγῳ ὕδατι, ἔνθα καθειμένον εὑρεθῇ καὶ κοῖλον, εἶτα ὑπὸ τοῖς κλάδοις πτήξαντες ἡσυχάζουσι· διασειομένους γὰρ αὐτοὺς καὶ διακινουμένους ὑπὸ τοῦ προσπίπτοντος πνεύματος ὀῤῥωδοῦσι, καὶ οὔτε σπαίρουσιν, οὔτε ἀναπάλλονται. Πάρεστι δὴ συλλαβεῖν ὡς αἰχμαλώτους, καὶ παίειν παντὶ τῷ προσπεσόντι δειλῶν ἰχθύων δῆμον, εἴποι τις ἄν· αἱροῦσι γοῦν αὐτοὺς οὐ τεχνῖται μόνοι, ἀλλὰ κἂν ἰδιώτης παρατυχὼν ᾖ, καὶ παῖδες καὶ γυναῖκες.

---

2 Ἀρκτούρῳ. Abresch. 10 F. ἔνθ' ἄν.

LIBER DECIMUS QUARTUS.

I. De scombris cicuribus maris Ionii.

Ἐν δὲ τῷ Ἰονίῳ πελάγει πλησίον Ἐπιδάμνου, ὅπου καὶ Ταυλάντιοι παροικοῦσι, νῆσός ἐστι, καὶ Ἀθηνᾶς κέκληται, καὶ οἰκοῦσιν ἐνταῦθα ἁλιεῖς· ἔστι δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι. καὶ σκόμβρων ἠθάδων καὶ ἡμέρων ἀγέλαι τρέφονται. Καὶ τούτοις μὲν τροφὰς ἐμβάλλουσιν οἱ ἁλιεῖς, καὶ ἔστιν αὐτοῖς πρὸς αὐτοὺς ἔνσπονδα, καί εἰσιν ἐλεύθεροι, καὶ ἀθηρίαν εἰλήχασι, καὶ προΐασιν εἰς χρόνου πλῆθος, καὶ ζῶσιν αὐτόθι σκόμβροι καὶ γέροντες. Οὐ μὴν ἀργοὶ σιτοῦνται, οὐδὲ μὴν ὑπὲρ ὧν τρέφονταί εἰσιν ἀχάριστοι· λαβόντες δὲ καὶ ἐκ τῶν ἁλιέων τροφὰς τὰς ἑωθινὰς εἶτα μέντοι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τὴν θήραν ἴασιν, ὥσπερ οὖν τροφεῖα ἐκτίνοντες. Καὶ τοῦ λιμένος προελθόντες ἐπὶ τοὺς ξένους καὶ τοὺς ξενίους στέλλονται σκόμβρους, καὶ ἐντυχόντες ὡς ὕλῃ τινὶ ἢ φάλαγγι, ἅτε ὁμοφύλοις καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως οὖσι προσνέουσι, καὶ οὔτε τούτους ἐκεῖνοι φεύγουσιν, οὔτε οὗτοι ἐκκλίνουσιν αὐτούς, ἀλλὰ συνίασιν· εἶτα οἱ τιθασοὶ τοὺς ἐπήλυδας περιελθόντες καὶ κυκλόσε γεγενημένοι καὶ ἑαυτοὺς συμφράξαντες, ἀπειλήφασι μέσους πολύ τι πλῆθος, καὶ οὐκ ἐῶσι διαδιδράσκειν, ἀναμένουσι δὲ τοὺς τροφέας, καὶ ἀνθ' ὧν ἐκορέσθησαν, ἀνθεστιῶσι τοὺς ἁλιέας· ἐπελθόντες γὰρ αἱροῦσιν αὐτοὺς καὶ πολὺν ἐργάζονται φόνον. Οἱ δὲ τιθασοὶ ἐπανίασι σπεύδοντες εἰς τὸν λιμένα, καὶ τοὺς ἑαυτῶν χηραμοὺς ὑπελθόντες ἀναμένουσι τὸ δειλινὸν δεῖπνον· οἱ δὲ ἥκουσι κομίζοντες, εἰ βούλονται συνθήρους ἔχειν καὶ φίλους πιστούς. Ὁσημέραι μέντοι πράττεται ταῦτα καὶ δεινῶς, φασίν. 25

---

25 F. ἀδινῶς.

II. De scar morbo ai quato me dente.

Σκάρου, διαχυθείσης τῆς χολῆς περὶ πᾶν τὸ σῶμα, ἐὰν δῷς ἐμφαγεῖν ἀνθρώπῳ νοσοῦντι τὸ ἧπαρ καὶ ἴκτερον ἔχοντι, σωθήσεται, ὡς οἱ σοφοὶ τῶν ἁλιέων διδάσκουσιν.

III. De piscat in locis v dosis.

Ἁλίσκεται δὲ ἄρα ἰχθὺς καὶ ἄνευ κύρτων καὶ ἀγκίστρων καὶ δικτύων, τὸν τρόπον τοῦτον. Κόλποι θαλάττης πολλοὶ τελευτῶσιν ἐς τενάγη τινά, καὶ ἔστι ταῦτα ἐπιβατά. Ὅταν οὖν ᾖ γαλήνη καὶ εἰρήνη πνευμάτων, οἱ τεχνῖται τῶν ἁλιέων ἄγουσι πολλοὺς ἐνταῦθα, εἶτα αὐτοὺς προςτάττουσι βαδίζειν καὶ πατεῖν τὴν ψάμμον, ὡς ὅτι μάλιστα ἐπερείδοντας τὸ πέλμα ἰσχυρῶς· εἶτα ἴχνη καταλείπεται βαθέα, ἅπερ οὖν ἐὰν φυλαχθῇ, καὶ μή ποτε συμπεσοῦσα ἡ ψάμμος συγχέῃ αὐτά, μηδὲ ἐνταραχθῇ ὑπὸ πνεύματος τὸ ὕδωρ, ὀλίγον διαλείπουσιν οἱ ἁλιεῖς, καὶ ἐμβάντες καταλαμβάνουσιν ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν βημάτων καὶ τοῖς ἴχνεσι τοὺς ἰχθῦς τοὺς πλατεῖς εὐναζομένους, ψήττας τε καὶ ῥόμβους, καὶ στρουθοὺς καὶ νάρκας καὶ τὰ τοιαῦτα.

IV. De echin marino terrestri rumque u medico

Ἐχίνου θαλαττίου πέρι εἶπον ἀνωτέρω, καὶ νῦν δὲ εἰρήσεται ὅσα προςακήκοα. Ἔστι γὰρ καὶ [τῷ] στομάχῳ ἀγαθόν· τὸν τέως γὰρ κακόσιτον ὄντα καὶ πᾶν ὁτιοῦν βδελυττόμενον ὅδε ἀναῤῥώννυσιν· ἔστι δὲ καὶ κύστεως κενωτικός, ὡς οἱ τούτων λέγουσι σοφοί. Εἰ δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιχρίσαις σώματι ψωριῶντι, ὁ δὲ σῶν ἐργάζεται τὸν τέως νοσοῦντα τὴν νόσον τὴν προειρημένην· καυθεὶς δὲ ἄρα ὀστράκοις αὐτοῖς ἐκκαθαίρει τὰ ῥυποῦντα τῶν τραυμάτων. Χερσαίου δὲ ἐχίνου καυθέντος ἡ σποδιὰ πίττῃ προςανακραθεῖσα εἶτα μέντοι καταχρίεται τῶν λειψοτρίχων μερῶν, καὶ αἱ τέως φυγάδες, ἵνα τι καὶ παίξω, ὑπαναφύονται· πινομένη δὲ οἴνῳ νεφροῖς ἀγαθόν ἐστι, σώζει δὲ ἄρα καὶ ὑδεριῶντας ποθεῖσα, ὥςπερ δὴ καὶ προεῖπον· τὸ δὲ ἧπαρ ἄρα τοῦ ἐχίνου τούτου ἰᾶται ὑφ' ἡλίου γενόμενον αὖον τοὺς τῇ νόσῳ τῇ τοῦ καλουμένου ἐλέφαντος κατειλημμένους.

---

1 F. σκάρου χολὴν ἐὰν δῷς — verbis διαχυθείσης τ. χ. π. πᾶν τὸ σῶμα, si genuina, post ἔχοντι positis.

V. De cornibus (dentibus) elephantorum Libycorum defossis.

Ἐλέφας ὁ θῆλυς, τιμιώτερα εἶναι τὰ τούτου κέρατα οἱ σοφοὶ ταῦτα ὑμνοῦσι, καὶ ἐκεῖνά γε ἡμᾶς διδάσκουσιν. Ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ γῇ οἱ ἐλέφαντες, δεκάτῳ ἔτει πάντας αὐτοῖς τὰ κέρατα ἐκπεσεῖν σπεύδει, ὥςπερ καὶ τῶν ἐλάφων, ἀλλὰ τούτων ἀνὰ πᾶν ἔτος. Οἱ τοίνυν ἐλέφαντες οἶδε γῆν 5 πεδιάδα καὶ ἔνδροσον προαιροῦνται τῆς ἄλλης, καὶ ἐπερείδουσιν εἰς αὐτὴν ὀκλὰξ ἐπικύψαντες, ἐκδῦναι αὐτῶν δεινῶς σφριγῶντες· τοσοῦτον δὲ ἄρα ἐπωθοῦσιν, ὡς καὶ τέως αὐτὰ ἀποκρύψαι, εἶτα μέντοι ὑποψήσαντες τοῖς ποσὶ λεῖον τὸν χῶρον ἀπέφηναν τὸν φρουροῦντα τὸ θησαύρισμα αὐτῶν. 10 Γονιμωτάτη δὲ ἄρα ἡ γῆ οὖσα εἶτα ὤκιστα τὴν πόαν ἀναφύει, καὶ ἀφανίζει τὴν ὄψιν τοῦ γεγενημένου τοῖς ὁδῷ χρωμένοις. Οἱ δὲ καὶ ταῦτα ἀνιχνεύοντες τὰ φώρια καί τινα σοφίαν τῆς ἐκείνων ἐπιβουλῆς ἔχοντες, ἐν ἀσκοῖς αἰγείοις ὕδωρ κομίζουσιν· εἶτα αὐτοὶ διασπείρουσι πεπληρωμένους 15 ἄλλους ἀλλαχόσε, καὶ αὐτοὶ καταμένουσι, καὶ καθεύδει τις, καὶ ἄλλος ὑποπίνει, καί πού τις καὶ μεταξὺ ἐπιρροφῶν τῆς κύλικος ὑπαναμέλπει, καὶ μέμνηται διὰ τοῦ μέλους ἧς ἐρᾷ· εἰ δὲ καὶ νέον ὡρικὸν ὑποπειρᾷ παρόντα τις καὶ αὐτὸς τῆς ἰχνεύσεως κοινωνῶν, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι· εἰσὶ 20 γὰρ Μαυρούσιοι καὶ καλοὶ καὶ μεγάλοι, καὶ ἀνδρικὸν ὁρῶσι, καὶ ἔργων ἔχονται θηρατικῶν, καὶ μέντοι καὶ πολλοὶ ἀναφλέγουσι, μειράκια ἔτι καὶ τηλικοίδε ὄντες. Οὐκοῦν εἰ τὰ κέρατα εἴη κατωρυγμένα πλησίον ἐκεῖνα, τὰ δὲ ἴυγγί τινι ἀποῤῥήτῳ καὶ θαυμαστῇ [δὲ] τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο ἐκ τῶν ἀσκῶν 25 ἕλκει, καὶ ἀποδείκνυσι κενοὺς αὐτούς. Ἐνταῦθα τοίνυν σμινύαις τε καὶ μακέλλαις διασκάπτουσι τὸν χῶρον, καὶ ἔχουσι τὸ θήραμα ῥινηλατήσαντες ἄνευ κυνῶν· ἐὰν δὲ ἔμπλεῳ μείνωσιν οἱ ἀσκοί, οὕπερ οὖν καὶ κατέθεσαν αὐτοὺς οἱ τῶν κεράτων τῶνδε θηραταί, οἱ δὲ ἀπίασιν ἐπ' ἄλλην θήραν, 30 καὶ μέντοι καὶ ἀσκοὺς καὶ ὕδωρ ἐπάγονται πάλιν, τὰ θήρατρα τῆς ἄγρας τῆς προειρημένης.

---

4 ἐκπεσεῖν δεῖ. b. 22 F. πολλούς.
15 F. εἶτα μέντοι διασπ.

Λέγεται δὲ καὶ ἐλέφας διπλῆν ἔχειν καρδίαν καὶ διπλᾶ νοεῖν, καὶ τῇ μὲν θυμοῦσθαι, καὶ πραΰνεσθαί γε μὴν τῇ ἑτέρᾳ· Μαυρουσίοις δὲ ἄρα ἕπομαι λόγοις, λέγων ταῦτα. Ἐπεί τοι καὶ ἐκεῖνα οἱ αὐτοὶ ὑμνοῦσι, λύγγας εἶναι· φασὶ δὲ αὐτὰς παρδάλεως μὲν ἔτι καὶ πλέον σιμάς, ἄκρα μὴν τὰ ὦτα λασίους. Θηρίον τοῦτο ἀλτικὸν δεινῶς, καὶ κατασχεῖν βιαιότατά τε καὶ ἐγκρατέστατα καρτερόν. Ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόςωπον οὖν, ὅταν που λέγῃ·

VI. De elephanto duplici corde praedito, et de lyncibus.

10 Ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος,
Ἢ τὴν ἄμορφον λύγγα, δύςτοκον δάκος.

Ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύςτοκον τοὺς Κριτικοὺς ἐρέσθαι λῷον.

Περὶ στρουθοῦ δὲ τῆς μεγάλης εἴποι τις ἂν καὶ ἐκεῖνα. Ἡ γαστὴρ αὐτῆς ἀνῃρημένης εὑρίσκεται καθαιρομένη λίθους 15 ἔχουσα, οὕςπερ οὖν καταπιοῦσα ἡ στρουθὸς ἐν τῷ ἐχίνῳ φυλάττει, καὶ πέττει τῷ χρόνῳ· εἶεν δ' ἂν οὗτοι καὶ ἀνθρώπων ὄψεως ἀγαθόν· νεῦρα δὲ τὰ ταύτης καὶ λίπος ἀνθρωπείων νεύρων ἀγαθά εἰσιν. Ἁλίσκεται μὲν οὖν αὕτη ὑπὸ ἵππων ἀπειποῦσα τῷ δρόμῳ· θεῖ μὲν γὰρ εἰς κύκλον, ἀλλ' 20 ἐξωτέρω περιθέουσα· οἱ δὲ ἱππεῖς τῷ ἐνδοτέρῳ ὑποτέμνονται κύκλῳ, καὶ ἔλαττον περιϊόντες ἀπειποῦσαν τῷ δρόμῳ ἀγρεύουσιν αὐτὴν χρόνῳ. Λαμβάνεται δὲ καὶ τοῦτον τὸν τρόπον. Καλιὰν ἐργάζεται ταπεινὴν ἐν τῷ δαπέδῳ, τὴν ψάμμον διαγλύψασα τοῖς ποσί, καὶ τὸ μὲν μεσαίτατον αὐτῆς κοῖλόν 25 ἐστι, τὰ χείλη δὲ τὰ κύκλῳ ὑψηλὰ ἐργάζεται, ἀποτειχίζουσα τρόπον τινά, ἵνα τὸ ἐκ Διὸς ὕδωρ ἀποστέξῃ τὰ χείλη, καὶ μὴ εἰςρέῃ τῇ καλιᾷ, καὶ ἐπικλύζῃ τῆς στρουθοῦ τοὺς νεοττοὺς ὄντας ἁπαλούς. Τίκτει δὲ καὶ ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα, οὐ μὴν ἀθρόα ἐκγλύφει, οὐδὲ ἐν ταὐτῷ χρόνῳ παρίασιν 30 ἐς τὸ φῶς πάντα, ἀλλὰ τὰ μὲν ἤδη τέτεκται, ἄλλα δὲ ἔτι ἐν τοῖς ᾠοῖς ὑποπήγνυται μέν, τὰ δὲ ὑποθάλπεται. Ὅταν οὖν ἐν τούτοις ᾖ ἐκείνη, θεασάμενος ἀνήρ τις, οὐκ ἄφρων, ἀλλὰ τῆς τοιαύτης θήρας πεπειραμένος, αἰχμὰς περὶ τὴν

VII. De struthiocamelo, deque nido ejus et capiendi modo.

17 πέψεως. Gesn.

καλιὰν πήγνυσι τεθηγμένας, ὀρθὰς δὲ ἄρα κατὰ τοῦ σαυρωτῆρος πήγνυσι, καὶ ὁ σίδηρος ἐκλάμπει, καὶ ἀναχωρήσας ἐλλοχᾷ τὸ πραττόμενον. Ἐπάνεισιν οὖν ἐκ τῆς νομῆς ἡ στρουθὸς ἐρῶσα τῶν νεοττῶν ἰσχυρῶς, καὶ διψῶσα αὐτῶν τῆς συνουσίας· καὶ τὰ μὲν πρῶτα περιβλέπει δεῦρο καὶ ἐκεῖσε, καὶ ἑλίττει τὸ ὄμμα, δεδοικυῖα μή τις αὐτὴν λήσηται· εἶτα μέντοι νικωμένη ὑπὸ τοῦ ἱμέρου καὶ οἰστρωμένη, τὰς πτέρυγας ἁπλώσασα, ὡς ἱστίον, δρόμῳ συντόνῳ φερομένη καὶ ῥοίζῳ, εἶτα εἰςήλατο εἰς τὴν ἑαυτῆς καλιὰν, καὶ οἴκτιστα· ταῖς γὰρ αἰχμαῖς ἐμπαλαχθεῖσα καὶ περιπαρεῖσα ἀποθνήσκει. Ἐφίσταται οὖν ὁ θηρατὴς καὶ ἥρπασε σὺν τῇ μητρὶ τοὺς ἐκγόνους.

VIII. De peculiari quadam anguillas in Eretene, fluvio Italiae, capiendi ratione.

Πόλις ἐστὶν ἐν τοῖς ὑπὸ τὴν ἑσπέραν χωρίοις Ἰταλικοῖς· ὄνομα αὐτῇ Πατάβιον· Ἀντήνορος ἔργον εἶναι λέγουσι τοῦ Τρωὸς τὴν πόλιν· ταύτην δὲ ᾤκησεν [ἄρα] γῆν οἴκοθεν σωθεὶς, ὅτε ἀπηλλάγη τῆς πατρίδος ἁλούσης τῆς Ἰλίου, αὐτὸν αἰδεσθέντων τῶν Ἑλλήνων, ἐπεὶ πρεσβεύοντα τὸν Μενέλεων σὺν τῷ Ὀδυσσεῖ ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἔσωσεν, Ἀντιμάχου συμβουλεύοντος ἀποκτεῖναι αὐτούς· ἔλεγε δὲ ἄρα [καὶ] οὗτος ταῦτα,

Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρα,

ὡς Ὅμηρός φησιν. Οὐκοῦν τῷδε τῷ Παταβίῳ πόλις γειτνιᾷ ἑτέρα, καὶ Βιγητίαν καλοῦσιν αὐτήν, καὶ παραῤῥεῖ ποταμὸς αὐτῇ Ἠρετενὸς ὄνομα, καὶ παραμείβεται οὗτος γῆν οὐκ ὀλίγην, εἶτα εἰς τὸν Ἠριδανὸν ἐμβάλλει, καὶ ἀνακοινοῦται οἱ τὸ ὕδωρ. Ἐν δὴ τῷ Ἠρετενῷ ἐγχέλεις γίνονται μέγισταί τε καὶ τῶν ἀλλαχόθεν πιόταται μακρῷ· ἁλίσκονται δὲ ἄρα τὸν τρόπον τοῦτον. Ἐπὶ πέτρας προβλῆτος κάθηται ὁ θηρατὴς ἔν τινι κολποειδεῖ χωρίῳ, ὅπου καὶ πλατύνεται τὸ ῥεῦμα ἔτι μᾶλλον, ἢ καὶ ἐπί τινος δένδρου κάθηται προῤῥίζου πλησίον τῆς ὄχθης ῥιφέντος ὑπὸ πνεύματος σκληροῦ, ὅπερ οὖν ὑποσήπεται μέν, ἀχρεῖον δὲ ἐστι καταχῆναί τε καὶ ἐκκαῦ-

32 καταχαῆναι. Gesn. καταχεῆναι. Schn.

αὐτό· οὐκοῦν ἑαυτὸν καθίσας ὁ τῶν ἐγχελύων ἁλιεὺς ἔνδε, καὶ λαβὼν ἔντερον νεοσφαγοῦς ἀρνὸς τριῶν μὲν ἢ τεττάρων πηχῶν, πεπιασμένον δὲ ἰσχυρῶς, τὴν μὲν ἀρχὴν αὐτοῦ καθίησιν ἐς τὸ ὕδωρ, καὶ εἱλεῖται ἐν ταῖς δίναις στρεφόμενον, τό γε μὴν τέλος διὰ χειρῶν ἔχει, ἐμβέβληται δὲ ἐς αὐτὸ καλάμου τρύφος, ὅσον κώπην εἶναι τὸ μῆκος ξίφους. Οὐ μὴν λανθάνει τὰς ἐγχέλεις ἡ τροφή· χαίρουσι γὰρ τῷδε τῷ ἐντέρῳ· καὶ ἥ γε πρώτη προσελθοῦσα, οἰστρουμένη ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ περιχανοῦσα, ἐμφύει τοὺς ὀδόντας, μυρούς τε καὶ ἀγκιστρώδεις καὶ δυσεξελίκτους ὄντας, καὶ συνεχῶς ἐπισκαίρει τε καὶ πειρᾶται καθέλκειν τὸ δέλεαρ. Ὁ δὲ κραδαινομένου τοῦ ἐντέρου συνεὶς ἔχεσθαι τὴν ἔγχελυν, τὸν κάλαμον, ᾧ τὸ ἔντερον προςήρτηται, ἐνθεὶς τῷ ἑαυτοῦ στόματι, καὶ οἷον σθένει καταπνέων, φυσᾷ τὸ ἔντερον καὶ μάλα γε ἰσχυρῶς, τὸ δὲ ἐκ τοῦ καταῤῥέοντος πνεύματος πίμπραται καὶ οἰδαίνει· ὁ τοίνυν ἄνεμος κατολισθαίνει εἰς τὴν ἔγχελυν, καὶ πληροῖ μὲν τοῦ πνεύματος αὐτῆς τὴν κεφαλήν, πληροῖ δὲ τὴν φάρυγγα, καὶ ἐμφράττει τῷ θηρίῳ τὸ ἆσθμα· καὶ ἀναπνεῦσαι μὴ δυναμένη, μηδὲ μὴν ἐξελεῖν τοῦ σπλάγχνου τοὺς ἐμπεφυκότας ὀδόντας, ἀποπνίγεται, καὶ ἀνασπᾶται ἁλοῦσα ὑπὸ τοῦ ἐντέρου καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ καλάμου τρίτου. Καθ' ἑκάστην μὲν οὖν δρᾶται τοῦτο, ἁλίσκονται δὲ ὑπὸ πολλῶν πολλαί. Ἔστω δέ μοι καὶ ταῦτα τῶνδε τῶν ἰχθύων λεχθέντα ἴδια.

IX. De leone marino ejusque usu.

Λέοντα θαλάττιον ἐοικέναι καράβῳ ἀμηγέπῃ καὶ ἡμεῖς ἴσμεν· λεπτότερον δὲ τὴν ἕξιν τοῦ σώματος ὁρῶμεν αὐτόν, καὶ ὑπό τι καὶ κυανοῦ μέρη τῶν ὀστράκων προςβάλλοντα, νωθῆ δὲ καὶ ἔχοντα χηλὰς μεγίστας, καὶ ταῖς τῶν καρκίνων προςεοικυίας κατὰ σχῆμα. Λέγεται δὲ ὑπὸ τῶν σοφωτέρων ἁλιέων ἔχειν τινὰς ὑμένας προςηρτημένους τοῖς ὀστράκοις, ἐφ' οἷς ὑμέσιν εἶναι σαρκία ἁπαλά, καὶ καλεῖσθαι ἐκείνου τοῦ λέοντος στέαρ ταῦτα. Ὀνίνασθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους

---

14 ὅσον σθένει. Schn.

ἐξ αὐτοῦ ἐκεῖνα· προσώπου καθαίρουσι χρῶτα θολερόν, καὶ ἐλαίῳ ῥόδοις ἀνακραθέντι ἐμβληθέντα καὶ γενόμενα χρίσμα εἰς ὥραν καὶ ἀγλαΐαν συμμάχεσθαι. Προσακήκοα δὲ καὶ ἐκεῖνο· τὸν ἐπὶ τῆς γῆς λέοντα δεδιέναι ἰσχυρῶς τοῦ θαλαττίου τῆς ὄψεως τὸ ἐκτράπελον, καὶ μὴ φέρειν αὐτοῦ τὴν ὀσμήν. Ὡς δέδοικε δὲ καὶ ἀλεκτρυόνα ὁ λέων αὐτός, ἀνωτέρω μοι λέλεκται. Λέγουσι δὲ καὶ συντριβέντων αὐτοῦ τῶν ὀστράκων καὶ ἐμβληθείσης τῆς κόνεως εἰς ὕδωρ, πιόντα τὸν χερσαῖον λέοντα ἔξω ἂν γίνεσθαι νόσου λυπούσης αὐτοῦ τὴν κοιλίαν. Εἰρήσθω δέ μοι καὶ ταῦτα τοῦ θαλαττίου λέοντος ἴδια.

X. *De asinis Mauritanis eorumque venatione.*

Ὄνοι δὲ Μαυρούσιοι, ὤκιστοι δραμεῖν, παρά γε τὴν πρώτην ὁρμήν εἰσιν ὀξύτατοι, * ἢ ὡς καὶ νὴ Δία αὔρας τινὰς ἐμβολὴν εἶναι, ἢ πτερὸν αὐτόχρημα ὄρνιθος· ταχέως δὲ κάμνουσι, καὶ αὐτοῖς οἱ πόδες ἀπαγορεύουσι, καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιλείπει, καὶ τῆς τε ὠκύτητος εἰλήφασι λήθην, καὶ ἑστᾶσι νωθεῖς πεπεδημένοι, καὶ ἀφιᾶσι δάκρυα θαλερά, οὔ μοι δοκεῖ ἐπὶ τῷ μέλλοντι θανάτῳ τοσοῦτον, ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ποδῶν ἀσθενείᾳ. Τῶν μὲν οὖν ἵππων ἀποπηδήσαντες εἶτα μέντοι περιβάλλουσιν αὐτοῖς βρόχους περὶ τὴν δέρην, καὶ τῷ ἵππῳ προσαρτήσας ἕκαστος ἄγει ὡς αἰχμάλωτον ἑαλωκότα. Ὅτι δὲ μικροὶ μὲν ἰδεῖν εἰσιν οἱ Λίβυες ἵπποι καὶ ὄνοι, δραμεῖν δὲ ὤκιστοι, ἀνωτέρω εἶπον.

XI. *De bobus Libycis.*

Βοῶν δὲ Λιβύων πλῆθος ἦν ἄρα καὶ πλέον ἀριθμοῦ, καὶ εἰσιν ὤκιστοι οἵ ἄγριοί τε καὶ ἐλεύθεροι· καὶ οἵ γε θηραταὶ πολλάκις σφάλλονται ἕνα διώκοντες, καὶ ἐμπίπτουσιν ἐς ἑτέρους ἀκμῆτας· καὶ ὁ μὲν εἰσδὺς εἰς θάμνον ἢ νάπην ἠφανίσθη, ἕτεροι δὲ ἀναφαίνονται ὅμοιοι, καὶ ἀπατῶσι τὴν ὄψιν. Καὶ εἴ γέ τις ὑπάρξαιτο τούτων διώκειν τινά, προαπερεῖ αὐτῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ ἤδη καμόντα αἱρήσει τις τῷ χρόνῳ, τοὺς δὲ αὐτῶν ἀρχομένους δρόμου, προπονήσαντός

9 F. ἐξάντη.
17 F. νωθεῖς ὡς πεπ.
18 δοκεῖν. Schn.
21 τὸν ante ἑαλωκότα inserit Schn.
22 καὶ ὄνοι delet Schn.

ὠκὺ τοῦ ἵππου, οὐχ αἱρήσει. Ἀναλίσκονται δὲ ἀνὰ πᾶν ἔτος πολλοὶ καὶ ἀποθνήσκουσιν· ἥ γε μὴν ἐπιγονὴ αὐτῶν διαδέχεται καὶ μάλα ἀφθόνως. Ἀλῶνται δὲ σὺν τοῖς μόσχοις καὶ οἱ ταῦροι κοινῇ καὶ αἱ θήλειαι, αἱ μὲν κύουσαι, αἱ δὲ ἄτοκοι. Εἰ δὲ ἕλοι τις μόσχον νεαρὸν ἔτι, καὶ μὴ παραχρῆμα ἀποκτείνῃ, διπλοῦν κέρδος ἕξει· συνήρηκε γὰρ καὶ τὴν τεκοῦσαν αὐτόν, δράσας γε ἐκεῖνα, ἅπερ εἰπεῖν οὐκ ἔστιν ἄτοπον. Τὸν μὲν καταδήσας σχοινίῳ ἀπολέλοιπε, καὶ ἀναχωρεῖ αὐτός· ἡ δὲ τῷ πόθῳ τοῦ τέκνου τείρεται, καὶ φλεγομένη οἰστρᾶται, καὶ βουλομένη λύσασα ἀπάγειν, ἐμβάλλει τὰ κέρατα, ἵνα διαξάνῃ τε καὶ διαστήσῃ τὰ δεσμά· ὅτῳ δ' ἂν τῶν κεράτων ἐς τὴν τῆς σχοίνου συμπλοκὴν διείρῃ, κατέχεται, καὶ πεδηθεῖσα σὺν τῷ μόσχῳ καταμένει, ἐκεῖνον μὲν οὐκ ἀπολύσασα, ἑαυτήν γε μὴν ἀφύκτῳ τῷ δεσμῷ περιβάλλουσα. Ταύτης οὖν ὁ θηρατὴς ἐξελὼν τὸ ἧπαρ αὐτό, καὶ τὰ οὔθατα σφριγῶντα ἔτι ἐκτεμών, καὶ τὴν δορὰν δείρας, τὰ κρέα ἀφῆκεν ὄρνισι καὶ θηρίοις δαῖτα· τὸν δὲ μόσχον οἴκαδε κομίζει πάντα· ἔστι γὰρ καὶ ἐδωδὴν ἥδιστος, καὶ πῆξαι γάλα παρέξει ὀπὸν δούς.

XII. De dracone marino.

Δράκων θαλάσσιός ἐστι μὲν παραπλήσιος τοῖς ἰχθύσι τοῖς ἄλλοις, ὅσα ἐς τὸ λοιπὸν σῶμα, τήν γε μὴν κεφαλὴν ἔοικε τῷ χερσαίῳ δράκοντι, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ μέγεθος· εἰσὶ γὰρ μεγάλοι καὶ καλοί. Καὶ τοῦτο μέντοι, καὶ αἱ γένυς μὲν τοῖς χερσαίοις προςβάλλουσι τὴν ἑαυτῶν ἀμωςγέπως μορφήν, ἔχει δὲ καὶ φολίδας, καὶ τραχεῖαί εἰσιν, καὶ τῆς δορᾶς τῆς δρακοντείου οὐ πόῤῥω δοκοῦσιν, εἴ τις προςάψαιτο· ἐκπέφυκε δὲ καὶ κέντρα χαλεπὰ αὐτοῦ, καὶ ἰὸν φέρει τὰ κέντρα, καὶ ἔστι τῷ θιγόντι οὐ χρηστά.

XIII. De secundis mensis regis Indorum.

Ζῴων δ' ἂν εἴη με εἰπεῖν καὶ τὸ ἴδιον αὐτῶν. Ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς ἐπιδόρπια σιτεῖται ταῦτα, οἷα δήπου οἱ Ἕλληνες ἐντραγεῖν αἰτοῦσι, φοινίκων τῶν χαμαιζήλων· ἐκεῖ-

---

6 F. ἀποκτείνοι.
15 F. αὐτῷ.
29 F. εἰπεῖν εἴδη καὶ...
30 ταῦτα] οὐ τοιαῦτα. Gesn.

νος σκώληκά τινα ἐν τῷ φυτῷ τικτόμενον σταθευτὸν ἐπιδειπνεῖ, γλύκιστον, ὡς Ἰνδοὶ λέγουσι-λόγοι, καί φασιν τὴν ἡδονὴν τὴν τοσαύτην ἐκ τοῦ σιτεῖσθαι ** καὶ ἐμὲ αἱροῦσι λέγοντες. Ἐπέκλα δέ οἱ καὶ ἐκεῖνά ἐστι· τε ᾠά, καὶ τὰ τῶν χερσαίων στρουθῶν καὶ χηνῶν. Τὰ οὖν ἄλλα οὐ μέμφομαί πω· καὶ κύκνων γε μὴν Ἀπόλλωνι μὲν λατρευόντων, ᾠδικωτάτων δέ, ὡς ἡ φήμη διαῤῥέουσα, ἐπιβουλεύειν ἐγγόνοις, καὶ διαφθείρειν τὰ ᾠά, Ἰνδοὶ φίλοι οὐκέτι.

XIV. De dorcadibus Libycis. Λιβυστίνων γε μὴν περὶ δορκάδων καὶ κεμάδων ἐκεῖθι εἰπεῖν αἱρεῖ με θυμὸς τὰ νῦν ταῦτα. Ὤκισται οὖν εἰσιν αἱ δορκάδες, καὶ ὅμως τοὺς ἵππους τοὺς Λιβύων οὐ διαδιδράσκουσι. Λαμβάνονται δὲ καὶ ἄρκυσι. Καὶ μὲν οὖν καὶ τὴν γαστέρα, καὶ αὐταῖς ἥδε ἡ χρόα ἐς τὰς λαπάρας ἄνεισι· παρ' ἑκάτερα δὲ τῆς νηδύος μέλαιναι ταινίαι καθέρπουσιν αὐταῖς· ξανθαί γε μὴν τὸ λοιπὸν σῶμα εἰσι, μακραὶ τοὺς πόδας, μέλαιναι τὸ ὄμμα, τὴν κεφαλὴν κέρασι κεκοσμημέναι, τὰ ὦτα αὐταῖς εἰσι μήκιστα. Ἡ γε μὴν καλουμένη καὶ ὑπὸ τῶν ποιητῶν κεμὰς δραμεῖν ὠκίστη, θυέλλης δίκην· ἰδεῖν δὲ ἄρα πυῤῥόθριξ καὶ λασιωτάτη, τὴν δὲ οὐρὰν λευκὴν ἔχει· εἴκασται δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κυανοῦ βαφῇ, τὰ δὲ ὦτα τριχῶν ἀνάπλεως βαθυτάτων· τὰ κέρατά τε αὐτῆς ἀντία καὶ ὡραῖα, ὡς ἐπάγειν μὲν τὴν θήραν, ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ φοβεῖν ἅμα καὶ βλάπτειν καλήν. Αὕτη δὲ ἄρα ἡ κεμὰς οὐκ ἐπὶ τῆς γῆς μόνης τὴν τῶν ποδῶν ὠκύτητα ἀποδείκνυται, ἀλλὰ ἐμπεσοῦσα καὶ εἰς ῥεῦμα ποταμοῦ, ταῖς χηλαῖς τῶν ποδῶν, ὡς εἰπεῖν, ἐρέττουσα εἶτα μέντοι διακόπτει τὸ ῥεῦμα· χαίρει δὲ καὶ λίμνῃ νήξασθαι, καὶ ἐνταῦθά τοι καὶ τροφὴν ἴσχει, τεθηλός τε ἀεὶ θρύον καὶ κύπειρον δειπνεῖ· οὐκοῦν καὶ τὴν γαστέρα ἦρος ἀρχομένου πεπληρωμένην ὑπολαπάττει, καὶ τα

1 F. ἐκεῖνος γὰρ σκώλ.
4 ἔπαιχλα. Schn.
6 F. οὐ μέμφομαι· πῶς γάρ; κύκνων —
14 F. οὖν [illegible] καὶ τὴν γ. In Par. b est φαιαι δ' εἰσὶ τὴν γαστέρα.
24 τὴν θήραν. tum καὶ βλέπειν Triller.

ἐς ἂν καθῆκε καὶ μέντοι καὶ ἐξέθρεψε τὰ ἑαυτῆς βρέφη ἡ αἰγμάς.

XV. De myrone pisce.

Μύρων δὲ ἄρα [καὶ] ἰχθύς πυνθάνομαί ἐστιν· ἐξ ὅτου δὲ ἐσπάσατο τὴν ἐπωνυμίαν ἐκείνην, εἰπεῖν οὐκ οἶδα· κέκληται γοῦν ταύτῃ. Λέγουσι δὲ αὐτὸν εἶναι θαλάττιον ὄφιν. Ὀφθαλμὸς δὲ ἄρα ὁ τούτου ὁπότερος οὖν ἐξαιρεθεὶς καὶ πεπτωκὸς γενόμενος, ἀπαλλάττει ξηρᾶς ἄνθρωπον ὀφθαλμίας· ἔστι δέ, φασί, τῷδε ἄρα μύρωνι τόδε, ἀναφύεται ὀφθαλμὸς ἕτερος. Δεῖ δὲ αὐτὸν ἀπολῦσαι τὸν ἰχθὺν ζῶντα, ἢ μάτην τὸν ὀφθαλμὸν ἔχων φυλάττεις.

XVI. De feris Libyae capris.

Αἶγες ἄγριοι, τὰς Λιβύων ἄκρας ἐπιστείβοντες, εἰσὶ κατὰ τοὺς βοῦς τὸ μέγεθος ἰδεῖν. Τούς γε μὴν μηροὺς καὶ τὰ στέρνα καὶ τοὺς τραχήλους κομῶσι θριξὶ δασυτάταις, καὶ σὺν τούτοις καὶ τὴν γένυν. Τὰ μέτωπα μὲν ἀγκύλοι καὶ περιφερεῖς, καὶ τὰ ὄμματα χαροποί, σκέλη δὲ αὐτοῖς ἐστι κολοβά· κέρατα μετὰ τὴν πρώτην συμφυὴν ἀλλήλων ἀπηρτημένα καὶ πλάγια· οὐ γάρ τοί που κατὰ τοὺς ὀρειβάτας αἶγας τοὺς ἄλλους ὀρθά ἐστι, κάτεισι δὲ ἐγκάρσια καὶ εἰς τοὺς ὤμους προήκοντα· οὕτως ἄρα μήκιστά ἐστιν. Ἐκ δὲ τῶν λόφων τῶν ὑπεράκρων, οὓς ἐπιπλὰς οἵ γε νομευτικοὶ φιλοῦσιν ὀνομάζειν καὶ ποιητῶν παῖδες, ῥᾳδίως εἰς ἕτερον πάγον πηδῶσιν· ἁλτικώτατοι γὰρ αἰγῶν ἁπάντων οἵδε εἰσίν. Εἴ γε μὴν καὶ πέσοι τις, πόῤῥωτέρω τοῦ ὑποδεξομένου ὄντος αὐτὸν ἢ ὡς ἐκεῖνον ἐφικέσθαι, τῷ δὲ ἄρα μελῶν περίεστι τοσοῦτον κράτος, ὡς ἀσινῆ μένειν κατενεχθέντα αὐτόν· θραύει γοῦν οὐδὲ ἕν, εἰ καὶ πέσοι κατὰ ῥωγάδος, οὐ κέρας, οὐ βρέγμα· ἔστι δὲ καρτερὰ καὶ προσομοία ταῖς πέτραις ἀντιτυπία. Οἱ πλεῖστοι μὲν οὖν τούτων ἐν ταῖς ἀκρωρείαις αὐταῖς ἄρκυσι καὶ ἀκοντίοις καὶ ποδάγραις αἱροῦνται, σοφίᾳ δὲ ἄρα τῇ τε ἄλλῃ κυνηγέταις ἀνδράσι, καὶ γοῦν καὶ αἰγοθήραις· θηρῶνται δὲ καὶ ἐν πεδίοις, καὶ φυγεῖν ἐνταῦθα

---

1 F. ὅτ' ἄρα.
8 F. τῷ μύρωνι τόδε·
11 F. οἱ τὰς Λιβ. ἄκρ.
20 ἐρίπνας. Bochart.
24 F. ἐκείνου.
30 F. ἐν ante κυνηγέταις excidit.

τεθησαυρισθείη, τὸν δὲ πῶλον ἀνίσχοντι τῷ ἡλίῳ καταθύουσιν· οὐ γὰρ ἔτι θηλάζει ἡ μήτηρ αὐτὸν τὸ γνώρισμα ἀφῃρημένον, καὶ τῆς εὐνοίας οὐκ ἔχοντα τὴν ὑπόθεσιν· ἐκ γάρ τοι τοῦ καταφαγεῖν τὴν σάρκα φιλεῖν τὸ βρέφος ἡ μήτηρ ἰσχυρῶς ἄρχεται. Ὅςτις δ' ἂν κατά τινα ἐπιβουλὴν ἀνὴρ ἐκείνου γεύσηται τοῦ σαρκίου ἔρωτι καὶ μάλα γε ἀκρατεῖ συνέχεται καὶ ἐμφρύγεται καὶ βοᾷ, καὶ ἀκατασχέτως ὁρμᾷ καὶ ἐπὶ παιδικὰ αἴσχιστα, καὶ ἐπὶ γυναῖκα ἀφήλικα καὶ ἀπρόςωπον, καὶ μαρτύρεται τὴν νόσον, καὶ τοῖς ἐντυχοῦσιν ὅπως ἐξοιστρεῖται λέγει· καὶ λείβεται μὲν τὸ σῶμα καὶ φθίνει, ἐλαύνεται δὲ τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ. Ἀκούω τοίνυν καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὴν ἵππον τὴν χαλκῆν, ἧς ἐρῶσιν ἵπποι καὶ ἐπιμαίνονται, καὶ ἐγχρίμπτεσθαι ἐθέλουσι, καὶ χρεμετίζουσι θεασάμενοι χρεμέτισμα ἐρωτικόν, ἔχειν τὴν ἐκ τοῦδε τοῦ ἱππομανοῦς ἐπιβουλήν, τὴν ἐν τῷ χαλκῷ γεγοητευμένῳ λανθάνουσαν, καὶ κρυφίῳ τινὶ μηχανῇ τοῦ τεχνίτου ἐπιβουλεύειν τὸν χαλκὸν τοῖς ζῶσιν· μὴ γὰρ εἶναι τοσαύτην ἀκρίβειαν, ὡς οὕτως ἐξ αὐτῆς ἀπατᾶσθαί τε καὶ ἐξοιστρεῖσθαι τοὺς ἵππους τοὺς ὁρῶντας. Καὶ ἴσως λέγουσί τι οἱ λέγοντες, ἴσως δὲ οὐδὲν λέγουσιν· ἃ δ' οὖν ἤκουσα καὶ ὑπὲρ τούτων εἶπον.

XIX.

De lacu quodam fervent tis aquae, pisces alente.

Λέγεται δὲ ἐν τῇ Λιβύῃ λίμνη εἶναι ζέοντος ὕδατος, καὶ ἐν τῷδε τῷ ὕδατί φασιν ἰχθύας ζῆν καὶ νήχεσθαι, καὶ τροφῆς ἐμβληθείσης ἀναπάλλεσθαι πρὸς τὴν τροφήν· εἰ δέ 25 τις αὐτοὺς εἰς ὕδωρ ἐμβάλοι ψυχρόν, ὅτι ἀποθνήσκουσι, καὶ τοῦτο προςακήκοα.

XX.

De viribus ventris hippocampi.

Λέγουσι δὲ ἄνδρες ἁλιεῖς ἐπιστήμονες, τὴν τοῦ ἱπποκάμπου γαστέρα εἴ τις ἐν οἴνῳ κατατήξει ἕψων, καὶ τοῦτο δοίη τινὶ πιεῖν, φάρμακον εἶναι τὸν οἶνον ἄηθες ὡς πρὸς τὰ 30 ἄλλα φάρμακα ἀντικρινόμενον· τὸν γάρ τοι πιόντα αὐτοῦ πρῶτον μὲν καταλαμβάνεσθαι λυγγὶ σφοδροτάτῃ, εἶτα βήττειν ξηρὰν βῆχα, καὶ στρεβλοῦσθαι μέν, ἀναπλεῖν δὲ αὐτῷ οὐδὲ ἕν, διογκοῦσθαι δὲ καὶ διοιδαίνειν τὴν ἄνω γαστέρα,

θερμά τε τῇ κεφαλῇ ἐπιπολάζειν ῥεύματα, καὶ διὰ τῆς ῥινὸς κατιέναι λεπτὰ καὶ ἰχθυηρᾶς ὀσμῆς προςβάλλειν· τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ὑφαίμους αὐτῷ γίγνεσθαι καὶ πυρώδεις, τὰ βλέφαρα δὲ διογκοῦσθαι· ἐμέτων δὲ ἐπιθυμίαι ἐξάπτονται, φασίν, ἀναπλεῖ δὲ οὐδέν. Εἰ δὲ ἐκνικήσεται ἡ φύσις, τὸ μὲν τὸ εἰς θάνατον σφαλερὸν παριέναι, εἰς λήθην δὲ ὑπο-σθαίνειν καὶ παράνοιαν· ἐὰν δὲ εἰς τὴν κάτω γαστέρα δια-σθῇ, μηδὲν ἔτι εἶναι, πάντως δὲ ἀποθνήσκειν τὸν ἑαλωκότα. Οἱ δὲ περιγενόμενοι, εἰς παράνοιαν δὲ ἐξοκείλαντες, ὕδατος ἱμέρῳ πολλῷ καταλαμβάνονται, καὶ ὁρᾶν διψῶσιν ὕδωρ καὶ ἀκούειν λειβομένου· καὶ τοῦτό γε αὐτοὺς καταβαυκαλᾷ καὶ κατανυστάζει. Καὶ διατρίβειν φιλοῦσιν ἢ παρὰ τοῖς ἀενάοις ποταμοῖς, ἢ αἰγιαλῶν πλησίον, ἢ παρὰ κρήναις ἢ λίμναις τισί· καὶ πιεῖν μὲν οὐ πάνυ γλίχονται, ἐρῶσι δὲ νήχεσθαι καὶ τέγγειν τὼ πόδε, ἢ ἀπονίπτειν τὼ χεῖρε. Οἱ δὲ οὐκ αὐτὴν τὴν τοῦ ἱπποκάμπου γαστέρα τούτων αἰτίαν εἶναί φασιν, ἀλλὰ νέμεσθαί τι φυκίον τὸ ζῷον πικρὸν δεινῶς, ἐξ οὗ τὴν ποιότητα εἰς ἐκείνην μεταχωρεῖν. Εὑρέθη δὲ ἄρα καὶ εἰς σωτηρίαν ἱππόκαμπος ἐπιτήδειον ἀγχινοίᾳ παλαιοῦ μὲν ἁλιέως, σοφοῦ δὲ τὰ θαλάττια. Ἦν Κράης, ἁλιεὺς γέρων, καὶ παῖδας νεανίας εἶχε καὶ τούτους ἁλιέας. Οὐκ-οῦν συνηνέχθη τὸν μὲν πρεσβύτην ἱπποκάμπους θηρᾶσαι μετὰ καὶ ἄλλων ἰχθύων, τοὺς δὲ νεανίας δηχθῆναι ὑπὸ κυνὸς λυττώσης, τῷ πρώτῳ δηχθέντι τῶν ἄλλων ἀμυνόντων, καὶ τῷ αὐτῷ πάθει περιπεσόντων. Οἱ μὲν οὖν ἔκειντο Μη-θύμνης τῆς Κρητικῆς πρὸς ταῖς ᾐόσιν — ἔστι δὲ αὕτη κώμη, ὥς φασιν — οἱ δὲ θεώμενοι συνήλγουν τῷ πάθει, καὶ τὴν κύνα ἀποκτεῖναι προςέταττον, καὶ τὸ ἧπαρ δοῦναι τοῖς νεανίαις ὡς φάρμακον τοῦ κακοῦ καταφαγεῖν· οἱ δὲ ἐς τῆς Ῥοκκαίας οὕτω καλουμένης Ἀρτέμιδος ἄγειν, καὶ αἰτεῖν ἴασιν παρὰ τῆς θεοῦ· ὁ δὲ γέρων, καὶ μάλα ἀδεῶς τε καὶ ἀτρέπτως, ταῦτα μὲν ἐπαινῶν τοὺς συμβουλεύσαντας εἶτα, τῶν δὲ ἱπποκάμπων τὰς γαστέρας ἐκκαθάρας καὶ ἐκβαλών, τὰς μὲν ὤπτησε καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς προςενέγκασθαι, τὰς δὲ

συντρίψας εἰς ὄξος καὶ μέλι, καὶ τὰ ἕλκη περιπλάσας τούτοις τὰ τοῦ δήγματος, εἶτα τῆς τῶν νεανιῶν ἐκράτησε λύττης τῷ πόθῳ τοῦ ὕδατος, ὅνπερ οὖν οἱ ἱππόκαμποι αὐτοῖς ἐπεξῆπτον· καὶ τόνδε τὸν τρόπον τοὺς παῖδας ἰάσατο, ὀψὲ μέν τοι.

Ὑπὲρ οὖν θαλαττίων μὲν κυνῶν εἴρηται ἡμῖν καὶ πολλά. Κύνες δὲ οἱ ποτάμιοι ἰδεῖν μέν εἰσι κατὰ τοὺς κύνας τοὺς χερσαίους τοὺς μικρούς, λάσιοι δέ εἰσι καὶ τὴν οὐράν. Λέγονται δὲ τῷ μὲν αἵματι νεῦρα ἀνθρώπων διοιδαίνοντα πραΰνειν ἢ ἐγχεῖν ὕδατι καὶ ὄξει ἀναμιχθέντι. Ἡ δορὰ δὲ ὑποδήματα δίδωσιν ἀγαθά, καὶ ταῦτα νεύρων χρηστά, ὥς φασιν.

XXI. De utilitate ex cane fluviatili capienda.

Θύμαλλον δὲ ἰχθύν, οὕτω καλούμενον, τρέφει Τέκηνος, ποταμοῦ δὲ ὄνομα τοῦτο Ἰταλοῦ, καὶ μέγεθος μὲν ὅσον καὶ ἐπὶ πῆχυν προήκει, ἰδεῖν δὲ μεταξὺ λάβρακός ἐστι καὶ κεφάλου. Ἄξιον δὲ αὐτοῦ ἑαλωκότος θαυμάσαι τὴν ὀσμήν· οὐ γάρ τί που προςβάλλει ἰχθυηρὸν ἀέρα κατὰ τοὺς λοιπούς, ἀλλὰ εἴποις ἂν διὰ χειρῶν κατέχειν θύμαλλον νεωστὶ τῆς γῆς τρυγηθέντα. Καὶ οὖν καὶ εὔοσμός ἐστι, καί τις, οὐκ ἰδὼν τὸ ζῷον, οἰήσεται πόαν ἔνδον εἶναι, τὴν μάλιστα μελιττῶν τροφόν, τὴν προειρημένην, ἔνθεν τοι καὶ κέκληται. Λίνῳ μὲν οὖν αἱρεθείη ἂν ῥᾶστα, δελέατι δὲ καὶ ἀγκίστρῳ οὐχ αἱρήσεις αὐτὸν ῥᾶστα· οὐχ ὑὸς πιμελῇ, οὐ σέρφῳ, οὐ χήμῃ, οὐκ ἰχθύος ἑτέρου ἐντέρῳ, οὐ στρόμβου τένοντι· κώνωπι δὲ αἱρεῖται μόνῳ, πονηρῷ μὲν ζῴῳ, καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ ἀνθρώποις ἐχθρῷ καὶ δακεῖν καὶ βοῆσαι, αἱρεῖ δὲ τὸν θύμαλλον τὸν προειρημένον· φιληδεῖ γὰρ αὐτῷ μόνῳ.

XXII. De thymallo pisce.

Ὑπὸ τῷ ποδὶ δὲ τῶν Ἀλπέων ὀρῶν πρὸς ἄνεμον βοῤῥᾶν ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ ** οὕτω κέκληται, γένος δὲ τοιοῦτον ἱππικοὶ ἄνδρες· ἐντεῦθέν τοι πρόεισιν ὁ τῶν Εὐρωπαίων ποταμῶν μέγιστος Ἴστρος, ἐκ πηγῆς μὲν οὐ πολλῆς, ταῖς δὲ τοῦ ἡλίου

XXIII. De Istro flumine piscibusque ejus, praecertim de xiphia.

---

10 ἢ δὲ ἐγχεῖς. b. Fort. ἣν ἐγχῇς. 23 F. ῥᾶστα delendum.
18 Ξύμον. Schn. F. Ξῦμα.

προςβολαῖς ταῖς πρώταις ἀντίος· εἶτα οἱονεὶ δορυφοροῦντες αὐτόν, ἅτε τῶν ἐπιχωρίων ῥευμάτων βασιλέα, συνανίσχουσίν οἱ πολλοί, καὶ ἀέναον τὸ ῥεῦμα αὐτῶν ἐστι, καὶ ἴσασι μὲν ἑκάστου τὸ ὄνομα οἱ περιοικοῦντες αὐτούς· ὅταν δὲ ἐς τὸν Ἴστρον ἐμβάλωσι, τοῖς μὲν ἡ ἀπὸ γενεᾶς ἐπωνυμία πέπαυται, ἀφίσταταί γε μὴν ἐκείνῳ τοῦ ὀνόματος, καὶ ἐξ αὐτοῦ καλοῦνται πάντες, καὶ συνεκβάλλουσιν εἰς τὸν Εὔξεινον. Γίνονται δὲ ἐνταῦθα ἰχθύων γένη διάφορα, κορακῖνοί τε καὶ μυλλοὶ καὶ ἀντακαῖοι καὶ κυπρῖνοι, μέλανες οὗτοι, καὶ χοῖροί τε καὶ ἥσυχοι ἰδεῖν λευκοί, πέρκαι τε ἐπὶ τούτοις καὶ ξιφίαι· πρέπουσι δὲ τῷ ὀνόματι οἱ ἰχθύες οἵδε, καὶ τὸ μαρτύριον· τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα ἁπαλοί τε εἰσὶ καὶ ἄλυποι προςαπτομένῳ· καὶ ὀδόντές οἱ οὐ πάντη σκολιοὶ οὐδὲ ἀπηνεῖς ἰδεῖν· οὐκ ἄκανθα ἐπὶ τῷ νώτῳ ὀρθή, τὸ τῶν δελφίνων, ἐκπέφυκεν, οὐ κατὰ τὸ οὐραῖον· ὃ δέ ἐστι θαῦμα καὶ ἀκούσαντι καὶ ἰδόντι, ὑπ᾽ αὐτὴν τὴν ῥῖνα, ἐξ ἧς καὶ ἀναπνεῖ καὶ τὸ ῥεῦμα αὐτῷ διαῤῥεῖ ἐς τὰ βράγχια καὶ ἐκπίπτει, εἰς ὀξὺ οἱ προήκει ἡ γένυς, καὶ εὐθεῖά ἐστι, καὶ αὐξάνεται κατ᾽ ὀλίγον εἰς μῆκός τε καὶ πάχος· καὶ κινουμένῳ τῷ ἰχθύϊ συνεπείγεται καὶ ἐκείνη, καὶ ἔοικε τριήρους ἐμβόλῳ. Καὶ διὰ πορείας ἐμπίπτων ὁ ξιφίας ἰχθύσι καὶ ἀποκτείνας, εἶτα θοινᾶται, καὶ ἀμύνεται δὲ τῷ αὐτῷ τὰ μέγιστα τῶν κητῶν· καὶ ἀχάλκευτόν γε τοῦτο τὸ ὅπλον προςπέφυκέν οἱ, καὶ τέθηκται φύσει· οὐκοῦν οἵδε οἱ ξιφίαι εἰς μέγεθος προήκοντες ἔρχονται καὶ νεὼς ἀντίον. Καὶ κατανιεύονταί γέ τινες λέγοντες ναῦν Βιθυνίδα ἰδεῖν ἀνασπωμένην ἵνα αὐτῇ πονήσασα ὑπὸ γήρως ἡ τρόπις τύχῃ τῆς δεούσης κομιδῆς, οὐκοῦν προςηλωμένην θεάσασθαι τὴν τοῦ ξιφίου κεφαλήν, αὐτοῦ τοῦ θηρὸς ἐμπήξαντος μὲν τῷ σκάφει τὴν αἰχμὴν τὴν συμφυῆ, ἀποσπάσαι τε αὐτὸν πειρώμενον, ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς πολλῆς ἐνσχεθῆναι μὲν ὑπὸ τοῦ τένοντος τὸ πᾶν σῶμα, τὴν δὲ ἀπομεῖναι πεπηγμένην, ὡς ἐνέπεσεν ἐ

20 F. συνεκτείνεται. 31 F. οἱ σχισθῆναι μὲν ἀπὸ.
30 δὲ et πειρωμένου. Gesn.

ἀρχῆς. Θηρᾶται δὲ αὐτος ἄρα καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ ἐν τῷ Ἴστρῳ, χαίρει δὲ καὶ πικρῷ ὕδατι καὶ γλυκεῖ ῥεύματι.

XXIV. De algae marinae genere quodam noctu lucente.

Θέρους ἐνακμάζοντος τοῦ σφοδροτάτου, οἱ θαλάττιοι κύνες καὶ τὰ ἄλλα ζῷα, οἷςπερ οὖν ἐστι συμφυὴς ἡ τόλμα, ἐς τε τοὺς αἰγιαλοὺς παραβάλλει καὶ εὐθὺ τῶν κρημνῶν ἔρχεται, καὶ τὰς ῥοώδεις ἄκρας ὑποτρέχει, καὶ ἐς τοὺς στενοὺς καὶ βαθεῖς εἰςνήχονται πορθμούς· φεύγουσι δὲ τὰ πελάγια ἤθη, καὶ τῆς ἐκεῖ νομῆς τηνικάδε τῆς ὥρας ὑπερορῶσι. Γίνεται δὲ ἄρα τι φῦκος ἐν τοῖς ἕρμασι τοῖς βαθέσι, καὶ τὸ μέγεθος αὐτῷ κατὰ τὴν μυρίκην ἐστί, φέρει δὲ καρπὸν τῇ μήκωνι προςεμφερῆ. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ὡρῶν τοῦ ἔτους μέμυκε, καὶ ἔστιν ἀντίτυπος καὶ στερεὰ φύσει ὀστρέου· ἁπλοῦταί γε μὴν μετὰ τὰς τροπὰς τὰς θερινάς, ὥςπερ οὖν αἱ ἐν ῥοδωνιαῖς κάλυκες. Καὶ τὸ μὲν περικείμενον ἔλυτρον φρουρεῖ τὸ ἔνδον, καὶ δίκην ἕρκους ὀστρακῶδες ὂν περιέρχεται, ἰδεῖν γε μὴν ξανθότατόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπὸ τούτῳ τῷ χιτῶνι κυάνεόν ἐστι χρόᾳ καὶ χαῦνον, ὥςπερ οὖν πεπρημένη κύστις, διαυγὴς ἄγαν· λείβεταί τε ἐξ αὐτῆς πονηρὸν φάρμακον. Καὶ νύκτωρ μὲν ἐκπέμπει τοῦτο αὐγὴν πυρὶ ἐοικυῖαν, καί τινας ἀφίησι μαρμαρυγάς· ὑπανατέλλοντος δὲ τοῦ σειρίου ἔτι καὶ μᾶλλον κατισχύει ἡ τοῦ φαρμάκου κακία. Καὶ ἐντεῦθεν ὅσον ἐστὶν ὑδροθηρικὸν παγκύνιόν οἱ ὄνομα θέμενοι, εἶτα οἴονται τὴν τοῦ ἄστρου ἐπιτολὴν τίκτειν αὐτό. Οἱ θαλάττιοι δ᾽ οὖν κύνες πρὸς τὴν νύκτωρ τοῦ ἄνθους φαντασίαν τὴν φλογώδη εἶτα ἐμπεσόντες, ὥςπερ οὖν εἰς ἕρμα, τὴν ἔναλον μυρίκην τήνδε, τοῦ φαρμάκου τοῦ μὲν καταλούσαντος αὐτούς, τοῦ δὲ καταποθέντος, καὶ ἑτέρου διὰ τῶν βραγχίων αὐτοῖς εἰςθορόντος, εἶτα μέντοι τεθνήκασι καὶ παραχρῆμα ἀναπλέουσιν. Οἱ τοίνυν δεινότατοι τὰ τοιαῦτα ἀνιχνεύειν τοῦδε τοῦ φαρμάκου ἐκ τῶν κητῶν τῶν προειρημένων τὸ μὲν ἐκ τῶν μελῶν τῶν λοιπῶν, τὸ δὲ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρὸς φάρμακον ἀθροίζουσι· δεύτερον

12 στερεός. Gesn. 26 ἕρμαιον. Gesn.

καὶ κακὸν τοῦτο τῆς καλουμένης χερσαίας ἀγλαοφώτιδος· ὄνομα δὲ αὐτῇ ἄρα ἔθεντο καὶ κυνόσπαστον· καὶ τίς ἡ αἰτία, ἐὰν ὑπομνησθῶ εἰπεῖν, εἴσεσθε αὐτήν.

XXV. De Mysorum ad Istrum quodam piscatus modo.

Μυσοὶ δέ, οὐχ οἱ τοῦ Τηλέφου τὸ Πέργαμον κατοικοῦντες Μυσοί, ἀλλὰ ἐκείνους τοὺς πρὸς τῷ Πόντῳ μαι καὶ τοὺς κάτω, οἵπερ οὖν καὶ τῇ γῇ τῇ Σκυθίδι προσοικοῦντες τὰς ἐκείνων ἐπιδρομὰς ἀνείργοντες, καὶ τῇ ῥώμῃ τὸν χῶρον τὸν προειρημένον φρουροῦντες πάντα· Ἡρακλείας πλησίον φημί, καὶ τῶν Ἀξίου ῥευμάτων, τοῦ καλουμένου Τόμεως πλησίον· ἐνταῦθά τοι καὶ τὴν Αἰήτου Μήδειαν οἱ ἐπιχώριοι ὑμνοῦσι τὸ ἔργον ἐκεῖνο * ταῖς τῶν Ἀψύρτων τῶν ἀδελφῶν χερσὶ κακαῖς τολμῆσαι, ναὶ μὰ Δία δυστυχῆ φήμην ἐπὶ τῇ Κόλχῳ φαρμακεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις τοῖς Ἕλλησι τήνδε ᾄδοντες οἱ Μυσοί· ἀλλὰ οὗτοί γε θήραν ἰχθύων ἐκείνην θηρῶσι. Ἀνὴρ Ἰστριανὸς γένος, τὴν τέχνην ἁλιεύς, τῆς τοῦ Ἴστρου ὄχθης πλησίον ἐλαύνει βοῶν ζεῦγος, οὔτι που δεόμενος ἀρότου οὗτος· ὥςπερ γάρ φησιν ὁ λόγος, μηδὲν εἶναι βοῒ κοινὸν ἅμα καὶ δελφῖνι, οὕτω τοι φιλία χερσὶν ἁλιέων καὶ ἀρότρῳ πόθεν ἂν γένοιτο; Εἰ γοῦν οἱ καὶ ἵππων παρείη ζεῦγος, τοῖς ἵπποις χρῆται, καὶ τὸν μὲν ζυγὸν ὁ ἀνὴρ φέρει κατὰ τῶν ὤμων, ἔρχεται δὲ ἔνθα οἱ δοκεῖ καλῶς ἔχειν ἑαυτὸν καθίσαι καὶ ἐν καλῷ τῆς ἄγρας εἶναι πεπίστευκε· τῆς οὖν μηρίνθου στερεᾶς οὔσης καὶ ἄγαν ἐκτικῆς τὴν μὲν ἀρχὴν ἐξῆψε μέσου τῶν ζῴων τοῦ ζυγοῦ, ἄδην δὲ τροφῆς παρατίθησιν ἢ ταῖς βουσὶν ἢ τοῖς ἵπποις, οἱ δὲ ἐμπίμπλανται· καὶ ἐκείνης τῇ μηρίνθῳ κατὰ θάτερα προςῆψεν ἄγκιστρον ἰσχυρὸν καὶ μέντοι καὶ τεθηγμένον δεινῶς, περιείρας δὲ ἄρα αὐτῷ πνεύμονα ταύρου τεθηραμένου, αὐτὸ μεθῆκε τροφὴν Ἰστριανῷ σιλούρῳ, καὶ μάλα γε ἡδίστην· ὑπὲρ τοῦ συνδέοντος τὸ ἄγκιστρον λίνου ἐξάψας τὸν ἀρκοῦντα μόλιβδον, οἷον ἐς

1 καὶ κακὸν] F. δὲ κακόν.
11 πρὸς τὸν Ἄψυρτον τὸν ἀδελφόν. Oudend. Fort. ἐκεῖνο ταῖς κακαῖς χερσί. deletis verbis τῶν Ἀ. τῶν ἀ. ex marg. invectis.
13 F. φαρμακίδι. Gesn. Fort. φαρμακεία.
23 ἄγαν ἑλκτικῆς. Valcken.

τὴν ἕλξιν εἶναι ἕρμα αὐτόν. Ὁ τοίνυν ἰχθὺς ὁπόταν αἴσθηται τῆς ταυρείου βορᾶς, παραχρῆμα κατὰ τὴν ἄγραν ὁρμᾷ· εἶτα ὧν ἱμείρει τούτοις ἐντυχὼν ἀθρόως, καὶ περιχανὼν ἄδην καὶ ἀταμιεύτως τὴν ἐμπεσοῦσάν οἱ κακὴν δαῖτα εἰς ἑαυτὸν σπᾷ· εἶτα ὑφ' ἡδονῆς ἑλιττόμενος ὅδε ἡ γάστρις ἑαυτὸν διαλέληθε τῷ προειρημένῳ περιπαρεὶς ἀγκίστρῳ, καὶ ἀποδρᾶναι τὸ ἐμπεσὸν κακὸν διψῶν τὴν μήρινθον, ὡς ἔχει δυνάμεως, ὑποταράττει τε καὶ κινεῖ. Συνίησιν οὖν ὁ θηρατὴς καὶ ἡδονῆς ὑπερπίμπλαται, εἶτα τῆς ἕδρας ἀνέθορε, καὶ μεθῆκεν ἑαυτὸν ποταμίων τε ἔργων καὶ κυνηγεσίων ἐνύδρων, ὥςπερ δὲ ἐν δράματι ὑποκριτὴς ἀμείψας προςωπεῖον, ὅδε τὼ βόε ἐλαύνει ἢ τὼ ἵππω, ὁλκὴ δὲ ἄρα καὶ ἡ τοῦ κήτους καὶ ἡ τῶν ὑποζυγίων ἀντίπαλός ἐστιν. Ὁ μὲν γὰρ θὴρ ὁ τοῦ Ἴστρου τρόφιμος ἕλκει κάτω ὅσον ποτὲ ἄρα τῆς ἐν αὐτῷ ῥώμης ἔχει, καὶ μέντοι ζεῦγος τὸ ἀνθέλκον ἐκτείνει τὴν μήρινθον· ἀλλά οἱ πλέον οὐδὲ ἕν· τῆς γοῦν ἐπ' ἀμφοῖν ἕλξεως ὁ ἰχθὺς ἡττᾶται, καὶ ἀπειπὼν ἕλκεται κατὰ τῆς ᾐόνος. Εἴποι ἂν Ὁμηρίδης δρυῶν πελέκη ἕλκειν ἡμιόνους τινάς, ὡς ἐπὶ τῇ Πατρόκλου ταφῇ Ὅμηρος ᾄδει ταῦτα δήπου τὰ ὑμνούμενα.

Ἔστι δὲ ἄρα τῷ Ἴστρῳ καὶ κόλπος οἷος βαθύτατος, καὶ ἔοικε τῇ θαλάττῃ τὴν πολλὴν περίοδον· καὶ μέντοι βάθους εὖ ἥκει ὅδε ὁ κόλπος, καὶ ἐκεῖνο τεκμηριῶσαι ἱκανόν· αἱ ναῦς αἱ φορτίδες, αἱ τὴν θάλασσαν περῶσαι, καὶ ἐνταῦθα κατακολπίζουσι, χρείᾳ τῶν περιοικούντων δηλονότι. Πεφρίκασι δὲ καὶ τοῦτον, ὡς θάλατταν, ὅταν ἀγριαίνηται ὑπὸ τῶν καταπνεόντων ἀνέμων εἰς κύματα ἐξαπτόντων τε αὐτὸν καὶ ἐκμαινόντων. Πεφύκασι δὲ ἄρα ἐν αὐτῷ καὶ νῆσοι, καί τινες μέντοι καὶ τῆς ὄχθης ὑποδρομαὶ εἰς ἅς ἐστι καταφυγεῖν· ἀλλὰ καὶ ἀκταὶ καὶ ἄκραι προήκουσιν, καὶ προςρήγνυται αὐταῖς καὶ περισχίζεται κλύδων ἄγριος· ἡνίκα δ' ἂν ἑαυτοῦ μάλιστα ὑποπλησθεὶς εἶτα εἰς τὴν θάλασσαν

XXVI. De piscatu in sinu Istri per hiemem.

22 F. καὶ ὅτι μέντοι.

οἱονεὶ στενοχωρούμενος ὠθεῖται — φιλεῖ δὲ ἄρα δρᾶν τοῦτο ἤδη τετάρτης ὥρας φθινοπωρινῆς παραδραμούσης, ὑπαρχομένης δὲ τῆς χειμερίου — καὶ ἀκμάσας αὐτὸς πρόεισι πλημμυρῶν· πληθύοντα δὲ ἄρα βοῤῥᾶς ἐπωθεῖ αὐτόν, καὶ ἐφάπτει κατιέναι ἄγριον· καὶ ὁ μὲν καταφέρει [μάλα γε κρυμῶδες καὶ σκληρόν], ὡς εἰς πλοῦν ἀγώγιμον, τὸν καθ' αὐτοῦ κρύσταλλον, ὁ δὲ ἀντιπίπτει ὁ βοῤῥᾶς αὐτῷ καταπνέων σκληρόν· οὔκουν αὐτὸν ἐκβάλλειν ἐς τὸ πέλαγος ὠδῖνα, ὡς ἂν εἴποις, ἐπιτρέπει, ἀλλ' ἀναχέων καὶ ἀνωθούμενος ἵσταται. Ὁ κρύσταλλος οὖν ἐπινηχόμενός τε καὶ ἀναστελλόμενος εἰς βάθος χωρεῖ, καὶ ἀδρύνεται ἐς πολύ, καὶ ἐντεῦθεν ὑπέχει μὲν ὁ Ἴστρος, τὸ γνήσιον ὕδωρ, ὁδοῖς, ὡς ἂν εἴποις, κρυπταῖς, τὸ δὲ ἐπίκτητόν οἱ καὶ νόθον ἐπίκειται πεδίου δίκην· καὶ κατὰ τούτου τῆς ὥρας τηνικάδε ὁδοιποροῦσιν οἱ τῇδε ἄνθρωποι κατὰ ζεύγη καὶ μονίππους. Ὁπόσα μὲν οὖν ἐλέγχει τε καὶ βασανίζει τὴν πῆξιν τοῦ ποταμοῦ τοῦδε καὶ τοῦ Θρᾳκίου Στρυμόνος τὸ πονηρόν τε καὶ δολερὸν θηρίον ἡ ἀλώπηξ, ἀνωτέρω εἶπον. Ὁ δ' οὖν κρύσταλλος ὁ ἐν τῷ Ἴστρῳ καὶ νηῒ φορτηγῷ κατὰ ῥοῦν φερομένῃ περιτραφεὶς εἶτα ἐπέδησεν αὐτήν, καὶ οὔτε ἱστίων ἡπλωμένων ἔτι δεῖ, οὔτε πρωράτης τὰ πρόσω βλέπει, οὔτε ὁ τῆς νεὼς ἄρχων ἐπιστρέφει τοὺς οἴακας· πεπήγασι γάρ, ἐπεὶ καὶ τὸ πᾶν σκάφος τῷ περικειμένῳ κατείληπται δεσμῷ, καὶ ἔοικεν οὐ μὰ Δία νήσῳ, οὐ γὰρ ἔτι τοῖς κύμασι τύπτεται, ἀλλὰ ἐν ψιλῷ πεδίῳ λόφῳ τινὶ ἀνεστῶτι, ἢ καὶ ναὶ μὰ Δία σκοπιᾷ, ἢ ἄκρᾳ. Ἐνταῦθά τοι καὶ οἱ περίνεῳ καὶ οἱ ναῦται ἐκπηδῶσι, καὶ κατὰ τοῦ ποταμοῦ θέουσι, καὶ ἁμάξας ἄγουσι, καὶ τὸν φόρτον μετῆραν ἐπὶ τοῦ τέως ὕδατος· καὶ πάλιν μετὰ τὴν χειμέριον ὥραν τοῦ αὐτοῦ φερομένου σφοδρῶς παραφέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ ἄχθη, καὶ τὸν Ἴστρον πα-

1 F. ὠδῆται.
2 τρίτης. Gesn.
8 verba μάλα γε κρυμῶδες καὶ ante σκληρόν inserit Gron.
15 F. μόνιπποι.
15 ὁποῖα. Gesn. F. ὅπως.
24 νήσῳ] νηῒ Gillius.
30 F. verba καὶ τ. Ἴ. πατοῦσι βέ[?] ponenda post ὕδατος.

τοῦσι βόες· μένει δὲ ἡ ναῦς ἔςτ᾽ ἂν ὑπανῇ μὲν τὰ τοῦ κρυμοῦ, καμῇ δὲ ὁ κρύσταλλος καὶ λυθῇ, ἐλευθέρα δὲ τοῦ παραδόξου πείσματος ἡ ὁλκὰς ἀπολυθῇ. Ἐντεῦθέν τοι τοῦ καιροῦ καὶ οἱ ἁλιεῖς μακέλλας λαβόντες, ἔνθα αὐτοὺς ἄγει θυμὸς διακόπτουσι τὴν πῆξιν τοῦ ὕδατος, καὶ τάφρον κυκλοτερῆ ἐργάζονται κατιόντες ἐς τὸ ὕδωρ· εἴποις ἂν ἢ φρέατος εἶναι στόμα, ἢ μεγίστου πίθου καὶ πάνυ γάστριδος. Οὐκοῦν ἰχθύες πολλοὶ τὸν κρυμὸν διαδρᾶναι θέλοντες οἱονεὶ στέγην ἐπικειμένην, καὶ ποθοῦντες τὸ φῶς, ἀσμένως εἰς τὸ ἀνεῳγμένον στόμιον εἰςνέουσιν, καὶ γίνονται πλῆθος ἄμαχοι, καὶ ἐπωθοῦνται ἀλλήλοις, αἱροῦνται δὲ ἅτε ἐν βόθρῳ στενῷ ῥᾳδίως· καὶ πάρεστι λαβεῖν κυπρίνους τε καὶ κορακίνους ἄδην, καὶ πέρκας καὶ ξιφίαν, ἀλλ᾽ οὔπω μέγαν καὶ ἔτι τοῦ κέντρου τοῦ προμετωπιδίου ἄμοιρον· καὶ ἀντακαῖον, καὶ τοῦτον ἁπαλόν, ἐπεὶ οἵ γε μεγάλοι καὶ προήκοντες τὴν ἡλικίαν γένοιντο ἂν καὶ κατὰ τὸν θύννον τὸν μέγιστον. Οὗτός τοι καὶ πιότατός ἐστι τὰς λαπάρας καὶ τὴν γαστέρα, καὶ φαίης ἂν ὑὸς οὖθαρ εἶναι θηλαζούσης βρέφος· δορὰν δὲ ἔχει τραχεῖαν, καὶ μέντοι καὶ τὰ δόρατα λεαίνουσι ταύτῃ δορυξόοι· ὑπὸ δὲ τῷ μυελῷ τοῦδε τοῦ ζῴου ἀρξάμενος ἐκ μέσης τῆς κεφαλῆς καὶ μέχρι τῆς οὐρᾶς καθήκων ὑμὴν ὑγρὸς καὶ στενὸς ἔρχεται· τοῦτον οὖν πρὸς τὴν εἵλην αὖον ἐργασάμενος ἕξεις, εἰ θέλεις, καὶ μάστιγας ὡς ἐλαύνειν ζεῦγος ἵππων, ζεῦγος γάρ ἤ τινι ἢ οὐδὲν διαφέρει. Εἰς μέγεθος δὲ ἤδη προήκων, οὐκ ἂν αὐτὸν θεάσαιτό τις ὑπεκδυόμενον τοῦ κρυστάλλου καὶ ἐμπίπτοντα εἰς τὸν βόθρον· ἀλλ᾽ ἢ πέτραν ὑπελθὼν πολυσκεπῆ εὗρε, καὶ ἐν ἄμμῳ βαθείᾳ ἑαυτὸν ἐγκρύψας εἶτα ὑποθάλπει, καὶ μάλα ἀγαπητῶς. Δεῖται δὲ οὔτε πόας τηνικάδε, οὔτε ἰχθύος εἰς βορὰν ἑτέρου· κρυμοῦ δὲ ὄντος, ἀργὸς εἶναι ἐθέλει, καὶ τρέφεται τῇ σχολῇ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ πιμελὴν ἐσθίει· ὥςπερ οὖν καὶ οἱ πολύποδες ἐν ἀθηρίᾳ τῶν πλεκτανῶν τῶν ἰδίων παρατραγόντες

3 ἐνταῦθα. Paris. b. 24 ἤ τι. Oudend.
24 ζεῦγος γάρ] F. σκύτους γάρ. 30 χολῇ. m. b.

ἑαυτοὺς καὶ ἐκεῖνοι βόσκουσι. Χειμῶνος δὲ λήγοντος καὶ ὑπαρχομένου ἦρος καὶ ἐλευθέρου τοῦ Ἴστρου ῥέοντος, μεθεὶς τὴν ἀργίαν, καὶ ἀναπλεύσας ἐμφορεῖται τοῦ κατὰ τὸ ὕδωρ ἀφροῦ, πολὺς δὲ οὗτός ἐστι. Μορμύροντος δὲ τοῦ ῥεύματος καὶ ὠθουμένου σφοδρότατα, ἐνταῦθά τοι καὶ ἁλίσκεται ῥᾳδίως, ἐλλοχώντων αὐτὸν τῶν ἁλιέων καὶ τὸ ἄγκιστρον ἐς τὸν ἀφρὸν καθιέντων σὺν τῇ ὁρμιᾷ· καὶ τὸ μὲν κρύπτεται ὑπὸ τῇ λευκότητι, καὶ αἴγλῃ τοῦ χαλκοῦ εὐσύνοπτον εἶναι οὐκ ἔστι· καὶ διὰ ταῦτά τοι περιχανὼν καὶ λάβρως αὐτὸς τοῦ προειρημένου σιτίου, καταπίνει τὸν δόλον, καὶ ἀπόλωλεν ἐντεῦθεν, ὅθεν τὰ πρῶτα ἐτρέφετο.

XXVII. De cynospasto sive aglaophotide herba, ejusque e terra canis ope extrahendi ratione.

Ὄνομα φυτοῦ κυνόσπαστος, καλεῖται δὲ ἄρα καὶ ἀγλαοφῶτις ἡ αὐτὴ — βούλομαι γὰρ ἐκτῖσαι χρέος ὑποσχεθείς — ὃ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τοῖς ἄλλοις διαλέληθεν, καὶ οὐκ ἔστι πάντῃ σύνοπτον, νύκτωρ δὲ ἐκφαίνεται καὶ διαπρέπει, ὡς ἀστήρ· φλογώδης γάρ ἐστι καὶ ἔοικε πυρί. Οὐκοῦν σημεῖόν τι ταῖς ῥίζαις παραπήξαντες αὐτῆς ἀπαλλάττονται, οὔτε τὴν χρόαν ἔχοντες μεθ' ἡμέραν, εἰ μὴ τοῦτο δρᾶσαι ἐμνημόνευσαν, οὔτε μὴν τὸ εἶδος. Παρελθούσης δὲ τῆς νυκτὸς ἥκουσι, καὶ θεασάμενοι τὸ σημεῖον, ὅπερ οὖν κατέλιπον, καὶ γνωρίσαντες, ἔχουσι συμβαλεῖν, ὅτι ἄρα τοῦτο ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ καὶ δέονται, ἐπεί τοί γε ἄλλως ὅμοιόν ἐστι τοῖς παρεστῶσι, καὶ οὐδὲ ὀλίγον διαλλάττει αὐτῶν· οὐκ ἀνασπάσουσι δὲ αὐτοὶ τὸ φυτὸν τόδε, ἢ οὐ χαιρήσουσι πάντως· οὐκοῦν οὔτε περισκάπτει τις, οὔτε ἀνασπᾷ· ἐπεὶ καί, φασί, τὸν πρώτιστον ὑπ' ἀπειρίας τῆς κατ' αὐτοῦ φύσεως προσαψάμενον οὐκ εἰς μακρὰν ἀπολέσθαι. Ἄγουσιν οὖν κύνα νεανίαν ἡμερῶν ἀτροφήσαντα καὶ λιμώττοντα ἰσχυρῶς, καὶ τούτου σπάρτον ἐξάψαντες εὖ μάλα στερεόν, καὶ τῆς ἀγλαοφώτιδος τῷ κάτω στελέχει βρόχον τινὰ δύσλυτον προσαρτήσαντες, ὡς οἷοί τέ εἰσι μακρόθεν εἶτα τῷ κυνὶ προτιθέασι κρέα πάμπολλα ὀπτά, κνίσσης πρασ-

8 F. καὶ ἡ αἴγλη τ. χ. εὐσύνοπτόν οἱ οὐκ ἔστι. 19 F. δράσαιεν, μνημονεῦσαι.

βάλλοντα· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ φλεγόμενος, καὶ στρεβλούμενος ὑπὸ τῆς κνίσσης ἐπὶ τὰ προκείμενα ἔναντι κρέα, καὶ ὑπ' ὀδύνης, αὐτόῤῥιζον ἀνασπᾷ τὸ φυτόν· ἐὰν δὲ ὁ ἥλιος ἴδῃ τὰς ῥίζας, ὁ κύων ἀποθνήσκει παραχρῆμα. Θάπτουσι δὲ ἐν αὐτῷ τῷ χωρίῳ αὐτόν, καί τινας δράσαντες ἀποῤῥήτους ἱερουργίας, καὶ τιμήσαντες τοῦ κυνὸς τὸν νεκρὸν ὡς ὑπὲρ αὐτῶν τεθνεῶτος, εἶτα μέντοι προσάψασθαι τολμῶσι τοῦ φυτοῦ τοῦ προειρημένου, καὶ κομίζουσιν οἴκαδε. Καὶ καταχρῶνται, φασίν, εἰς πολλὰ καὶ λυσιτελῆ· ἐν δὴ τοῖς, καὶ τὴν ἐκ τῆς σελήνης νόσον ἐνσκήπτειν τοῖς ἀνθρώποις λεγομένην ἰᾶσθαί φασιν αὐτήν, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ πάθος, ὅπερ οὖν ὑγροῦ ἐπικλύσαντος καὶ ῥαγέντος ἀφαιρεῖται τὴν ὄψιν αὐτοῖς.

XXVIII. De cochlea marina, Nerites appellata, deque ejus ortu fabula.

Κόχλος ἐστὶ θαλάττιος, μικρὸς μὲν τὸ μέγεθος, ἰδεῖν δὲ ὡραιότατος· καὶ ἐν θαλάττῃ τίκτεται τῇ καθαρωτάτῃ, καὶ ἐν ταῖς ὑφάλοις πέτραις, καὶ ἐν ταῖς καλουμέναις χοιράσιν. Ὄνομα δὲ νηρίτης ἐστὶν αὐτῷ, καὶ διαῤῥεῖ λόγος διπλοῦς ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ζῴου, καὶ εἰς ἐμέ γε ἀφικέσθην ἄμφω τὼ λόγω· καὶ μέντοι καὶ διαμυθολογῆσαι μικρὰ ἄττα ἐν μακρᾷ τῇ συγγραφῇ οὐδὲν ἀλλ' ἢ διαναπαῦσαί τε τὴν ἀκοὴν καὶ ἐφηδῦναι τὸν λόγον. Τῷ Νηρεῖ τῷ θαλαττίῳ, ὅνπερ οὖν ἀληθῆ τε καὶ ἀψευδῆ ἀκούομεν δεῦρο ἀεί, πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν Ὠκεανοῦ Δωρίδα Ἡσίοδος ᾄδει· μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ὅμηρος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μέτροις. Ἕνα δέ οἱ γενέσθαι παῖδα ἐπὶ ταῖς τοσαύταις θυγατράσιν, ἐκεῖνοι μὲν οὖν οὔ φασιν, λόγοι δὲ θαλάττιοι ὑμνοῦσι· καὶ Νηρίτην αὐτὸν κληθῆναι λέγουσι, καὶ ὡραιότατον γενέσθαι καὶ ἀνθρώπων καὶ θεῶν· Ἀφροδίτην δὲ συνδιαιτωμένην ἐν τῇ θαλάττῃ ἡσθῆναί τε τῷ Νηρίτῃ τῷδε καὶ ἔχειν αὐτὸν φίλον. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο χρόνος εἱμαρμένος * ἔδει τοῖς Ὀλυμπίοις ἐγγραφῆναι καὶ τήνδε τὴν δαίμονα τοῦ πατρὸς παρακαλοῦντος, ἀνιοῦσαν αὐτὴν ἀκούω, καὶ τὸν ἑταῖ-

30 καὶ post εἱμαρμένος addit Gesn.

ρόν τε καὶ συμπαίστην τὸν αὐτὸν ἐθέλειν ἄγειν· τὸν δὲ σὴ ὑπακοῦσαι λόγος ἔχει, τοῦ Ὀλύμπου προτιμῶντα τὴν σὺν ταῖς ἀδελφαῖς καὶ τοῖς γειναμένοις διατριβήν. Παρῆν δὲ ἄρα αὐτῷ καὶ ἀναφῦσαι πτερά, καὶ τοῦτο ἐγῷμαι δῶρα τῆς Ἀφροδίτης δωρουμένης· ὁ δὲ καὶ ταύτην παρ' αὐτῆ ποιεῖται τὴν χάριν. Ὀργίζεται τοίνυν ἡ Διὸς παῖς, καὶ ἐκείνῳ μὲν εἰς τὸν κόχλον τόνδε ἐκτρέπει τὴν μορφήν· αὐτὴ δὲ αἱρεῖται ὀπαδόν τε καὶ θεράποντα ἀντ' ἐκείνου τὸν Ἔρωτα, νέον καὶ τοῦτον καὶ καλόν, καί οἱ τὰ πτερὰ τὰ ἐκείνου δίδωσιν. Ὁ δὲ ἄλλος λόγος ἐρασθῆναι βοᾷ Νηρίτου Ποσειδῶνα, ἀντερᾶν δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τοῦ γε ὑμνουμένου Ἀντέρωτος ἐντεῦθεν τὴν γένεσιν ὑπάρξασθαι. Συνδιατρίβειν οὖν τά τε ἄλλα τῷ ἐραστῇ τὸν ἐρώμενον ἀκούω, καὶ μέντοι καὶ αὐτοῦ ἐλαύνοντος κατὰ τῶν κυμάτων τὸ ἅρμα, τὰ μὲν κήτη τὰ ἄλλα, καὶ τοὺς δελφῖνας, καὶ προσέτι καὶ τοὺς Τρίτωνας ἀναπηδᾶν ἐκ τῶν μυχῶν, καὶ περισκιρτᾶν τὸ ἅρμα, καὶ περιχορεύειν, ὃ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι λέγει ἡμῖν, ἀπολείπεσθαι γοῦν τοῦ τάχους τῶν ἵππων πάντας καὶ πάντα· μόνα δὲ ἄρα τὰ παιδικά οἱ παρομαρτεῖν καὶ μάλα πλησίον, στόρνυσθαι δὲ ἄρα αὐτοῖς καὶ τὸ κῦμα, καὶ διΐστασθαι καὶ τὴν θάλασσαν αἰδοῖ Ποσειδῶνος· βούλεσθαι γὰρ τῇ τε ἄλλῃ τὸν θεὸν εὐδοκιμεῖν τὸν καλὸν ἐρώμενον, καὶ οὖν καὶ τὴν ἕξιν διαπρέπειν. Τὸν δὲ Ἥλιον νεμεσῆσαι τῷ τάχει τοῦ παιδὸς ὁ μῦθος λέγει, καὶ ἀμεῖψαί οἱ τὸ σῶμα εἰς τὸν κόχλον, τὸν νοῦν οὐκ οἶδα εἰπεῖν ὁπόθεν ἀγριάναντα· οὐδὲ γὰρ ὁ μῦθος λέγει· εἰ δέ τι χρὴ συμβαλεῖν ὑπὲρ τῶν ἀτεκμάρτων, λέγονται ἀντερᾶν Ποσειδῶν καὶ Ἥλιος· καὶ ἠγανάκτει μὲν ἴσως ὁ Ἥλιος, ὡς ἐν θαλάττῃ φερόμενος, ἐβούλετό τε αὐτὸν οὐκ ἐν τοῖς κήτεσιν ἀριθμεῖσθαι, ἀλλ' ἐν ἄστροις φέρεσθαι. Καὶ τὼ μὲν μύθω ἐς τοσόνδε ἐληξάτην. Ἐμοὶ δὲ τὰ ἐκ τῶν θεῶν ἵλεα ἔστω, καὶ τά γε παρ' ἐμοῦ ἔστω πρὸς αὐτοὺς εὔστομα· εἰ δέ τι θρασύτερον εἴρηται τοῖς μύθοις, ἐκείνων τὸ ἔγκλημα.

23 νῆξιν. Schn.
27 F. λέγοιντ' ἄν.
28 F. ὡς ἦν ἐν [illegible].

XXIX De pisc. in Erida.

Ἔνθα ὁ Ταίναρος ποταμὸς καὶ ὁ Ἠριδανὸς συμβάλλετον — οὗτος μὲν καὶ διὰ δόξης ἰὼν καὶ κλέους, ἐκεῖνος δὲ οὐ πάντη γνώριμος — ἐνταῦθά τοι θῆραι ναὶ μὰ Δία ἰχθύων ἴδιαι, καὶ εἰς ἐμὲ ἧκουσαι μέτροις Μιτυληναίου ἀνδρός, ὃν ᾔδειν καὶ αὐτός, μηδὲ ἐξ ἡμῶν ἀγέραστοι γενέσθωσαν τῷ λόγῳ τῷδε. Πεπεδημένων αὐτοῖς ὑπὸ κρυστάλλου τῶν ῥευμάτων, ὅσοι περιοικοῦσιν αὐτοὺς τῇ μὲν ὥρᾳ τῇ χειμερίῳ ἀροῦσί τε καὶ σπείρουσι· καὶ γάρ πως καὶ εὔγεω χῶρον κεκλήρωνται· εἶτα ὑπαρχομένου τοῦ ἦρος, τῶν ῥευμάτων τῶν προειρημένων δι' ἣν αἰτίαν εἶπον ἔτι ἑστώτων, κολπώδη τινὰ τόπον προαιροῦνται οἱ γεωργοὶ τέως, νῦν δὲ ἁλιεῖς, καὶ περιτέμνουσι τοῦτον εὖ μάλα τεθηγμένοις πελέκεσι, καὶ τὸ ὕδωρ ἀναφαίνεται περιφερὲς κατὰ τέλμα· οὐ μὴν πλησίον ἔτι τῆς ὄχθης κόπτουσιν, ἀλλὰ ἐῶσι τὸν κρύσταλλον ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐνετράφη· περιβάλλουσιν οὖν τῷ χώρῳ τῷ γεγυμνωμένῳ πλατὺ δίκτυον, καὶ μέντοι καὶ περιβάλλουσιν αὐτὸ κάλων ἁδρότερον. Καὶ τοῦτό γε τὸ δίκτυον ἐπισπῶσιν ἄνδρες ἐπὶ τῆς ὄχθης ἑστῶτες, καὶ ἁλιεῖς καὶ ἄλλοι· καὶ μέντοι τὴν τῶν ἰχθύων ἅλωσιν θεῶνται πολλοί, τῆς τέχνης οὐκ ἐπαΐοντες, ψυχαγωγία δέ τις ὕπεισιν αὐτούς. Ὅταν γε μὴν ἀγόμενοι τῆς ὄχθης πλησίον ἀφίκωνται, τηνικαῦτα καὶ τὸν ἐντεῦθεν τέμνουσι κρύσταλλον οἱ ἔξωθεν ὑδροθῆραι· τῇ γάρ τοι θήρᾳ ἐνέχονται, καὶ ἀναστέλλονται τοῖς ἰχθύσι τὸν ἔξω πόρον. Τούτου δὲ οὕτω γενομένου, πλῆρες ἰχθύων τὸ δίκτυον ἐκεῖνο τὴν περιτμηθεῖσαν ἐπωθεῖ τοῦ κρυστάλλου πέτραν, καὶ συνεπάγη, καὶ οἵ γε ἐφεστῶτες ἁλιεῖς αὐτῇ ἐοίκασιν ἐπὶ νήσου φέρεσθαι πλωτῆς. Ἴδια μὲν δὴ καὶ ταῦτα ἰχθύων τῶν ἐκεῖσε καὶ θήραις ἑτέραις οὐκ ἂν εἰκασμένα. Δώσει δὲ Ὅμηρος εἰπεῖν μοι, ὅτι καὶ διπλοῦν αἱροῦνται μισθὸν οἵδε οἱ ἄνδρες, τὸν μὲν ἐκ τοῦ ποταμοῦ, τὸν δὲ ἐκ τῆς γῆς, ὡς τοὺς αὐτοὺς εἶναι καὶ ναύτας καὶ γεωργούς.

---

1 F. ὁ Τάναρος.
8 F. καλὸν γάρ πως.
16 αὐτῷ. Oudend.
22 F. οἱ ἔξωθεν· οἱ ὑδροθῆραι γὰρ αὐτοὶ τῇ θήρᾳ ἐν.
26 συνεπάγει. Gesn.

LIBER DECIMUS QUINTUS.

I. Θήραν ἰχθύων Μακέτιν ἀκούσας οἶδα, καὶ ἥδε θήρα ἐστί. Βεροίας τε καὶ Θεσσαλονίκης μέσος ῥεῖ ποταμὸς ὄνομα Ἀστραῖος· εἰσὶν οὖν ἐνταῦθα ἰχθύες τὴν χρόαν κατάστικτοι· τίνας αὐτοὺς οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι, Μακέ[illegible]νας ἔρεσθαι λῷόν ἐστιν. Οὐκοῦν οὗτοι ποιοῦνται τροφὴν μυίας ἐπιχωρίους ἐν τῷ ποταμῷ πετομένας, οὐδέν τι ταῖς ἀλλαχόθι μυίαις προςεικασμένας, οὐδὲ μὴν σφηκῶν [illegible] παραπλησίας, οὐδ' ἂν εἴποι τις ταῖς καλουμέναις * ἡμέραις τὴν μορφὴν εἰκότως ἂν ἀντικρίνεσθαι τοῦτο τὸ ζῷον, οὐδὲ ταῖς μελίσσαις αὐταῖς· ἔχουσι δέ τινα τῶν προειρημένων ἑκάστου μοῖραν ἰδίαν. Ἐοίκασιν οὖν τὸ μὲν θράσος μυίας, τὸ δὲ μέγεθος εἴποις ἂν ἀνθηδόνα, σφηκὸς δὲ τὴν χρόαν ἀπεμάξατο, βομβεῖ δὲ ὡς αἱ μέλιτται. Καλοῦσι δὲ ἵππουρον αὐτὴν πᾶν ὅσον εἰσὶν ἐπιχώριοι. Ἐκδιαιτῶσιν οὖν ἐπικείμενοι τῷ ῥεύματι τροφὴν τὴν ἑαυτοῖς φίλην, οὐ μὴν [illegible] δύνανται τοὺς ἐπινηχομένους λαθεῖν ἰχθύας. Ὅταν γὰρ αὐτοῦ ἐπιπολάζουσαν τὴν μυῖαν θεάσηταί τις, ἡσυχῇ καὶ ὕφυδρος νέων ἔρχεται, κινῆσαι τὸ ἄνω δεδοικὼς ὕδωρ, ἵνα μὴ σοβήσῃ τὸ θήραμα· εἶτα ἐλθὼν πλησίον κατὰ τὴν σκιὰν αὐτῆς, ὑποχανὼν κατέπιε τὴν μυῖαν, ὡς ὄϊν ἐξ ἀγελῶν λύκος ἁρπάσας, ἢ χῆνα ἐξ αὐλῆς ἀετός· καὶ τοῦτο δράσας ὑπειςῆλθε τὴν φρῖκα. Ἴσασιν οὖν οἱ ἁλιεῖς τὰ πραττόμενα, καὶ ταῖςδε μὲν ταῖς μυίαις εἰς δέλεαρ τῶν ἰχθύων χρῶνται οὐδέν· ἐὰν γὰρ αὐτῶν προςάψηται χεὶρ ἀνθρωπίνη, ἀφῄρηνται μὲν τὴν χρόαν τὴν συμφυῆ, μαραίνεται δὲ αὐταῖς τὰ πτερά, καὶ ἄβρωτοι γίνονται τοῖς ἰχθύσι. Καὶ διὰ ταῦ-

De peculiari quodam piscatu in Macedonia.

8 μονημέροις vel ἐφημέροις. Schn. 15 εἰς τροφήν. Abresch.

ναι οὐ προςίασιν αὐταῖς, ἀποῤῥήτῳ φύσει τὰς ἡρημένας μεμισηκότες. Σοφίᾳ δ' οὖν περιέρχονται τοὺς ἰχθῦς ὑδροθηρικῇ, δόλον αὐτοῖς ἐπινοήσαντες οἷον. Τῷ ἀγκίστρῳ περιβάλλουσιν ἔριον φοινικοῦν, ἥρμοσταί τε τῷ ἐρίῳ δύο πτερὰ ἀλεκτρυόνος ὑπὸ τοῖς καλλέοις πεφυκότα, καὶ κηρῷ τὴν χρόαν παρεικασμένα· ὀργυιᾶς δὲ ὁ κάλαμός ἐστιν, καὶ ὁρμιὰ δὲ τοσοῦτον ἔχει τὸ μῆκος. Καθίησιν οὖν τὸν δόλον· ἑλκόμενος δὲ ὑπὸ τῆς χρόας ὁ ἰχθὺς καὶ οἰστρούμενος ἀντίος ἔρχεται, καὶ θοίνην ὑπολαμβάνων ἐκ τοῦ κάλλους τῆς ὄψεως ἕξειν θαυμαστήν, εἶτα μέντοι περιχανὼν ἐμπαλάσσεται τῷ ἀγκίστρῳ, καὶ πικρᾶς τῆς ἑστιάσεως ἀπολέλαυκεν ἡρημένος.

II. De ariete marino, ac vibus periculum ferens te, et phocis infesto.

Οἱ θαλάττιοι κριοί, ὧνπερ οὖν ὄνομα μὲν ἐς τοὺς πολλοὺς διαῤῥεῖ, ἱστορία δὲ οὐ πάντῃ σαφής, ἢ ὅσον γραφῇ χειρουργίᾳ καὶ πλάσματι δείκνυται, χειμάζουσι μὲν περὶ τὸν Κύρνειόν τε καὶ Σαρδῷον πορθμόν, καὶ φαίνονταί γε καὶ ἔξαλοι, περινήχονται δὲ ἄρα αὐτοὺς καὶ δελφῖνες μεγέθει μέγιστοι. Ὁ τοίνυν ἄῤῥην κριὸς λευκὴν τὸ μέτωπον ταινίαν ἔχει περιθέουσαν· εἴποις ἂν Λυσιμάχου τοῦτο διάδημα, ἢ Ἀντιγόνου, ἤ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλέων ἄλλου· κριὸς δὲ θῆλυς, ὡς οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλεα, οὕτω τοι καὶ οὗτος ὑπὸ τῇ δέρῃ ἠρτημένους πλοκάμους ἔχει. Ἁρπάζει δὲ ἄρα τοῖνδε τοῖν κριοῖν ἑκάτερος καὶ νεκρὰ σώματα, καὶ ποιεῖται τροφὴν αὐτά, καὶ ζῶντας ἁρπάζει. Ἀλλὰ καὶ τῷ τῆς νήξεως κλύδωνι πολὺς ὢν καὶ ὑπέρογκος καὶ ναῦς περιτρέπει, χειμῶνα αὐταῖς ἐξ ἑαυτοῦ τοῦτον ἐργασάμενος· ἁρπάζει δὲ καὶ ἀπὸ γῆς ἑστῶτας τῆς πλησίον. Λέγουσι δὲ οἱ τὴν Κύρνον κατοικοῦντες, νεὼς διεφθαρμένης ἐν χειμῶνι, ἄνδρα εὖ μάλα νηκτικόν, πολλὴν θάλατταν διανύσαντα, λαβέσθαι τινὸς ἄκρας σφίσιν ἐπιχωρίου, καὶ ἀνελθόντα ἑστάναι καὶ μάλα ἀδεῶς, ἤδη κινδύνων ἁπάντων ἐλεύθερον γενόμενον, καὶ ἐν ἀδείᾳ τοῦ ζῆν καὶ ἐξουσίᾳ ὄντα· κριὸν οὖν παρανηχόμενον θεάσασθαι τὸν ἑστῶτα, καὶ ἀναφλεχθέντα

---

8 χρόας] θέας. Par. b. 30 F. ὡς ἤδη.
25 F. τοσοῦτον.

ὑπὸ λιμοῦ ἑλίξαι τε ἑαυτὸν καὶ κυρτῶσαι, καὶ τῷ οὐραίῳ μέρει πολλὴν ἐλάσαι θάλατταν, εἶτα ἑαυτὸν μετεωρίσαι ἐπιθέντα ὑπὸ τοῦ οἰδήσαντος κύματος, καὶ ἐπὶ τὴν ἄκραν φθάσαι ἀναταθέντα, καὶ δίκην καταιγίδος ἢ στροβίλου ἁρπάσαι τὸν ἄνθρωπον. Καὶ τὸ μὲν Κύρνειον ἅρπαγμά τε καὶ θέραμα τοῦ κριοῦ ἐς τοσοῦτον. Μυθοποιοῦσι δὲ οἱ τὸν ὠκεανὸν οἰκοῦντες, τοὺς πάλαι τῆς Ἀτλαντίδος βασιλέας, τοὺς ἐκ τῆς Ποσειδῶνος σπορᾶς, ἐπιφέρειν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τὰ τῶν κριῶν τῶν ἀῤῥένων ταινίας, γνώρισμα τῆς ἀρχῆς τοῦτο· καὶ τὰς ἐκείνων γαμετὰς τὰς βασιλίδας τοὺς πλοκάμους τῶν ἑτέρων καὶ ἐκείνας φορεῖν τῆς ἀρχῆς ἔλεγχον. Ἔστι δὲ ἐπὶ τοὺς μυκτῆρας τὸ ζῷον τοῦτο καρτερὸν δεινῶς, καὶ τὸ πνεῦμα εἰςπνεῖ, καὶ ἕλκει ἀέρα ἐφ' ἑαυτὸν πάμπολυν, θηρᾷ δὲ καὶ τὰς φώκας τὸν τρόπον τοῦτον. Αἱ μὲν συνιᾶσι πλησίον που κριὸν εἶναι καὶ φέρειν σφίσιν ὄλεθρον, ὡς ἔνι τάχιστα ἐκνήχονται, καὶ παρελθοῦσαι ἐς τὴν γῆν καὶ τὰς ὑπάντρους πέτρας ὑπελθοῦσαι καταδύονται, οἱ δὲ αἰσθόμενοι τὴν φυγὴν μεταθέουσιν, καὶ ἀντίοι στάντες τοῦ ἄντρου κατὰ τὴν τοῦ χρωτὸς ὀσμὴν ἔνδον εἶναι σφίσι τὴν ἄγραν συνιᾶσι, καὶ ὡς ἴϋγγί τινι βιαιοτάτῃ ἕλκουσι ταῖς ῥισὶ τὸν μεταξὺ ἑαυτῶν καὶ τῆς φώκης ἀέρα· ἡ δὲ ὡς βέλος ἢ δόρατος αἰχμὴν ἐκκλίνει τὴν τοῦ πνεύματος προςβολήν, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὑπαναχωρεῖ, τελευτῶσα δὲ ὑπὸ τῆς βιαιοτάτης ἕλξεως ἐκσπᾶται τοῦ ἄντρου, καὶ ἄκουσα ἀκολουθεῖ, ὥσπερ οὖν ἱμᾶσί τισιν ἢ σχοινίοις κατατεινομένη, καὶ τέτριγε, καὶ γίνεται τῷ κριῷ δεῖπνον. Τάς γε μὴν ἐκπεφυκυίας τῶν μυκτήρων τοῦ κριοῦ τρίχας οἱ ταῦτα ἐξετάζειν δεινοὶ λέγουσιν εἰς πολλὰ ἀγαθάς.

III. De thynnorum agminibus.

Ἐν δὲ τῷ ῥίῳ τῷ Βιβωνικῷ θύννων ἔθνη μυρία. Καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονίαι καὶ καθ' ἑαυτοὺς νήχονται μέγιστοι ὄντες, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον· ἄλλοι δὲ κατ' ἀγέλας, ὥσπερ οὖν τὰ αἰπόλια, πλατείας νομὰς νενεμημένοι. Ἐπιτελλον-

δὲ τοῦ Σειρίου καὶ τῆς ἀκτῖνος ἐνακμαζούσης ὀξύτατα, τὸν Εὔξεινον στέλλονται· καὶ τοῦ κύματος αὐτοῦ ἐμπύρου δοκοῦντος, ἀλλήλοις συνυφασμένοι νήχονται, καὶ τῇ τῶν σωμάτων συναφῇ σκιᾶς τινος ἀμωσγέπως μεταλαγχάνουσιν.

IV. De selene pisce.

Λέγει δὲ Δημόστρατος, ἀνὴρ ἁλιευτικῆς σοφίας ἐπιστήμων, ναὶ μὰ Δία, καὶ ἑρμηνεῦσαι χρηστός, εἶναί τινα ἰχθὺν ὡραῖον τὸ εἶδος, καὶ καλεῖσθαι σελήνην τοῦτον, τὸ μέγεθος βραχύν, κυανοῦν τὸ εἶδος, πλατὺν τὸ σχῆμα· τὸν νῶτον δέ οἱ λοφιὰς ἔχειν καὶ τάσδε ἀνατείνειν, ὁ αὐτός φησι, μαλακὰς δὲ εἶναι αὐτάς, καὶ οὔτε ἀντιτύπους, οὔτε τραχείας· ταύτας οὖν, ὅταν ὁ ἰχθὺς οὗτος ὑπονήχηται, διαιρεῖσθαι καὶ ἀποδεικνύναι κύκλου ἡμίτομον, καὶ εἶναι σελήνης τῆς διῃρημένης σχῆμα. Καὶ ταῦτα μὲν [ὅσα ἰδεῖν] Κύπριοι δὴ ἁλιεῖς φασιν· Δημοστράτου δὲ καὶ οὗτος ὁ λόγος· πληρουμένης μὲν τῆς σελήνης τὸν ἰχθὺν τόνδε ᾐρημένον πεπληρῶσθαί τε αὐτὸν καὶ πληροῦν καὶ τὰ δένδρα, ἐὰν τούτοις προσαρτήσῃς φέρων αὐτόν· ληγούσης δὲ ἄρα ὑποτετῆχθαι καὶ ἐκλείπειν, καὶ φυτοῖς προσαχθέντα αὐαίνειν αὐτά· ὀρυττομένων τε φρεάτων, ἐὰν μὲν τοῦ μηνὸς ὑποφαινομένου εἰς τὸ εὑρεθὲν ὕδωρ ἐμβάλῃ τις τὸν ἰχθὺν τοῦτον, ἀέναον ἔσται τὸ ὕδωρ, καὶ οὐκ ἐπιλείψει ποτέ· εἰ δὲ ὑπολήγοντος, οὐχ ἕξει τὸ ὕδωρ· καὶ μέντοι καὶ εἰς πηγὴν ὑπανατέλλουσαν εἰ τὸν αὐτόν γε ἐμβάλλεις ἰχθύν, ἕξεις ἢ πεπληρωμένην αὐτὴν ἢ κενὸν τὸν χῶρον τὸ ἐντεῦθεν.

V. De thynnorum in Ponto captura.

Ὅπως μὲν οὖν εἰσνέουσί τε εἰς τὴν Προποντίδα, καὶ ὅπως ἐκνέουσιν ἄρα οἱ θύννοι, εἶδα εἰπὼν ἄνω που τῶν λόγων τῶνδε· νοείτω δέ μοί τις ἐνταῦθα Ἡράκλειαν καὶ Τῖον καὶ Ἀμάστρειαν, πόλεις Ποντικάς· οὐκοῦν οἱ τόνδε τὸν χῶρον πάντα οἰκοῦντες τὴν τῶν θύννων ἐπιδημίαν ἴσασι κάλλιστα. Καὶ μέντοι καὶ ἀφικνοῦνται τοῦ ἔτους τηνίκα, καὶ ὅπλα κατ' αὐτῶν εὐτρέπισται πολλά, ναῦς καὶ δίκτυα καὶ

14 ὅσα ἰδεῖν post σχῆμα ponit Schn. 24 ἐμβάλλοις. Schn.

νωθεῖς δὲ ἄρα ὄντες οἱ θύννοι, καὶ ἔργον τι τόλμης ἐχόμενον ἀδυνατοῦντες δρᾶσαι, πεπιεσμένοι μένουσί τε καὶ ἀτρεμοῦσιν· οἱ δὲ ἐρέται, ὡς ἁλούσης πόλεως, αἱροῦσιν ἰχθύων, ποιητὴς ἂν εἴπε, δῆμον. Οὐκοῦν, ὦ φίλοι Ἕλληνες, καὶ Ἐρετριεῖς ἴσασι ταῦτα καὶ Νάξιοι, κατὰ κλέος τῆς θήρας τῆς τοιαύτης παθόντες ὅσα Ἡρόδοτός τε καὶ ἄλλοι λέγουσι. Τὰ δὲ ἔτι λοιπὰ τῆς θήρας ἀκούσεσθε ἄλλων.

VI. Thynnorum piscatores cur Neptuno vota faciant.

Θύννων δὲ ἄρα ᾑρημένων τῇ θήρᾳ τῇ Ποντικῇ (ἐγὼ δ' ἂν φαίην ὅτι καὶ Σικελικῇ· τί καὶ βουλόμενος ἂν τὸν ἡδὺν θυννοθήραν ὁ Σώφρων ἔγραψε; πάντως δὲ καὶ ἀλλαχόθι ἄγραι τῶνδε τῶν θύννων εἰσί)· τῷ δικτύῳ ἤδη περιπλακέντων αὐτῶν, Ποσειδῶνι πάντες εὔχονται πάντως ἀλεξικάκῳ νικάδε. Καὶ ὁπόθεν καὶ τοῦδε τοῦ δαίμονος ἀξιῶ τὸ ὄνομα εἰπεῖν, ἐμαυτὸν καὶ μάλα γε ἀπαιτῶν τε καὶ βουλόμενος ἐπευφήμησα τοῦτό οἱ, δέονται τοῦ Διὸς ἀδελφοῦ τοῦ θαλάττης κρατοῦντος, μήτε τὸν ξιφίαν τὸν ἰχθὺν τῇδε τῇ ὕλῃ συνεμπορον ἀφικέσθαι, μήτε μὴν δελφῖνα. Ὁ γοῦν γενναῖος ξιφίας πολλάκις τὸ δίκτυον διέκειρε, καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον ἐκπαῖσαι τὴν ἀγέλην· καὶ δελφίς γε ἐπίβουλον δικτύῳ ζῷον· διατραγεῖν γάρ τοι δεινός ἐστιν.

VII. De rore mellito in India.

Ὕεται ἡ Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἦρος μέλιτι ὑγρῷ, καὶ ἔτι καὶ πλέον ἡ Πραισίων χώρα, ὅπερ οὖν ἐμπίπτον ταῖς πόαις καὶ ταῖς τῶν ἑλείων καλάμων κόμαις, νομὰς τοῖς βουσὶ καὶ τοῖς προβάτοις παρέχει θαυμαστῶς, καὶ τὰ μὲν ζῷα ἑστιᾶται τήνδε τὴν ἡδίστην (μάλιστα γὰρ ἐνταῦθα οἱ νομεῖς ἄγουσιν αὐτά, ἔνθα καὶ μᾶλλον ἡ δρόσος ἡ γλυκεῖα κάθηται πεσοῦσα) ἀντεφεστιᾷ δὲ καὶ τὰ ζῷα τοὺς νομέας· ἀμέλγουσι γὰρ περιγλύκιστον γάλα, καὶ οὐ δέονται ἀναμῖξαι αὐτῷ μέλι, ὅπερ οὖν δρῶσιν Ἕλληνες.

---

4 F. εἴποι.
9 τί γὰρ Gesn. F. ἢ τί καί.
11 τῷ δὴ δικτύῳ.
13 F. τόδε τοῦ δ. ὄνομα ἀξιῶ εἰπεῖν.
14 F. τί καὶ βουλόμενοι ἐπεφήμισαν τοῦτό οἱ.
19 F. διεκπαῖσαι.
25 F. τῇδε.

VIII. De margaritis Indicis.

Ὁ δὲ Ἰνδὸς μάργαρος, ἄνω γὰρ εἶπον περὶ τοῦ Ἐρυθραίου, λαμβάνεται τρόπῳ τοιῷδε. Πόλις ἐστὶν ᾗς ἦρχε Σώρας ὄνομα, ἀνὴρ γένους βασιλικοῦ, ὅτε καὶ Βάκτρων ἦρχεν Εὐκρατίδης, ὄνομα δὲ τῇ πόλει Περιμούδα· κατοικοῦσι δὲ αὐτὴν ἄνδρες Ἰχθυοφάγοι· ὅθεν ὁρμωμένους τοῖς δικτύοις φασὶ τούςδε τοὺς προειρημένους περιλαμβάνειν ἀγκῶσι μεγάλοις αἰγιαλοῦ κύκλον εὐμεγέθη· γίνεσθαι δὲ τὸν προειρημένον λίθον ἐκ κόγχης στρόμβῳ ἐμφεροῦς μεγάλῳ, νήχεσθαί τε κατὰ ἀγέλας τοὺς μαργάρους, καὶ ἔχειν ἡγεμόνας, ὡς ἐν τοῖς σμήνεσιν αἱ μέλιτται τοὺς καλουμένους βασιλέας· ἀκούω δὲ εἶναι καὶ τοῦτον διαπρεπῆ καὶ τὴν χρόαν καὶ τὸ μέγεθος. Ἀγώνισμα δὲ ἄρα ποιοῦνται συλλαβεῖν αὐτὸν οἱ κολυμβηταὶ οἱ ὕφυδροι· τούτου γὰρ ἡρημένου καὶ τὴν ἀγέλην αἱροῦσι πᾶσαν ἐρήμην, ὡς ἂν εἴποι τις, καὶ ἀπροστάτευτον οὖσαν· ἀτρεμεῖ γὰρ καὶ οὐκέτι πρόεισιν, οἷα δήπου ποίμνη τὸν νομέα ἀφῃρημένη κατά τινα τύχην ἐχθράν· ἕως δὲ διαφεύγει καὶ μάλα γε σοφῶς ἐξάγει, καὶ προηγεῖται καὶ σώζει τὸ ὑπήκοον. Τοὺς δὲ ληφθέντας ἐν πιθάκναις λέγονται ταριχεύειν· ὅταν δὲ ἡ σὰρξ ἐκδήσῃ καὶ περιῤῥυῇ, καταλείπεται ἡ ψῆφος. Ἄριστος ἄρα ὁ Ἰνδικὸς γίνεται, καὶ ὁ τῆς θαλάττης τῆς ἐρυθρᾶς. Γίνεται δὲ καὶ κατὰ τὸν ἑσπέριον ὠκεανὸν ἔνθα ἡ Βρεττανικὴ νῆσός ἐστι· δοκεῖ δέ πως χρυσωπότερος ἰδεῖν εἶναι, τάς τε αὐγὰς ἀμβλυτέρας ἔχων καὶ σκοτωδεστέρας. Γίνεσθαι δέ φησιν Ἰόβας καὶ ἐν τῷ κατὰ Βόσπορον πορθμῷ, καὶ τοῦ Βρεττανικοῦ ἡττᾶσθαι αὐτόν, τῷ δὲ Ἰνδῷ καὶ τῷ Ἐρυθραίῳ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἀντικρίνεσθαι. Ὁ δὲ ἐν Ἰνδίᾳ χερσαῖος οὐ λέγεται φύσιν ἔχειν ἰδίαν, ἀλλὰ ἀπογέννημα εἶναι κρυστάλλου, οὐ τοῦ ἐκ τῶν παγετῶν συνισταμένου, ἀλλὰ τοῦ ὀρυκτοῦ.

IX. De grue pisce, eiusque generatione.

Γεράνων μὲν οὖν πέρι τῶν πτηνῶν ἐν τοῖς πρεσβυτέροις λόγον εἰπεῖν ἐμαυτὸν καλῶς οἶδα, θαλάττιον δὲ γέρανον

31 F. προτέροις.

ἰθὺν, Κορινθίῳ πελάγει ἔντροφον, ἀκοῦσαί φημι. Ἀπέβαινε δὲ ἄρα τοῦτο τὸ πέλαγος, ἔνθα ὁ γέρανος ἀνιχνεύθη ὁ ἰχθύς, ἐν τῷ πρὸς τὰς Ἀθήνας πελάγει, τοῦ ἰσθμοῦ κατὰ τὴν πλευρὰν τὴν εἰς αὐτὰς ὁρῶσαν. Μῆκος μὲν ἦν οὖν τριήκων εἰς πεντεκαίδεκά που πόδας μεμετρημένους δικαίῳ μέτρῳ, ἔγχελυος δέ, ὡς ἀκούω, εἶχεν οὐ μέντοι τῆς μεγίστης πάχος. Κεφαλὴ δὲ ἄρα ἐκείνῃ καὶ στόμα γεράνου ἦν τοῦ πτηνοῦ, λεπίδες δὲ αὐτῷ, γεράνου πτερὰ καὶ ταῦτα εἴποις ἄν. Ἔρχεται δὲ οὐχ ἑλικτὴν τὴν νῆξιν, ὥςπερ οὖν οἱ τῶν ἰχθύων κατὰ τὰς ἐγχέλυς στενοὶ καὶ μακροί· ἔχει δὲ ῥώμην καὶ μάλα ἀλτικήν· πηδᾷ γοῦν ὥςπερ ἀπὸ νευρᾶς ὀϊστὸς ἀφεθείς. ** Λέγουσιν οὖν οἱ λόγοι οἱ μὲν Ἐπιδαύριοι τοῦτο τὸ ζῷον οὐδενὸς ἰχθύων ἔγγονον· ἀλλὰ καὶ τὰς πτηνὰς γεράνους φευγούσας τὸν Θρᾴκιον κρυμὸν καὶ τὸν ἑσπέριον τὸν ἄλλον, ἐμπίπτειν μὲν τῷ πνεύματι, τάς γε τὴν θηλείας εἰς μίξιν οἰστρᾶσθαι, τοὺς δὲ ἄῤῥενας αὐταῖς περιφλέγεσθαι, καὶ μέντοι καὶ ἐς τὴν πρὸς αὐτὰς ὁμιλίαν κυμαίνειν, καὶ διὰ ταῦτά τοι καὶ διαβαίνειν αὐτὰς ἐθέλειν· τὰς δὲ οὐχ ὑπομένειν * γὰρ οἷόν τε εἶναι μετέωρον μίξιν φέρειν, οὐδὲ ἑτέραν· τοὺς δὲ ἐγκρατεῖς οὐκ ἔχοντας γενέσθαι τοῦ πόθου, ἐκβάλλειν τὴν γονήν· καὶ εἰ μὲν τύχοιεν ὑπὲρ γῆς φερόμενοι, τήνδε ἐκπίπτειν εἰς οὐδὲ ἕν, ἀλλ' ἀπόλλυσθαι ἄλλως· εἰ δὲ ὑπὲρ τοῦ πελάγους πέτοιντο, ἐνταῦθά τοι τὴν θάλατταν, ὥςπερ οὖν θησαύρισμα παραλαβοῦσαν, φυλάττειν ἔμβρυον, καὶ γεννᾶν τὸ ζῷον τοῦτο, ἀλλ' οὐ διαφθείρειν ὥςπερ εἴς τινα ἄγονον καὶ στερίφην γαστέρα ἐμπεσόν. Καὶ τούτων μὲν τῶν λόγων ἅτερος καὶ δὴ διηνύσθη ὁ Ἐπιδαύριος. Λέγει δὲ ἄλλος, οὗ τὸ γένος οὐκ οἶδα, ἑτέραν ὁδὸν τρεπόμενος, εἶτα μέντοι οὐ ταὐτὰ ὁμολογεῖ, ὡς [δ'] ἂν μὴ δοκοῖμι ἀμαθὴς εἶναι αὐτοῦ, λελέξεται μέντοι καὶ ἐκεῖνος. Δημόστρατος, οὗπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην, εἶδον τὸν ἰχθύν, ἦ δ' ὅς, καί μ' εἰςῆλθεν αὐτοῦ

8 αὐτῷ] F. ἄνω.
9 F. ταύτας.
12 F. ὁ μὲν Ἐπιδαύριος.
18 F. ἀναβαίνειν.
19 F. οὐ γάρ.

θαῦμα, καὶ ἐβουλήθην αὐτὸν ποιῆσαι τάριχον, ἵνα ἢ καὶ ἄλλῳ βλέπειν· οὐκοῦν ἐνεργῶν ὄντων καὶ ἀνοιγνύντων τῶν μαγείρων αὐτόν, καὶ τεμνόντων τὴν γαστέρα, ἐπεσκόπουν τὰ σπλάγχνα αὐτός· ἀκάνθας εἶδον ἐξ ἑκατέρας τῆς πλευρᾶς συνιούσας τε καὶ ἐκκλινούσας τὰ πέρατα εἰς ἀλλήλας, τρίγωνοι δέ, φησίν, ἦσαν ὥσπερ οὖν αἱ κύρβεις· ἡ γὰρ ἐνέκειτό οἱ προῆκον εἰς μῆκος, ὑπέκειτο δὲ αὐτῷ καὶ γῆ μακρὰν ἔχουσα τὴν φῦσαν κατὰ τὰ φασκώλια, εἶπες δ᾽ ἂν ἰδὼν τὴν χολὴν κύαμον ὑγρὸν εἶναι· ἐξαιρεθέντα οὖν ἅμα καὶ ἡ χολὴ καὶ τὸ ἧπαρ, οὐ μεθ᾽ ὕστερον μέντοι διωγκώθη ναι, καὶ ἐῴκει ἰχθύος ἥπατι μεγίστου· διατήξασα δὲ ἡ χολὴ τὸν λίθον, καὶ γάρ πως ἔτυχε τεθεῖσα ἐπὶ λίθου, εἶτα ἠφανίσθη. Ἄμφω δὲ τὼ λόγω τῶδε ἐνταῦθα ὁρίζομεν.

X. De captura pelamydum.

Θήραν δὲ πηλαμύδων εἰπεῖν, μὴ πάντῃ οὖν συνεσμένην, οὐκ ἔστιν ἔξω τῆσδε τῆς σπουδῆς. Δέκα νεανίαι τὸ ἀκμαιότατον ἀνθοῦντες ἀναβαίνουσι ναῦν ἐλαφράν, καὶ διὰ ταῦτα μέντοι καὶ ταχυτάτην· διανέμοντες δὲ αὐτοὺς ἐς ἑκατέραν ἴσους τὴν πλευράν, καὶ κορεσθέντες εὖ μάλα τροφῆς, εἶτα μέντοι τοῖς ἐρετμοῖς [καὶ] ἕκαστος ἐπιχειροῦσι, πλανώμενοι δεῦρο καὶ ἐκεῖσε. Κάθηται δὲ εἷς ἐπὶ τῆς πρύμνης, καὶ ἐντεῦθέν τε καὶ ἐκεῖθεν παρασείρους καθίησιν ὁρμιάς· ἤρτηνται δὲ τούτων καὶ ἄλλαι, καὶ συνῆπται πάσαις τὰ ἄγκιστρα, καὶ ἕκαστον ἄγκιστρον δέλεαρ φέρει Λακαίνης πορφύρας μαλλῷ κατειλημμένον, καὶ πτερὸν μέντοι λάρου ἑκάστῳ ἀγκίστρῳ προσήρτηται ἡσυχῇ, ὥστε διασείεσθαι ὑπὸ τοῦ προσπίπτοντος ὕδατος. Τούτων οὖν ἱμέρῳ προσνέουσιν αἱ πηλαμύδες· μία δὲ ἡ προτένθης ὅταν τὸ στόμα ἐναπερείσῃ, προσίασι καὶ αἱ λοιπαί, καὶ δονεῖται τὰ ἄγκιστρα ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν περιπαρέντα τοῖς ἰχθύσιν. Οἱ ἄνδρες οὖν τοῦ μὲν ἐρέττειν ἔτι ἀπέστησαν, παρῆκαν δὲ τὰς κώπας, ἐξαναστάντες δὲ ἀνασπῶσι τὰς μηρίνθους εὐαγρού-

---

5 ἐγκλινούσας. Trill.
10 τὸ μὲν οὐ μάλ᾽ ὕστερον δι. Schn.
10 διωγκώθη. Gesn.
17 F. αὐτούς.

...ας, καὶ μέντοι καὶ βριθομένας τοῖς ἰχθύσιν· ὅταν δὲ ἐς τὴν ...ῶν ἐμπέσωσι, διαφαίνεται τῆς εὐθηρίας τὸ μαρτύριον ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων τῶν ἑαλωκότων.

XI. De mustela terrestri et marina.

Ἡ χερσαία γαλῆ ὅτι ἦν ἄνθρωπος ἤκουσα, καὶ ὅτι τοῦτο ἐκαλεῖτο, καὶ ὅτι ἦν γόης καὶ φαρμακίς, καὶ ὅτι ...ινῶς ἀκόλαστος ἦν, καὶ ἀφροδίτην παράνομον ἐνόσει, καὶ ταῦτα εἰς ἀκοὴν τὴν ἐμὴν ἀφίκετο· καὶ ὡς εἰς τοῦτο τὸ ζῷον τὸ κακὸν ἔτρεψεν αὐτὴν Ἑκάτης τῆς θεοῦ μῆνις οὐδὲ τοῦτό με λέληθεν. Ἡ μὲν οὖν θεὸς ἵλεως ἔστω· μύθους δὲ ἐῶ καὶ μυθολογίαν ἄλλοις. Ὅτι δέ ἐστι θηρίον ἐπιβουλότατον, καὶ νεκροῖς ἀνθρώποις ἐπιτίθενται γαλαῖ, καὶ μὴ φυλαττόμεναι ἐπιπηδῶσι, καὶ συλῶσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκροφῶσι, δῆλόν ἐστι. Φασὶ δὲ καὶ ὄρχεις γαλῆς γυναικὶ κατ' ἐπιβουλὴν ἢ ἑκούσῃ περιαφθέντας ἐπισχεῖν τὸ ἔτι μητέρας γίνεσθαι, καὶ ἀναστέλλειν αὐτῶν. Σπλάγχνα δὲ γαλῆς, σκευωρίαν δέ τινα προςλαβόντα, ἣν ἴστωσαν οἱ σοφοὶ τὰ κατὰ ταῦτα, καὶ εἰς οἶνον ἐμβληθέντα κατ' ἐπιβουλήν, φιλίαν, ὡς λόγος, διΐστησιν, καὶ ἡνωμένην τέως εὔνοιαν διακόπτει. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων τοὺς γόητάς τε καὶ φαρμακέας Ἄρει φίλῳ κολάζειν καὶ διακαίειν καταλείπωμεν. Εἴη δ' ἂν καὶ ἰχθὺς γαλῆ, μικρὸς οὗτος, καὶ οὐδέν τι κοινὸν πρὸς τοὺς καλουμένους γαλεοὺς ἔχων. Οἱ μὲν γάρ εἰσι σελάχιοι καὶ πελάγιοι καὶ μέγεθος προήκοντες, εἶτα μέντοι καὶ κυνὶ ἐοίκασιν· ἡ γαλῆ δέ, φαίην ἂν αὐτὴν εἶναι τὸν καλούμενον ἥπατον· ἰχθὺς δέ ἐστιν αὕτη βραχύς, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐπιμέμυκεν· κόρας δὲ ἔχει κυανοῦ χρόᾳ προςεικασμένας· καὶ τὸ μὲν γένειον ἔχει τοῦ ἡπάτου μεῖζον, ἡττᾶται δὲ αὖ πάλιν τοῦ χρέμητος κατά γε τοῦτο· πετραίαν δὲ οὖσαν τὴν γαλῆν καὶ νεμομένην φυκία, ἀκούω πάντων σωμάτων οἷς ἂν νεκροῖς τύχῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ταύτην ὡς τὴν χερσαίαν ἐσθίειν. Χρῶνται δὲ αὐτοῖς ἐς τὰ ὅμοια ἁλιεῖς, ὅσοι

---

9 τοῦτο. b.
15 αὐτῶν] F. ἀνδρῶν.
16 δή τινα. Schn.
16 τὰ κακά. Idem.
20 δικαιοῦν. Abr.
23 καὶ εἰς μέγεθος. Schn.
30 ἐντύχῃ. Gesn.
31 αὐτοῖς] αὐτῇ. Gesn.

κατὰ τοὺς Ἠπειρώτας φαρμακεύουσι, πονηροὶ καὶ ... σοφισταὶ κακῶν. Ἐπεὶ δὲ ὠμοβόρον ἐστὶ τὸ τῶν ἰχθύων φῦλον πᾶν, τὸ ταῖς ὑδροθηρίαις γένος συμβιοῦν καὶ ... ἀποδύσεις τὰς κατωτάτω μετιόν, μελαίνουσι τὰς ... βάσεις καὶ τὰ κοῖλα τῶν χειρῶν, ἀφανίζειν πειρώμενοι τὴν 5 ἐξ αὐτῶν αὐγήν· τὰ γάρ τοι τῶν ἀνθρωπίνων μελῶν, ... ὅτι μάλιστα ἐκλάμποντα ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ἐφολκά ... ἰχθύων ταῦτά ἐστιν.

XII. De chamis marinis. Χῆμαι δὲ θαλάττιαι, ζῷόν εἰσι καὶ αὗται διάφορα· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν τραχεῖαι πεφύκασιν, αἱ δὲ λεῖαι πάνυ· καὶ τὰς μὲν τοῖς δακτύλοις πιέσας συνθλάσεις, τὰς δὲ συντρίψεις λίθῳ, καὶ μόγις· καὶ αἱ μὲν αὐτῶν μελάνταται τὴν χρόαν εἰσίν, αἱ δέ, ἀργύρῳ φαίης ἂν αὐτὰς προσεικέναι· αἱ δὲ ἀνακραθεῖσαι περίκεινται τὰς χρόας ἁπάσας τὰς προειρημένας. Γένη δὲ αὐταῖς διάφορα, καὶ εὐναὶ πάνυ ποικίλαι· αἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς ψάμμοις κεῖνται διεσπαρμέναι ταῖς τῶν αἰγιαλῶν, διαναπαύονταί τε κατὰ τῆς ἰλύος, αἱ δὲ ὑπόκεινται βρύῳ, αἱ δὲ εἰλημμέναι τῶν σπιλάδων εἶτα αὐταῖς προσέχονται μάλα ἐγκρατῶς. Ἐν δὲ τῇ καλουμένῃ Ἰστριάδι θαλάττῃ αἵδε αἱ χῆμαι κατὰ τὴν ὥραν τὴν θέρειον ὑπαρχομένου τοῦ ἀμήτου, δίκην ἀγέλης ἀλλήλαις συμφέρονται, καὶ ἀναπλέουσι κούφως· τά γε πρῶτα ἑαυταῖς βαρεῖαί τε καὶ ἐπαχθεῖς οὖσαι, καὶ οὐκ ἀναπλεύσασαι, ἀλλ' αἱ τηνικάδε οὐκέτι τοιαῦται. Ἀποδιδράσκουσι δὲ τὸν νότον καὶ φεύγουσι τὸν βοῤῥᾶν, καὶ τὸν εὖρον οὐδὲ ἀνέχονται. Χαίρουσι δὲ ἀκύμονι θαλάττῃ, καὶ ζεφύρου καταπνεούσαις αὔραις ἡδείαις τε καὶ μαλακαῖς· ὑπὸ ταύταις οὖν τοὺς ἑαυτῶν εἰλεοὺς ἐκλιποῦσαι, μεμυκυῖαί τε καὶ κατάκλειστοι ἔτι ἀνίασιν ἐκ τῶν μυχῶν, καὶ ἀκύμονος οὔσης τῆς θαλάττης νέουσι, καὶ τότε ἀνοίξασαι τὰς ἑαυτῶν στέγας ἐκκύπτουσιν, ὡς ἐκ τῶν ἰδίων θαλάμων αἱ νύμφαι, ἢ τὰ ῥόδα πρὸ τὴν εἴλην ὑπαλεασθέντα καὶ ἐκκύψαντα τῶν καλύκων· οὐκοῦν

2 F. τὸ τούτων. 23 F. ἀλλὰ τηνικάδε.
4 ὑποδύσεις. Abr.

αἱ κόγχαι κατὰ μικρὰ ὑποθαρσοῦσαι, μάλα γε ἀσμένως ἡσυχάζουσι καὶ ἀτρεμοῦσι τὸν ἑταῖρον ἄνεμον προςδεχόμεναι, καὶ τὸν μὲν ὑπεστόρεσαν χιτῶνα, τὸν δὲ ὤρθωσαν, καὶ πλέουσι τῷ μὲν ἱστίῳ χῆμαι, τῷ δὲ σκάφει χρώμεναι· καὶ προΐασι μὲν τὸν τρόπον τοῦτον, ἡσυχίας οὔσης καὶ εὐδίας, οὐδὲν φαίης ἂν μακρόθεν ἰδὼν ἢ νηΐτην στόλον ἰέναι. Ἐὰν δὲ αἴσθωνται νεὼς ἐπίπλουν, ἢ ἔφοδον θηρίου, ἢ νῆξιν ἰχθύος ἁδροῦ, ἑαυτὰς ὑφ' ἑνὶ κρότῳ τῶν ὀστράκων πτύξασαι, κατώλισθόν τε ἀθρόαι καὶ ἠφανίσθησαν.

Ὁ δὲ αἱμόῤῥους, εἴη δ' ἂν γένος ἔχεως, οὗτος μάλιστα ἐν τοῖς πετρώδεσι χηραμοῖς ἤθη τε ἔχει καὶ διατριβάς· μῆκος τε σώματος εἴληχε πόδα, πλάτος δὲ ἐξ εὐρείας τῆς κεφαλῆς μείουρος κάτεισιν ἔςτε ἐπὶ τὴν οὐράν· καὶ πῇ μὲν φλογώδης ἰδεῖν ἐστι, πῇ δὲ δεινῶς μέλας· φρίττει δὲ τὴν κεφαλὴν οἱονεὶ κέρασί τισιν. Ἕρπει δὲ ἥσυχος ἐπιθλίβων τὰς τῆς νηδύος φολίδας, λοξὸν δὲ οἶμον πρόεισιν· ἠρέμα γοῦν ὑπηχεῖ, ὡς καταγνῶναι νωθείαν αὐτοῦ καὶ οὐδένειαν. Δακὼν δὲ νύγμα ἐργάζεται, καὶ τοῦτό γε ἰδεῖν ἐστι παραχρῆμα κυανοῦν· καρδιώττει γε μὴν ὁ πληγείς, ἀλλὰ ὤκιστα· ἐκκρίνει δὲ ἡ γαστὴρ ὀχετούς· νὺξ δὲ ἀφίκετο ἡ πρώτη, καὶ αἷμα ἐκρεῖ διά τε ῥινῶν καὶ αὐχένος καὶ μέντοι καὶ δι' ὤτων σὺν ἰῷ χολώδει· οὖρα δὲ ἀφίησιν ὕφαιμα ἡ κύστις· εἰ δὲ καὶ ὠτειλαί εἰσί τινες παλαιαὶ περὶ τὸ σῶμα, ῥήγνυνται καὶ αὗται. Εἰ δὲ θῆλυς αἱμόῤῥους κρούσει * τινὶ μεθίησιν ἐκ τῶν ὀνύχων ἄκρων, καὶ εἰς τὰ οὖλα ὁ ἰὸς ἀναθεῖ, καὶ αἷμα ἐκχεῖται πάμπολυ, καὶ ἐκθλίβονται τῶν οὔλων οἱ ὀδόντες. Τούτῳ φασὶ τῷ θηρίῳ περιπεσεῖν ἐν Αἰγύπτῳ τὸν τοῦ Μενέλεω κυβερνήτην Κάνωβον, Θώνιδος βασιλεύοντος, καὶ συνεῖσαν τὴν Ἑλένην τοῦ δακέτου τὴν ἰσχύν, κατάξαι μὲν αὐτοῦ τὴν ῥάχιν, ἐξελεῖν δὲ τὸ φάρμακον· ἐς τίνα δὲ ἄρα χρείαν ἔσπευσε λαβεῖν τὸ θησαύρισμα τοῦτο, οὐκ οἶδα.

XIII. De vipera haemorrhoe; historia de Canobo et Helena.

Κομίζουσι δὲ ἄρα τῷ σφετέρῳ βασιλεῖ οἱ Ἰνδοὶ τίγρις

XIV.

19 ἀλλὰ ὤκιστα] ἀλγεινότατα. 24 κρούσει τινά, αἷμα μεθ. Schn. Gesn.

De animalibus regi Indorum donatis.

πεπωλευμένους, καὶ τιθασοὺς πάνθηρας, καὶ ὄρυγας τετράκερως· βοῶν δὲ γένη δύο, δρομικούς τε καὶ ἄλλους ἀγρίους δεινῶς· ἐκ τούτων γε τῶν βοῶν καὶ τὰς μυιοσόβας ποιοῦνται, καὶ τὸ μὲν σῶμα παμμέλανές εἰσιν οἵδε, τὰς δὲ οὐρὰς ἔχουσι λευκὰς ἰσχυρῶς. Καὶ περιστερὰς ὠχρὰς κομίζουσιν, 5 οἵαςπερ οὖν καὶ λέγουσι μήτε ἡμεροῦσθαι, μήτε ποτὲ πραΰνεσθαι, καὶ ὄρνιθας δέ, οὓς κερκορώνους φιλοῦσιν ὀνομάζειν, καὶ κύνας γενναίους, ὑπὲρ ὧν ἄνω μοι λέλεκται, καὶ πιθήκους λευκούς, καὶ μελαντάτους ἄλλους καὶ τούτους πιθήκους· τοὺς γάρ τοι πυῤῥοὺς ὡς γυναιμανεῖς εἰς τὰς πόλεις 10 οὐκ ἄγουσιν, ἀλλὰ καὶ ποθὲν ἐπιπηδήσαντας ἀναιροῦσιν ὡς μοιχοὺς μεμισηκότες.

XV.

De cornigeris apud Indos animalibus.

Ἰνδῶν δὲ ὁ μέγας βασιλεὺς μιᾶς ἡμέρας ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀγωνίας προτίθησιν, τοῖς τε ἄλλοις, ὅσοις εἶπον ἑτέρωθι, ὡ δὲ δὴ τοῖς καὶ ζῴοις ἀλόγοις, ἀλλὰ ἐκείνοις ὧν ἐκπέφυκε 15 κέρατα· κυρίττει δὲ ταῦτα ἄλληλα, καὶ φύσει τινὶ θαυμαστῇ μέχρι νίκης ἁμιλλᾶται, ὥςπερ οὖν ἀθληταὶ ἢ ὑπὲρ ἄθλων μεγίστων ἰσχυριζόμενοι, ἢ ὑπὲρ κλέους σεμνοῦ καὶ φήμης τινὸς ἀγαθῆς. Εἰσὶ δὲ οἱ ἀγωνισταὶ οἵδε οἱ ἄλογοι, ταῦροί τε ἄγριοι, καὶ κριοὶ ἥμεροι, καὶ οἱ καλούμενοι μέσοι, καὶ 20 ὄνοι μονόκερῳ, * καὶ ὕαιναι· φασὶ δὲ εἶναι τοῦτο τὸ ζῷον δορκάδος μὲν ἧττον, ἐλάφου δὲ πολλῷ θρασύτερον, καὶ θυμούμενον εἰς κέρας· εἶτα ἐπὶ πᾶσιν οἱ ἐλέφαντες ἀγωνισταὶ παρίασιν· προχωροῦσι δὲ οὗτοι καὶ μέχρι θανάτου τιτρώσκοντες ἀλλήλους τοῖς κέρασιν, καὶ πολλάκις μὲν ὁ ἕτερος 25 κρατεῖ καὶ ἀποκτείνει τὸν ἀντίπαλον, πολλάκις δὲ καὶ συναποθνήσκουσιν.

XVI.

De partu viperarum secundum Theophrastum.

Θεόφραστος οὔ φησι τοῦ ἔχεως τὰ βρέφη διεσθίειν τῆς μητρὸς τὴν γαστέρα, ὥςπερ οὖν θυροκοποῦντα, ἵνα τι καὶ παίξω, καὶ ἐξαράττοντα πεφραγμένην ἔξοδον, ἀλλὰ τοῦ 30 θῆλυν θλιβόμενον αὐτόν, καὶ τῆς γαστρός οἱ στεινομένης, Ὁμηρείως δὲ εἶπον, τήνδε οὐκ ἀντέχειν, ἀλλὰ διαῤῥήγνυ-

---

7 κερχίωνας. Gesn.

θαι. Καί με πείθει λέγων· ἐπεί τοι καὶ θαλάττιαι βελόναι εὔκολποί τε οὖσαι καὶ λεπταί, ὅτι τὰ αὐτὰ πάσχουσιν ὑπὸ τῶν σφετέρων βρεφῶν, καὶ ἐκεῖνα ἄνω που τῶν λόγων εἶπον. Ἡρόδοτον δὲ ἀξιῶ μή μοι μηνίειν, εἰ μύθοις ἐγγράφω ὅσα ὑπὲρ τῆς τῶν ἐχεων ὠδῖνος ᾄδει.

XVII. Φυσικὴ δὲ ἄρα ἦν κοινωνία τις καὶ συγγένεια λέοντι καὶ δελφῖνι ἀπόῤῥητος· οὐ γὰρ ὅτι βασιλεύουσιν, ὁ μὲν τῶν χερσαίων, ὁ δὲ τῶν ἁλίων, τοῦτο ἀπόχρη· ἀλλὰ γάρ τοι καὶ τήκονται προϊόντες εἰς γῆρας καὶ ἄλλως νοσήσαντες, ὁ μὲν τὸν χερσαῖον πίθηκον ἔχει φάρμακον, ὁ δὲ ἀναζητεῖ τὸν συμφυῆ. Ὡς γάρ ἐστι καὶ ἐν θαλάττῃ πίθηκος, εἰπόν που· καὶ ἔστι καὶ τῷδε οὗτος ἀγαθόν, ὡς ἐκείνῳ ἐκεῖνος.

XVIII. De serpente sepedone ejusque vi.

Ἔστι δὲ ἄρα ἐν τοῖς ἀδιηγήτοις καὶ ἀριθμοῦ περιττοτέροις καὶ σηπεδών, κακὸν ἑρπετόν· ὁμόχρουν τε εἶναι τῷ αἱμοῤῥῷ καὶ τήνδε φησὶ Νίκανδρος, καὶ ἀδελφὴν κατὰ σχῆμα, καὶ τοῦτο ἐκεῖνος λέγει· ὠκυτέρα τε εἶναι δοκεῖ, ἐφίησι δὲ καί τινα μικρὰν φαντασίαν· γυρὸν γὰρ καὶ πέριξ καὶ ἑλικτὸν πρόεισι τὸν οἶμον, καὶ μάλιστα ἐν τούτῳ διαψεύδεται τοὺς ὁρῶντας ὅση τὸ μέγεθός ἐστιν. Δεινὸν δὲ ἄρα τὸ ἐξ αὐτῆς τραῦμα· πρόεισι γοῦν καὶ ὑποσήπει, καὶ τήν γε θῆρα τὴν προειρημένην ἀποδείκνυσι φερώνυμον. Ὁ γοῦν ἰὸς ἐπὶ πᾶν ὠθεῖται τὸ σῶμα [τῷ] τάχει ἀμάχῳ· καὶ μέντοι καὶ ἡ θρὶξ καὶ ἐκείνη μυδῶσα ἀφανίζεται, λείβονται δὲ αἱ ὀφρῦς καὶ αἱ βλεφαρίδες, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀχλὺς κατέχει, καὶ ἔφηλοι γίνονται.

XIX. De testudinum terrestrium concubitu.

Χερσαία χελώνη ζῷον λαγνίστατον, ἀλλὰ ὅ γε ἄῤῥην· ὁμιλεῖ δὲ ἡ θήλεια ἄκουσα. Καὶ λέγει Δημόστρατος, ἀνήρ, ὡς λέγω καὶ τοῦτο, τῶν ἐκ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς γενόμενος — καὶ εὖ τί που διὰ τοῦτο ἤδη τεκμηριῶσαι ἱκανός, δοκεῖ δέ μοι ἐπιστήμης τῆς ἁλιευτικῆς ἐς ἄκρον ἐλάσαι, καὶ ὅσα

---

8 ἐναλίων. r.
9 F. καὶ εἰ s. ὅτε τήκονται.
17 F. καὶ ἀφ. δέ τινα.
17 μικρᾶς. Gesn.
23 μαδῶσα. Schn.

ἔγνω εἰπεῖν κάλλιστα· εἰ δέ τί οἱ καὶ ἄλλο ἐσπούδαστο τοῦδε σοβαρώτερον, καὶ σοφίας τῆς περὶ τὴν ψυχὴν τι ἔψαυσε, θαυμάσια αὐτοῦ — λέγει δὲ ὅδε ὁ ἀνήρ, ὑπὲρ τοῦ μὲν καὶ ἑτέρου τὴν ὁμιλίαν ἀναίνεται ἡ θήλεια οὐκ ἔχω σαφῶς εἰδέναι, τεκμαίρεσθαι δὲ ἐκεῖνό φησιν· ἡ θήλεια ἄλλως ὁμιλεῖ ἢ πρὸς τὸν ἄῤῥενα ὁρῶσα· καὶ ὁ μὲν ἐξάπτει τὴν ἐπιθυμίαν, κᾆτα ἀπηλλάγη, ἡ δὲ ἑαυτὴν ἐπιστρέψασα ἡκίστη ἐστί, τῷ τε ὄγκῳ τοῦ χελωνίου, καὶ ἐρεισθεῖσα ἐς τὴν γῆν· δεῖπνον οὖν ἕτοιμον ὑπὸ τοῦ γαμέτου καταλείπεται τοῖς τε ἄλλοις ζῴοις, καὶ οὖν καὶ τοῖς ἀετοῖς. Αἱ μὲν οὖν ταῦτα ὀῤῥωδοῦσιν, ὡς ἐκεῖνος λέγει, οἵ γε μὴν ἄῤῥενες οἴδε σωφρονούσας αὐτὰς καὶ τιθεμένας πρὸ τοῦ ἡδέος τὸ σωτήριον οὐκ ἔχουσιν ἀναπείθειν. Οἱ δὲ φύσει τινὶ ἀμήχῳ ἴυγγα ἀποῤῥήτως προΐασιν ἐρωτικὴν καὶ δέους ἐπιλήθον παντός· ἦσαν δὲ ἄρα ἐρωτικῶς ἐχούσης χελώνης ἴυγγες οὐκ ᾠδαὶ μὰ Δία, ὁποίας Θεόκριτος ὁ τῶν νομευτικῶν παιγνίων συνθέτης ληρεῖ, ἀλλ' ἀπόῤῥητος πόα, ἥσπερ οὖν οὔτε ἐκεῖνος ὄνομα εἰδέναι φησίν, οὔτε ἄλλον ἐγνωκέναι ὁμολογεῖ· ἐοίκασι δὲ τῇ πόᾳ καλλωπίζεσθαι καί τινας [καὶ] ἀποῤῥήτους * παλιώρας. Εἰ γοῦν ἐκείνην διὰ στόματος ἔχοιεν, ἔμπαλιν γίνεται τὰ τῶν προειρημένων· θρύπτεται γὰρ ὁ ἄῤῥην ἐρῶν ὡς οὐκ ἐρῶν, μεταθεῖ δὲ ἡ θήλεια ἡ τέως φεύγουσα νῦν φλεγομένη, καὶ ἐξοιστρᾶται καὶ ἱμείρει τῆς συνόδου, δέος δὲ ἐκεῖνο φροῦδόν ἐστι, καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν ὀῤῥωδοῦσιν ἥκιστα.

XX. De gallinaceis in Niba.

Θεσσαλονίκῃ τῇ Μακεδονίτιδι χῶρός ἐστι γειτνιῶν καὶ καλεῖται Νίβας· οὐκοῦν οἱ ἐνταῦθα ἀλεκτρυόνες ᾠδῆς τῆς συμφυοῦς ἀμοιροῦσι καὶ σιωπῶσι πάντα πάντῃ. Καὶ διαῤῥεῖ λόγος παροιμιώδης ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, ὅς λέγει, Τότε ἂν ἔχητε τόδε τι, ὅταν Νίβας κοκκύσῃ.

XXI. De ingenti dracone Indico.

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὰ μὲν ἐδόνει τῆς Ἰνδῶν γῆς, τὰ δὲ ᾕρει, πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ζῴοις ἐνέτυχεν, ἐν δὲ τοῖς καὶ δράκοντι, ὅνπερ οὖν ἐν ἄντρῳ τινὶ νομίζοντες ἱερὸν Ἰνδοὶ

3 F. θαυμάσια καὶ ταῦτα —
15 F. ἅπαντος.
19 F. κατά τινας.
20 τὰ ἔμπαλιν γίνεται τῶν. Schn.

μετὰ πολλοῦ τοῦ θειασμοῦ προσετρέποντο. Οὐκοῦν παντοῖοι ἐγένοντο οἱ Ἰνδοὶ δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδένα ἐπιθέσθαι τῷ ζῴῳ· ὁ δὲ κατένευσε. Παριούσης οὖν τὸ ἄντρον τῆς στρατιᾶς, καὶ κτύπου γενομένου εἶτα ὁ δράκων ᾔσθετο, ὀξυηκοώτατον δὲ ἄρα τῶν ζῴων ἐστὶ καὶ ὀξυωπέστατον, συριγμὸν μὲν οὖν ἀφῆκε μέγιστον καὶ φύσημα, ὡς ἐκπλῆξαί τε πάντας καὶ ἐκταράξαι. Ἐλέγετο δὲ ἄρα πηχῶν ἑβδομήκοντα εἶναι, καὶ ἐφάνη μὲν οὐ πᾶς, μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν· καὶ οἵ γε ὀφθαλμοὶ ᾄδονται αὐτοῦ τὸ μέγεθος ἔχειν Μακεδονικῆς περιφεροῦς ἀσπίδος μεγάλης.

XXII. De aquila et cornice.

Ταῖς κορώναις ἔργον τοὺς αἰετοὺς ἐρεσχελεῖν ἐστιν· οἱ δὲ ὑπερφρονοῦσιν αὐτῶν, καὶ ἐκείνας μὲν ἀπολείπουσι τὴν κάτω φέρεσθαι πτῆσιν, αὐτοὶ δὲ τὸν αἰθέρα ὑψηλότερον ὄντα τοῖς ὠκίστοις τέμνουσιν αὐτὸν πτεροῖς· οὐ δή που δεδιότες, (πῶς γὰρ ἂν τοῦτο εἴποι τις, τὴν τῶν αἰετῶν ἀλκὴν καλῶς ἐπιστάμενος;) ἀλλὰ ἰδίᾳ τινὶ μεγαλονοίᾳ ἐῶσιν ἔῤῥειν ἐκείνας κάτω.

XXIII. De Pompilo, ex homine in piscem mutato; et historia de Opopeo.

Τὸν ἰχθὺν τὸν πομπίλον οὐ μόνον Ποσειδῶνος λέγουσιν ἱερὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ θεῶν φίλον· ἁλιέα γοῦν τινα ἐν τοῖς ἄνω τοῦ χρόνου τιμωρίαν ὑποσχεῖν τῷδε τῷ ἰχθύϊ. Καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἦν, ὡς λόγος, τοῦ ἁλιέως Ὀπωπεύς, ἦν δὲ ἐξ Ἰκάρου τῆς νήσου, καὶ υἱὸς αὐτῷ ἦν· ἀθηρίας οὖν ποτε γενομένης ἰχθύων, ἀνήγαγε τὸν βόλον, μόνους θηράσαντα τοὺς πομπίλους, οὕσπερ οὖν καὶ δεῖπνον 5σὺν τῷ παιδὶ ὁ Ὀπωπεὺς ἔθετο. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ δίκη τιμωρὸς αὐτῶν μετῆλθεν αὐτόν· τῇ γὰρ ἁλιάδι αὐτοῦ κῆτος ἐπελθὸν ἐπ' ὄψει τοῦ παιδὸς τὸν Ὀπωπέα κατέπιε. Λέγουσι δὲ καὶ τοὺς δελφῖνας πολεμίους τῷ πομπίλῳ εἶναι, οὐ μὴν οὐδὲ ἐκείνους καλῶς ἀπαλλάττειν ὅταν αὐτοῦ γεύσωνται· 10σφαδάζουσι γὰρ παραχρῆμα καὶ ἐκμαίνονται, καὶ ἀτρεμεῖν ἀδυνατοῦντες ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκφέρονται, καὶ ἅπαξ ἐκβρασθέντες ὑπὸ τοῦ κύματος κορώναις τε ἐναλίαις καὶ λάροις

δεῖπνόν εἰσιν. Λέγει δὲ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης, ὅτι καὶ ἄνθρωπός ποτε οὗτος ἦν, καὶ ἐπόρθμευεν· ὁ δὲ Ἀπόλλων ἠράσθη κόρης, καὶ ἐπειρᾶτο αὐτῇ ὁμιλῆσαι· ἡ δὲ ἀποδιδράσκουσα ἦλθεν εἰς Μίλητον καὶ ἐδεήθη Πομπίλου τινὸς θαλαττουργοῦ, ἵνα αὐτὴν διαγάγῃ τὸν πορθμόν· ὁ δὲ ὑπήκουσεν· ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων τὴν μὲν κόρην ἁρπάζει, τὴν δὲ ναῦν λίθον ἐργάζεται, τὸν δὲ πομπίλον ἐς τὸν ἰχθὺν τοῦτον μετέβαλεν.

XXIV. De bobus apud Indos cursu certantibus.

Ἰνδοὶ δὲ ἄρα καὶ περὶ τοὺς βοῦς τοὺς δρομικοὺς τίθενται σπουδήν· καὶ ὑπὲρ τῆς ὠκύτητος τῆς ἐκείνων ἁμιλλᾶται βασιλεύς τε αὐτὸς καὶ τῶν ἀρίστων πολλοί, καὶ ποιοῦνται ῥήτρας ἐπὶ χρυσίῳ παμπόλλῳ καὶ ἀργυρίῳ, καὶ οὐκ ἡγοῦνται αἰσχρὸν εἶναι ἐρίζεσθαι ὑπὲρ τῶνδε τῶν ζῴων· συνωρίζουσι δὲ αὐτοὺς ἄρα, καὶ ὑπὲρ τῆς νίκης κυβεύουσι. Οἱ μὲν οὖν ἵπποι ὑποζύγιοι θέουσιν, οἱ δὲ βοῦς παράσειροι, καὶ ἐγχρίπτει τῇ νύσσῃ ὁ ἕτερος, καὶ δεῖ δραμεῖν σταδίους τριάκοντα. Ἶσοι δὲ τοῖς ἵπποις οἱ βόες συνθέουσι, καὶ οὐκ ἂν ἀποκρίναις τὸν ὠκύτερον οὔτε βοῦν οὔτε ἵππον. Ἐὰν δέ ποτε ὁ βασιλεὺς πρός τινα ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ βοῶν σύνθηται, ἐς τοσαύτην προχωρεῖ φιλονεικίαν, ὡς αὐτὸς ἐφ' ἅρματος ἕπεσθαι, καὶ παρορμᾶν τὸν ἡνίοχον. Ὁ δὲ ἄρα τοὺς μὲν ἵππους ἐξαιμάττει τῷ κέντρῳ, τῶν δὲ βοῶν τὴν χεῖρα ἀπέχει· ἀκέντητοι γὰρ θέουσι. Τοσαύτη δέ ἐστι περὶ τὴν βοεικὴν ἅμιλλαν ἡ φιλοτιμία, ὡς μὴ μόνους τοὺς πλουσίους ὑπὲρ αὐτῶν ἐπὶ πολλῷ φιλονεικεῖν, μηδὲ τοὺς δεσπότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεωμένους, οἷα δήπου καὶ ὁ Ἰδομενεὺς ὁ Κρὴς καὶ ὁ Λοκρὸς Αἴας παρὰ τῷ Ὁμήρῳ φιλονεικοῦντες ἀποδείκνυσθον. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι παρ' αὐτοῖς βόες, ἰδεῖν κατὰ τοὺς μεγίστους τράγους· αὐτοὶ δὲ καθ' ἑαυτοὺς ζεύγνυνται, καὶ τρέχουσιν ὤκιστα, καὶ τῶν ἵππων γε τῶν Γετικῶν οὐκ εἰσὶ νωθέστεροι.

XXV. Peculiaria quaedam de

Λόγος ἔχει τοὺς ἵππους τοὺς πίνοντας ἐκ τοῦ Κοσσινίτου ποταμοῦ, ἔστι δὲ οὗτος ἐν Θρᾴκῃ, δεινῶς ἐκθηριοῦσθαι·

...δίδωσι δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ἐς τὴν Ἀβδηριτῶν, καὶ ἀναλί-
...σκεται εἰς τὴν Βιστονικὴν λίμνην· ἐνταῦθά τοι καὶ τὰ βα-
σίλεια γενέσθαι ποτὲ Διομήδους τοῦ Θρᾳκός, ᾧ καὶ [αὗται]
...αἱ ἀνήμεροι ἐκεῖναι ἵπποι κτῆμα ἦσαν ὁ Ἡράκλειος ἆθλος.
...τὸ δὲ αὐτό φασι πάσχειν καὶ τοὺς ἵππους τοὺς ἐκ τῆς Ποτνιά-
...δος κρήνης πίνοντας· αἱ δὲ Ποτνιαὶ τὸ χωρίον ἔνθα ἡ κρήνη,
...οὐ μακρὰν ἀπὸ Θηβῶν ἐστιν. Ὠραείτας δὲ λέγουσι καὶ
Ἀδρασίους ἰχθῦς παραβάλλειν τοῖς ἵπποις χόρτον. Κελτοὺς
δὲ ἀκούω καὶ τοῖς βουσὶ καὶ τοῖς ἵπποις ἰχθῦς διδόναι δεῖ-
...πνον. Ἐνταῦθά τοι λέγουσι καὶ τοὺς ἵππους τὴν ἀποπνοὴν
τὴν ἐκ τῶν ἀνθρώπων φεύγοντας, εἰς τὰ νοτιώτερα τῆς Εὐ-
ρώπης φέρεσθαι, μάλιστα ὅταν οἱ νότοι καταπνέωσι. Καὶ
Μακεδόνας δὲ καὶ Λυδοὺς ὁμολογοῦσί τινες καὶ αὐτοὺς ἰχθύ-
σι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους τρέφειν, καὶ τὰ πρόβατα δὲ τὰ Λύ-
δια καὶ τὰ Μακεδονικὰ ἐκ τῶν αὐτῶν πιαίνεσθαι λέγουσιν.
Ἐν Μυσοῖς δὲ τῶν θηλειῶν ἵππων ἀναβαινομένων, ἐπηύλουν
τινές, οἷον ὑμέναιόν τινα τοῦτον τοῖς τῶν ἵππων γάμοις ἐπᾴ-
δοντες· τάς τε ἵππους ὑπὸ τοῦ μέλους θελγομένας τάχιστα
ἐγκύμονας γίνεσθαι, καὶ οὖν καὶ καλοὺς τοὺς πώλους ἀπο-
τίκτειν. Καὶ ἐκεῖνο δὲ περὶ ἵππων ἤκουσα· τοὺς πρεσβυτέ-
ρους ἤδη φασὶ καὶ προήκοντας τὴν ἡλικίαν ἀσθενῆ γεννᾶν
τὰ ἐξ αὐτῶν ἔκγονα, τά τε γὰρ ἄλλα καὶ τοὺς πόδας ἀγεν-
νεῖς ἔχειν. Βίον δὲ ἵππων καὶ χρόνον ἀριθμοῦσιν εἰς τοσάδε
ἔτη· τῶν μὲν γὰρ ἀῤῥένων εἰς πέντε καὶ τριάκοντα· Ἀριστο-
τέλης δ' ὁ Νικομάχου λέγει πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη δια-
βιῶναι ἵππον.

equis diversarum regionum.

XXVI. De scorpionum in parte quadam Persiae multitudine, et de muribus bipedibus.

Ἐκ Σούσων τῶν Περσικῶν εἰς Μήδειαν ἀπιόντων, ἐν
τῷ δευτέρῳ σταθμῷ πάμπολύ τι λέγεται σκορπίων πλῆθος
γίνεσθαι· ὥστε τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, ὁπότε δίοι, πρὸ
τριῶν ἡμερῶν προστάττειν πᾶσι θηρεύειν αὐτούς, καὶ τῷ
πλείστους θηράσαντι δῶρα διδόναι· εἰ γὰρ τοῦτο μὴ γένοιτο,
ὁ χῶρος ἄβατός ἐστιν· ὑπὸ παντὶ γὰρ λίθῳ καὶ βώλῳ

8 Γεδρωσίους. Gill. 19 φασὶν post γίνεσθαι addit Gesn.

πάσῃ σκορπίος ἐστί. Λέγουσι δὲ καὶ ὑπὸ σκολοπένδρας ἐξαναστῆναι Ῥοιτιεῖς· τοσοῦτο πλῆθος αὐτοῖς ἐπεφάνη τῶν. Φασὶ δὲ καὶ ἐν Κυρήνῃ μυῶν διάφορα γενέσθαι γένη, οὐ μόνον ταῖς χρόαις, ἀλλὰ καὶ ταῖς μορφαῖς· ἐνίους γὰρ αὐτῶν πλατυπροσώπους εἶναι, καθάπερ τὰς γαλᾶς· ... αὖ πάλιν ἄλλους ἐχεώδεις, ὀξείας ἀκάνθας ἔχοντας, ... οὖν καὶ οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσιν ἐχενάτας. Ἐν Αἰγύπτῳ ἀκούω δίποδας εἶναι μῦς, καὶ μεγίστους μεγέθει φύσει τοῖς γε μὴν ἐμπροσθίοις ποσὶν ὡς χερσὶ χρῆσθαι· εἶναι γὰρ αὐτοὺς τῶν ὄπισθε βραχυτέρους. Εἶδον τούτους, ... εἰσιν· βαδίζουσι δὲ ὀρθοὶ ἐπὶ τοῖν δυοῖν ποδοῖν, ὅταν δὲ διώκωνται, πηδῶσι. Θεόφραστος λέγει ταῦτα.

XXVII. De attagene ave.

Λόγος τις λέγει τοὺς ὄρνιθας τοὺς ἀττάγας μετακομισθέντας εἰς Αἴγυπτον ἐκ Λυδίας καὶ ἀφεθέντας εἰς τὰς ὕλας τὰ μὲν πρῶτα ὄρτυγος φωνὴν ἀφιέναι, χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥέοντος λοιμὸς ἐγένετο, καὶ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀπώλλυντο· οὐ διέλιπον οὖν οἱ ὄρνιθες οὗτοι πολλῷ σαφέστερον καὶ ἐναρθρότερον παιδίου μεῖζον φθέγμα ἀφιέντες καὶ λέγοντες· Τρὶς τοῖς κακοῖς τὰ κακά. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι συλληφθέντες καὶ ἀγρευθέντες οὐ μόνον οὐ τιθασεύονται, ἀλλὰ οὐδὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν ἣν πρότερον ἠφίεσαν· ἡ δουλεία γὰρ αὐτῶν καὶ ἡ κάθειρξις καταψηφίζεται σιωπήν. Ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, καὶ ἐλεύθερον ἀπλώσωσι τὸ πτερόν, καὶ εἰς ἤθη τὰ ἑαυτῶν ἀφίκωνται, πάλιν γίνονται ἔμφωνοι, ὁμοῦ καὶ τὸ φθέγμα καὶ τὴν παῤῥησίαν ἀναλαβόντες.

XXVIII. De scope ave ejusque per saltationem captura.

Λέγουσι δὲ καὶ τοὺς σκῶπας, ὧν καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ μέμνηται, λέγων πολλοὺς αὐτοὺς περὶ τὸ ἄντρον τὸ τῆς Καλυψοῦς συνάζεσθαι, καὶ ἐκείνους ἁλίσκεσθαι ὀρχήσει· ἄνδρες ὀρχηστικοί φασι καὶ ὀρχήσεως εἶδός τι ἐξ αὐτῶν κεκλῆσθαι, καὶ εἴ γε αὐτοῖς χρὴ πιστεύειν, ἡ ὄρχησις αὕτη σκὼψ

6 ἐχινώδεις. Gesn.
10 F. verba εἶδον τ. Λ. εἰ. alienae manus additamentum.
16 λιμός. Casaub.
18 μείζονος. Casaub.
29 F. ἄνδρες δέ. aut καὶ ἄνδρες ὀρχ.

λῆται. Καὶ τὸ μιμεῖσθαι δέ τινας ἐπὶ τὸ γελοιότερον καὶ
παίζειν, ἥδιστον δοκεῖ τοῖςδε τοῖς ὄρνισιν· ἔνθεν τοι ἐτρά-
ὁ λόγος, καὶ ἡμεῖς τὸ σκώπτειν οὕτω καλοῦμεν. Λέγε-
δὲ ὁ σκὼψ οὗτος μικρότερος [ἀεὶ] εἶναι γλαυκός· καὶ
χρόαν ἔχει μολίβῳ προςεοικυῖαν βαθύτατα· ἔχειν δὲ τὰ
ερὰ αὐτοῦ φασι καὶ στίγματα ὑπόλευκα· ἀναφέρει τε δύο
ὸ τῶν ὀφρύων παρ' ἑκάτερον τὸν κρόταφον πτερά. Καλ-
ιαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη σκωπῶν· καὶ τοὺς μὲν φθέγ-
σθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ· καὶ τοὺς μὲν αὐ-
ν λέγεσθαι σκῶπας, τοὺς δὲ ἀείσκωπας. Λέγει δὲ Ἀρι-
οτέλης τοὺς παρ' Ὁμήρῳ διὰ τοῦ σίγμα μὴ λέγεσθαι, ἀλλὰ
λῶς ὀνομάζεσθαι κῶπας· τοὺς οὖν τιθέντας τὸ σίγμα
αρτάνειν τῆς κατὰ τὸ ὄνομα ἀληθείας, καὶ τῆς Ὁμήρου
ρὶ τὸν ὄρνιν κρίσεώς τε καὶ γνώσεως· καὶ ταῖς μὲν ἄλλαις
αις τοῦ ἔτους μὴ ἐσθίεσθαι αὐτούς, ἐν δὲ τῷ μετοπώρῳ δύο
έραις ἢ μιᾷ τοὺς θηρωμένους, ἀλλὰ τούτους γε ἐδωδίμους
αι. Τῶν δὲ ἀεισκώπων διαφέρουσιν οἱ σκῶπες τῷ πάχει,
ραπλήσιαι δέ εἰσι τὴν ἰδέαν τρυγόνι τε καὶ φάττῃ.

XXIX. Fabula de Gerana Pygmaeorum regina.

Ἀλλὰ τό γε τῶν Πυγμαίων ἔθνος ἀκούω καὶ ἐκεῖνο καθ'
υτὸ βασιλεύεσθαι, καὶ σὺν καὶ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς ἐκ-
ποντος τοῦ γένους τοῦ τῶν ἀῤῥένων βασιλέως βασιλίδα
ά, καὶ κρατῆσαι τῶν Πυγμαίων, Γεράναν ὄνομα· ἥνπερ
ἐκθεοῦντες οἱ Πυγμαῖοι σεμνοτέραις ἢ κατ' ἄνθρωπον
μων ταῖς τιμαῖς· ἐκ τούτων οὖν ἐκείνη, φασί, τὴν διά-
αν ἐξηνεμώθη, καὶ τὰς θεὰς παρ' οὐδὲν ἐτίθετο· μάλιστα
τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὴν
φροδίτην οὐδὲ ἴκταρ ἔλεγε βάλλειν πρὸς τὸ αὐτῆς κάλλος.
ιοῦν ἔμελλεν ἁμαρτήσεσθαι κακοῦ νοσοῦσα τοιαῦτα· κα-
γὰρ τὸν τῆς Ἥρας χόλον εἰς ὄρνιν αἰσχίστην τὸ εἶδος τὸ
ἀρχῆς ἤμειψε, καὶ ἔστιν ἡ νῦν γέρανος, καὶ πολεμεῖ τοῖς
γμαίοις, ὅτι αὐτὴν ἐξέμηναν τῇ πέρα τιμῇ καὶ ἀπώ-
σαν.

৳

LIBER DECIMUS SEXTUS.

I.

De purpurae occidendi ratione.

Ἀνὴρ πορφυρεὺς ὅταν θηράσῃ πορφύραν, οὐκ εἰ[s ἀν]θρώπων τροφήν, ἀλλ' εἰς ἐρίων βαφήν, εἰ μέλλει μέ[νειν] ἐκ τοῦ ζῴου χρόα δευσοποιὸς καὶ δυςέκνιπτος, καὶ ο[ὐκ] ἔσται τὴν βαφὴν ἐργάσασθαι γνησίαν, ἀλλ' οὐ δεδολω[μένην], μιᾷ λίθου καταφορᾷ διαφθείρει τὴν πορφύραν αὐτοῖς ὀ[στρά]κοις. Ἐὰν δὲ κουφοτέρα ἡ πληγὴ γένηται, καταλ[είπηται] δὲ τὸ ζῷον ἔτι ἔμπνουν, ἀχρεῖός ἐστιν εἰς τὴν βαφὴν ἡ [δεύ]τερον βληθεῖσα τῷ λίθῳ πορφύρα· ὑπὸ γὰρ τῆς ὀδύνης [ἀ]νάλωσε τὴν βαφήν, ἀναποθεῖσαν εἰς τὸν τῆς σαρκὸς [ὄγκον] ἢ ἄλλως ἐκρυεῖσαν. Τοῦτό τοι καὶ Ὅμηρος οἶδε, [καὶ] καὶ τοὺς ἀποθνήσκοντας ἀθρόως μιᾷ πληγῇ τῷ τῆς π[ορφύ]ρας θανάτῳ καταλαμβάνεσθαί φησι, τὸ ᾀδόμενον ἐν [τοῖς] ἑαυτοῦ μέτροις ἀναμέλπων ἐκεῖνος·

Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή.

II.

De avibus Indicis, psittacis, pavonibus, columbis, gallis.

Ἐν Ἰνδοῖς μανθάνω σιττακοὺς ὄρνις γίνεσθαι, [ὧν] οὖν καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην· ἃ δὲ πρότερον αὐτῶν οὐκ εἶπον, ταῦτά μοι λεχθῆναι νῦν δοκεῖ πρεπωδ[έσ]τα. Γένη τρία αὐτῶν ἀκούω· οἱ πάντες δὲ οὗτοι, μ[αθόν]τες ὡς παῖδες, οὕτως καὶ αὐτοὶ γίνονται λάλοι καὶ φθέ[γγον]ται φθέγμα ἀνθρωπικόν. Ἐν δὲ ταῖς ὕλαις ὀρνίθων μὲν ο[ἶ]σιν ἦχον, φωνὴν δὲ εὔσημόν τε καὶ εὔστομον οὐ προΐε[νται], ἀλλ' εἰσὶν ἀμαθεῖς καὶ οὔπω λάλοι. Γίνονται δὲ καὶ [ταῶ] ἐν Ἰνδοῖς τῶν πανταχόθεν μέγιστοι, καὶ πελειάδες χλωρ[αὶ ὅ]λοι· φαίη τις ἂν πρῶτον θεασάμενος καὶ οὐκ ἔχων ἐπι[στή]μην ὀρνιθογνώμονα, σιττακὸν εἶναι, καὶ οὐ πελειάδα· [ῥύγχη] δὲ ἔχουσι καὶ σκέλη τοῖς Ἕλλησι πέρδιξι τὴν χρόαν π[ροσεοι]κότα. Ἀλεκτρυόνες δὲ γίνονται μεγέθει μέγιστοι, καὶ

η λόφον οὐκ ἐρυθρὸν κατά γε τοὺς ἡμεδαπούς, ἀλλὰ ποικίλον κατὰ τοὺς ἀνθινοὺς στεφάνους· τὰ δὲ πτερὰ τὰ πυγαῖα ἔχουσιν οὐ κυρτά, οὐδὲ εἰς ἕλικα ἐπικαμφθέντα, ἀλλὰ πλατέα, καὶ ἐπισύρουσιν αὐτά, ὥςπερ οὖν καὶ οἱ ταῶς, ὅταν μὴ ὀρθώσωσί τε καὶ ἀναστήσωσιν αὐτά· χρόαν δὲ ἔχει τὰ πτερὰ τῶν Ἰνδῶν ἀλεκτρυόνων χρυσωπούς τε καὶ κυαναυγεῖς κατὰ τὴν σμάραγδον λίθον.

III. De oercione ave Indica.

Γίνεται ἐν Ἰνδοῖς καὶ ἄλλο ὄρνεον, καὶ ἔχει τὸ μέγεθος κατὰ τοὺς ψάρους, καὶ ἔστι ποικίλον, καὶ μουσωθὲν ἀνθρώπου φωνὴν εἶτα μέντοι τῶν σιτταχῶν ἐστι λαλίστερόν τε καὶ θυμοσοφώτερον· οὐ μὴν τὴν ἐξ ἀνθρώπων τροφὴν ἡδέως ὑπομένει, ἀλλὰ ἐλευθερίας πόθῳ, καὶ παῤῥησίας τῆς κατὰ τὴν συντροφίαν ἐπιθυμίᾳ, ἀσπάζεται λιμὸν μᾶλλον ἢ δουλείαν μετὰ τρυφῆς. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ οἱ Μακεδόνων Ἰνδοῖς ἐποικήσαντες, ἔν τε Βουκεφάλοις πόλει καὶ τῇ περὶ αὐτήν, καὶ τῇ καλουμένῃ Κυροπόλει καὶ ταῖς ἄλλαις, ἃς ἐνέστησεν Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, κερκίωνα· ἔσχε δὲ ἄρα τὸ ὄνομα τήνδε τὴν γένεσιν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ διασείει τὸν οὐρον, ὥςπερ οὖν καὶ οἱ κίγκλοι.

IV. De ceila ave Indica.

Γίνεσθαι δὲ καὶ κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρνιν, καὶ τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος ἐστίν, καὶ [τὸ] στόμα ἔχει γενναῖον δεινῶς, καὶ μακρὰ τὰ σκέλη· φέρει δὲ καὶ προηγορεῶνα, καὶ ἐκεῖνον μέγιστον προςεμφερῆ κωρύκῳ, φθέγμα δὲ ἔχει καὶ μάλα ἀπηχές, καὶ τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσίν ἐστι τεφρός, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρός ἐστιν.

V. De upupa Indica, deque ejus origine fabula.

Ἀκούω δὲ ἔγωγε καὶ Ἰνδὸν ἔποπα, διπλασίονα τοῦ παρ' ἡμῖν καὶ ὡραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὅμηρος μὲν λέγει βασιλεῖ κεῖσθαι ἄγαλμα Ἕλληνι χαλινὸν καὶ κόσμον ἵππου, ὁ δὲ ἔποψ οὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθυρμά ἐστι, καὶ διὰ χειρῶν αὐτὸν φέρει, καὶ ἥδεται αὐτῷ, καὶ συνεχὲς ἐνορᾷ τὴν ἀγλαΐαν τεθηπὼς τοῦ ὄρνιθος καὶ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφυές.

5 F. χρόας.

Ἐπᾴδουσι δὲ ἄρα τῷδε τῷ ὀρνέῳ καὶ μῦθον Βραχμᾶνες, ὁ γε μῦθος ὁ ᾀδόμενος οὗτός ἐστιν· Βασιλεῖ παῖς ἐγένετο Ἰνδῶν, καὶ ἀδελφοὺς εἶχεν, οἵπερ οὖν ἀνδρωθέντες ἀδικώτατοί τε γίνονται καὶ λεωργότατοι, καὶ τούτου μὲν ὡς νεωτάτου καταφρονοῦσιν· τὸν δὲ πατέρα ἐκερτόμουν καὶ τὴν μητέρα, τὸ γῆρας αὐτῶν ἐκφαυλίσαντες· ἀναίνονται οὖν ἐκεῖνοι τὴν σὺν τούτοις διατριβήν, καὶ ᾤχοντο φεύγοντες, ὁ παῖς καὶ οἱ γέροντες. Συντόνου δὲ ἄρα αὐτοὺς πορείας ἐκδεξαμένης, οἱ μὲν ἀπεῖπον καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὁ δὲ παῖς οὐκ ὠλιγώρησεν αὐτῶν, ἀλλ' ἔθαψεν αὐτοὺς ἐν ἑαυτῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν διατεμών. Ἀγασθέντα δὲ τὸν πάντα ἐφορῶντα Ἥλιον οἱ αὐτοί φασι τῆς εὐσεβείας τὴν ὑπερβολήν, ὄρνιν αὐτὸν ἀποφῆναι, κάλλιστον μὲν ὄψει, μακραίωνα δὲ τὸν βίον· ὑπανέστηκε δέ οἱ καὶ λόφος ἐκ τῆς κορυφῆς, οἷον μνημεῖον τοῦτο τῶν πεπραγμένων ὅτε ἔφευγεν. Τοιαῦτα ἄττα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ τοῦ κορύδου τερατευόμενοι παρεῖχον μύθῳ τινί, ᾧπερ οὖν ἀκολουθῆσαί μοι δοκεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Ὄρνισι λέγων·

> Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας·
> Ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
> Προτέραν τῆς γῆς· κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
> Γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον, τὴν δ' ἀποροῦσαν
> Ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

Ἔοικεν οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα ἐπ' ἄλλου μὲν ὄρνιθος ἐπιῤῥεῦσαι δ' οὖν καὶ τοῖς Ἕλλησι. Ὠγύγιον γάρ τι μῆκος χρόνου λέγουσι Βραχμᾶνες, ἐξ οὗ ταῦτα τῷ ἔποπι τῷ Ἰνδῷ, ἔτι ἀνθρώπῳ ὄντι καὶ παιδὶ τήν γε ἡλικίαν, ἐς τοὺς γειναμένους πέπρακται.

VI. *De phattage, animali Indico.* Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται ζῷον, κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν· μέγεθος δὲ αὐτῷ κυνιδίου Μελιταίου ἂν εἴη· περίκειται δὲ φολίδα τραχεῖαν ἄρα οὕτω καὶ πυκνήν, ὥστε ὅταν δαρῇ ῥίνης αὐτοῖς ἔργα παρέχει· διατέμνει δὲ καὶ χαλκόν, καὶ τὸν σίδηρον ἐσθίει· καλοῦσι δὲ φαττάγην αὐτό.

VII. Συροπέρδιξ γίνεται περὶ τὴν Ἀντιόχειαν τὴν Πισιδίας

καὶ σιτεῖται καὶ λίθους· μικρότερος δέ ἐστι τοῦ πέρδικος, καὶ μέλας τὴν χρόαν, πυῤῥὸς τὸ ῥάμφος· οὐχ ἡμεροῦται δὲ κατὰ τὸν ἄλλον, οὐδὲ γίνεται τιθασός, ἀλλ' ἄγριος εἰς τὸ τέλος διαμένει· ἔστι δὲ οὐ μέγας, βρωθῆναί τε ἡδίων τοῦ ἑτέρου, καὶ τὴν σάρκα πως δοκεῖ πυκνότερος.

De syroperdice ave.

Ἡ δὲ Ἰνδῶν θάλαττα ὕδρους θαλαττίους τίκτει πλατείας τὰς οὐράς· τίκτουσι δὲ [καὶ] λίμναι μεγίστους ὕδρους· οἱ δὲ θαλάττιοι ὄφεις οἵδε κάρχαρον ἐοίκασι μᾶλλον ἔχειν τὸ δῆγμα, ἤπερ οὖν ἰῶδες.

VIII. De hydris Indicis et serpentibus marinis.

Ἐν Ἰνδοῖς ἵππων τε ἀγρίων καὶ ὄνων τοιούτων εἰσὶν ἀγέλαι· οὐκοῦν ἀναβαινόντων ὄνων τὰς ἵππους, ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσιν, καὶ ἥδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίκτειν ἡμιόνους πυρσοὺς τὴν χρόαν, καὶ ἄγαν δρομικούς, δυςλόφους δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως. Ποδάγραις δὲ τούτους αἱροῦσιν, εἶτα ἀνάγεσθαι τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ φασι· καὶ διετεῖς μὲν ἑαλωκότας μὴ ἀναίνεσθαι τὴν πώλευσιν, πρεσβυτέρους δὲ μὴ διαφέρειν τῶν καρχάρων θηρίων καὶ σαρκοφάγων μηδὲ ἕν.

IX. De feris in India mulis.

Ἐν Πραισίοις δὲ τοῖς Ἰνδικοῖς εἶναι γένος πιθήκων φασὶν ἀνθρωπόνουν, καὶ ἰδεῖν δὲ εἰσι κατὰ τοὺς Ὑρκανοὺς κύνας τὸ μέγεθος· προκομία τε αὐτῶν ὁρᾶται συμφυής, εἴποι δ' ἂν ὁ μὴ τὸ ἀληθὲς εἰδὼς ἀσκητὰς εἶναι αὐτάς· γένειον δὲ αὐτοῖς ὑποπέφυκε σατυρῶδες, ἡ δὲ οὐρὰ κατὰ τὴν τῶν λεόντων ἀλκαίαν ἐστί· καὶ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα πεφύκασι λευκοί, τὴν δὲ κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν ἄκραν εἰσὶ πυρσοί· σώφρονες δὲ καὶ φύσει τιθασοί· εἰσὶ δὲ ὑλαῖοι τὴν δίαιταν καὶ τὸ γένος, καὶ σιτοῦνται τῶν * ὀρέων τὰ ἄγρια. Φοιτῶσι δὲ ἀθρόοι εἰς τὸ τῆς Λατάγης προάστειον, πόλις δέ ἐστιν Ἰνδῶν ἡ Λατάγη, καὶ τὴν προτεθειμένην αὐτοῖς ἐκ βασιλέως ἑφθὴν ὄρυζαν σιτοῦνται· ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἡμέραν ἡ δαὶς αὐτοῖς εὐτρεπὴς πρόκειται· ἐμφορηθέντας δὲ ἄρα

X. De simiarum quodam in India genere.

---

14 δυςγαργαλεῖς. Toup.
24 πάλλευκοι. b.
26 ὡραίων. Bern.

αὐτοὺς ἀναχωρεῖν αὖθις ἐς ἤθη τὰ ὑλαῖά φασι σὺν ...
καὶ σίνεσθαι τῶν ἐν ποσὶν οὐδὲ ἕν.

XI. De poëphago animali Indiae.

Ποηφάγον Ἰνδοῖς ζῷόν ἐστι, καὶ πέφυκέ γε διπλάσιον ἵππου τὸ μέγεθος· οὐρὰν δὲ ἔχει δασυτάτην καὶ μελαίνης ἀκράτως χρόας· καί εἰσιν αὗται αἱ τρίχες καὶ τῶν ἀνθρωπείων λεπτότεραι ἄν, καὶ ἐν μεγάλῳ τίθενται ταύτας ... Ἰνδῶν αἱ γυναῖκες· καὶ γάρ τοι παραπλέκονται ἐξ αὐτῶν καὶ κοσμοῦνται μάλα ὡραίως, ταῖς πλοκαμῖσι ταῖς σφετέροις καὶ ταύτας ὑποδέουσαι. Προήκει δὲ καὶ εἰς δύο πήχεις ἑκάστης τὸ μῆκος τριχός, ἐκ μιᾶς δὲ ῥίζης ὁμοῦ ... τριάκοντα θυσανηδὸν ἐκπεφύκασιν. Ζῴων δὲ ἄρα ἁπάντων τοῦτο δειλότατον ἦν· ἐὰν γὰρ ὑπό τινος ὀφθῇ καὶ αἴσθηται βλεπόμενον, ᾗ ποδῶν ἔχει φεύγει καὶ πρόεισι, καὶ κέχρηται προθυμίᾳ μᾶλλον ἢ σκελῶν ὠκύτητι. Καὶ διώκεται μὲν ὑπὸ ἱππέων καὶ κυνῶν ἀγαθῶν δραμεῖν· ἐὰν μέντοι συνῇ ὅτι ἄρα ἁλίσκεσθαι μέλλει, τὴν οὐρὰν ἀπέκρυψεν ἔν τινι δάσει, αὐτὸ δὲ ἀντιπρόσωπον ἕστηκε, καὶ δοκεύει τοὺς θηρατάς, καὶ ὑποθαρρεῖ πως, καὶ οἴεται μηκέτι φανεῖσθαι περισπούδαστον, τῆς οὐρᾶς μὴ βλεπομένης· ἐκείνην γὰρ οἶδεν εἶναι τὸ κάλλος. Κενὴν δὲ ἄρα ἴσχει τὴν ὑπὲρ τούτου φαντασίαν· βάλλει γάρ τις αὐτὸ βέλει πεφαρμαγμένῳ, καὶ ἀποκτείνας ἀποκόψει τὴν οὐράν, τὸ ἆθλον τῆς ἄγρας· καὶ δείρας τὸ πᾶν σῶμα (ἀγαθὴ γὰρ καὶ ἡ δορά) ἀφῆκε τὸ νεκρόν· σαρκῶν γὰρ τῶν ἐκείνου δέονται Ἰνδοὶ οὐδὲ ἕν.

XII. De insigni cetorum aliarumque belluarum Indiae magnitudine.

Κήτη δὲ ἦν ἄρα ἐν τῇ τῶν Ἰνδῶν θαλάττῃ πενταπλάσιονα μέγεθος ἐλέφαντος τοῦ μεγίστου· πλευρὰ γοῦν μία κήτους καὶ ἐς τοὺς εἴκοσι πήχεις πρόεισι, χελύνην δὲ πηχῶν πεντεκαίδεκα ἔχει, τὸ δὲ πτέρωμα βραγχίου ἑκατέρου πηχῶν τὸ εὖρος καὶ ἑπτά· κήρυκες δὲ καὶ πορφύραι ὡς χοῦν ῥᾷστα δέξασθαι, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἐχίνων τὰ χελώνια δύναιτο ἂν τοσοῦτον στέγειν. Μεγέθη δ' ἰχθύων ἅπαρ λαβράκων μάλιστα, καὶ ἀμίαι καὶ χρυσόφρυες. Ἀκούω

5 εἰσιν] F. εἶεν. 20 F. οἶδέν οἱ.

αὐτοὺς κατὰ τὴν ὥραν, ὅταν ἐπιῤῥέωσιν οἱ ποταμοὶ καὶ ἀθρόοι κατιόντες ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ ἐς τὴν γῆν ἀναχέωνται, καὶ αὐτοὺς ὑπερχεῖσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἀρούρας καὶ ἐν ὕδατι λεπτῷ φέρεσθαί τε καὶ ἀλᾶσθαι· παυσαμένων δὲ τῶν ὑπερπιμπλάντων τοὺς ποταμοὺς ὑετῶν, καὶ ἀναχωρούντων ὀπίσω τῶν ῥευμάτων, καὶ ἐς τὰς ὁδοὺς τὰς κατὰ φύσιν ὑποστρεφόντων, ἐν τοῖς καθειμένοις χωρίοις, καὶ τοῖς τεναγώδεσι καὶ ἀπέδοις, ἔνθα δήπου φιλοῦσι καὶ ἐννέαι καλούμεναι κόλπους τινὰς ἔχειν, ἰχθῦς ἀπονέμουσι καὶ ὀκτὼ πηχῶν· καὶ αἴρουσιν οἱ γεωργοῦντες αὐτούς, ἀσθενεῖ τῇ νήξει χρωμένους, ἅτε μὴ ἐν βυθῷ φερομένους, ἀλλὰ ἐπιπολῆς, καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας.

XIII. De rajis et squillis Indicis.

Ἰνδῶν δὲ ἰχθύων ἴδια καὶ ἐκεῖνα. Βατίδες γίνονται παρ' αὐτοῖς οὐδέν τι μείους Ἀργολικῆς ἀσπίδος ἑκάστη, καρίδες τε καὶ μείζους καράβων αἱ Ἰνδῶν εἰσίν· αἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς θαλάττης ἀναθέουσαι διὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Γάγγου χηλὰς μεγίστας ἔχουσι, καὶ τραχείας θιγεῖν αὐτῶν· τάς γε μὴν ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς ἐκπιπτούσας εἰς τὸν Ἰνδὸν λείας ἔχειν πέπυσμαι τὰς ἀκάνθας, προμήκεις γε μὴν καὶ βοστρυχώδεις τὰς ἀπηρτημένας ἕλικας· χηλὰς δὲ οὐκ ἔχειν ταύτας.

XIV. De testudine Indica fluviatili et terrestri.

Χελώνη δὲ ἐν Ἰνδοῖς ποταμία, μεγίστη τε αὕτη καὶ τὸ χελώνειον ἔχει σκάφης οὐ μεῖον τελείας· χωρεῖ γοῦν ἕκαστον μεδίμνους δέκα ὀσπρίων. Γίνονται δὲ καὶ χερσαῖαι χελῶναι, καὶ εἶεν ἂν τὸ μέγεθος κατὰ τὰς βώλους τὰς μεγίστας, αἵπερ οὖν ἐπανίστανται ἐν τοῖς βαθέσιν ἀρώμασιν, εὐπειθοῦς μὲν οὔσης τῆς γῆς, εἰς πολὺ δὲ κατιόντος τοῦ ἀρότρου, καὶ τὴν αὔλακα σχίζοντος ῥᾷστα, καὶ ἐγείροντος τὰς βώλους ὑψοῦ. Ταύτας δὲ καὶ ἀποδύεσθαι τὸ ἔλυτρόν φασιν· οἱ τοίνυν ἀρόται καὶ πᾶν τὸ περὶ τοὺς ἀγροὺς ἐργατικὸν ταῖς μακέλλαις ἀνασπῶσιν αὐτάς, καὶ ἐξαιροῦσιν ὥςπερ οὖν ἐκ τῶν θριπηδέστων φυτῶν τὰς εὐλάς· εἰσὶ δὲ

---

7 καθημένοις. Gesn. 8 αἱ νέαι. Schn.

γλυκεῖαι τὴν σάρκα καὶ πίονες, οὐ μὴν κατὰ τὰς ἐκ-
τίας πικραὶ καὶ αὗται.

XV. De solertia animalium Indicorum, praecipue de formicis.

Θυμόσοφα δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ζῷά ἐστιν, οὐ μὴν ὅσα
Ἰνδοῖς ἐστιν, ἀλλὰ ὀλίγα. Ἐκεῖ δὲ ὅ τε ἐλέφας τοιοῦτός
ἐστι καὶ ὁ σιττακὸς καὶ αἱ σφίγγες καὶ οἱ καλούμενοι σά-
τυροι· σοφὸν δὲ ἄρα ἦν καὶ ὁ μύρμηξ ὁ Ἰνδός. Οἱ μὲν
ἡμεδαποὶ τὰς ἑαυτῶν χειὰς καὶ ὑποδρομὰς ὑπὸ τὴν γῆν ὀρύτ-
τουσιν, καὶ φωλεούς τινας κρυπτοὺς ἀποφαίνουσι γεωρυχοῦν-
τες, καὶ μεταλλείαις ὡς εἰπεῖν τισιν ἀπορρήτοις καὶ ἀ-
θανούσαις καταξαίνονται· ἀλλὰ οἵ γε Ἰνδοὶ μύρμηκες οἰ-
σκους τινὰς συμφορητοὺς ἐργάζονται, καὶ τούς γε αὐτῶν
οὐκ ἐν χωρίοις ὑπτίοις καὶ λείοις καὶ ἐπικλυζομένοις ῥᾳδίως,
ἀλλὰ μετεώροις καὶ ὑψηλοῖς. Ἐν αὐτοῖς δὲ περιόδους τι-
νὰς καὶ ὡς εἰπεῖν σύριγγας Αἰγυπτίας ἢ λαβυρίνθους Κρη-
τικοὺς σοφίᾳ τινὶ ἀπορρήτῳ διατρήσαντες οἰκεῖα ἑαυτοῖς
ἀπέφηναν, οὐκ εὐθυτενῆ καὶ ῥᾴδια παρελθεῖν ἢ εἰσρεῦσαί
τι, ἀλλ' ἑλιγμοῖς καὶ διατρήσεσι λοξά· καὶ ἀπολείπουσιν
ἐπιπολῆς μίαν ὀπήν, δι' ἧς εἰσίασί τε αὐτοὶ καὶ τὰ σπέρ-
ματα ὅσα ἐκλέγονται, εἶτα ἐς τοὺς ἑαυτῶν θησαυροὺς ἐσ-
κομίζουσιν. Παλαμῶνται δὲ ἄρα τὰς ἐν ὕψει φωλεύσεις
ὑπὲρ τοῦ τὰς ἐκ τῶν ποταμῶν ἀναχύσεις τε καὶ ἐπικλύσεις
διαδιδράσκειν. Καὶ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆσδε τῆς σοφίας περιγίνε-
ται ὥσπερ ἐν σκοπιαῖς τισιν ἢ νήσοις κατοικεῖν, ὅταν τῶν
λοφιδίων ἐκείνων τὰ κύκλῳ περιλιμνάσῃ. Τὰ δ' οὖν χώματα
ἐκεῖνα καίτοι συμπεφορημένα, τοσοῦτον ἀποδεῖ τοῦ λύεσθαι
τε καὶ διαξαίνεσθαι ὑπὸ τῆς περικλύσεως, ὡς καὶ κρατύνε-
σθαι αὐτά· πρῶτον μὲν ὑπὸ τῆς ἑῴας δρόσου· ὑπαμφιέννυν-
ται γάρ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ταύτης πάγου τινὰ χιτῶνα ὑπόλε-
πτον, πλὴν καρτερόν· εἶτα μέντοι δεσμεύεται κάτω βρυώδει
τῆς ποταμίας ἰλύος φλοιῷ. Καὶ μυρμήκων μὲν Ἰνδῶν πέρι
Ἰόβᾳ πάλαι, ἐμοὶ δὲ νῦν ἐς τοσοῦτον λελέχθω.

XVI. De antro Plutonis in

Παρὰ τοῖς Ἀρειανοῖς τοῖς Ἰνδικοῖς χάσμα Πλούτωνός

15 οἰκία. Schn.

ἐστιν, καὶ κάτω τινὲς ἀπόρρητοι σύριγγες καὶ ὁδοὶ κρυπταὶ καὶ διαδρομαὶ ἀνθρώποις ἀθέατοι· βαθεῖαι δ' οὖν, καὶ ἐπὶ μήκιστον προήκουσιν· γενόμεναι δὲ πῶς, καὶ ὀρωρυγμέναι τρόπῳ τῷ, οὔτε Ἰνδοὶ λέγουσιν, οὔτε ἐγὼ μαθεῖν πολυπραγμονῶ. Ἄγουσι γοῦν Ἰνδοὶ καὶ ὑπὲρ τὰ τρισμύρια ἐνταῦθα κτήνη διάφορα, προβάτων τε καὶ αἰγῶν καὶ βοῶν καὶ ἵππων· καὶ ἕκαστος τῶν ἢ δεισάντων ἐνύπνιον ἢ ὅτταν τινὰ ἢ φήμην ἢ ὄρνιν οὐκ εὔεδρον ὑφορωμένων, ἀντὶ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ἐμβάλλει, κατὰ τὴν οἴκοθεν αὐτοῦ δύναμιν, ἑαυτὸν λυτρούμενος, καὶ διδοὺς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς τὸ ζῷον. Τὰ δὲ ἄγεται οὔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, οὔτε ἐλαυνόμενα ἄλλως, ἑκόντα δὲ τὴν ὁδὸν τήνδε ἀνύει, ἕλξει τινὶ καὶ ἴϋγγι ἀπορρήτῳ· εἶτα ἐπιστάντα τῷ στομίῳ ἑκόντα ἐμπηδᾷ, καὶ ὄψει μὲν ἀνθρωπίνῃ οὐκ ἔστιν οὐκέτι σύνοπτα, εἰς γῆς χάσμα 15 ἀπόρρητόν τε καὶ ἀφανὲς ἐμπεσόντα. Ἀκούονται γοῦν ἄνω βοῶν μὲν μυκηθμοί, τῶν δὲ οἴων βληχή, χρεμετισμὸς δὲ τῶν ἵππων, καὶ μηκὴ τῶν αἰγῶν· καὶ εἴ τις ἐπιπολῆς βαδίζοι, καὶ προσχωροῖ τὸ οὖς παραβαλών, ἀκούσεται ἐπὶ μήκιστον τῶν προειρημένων· οὐδὲ ἐκλείπει ποτὲ ὁ συμμιγὴς ἦχος, ἐπι-20 πεμπόντων ὁσημέραι τὰ ὑπὲρ ἑαυτῶν ζῷα. Εἰ μὲν οὖν τὰ πρόσφατα ἐξακούεται μόνα, ἢ καὶ τῶν πρώτων τινά, οὐκ οἶδα· ἀκούεται δ' οὖν. Καὶ εἴρηταί μοι ζῴων τῶν ἐκεῖ καὶ τοῦτο ἴδιον.

India sacrisque ibi peractis.

XVII. De insula Taprobane, et de testudinibus maris magni.

Ἐν δὲ τῇ καλουμένῃ μεγάλῃ θαλάττῃ καὶ νῆσον ᾄδου-25 σι μεγίστην, καὶ ὄνομα αὐτῆς ἀκούω Ταπροβάνην· πάνυ δὲ δολιχὴν πυνθάνομαι καὶ ὑψηλὴν τὴν νῆσον εἶναι, καὶ μῆκος μὲν ἔχειν σταδίων ἑπτακισχιλίων, πλάτος δὲ πεντακισχιλίων, καὶ ἔχειν οὐ πόλεις, ἀλλὰ κώμας πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας· στέγας δὲ ἔχουσιν, ὅθεν κατάγονται οἱ ἐπιχώριοι, ἐκ 30 ξύλων πεποιημένας, ἤδη δὲ καὶ δονάκων. Τίκτονται δὲ ἄρα ἐν ταύτῃ τῇ θαλάττῃ καὶ χελῶναι μέγισται, ὧνπερ οὖν τὰ ἔλυτρα ὄροφοι γίνονται· καὶ γάρ ἐστι καὶ πεντεκαίδεκα

1 σήραγγες. Gesn.
15 ἀχανές. b.
29 ὅθεν] ὅπου. Schn.

πηχῶν ἓν χελώνειον, ὡς ὑποικεῖν οὐκ ὀλίγους, καὶ τὰς ἡλίους πυρωδεστάτους ἀποστέγει, καὶ σκιὰν ἀσμένοις παρέχει· πρός γε μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφορὰς ἀντίτυπόν ἐστι, καὶ κεράμου παντὸς κρατερώτερον, τάς τε ψακάδας τῶν ὑετῶν ἀποσείεται, καὶ κροτούμενον ἀκούουσιν οἱ ἐνοικοῦντες, ὡς εἰς τι τέγος ἐμπιπτόντων τῶν ὑδάτων. Οὐ δεῖταί γε μὴν ὡς κέραμον ῥαγέντα ἀμεῖψαι· σκληρὸν γάρ ἐστι χελώνειον, καὶ ἔοικεν ὑπορωρυγμένῃ πέτρᾳ, καὶ ὑπάντρῳ τε καὶ αὐτορόφῳ στέγῃ.

XVIII. De elephantis insulae Taprobanae, deque marinis circum illam belluis.

Ἡ τοίνυν νῆσος ἡ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, ἣν καλοῦσι Ταπροβάνην, ἔχει φοινικῶνας μὲν θαυμαστῶς πεφυτευμένας εἰς στοῖχον, ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς ἁβροῖς τῶν παραδείσων οἱ τούτων μελεδωνοὶ φυτεύουσι τὰ δένδρα τὰ σκιαδηφόρα. Ἔχει δὲ καὶ νομὰς ἐλεφάντων πολλῶν καὶ μεγίστων. Καὶ οἵ γε νησιῶται ἐλέφαντες τῶν ἠπειρωτῶν ἀλκιμώτεροί τε τήν γε μὴν καὶ μείζους ἰδεῖν εἰσι, καὶ θυμοσοφώτεροι δὲ πάντα πάντῃ κρίνοιντο ἄν. Κομίζουσί τε οὖν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον ναῦς μεγάλας τεκτηνάμενοι· ἔχει γὰρ δρυμὰ καὶ δάση ἡ νῆσος· πιπράσκουσί τε διαπλεύσαντες τῷ βασιλεῖ τῷ ἐν Κωλίγγαις. Διὰ μέγεθος δὲ ἄρα τῆς νήσου οὐκ ἴσασιν οἱ τὰ μέσα αὐτῆς οἰκοῦντες τὴν θάλατταν, ἀλλὰ ἠπειρώτην μὲν βίον τρίβουσι, τὴν περιερχομένην δὲ αὐτοὺς καὶ κυκλουμένην πυνθάνονται θάλατταν. Οἱ δὲ τῇ θαλάττῃ πρόσοικοι τῆς μὲν ἄγρας τῆς τῶν ἐλεφάντων ἀμαθῶς ἔχουσι, ἀκοῇ δὲ αὐτὴν ἴσασι μόνῃ· περί γε μὴν τὰς τῶν ἰχθύων καὶ τὰς τῶν κητῶν ἄγρας τίθενται τὴν σπουδήν. Τὴν γάρ τοι θάλατταν, τὴν περιερχομένην τὸν τῆς νήσου κύκλον, ἀμαχόν τι πλῆθος καὶ ἰχθύων καὶ κητῶν ἐκτρέφειν φασί· καὶ ταῦτα μέντοι καὶ λεόντων ἔχειν κεφαλὰς καὶ παρδάλεων καὶ ἄλλων, καὶ κριῶν δέ, καὶ τὸ ἔτι θαῦμα, σατύρων μορφὰς κήτη ἔστιν ἃ περιφέρει. Καὶ γυναικῶν ὄψιν ἔχουσιν, αἷς περ ἀντὶ πλοκάμων ἄκανθαι προσήρτηνται. Ἔχειν δὲ καὶ

8 F. ἢ καὶ ὑπάντρῳ.

ἄλλας τινὰς ὑμνοῦσιν ἐκτόπους μορφάς, ὧν τὰ εἴδη μηδ' ἂν τοὺς ἐνταῦθα δεινοὺς γράφειν καὶ κράσεις σωμάτων συμπλέκειν ἐς τερατείαν ὄψεων, ἀκριβῶσαί ποτε καὶ σοφίᾳ γραφικῇ παραστῆσαι δύνασθαι ἄν· προμήκη δὲ ἔχει τὰ οὐραῖα καὶ ἑλικτά, πόδας γε μὴν χηλὰς ἢ πτερύγια. Πυνθάνομαι δὲ αὐτὰ καὶ ἀμφίβια εἶναι, καὶ νύκτωρ μὲν ἐπινέμεσθαι τὰς ἀρούρας· πόαν μὲν γὰρ οὖν ἐσθίειν τῶν ἀγελαίων ... καὶ σπερμολόγων δίκην, χαίρειν δὲ καὶ τῷ φοίνικι τῷ δρυπετεῖ, διασείειν τε ἐκ τούτου τὰ δένδρα ταῖς σπείραις, περιβάλλοντα αὐτὰς ὑγρὰς οὔσας, καὶ οἵας περιπλέκεσθαι· τοῦτον οὖν τὸν φοίνικα ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ βιαίου καταῤῥέοντα ἐπινέμεσθαι· ὑπολήγει δὲ ἄρα ἡ νύξ, καὶ σαφὴς οὔπω ἡμέρα, καὶ ἐκεῖνα ἠφανίσθη καταδύντα ἐς τὸ πέλαγος, ἑῴου μέλλοντος ὑπολάμπειν αὐτό. Εἶναι δὲ καὶ φαλαίνας φασὶ πολλάς, οὐ μὴν εἰς τὴν γῆν προϊέναι αὐτάς, τοὺς θύννους ἐλλοχώσας. Καὶ δελφίνων δὲ γένη δύο φασὶν εἶναι· τῶν μὲν ἀγρίων καὶ καρχάρων καὶ ἀφειδεστάτων ἐς τοὺς ἁλιέας, καὶ σφόδρα ἀνοίκτων, τὸ δὲ πρᾷόν τε καὶ τιθασὸν φύσει· περισκιρτᾷ γοῦν, καὶ περινήχεται, καὶ ἔοικε κυνιδίῳ αἰκάλλοντι· καὶ ψηλαφήσεις, ὁ δὲ ὑπομένει· καὶ τροφὴν ἐμβαλεῖς, καὶ ἀσμένως λήψεται.

XIX. *De lepore maris Indici.*

Λαγὼς θαλάττιος τῆς μέντοι μεγάλης (τὸν γὰρ ἕτερον εἶπον τὸν ἐκ τῆς ἑτέρας) ἀλλ' οὗτός γε ἔοικε τῷ χερσαίῳ πάντα πάντῃ, πλὴν τῶν τριχῶν. Τοῦ μὲν γὰρ ἠπειρώτου ἡ λάχνη ἔοικεν ἁπαλή τε εἶναι καὶ ἐπαφωμένῃ μὴ ἀντίτυπος· ἔχει δὲ οὗτος ἀκανθώδεις τὰς τρίχας καὶ ὀρθάς, καὶ εἴ τις προσάψεται, ἀμύσσεται. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐπ' ἄκρᾳ τῇ φρικὶ τῆς θαλάττης νήχεσθαι, καὶ μὴ καταδύνειν εἰς βάθος, ὤκιστον δὲ εἶναι τὴν νῆξιν· ζῶν δὲ οὐκ ἂν ἁλῴη ῥᾳ-30διως· τὸ δὲ αἴτιον, οὐκ ἐμπίπτει ποτὲ εἰς δίκτυον, οὐ μὴν οὐδὲ καλάμου πρόσεισιν ὁρμιᾷ καὶ δελέατι. Ὅταν δ' ἄρα νοσήσας ὅδε ὁ λαγὼς εἶτα ἥκιστος ὢν νήχεσθαι ἐκβρασθῇ,

---

14 αὐτό] F. ἄρτι. 17 F. τὸ μὲν ἀγρίων.

πᾶς ὅστις ἂν αὐτοῦ προσάψηται τῇ χειρὶ ἀπόλλυται ἀ-
ληθείς· ἀλλὰ καὶ τῇ βακτηρίᾳ ἐὰν θίγῃ τοῦ λαγὼ τὶς
καὶ δι' αὐτῆς πάσχει τὸ αὐτό, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ τοῦ βασι-
σκου προσαψάμενοι. Ῥίζαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ τῇ κατὰ τὴν με-
γάλην θάλατταν φύεσθαί φασι, καὶ εἶναι πᾶσιν εὔγνωστον, 5
ἥπερ οὖν τῇ λειποθυμίᾳ ἀντίπαλός ἐστιν· προσενεχθεῖσα γὰρ
τῇ τοῦ λειποψυχοῦντος ῥινὶ ἀναβιώσκεται τὸν ἄνθρωπον.
Ἐὰν δὲ ἀμεληθῇ, καὶ μέχρι θανάτου πρόεισι τῷ ἀνθρώπῳ
τὸ πάθος· τοσαύτην ἄρα ἐς τὸ κακὸν ὅδε ὁ λαγὼς ἔχει τὴν
ἰσχύν.

XX. De animalibus interioris Indiae, et de cartazono.

Ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς ἐν Ἰνδίᾳ, λέγω δὴ τοῖς ἐνδοτάτω,
ὄρη φασὶν εἶναι δύσβατά τε καὶ ἔνθηρα· καὶ ἔχειν ζῷα ὅσα
καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς τρέφει γῆ, ἄγρια δέ· καὶ γάρ τοι καὶ τὰς
ὄϊς τὰς ἐκεῖ φασιν εἶναι καὶ ταύτας θηρία, καὶ κύνας καὶ
αἶγας καὶ βοῦς, αὐτόνομά τε ἀλᾶσθαι καὶ ἐλεύθερα, ἀφει-
μένα νομευτικῆς ἀρχῆς. Πλήθη δὲ αὐτῶν καὶ ἀριθμοῦ πλέω
φασὶν οἱ τούτων συγγραφεῖς, καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγιοι· ἐν
δὴ τοῖς καὶ τοὺς Βραχμᾶνας ἀριθμεῖν ἄξιον, καὶ γὰρ καὶ
καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶνδε ὁμολογοῦσι τὰ αὐτά. Λέγεται δὲ
καὶ ζῷον ἐν τούτοις εἶναι μονόκερων, καὶ ὑπ' αὐτῶν ὀνομά-
ζεσθαι καρτάζωνον· καὶ μέγεθος μὲν ἔχειν ἵππου τοῦ τελείου,
καὶ λόφον, καὶ λάχνην ἔχειν ξανθήν, ποδῶν δὲ ἄριστα εἰλη-
χέναι, καὶ εἶναι ὤκιστον, καὶ τοὺς μὲν πόδας ἀδιαρθρώτους
τε καὶ ἐμφερεῖς ἐλέφαντι συμπεφυκέναι, τὴν δὲ οὐρὰν συός·
μέσον δὲ τῶν ὀφρύων ἔχειν ἐκπεφυκὸς κέρας, οὐ λεῖον, ἀλλ'
ἑλιγμοὺς ἔχον τινὰς καὶ μάλα αὐτοφυεῖς, καὶ εἶναι μέλαν
τὴν χρόαν· λέγεται δὲ καὶ ὀξύτατον εἶναι τὸ κέρας ἐκεῖνο·
φωνὴν δὲ ἔχειν τὸ θηρίον ἀκούω τοῦτο πάντων ἀπηχεστάτην
τε καὶ γεγωνοτάτην· καὶ τῶν μὲν ἄλλων αὐτῷ ζῴων προσ-
ιόντων φέρειν, καὶ πρᾷον εἶναι, λέγουσι δὲ ἄρα πρὸς τὸ
ὁμόφυλον δύσεριν εἶναί πως. Καὶ οὐ μόνον φασὶ τοῖς ἄῤῥε-
σιν εἶναί τινα συμφυῆ κύριξίν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην,
ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς θηλείας ἔχουσι θυμὸν τὸν αὐτόν, καὶ

33 ἔχειν. Gesn. 33 καὶ προάγειν. F. ὡς πρ.

προάγειν τε τὴν φιλονεικίαν καὶ μέχρι θανάτου ἡττηθέντα ἐξάγουσαν· ἔστι μὲν οὖν καὶ διὰ παντὸς τοῦ σώματος ῥωμαλέον, ἀλκὴ δέ οἱ τοῦ κέρατος ἄμαχός ἐστι. Νομὰς δὲ ἐρήμους ἀσπάζεται, καὶ πλανᾶται μόνον· ὥρᾳ δὲ ἀφροδίτης τῆς σφετέρας συνδυασθεὶς πρὸς τὴν θήλειαν πεπράϋνται, καὶ μέντοι καὶ συννόμω ἐστόν· εἶτα ταύτης παραδραμούσης καὶ τῆς θηλείας κυούσης, ἐκθηριοῦται αὖθις, καὶ μονίας ἐστὶν ὅδε ὁ Ἰνδὸς καρτάζωνος. Τούτων οὖν πώλους πάνυ νεαροὺς κομίζεσθαί φασι τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ, καὶ τὴν ἀλκὴν ἐν ἀλλήλοις ἀποδείκνυσθαι κατὰ τὰς θέας τὰς πανηγυρικάς· τέλειον δὲ ἁλῶναί ποτε οὐδεὶς μέμνηται.

XXI. *De fera quadam montium Indiae, Satyris simili.*

Ὑπερελθόντι τὰ ὄρη τὰ γειτνιῶντα τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἐνδοτάτην πλευρὰν φανοῦνται, φασίν, αὐλῶνες δασύτατοι, καὶ καλεῖταί γε ὑπ' Ἰνδῶν ὁ χῶρος Κόρουδα· ἀλῶνται δὲ ἄρα, φασίν, ἐν τοῖσδε τοῖς αὐλῶσι ζῷα Σατύροις ἐμφερῆ τὰς μορφάς, τὸ πᾶν σῶμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰξύος ἵππουριν. Καὶ καθ' ἑαυτὰ μὲν μὴ ἐνοχλούμενα διατρίβειν ἐν τοῖς δρυμοῖς ὑλοτραγοῦντα, ὅταν δὲ αἴσθωνται κυνηγετῶν κτύπου, καὶ ἀκούσωσι κυνῶν ὑλακῆς, ἀναθέουσιν εἰς τὰς ἀκρωρείας αὐτὰς ἀμηχάνῳ τῷ τάχει· καὶ γάρ εἰσι ταῖς ὀρειβασίαις ἐντριβεῖς. Καὶ ἀπομάχονται πέτρας τινὰς κυλινδοῦντες κατὰ τῶν ἐπιόντων, καὶ καταλαμβανόμενοί γε πολλοὶ διαφθείρονται. Καὶ ἐκ τούτων εἰσὶν ἐκεῖνοι δυσάλωτοι· καὶ μόλις ποτὲ καὶ διὰ μακροῦ τινὰς αὐτῶν εἰς Πραισίους κομίζεσθαι λέγουσι· καὶ τούτων μέντοι ἢ τὰ νοσοῦντα ἐκομίσθη, ἢ θήλεά τινα καὶ κυοῦντα· καὶ συνέβη γε θηραθῆναι τοῖς μὲν διὰ τὴν νωθείαν, ταῖς δὲ διὰ τὸν τῆς γαστρὸς ὄγκον.

XXII. *De Sciratarum gente, et serpentibus apud eos.*

Ἔστι δὲ καὶ Σκιρᾶται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος καὶ τοῦτο, καὶ εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ῥῖνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν ἁπαλῶν ἐνθλάσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες, εἴτε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τίκτονται. Γίνονται δὲ ὄφεις παρ' αὐτοῖς μεγέθει μέ-

1 τὸν ante ἡττηθ. inserit Gesn. 14 Κόλουνδα. h.

γιστοι, ὧν οἱ μὲν ἁρπάζουσι τὰς ποίμνας καὶ σιτ...
οἱ δὲ ἐκθηλάζουσι τὸ αἷμα, ὥσπερ οὖν παρὰ τοῖς Ἕλ...
οἱ αἰγιθῆλαι, ὧνπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω οἶδα ποιησάμενος μ...
μην εὐκαιροτάτην.

XXIII. De Sybaritarum equis saltandi peritis.

Ἵππου δὲ ἄρα καὶ τὸ εὐμαθὲς ἴδιον ἦν, καὶ τ...
μαρτύριον ἐκεῖνο· Συβαρίτας τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ τρυφῆς ...
ποιήσασθαι φροντίδα ὑπερβάλλουσαν, καὶ τῶν μὲν ἄλ...
ἔργων τε καὶ σπουδασμάτων ἀμαθῶς ἔχειν, πάντα δὲ ...
ἑαυτῶν βίον διάγειν ῥαστωνεύοντας ἐν ἀργίᾳ καὶ πλ...
λείᾳ. Περιηγεῖσθαι μὲν οὖν ἕκαστα τῶν ἐν Συβάρει μ...
κρὸν ἂν εἴη νῦν, ἐκεῖνο δ᾽ οὖν ὁμολογεῖ τρυφὴν ἄμαχον. ...
διδαγμένοι ἦσαν αὐτοῖς [οἱ] ἵπποι παρὰ τὸν τῆς εὐωχ...
καιρὸν ὀρχεῖσθαι πρὸς αὐλὸν τῷ ῥυθμῷ. Τοῦτο οὖν εἰδ...
οἱ Κροτωνιᾶται [ὅτε] ἐπολέμουν αὐτοῖς, σάλπιγγα μὲν ...
ἦχον σύντονον καὶ παρακλητικὸν εἰς ὅπλα κατεσίγασ...
αὐλοὺς δὲ καὶ αὐλητὰς παραλαβόντες, ἐπεὶ ὁμοῦ ἦσαν ...
τόξευμα ἐξικνεῖτο ἤδη, ἐνέδοσαν ἐκεῖνοι τὸ μέλος τὸ ὀρ...
στικόν· ὅπερ οὖν ἀκούσαντες οἱ τῶν Συβαριτῶν ἵπποι, κα...
τὴν οἴκοι μνήμην, ὡς ἐν μέσοις ὄντες τοῖς συμποσίοις, ἀπ...
σείσαντο μὲν τοὺς ἀναβάτας, ἐσκίρτων δὲ καὶ ἐχόρευον, ...
τῇ τε ἄλλῃ τὴν τάξιν συνέχεαν, καὶ τὸν πόλεμον ἐξε...
χήσαντο.

XXIV. De equis lycospadibus.

Ὑπὲρ τῶν ἵππων τῶν καλουμένων λυκοσπάδων εἶπ...
καὶ ἀνωτέρω, καὶ νῦν εἰρήσεται ὅσα προςακήκοα ἴδια. Τὴ...
ὄψιν ἔχουσι συνεστραμμένην καὶ βραχεῖαν, ἔτι δὲ σιμή...
Λέγουσι δὲ αὐτὰς εἶναι καὶ φιλέλληνας, καὶ ἔχειν τοῦ γέ-
νους τοῦδε σύνεσίν τινα ἀπόῤῥητον, καὶ συμφυῆ πρὸς αὐ-
τοὺς ἀποσώζειν φιλίαν· καὶ προςιόντων τε καὶ ἐπαφωμένων
καὶ κοίλῃ τῇ χειρί πως ἐπικροτούντων μὴ ἄχθεσθαι, μηδὲ
ἀποσκιρτᾶν· καὶ συνδιημερεύειν μὲν αὐτούς, ὥσπερ οὖν δε...
δεμένους, καθευδόντων δέ, καθεύδειν πλησίον. Ἐὰν δὲ
προςέλθῃ βάρβαρος, ὥςπερ οὖν αἱ ῥινηλατοῦσαι κύνες ἐκ τῶν

---

13 ἐν ῥυθμῷ. Schn.

ν συνιᾶσι τὰ θηρία ἐκεῖνα, οὕτω τοι καὶ αἱ ἵπποι γινώ-
σι τὸ γένος, καὶ χρεμετίζουσιν, καὶ φεύγουσιν οἷα δή-
δεδοικυῖαι θηρίον. Τοῖς μὲν οὖν συνήθεσιν, καὶ χιλὸν
ἰλλουσιν καὶ τὴν ἄλλην κομιδὴν προςφέρουσιν πάνυ
ται, καὶ βούλονται ὡραῖαι φαίνεσθαι, καὶ ἔτι καὶ μᾶλ-
τοῖς ἑαυτῶν ἡνιόχοις· καὶ τὸ μαρτύριον, ὅταν νήχωνται,
τέρω προχωροῦσιν ἢ τῆς λίμνης ἢ τῆς θαλάττης ἢ τῆς
ης, καὶ τὸ πρόςωπον φαιδρύνειν βούλομεναι, ἵνα μή τι
ρφον ἢ ἀκαλλὲς ἐκ τῆς φάτνης ἢ ἐκ τῆς ὁδοῦ προςπεσὸν
ἐπιθολώσῃ τὸ κάλλος. Λυκοσπάδι δὲ ἄρα ἵππῳ καὶ
φαὶ εὐώδεις ὡς νύμφῃ φίλαι, καὶ μύρων ὀσμή· καὶ
ηρος δὲ τὸ φιληδεῖν ἵππους χρίσμασι φύσει πάντως ὁμο-
ῖ λέγων·

> Τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο
> Ἠπίου· ὅς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
> Χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.

ὁ Σιμωνίδης δέ, ἐκ παντοδαπῶν θηρίων λέγων τὰς γυ-
ιας γενέσθαι τε καὶ διαπλασθῆναι, φησὶν ἐνίαις ἐκ τῶν
ων τό τε φιλόκοσμον καὶ φιλόμυρον συντεχθῆναι κατ'
νους φύσει· ἃ δὲ λέγει, ταῦτά ἐστιν·

> Τὴν δ' ἵππος ἀβρὰ χαιτάεσσ' ἐγείνατο,
> Ἣ δούλι' ἔργα καὶ ἄτην περιτρέπει·
> Κοὔτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
> Ὄναρ οἶδεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
> Οὔτε πρὸς ἰπνὸν ἀσβόλην ἀλευμένη
> Ἵζοιτ' ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον·
> Λοῦται δὲ πάσης ἡμέρας ἄπο ῥύπον
> Δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται.
> Ἀεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ
> Βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
> Καλὸν μὲν οὖν θέημα τοιαύτη γυνὴ
> Ἄλλοισι, τῷ δ' ἔχοντι γίνεται κακόν·
> Ἢν μή τις ἢ τύραννος ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
> Ὅςτις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

---

9 καὶ κατ' ἑ. φῦναι. M. Fort. ἐμ-
ιι.
1 ἀβροχαιτήεσσ' Gron.

22 δύην. Stob.
34 τοιοῦτον. plurimi libri. F. τοι-
οῦτον θεσμόν.

XXV.

Qua arte Persae equos bellatores audaces reddant.

Ἴδια δὲ ἵππων καὶ ἐκεῖνα δήπου. Οἱ Πέρσαι, ἵνα μὴ ὦσιν αὐτοῖς οἱ ἵπποι καταπλῆγες, ψόφοις αὐτοὺς καὶ ἤχοις χαλκοῖς προςεθίζουσιν, καὶ κωδωνοῦσιν, ὡς μή ποτε ἐν τῷ πολέμῳ δείσωσι τοὺς τῶν πανοπλιῶν ἀραγμούς, καὶ τῶν ξιφῶν τὸν πρὸς τὰς ἀσπίδας δοῦπον· εἴδωλά τε νεκρῶν ἢ σεσαγμένα ἀχύροις ὑποβάλλουσιν αὐτοῖς, ἵνα προςεθισθέντες νεκροὺς ἐν τῷ πολέμῳ πατεῖν, καὶ μὴ δεδιότες ὥς τι ἐκπληκτικὸν εἶτα μέντοι δυςωπούμενοι ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς ὁπλιτικοῖς ἀχρεῖοι ὦσιν. Οὐκ ἐλελήθει δὲ Ὅμηρον οὐδὲ τοῦτο, ὡς αὐτὰ δείκνυσιν. Ὅτι γοῦν ἀνῃρέθη μὲν ὁ Θρᾷξ Ῥῆσος, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ οἱ ἑταῖροι, [οὓς] ἀκούομεν ἐν Ἰλιάδι ἐκ παίδων· ἃ δὲ ἀκούομεν, ταῦτά ἐστιν. Ἀποσφάττει μὲν ὁ τοῦ Τυδέως τοὺς Θρᾷκας, ὁ δὲ τοῦ Λαέρτου τοὺς ἀνῃρημένους ὑπάγει τῶν ποδῶν, ἵνα μή ποτε ἄρα νεήλυδες ὄντες οἱ Θρᾷκες ἵπποι εἶτα μέντοι ἐκπλήττωνται τοῖς νεκροῖς ἐμπλαττόμενοι, καὶ ἀήθως κατ' αὐτῶν ὥς τινων φοβερῶν βαίνοντες, ἀποσκιρτῶσιν. Οἱ δὲ ἅπαξ μαθόντες, οὐκ ἂν αὐτοὺς λάβοι τοῦ μαθήματος λήθη· οὕτως εἰσὶν ἀγαθοὶ μαθεῖν ὅ τι οὖν τῶν λυσιτελῶν οἱ ἵπποι. Φιλεῖν δὲ οἷοί ποτέ εἰσι, καὶ εἰς ὅσον, ἐμοὶ μὲν εἴρηται ἐν λόγοις τοῖς ἄνω.

XXVI.

Oves in frigidis regionibus felle carent.

Ἐν τοῖς κρυμώδεσι τόποις τὰ πρόβατα, τῆς χιόνος ἐπιῤῥεούσης καὶ τοῦ κρύους ἐνακμάζοντος, ἄχολά ἐστιν· καθειργμένα δὲ ἄρα, καὶ τοῦ χιλοῦ τοῦ νέου μὴ μεταλαμβάνοντα εἶτα μέντοι τοιαῦτα εὑρίσκεται· ὑπαρχομένου δὲ τοῦ ἦρος, καὶ προϊόντα ἐπὶ τὰς νομάς, τῆς χολῆς καὶ ὑποπίμπλαται. Τοῦτο δὲ ἄρα ἔτι καὶ μᾶλλον φιλεῖ παρακολουθεῖν τοῖς Σκυθικοῖς προβάτοις, φασί.

XXVII.

De Psyllis.

Ἀγαθαρχίδης φησὶν εἶναι γένος ἐν τῇ Λιβύῃ τινῶν ἀνθρώπων, καὶ μέν τοι καὶ καλεῖσθαι αὐτοὺς Ψύλλους· καὶ ὅσα μὲν κατὰ τὸν ἄλλον βίον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων διαφέρειν οὐδὲ ἕν, τὸ δὲ σῶμα ἔχειν ξένον τε καὶ παράδοξον ὡς πρὸς τοὺς ἑτεροφύλους ἀντικρινόμενον· τὰ γάρ τοι ζῷα τὰ

---

8 ὁπλιστικοῖς. M. m. a. 31 τε] F. τι.

[..]ώκετα καὶ τὰ ἐγχρίπτοντα πάμπολλα ὄντα, μηδὲν αὐτοὺς [..]όνους ἀδικεῖν· οὔτε γοῦν ὄφεως δακόντος ἐπαΐουσιν, οὔτε [φ]αλαγγίου νύξαντος ὡς τοὺς ἄλλους εἰς θάνατον, οὔτε μὴν [σ]κορπίου κέντρον ἀπερείσαντος. Ἐπὰν δὲ ἄρα τούτων προσ[π]ελάσῃ τι ἅμα καὶ παραψαύσῃ τοῦ σώματος, καὶ ἅμα [..]ι καὶ τῆς ὀσμῆς τῆς ἐκείνων ψαύσῃ ἢ σπάσῃ, ὥςπερ οὖν [φ]αρμάκου γευσάμενον ὑπνοποιοῦ, κάρωσίν τινα ἑλκτικὴν εἰς [ἀ]ναισθησίαν ἐμποιοῦντος, ἐξασθενεῖ καὶ παρεῖται, ἔςτ' ἂν [π]αραδράμῃ ὁ ἄνθρωπος. Ὅπως δὲ ἐλέγχουσι τὰ ἑαυτῶν [β]ρέφη, εἴτε ἐστὶ γνήσια, εἴτε καὶ νόθα, ἐν τοῖς ἑρπετοῖς [β]ασανίζοντες, ὡς ἐν τῷ πυρὶ τὸν χρυσὸν οἱ βάναυσοι χρυ[σ]ουργοί, ἀνωτέρω εἶπον.

XXVIII. Iterum de Psyllis.

Καλλίας ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν περὶ τὸν Συρακούσιον Ἀγα[θ]οκλέα λόγων φησὶ τοὺς κεράστας ὄφεις δεινοὺς εἶναι τὸ δῆ[γ]μα· ἀναιρεῖν γὰρ καὶ ζῷα ἄλογα καὶ ἀνθρώπους, εἰ μὴ [π]αρείη Λίβυς ἀνήρ, Ψύλλος ὢν τὸ γένος. Οὗτος γοῦν ἐάν [τ]ε κλητὸς ἀφίκηται, ἐάν τε καὶ παρῇ κατὰ τύχην, καὶ [θ]εάσηται πρᾴως ἔτι ἀλγοῦντα τὴν πληγὴν ἢ τὸ δῆγμα, μό[ν]ον προςπτύσας εἶτα μέντοι τὴν ὀδύνην ἐπράϋνε, καὶ κατεγοήτευσε τὸ δεινὸν τῷ σιάλῳ. Ἐὰν δὲ εὕρῃ δυςανασχετοῦντα καὶ ἀτλήτως φέροντα, ὕδωρ ἀθρόον σπάσας εἴσω τῶν ὀδόντων, καὶ χρησάμενος αὐτῷ τοῦ στόματος κλύσματι, εἶτα τοῦτο εἰς κύλικα ἐμβαλὼν δίδωσι ῥοφῆσαι τῷ τρωθέντι. Ἐὰν δὲ περαιτέρω καὶ τοῦδε τοῦ φαρμάκου κατισχύῃ τὸ κακόν, ὁ δὲ τῷ νοσοῦντι παρακλίνεται γυμνῷ γυμνός, καὶ τοῦ χρωτός οἱ τοῦ ἰδίου προςανατρίψας τὴν ἰσχὺν τὴν συμφυῆ, εἶτα μέντοι τοῦ κακοῦ πεποίηκε τὸν ἄνθρωπον ἐξάντην. Ἀπόχρη δὲ ἄρα ὑπὲρ τούτου εἴη ἂν μάρτυς καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος λέγων·

Ἔχλυον ὡς Λίβυες, Ψύλλων γένος, οὔτε τι θηρῶν
Αὐτοὶ κάμνουσιν μυδαλέαισι τυπαῖς,

---

5 F. prius ἅμα delendum.
28 F. ἀποχρῶν. aut ἀποχρείη δέ. deleto deinde εἴη.

Οὓς Σύρτις βόσκει θινοτρόφος· εὖ δὲ καὶ ἄλλοις
'Ανδράσιν ἤμυναν τύμμασιν ἀχθομένοις,
Οὐ ῥίζαις ἔρδοντες, ἑῶν δ' ἀπὸ σύγχροα γυίων —

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις.

XXIX. De animalibus mixti generis et biformibus.

'Εμπεδοκλῆς ὁ φυσικός φησι, περὶ ζῴων ἰδιότητος λέγων καὶ ἐκεῖνος δήπου, γίνεσθαί τινα συμφυῆ καὶ κράσει μορφῆς μὲν διάφορα, ἑνώσει δὲ σώματος συμπλακέντα. Ἃ δὲ λέγει, ταῦτά ἐστιν·

Πολλὰ μὲν ἀμφιπρόσωπα, καὶ ἀμφίστερνα φύεσθαι,
Βουγενῆ, ἀνδρόπρωρα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἐξανατέλλειν
'Ανδροφυῆ βούκρανα· μεμιγμένα τῇ μὲν ἀπ' ἀνδρῶν,
Τῇ δὲ γυναικοφυῆ σκιεροῖς ἠσκημένα γυίοις.

XXX. De capris Lyciis.

'Εν Λυκίᾳ λέγει Καλλισθένης ὁ 'Ολύνθιος κείρεσθαι τὰς αἶγας, ὥςπερ οὖν πανταχῇ τὰ πρόβατα· γίνεσθαι γὰρ δασυτάτας καὶ εὔτριχας δεινῶς τὰς αἶγας, ὡς εἰπεῖν βοστρύχους ἢ τινας ἕλικας κόμης ἐξηρτῆσθαι αὐτῶν· καὶ μέντοι καὶ τοὺς τεχνίτας τῆς τῶν νεῶν ἐργασίας καταχρῆσθαι αὐταῖς τὰς σειρὰς συμπλέκοντας, ὡς καὶ τοὺς κάλους ἄλλ[illegible]

XXXI. De Cynamolgis, Indiae populo, eorumque canibus.

Λέγει δὲ ἄρα Κτησίας ἐν λόγοις 'Ινδικοῖς τοὺς καλουμένους Κυναμολγοὺς τρέφειν κύνας πολλούς, κατὰ τοὺς 'Υρκανοὺς τὸ μέγεθος. Καὶ εἶναί γε ἰσχυρῶς κυνοτρόφους, καὶ τὰς αἰτίας ὁ Κνίδιος ἐκείνας λέγει. 'Απὸ τῶν θερινῶν τροπῶν εἰς μεσοῦντα χειμῶνα ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς ἀγέλαι βοῶν οἱονεὶ μελιττῶν σμῆνος ἢ σφηκιὰ κεκινημένη, πλῆθος ἀριθμοῦ κρείττους οἱ βόες, εἰσὶ δὲ ἄγριοι καὶ ὑβρισταί, καὶ ἐς κέρας θυμοῦνται δεινῶς· οὔκουν ἔχοντες αὐτοὺς ἀναστέλλειν ἑτέρως οἵδε, τοὺς τροφίμους αὐτῶν κύνας ἐπ' αὐτοὺς ἀφιᾶσιν, ἐς τοῦτο ἀεὶ τρεφομένους, οἵπερ οὖν καταγωνίζονταί τε καὶ διαφθείρουσιν αὐτοὺς ῥᾷστα. Εἶτα τῶν μὲν κρεῶν τὰ δοκοῦντά σφισιν εἰς ἐδωδὴν ἐπιτήδεια ἐξαιροῦσι, τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς κυσὶν ἀποκρίνουσιν, καὶ μάλα γε ἀσμένως κοινωνοῦντες αὐτοῖς, ὥςπερ οὖν εὐεργέταις ἀπαρχόμενοι. Κατὰ τὴν ὥραν δὲ καθ' ἣν οὐκέτι φοιτῶσιν οἱ βόες, συνθήρους αὐτοὺς ἐπὶ τοῖς ζῴοις τοῖς ἄλλοις ἔχουσιν. Καὶ τῶν

θηλειῶν ἀμέλγουσι τὸ γάλα, καὶ ἐκ τούτου κέκληνται· πίνουσι γὰρ αὐτό, ὥςπερ οὖν ἡμεῖς τὸ τῶν οἰῶν τε καὶ τῶν αἰγῶν.

XXXII. De ovibus in Cio, earumque nutritione.

Αἰσχυλίδης ἐν τοῖς περὶ γεωργίας κατὰ τὴν Κίων γῆν πρόβατα γίνεσθαι ὀλίγα ἑκάστῳ τῶν γεωργῶν φησι· τὸ δὲ αἴτιον, λεπτόγεών τε εἶναι τὴν Κίον ἰσχυρῶς καὶ νομὰς οὐκ ἔχειν· κύτισον δὲ καὶ θρία ἐμβάλλειν, καὶ τῆς ἐλαίας τὰ ῥεύσαντα φύλλα„ καὶ μέντοι καὶ τῶν ὀσπρίων ἄχυρα· ποικίλα τε καὶ ποικίλον ἐκείνοις ἀγαθὰ εἶναι ταῦτα δεῖπνον· παρασπείρειν δὲ καὶ ἀκάνθας. Γίνεσθαι δὲ ἐξ αὐτῶν γάλα, καὶ τοῦτο τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν Κύνθιον, ὁ αὐτὸς λέγει· καὶ μέντοι καὶ τὸ τάλαντον αὐτοῦ πιπράσκεσθαι δραχμῶν καὶ ἐννενήκοντα. Γίνεσθαι δὲ καὶ ἄρνας τὴν ὥραν διαπρεπεῖς, καὶ πιπράσκε-15σθαι οὐ κατὰ τοὺς ἑτέρους, ἀλλὰ καὶ σοβαρωτέρᾳ τῇ τιμῇ.

XXXIII. De bobus Phoeniciis, Libycis et Leuctricis; tum de capris Libyae et alia.

Φοίνικες λέγουσι λόγοι τὰς βοῦς τὰς ἐπιχωρίους τοσαύτας εἶναι τὸ μέγεθος, ὡς ἑστάναι τοὺς ἀμέλγοντας ὄντας μεγίστους, ἢ δεῖσθαι θρανίου, ἵνα ἀναβάντες ἐφικωνται τῶν μαζῶν. Λιβύων δὲ ἄρα τῶν γειτνιώντων Ἰνδοῖς ὀπισθονό-20μων βοῶν ἀγέλας εἶναί τινας ἀκούω· τὸ δὲ αἴτιον, ἡ φύσις ὡς ἐξήμαρτε τὸ πρῶτον ἢ ὠλιγώρησεν, ἐπεὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῖς ἐστι τὰ κέρατα, καὶ ὁρᾶν οὐκ ἐᾷ τὰ πρὸ ποδῶν, ἡ δὲ εἰς οὐρὰν ἐπανάγει τὴν βάδισιν αὐτοῖς, εἶτα ἐπικύπτοντες κείρουσι τὴν πόαν. Ἀριστοτέλης γε μὴν φησι 25τῶν βοῶν τῶν ἐν Λεύκτροις ἐκπεφυκέναι τὰ κέρατα καὶ τὰ ὦτα ἔκφυσιν τὴν αὐτήν, καὶ εἶναι συνυφασμένα. Ὁ δὲ αὐτὸς ἐν χώρῳ τινὶ Λιβύων τὰς αἶγας τοῦ στήθους φησὶ τοὺς μαζοὺς ἔχειν ἀπηρτημένους. Εἴη δ' ἂν τοῦ παιδὸς τοῦ Νικομάχου καὶ ταῦτα· ἐν τοῖς περὶ τὸν Σκαρίσκον Βουδιανοῖς 30οἰκοῦσιν οὐ γίνεσθαί φησι πρόβατον λευκόν, ἀλλὰ μέλανα πάντα.

XXXIV. De capris in Sardinia.

Νυμφόδωρος λέγει τὴν Σαρδὼ εἶναι θρεμμάτων μητέρα

12 Κύθνιον. Boch.

ἀγαθήν. Θαυμάσαι δὲ ἄξιον τίκτει ζῷον τὰς αἶγας ταύτας· τὰς γάρ τοι δορὰς τοῖς ἐπιχωρίοις ἠσθῆσθαι, καὶ εἶναι ταύτην σκέπην· καὶ διὰ χειμῶνος μὲν ἀλεαίνειν, ψύχειν δὲ ἐν τῷ θέρει, φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ· συμπεφυκέναι δὲ ἄρα ταῖς δοραῖς καὶ πήχεως τὴν τρίχα· τοῦ φορήματος δὲ ἄρα τούτου ἔοικε χρῆναι διὰ μὲν τοῦ κρυμοῦ τὰς τρίχας ἐς τὸν χρῶτα ἀποστρέφειν, διὰ τοῦ θέρους δὲ ἔξω, εἰ μέλλοι ὁ ἠσθημένος διὰ μὲν τοῦ κρυμοῦ θάλπεσθαι, διὰ δὲ τοῦ θέρους μὴ ἀποπνίγεσθαι.

XXXV. De capris aridis piscibus nutritis.

Τί δαὶ Ὀρθαγόραν μνήμης ἄμοιρον ἐάσομεν; ἔστι οὖν ἐν Ἰνδοῖς λόγοις φησί, Κώϋθα μὲν οὕτως εἶναι [φησὶ] κώμην τόδε ὄνομα λαχοῦσαν, ταῖς δὲ αἰξὶ ταῖς ἐπιχωρίαις ἔνδον ἐν τοῖς σηκοῖς παραβάλλειν τοὺς νομέας ἰχθῦς ξηροὺς χιλόν.

XXXVI. Historia de suibus turbandis elephantorum ordinibus adhibitis.

Ὅτι δέδοικεν ἐλέφας ὗν ἀνωτέρω εἶπον· τὸ δὲ ἐν Μεγάροις γενόμενον, Μεγαρέων ὑπ' Ἀντιπάτρου πολιορκουμένων, ἐθέλω εἰπεῖν, καὶ μέντοι εἰρησόμενον τοῦτό ἐστι. Τῶν Μακεδόνων βιαίως ἐγκειμένων, ὗς πίττῃ χρίσαντες ψυχῇ καὶ ὑποπρήσαντες αὐτάς, ἀφῆκαν ἐς τοὺς πολεμίους. Ἐμπεσοῦσαι δὲ ἄρα ἐκεῖναι οἰστρημέναι ταῖς τῶν ἐλεφάντων ἴλαις καὶ βοῶσαι, ἅτε ἐμπιπράμεναι, ἐξέμαινον τοὺς θῆρας καὶ ἐτάραττον δεινῶς. Οὔτε γοῦν ἔμενον ἐν τάξει, οὔτε ἦσαν ἔτι πρᾶοι, καίτοι καὶ ἐκ νηπίων πεπωλευμένοι, ἀλλὰ φύσει τινὶ οἱ ἐλέφαντες ἰδίᾳ μισοῦντες τὰς ὗς καὶ μυσαττόμενοι, εἴτε καὶ τῆς φωνῆς αὐτῶν τὸ ὀξὺ καὶ ἀπηχὲς πεφρικότες ἐκεῖνοι. Συνειδότες οὖν ἐκ τούτων οἱ πωλοτρόφοι τῶν ἐλεφάντων ὗς παρατρέφουσιν αὐτοῖς, ὥς φασιν, ἵνα γε ἐκ τῆς συνηθείας ἧττον ὀῤῥωδῶσιν αὐτάς.

XXXVII. De animalibus apud Psyllos Indiae.

Παρά γε τοῖς Ψύλλοις καλουμένοις τῶν Ἰνδῶν, εἰσὶ γὰρ καὶ Λιβύων ἕτεροι, ἵπποι γίνονται τῶν κριῶν οὐ μείζους

2 τοὺς ἐπιχωρίους. Schn.
11 F. φησὶν οὕτως, K. μὲν εἶναι κώμην τόδε —
17 F. μὴν τὸ.
18 ὑγρᾷ. Gesn.

καὶ τὰ πρόβατα ἰδεῖν μικρὰ κατὰ τοὺς ἄρνας, καὶ οἱ ὄνοι δὲ τοσοῦτοι γίνονται τὸ μέγεθος καὶ οἱ ἡμίονοι καὶ οἱ βοῦς καὶ πᾶν κτῆνος ἕτερον ὁτιοῦν. Ὗν δὲ ἐν Ἰνδοῖς οὔ φασι γίνεσθαι, οὔτε ἥμερον, οὔτε ἄγριον· μυσάττονται δὲ καὶ ἐσθίειν τοῦδε τοῦ ζώου Ἰνδοί, καὶ οὐκ ἂν γεύσαιντό ποτε ὑείων, ὥσπερ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπείων οἱ αὐτοί.

XXXVIII De serpentibus et cancris in regione Ephesiaca.

Ἐν Μητροπόλει ἀκούω τῇ Ἐφεσίᾳ λίμνην εἶναι, καὶ πρὸς αὐτῇ σπήλαιον· ἔχει δὲ ἄρα τὸ ἄντρον ὄφεων πλῆθος ἄμαχον, καὶ εἶναι τούτους μεγίστους φασὶ καὶ δεινοὺς τὸ δῆγμα. Προϊέναι μὲν οὖν αὐτοὺς τοῦ ἄντρου λόγος ἔχει, ὅσον ἐς τὴν λίμνην ἐξερπύσαι τὴν παρακειμένην, καὶ νήχεσθαι, πειρωμένους δὲ περαιτέρω τοῦ ὕδατος προελθεῖν, οὐ δύνασθαι· μέλλοντας γὰρ ἐπιβαίνειν τῆς γῆς ἐλλοχᾶν καρ-
5κίνους μεγάλους, οἵπερ οὖν ἀνατείναντες τὰς χηλὰς συλλαμβάνουσιν ἐς πνῖγμα αὐτοὺς καὶ ἀναιροῦσιν. Δεδοικότες οὖν οἱ ὄφεις τοὺς ἐχθροὺς ἡσυχάζουσιν, καὶ ἐς τὴν γῆν αὐτοῖς ἄβατά ἐστι· πεφρίκασι γὰρ τὴν ἐκ τῶν καρκίνων φρουρὰν καὶ κόλασιν· ἢ πάντως ἂν ἀπολώλασιν οἱ περὶ τὸν χῶρον ἐκ πολλοῦ, εἰ μὴ φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ περιειληφότες οἱ
10προειρημένοι καρκίνοι τῆς λίμνης τὰ χείλη καὶ ἀνείργοντες, εἶτα εἰρηναῖα ἀπέφαινον τὰ ἐν τῷ τόπῳ πάντα.

XXXIX

Ὀνησίκριτος ὁ Ἀστυπαλαιεὺς λέγει ἐν Ἰνδοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ παιδὸς Φιλίππου γενέσθαι δράκοντας δύο, οὓς Ἀποσεισάρης ὁ Ἰνδὸς ἔτρεφεν, ὧν ὁ μὲν ἦν πηχῶν
5τετταράκοντα καὶ ἑκατόν, ὁ δὲ ὀγδοήκοντα· καί φησιν ἐπιθυμῆσαι δεινῶς Ἀλέξανδρον θεάσασθαι αὐτούς. Λέγουσι δὲ Αἰγυπτίων λόγοι καὶ ἐπὶ τοῦ Φιλαδέλφου ἐξ Αἰθιοπίας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν κομισθῆναι δράκοντας δύο ζῶντας, καὶ τὸν μὲν αὐτῶν πηχέων δεκατεσσάρων, τὸν δὲ δεκατριῶν·
10ἐπί γε μὴν τοῦ Εὐεργέτου τρεῖς κομισθῆναι, καὶ τὸν μὲν εἶναι πηχέων ἐννέα, τὸν δὲ ἑπτά, τὸν δὲ τρίτον ἑνὶ ἀπολείπεσθαί γε, καὶ τρέφεσθαι ἐν Ἀσκληπιοῦ σὺν πολλῇ τῇ κο-

23 ἀνάβασιν post Φιλίππου addit Gesn. 24 Ἀβισάρης. Reines.

μισθῇ αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοί φασι. Καὶ ἀσπίδας δὲ τετραπήχεις γίνεσθαι πολλάκις οἱ αὐτοὶ λέγουσιν. Μνήμην δὲ ἄρα τούτων ἐποιησάμην, τὸ ἴδιον τῶν ζῴων ἐπεξελθών, καὶ ἐς ὅσον πέφυκε μῆκος προϊέναι δεῖξαι βουληθείς. Λέγουσι γοῦν καὶ οἱ τὰς ὑπὲρ τῆς Χίου συγγράψαντες ἱστορίας γενέσθαι ἐν τῇ νήσῳ παρὰ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πελινναῖον, ἐν αὐλῶνί τινι δασεῖ καὶ δένδρων ὑψηλῶν πεπληρωμένῳ, δράκοντα μεγέθει μέγιστον, οὗπερ οὖν καὶ τὸν συριγμὸν ὑπεφρίκεσαν οἱ τὴν Χῖον κατοικοῦντες. Οὔκουν οὐδὲ ἐπελθόντες τινὲς ἢ τῶν γεωργούντων ἢ τῶν νεμόντων πλησίον γενέσθαι καταγνῶναι τὸ μέγεθος, ἀλλὰ ἐκ μόνης τῆς σύριγγος πελώριόν τι καὶ ἐκπληκτικὸν τὸ θηρίον εἶναι ἐπίστευον· ἐγνώσθη δ' οὖν ὅσος ποτὲ τὸ μέγεθος ἦν δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θαυμαστῇ μηχανῇ, ναὶ μὰ Δία. Σφοδροῦ γὰρ ἀνέμου καὶ πολλοῦ προσπεσόντος, ἐῤῥίφθη πρὸς ἄλληλα τὰ ἐν τῷ αὐλῶνι δένδρα, καὶ οἱ κλάδοι βιαίως ἀραττόμενοι τίκτουσι πῦρ, καὶ αἴρεται μεγίστη φλόξ, καὶ περιλαμβάνει τὸν πάντα χῶρον, καὶ κυκλοῦται τὸν θῆρα· ὁ δὲ ἀποληφθεὶς καὶ ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος καταπίμπραται. Οὐκοῦν γυμνωθέντος τοῦ τόπου γίνεται κάτοπτα πάντα· καὶ οἱ Χῖοι ἐλευθερωθέντες τοῦ δέους ἧκον ἐπὶ θέαν, καὶ καταλαμβάνουσι τὰ ὀστᾶ μεγέθει μέγιστα, καὶ κεφαλὴν ἐκπληκτικήν, ὡς ἐκ τούτων ἔχειν συμβαλεῖν, ὅσος τε ἐκεῖνος ἦν καὶ ὁποῖος ἐπεριών.

XL. De serpente, cui nomen seps.

Ὄφεως ὄνομα σήψ, καὶ ἔχει θαυμάσαι ἄξιον ἐκεῖνο· τὴν χρόαν ἐκτρέπει τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ἔοικε τοῖς τόποις καθ' οὓς ἔρχεται. Ὀδόντας δὲ ἄρα τέτταρας τοὺς κάτω φέρει κοίλους, ἐφ' ὧν ὑμενώδεις ἐπίκεινται χιτῶνες, καλύπτοντες τὰ κοιλώματα· ἐκ τούτων οὖν πατάξαν τὸ θηρίον εἶτα ἀφίησι τὸν ἰόν· σήπει δὲ παραχρῆμα καὶ ἀναιρεῖ τάχιστα.

XLI. De alatis scorpiis et serpentibus

Μεγασθένης φησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γίνεσθαι πτερωτοὺς μεγέθει μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγχρίπτειν τοῖ

---

1 αὐτόν. Gesn.

Εὐρωπαίοις παραπλησίως· γίνεσθαι δὲ καὶ ὄφεις αὐτόθι, καὶ τούτους πτηνούς· ἐπιφοιτᾶν δὲ οὐ μεθ' ἡμέραν, ἀλλὰ νύκτωρ, καὶ ἀφιέναι ἐξ αὐτῶν οὖρον, ὅπερ οὖν ἐὰν κατά τινος ἀποστάξῃ σώματος, σῆψιν ἐργάζεται παραχρῆμα. Καὶ τὰ μὲν τοῦ Μεγασθένους ταῦτα. Πολύκλειτός γε μήν φησιν ἐν τῇ αὐτῇ γῇ σαύρους γίνεσθαι μεγίστους καὶ πολυχρόους, καὶ βαφαῖς τισιν εὐανθέσι τὰς δορὰς πεποικίλθαι δεινῶς, εἶναι δὲ καὶ ἅψασθαι ταύτας ἁπαλωτάτας. Σαύρους δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀράβων γῇ τίκτεσθαί φησι, καὶ δύο πήχεις ἔχειν αὐτούς.

Indiae; c iam de li certis.

XLII. De alatis Aegypto scorpiis, de serpentibus.

Παμμένης ἐν τῷ περὶ θηρίων σκορπίους λέγει γίνεσθαι πτερωτοὺς καὶ διχέντρους ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ οὔ φησιν ἀκοὴν λέγειν, ἀλλὰ ἑαυτοῦ τήνδε τὴν ἱστορίαν ὁμολογεῖ· καὶ ὄφεις δικεφάλους, καὶ ἔχειν δύο πόδας κατὰ τὸ οὐραῖον τούτους. 5Κτησίας γε μὴν ὁ Κνίδιός φησι περὶ τὴν Περσικὴν Σιττάκην ποταμὸν εἶναι, Ἀργάδην ὄνομα· ὄφεις δὲ ἐν αὐτῷ γίνεσθαι πολλούς, μέλανας τὸ σῶμα, πλήν γε τῆς κεφαλῆς, εἶναι δὲ αὐτοῖς λευκὴν ταύτην, προϊέναι δὲ εἰς ὀργυιὰν τὸ μῆκος τοὺς ὄφεις τούςδε· τοὺς οὖν ὑπὸ τούτων δηχθέντας ἀποθνήσκειν· καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν μὴ ὁρᾶσθαι, ὑφύδρους δὲ νήχεσθαι, νύκτωρ δὲ ἢ τοὺς ὑδρευομένους ἢ τοὺς τὴν ἐσθῆτα φαιδρύνοντας διαφθείρειν· πολλοὺς δὲ ἄρα πάσχειν τοῦτο, ἢ χρείᾳ ὕδατος ἐπιλείποντος, ἢ μεθ' ἡμέραν ἀσχοληθέντας καὶ ἀποπλῦναι τὴν ἐσθῆτα μὴ δεδυνημένους.

LIBER DECIMUS SEPTIMUS.

I. **De serpentibus maris rubri cancrisque.**

Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περίπλῳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάττης λέγει οὕτως· ὄφεις ἑωρακέναι τετταράκοντα πηχῶν μῆκος, πλάτος δὲ καὶ πάχος κατὰ τὸ μῆκος δηλονότι· καὶ γένος καρκίνων, οἷς τὸ μὲν ὄστρακον τὴν περιφέρειαν εἶχε πανταχόθεν πόδα, καὶ χηλαὶ δὲ ἠρτημέναι μέγισται προείχοντο [ἐπηρτημένον], ἐπιβουλεύεσθαι δὲ ὑπ' οὐδενὸς αὐτούς· τὸ δὲ αἴτιον, ἱεροὶ λέγονται Ποσειδῶνος, καὶ ἀφιέρωνται τῷ θεῷ, οἷον ἀναθήματα εἶναι ἐκείνου ἀσινῆ τε καὶ ἀνεπιβούλευτα, οἱ καρκίνοι.

II. **De serpentibus Indicis.**

Κλείταρχος ἐν τῇ περὶ τὴν Ἰνδικήν φησι γίνεσθαι ὄφεις πηχῶν ἑκκαίδεκα. Γίνεσθαι δὲ καὶ ἄλλο τι γένος ὄφεων ὑμνεῖ, οὐ κατὰ τοὺς ἑτέρους τὸ εἶδος· βραχυτέρους μὲν γὰρ εἶναι τῷ μεγέθει πολλῷ, ποικίλους γε μὴν τὴν χρόαν ὁρᾶσθαι, ὥςπερ οὖν φαρμάκοις καταγραφέντας· τοὺς μὲν γὰρ χαλκοειδεῖς ταινίας ἔχειν ἀπὸ κεφαλῆς ἐς τὴν οὐρὰν καθερπυσας, τοὺς δὲ ἀργυρίῳ προςεικασμένας, πεφοινιγμένας ἄλλους, καὶ μέντοι καὶ χρυσοφανεῖς τινας· δακεῖν δὲ ἄρα καὶ ἀποκτεῖναι ὤκιστα δεινοὺς αὐτοὺς λέγει οὗτος.

III. **De viperis et testudinibus in Troglodytide.**

Ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν περὶ Πτολεμαίων λόγων λέγει Νύμφις ἐν γῇ τῇ Τρωγλοδύτιδι γίνεσθαι ἔχεις ἄμαχόν τι μέγεθος, εἰ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔχεις ἀντικρίνοιντο· εἶναι γὰρ πηχῶν καὶ πεντεκαίδεκα· τάς γε μὴν χελώνας εἶναι τοσαύτας τὸ χελώνειον, ὡς χωρεῖν μεδίμνους Ἀττικοὺς καὶ ἓξ αὐτό.

IV. **De serpente prestere.**

Ἔστι δὲ καὶ πρηστὴρ ὄφεων γένος, ὅςπερ οὖν, εἰ δάκοι, τὰ μὲν πρῶτα νωθεῖς ἀπεργάζεται καὶ ἥκιστα κινητι-

5 F. ἐπηρτημέναι, deleto ἐπηρτημένον.

κούς, εἶτα μέντοι κατ' ὀλίγον * ἀγνώστους καὶ ἀναπνεῖν ἀδυνάτους· καὶ μέντοι καὶ λήθην καταχεῖ τῇ γνώμῃ τὸ δῆγμα, καὶ τὴν κύστιν ἐπέχει, καὶ λειπότριχας ἀποφαίνει, εἶτα ἕπεται πνιγμός, καὶ σπᾶσθαι ποιεῖ, καὶ τὸ τέλος τοῦ βίου ἀλγεινότατον.

V. De viperis Aegyptiis mansuetis et domesticis.

Φύλαρχος ἐν τῇ δωδεκάτῃ ὑπὲρ τῶν Αἰγυπτίων ἀσπίδων ᾄδει τοιαῦτα· τιμᾶσθαί φησιν αὐτὰς ἰσχυρῶς, καὶ ἐκ ταύτης γε τῆς τιμῆς ἡμερωτάτας τε καὶ χειροήθεις γίνεσθαι τὰς ἐκ τῆς τροφῆς πεπωλευμένας· τοῖς παιδίοις οὖν συντρεφομένας μηδὲν ἀδικεῖν, καὶ καλουμένας δὲ ἐξέρπειν τῶν φωλεῶν καὶ ἀφικνεῖσθαι· κλῆσις δὲ αὐτῶν ὁ τῶν δακτύλων ἐστὶ κρότος. Προτείνουσι δὲ ἄρα οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ξένια αὐταῖς. Ἐπὰν γὰρ ἀπὸ δείπνου γένωνται, ἄλφιτα οἴνῳ καὶ μέλιτι ἀναδεύσαντες κατὰ τῆς τραπέζης τιθέασι, ἐφ' ἧς ἔτυχον δεδειπνηκότες· εἶτα μέντοι κροτήσαντες οἱονεὶ δαιτυμόνας καλοῦσι· καὶ ἐκεῖναι ὥςπερ οὖν ὑπὸ συνθήματι παραγίνονται, καὶ ἄλλη ἀλλαχόθεν ἐξέρπει· καὶ περιστᾶσαι τὴν τράπεζαν, τὴν μὲν λοιπὴν σπεῖραν ἐῶσι κατὰ τοῦ δαπέδου, ἄρασαι δὲ τὴν κεφαλὴν περιλιχμῶνται, καὶ ἡσυχῇ καὶ κατ' ὀλίγον ἐμπίπλανται τῶν ἀλφίτων, καὶ καταναλίσκουσιν αὐτά. Νύκτωρ δὲ ἐὰν ἐπείγῃ τι τοὺς Αἰγυπτίους, κροτοῦσι πάλιν· ὑποσημαίνει δὲ ἄρα ὅδε ὁ ψόφος ἐξίστασθαί τε αὐτὰς καὶ ἀναχωρεῖν· οὐκοῦν συνιᾶσι καὶ ἐκεῖναι τὴν τοῦ κτύπου διαφορὰν καὶ ἐφ' ὅτῳ τοῦτο δρᾶται, καὶ παραχρῆμα ἀναστέλλονται καὶ ἀφανίζονται, εἰς τοὺς χηραμοὺς τε καὶ φωλεοὺς ἕρπουσαι· ὁ γοῦν ἀνιστάμενος οὔτε ἐμβαίνει τινὶ αὐτῶν, οὔτε περιπίπτει.

VI. De animalibus nonnullis insolitae magnitudinis.

Ὁ κροκόδειλος γίνεται μήκιστος πολλάκις· ἐπὶ γοῦν Ψαμμιτίχου τοῦ Αἰγυπτίων βασιλέως πέντε καὶ εἴκοσι πηχῶν κροκόδειλον φανῆναί φησιν· ἐπὶ δὲ Ἀμάσιδος παλαιστῶν τεττάρων καὶ πηχῶν ἓξ καὶ εἴκοσι. Κήτη δὲ περὶ Λάκαιναν θάλατταν ἀκούω γίνεσθαι μεγέθει μέγιστα, καὶ τινές γε

30 φασιν. Gesn.

τῶν κριτικῶν τὸν Ὅμηρον ἐντεῦθεν εἰπεῖν φασι Λακεδαίμονα κητώεσσαν. Περὶ τὰ Κύθηρα δὲ ἔτι καὶ μεῖζ τὰ κήτη ὑμνοῦσι γίνεσθαι· ἔοικε δὲ αὐτῶν καὶ τὰ νεῦρα λυσιτελῆ εἶναι εἰς τὰς τῶν ψαλτηρίων καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων χορδοστροφίας· καὶ μέντοι καὶ ἐς τὰ πολεμικὰ ὄργανα αἱ τούτων νευραὶ δοκοῦσι λυσιτελέσταται. Ἐν δὲ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ πρὸς τοῖς ἤδη προειρημένοις γίνονται καὶ σκορπίοι καὶ κωβιοὶ δύο πήχεων, καὶ μέντοι καὶ τριῶν. Ἀμώμητος δέ φησιν ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν εἶναί τινα, ἐν ᾗ τὰς ἱερέας ἔκ τινος λίμνης ἐπαοιδαῖς καταγοητεύοντας εὖ μάλα ἑλκτικαῖς ἐξάγειν κροκοδείλους πηχῶν ἑκκαίδεκα. Θεαίτητος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ τὴν Σύρτιν λέγει γίνεσθαι κήτη τριήρων μείζονα. Περὶ δὲ τὴν Γεδρωσίαν χώραν, ἔστι δὲ μοῖρα τῆς γῆς τῆς Ἰνδικῆς οὐκ ἄδοξος, Ὀνησίκριτος λέγει καὶ Ὀρθαγόρας γίνεσθαι κήτη ἥμισυ ἔχοντα σταδίου τὸ μῆκος, πλάτος δὲ κατὰ λόγον τοῦ μήκους καὶ τοῦτο δηλονότι· τοσαύτην δέ φασιν ἔχειν δύναμιν αὐτά, ὡς πολλάκις, ὅταν ἀναφυσήσῃ τοῖς μυκτῆρσιν, ἐς τοσοῦτον ἀναῤῥίπτειν τῆς θαλάττης τὸ κλυδώνιον, ὡς δοκεῖν τοῖς ἀμαθέσι καὶ ἀπείροις πρηστῆρας εἶναι ταῦτα.

VII. De victu elephantis.

Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ ζῴων φησί, τοὺς ἐλέφαντας ἐσθίειν κριθῶν μεδίμνους Μακεδονικοὺς ἐννέα [πλεῖστον, ἐπικίνδυνον δὲ τοσοῦτον πλῆθος] ἀλφίτων δὲ ἐπὶ τούτοις ἕξ, εἰ δὲ δοίης, καὶ ἑπτά, καὶ χιλὸν φύλλα καὶ κλάδους ἁπαλούς· πίνειν δὲ αὐτοὺς ὁ αὐτὸς λέγει μετρητὰς Λακεδαιμονικοὺς τετταρεσκαίδεκα, καὶ πάλιν τῆς δείλης ἐπιπίνειν ὀκτώ. Βιοῦν δὲ ἐλέφαντας ἔτη διακόσιά φησι, πρῶναι δὲ ἔστιν οὓς καὶ εἰς τρεῖς ἑκατοντάδας.

De camelo.

Διειδὲς δὲ ὕδωρ καὶ ἀκραιφνὲς καμήλῳ πιεῖν ἔχθιστόν ἐστι, τεθολωμένον δὲ καὶ ῥυπαρὸν ἥδιστον πομάτων ἡγεῖται· καὶ μέντοι καὶ ἐς ποταμὸν ἐὰν ἀφίκηται ἢ λίμνην, οὐ πρότερον ἐπικύπτει πιεῖν, πρὶν ἢ τοῖς ποσὶν ἐπιταράξῃ τὴν ἰλ

---

22 Quinque vocabula a πλεῖστον usque ad πλῆθος om. M. m. a. b.
25 Μακεδονικούς. habet Aristot.

καὶ ἀφανίσῃ τὸ κάλλος τοῦ ὕδατος. Ἐὰν δὲ ἄποτος μείνῃ, ἐγκαρτερεῖ καὶ ὀκτὼ ἡμέρας.

VIII. De animali quodam Cepus [Hortus] appellato.

Πυθαγόρας ἐν τοῖς περὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάττης λέγει ζῷόν τι γίνεσθαι χερσαῖον περὶ τὸ πέλαγος ἐκεῖνο, τὸ καλούμενον κῆπον· φερώνυμον δὲ εἶναι καὶ εἰκότως· ἔχειν γὰρ χρόας πολλάς· καὶ μέγεθος μὲν εἰληχέναι τὸν τέλειον κατὰ τοὺς κύνας τοὺς Ἐρετρικούς. Περιελθεῖν δὲ αὐτοῦ τὸ ποικίλον ἐθέλω, καὶ δεῖξαι τῷ λόγῳ ὡς ἐκεῖνος γράφει. Τὰ μὲν δὴ περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῷ καὶ τὸν νῶτον καὶ τὴν ῥάχιν ἐς τὴν οὐρὰν τελευτῶντα, ἀκράτως πυρσά ἐστι, θεάσαιο δ' ἂν καὶ τρίχας χρυσοειδεῖς τινας διεσπαρμένας· λευκὸν δὲ τὸ πρόςωπόν οἱ μέχρι τῶν παρειῶν αὐτῶν, ἐντεῦθέν γε μὴν ταινίαι χρυσοειδεῖς κατίασιν ἐς τὴν δέρην· ταύτης δὲ τὰ κάτω μέχρι τῶν στέρνων, καὶ οἱ πόδες δὲ οἱ πρόσθιοι λευκανθίζει πάντα· μαζοὶ δὲ χειροπληθεῖς δύο κυανοῖ, γαστὴρ δὲ λευκὴ [πᾶσα], πόδες δὲ οἱ κατόπιν μέλανές εἰσιν· προςώπου δὲ μορφὴν ἐκείνου, κυνοκεφάλῳ παραβαλὼν αὐτὴν ἀληθεύσεις, εὖ ἴσθι.

IX. De onocentauro.

Ὀνοκενταύραν καλοῦσι ζῷόν τι, καὶ ταύτην ὅς τις ἴδεν, οὐκ ἂν ἠπίστησεν, ὡς λόγος, ὅτι καὶ Κενταύρων φῦλα ἦν, καὶ οὐ κατεψεύσαντο οἱ χειρουργοὶ περὶ πλαστικήν τε καὶ γραφικὴν τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ἤνεγκεν ὁ χρόνος κράσει σωμάτων οὐχ ὁμοίων ἑνωθέντας. Καταλείπωμεν δὴ αὐτούς, εἴτε ἐγένοντο ὄντως ἐπιδημίᾳ πάντες μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ, εἴτε ἡ φήμη, κηροῦ παντὸς οὖσα εὐπλαστοτέρα τε καὶ εὐπειθεστέρα, διέπλασεν αὐτούς, καὶ ἀνέμιξεν ἵππου καὶ ἀνθρώπου δαιμονίᾳ τινὶ συναφῇ ἡμίτομα, καὶ ἔδωκε μίαν ψυχήν. Αὕτη δὲ ὑπὲρ ἧς ὥρμηται λέγειν ὅδε ὁ λόγος, εἰς ἀκοὴν τὴν ἐμὴν τοιάδε ἀφίκετο. Ἀνθρώπῳ τὸ πρόςωπον εἴκασται· περιέρχονται δὲ αὐτοῦ βαθεῖαι τρίχες, τράχηλός τε ὑπὸ τῷ προςώπῳ καὶ στέρνα, καὶ ταῦτα ἀνθρωπικά· μαζοὶ δὲ ἠρμένοι καὶ κατὰ τοῦ στήθους ἐφεστῶ-

---

30 αὐτὸ Schn.

τες· ὦμοι δὲ καὶ βραχίονες καὶ πήχεις, ἔτι δὲ χεῖρες καὶ
* στέρνα εἰς ἰξύν, καὶ ταῦτα ἀνθρωπικά· ῥάχις δὲ
πλευραὶ καὶ γαστὴρ καὶ πόδες οἱ κατόπιν ὄνῳ καὶ μάλα
φερῆ, καὶ τεφρώδης κατ' ἐκείνους ἡ χρόα, τὰ δὲ ὑπὸ
λαπάραις ἡσυχῇ λευκανθίζει· αἱ χεῖρες δὲ τῷδε τῷ ζῴῳ
πλὴν παρέχουσι χρείαν· ἔνθα μὲν γὰρ τάχους δεῖ,
τῶν ὀπίσω σκελῶν, καὶ τῶν λοιπῶν τετραπόδων οὐχ
ται τὸν δρόμον· δεῖ δὲ πάλιν τροφῆς, ἢ ἀφελεῖν τι ἢ
θέσθαι ἢ συλλαβεῖν καὶ σφίγξαι, καὶ οἱ πόδες οἱ
ρες ἐγένοντο, καὶ οὐ βαδίζει, κάθηται δέ. Βαρύθυμον
ἰσχυρῶς τὸ ζῷόν ἐστιν· ἐὰν γοῦν ἁλῷ, δουλείαν μὴ φέρη
καὶ τῆς τέως ἐλευθερίας γλιχόμενον, τροφὴν ἀπέστραπται
πᾶσαν, καὶ ἀποθνήσκει λιμῷ. Πυθαγόρας λέγει καὶ ταῦτα,
ὥσπερ οὖν τεκμηριοῖ Κράτης ὁ ἐκ τοῦ Μυσίου Περγάμου.

X. *Peculiaria nonnulla de animalibus circa terras, in quibus proveniunt.*

Ἡ Βοιωτῶν γῆ ἀσπαλάκων ἀφεῖται, καὶ αὐτὴ
διορύττει τὸ ζῷον τοῦτο κατὰ Λεβάδειαν· ἐὰν δέ τινες
ἀλλαχόθεν εἰςκομισθῶσιν, ἀποθνήσκουσι· περὶ μὲν οὖν τὴν
Ὀρχομενίων γίνονται, καὶ πολλοί. Ἐν δὲ Λιβύῃ σῶν
ἀγρίων ἀπορία ἐστὶ καὶ ἐλάφων. Ἐν δὲ τῷ Πόντῳ οὔτε
μαλάκια οὔτε ὀστρακόδερμα γίνεται, εἰ μὴ σπανίως καὶ
ὀλίγα. Λέγει δὲ Δίνων ἐν Αἰθιοπίᾳ γίνεσθαι τοὺς ὄρνιθας
τοὺς μονόκερως, καὶ ὗς τετράκερως, καὶ πρόβατα ἐρίοις
μὲν ψιλά, τρίχας δὲ καμήλων ἔχοντα.

XI. *De phalangiis in Zacyntho.*

Ἐν Ζακύνθῳ λέγουσιν οἱ δεινοὶ τὰ τοιαῦτα βασανίσαι
τε καὶ ἀνιχνεῦσαι, τοῖς ὑπὸ τῶν φαλαγγίων δακνομένοις μὴ
μόνον ταῦτα ἀπαντᾶν, ὅσα καὶ τοῖς ἀλλαχόθι δηχθεῖσιν,
ἀλλὰ ἐκεῖνα πάντα πλείω. Ὅλα γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα
γίνεται νάρκης ἀνάπλεω καὶ μεστά, καί πως ὑπότρομα καὶ
ψυχρὰ ἰσχυρῶς, καὶ ἔμετοι σπασμὸν ἀναφύοντες, καὶ ἀφ-
θοῦται τὸ σκεῦος αὐτοῖς· ἀλγοῦσι δὲ καὶ τὰ ὦτα ἰσχυρῶς
καὶ τοῦ ποδὸς ἑκατέρου τὸ θέναρ, καὶ τοῦτο ὀδυνῶνται. Ἐν-
δείκνυνται δὲ ἄρα ταῦτα καὶ ἀλγοῦντες, ὅσα εἶπον, ἕκα-
στος, τὰς χεῖρας ἐπιβάλλοντες αὐτῶν. Ὃ δέ ἐστι καὶ ἀκοῦ

ἐκπληκτικόν, καὶ μέντοι καὶ θαυμασιώτερον ἰδεῖν, ὅταν
ις τῶν ἀδήκτων ἢ ἐμβῶσι τοῖς ἀπολουτρίοις τῶν δηχθέν-
ι, ἢ καὶ νὴ Δία ἀπονίψωνται τοὺς πόδας — οἷα δήπου
θαι φιλεῖ πολλά· ἤδη δὲ ἄρα ἀπαντᾷ τὰ τοιαῦτα καὶ
τά τινας ἐπιβουλὰς ἐχθρῶν — πάντα καὶ ἐκείνοις γίνεται
ἀλγήματα, ὅσα καὶ τοῖς δηχθεῖσι δήπου.

XII. De rubeta.

Γένος τι φρύνης ἀκούω καὶ πιεῖν δεινὸν καὶ πικρὸν ἰδεῖν.
ῖν μέν· εἴ τις αὐτὴν συντρίψας εἶτα μέντοι τὸ αἷμα δοίη
πιεῖν, κατ' ἐπιβουλὴν ἐμβαλὼν εἴτε εἰς οἶνον, εἴτε εἰς
ο πόμα τι, ὥνπερ οἱ τούτων κατάρατοι σοφισταὶ τὴν
ηρὰν ἀκριβοῦντες σοφίαν, ἐπιτήδειον ἥγηνται τὴν πρὸς
ἴνο τὸ αἷμα κρᾶσιν· καὶ ποθὲν ἀπέκτεινεν οὐκ εἰς ἀνα-
άς, ἀλλὰ παραχρῆμα. Ἰδεῖν δὲ ἡ φρύνη κακόν ἐστι
ῦτον· ἐάν τις θεάσηται τὴν θήραν, εἶτα αὐτῇ ἀντίος
ν προςβλέψῃ δριμύ, καὶ ἐκείνη κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν
ὰν ἀντιβλέψῃ, καί τι καὶ φύσημα ἐμπνεύσῃ, ἑαυτῇ
συμφυές, χρωτὶ δὲ ἐχθρὸν ἀνθρωπίνῳ, ὠχρὸν ἐργάζεται,
εἰπεῖν τὸν οὐκ εἰδότα, ἀλλὰ ἐντυχόντα πρῶτον, ὅτι νο-
σαντα εἶδεν ἄνθρωπον· μένει τε ἡ ὠχρότης ἡμερῶν οὐ
λῶν, εἶτα ἀφανίζεται.

XIII. De charadrio ave.

Χαραδριοῦ δὲ ἦν ἄρα δῶρον τοῦτο, ὃ οὐ μὰ Δία ἀτι-
ζειν ἄξιον. Ἢν γοῦν ὑπαναπλησθεὶς τὸ σῶμα ἰκτέρου
, εἶτά οἱ δριμὺ ἐνορῶν, ὁ δὲ ἀντιβλέπει, καὶ μάλα γε
έπτως, ὥςπερ οὖν ἀντιθυμούμενος, καὶ ἡ τοιάδε ἀνά-
ψις ἰᾶται τοῦ προειρημένου πάθους τὸν ἄνθρωπον.

XIV. De avibus quibusdam magnis ultra columnas Herculis.

Ἐγὼ μὲν οὐ πεπίστευκα, εἰ δὲ ἕτερος Εὐδόξῳ πείθε-
, πιστευέτω ὅ φησιν Εὔδοξος, ὑπερβαλὼν τὰς Ἡρα-
ίους στήλας ἐν λίμναις ἑωρακέναι ὄρνιθάς τινας καὶ μεί-
ς βοῶν. Καὶ ὅτι μὲν οὐ πείθει με ὁ λέγων, ἤδη εἶπον·
ἃ οὖν ἤκουσα, οὐκ ἐσίγησα.

) F. σοφισταὶ οἱ τήν.
4 τὸν θῆρα. Gesn.

24 ἀντίβλεψις. Gron.

XV.

De perdicibus.

Ἀριστοτέλης λέγει πέρδικα θῆλυν, ὅταν κατὰ [illegible] γένηται τοῦ ἄῤῥενος, ἐγκύμονα γίνεσθαι φύσει τινὶ [illegible] Διαπλέκει δὲ ἄρα ὁ ὄρνις οὗτος ἐν ἡμέραις τὴν [illegible] ἑπτά, καὶ ἐν ἑπτὰ μέντοι τίκτει, ἐν δὲ ταῖς [illegible] καὶ ἐκτρέφει τὰ νεόττια.

De rubeta.

Τίμαιος δὲ καὶ Ἡράκλειτος καὶ Νεοκλῆς ὁ ἰατρὸ[illegible] γουσι τοὺς φρύνους δύο ἥπατα ἔχειν, καὶ τὸ μὲν ἀ[illegible] νειν, τὸ δὲ ἐκείνου πεφυκέναι ἀντίπαλον· σώζειν γὰρ.

XVI.

De monedulis apud Venetos.

Θεόπομπος λέγει τοὺς περὶ τὸν Ἀδρίαν οἰκοῦντας [illegible] τούς, ὅταν περὶ τὸν ἄροτον τρίτον καὶ σπόρον ἡ ὥρα [illegible] κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα· εἴη [δ'] ἂν τὰ δῶρα [illegible] ἄττα καὶ μεμαγμέναι μᾶζαι καλῶς τε καὶ εὖ. Βε[illegible] ται δὲ ἄρα ἡ τῶνδε τῶν δώρων πρόθεσις μειλίγματα τοῖ[illegible] λοιοῖς εἶναι καὶ σπονδῶν ὁμολογίαι, ὡς ἐκείνους τὸν [illegible] τὸν Δημήτριον μὴ ἀνορύττειν καταβληθέντα ἐς τὴν [illegible] μηδὲ παρεκλέγειν. Λύκος δὲ ἄρα καὶ ταῦτα μὲν ὁμολ[illegible] καὶ ἐκεῖνα δὲ ἐπὶ τούτοις προστίθησι, * καὶ φοινικοῦ[illegible] τας τὴν χρόαν, καὶ τοὺς μὲν προθέντας ταῦτα εἶτα ἀπ[illegible] ρεῖν· καὶ τὰ μὲν τῶν κολοιῶν νέφη τῶν ὅρων ἔξω κα[illegible] νειν, δύο δὲ ἄρα ἢ τρεῖς προῃρημένους κατὰ τοὺς [illegible] τοὺς ἐκ τῶν πόλεων πέμπεσθαι, κατασκεψομένους τῷ [illegible] θει τῶν ξένων· οἵπερ οὖν ἐπανίασι θεασάμενοι, καὶ καλ[illegible] αὐτούς, ᾗ πεφύκασιν οἱ μὲν καλεῖν, οἱ δὲ ὑπακούειν. [illegible] χονται μὲν κατὰ νέφη, ἐὰν δὲ γεύσωνται τῶν προειρημ[illegible] ἴσασιν οἱ Ἐνετοὶ ὅτι ἄρα αὐτοῖς πρὸς τοὺς ὄρνιθας [illegible] προειρημένους ἔνσπονδά ἐστιν, ἐὰν δὲ ὑπερίδωσι, καὶ [illegible] μάσαντες ὡς εὐτελῆ μὴ γεύσωνται, πεπιστεύκασιν οἱ [illegible] χώριοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ὑπεροψίας ἐστὶν αὐτοῖς λιμὸ[illegible] τίμημα. Ἄγευστοι γὰρ ὄντες οἱ προειρημένοι καὶ ἀ[illegible] στοί γε, ὡς εἰπεῖν, ἐπιπέτονταί τε ταῖς ἀρούραις καὶ [illegible] πλεῖστον τῶν κατεσπαρμένων συλῶσι πικρότατά γε ἐκ[illegible] σὺν τῷ θυμῷ καὶ ἀνορύττοντες καὶ ἀνιχνεύοντες.

10 F. ὅταν τοῦ τρίτου ἀρότου καὶ σπόρου ἡ ὥρα ᾖ.

22 F. τὰ τῶν ξένων.

24 F. μὲν οὖν.

XVII. De boum armentis apud Caspios, murium apud eosdem multitudine, et de vulpibus.

Ἀμύντας ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις οὕτως ὑπ' αὐτοῦ Σταθμοῖς, κατὰ τὴν γῆν τὴν Κασπίαν καὶ βοῶν ἀγέλας λέγει νέμεσθαι λευκὰς, καὶ κρείττονας ἀριθμοῦ εἶναι, καὶ ἵππων· ἐπιλέγει δὲ ἄρα καὶ ἐκεῖνα, ἐν ὡρῶν τισι περιτροπαῖς μυῶν ἐπιδημίας γίνεσθαι πλῆθος ἄμαχον. Καὶ τὸ μαρτύριον ἐπάγει, ὅτι τῶν ποταμῶν τῶν ἀεννάων σὺν πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερομένων, τούςδε καὶ μάλα ἀτρέπτως ἐπινήχεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ τὰς οὐρὰς ἀλλήλων ἐνδακόντας ἕρμα τοῦτο ἴσχειν, καὶ τοῦ διαβάλλειν τὸν πόρον σύνδεσμόν φησιν ἰσχυρότατον ἀποφαίνειν τόνδε. Ἐς τὰς ἀρούρας δὲ ἀπονηξάμενοι, φησί, καὶ τὰ λήϊα ὑποκείρουσιν, καὶ διὰ τῶν δένδρων ἀνέρπουσιν, καὶ τὰ ὡραῖα δεῖπνον ἔχουσιν· καὶ τοὺς κλάδους δὲ διακόπτουσιν, οὐδὲ ἐκείνους κατατραγεῖν ἀδυνατοῦντες. Οὐκοῦν ἀμυνόμενοι οἱ Κάσπιοι τὴν ἐκ τῶν μυῶν ἐπιδρομήν τε ἅμα καὶ λύμην, φείδονται τῶν γαμψωνύχων· οἵπερ οὖν καὶ αὐτοὶ κατὰ νέφη πετόμενοι εἶτα αὐτοὺς ἀνασπῶσιν, καὶ ἰδίᾳ τινὶ φύσει τοῖς Κασπίοις ἀναστέλλουσι τὸν λιμόν.

Ἀλώπεκες δὲ αἱ Κάσπιαι, τὸ πλῆθος αὐτῶν τοσοῦτόν ἐστιν, ὡς καὶ ἐπιφοιτᾶν οὐ μόνον τοῖς αὐλίοις τοῖς κατὰ τοὺς ἀγρούς, ἤδη γε μὴν καὶ ἐς τὰς πόλεις παριέναι· καὶ ἐν οἰκίᾳ ἀλώπηξ φανεῖται, οὐ μὰ Δία ἐπὶ λύμῃ, οὐδὲ ἁρπαγῇ, ἀλλὰ οἷα τιθασός· καὶ ὑποσαίνουσί γε οἱ Κάσπιοι καὶ ὑπαικάλλουσι τῶν παρ' ἡμῖν κυνιδίων. Οἱ δὲ μῦς οἱ τοῖς Κασπίοις ἐπίδημοι ὄντες κακῶν, μέγεθος αὐτῶν ὅσον κατά γε τοὺς Αἰγυπτίων ἰχνεύμονας ὁρᾶσθαι, ἄγριοι δὲ καὶ δεινοί, καὶ καρτεροὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ διακόψαι τε καὶ διατραγεῖν οἷοί τε εἰσὶ καὶ σίδηρον. Τοιοῦτοι δὲ ἄρα καὶ οἱ μῦς οἱ ἐν τῇ Τερηδόνι τῆς Βαβυλωνίας εἰσίν, ὧνπερ οὖν καὶ τὰς φορὰς ἴσασιν οἱ τούτων κάπηλοι, καὶ ἐς Πέρσας ἄγουσι φόρτον· εἰσὶ δὲ ἁπαλαὶ καὶ συνεῤῥαμμέναι, χιτῶνές τε ἅμα γίνονται καὶ ἀλεαίνουσιν αὐτούς· καλοῦνται δὲ ἄρα οὗτοι

9 φησιν] σφισιν. Wyttb. 23 δίκην post ὑπαικάλλουσι addit Bern. F. τρόπον τῶν παρ'. 24 F. ἐπίδημον — κακόν.

καναυτᾶνες, ὡς ἐκείνοις φίλον. Θαυμάσαι δὲ τῶν τῶνδε ἄξιον ἄρα καὶ τοῦτο· ἐὰν ἀλῷ μῦς κύουσα, ἐξαιρεθῇ τὸ ἔμβρυον, αὐτῆς δὲ διατμηθείσης ἐκείνης, μέντοι καὶ αὐτὸ διανοιχθῇ, καὶ ἐκεῖνο ἔχει βρέφος.

XVIII. De pastinaca. Τῆς θαλαττίας τρυγόνος ἴδιον καὶ τοῦτο πρα Ἐπὶ τῆς ἁλιάδος νεὼς ὀρχεῖταί τις, ὅταν αὐτὴν ὑ σαν θεάσηται, καὶ μέντοι καὶ ἀπέσκωψέ τι κέρτομ πρὸς ἐπὶ τούτοις, ἐάν περ αὐλητικὸς ᾖ, καὶ τὸν δέλεαρ φέρει καὶ ὑπαυλεῖ· ἡ δὲ ὑπερήδεται — καὶ καὶ ὦτα ἔχει μουσικῆς ἐπαΐοντα, ὥς φασι, καὶ συνιέντα ὀρχηστικῆς — εἶτα κηλουμένη ἡσυχῇ π πλεῖ. Καὶ ὁ μὲν τὰς ἴυγγας τὰς προειρημένας ἐκε ἐστιν, ἔθηκε δὲ τὸ φερνίον τις ἕτερος, καὶ τὸν ἰχθὺν καὶ τοῦτο δήπου τὸ καινότατον, κηλουμένη εἶτα διαλέληθεν ᾑρημένη.

XIX. De parnopibus apud Galatas. Γαλάτας Εὔδοξος τοὺς τῆς ἑῴας λέγει δρᾶν· καὶ εἰ φανεῖταί τῳ πιστά, πιστευέτω, εἰ δὲ ἧττον· μὴ προσεχέτω. Ὅταν αὐτῶν τῇ γῇ νέφη παρνόπων τήσαντα εἶτα λυπήσῃ τοὺς καρπούς, οἵδε οἱ Γαλάτ τινας εὔχονται, καὶ ἱερουργίας καταθύουσιν ὀρνιθ ὡς κατακλητικάς· οἱ δὲ ὑπακούουσι, καὶ ἔρχοντα κοινῷ, καὶ τοὺς πάρνοπας ἀφανίζουσιν. Ἐὰν δὲ τις θηράσηται Γαλάτης, τίμημά οἱ ἐκ τῶν νόμων χωρίων θάνατός ἐστιν. Ἐὰν δὲ συγγνώμης τύχῃ τ ἀφεθῇ, εἰς μῆνιν ἐμβάλλει τοὺς ὄρνιθας, καὶ τιμ τῷ ἑαλωκότι, οὐκ ἀξιοῦσιν ὑπακοῦσαι, ἐάν γε κ αὖθις.

XX. De hirundinibus Samiis. Ἀριστοτέλης λέγει γίνεσθαι ἐν Σάμῳ λευκὴν χ ταύτης γε μὴν ἐάν τις κεντήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, μὲν αὐτὴν παραχρῆμα τυφλήν, μετὰ ταῦτα δὲ ἐξο ται, καὶ τὰς κόρας λελάμπρυνται, καὶ ἐξ ὑπαρ ὡς ἐκεῖνός φησι.

---

8 F. aut πρὸς aut ἐπὶ delendum. 20 ἔστιν ὧν. Valck.

XXI. De cinnamomo ave.

Τὸν κιννάμωμον ὄρνιν ἀκούω εἶναι, καὶ μέντοι καὶ κομίζειν κάρφη φυτοῦ τοῦ ὁμωνύμου ἐκ τῶν τῆς γῆς τερμάτων, καὶ καλιὰς ὑποπλέκειν ἔνθα Ἡρόδοτοί τε ᾄδουσι καὶ ἄλλοι· φιλοῦσι δέ πως οἵδε οἱ ὄρνιθες τὰς ἑαυτῶν εὐνάς τε καὶ καταγωγὰς ὑφαίνειν. Οὐκοῦν οἷς μέλει τῶνδε τῶν καρπῶν, οἰστοὺς βαρεῖς ῥοίζῳ βιαιοτάτῳ καὶ νευρᾶς ἐντάσει σφοδρᾷ ἰσχυρᾶς κατὰ τῶν κλάδων ἀφιᾶσιν· αἱ δὲ ῥήγνυνται, καὶ κατολισθαίνει τὰ κάρφη, καὶ μέντοι καὶ τὸ ᾀδόμενον δήπου κιννάμωμον ταῦτά ἐστιν.

XXII. De ave Indica, Oriane vorata.

Καὶ Κλειτάρχῳ χῶρον δῶμεν. Λέγει δὲ Κλείταρχος ἐν Ἰνδοῖς γίνεσθαι ὄρνιν, καὶ εἶναι σφόδρα ἐρωτικόν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ λέγει ὠρίωνα οἶμαι. Φέρε δὲ καὶ γράψωμεν αὐτὸν τῷ λόγῳ, ὡς ἐκεῖνος διδάσκει· τοῖς μὲν καλοῦσιν ἐρωδιοῖς ὅμοιος τὸ μέγεθος ὅδε ὠρίων ἐστίν· ἔστι δὲ καὶ τὰ σκέλη ὡς ἐκεῖνοι φοῖνιξ· ὀφθαλμοὺς δὲ κυανοῦς ἔχει· τοῦτο μὲν οὐχ ὡς ἐκεῖνοι· μέλος δὲ μουσουργεῖν ὑπὸ τῆς φύσεως πεπαίδευται, οἷα δήπου μέλη ὑμνεῖται ταῦτα γλυκέα, καὶ πρὸς τὸν ᾀδόμενον ὑμέναιον βλέπει, θέλγοντα γονὴν ὕπνῳ τινὶ γαμικῷ, προσείοντα Σειρῆνας.

XXIII. De avibus Indicis, catreo imprimis.

Κατρέα ὄνομα, Ἰνδὸν γένος τῇ φύσει ὄρνιν, λέγει Κλείταρχος εἶναί τι κάλλος ὑπερήφανον· τὸ μέγεθος γὰρ εἴη πρὸς τὸν ταών, τὰ δὲ ἄκρα τῶν πτερῶν ἔοικε σμαράγδῳ. Καὶ ὁρῶν μὲν ἄλλους, οὐκ οἶδας, οἵους ὀφθαλμοὺς ἔχει, εἰ δὲ εἰς σὲ ἀπίδοι, ἐρεῖς κιννάβαριν εἶναι τὸ ὄμμα πλὴν τῆς κόρης· ἐκείνη δὲ μήλῳ τῇ χρόᾳ παρείκασται καὶ βλέπει ὀξύ· τό γε μὴν τοῖς ἁπάντων ὀφθαλμοῖς λευκόν, ἀλλὰ τοῖς τοῦ κατρέως τοῦδε ὠχρόν ἐστι· τὰ τῆς κεφαλῆς πτίλα γλαυκωπά, καὶ ἔχει ῥανίδας οἱονεὶ κρόκῳ παρεικασμένας, εἶτα ἄλλην ἄλλῃ διεσπαρμένας· πόδες δὲ αὐτῷ σανδαράκινοι· ἔχει δὲ καὶ φώνημα εὔμουσον καὶ κατὰ τὴν ἀηδόνα τορόν. Ἰνδοὶ

---

4 δέ πως] F. δ' ἐπ' ὄρεσιν.
12 οἶμαι] εἶναι. Meineke.
13 καλουμένοις ἐρωδιοῖς. Gesn.
17 F. τὰ γλυκέα, ἃ πρ.
18 θέλγων τὴν ἀκοὴν ὕμνῳ τ. γ. προσείοντι Σ. Toup.
21 F. ἂν εἴη.

δὲ ἄρα καὶ τὴν ἐξ ὀρνίθων τροφὴν εἶχον, ἵνα καὶ οἱ [illegible]
ἑστιᾶν τὴν ὄψιν δύνωνται. Ἰδεῖν γοῦν αὐτοῖς πάρεστι [illegible]
ὅλους πορφυροῦς, καὶ τῇ καθαρωτάτῃ φλογὶ προσεικα[illegible]
καὶ τούτων αἱ πτήσεις κατὰ πλῆθός εἰσιν, ὡς νομίζειν [illegible]
Καὶ ἄλλα μὴν ποικίλα, καὶ οὐ πάντῃ τὸ εἶδος εὕρετα[illegible]
λῳδίαν τε καὶ εὐστομίαν καὶ εὐγλωττίαν ἄμαχα, ὡς εἰ
μή πῃ καὶ παχύτερόν ἐστιν εἰπεῖν, Σειρῆνάς τινας, ἐκ
τοῦτό γε ἐγγύθεν. Κατάπτεροι γὰρ ὡς ἦσαν καὶ τοῦ [illegible]
κόραι, καὶ τοὺς πόδας ὄρνιθες ἐδόκουν, ποιηταί τε [illegible]
καὶ ζωγράφοι δεικνύουσιν.

XXIV. Cycnorum laudes.

Κύκνου δὲ ἤθη καὶ διατριβαὶ λίμναι τε καὶ ἕλη, [illegible]
τενάγη, καὶ ἀέναοι ποταμοὶ πρᾴως καὶ ἡσυχῇ [illegible]
Εἰρηναῖοι δέ εἰσι καὶ εἰς γῆρας προΐασιν ἑαυτοῖς [illegible]
Εἰσὶ δὲ καὶ πρὸς ῥώμην ἄλκιμοι, καὶ θαῤῥοῦσιν αὐτῇ. [illegible]
μὴν ὥστε ἄρχειν ἀδίκων, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν ἄρξαντα· [illegible]
δίως γοῦν καὶ τῶν ἀετῶν περιγίνονται, ὅταν ἐκεῖνοι τολμή-
σωσιν ἐπιθέσθαι αὐτοῖς. Καὶ εἶπον ἀνωτέρω τῆς μάχης [illegible]
τρόπον.

XXV. De simiis Indicis earumque captura.

Λέγει δὲ Κλείταρχος πιθήκων ἐν Ἰνδοῖς εἶναι γένη [illegible]
κίλα τὴν χρόαν, μεγέθει δὲ μέγιστα· ἐν δὲ τοῖς χωρίοις [illegible]
ὀρείοις τοσοῦτον αὐτῶν τὸ μέγεθος εἶναι, ὡς Ἀλέξανδρ[illegible]
φησί, τὸν Φιλίππου καὶ πάνυ καταπλαγῆναι σὺν καὶ [illegible]
οἰκείᾳ δυνάμει, οἰόμενον ἀθρόους ἰδόντα στρατιὰν ὁρᾶν [illegible]
ειλεγμένην καὶ ἐλλοχῶσαν αὐτόν. Ὀρθοὶ δὲ ἄρα ἦσαν [illegible]
πίθηκοι κατὰ τύχην ἡνίκα ἐφάνησαν. Θηρῶνται δὲ οἱ [illegible]
οὔτε δικτύοις, οὔτε κυνῶν ῥινηλατούντων σοφίᾳ, καὶ [illegible]
ἀγρευτικῇ. Ἔστι δὲ τὸ ζῷον ὀρχηστικόν, εἰ θεῷτο ὀρχού-
μενον, καὶ θέλει γε αὐλεῖν, εἰ καταπνεῖν μάθοι εἰδέναι.
Πρὸς τούτοις εἰ θεάσαιτό τινα ὑποδήματα τοῖς ποσὶ περι-
θέντα, μιμεῖται τὴν ὑπόδεσιν· καὶ ὑπογράφοντα τὼ ὀφθαλ-
μὼ μίλτῳ, καὶ τοῦτο δρᾶσαι θέλει. Οὐκοῦν ὑπὲρ τῶν ἐπι-

1 F. καινὴν ἐξ ὀ. τρυφήν. 6 F. ὡς εἰ μή. Gesn. 8 F. καὶ αἱ τοῦ.
21 τὸ μέγεθος] F. τὸ πλῆθος 28 F. εἰδότα.

ἐνων μολίβου πεποιημένα κοῖλα καὶ βαρέα ὑποδήματα προθέασι, καὶ βρόχους αὐτοῖς ὑποβαλόντες, ὡς εἰςβαλεῖν μὲν ὠ πόδε, ἔχεσθαι δὲ τῇ πάγῃ καὶ μάλα ἀφύκτῳ. Δέλεαρ ἐ αὐτοῖς ὀφθαλμῶν πρόκειται ὑπὲρ τοῦ * ἰξός. Κατόπτρῳ ἐ χρησάμενος ὁ Ἰνδὸς ὁρώντων ἐκείνων, οὐκ εἰσὶ δ' ἔτι τὰ κάτοπτρα, ἀλλὰ ἕτερα προςτιθέντες· εἶτα καὶ τούτοις ἔρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσιν· καὶ μέντοι καὶ τοιαῦτά ἐστιν. Οἱ μὲν ἔρχονται, καὶ ἀγεννῶς ὁρῶσι κατὰ τὴν μίμησιν ἣν ἴδον· ἐκπηδᾷ δὲ ἰσχύς τις κολλητικὴ βλεφάρων ἐκ τῆς πρὸς τὴν αὐγὴν ἀντιτυπίας, ὅταν ἴδωσιν ἀτενές· εἶτα οὐχ ὁρῶντες αἱροῦνται ῥᾷστα· φυγεῖν γὰρ ἔτι εἰσὶν ἥκιστοι. Εἴρηται μὲν ὑπὲρ πιθήκων καὶ ἄλλα, Ἰνδῶν τε καὶ οὐκ Ἰνδῶν· καὶ ταῦτα δὲ ἔχει τινὰ τῷ συνιέντι οὐκ ἀσπούδαστον, οὐ μὰ Δία.

XXVI. De leonibus Indicis.

Λέοντας ἐν Ἰνδοῖς γίνεσθαι μεγίστους οὐ διαπορῶ· τὸ δὲ αἴτιον, τῶν ζώων τῶν ἑτέρων ἥδε ἡ γῆ μήτηρ ἐστὶν ἀγαθή. Ὅσα δὲ ἐντυχεῖν κατὰ πρόςωπόν εἰσιν εἶδε ἀγριώτατοι καὶ θηριωδέστατοι· δέρη ἐκείνων λεόντων μέλαινά τε ἰδεῖν, καὶ φρίξασα ὀρθή τε ἀνίσταται καὶ συνεκπέμπει δέος οἷον ἐκπληκτικόν. Εἰ δὲ ἁλῶναι δυνηθεῖεν, πραΰνονταί γε, ἀλλ' οὐχ οἱ μέγιστοι· καὶ ἡμεροῦνταί γε, καὶ γίνονταί γε ῥᾷστα τιθασοί, ὡς ἄγειν τε ἀπὸ ῥυτῆρος, καὶ κατὰ κυναγωγοὺς ἐπὶ θήραν κεμάδων καὶ ἐλάφων καὶ συῶν καὶ ταύρων καὶ ἀγρίων ὄνων· εἰσὶ γὰρ καὶ ῥινηλατῆσαι, ὡς ἀκούω, δεινοί.

XXVII. De populo Libyco leonum invasione exstincto.

Ἐν τῇ Λιβύων χώρᾳ ἔθνος ἦν, φασί, τὸ καλούμενον Νόμαιον, καὶ τὰ μὲν ἄλλα διευτυχοῦντες, εὐνόμου μάλα καὶ εὐδαίμονος ναὶ μὰ Δία λήξεως, εἶτα ἠφανίσθη τελέως, λεόντων αὐτοῖς ἐπελθόντων, πλήθει τε παμπόλλων καὶ μεγέθει μεγίστων καὶ τὴν τόλμαν ἀμάχων, ὑφ' ὧν πανδημεί τε

---

4 F. ὑπὲρ τοῦ μίλτου ἰξός.
5 F. ἐκείνων προτίθησιν·
5 F. ἔτυμα κάτοπτρα.
7 F. τοιαῦτα τὰ σκεύη· οἱ μὲν οὖν ἔρχονται.
8 F. ἀνέτως δρῶσι, κατὰ τ. μ. ὧν εἶδον.
13 F. ἔχει τι τῷ.
20 F. νέοι excidit post δυνηθεῖεν.

καὶ παγγενῆ διαφθαρέντες εἶτα ἐς τὸ παντελὲς ἀπώλετ[o]
ἔθνος. Λεόντων γὰρ ἀθρόων ἐπιδημία χρῆμα ἀπρόσμα[χον].

XXVIII. De animalibus in Samo Neades appellatis.

Εὐφορίων δὲ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι λέγει τὴν Σάμ[ον]
τοῖς παλαιτάτοις τοῦ χρόνου ἐρήμην, γενέσθαι τε ἐν [αὐτῇ]
θηρία μεγέθει μὲν μέγιστα, ἄγρια δέ, καὶ προσπελάσ[αι]
δεινά, καλεῖσθαι δὲ μὴν νηάδας, ἅπερ οὖν καὶ μόνῃ τ[ῇ]
ῥήγνυται τὴν γῆν· παροιμίαν οὖν ἐν τῇ Σάμῳ διαφ[οι]
λέγουσαν· Μεῖζον βοᾷ τῶν νηάδων. Ὀστᾶ δὲ ἔτι κα[ὶ]
αὐτῶν δείκνυσθαι μεγάλα ὁ αὐτός φησι.

XXIX. De elephantorum robore.

Τοῦ Ἰνδῶν βασιλέως ἐλαύνοντος ἐπὶ τοὺς πολε[μ]
δέκα μυριάδες ἐλεφάντων προηγοῦνται μαχίμων· ἑτέρ[ους]
ἀκούω τρισχιλίους τοὺς μεγίστους τε καὶ ἰσχυροτάτους
σθαι, εἴπερ οὖν εἰσι πεπαιδευμένοι τὰ τείχη τῶν πολ[εμίων]
ἀνατρέπειν, ἐμπεσόντες ὅταν κελεύσῃ βασιλεύς· ἀνατ[ρέπουσι]
δὲ τοῖς στήθεσιν. Καὶ λέγει μὲν ταῦτα καὶ Κτησίας, [ἀκοῦ]
σαι γράφων. Ἰδεῖν δὲ ἐν Βαβυλῶνι ὁ αὐτὸς λέγει τοὺ[ς φοί]
νικας αὐτοῤῥίζους ἀνατρεπομένους ὑπὸ τῶν ἐλεφάντ[ων τὸν]
αὐτὸν τρόπον, ἐμπιπτόντων τῶν θηρίων αὐτοῖς βιαί[ως·]
δρῶσι δὲ ἂν ἄρα ὁ Ἰνδὸς ὁ πωλεύων αὐτοῖς κελεύσῃ δ[ρᾶν]
τοῦτο αὐτοῖς.

XXX. De piscibus quibusdam bobus ad victum inservientibus.

Ζηνόθεμις λέγει [περὶ] Παιονίδα λίμνην τινὰς
ἰχθῦς, οὕσπερ οὖν εἰ παραβάλοι τις ἀσπαίροντας τοῖς β[ουσίν,]
οἱ δὲ ἐμφοροῦνται αὐτῶν μάλα ἀσμένως, ὡς οἱ λοιπ[οὶ]
χόρτου· νεκρῶν δὲ τῶν ἰχθύων οὐκ ἂν πάσαιντο ἔτι ο[ὐδέν,]
ἐκεῖνος λέγει.

XXXI. De piscibus venenatis Armeniae.

Παρὰ Ἀρμενίοις ἀκούω πέτραν εἶναι ὑψηλήν, εἶτ[α]
την ὕδωρ ἐκβάλλειν πάμπολυ· ὑποκεῖσθαι δὲ τῇ πέτρᾳ
θάνομαι κρήνην τετράγωνον πάντῃ, καὶ ἑκάστην π[λευρὰν]
σταδίου ἥμισυ ἔχειν, βάθος δὲ τριῶν ὀργυιῶν εἶναι· [ἐμ]
πίπτειν δὲ τῷ ὕδατι προσακούω τῷ προειρημένῳ καὶ [ἰχθῦς]
πολλάκις ἔχοντας τὸ μῆκος καὶ πήχεως, καὶ ἔτι μ[είζονας]

---

19 F. αὐτούς.

καὶ μέντοι καὶ ἐλάττονας, ἀλλ' οὐ κατὰ πολύ· καὶ τοὺς
μὲν αὐτῶν κατολισθαίνειν ἡμιθνῆτας, τοὺς δὲ ἀσπαίροντας
καὶ μάλα γε ἰσχυρῶς ἀποθνήσκειν. Εἶναι δὲ αὐτοὺς ἡ φήμη
λέγει πάνυ σφόδρα μέλανας, καὶ ἰδεῖν οὐκ ἀηδεῖς. Ἂν δέ
τις τούτων γεύσηται ἢ ἄνθρωπος ἢ θηρίον, παραχρῆμα ἀπόλ-
λυται. Τοὺς μὲν οὖν Ἀρμενίους, διὰ τὸ ἔνθηρον αὐτοῖς
εἶναι καὶ πολύθηρον τὴν γῆν, ἀθροίζειν αὐτοὺς καὶ αὐαίνειν
ὑπὸ τῇ εἵλῃ τοῦ ἡλίου, εἶτα κόπτειν ὑποδήσαντάς τι κάτω
ταῖς ῥισὶ καὶ τῷ στόματι, ἵνα μὴ τῷ ἄσθματι ἐκσπάσαντες
τὸν ἐκπτισσόμενον ἀέρα, ἢ τὴν ἐγειρομένην ἐκ λεπτῶν τινων
κόνιν ἀλφίτων, εἶτα ἀποθάνωσιν· ποιήσαντες οὖν ἄλευρα
τοὺς ἰχθῦς ἐν τοῖς μάλιστα θηριωτάτοις χωρίοις κατασπεί-
ρουσιν αὐτά, ὧν γευσάμενα τὰ ζῷα ἀποθνήσκει, καὶ σῦκα
δὲ παραμίγνυται τοῖς ἀλεύροις οὕτως ἔχουσιν. Οὕτω μὲν
οὖν διαφθείρονται οἵ τε σῦς οἱ ἄγριοι καὶ αἱ δορκάδες καὶ οἱ
ἔλαφοι καὶ οἱ ἄρκτοι καὶ οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι καὶ αἶγες, ἄγριοι
μέντοι καὶ οὗτοι· συκοτράγα γὰρ ταῦτα καὶ ἀλφιτοφάγα
τὰ ζῷά ἐστιν· ἀναιρεῖται δὲ τὸν τρόπον τοῦτον διὰ τὸ πλῆ-
θος. Λέοντας δὲ καὶ παρδάλεις καὶ λύκους, σαρκοφάγα ὄντα
ἑτέρως ἀναιροῦσιν. Τῶν γὰρ οἴων τῶν ἡμέρων καὶ τῶν αἰ-
γῶν παρασχίσαντες τὴν πλευράν, εἰς ὅσον καθεῖναι τὴν χεῖ-
ρα, ἐμπλάττουσι τῶν αὐτῶν κρεῶν, προκεῖσθαι κακὸν ναὶ
μὰ Δία δέλεαρ τοῖς προειρημένοις· ὅταν οὖν ἢ λέων ἢ πάρ-
δαλις ἢ λύκος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐντύχῃ καὶ γεύσηται, τέ-
θνηκε παραχρῆμα. Καὶ πᾶσα μὲν οὖν ἡ Ἀρμενία θηρίων
ἀγρίων τροφός τε ἅμα καὶ μήτηρ ἐστίν· ἡ δὲ πεδιὰς ἔτι καὶ
μᾶλλον ἡ πρὸς τῷ ποταμῷ.

XXXII. De oxyrhyncho pisce in mari Caspio.

Ἐν τῇ Κασπίᾳ γῇ λίμνην ἀκούω μεγίστην εἶναι, καὶ
ἰχθῦς ἐν αὐτῇ γίνεσθαι μεγάλους, καὶ ὀξύρυγχοι καλοῦνται,
κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ προςώπου δηλονότι· καὶ προϊέναι μὲν
ἐς μῆκος καὶ ὀκτὼ πηχῶν. Οὐκοῦν οἱ Κάσπιοι θηρῶσιν αὐ-
τούς, καὶ διαπάσαντες ἁλσί, καὶ ταρίχους ἐργασάμενοί τε

9 F. εἰςσπάσαντες (aut simpliciter σπάσαντες.) τὸν ἐκ τῶν πτισσομένων.
12 ἐνθηροτάτοις. Gesn.
22 κρεῶν] F. κόνεων.

καὶ ἀποφήναντες αὔους, ἐπισάξαντες καμήλοις κομίζουσιν εἰς Ἐκβάτανα. Καὶ ποιοῦσιν ἄλειφα ἐκ τῶνδε τῶν ἰχθύων ἀφελόντες τὴν πιμελήν· καὶ τοῦ μὲν ταρίχου πιπράσκουσι, τῷ δὲ ἰχθυΐνῳ ἐλαίῳ χρίονται, λιπαρῷ σφόδρα καὶ οὐ δυσώδει. Τὰ δὲ ἔντερα ἐξέλκουσιν αὐτῶν, καὶ ἕψουσι, καὶ ἐξ αὐτῶν ποιοῦσι κόλλαν, καὶ μάλα γε ἐν χρείᾳ γίνεσθαι λεγομένην· συνέχει γὰρ πάντα ἐγκρατῶς, καὶ προσέχεται ᾧ προσπλακῇ, καὶ ἰδεῖν ἐστι λαμπροτάτη· οὕτω δὲ συνέχει ὅ τι ἂν συνδήσῃ τε καὶ συνάψῃ, ὡς καὶ δέκα ἡμερῶν ὕδατι βρεχομένην μήτε λύεσθαι, μήτε μὴν ἀφίστασθαι· ἀλλὰ καὶ τοὺς τὸν ἐλέφαντα χειροῦντας χρῆσθαί τε αὐτῇ καὶ τὰ ἔργα ἐκπονεῖν κάλλιστα.

XXXIII. *De avibus quibusdam Caspiis et Indicis.*

Λέγει τις λόγος ἐν Κασπίοις ὄρνεον γίνεσθαι, τὸ μὲν μέγεθος κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας τοὺς μεγίστους, ποικίλον μὴν τοῖς πτεροῖς, καὶ πολυχροίᾳ διηνθισμένον· καὶ πέτεσθαί γε ὕπτιον, ὡς ἀκούω, ὑποτεῖναν τῷ τραχήλῳ τὰ σκέλη καὶ οἷον ἀνέχων αὐτοῖς αὐτόν· κλαγγὴν δὲ προΐεσθαι παραπλησίαν κολοιοῦ ... λακίου· ποιεῖσθαι δὲ τὴν πτῆσιν οὐκ ἐν ἀέρι βαθεῖαν, ἀλλὰ περὶ τὴν γῆν, ἐλαφρίζειν εἰς ὕψος ἑαυτὸν μὴ δυνάμενον.

Κάσπιος δὲ ἄρα καὶ οὗτος ὄρνις, ἢ Ἰνδὸς μᾶλλον — λέγεται γὰρ καὶ ἐκείνῃ τὸ γένος οἱ καὶ ταύτῃ — καὶ εἴη τὸ μέγεθος κατὰ χῆνα ἄν· καὶ ἔχει κεφαλὴν πλατεῖαν μὲν, λεπτὴν δέ, καὶ τὰ σκέλη οἱ μακρά· καὶ κεκραμένη χρόα καὶ μικτή· τὸ μὲν γὰρ νῶτον αὐτῷ πορφυροῖς ἠγλάϊσται, τὸ δὲ ὑπὸ τῇ γαστρὶ κόκκῳ γνησιωτάτῳ καὶ καλλίστῳ προσείκασται, κεφαλὴ δὲ καὶ δέρη λευκὰ ἄμφω· φθέγγεται δὲ κατὰ τὴν αἶγα.

XXXIV. *De capris et camelis Caspiis.*

Αἶγες δὲ Κάσπιαι γίνονται λευκαὶ ἰσχυρῶς, καὶ κέρατων δὲ ἄγονοι, μικραὶ τὸ μέγεθος καὶ σιμαί. Κάμηλοι δὲ ἀριθμοῦνται πλείους, αἱ μέγισται κατὰ τοὺς ἵππους τοὺς μεγίστους, εὔτριχες ἄγαν. Ἁπαλαὶ γάρ εἰσι σφόδρα αἱ

---

3 τοὺς μ. ταρίχους. Oudend.
11 χειρουργοῦντας. Gesn.
24 πορφύρᾳ. Gesn.
30 F. ἀριθμοῦ.

ούτων τρίχες, ὡς καὶ τοῖς Μιλησίοις ἐρίοις ἀντικρίνεσθαι τὴν μαλακότητα· οὐκοῦν ἐκ τούτων οἱ ἱερεῖς ἐσθῆτα ἀμφιέννυνται, καὶ οἱ τῶν Κασπίων πλουσιώτατοί τε καὶ δυνατώτατοι.

XXXV. De quodam apum in Creta genere.

Ἐν λόγοις Κρητικοῖς Ἀντήνωρ λέγει τῇ τῶν καλουμένων Ῥαυκίων πόλει ἔκ τινος δαιμονίου προςβολῆς ἐπιφοιτῆσαι μελιττῶν σμῆνος, αἵπερ οὖν καλοῦνται χαλκοειδεῖς, ἐγχρίπτουσαι δὲ ἄρα αὐτοῖς τὰ κέντρα, εἶτα μέντοι πικρότατα λυπεῖν οὕςπερ οὖν· ἐκείνους δὲ τὴν προςβολὴν οὐ φέροντας ἀναστῆναι τῆς πατρίδος, καὶ μέντοι καὶ εἰς χῶρον ἐλθεῖν ἄλλον, καὶ οἰκίσαι φιλίᾳ τῆς μητρίδος, ἵνα Κρητικῶς εἴπω, Ῥᾶκον ἐν αὐτῇ τῇ Κρήτῃ, εἰ καὶ τοῦ χωρίου ὁ δαίμων ἤλαυνεν αὐτούς, ἀλλὰ γοῦν τελείως ἀποσπασθῆναι τοῦ ὀνόματος οὐχ ὑπομείναντες. Λέγει δὲ ὁ Ἀντήνωρ καὶ ὅτι κατὰ τὴν Ἴδην τὴν Κρῆσσαν ἐκείνου τοῦ γένους τῶν μελιττῶν εἶναι ἰνδάλματα, οὐ πολλὰ μέν, εἶναι δ' οὖν καὶ πικρὰς ἐντυχεῖν, ὡς ἐκεῖναι ἦσαν.

XXXVI. De leonibus carnium cameli appetentibus.

Καμήλου κρέας ἥδεται λέων ἐσθίειν· καὶ τὸ μαρτύριον Ἡρόδοτος λέγει, ταῖς Ξέρξου καμήλοις ταῖς τὸν σῖτον φερούσαις ἐπιθέσθαι λέοντας· τὰ δὲ ἄλλα οὐκ ἐσίνοντο, οὐχ ὑποζύγια, οὐκ ἄνθρωπον, ἦ δ' ὅς. Ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ᾔδει, ἐξετάζων τροφὴν τήνδε καὶ τήνδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρᾳκίων· ἴσασι δὲ καὶ Ἄραβες ταῦτα, καὶ ὅσοι λεόντων καὶ καμήλων μητέρα ἅμα καὶ τροφὸν γῆν ἔχουσιν. Οὐκ ἂν γοῦν θαυμάσαιμι, εἰ φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ λέων ἥδεται καμήλου κρέας καὶ μὴ θεασάμενος φαγεῖν, εἴ ποτε ἐντύχῃ καὶ πρῶτον. Ἡ γὰρ φυσικὴ ἐπιθυμία καὶ τοὺς οὐκ εἰδότας ἐς τὴν τῆς τροφῆς ἐπιθυμίαν ἀναφλέγει.

XXXVII. Historia de aquila, de beneficio accepto gratiam referente.

Ἀλοῶντες ἄνθρωποι, τοῦ ἡλίου καταφλέγοντος, δίψῃ πιεζόμενοι, τὸν ἀριθμὸν ἑκκαίδεκα, ἕνα ἑαυτῶν ἀπέστειλαν ἐκ πηγῆς γειτνιώσης κομίσαι ὕδωρ. Οὐκοῦν ὁ ἀπιὼν τὸ μὲν

12 Ῥαῦκον. Gesn. 26 F. ἐντύχοι.

δρέπανον τὸ ἀμητικὸν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἄριστ[illegible]
γεῖον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν· ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει [illegible]
ὑπό τινος ὄφεως ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπ[illegible]
ἀποπνιγόμενον ἤδη. Ἔτυχε δὲ ἄρα καταπτὰς μὲν ἐπ[illegible]
ὁ ἀετὸς, γνοὺ μὴν κρείττων γενόμενος, οὐδὲ τῆς ἐπ[illegible]
ἐγκρατὴς ἐγένετο, οὐδέ, τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν, τοῖς [illegible]
τέκνοις τὴν δαῖτα ἐκόμισεν· ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπεί[illegible]
ριπεσὼν ἕρμασιν ἔμελλεν οὐ μὰ Δί' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπ[illegible]
Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργὸς ἢ ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἄ[illegible]
καὶ ὑπηρέτην, εἰδώς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τ[illegible]
πάνῳ τῷ προειρημένῳ διακόπτει τὸν θῆρα· καὶ μέντοι
τῶν ἀφύκτων ἐκείνων εἱργμῶν τε καὶ δεσμῶν τὸν ἀετὸν
λύει. Ὁδοῦ μέντοι πάρεργον τῷ ἀνδρὶ ταῦτα καὶ δὴ [illegible]
πρακτο, ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ ἧκε, καὶ πρὸς τὸν οἶνον [illegible]
ράσας ὤρεξε πᾶσιν· εἰ δὲ ἄρα ἐξέπιον καὶ ἀμυστὶ καὶ [illegible]
λὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ· ἔμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνοις [illegible]
σθαι· ἔτυχε γὰρ ὑπηρέτης κατ' ἐκεῖνό πως τοῦ καιροῦ, ἀ[illegible]
οὐ συμπότης ὤν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς χείλεσι τὴν κύλικα προσῆ[illegible]
ὁ σωθεὶς ἀετὸς ζωάγρια ἐκτίνων οἱ, καὶ κατὰ τύχην ἐπ[illegible]
θὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων περὶ τὸν χῶρον, ἐμπίπτει τῇ κύ[illegible]
κι, καὶ ἐκταράττει αὐτήν, καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν. Ὁ δὲ ἠγ[illegible]
νάκτησεν, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν, καὶ λέγει· Εἶτα μέντοι
μὲν ἐκεῖνος ὢν — καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐγνώρισεν — τ[illegible]
αὐτας ἀποδίδως τοῖς σωτῆρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς [illegible]
ταῦτα καλά; πῶς δ' ἂν καὶ ἄλλος σπουδὴν καταθέσθαι [illegible]
λήσει εἴς τινα αἰδοῖ Διὸς χαρίτων ἐφόρου τε καὶ ἐπόπτ[illegible]
Καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρητο, καὶ ἐφρύγετο· ὁρᾷ δὲ ἐπιστ[illegible]
φεὶς τοὺς πιόντας, ἀσπαίροντάς τε καὶ ἀποθνήσκοντας. [illegible]
δὲ ἄρα, ὡς συμβάλλειν, ἐμημεκὼς ἐς τὴν πηγὴν ὁ ὄφις, [illegible]
κεράσας αὐτὴν τῷ ἰῷ. Ὁ μὲν ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοι[illegible]
τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν. Λέγει δὲ Κ[illegible]
της ὁ Περγαμηνὸς ὑπὲρ τούτων καὶ τὸν Στησίχορον ᾄδειν

5 ἐπιβολῆς. Schn. 15 F. ἐξῆς ἔπιον.
13 καὶ δὴ πέπρακτο. M. m. 30 οὕτως ὁ ἀετός. F.

ποιήματι οὐκ εἰςφοιτήσαντί που εἰς πολλούς, σεμνόν τε ἀρχαῖον, ὥςγε κρίνειν ἐμέ, τὸν μάρτυρα εἰςάγων.

XXXVIII. De ave quadam maris Caspii.

Ἐν θαλάττῃ τῆς Κασπίας εἰσὶ νῆσοι, φασί, καὶ γί-αι ἐν αὐταῖς ὄρνιθες διάφοροι μὲν καὶ ἄλλοι, εἷς δὲ εἰλη-τοιαύτην ἰδιότητα· εἶναι μὲν γὰρ κατὰ τοὺς χῆνάς φα-τὸ μέγεθος αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τὸν εὐγενῆ χῆνα καὶ τοὺς ους ἰδεῖν ὑπερέχοντα, πόδας δὲ ἔχει ἐμφερεῖς γεράνῳ· τὰ μὲν νῶτα κοκκοβαφῆ καὶ σφόδρα ἀκράτως, τὰ δὲ τὴν γαστέρα πράσινα, τὴν δέρην δὲ λευκὸν εἶναι, καί ας καὶ ῥανίδας οἱονεὶ διασπαρείσας κροκοειδεῖς ἔχειν, μῆ-δὲ εἰληχέναι οὐ μεῖον πηχῶν δύο· κεφαλὴν δὲ ἄρα λε-ήν τε ἅμα καὶ μακράν, τὸ ῥάμφος μέλαν, φωνήν τε έναι ἐμφερῆ τοῖς βατράχοις.

XXXIX. De simiis Indicis.

Ἐν τῇ Πραξιακῇ χώρᾳ, Ἰνδῶν δὲ αὕτη ἐστίν, Μεγασθέ-ς φησὶ πιθήκους εἶναι τῶν μεγίστων κυνῶν οὐ μείους, ἔχειν καὶ οὐρὰς πηχῶν πέντε· προςπεφυκέναι δὲ ἄρα αὐτοῖς προκόμια, καὶ πώγωνας καθειμένους καὶ βαθεῖς· καὶ μὲν πρόςωπον εἶναι πᾶν λευκούς, τὸ σῶμα δὲ μέλανας ῖν· ἡμέρους δὲ καὶ φιλανθρωποτάτους, καὶ τὸ τοῖς ἀλλα-ι πιθήκοις συμφυὲς οὐκ ἔχειν τὸ κακόηθες.

XL. De culicibus in regione quadam Indiae ab incolis propter scorpios et phalangia relicta.

Ἐν Ἰνδοῖς ἐστι χώρα περὶ τὸν Ἀσταβάραν ποταμὸν ἐν ς καλουμένοις Ῥιζοφάγοις. Κατὰ τὴν τοῦ Σειρίου τοίνυν τολὴν κωνώπων νέφη τινὰ ἐκπληκτικά, καὶ οἷά τινα τὸν ρα καταλαβεῖν ἐπιφανέντα, εἶτα μέντοι ἐλύπησέ τινα πολ-. Κατὰ μέντοι τὴν λίμνην τὴν καλουμένην Ἀοῤῥατίαν — δῶν δὲ ἄρα καὶ αὕτη πλησίον ἐστὶ τοῦ προειρημένου ποτα-ῦ — καὶ τοῦτο μὲν τὸ θηρίον τὸν κώνωπα ἐπιπολάζειν· ἔρη-ν δὲ καὶ εἶναι τὸν χῶρον καὶ καλεῖσθαι. Τὴν δὲ αἰτίαν ἐκεί-ν Ἰνδοί φασιν οἱ κύκλῳ περιοικοῦντες, τὸν χῶρον τὸν προει-μένον οὐκ ἄνωθεν οὐδὲ ἐξ ἀρχῆς ἄγονον ἀνθρώπων γενέσθαι, ορπίους δὲ ἐπιπολάσαι πλῆθος ἄμαχον, καὶ φαλαγγίων τι-

---

1 ἐκφοιτήσαντι. Gesn.
14 Πρασιακῇ. Schn.
21 Ἀσταβόραν. Gron.
23 οἷά τινα. F. τινα delendum.
27 Post τὸν κώνωπα Gesner. φασὶν addit.

νὰ ἐπιφοιτῆσαι φοράν, φαλαγγίων [illegible] καλοῦσι τ
θα. Τεκεῖν δὲ ἄρα τὰ κακὰ ταῦτά φασιν ὄμβρ
ρίαν· καί πως μὲν ἐγκαρτερεῖν τοὺς ἐκεῖθι τλημόνως
κοῦ τὴν προσβολὴν καὶ φιλοπόνως ὑπομείναντας,
ἣν παντελῶς ἄμαχον, καὶ διεφθείροντο ἡλικίαι πᾶσ
μέντοι τελευτῶντες ὑπ' ἀπορίας τοῦ ἀμύνασθαι τὴν
λὴν τῆς ἐπιμελείας τῆς προειρημένης, ἐξέλιπον τὴ
καὶ ἐρήμην εἴασαν τὴν φίλην πρότερον καὶ πατρίδα
οὐχ ἁμαρτήσομαι δὲ ἴσως οὐδὲ μητρίδα εἰπὼν τὴν

XLI. De populis nonnullis animalium multitudine e sedibus suis expulsis.

Μυῶν ἀρουραίων ἐπιφοίτησις καὶ στόλος οὐ
θεοὺς χρηστὸς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τινὰς ἐξήλασαν τῆς
γῆς, καὶ φυγάδας ἀπέφηναν, λυμαινόμενοι καὶ
φυτά, δίκην αὐχμῶν ἢ κρυμῶν ἢ τινος ἀκαιρίας
ρας, τὰ μὲν διακείροντες, διακόπτοντες δὲ τὰς ῥί
Μηδικῇ δὲ ἐπιφοιτήσαντες στρουθῶν φορά, ἐξήλ
ἐκεῖνοι τοὺς κατοικοῦντας, διαφθείροντες τὰ σπέρ
ἀφανίζοντες αὐτά. Βάτραχοι δὲ ἡμιτελεῖς πεσόντε
πολλοὶ Αὐτωριάτας* Ἰνδῶν μετῴκισαν εἰς χῶρον ἕτ
γένος μέντοι Λιβυστινόν, οὗ καὶ ἀνωτέρω μνήμην
μην, ἐπιφοιτησάντων αὐτοῖς λεόντων, εἶτα τούτου
ναι τῆς πατρῴας γῆς ἐξενίκησαν.

XLII. De formicis in Babylonia.

Ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ γῇ γίνονται μύρμηκες,
τὸ παιδοποιὸν σῶμα ἐς τοὐπίσω μετεστραμμένον, ἀ
ἄλλοις καὶ ἔμπαλιν.

XLIII. De pantheris.

Πάρδαλις Καρικὴ καὶ Λυκιακὴ οὐκ ἔστι μ
οὐδὲ οἵα σφόδρα ἁλτικὴ εἶναι, τὸ σῶμα δὲ μακρ
σκομένη δὲ καὶ δόρασι καὶ αἰχμαῖς ἀντίτυπός ἐστ
ῥᾳδίως τῷ σιδήρῳ εἴκει, τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν δ

Ἡ ῥά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει.

XLIV. De rhinocerotis et elephanti pugna.

Ῥινοκέρωτος εἶδος γράφειν τριζέωλόν ἐστιν·
καὶ Ἑλλήνων πολλοὶ καὶ Ῥωμαίων οἱ τεθεαμένοι·

---

3 F. καὶ τέως. 7 F. τῆς ἐπιδημίας.

18 Ἰνδῶν] ἐκ τῶν Ἰδ Ἰλλυρίων. Reines.

τοῦ κατὰ τὸν βίον εἰπεῖν οὐ χεῖρον ἐστιν. Ἐπ' ἄκρας τῆς ...ὸς τὸ κέρας φέρει, ἔνθεν τοι κέκληται· καὶ ἔστι μὲν ὀξύ- ...τον ἐπ' ἄκρου, σιδήρῳ δὲ τὸ καρτερὸν αὐτοῦ προςείκασται. ...αῖς πέτραις γε μὴν αὐτὸ παρατρίβων εἶτα ἐπιθήσει ἐλέφαν- ...ὁμόσε ἰὼν· τὰ δὲ ἄλλα οὐκ ὢν ἀξιόμαχος, διά τε τὸ ἐκεί- ...υ ὕψος, καὶ τὴν ῥώμην τὴν τοῦ θηρὸς τὴν τοσαύτην, ὑπει- ...ν οὖν αὐτοῦ τὰ σκέλη, καὶ τὴν νηδὺν ὑποτέμνει τε καὶ ...οσχίζει τῷ κέρατι· ὁ δὲ οὐ μετὰ μακρὸν ἐκρυέντος οἱ τοῦ ...ματος κατολισθάνει. Μάχη δὲ ῥινοκέρωτος πρὸς ἐλέφαντα ...ὲρ τῆς νομῆς ἐστιν, καὶ πολλοῖς γε, φασίν, ἐντυχεῖν ἐστι ...θνεῶσι τὸν τρόπον τοῦτον. Ἂν δὲ μὴ φθάσῃ ὁ ῥινόκερως ...άσας τοῦτο, ἀλλὰ ὑποτρέχων πως ὑποπεσόντος πιεσθῇ, ...εριβαλλόμενος τὴν προβοσκίδα καὶ κατέχει καὶ πρὸς ἑαυ- ...ὸν ἕλκει, ἐμπίπτων δὲ τοῖς κέρασι κατακόπτει ὡς πελέκε- ...ιν. Εἰ γὰρ καὶ φορίνην ὁ ῥινόκερως ἔχει στερεὰν καὶ δυς- ...ακόντιστον, ἀλλ' ἡ βία τοῦ ἐμπίπτοντος μάλα καρτερά.

XLV. *De tauris Aethiopicis eorumque captura.*

Ἀγριώτατον δὲ ἄρα ἦσαν τῶν ζῴων οἱ τῶν Αἰθιόπων ...αῦροι, καὶ καλούμενοι σαρκοφάγοι· καὶ εἰσι μὲν τὸ μέγε- ...ος τοῖς παρὰ τοῖς Ἕλλησι διπλασίους, ὤκιστοι δὲ τὸ τά- ...ος· εἰσὶ πυῤῥότριχες, γλαυκοὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ὑπὲρ ...οὺς λέοντας οὗτοι. Τὰ κέρατα δὲ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον κι- ...οῦσιν, ὡς καὶ τὰ ὦτα, ἐν δὲ ταῖς μάχαις ἐγείρουσιν αὐτά, ...αὶ ἀναστήσαντες [αὐτοὺς] ἰσχυρῶς εἶτα οὕτω μάχονται, τὰ ...ὲ οὐ κλίνονται ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἀνεστῶτα, φύσει καὶ μὰ Δία ...αυμαστῇ. Ἄτρωτοι δέ εἰσι καὶ λόγχαις καὶ βέλει παντί· ... γάρ τοι σίδηρος οὐκ εἰςδύεται· φρίξας γὰρ ὁ ταῦρος ἐκ- ...άλλει αὐτὸν μάτην προςπεσόντα. Ἐπιτίθεται δὲ καὶ ἵπ- ...ων ἀγέλαις καὶ ποίμναις καὶ θηρίων ἄλλων. Οἱ τοίνυν νο- ...εῖς ἐπαρκεῖν ταῖς ἑαυτῶν ἀγέλαις βουλόμενοι, τάφρους αὐ- ...αῖς κρυπτὰς ἐργάζονται βαθείας, καὶ ταύταις αὐτοὺς ἐλ- ...οχῶσιν. Οἱ δὲ ὅταν ἐμπέσωσιν, ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἀποπνίγον- ...αι. Κέκριται δὲ παρὰ τοῖς Τρωγλοδύταις δικαίως ἄριστον

12 ὑπ' ἐμπεσόντος. Gron. 18 F. οἱ καὶ καλούμενοι. 19 τῶν παρά. Schn. 20 εἰσὶ] F. ϑριξί.

τοῦτο τὸ ζῷον· ἔχει μὲν γὰρ λέοντος τὴν ἀλκήν, τὴν ὠκύτητα ἵππου, ῥώμην ταύρου, σιδήρου δὲ κρεῖττόν ἐστι.

XLVI. De gallis et gallinaceis circa Herculis et Hebes fanum nutritis.

Λέγει Μνασέας ἐν τῇ Εὐρώπῃ Διός, Ἡρακλέους ἱερ εἶναι καὶ τῆς τούτου γαμετῆς, ἣν ᾄδουσιν οἱ ποιηταὶ τ Ἥρας θυγατέρα. Οὐκοῦν ἐν τῷ τοῦ νεὼ περιβόλῳ πλεί ὄρνιθας τρέφεσθαι πολλούς φησι, καὶ τοῦτο δέ, εἶναι ἀλε τρυόνας τε καὶ ἀλεκτορίδας τούσδε τοὺς ὄρνις. Νέμο δὲ καὶ συναγελάζονταί σφισι κατὰ γένος, καὶ δημο ἔχουσι τροφάς, καὶ τῶν θεῶν ἀναθήματά εἰσι τῶν προε μένων. Αἱ μὲν οὖν ἀλεκτορίδες ἐν τῷ τῆς Ἥβης νέμο νεῷ, οἱ δὲ ἐν Ἡρακλέους οἱ τῶνδε γαμέται. Ὀχετὸς δὲ ἀεννάου τε καὶ καθαροῦ ὕδατος διαῤῥεῖ μέσος. Θῆλυς μ οὖν οὐδὲ εἷς εἰς Ἡρακλέους πάρεισιν, οἱ δὲ ἄῤῥενες, ὅταν καιρὸς ὑποθόρνυσθαι, ὑπερπέτονται τὸν ὀχετόν· εἶτα ὁμι σαντες ταῖς θηλείαις ἐπανίασιν εἰς τὰ σφέτερα αὖθις τὸν θεὸν ᾧ λατρεύουσιν, καθηράμενοι τῷ διείργοντι τὰ γ τῶν ὀρνίθων ὕδατι. Τίκτεται οὖν, οἷα εἰκός, πρῶτα ἐ τῆς ὁμιλίας ᾠά· εἶτα ὅταν αὐτὰ θάλψωσι καὶ ἐκλέψωσι τ νεοττοὺς αἱ μητέρες, τοὺς υἱεῖς οἱ ἄῤῥενες παρ' ἑαυτοὺς ἄγου σι καὶ ἐκτρέφουσιν, αἱ δὲ ὄρνις κἀκείναις ἐστὶ τρέφειν τὰς θυγατέρας.

3 F. ταῖς εὐρωπιακοῖς. 15 παρὰ Abresch.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ὅσα μὲν οὖν σπουδή τε ἐμὴ καὶ φροντὶς καὶ πόνος, καὶ ἐς τὸ πλεῖον μαθεῖν καὶ ἐν τοῖσδε ἡ γνώμη προχωροῦσα ἐνίχνευσέ τε καὶ ἀνεῦρε, δοκίμων δὲ ἀνδρῶν καὶ φιλοσόφων ἀγώνισμα θεμένων τὴν ἐπ' αὐτοῖς ἐμπειρίαν, καὶ δὴ λέλεκταί μοι, ὡς οἷόν τε ἦν εἰπεῖν, μὴ παραλιπόντα ἅπερ ἔγνων, μὴ βλακεύοντα, ὡς ἀλόγου τε καὶ ἀφώνου ἀγέλης ὑπεριδόντα καὶ ἀτιμάσαντα, ἀλλὰ κἀνταῦθα ἔρως με σοφίας ὁ σύνοικός τε καὶ ὁ συμφυὴς ἐξέκαυσεν. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ἄρα, ὅτι καὶ τῶν εἰς χρήματα ὁρώντων ὀξὺ καὶ τεθηγμένων ἐς τιμάς τε καὶ δυνάμεις τινές, καὶ πᾶν τὸ φιλόδοξον, δι' αἰτίας ἕξουσιν, εἰ τὴν ἐμαυτοῦ σχολὴν κατεθέμην καὶ εἰς ταῦτα· ἐξὸν καὶ ὀφρυοῦσθαι, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐξετάζεσθαι, καὶ ἐπὶ μέγα προήκειν [τοῦ] πλούτου. Ἐγὼ δὲ ὑπέρ τε ἀλωπέκων καὶ σαυρῶν καὶ κανθάρων καὶ ὄφεων καὶ λεόντων, καὶ τί δρᾷ πάρδαλις, καὶ ὅπως πελαργὸς φιλόστοργον, καὶ ὅτι ἀηδὼν εὔστομον, καὶ πῶς φιλόσοφον ἐλέφας, καὶ εἴδη ἰχθύων, καὶ γεράνων ἀποδημίας, καὶ δρακόντων φύσεις, καὶ τὰ λοιπά, ὅσα ἥδε ἡ συγγραφὴ πεπονημένως ἔχει καὶ φυλάττει, περιέρχομαι· ἀλλὰ οὔ μοι φίλον σὺν τοῖσδε τοῖς πλουσίοις ἀριθμεῖσθαι, καὶ πρὸς ἐκείνους ἐξετάζεσθαι. Εἰ δὲ ὧν καὶ ποιηταὶ σοφοί, καὶ ἄνδρες φύσεως ἀπόῤῥητα ἰδεῖν τε ἅμα καὶ κατασκέψασθαι δεινοί, καὶ συγγραφεῖς ἐκ πείρας ἐς τὸ μήκιστον προελθόντες ἑαυτοὺς ἠξίωσαν, τούτων τοι καὶ ἐμαυτὸν ἀμωσγέπως ἕνα πειρῶμαι ἀριθμεῖν καὶ ἐθέλω, δῆλον ὡς ἀμείνων ἐμαυτῷ σύμβουλός εἰμι τῆς ἐξ ἐκείνων κρίσεως. Βουλοίμην γὰρ ἂν μάθημα ἓν γοῦν πεπαιδευμένον περιγενέ-

3 δὲ] F. δή.
5 F. μηδὲ βλακεύοντα.
22 ἐκ πείρας] τῆς πείρας. Schn.
26 F. ἕν γε τῶν πεπαιδευμένων.

σθαι μοι, ἢ τὰ ᾀδόμενα τῶν πάνυ πλουσίων χρήματ-
ἅμα καὶ κτήματα. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων ἱκανὰ νῦν. Οἶ-
δε ὅτι καὶ ἐκεῖνα οὐκ ἐπαινέσονται τινες, εἰ μὴ καθ' ἕκασ-
των ζῴων ἀπέκρινά μοι τὸν λόγον, μηδὲ ἰδίᾳ τὰ ἑκάσ-
εἶπον ἀθρόα, ἀνέμιξα δὲ καὶ τὰ ποικίλα ποικίλως, καὶ
πολλῶν διεξῆλθον, καὶ πῇ μὲν ἀπέλιπον τὸν περὶ τῶν
γον τῶν ζῴων, πῇ δὲ ὑπέστρεψα ὑπὲρ τῆς αὐτῶν φ-
ἕτερα εἴρων. Ἐγὼ δὲ πρῶτον μὲν τὸ ἐμὸν ἴδιον οὐκ ἀξ-
ἄλλου κρίσεώς τε καὶ βουλήσεως δοῦλος, οὐδέ φημι δεῖ-
σθαι ἑτέρῳ, ὅπῃ μ' ἂν ἀπάγῃ· δεύτερον δὲ τῷ ποικίλῳ
ἀναγνώσεως τὸ ἐφολκὸν θηρῶν, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὁμοίων
λυγμίαν ἀποδιδράσκων, οἱονεὶ λειμῶνά τινα ἢ στέφ-
ὡραῖον ἐκ τῆς πολυχροίας, ὡς ἀνθοφόρων τῶν ζῴων τῶν
λῶν, ᾠήθην δεῖν τήνδε ὑφᾶναί τε καὶ διαπλέξαι τὴν σ-
γραφήν. Εἰ δὲ τοῖς θηρατικοῖς καὶ ἓν ζῷον εὑρεῖν δοκεῖ
εὐεργμία, ἀλλὰ τό γε τῶν τοσούτων οὐ τὰ ἴχνη, οὐδὲ
μέλη συλλαβεῖν ἐγώ φημι γενναῖον, [ἀλλ'] ὁπόσα ἡ φύ-
ἔδωκέ τε αὐτοῖς, καὶ ὅσων ἠξίωσεν, ἀνιχνεῦσαι. Τί
ταῦτα Κέφαλοί τε καὶ Ἱππόλυτοι, καὶ εἴ τις ἐν ὄρε-
ἄγραις θηρία μετελθεῖν δεινὸς ἕτερος, ἢ αὖ πάλιν τῶν
ὑδροθηριῶν ᾔδει, ὡς ἢ Μητρόδωρος ὁ Βυζάντιος ἢ Λεωνίδ-
ὁ τούτου παῖς, ἢ Δημόστρατος, ἢ ἄλλοι τινὲς θηρα-
ἰχθύων οἱ δεινότατοι, πολλοὶ ναὶ μὰ Δία; Καὶ γραφικο-
ἄνδρες, μέγα αὐτοὺς φρονεῖν ἀνέπειθεν ἢ ἵππος γραφεὶς κά-
λιστα, ὡς Ἀγλαοφῶντα, ἢ νεβρός, ὡς Ἀπελλῆν, ἢ
πλασθὲν βοΐδιον, ὡς Μύρωνα, ἢ ἄλλο τι· εἰ δὲ εἰς τὰ τ-
τοσούτων ἐκδεικνύοι καὶ ὑπ' αὐγὰς ἄγοι, καὶ ἤθη καὶ πλε-
σεις καὶ σοφίαν καὶ ἀγχίνοιαν καὶ δικαιοσύνην καὶ σωφρ-
σύνην καὶ ἀνδρείαν καὶ στοργὴν καὶ εὐσέβειαν θηράσας, πῶς
οὐκ ἤδη καὶ θαυμάσαι ἄξιος; Ἥκων δὲ ἐνταυθοῖ τοῦ λόγου
καὶ πάνυ ἄχθομαι, εἰ ζῴων μὲν εὐσέβειαν ἀλόγων ᾄδομεν,
ἀνθρώπων δὲ ἀσέβειαν ἐλέγχομεν. Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐν
ταῦθα ἀποδείξομεν, ἐκεῖνο δὲ προςέτι εἰπεῖν δικαιότατον
οὗπερ οὖν καὶ ἐναρχόμενος τῶνδε τῶν λόγων μνήμην ἐποιη-

ην, εἰ ταῦτα εἶπον, ὅσα πάντες, ἢ οἵ γε πλεῖστοι, οὔπω
ιον αἰτιᾶσθαι· ζῷα γὰρ αὐτὸς ἄλλα πλάσαι οὐκ ἠδυνά-
, ὅτι δὲ ἔγνων πολλὰ ἐπεδειξάμην. Ἤδη μέντοι καὶ εἶ-
τινα, ὧν οὐκ ἄλλος εἶπε διά γε τῆς πείρας τῆςδε αὐτὸς
ιν· φίλη δὲ ἡ ἀλήθειά μοι, τῇ τε ἄλλῃ καὶ ἐνταῦθα
ἥκιστα. Ὅπως δὲ αὐτὰ εἶπον, καὶ σὺν ὅσῳ πόνῳ, τό
γενὲς τῆς λέξεως ὁποῖον καὶ τῆς συνθήκης, τῶν τε ὀνο-
ων καὶ τῶν ῥημάτων τὸ κάλλος, ὁπόσοις ἂν μὴ χρήσω-
πονηροῖς κριταῖς, ἐκεῖνοι εἴσονται.

ΤΕΛΟΣ.

INDEX CAPITUM.

1. περὶ ἐρωδιῶν. c. reliquis omissis. 3. κεφάλου. r. c. 4. περὶ ἀνθιῶν. σκάρου. om. m. Ven. 5. περὶ τρώκτου. c. 6. οὗ ἠρ. m. Ven. a. ὁ κύων. γλαύκης. c. 7. τοῦ ζῴου. addit m. Ven. καὶ κυνῶν. a. 8. deest titulus in mo. *) in quibus hoc caput cohaeret cum praecedente. Est in a. 12. ὀξυρύ ὀξυρύχου. Ven. ὀξυρυ^χ. a. περὶ ἔρωτος καὶ ἰσχύος ἰχθύων. c. 13. περὶ αἰτναίου. c. περὶ ἐτναίου. r. 14. θαλαττίου. om. c. Ab hoc inde capite titu in Paris. c. 17. περὶ θαλαττίου κυνός. a. 19. βοός. om. mo. 20. περὶ τῶν 24. κατὰ τὴν ἔχιν. mo. 26. περὶ τράγων καὶ ταύρων. r. 27. περὶ πολύποδος. r. ρὶ σφηκῶν. r. 29. περὶ τῆς γλ. *a.* mo. 30. περὶ λαύρακος. m. mo. 33. καὶ addit *a.* superscriptum σηπίας. in sequ. capite titulus omissus. 36. verba καὶ ζῴων om. a.

*) mo. significat titulos unicuique capiti in Cod. Mon. praefixos; m. indicem capi quemque librum in eodem codice praecedit.

LIBER SECUNDUS.

37. verba καὶ ἑτ. αὖθις ζ. ἀντιπ. om. *a*. In *m*. novus titulus: περὶ ζῴων ἀνταθείας διαφόρων. Ibidem proximus titulus om. 38. περὶ ζῴων ἀντιπαθείας διαφόρων. *mo*. a. 39. θαλαττίων addit *mo*. m. περὶ τρυγόνος θαλαττίας. *a*. 40. οὗ ἐστιν παράφοίνιξι. addit m. mo. 41. περὶ μελανούρων. a. 45. περὶ ζῴων ἑτέρων ἀντιπαχς. m. mo. a. 47. πάλιν addit *a*. καὶ πάλιν. *m*. 48. deest in mo.; cohaeret enim illo libro hoc caput cum praecedente. 50. σμυραίνης. a. 53. αἰγός. r. 54. verἔχεώς τε καὶ ὄφεων καὶ. om. a. 57. τίνες ἐχθροὶ μελιττῶν. addit m. mo. 58. τίἐχθροὶ μελιττῶν. a. In m. mo. deest titulus; cohaeret enim hoc caput cum praeente.

2. περὶ πυριγόνου. r. 4. τῶν καλουμένων ἐφημέρου. mo. περὶ τῶν ἐφημέρων ων. r. 5. περὶ βασιλίσκων. 6. verba τε καὶ φιλανθρωπίας recentiore manu ad*mo*. 7. περὶ τοῦ βασιλίσκου συρίγματος. a. 9. εἰς τούς. m. εἰς τὸ ὄφ. *a*. 11. τῶν φων. m. ἀπειθείας. m. ἠπειθείας. mo. εὐπειθίας. *a*. 12. περὶ ῥαγῶν. m. ἰδιότητος . a. περὶ λαγωοῦ. r. 15. περὶ θηρίων. a. 17. verba τῆς καλουμένης om. a. ἐκπεσόντα. *mo*.

LIBER TERTIUS.

19. διαρθροῦσι καὶ πλάττουσι. m. Verba τε καὶ διαπλάττουσι om. a. 20. ἐρυθρέων. a. 23. σάβρων. m. περὶ σαύρου. r. 24. verba ἰοῦ ἀσπίδος καὶ om. a. ἀνθρωπίου. m. σιέλου. a. 27. περὶ στρουθοκαμήλου. r. 28. περὶ τοῦ ζώου τῆς [illegible] μένης ὠτίδος. m. mo. 32. περὶ κύκνων. a. 33. περὶ κροκοδείλου. m. 34. ὄρνιθ[illegible] κινναμώμου. mo. 35. περὶ ἴβεως. r. 37. μυγαλοῦ. a. 38. ἴβεων. a. m. mo. 39. χρυσαέτου. r. 40. περὶ τῶν αἰετῶν φοργῆς. m. αἰετοῦ. a. 42. πάλιν addit m. 43 h. l. titulum m. et a. 44. verba τῶν et οὓς καλοῦσιν. om. a. 45. λαγω[illegible] 48. omissus titulus in m. mo. cohaeret enim hoc caput cum praecedente. κα[illegible] βύων. om. a. 49. αἰγυπτίων. addit m. 50. περὶ ἰοφόρων ἰχθύων. a. 52. ἐν μέλεσι. a. correctum γένεσι. 55. θαλαττίου. addit a. 56. τῶν μυῶν. mo. a. 5[illegible] κυνῶν. a. in marg. βοῶν.

2. περὶ που λιβύας καὶ μηδικῆς. a. 3. ὅτι ἰνδοῖς: r. περὶ μηρμύκων [illegible] ζώων διαφόρων οὐ γίνεται. sic m. περὶ μυρμήκων ἰδικῶν ζώων διαφέρων. mo. ὑός. r. 4. om. *mo.* 5. περὶ χελώνης. r. ζώων διάφορα χελώνης. περιστερ. καὶ 6. περὶ λύκων. r. 9. περὶ κορωνῶν. r.

LIBER QUARTUS.

11. τροχήλου. m. κροκοδείλων et τροχίλων. a. 14. πάλιν. om. a. καὶ πάλιν. a. περιστερᾶς. a. 17. φρονούντων. m. 18. περὶ φυσάλου. a. 21. καὶ τουλουργοῦ. mo. ἢ τοῦ ὑλουργοῦ. tamquam novi capitis titulus. m. 23. πελαργοῦ et ἐρωδιοῦ. a. περὶ τοῦ κατ' αὐτήν. a. 27. πελοποννήσῳ. m. mo. 29. πίνης. m. mo. περὶ πίν. a. 30. τοῦ ὀρνέου. addit m. a. 32. διαφόρων. a. 33. ἤπειρ. βοῶν. m. mo. ἢ τῶν Σκυρίων καὶ. om. Ibid. περὶ λιβύης ἀσπίδος καὶ αἰγῶν αἰγυπτίων. a. 35. βατράχων τε καὶ ὑῶν [τῶν. m.] καὶ τεττίγων. addit m. mo. 38. περὶ ζῴων ἀντιπαθείας. 39. αἰγιθῆλα. mo. αἰγιθήλου. m. r. αἰγιθήλου. a. 40. περὶ τῶν τῆς. mo. a. περὶ π. m. 41. μονοκέρων ἵππων. a. ὄνων τῶν. m. mo. verba καὶ ὄ. κ. ἐχόντων. om. a. περὶ πορφυρίου. a. ὄρνιθος om. r. 43. περὶ κοράκων. a. 44. περὶ φαττῶν. r. περὶ τοῦ παρ'. m. περὶ αἰετοῦ. sed in τοῦ correctum *a*. περὶ ἐλέφαντος χειροήθους. r. περὶ καμήλου. r.

3. verba ζῷα ἀλλήλοις. om. a. post ἀλλήλοις. m. mo. πολ. addit. 5. ἀλλήλοις πολεμίων. om. m.

6. περὶ ζῴων νομῆς. m. a. omissus titulus *mo.* ubi hoc caput cum praec cohaeret. περὶ ἵππων. r. 8. περὶ ἵππου θηλείας. r. 9. περὶ ἰχθύος. m. 10. post ἐλέφαντες addit m. 12 ᾠῶν καὶ νεοττῶν. om. m. mo. a. 15. περὶ λ 17. περὶ τῶν χερσ. ἐχίνων. a. περὶ τοῦ χερσαίου ἐχίνου. r. 18. περὶ λεο καὶ ἑτέρων. a. 20. περὶ κυνῶν τροφῆς καὶ ἑτέρων. a. 21. περὶ τοῦ μαρτι μαρτιχώρα. mo. 23. ζῷα. om. m. verba ζῷα καὶ περὶ κωνείου. om. *a.* περὶ τοῦ τῆς ἰτέας. r. 25. βοῶν εἴ τε ἄλλῳ. m. ει ἄλλῳ. *mo.* ἐν τῷ ἅλῳ. a. 26. λαγω 32. προβατίας. m. mo. ἐν Ἰνδοῖς. a. 33. περὶ χαμαιλέοντος. r. 40. περὶ m. a. 41. σαρανδάκῃ. a. παρὰ πλησίον. m. 42. ἀττά. m. ἀτταγᾶ. mo. μελεαγρ 44. μέμ. καὶ εὐ. m. mo. 45. omissus titulus *mo.* ubi hoc caput cum praec continuatur. 46. ἃ τοῖς κανθ. ἔοικε τὸ σχῆμα. a. 47. περὶ χλωρίδος τοῦ ὀρνέου τοῦ ὄρνου. mo.

---

52. περὶ τῶν ὄντων ἰνδικῶν. m. περὶ τῶν ὄνων τῶν ἰνδ. *a.* πέρὶ ὄνων. r. 53. περὶ ν ἐν λιβύῃ ζώων. r. post hunc titulum inseritur in m. titulus: περὶ τῶν ὀρνίθος ς οἰνάδος. 54. τῆς ἐλπίδος. mo. 58. Hoc loco om. titulus. *m.* Legitur enim hoc ρut in *mo.* *a.* post caput 53.

2. ὅτι ἐν Κρήτῃ οὐκ ἔστι πονηρὸν θηρίον. m. mo. a. 4. φαλένης. m. 6. περὶ ιφῖνος. r. 8. φυσικαὶ ἀντιπάθειαι. mo. a. 9. περὶ τοῦ λοκροῦ τέττιγος. r. 10. πό- ι τῶν μ. τῶν. mo. περὶ μελιττῶν. r. 12. περὶ μελιττῶν. a. ἕτερον περὶ μελιττῶν. ι. m. 14. ζώων διάφορα ἔθη. *m.* *a.* 15. βασιλεύοντα et τυραννοῦντα. *m.* ἔνθα καὶ ρὶ τῆς τῶν κεκεντρωμένων σφηκῶν κακίας. *m.* *mo.* ubi titulus proximi capitis om. ntinuatur enim hoc caput cum praecedente. 17. περὶ μυίας. a. 21. ταώνων. a. . μυιῶν. mo. 27. additur λαγῶν τε καὶ μελεαγρίδων καὶ βίων καὶ πολλῶν ἑτέρων. mo. 29. verba τοῦ ἐν αἰγείῳ. om. m. mo. περὶ τοῦ ἐν αἰγείῳ χηνός. a. περὶ χηνός. r. . περὶ τοῦ ταώ. a. 33. περὶ ἀετοῦ νηττοφόνου. r. 36. τοῦ ὄρνιθος. om. r. 37. verba ι δράκ. θαλ. om. a. 38. φιλοξενίας. m. περὶ ἀηδόνος. r.

LIBER SEXTUS.

---

40. περὶ παρδάλεως. r. 41. περὶ [ὅτι] ζώων διάφοροι καὶ φύσεις καὶ ἀπι a. m. mo. περὶ τῶν μηρυκιζόντων ζώων. r. 43. μονημέρου ζώου. m. περὶ μο r. 44. verba ἔτι δὲ καὶ ὁ. κ. πολ. om. a. καὶ σκύλων. m. σμύλου. mo. 46. τῶν. om. *m. mo.* περὶ κυνῶν. a. r. reliquis omissis. 47. verba καὶ τῆς πάλιν. om. m. mo. 48. φιλίας τε καὶ ἀντιπαθείας. a. μὴ ὁμοφὺς. m. 49. περ καὶ ἐλεφάντων. m. mo. mediis omissis. 51. περὶ τῆς τῶν ζώων διαφόρου φθ 52. περὶ ἀσπ. τῶν κατὰ τὸν νεῖλον ἐφισταμένων. ἔτι δὲ καὶ περὶ χελ. m. mo. iis quae sequuntur post κροκοδείλων. — περὶ τῶν ἀσπ. τῶν ἐπισταμένων ὁ Νεῖλος ἀναπλεῖ. a. 56. ἐν συρίᾳ. r.

1. τὰ ζῷα. om. a. ubi om. verba καὶ ἡ usque ad ταύρου. 2. ἐν ᾧ om. a. 6. πρὸς τὰ. om. m. πρὸς om. mo. 9. περὶ ἄρκτων. a. 10. εὐπα verba κυνῶν — ἵππων. om. a. 16. verba κυνῶν τε usque ad ἑτέρων om. a.

verba καὶ τοῦ λ. ἀκοντίου. om. a. 19. περὶ μουσικῶν ὀρνίθων. m. r. περὶ θαλατ-
ον τῶν μὴ σιωπώντων. a. 22. verba καὶ περὶ κυνός. om. a. 23. τῆς τῶν λιβύων
. a. εἰς et ἐπιβουλῆς. om. m. 24. περὶ ἀλώπεκος. r. καὶ ὅπως usque ad πο-
om. a. θηρεύουσι τοὺς ἰχθῦς ἐπιβουλῆς [pertinet hoc vocabulum ad 23.] m.
mo. omissa quae sequuntur a καὶ πῶς usque ad ποταμῶν. 28. περὶ ὀκτά-
29. καὶ αὐτῷ συναποθανόντος. addit *a*. 31. δι' ἧς θηρῶνται. a. 32. verba
υμ. usque ad ᾠδῇ. om. m. 35. περὶ βουπρήστεως. r. 38. περὶ ἀσπίδων. r.
κατὰ τῆς. mo. κατὰ τὴν ἀσπίδα. m. Verba ἄλλα τε π. τ. α. om. m. mo. a.

m. pro φυομένων. μυῶν usque ad μετοικίζουσιν. om. m. mo. a. 42. Κρᾶθις. om.
ερὶ τῆς αἰγὸς τῆς καλῆς ἧς. a. 43. γεωργίας. mo. περὶ μυρμήκων. r. 44. ἐννοίας.
καὶ περὶ — Σωκλοῦς. om. m. mo. in *a* tantum περὶ ἵππου et τοῦ Σωκλοῦς.
λαγῶν. m. περὶ λαγωοῦ. r. περὶ γαλῶν. a. 48. περὶ τῆς στοργῆς ἣν ἔχει ἡ
ἵππος. a. περὶ θηλείας ἵππου. r. 49. περὶ τοῦ γέροντος ὄνου τοῦ ἀθήνησιν. a.

LIBER SEPTIMUS.

52. τῶν ἐλάφων. m. 54. περὶ ἐχίνου χερσαίου. r. 56. ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος. 57. φαλαγγῶν. m. mo. περὶ φαλάγγων. r. 59. τῶν ζώων. a. 63. ἐν Ἀρκαδί[illegible] m. mo. τοῦ παιδὸς τῶν Ἀρκάδων. a. 64. verba καὶ ἐχίνου χερσαίου. m. mo.
2. ἀφετοῦ. m. 3. περὶ μόνωπος. r. 4. καὶ ἀπειθείας. m. 5. περὶ κατώβλ[illegible] κατώβλεπτος. m. mo. 7. ζώων εὐδίας καὶ χειμῶνος σημεῖα. a. 8. καὶ ἐκ ζώω[illegible] ἑτέρων εὐδίας τε καὶ χειμῶνος σημεῖα. m. mo. In indice *m.* reliqui hujus libr[illegible] desunt. Adscripta ibi nota: ἐλλείπουσι τὰ τοῦ βιβλίου τούτου κεφάλαια. [illegible] ἱεράκων αἰγυπτίων. a. περὶ τῶν ἐν αἰγύπτῳ ἱερακοβοσκῶν. r. 10. περὶ κυνῶ[illegible] περὶ κάλβου. r. 11. καὶ ἀετοῦ. om. *mo.* περὶ πτηνῶν ἃ πάσχουσι. r. 12. [illegible] om. *mo.* ut etiam in seqq. capitibus. 15. περὶ ἐλεφάντων. r. 17. κηρύλλο[illegible] 19. καὶ περὶ τῶν μεμφιτῶν κυνῶν. a. omissis verbis ἰδίως δὲ τῶν μεμφιτῶν. Id[illegible] verba καὶ περὶ κυνῶν addit καὶ περὶ λύκων. cohaeret hoc caput cum superiore

LIBER OCTAVUS.

ιχοτᾶ. a. περὶ ὑαίνης. r. 28. περὶ κυνὸς φιλοδεσπότου. r. 32. titulus om. hoc caput cum praecedente cohaeret. 34. περὶ πορφύρας. r. 41. περὶ ὶν λυκιάδης. a. καὶ ἐλάφου. Ibid. 44. κήδεται. a. 45. verba καὶ πάλιν π. ι. 47. ἅπερ οὖν ἔχει τὰ ζῶα τὰ ἄγρια. a. reliquis omissis.
ice Cod. m. adscripta nota: ἐλλείπει ὁ πίναξ τοῦ η̄ τοῦ βιβλίου. Etiam tituli capitum omissi. 14. περὶ λύκων. r.

LIBER NONUS.

---

15. περὶ ἐλεφάντων. r. 18. ἢ ἐγκρ. τῶν αὐτῶν. a. 20. περὶ πελαργῶν. r. περὶ ἀργέως ὄρν. *a.* 25. τροχῖλος. a.

3. περὶ μυῶν καὶ κροκοδείλων. *a.* πολυγονίας et deinde verba καὶ ἀε ad βασανίζουσι. om. a. 4. καὶ περὶ σκορπίων. addit m. 7. post ἰχθύων ad κος. m. Tum ibid. sequitur: η. καὶ περὶ ὑποζυγίων καὶ σάλπης καὶ κε λοιπῶν ἑτέρων. 11. δήγματος. om. m. 15. ἐπιγίνεται. a. κρουσ^α. i. e. κ τίνων γευσάμενα τὰ ἰοβόλα χαλεπώτερά ἐστι τὴν πληγήν. m. 16. καὶ περὶ κυνὸς καὶ ἀνθρωπείου δήγματος. m. 17. post ὠδίνων additur καὶ τῆς κα λιᾶν εὐτεχνίας. m. 18. πόας om. a. 19. περὶ ὀρνίθων. a. ὀρνίθων κατο verba εἰς ὑγρόν τι ἐμπεσόντων. om. a. m. 20. περὶ ἐλάφου κέρατος καὶ τοῦ τοὺς ὄφεις σοβοῦντος. m. 21. περὶ τῆς Φάρου νήσου. m.

καὶ καλαμῖνος. a. 27. ὅπως ἀναιρεῖ σκορπίον ἡ ϑηλυφόρος (sic) καλουμένη πόα. m.
ϑυῶν. m. 31. καὶ πόας τῆς ἀντιπαϑούσης αὐτῇ. m. 32. ὅπως τὸν ὑὸς (sic et-
ύαμον καὶ τὸν ὀπὸν διὰ πτηνῶν ἀνασπῶσι ζώων. m. 34. περὶ ἰχϑύος τοῦ ναυ-
35. εἰς π. β. καὶ ἀνϑρώποις κάτοπτα τά. *m.* διασκέψασϑαι. om. m. additum καὶ
καταvήξασϑαι. in *a.* 36. τοῦ καλουμένου om. m. post ἀδώνιδος addit τοῦ καὶ
ι. m. 39. καὶ ἐν οἷς τοιαῦτα μικρὰ τίκτεται ζῶα. addit m. 40. ὅπως οἶδε τ. ζ.
ὥσπερ ξιφίας τε καὶ τρυγὼν καὶ μύραινα. addit *m.* 45. ὅπως πολύποδές τε καὶ
νέρπουσι τὴν ὀπώραν. m. 48. ὅπως εἰς πλείονα ἐπιγονὴν κινεῖται τὰ ζῶα. m.
ίνης usque ad ἐξιουσῶν. om. a. καὶ φώκης. m. ubi verba ϑαλ. ἐξι. omissa.
ἐν ἰχϑύσιν ἵπτανται τευϑίδες χελιδόνες καὶ ἱέρακες addit m. 52. om. m.
όρου. m. 54. πῶς εἰς πιμ. ἐπιδίδωσι τὰ ζῶα. m. 55. καὶ ὄνου addit m.
εφάντων σοφίας. m. 57. ὅπως ἐν τοῖς κρυμοῖς ϑάλπουσιν ἑαυτοὺς οἱ ἰχϑύες. m.
ἐκ βρ. μέγιστα γίνεται κροκοδ. καὶ στρουϑ. καὶ ἐλε. m. 59. πῶς γίνονται. a.
τῷ τίκτειν ἐκνήχονται παραγείτονα ποταμὸν οἱ ἰχϑύες. m. 60. περὶ βελονῶν. r.

LIBER DECIMUS.

---

61. ὅποια τὰ ἴχνη. m. 65. ἐσθίουσιν οἱ μυούμενοι γαλεοῦ καὶ τρίγλης. omissis. *m*. verba οὐδὲ τῆς usque ad γαλεὸς om. a.

1. περὶ ἐλεφάντων. ἔρως. m. mo. π. ἔρωτος ἐλεφάντων. a. 2. λαύρακος γης. m. 5. καὶ περδίκων. om. m. mo. a. 6. κοχλίων καὶ περδίκων. mo. ἡλίαν. a. ἤξεως. m. 13. τῶν ἀρραβίων ζώων. a. καὶ κοχλῶν. m. 15. ὅτι οὐ ὅτι θῆλυς τῶν ζώων. m. ὅτι θῆλυς τὸ ζῶον. mo. περὶ κανθάρου. r. 16. καὶ m. mo. a. 18. ὑπὲρ τοῦ καθ. a. περὶ κριοῦ. r. 20. ἑτέρων τῶν ἰχθύων. m. δορκάδα. m. 28. hunc titulum ponit *m*. post 30. — 29. περὶ τοῦ ζώου κ τῆς ἴβεως. m. περὶ τοῦ ζώου τῆς ἴβεως. a. περὶ ἴβεως. r. 38. ὅτι τῷ χαρά λύπους ἐστὶ φοβερός. r.

LIBER UNDECIMUS.

. alio ordine haec verba leguntur in m. mo. a. 42. verba τοῦ λαέρτου — σφηucta cum sequente titulo. m. mo. περὶ μύρμηκος τοῦ καλουμένου λαέρτου. r. τοῦ χάριν. m. 47. ἀσπίδος. m. mo. περὶ ἰχνεύμονος. r. 48. ἐκδιδόναι. a. ν κλαδός. m. mo. κλαδῳ. a. ναός. om. m. mo. a.
ὑπερβορίοις. m. 4. δημητρα. m. a. 5. ἐν τῇ Δ. m. mo. a. 8. τῶν μυῶν. m. πίδος. mo 11. μνείδος. m. 14. verba τε καὶ usque ad φιλοστοργίας om. m. 15. post ζηλοτυπίας additur καὶ πρὸς τοὺς κηδεμόνας φιλοστοργίας. m. mo. α ἑκάστου τῶν ζώων λυσιτελῆ. m. mo. a.

LIBER DUODECIMUS.

---

26. ἡ ἄῤῥην φύσιν. m. ὁ ἀ. φύσις. mo. a. 28. μεγάλων. m. mo. a. [illegible]πων ἄνουν. a. 31. post τὸ θεῖον additur οἷς χαίρουσιν ἵπποι. a. 32. 33. [illegible] 36. οἷς χαίρουσιν ἵπποι. m. 37. ἐπωνυμίας et ζωογονίας. m.

1. verba οὓς καλοῦσιν ὀρφούς. om. m. mo. a. 4. περὶ τῶν παρόντων. [illegible] σις m. mo. 10. οἱ μυίες. m. λαγνίστατον. m. a. 13. τῆς φύσιως. m. 16. π[illegible] περὶ κυνῶν καὶ ὑῶν. r. 18. ἀφύεται. m. περὶ ἐλάφων. r. 19. περὶ τ. τ. β[illegible] τοιούτων. reliquis omissis. m. a. 21. περὶ γιγάλμου. r.

LIBER DECIMUS TERTIUS.

ου καὶ αὐτῶν [ἄλλων?] τῆς. m. a. verba καὶ τοξότου usque ad ἰχθύων ἔτι δὲ καὶ περὶ ὕστριχος. m. a. 29. σιλούρων. m. a. 30. πολλαχόθεν 31. post μαρτυρίαν. additur ἐν ᾧ καὶ περὶ τῶν ἐν 'Ινδοῖς ὄφεων. m. cum sequ. continuatum. 36. ἐν τῇ χράθει. m. ἐν τῇ χράθῃ. mo. ὡς ἐν ἀβοίᾳ. m. 37. ἀλεκτρυος ἠράσθη τοῦ οἰνοων. m. verba καὶ περὶ ..ῶν om. a. 39. δρακόντων. m. a. 41. χελεώνων. m. 43. περὶ ἐνύδρου. . a.
σσιον. m. 3. θαλαττίου πόας. et σιτεῖται ἄλλο. m. ἄλλος. mo. 4. κα- a. 7. verba καὶ τὰς usque ad νοσήματα om. m. a.

LIBER DECIMUS SEXTUS.

28. περὶ σκωπῶν. r. 29. περὶ γεράνης. r.
2. περὶ ταῶν. m. 3. περὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦ ἐν Ἰνδοῖς ὃν καλοῦσι κερ[illegible] περὶ κερκιώνων. r. 4. οἱ ἰνδοί. om. m. a. 5. περὶ τοῦ ἐν Ἰνδοῖς ἔποπος. τοῦ Ἰνδοῦ ἔπ. r. 9. τῶν περσῶν. [πραισίων]. m. a. 10. ἐν πραισίοις. m. [illegible] φάγων. m. περὶ ποιηφάγου. r. 12. καὶ χρυσόφων. m. χρυσίων. mo. χρ[illegible] 14. καὶ χερσαίων. m. 16. ἐμβαλλομένων ζώων. om. mo. 18. θηριωμόρφ[illegible] λαινῶν. a. 20. περὶ μενοκέρωτος. r. correctum μονόκερως. 21. προςεοικότα. [illegible] γίστων om. m. τῶν πέραν τῆς. mo. a. 23. verba τῶν παρὰ usque ad fine[illegible] 30. λιβία αἰτῶν. m. 31. verba καὶ τῶν π. a. κυνῶν. om. m. a. 32. v[illegible] usque ad τυροῦ om. m. a.

IBER DECIMUS SEPTIMUS.

33. ἐν φοίνιξι. m. ἔτι δὲ om. m. ἐν λέκτροις. m. 34. ἐν σαρδῶνι. m. σαρδῶν. 35. ἐν καύθῃ. m. κωύθῃ. mo. a. 36. περὶ τῶν ἐλάφων. m. σῦς om. m. 37. τῶν οῖς Ἰνδ. m. a. τὰ ἐκείνης. m. a. 38. αὐτῶν καρκ. m. αὐτοῦ. a. 41. δὲ καὶ om. m. 9. ὀνοκενταύρους. m. ὀνοκενταύρων. mo. a. 10. γίνονται. m. a. 12. φρένης. m. χωραδριοῦ. m. 14. μεγίστων. om. m. a. 15. περὶ πέρδικος. r. φρύνου. m. 16. κο- ς. m. αἰνετῶν. m. 17. Κασπίᾳ θαλάττῃ. m. 19. παρνώπων. m. 20. χελιδῶνος. m. κιναμώμου. m. 23. verba καὶ ἑτ. Ἰνδ. ὀρνίθων. om. mo. 28. νάδων. a. μηνηά- mo. περὶ μηνιάδων. r.

I N D E X

.NIMALIUM, PLANTARUM, LAPIDUM, METALLORUM.

INDEX

OMINUM, LOCORUM ET RERUM MEMORABILIUM.

FINIS INDICIS.

INDEX

SCRIPTORUM, QUOS AELIANUS NOMINE LAUDAVIT.

1. *Achaeus* Eretriensis, saepe ab Athenaeo commemoratus, Euripide antiquior ..d. *Fabr.* Bibl. Gr. T. II. p. 279.

2. *Aeschylidis* Georgica commemorat *Athenaeus* XIV. p. 650. D.

4. *Agatharchides* Cnidius. Excerpta ex ejus operibus dedit *Photius* in Bibl. ..d. CCXIII. CCL. Vid. *Fabr.* Bibl. Gr. T. III. p. 32. *Vossius* de Hist. Gr. I. 20. 128. Saepe laudatur apud *Athenaeum*. A *Strabone* XIV. p. 656. illustribus Cni..is annumeratur.

5. De *Alcmane* conf. Fragmenta Alcmanis Lyrici collecta et recensita a *F. Th. Welckero*. Gissae. 1815. 4.

6. *Alexander Myndius*, auctor plurimorum operum de natura animalium. ..id. Ind. Auctor. in Athen. Schweigh. Tom. IX. p. 17. et *Reiff.* ad *Artemidor*. Oni..cr. Tom. I. p. 441.

7. De *Amometo* vid. *Voss.* de Hist. Gr. p. 320.

8. *Amyntae* opus σταθμῶν vel ἐν σταθμοῖς Περσικοῖς spectabat historiam expe..itionis Alexandri M. Saepe commemoratur ap. *Athenaeum*. Vid. *Ukert.* Geogr. ..r Gr. u. R. Tom. I. 1. p. 141.

10. *Anaxippus*. Vid. *Suid.* T. I. p. 174. novae comoediae poetis annumeratur. ..audatur ab *Athenaeo*.

12. De *Antiphonte*, oratore Attico, vide *Ruhnkenii* Opusc. T. I. p. 142.

13. De *Apione*, quem et *Appion* scribunt, (vid. *Albert.* ad Hesychii Epist. ad ..alog. not. 3.) *homine rerum Graecarum plurima atque varia scientia*, ut scri..it *Gellius* V. 14. vid. *Voss.* de Hist. Gr. II. 7. p. 190. s. *Groddeck* in Hist. Litt. ..r. T. II. p. 42. s.

14. Hic an idem sit atque *Apollodorus* Atheniensis, Bibliothecae myth. auctor,

---

dubitat *Heyne* ad Fragm. Apollod. T. II. p. 455. Librum Apollodori περὶ [illegible] laudat *Schol. Nicandri* Ther. v. 715. et alibi.

16. De *Apollophane*, veteris comoediae poeta, vide *A. Meineke* Quaest. Sc[illegible] Spec. II. p. 73.

17. *Archelaus*, auctor operis ἰδιοφυῆ inscripti, quod multa de animalibus [illegible] naturae miraculis complectebatur. Vid. *Schweigh.* Ind. in Athen. p. 44. *Lobeck.* [illegible] Aglaophamo T. I. p. 748. s.

18. Vide *Archilochi* Reliquias ed. *J. Liebel.* Vindob. 1818. 8.

20. *Aristagoras*, Aegyptiacorum scriptor, Platone junior, commemoratus [illegible] *Stephanum Byz.* non uno in loco. Mentionem ejus facit *Plutarch.* de Isid. et Os. T. II. p. 352. F. et *Plin.* XXXVI. 12. Vid. *Voss.* Hist. Gr. p. 332.

21. *Aristias* existimatur esse Phliasius. Vide Annotatt. ad VI. 51. p. 1[illegible] (p. 236).

22. *Aristocreon* scribendum censet *Schneiderus.* Vid. Annotatt. p. 274. ad p. [illegible] 29. inter Stoicos commemoratur. *Plut.* T. II. p. 1033. E.

23. Plures fuerunt ejusdem nominis scriptores, quos recensuit *Jonsius* [illegible] Hist. Phil. IV. 6. p. 250. Cf. Catal. Poet. Epigrammat. in Animadverss. ad Anth. T. XIII. p. 861.

25. *Aristophanes Byzantinus*, grammaticus, scripsit, inter plurima alia, [illegible] tomen Historiae Animalium Aristotelis, de qua commemoravit *Hierocles* in Pr[illegible] Hippiatr. p. 4. Vid. *Schn.* Praef. ad *Aristot.* H. A. p. XVII. s. et libellum περὶ [illegible] μασίας ἡλικιῶν. de quo *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 401. Adde *Reiff.* ad *Artemi*[illegible] Onirocr. Tom. I. p. 443.

26. In citanda Historia Animalium *Aristotelis* usus sum semper editione *Schneideri* (quae prodiit Lipsiae. 1811. quatuor voluminibus,) comparans simul editionem *Immanuel Bekkeri.* Berolini. 1829. 8.

27. Plures de musica libros edidit, ejus *ingenium in musicis consumtum* d[illegible] *Cicero* de Fin. B. et Mal. V. 19. cum Damone laudatur ab eodem de Orat. III. [illegible] Vid. Diatribe de Aristoxeno, auctore *G. L. Mahne.* Amstelod. 1793.

28. De *Artemonibus* — plures enim hoc nomine claruerunt — vid. *Voss.* de Historicis Gr. III. p. 335. *Jonsius* IV. §. 9. 10. Clazomenii libellum περὶ Ὁμήρου commemorat *Suid.* in Ἀρκτῖνος. de inventore testudinis tradiderat idem, teste *Servio* ad Aeneid. IX. 505.

---

29. De *Autocrate* Comico vid. *Meineke* in Quaest. Scen. II. p. 74.

30. *Calliae* historias de Agathocle laudat *Athenaeus* et alii. Vid. Annot. ad p. 367, 13. adde *Dion. Hal.* Antiqq. Rom. I. 72. Καλλίας ὁ τὰς Ἀγαθοκλέους πράξεις ἀναγράψας. *Voss.* de Hist. Gr. I. 11. p. 68.

31. *Callimachus* scripsit librum περὶ ὀρνέων. Vide Fragm. a *Bentlejo* collecta p. 468. ss. et θαυμάτων s. τῶν θαυμασίων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγή. Ibid. p. 444. ss. „*Callim.* qui ex antiquioribus scriptoribus, inprimis Aristotele, mirabiles de animalium natura historias et fabulas cum peregrinis nominibus collegerat, nullius est auctoritatis, nisi in re critica, ubi de lectionis veritate dubitatur, aut scriptoris antiquioris narratio ab eo affertur." Schneider in Hist. litt. Pisc. p. 233.

31ª. Comes Alexandri. De vita scriptisque ejus vide *Sévin* Mémoires de l'Acad. des Inscr. VIII. p. 126. *Saint-Croix* Examen des Histor. d'Alex. le Gr. ed. 2. p. 34—38.

32. De *Charmide* Massiliensi medico *Plin.* XXVI. s. 5. tradit, eum etiam hibernis algoribus frigida lavari persuasisse.

34. De *Cleanthe Assio* vid. *Diog. Laert.* VII. 168. ss. ibique *Menag.*

35. De *Clearcho* Solensi, philosopho peripatetico, Aristotelis discipulo, vide *Schweigh.* Ind. in *Athen.* p. 77. s. *Fabr.* B. Gr. T. III. p. 481. *Schneider* Hist. litt. Pisc. p. 233.

36. *Clitarchus,* Aeolensis, scripsit Historiam Alexandri M. majore ingenio quam fide; judice *Quintiliano* X. 1. 74. Vid. *St. Croix* Examen des anciens historiens d'Alexandre le Grand. ed. 2. p. 41. s. In illo opere multa fabulosa de India videtur tradidisse.

37. *Cratetem* Pergamenum *Valesius* in Emendatt. V. 17. p. 133. eundem esse existimat cum Cratete Mallote, celeberrimo Aristarchi in critica Homerica adversario, eum Pergamenum dictum suspicatus, quod a Pergamenis civitate donatus esset. Cui *Burmannus* obloquitur. Sed frustra. Condita est Pergami per Cratetem Mallotem, ut videtur, schola similis Aristarcheae, nec minus celebris discipulis, unde vocantur οἱ ἐκ Περγάμου γραμματικοί. Vid. *Wolfii* Prolegg. p. CCLXXVI. ss. et *Villoison* in Prolegg. ad Iliad. p. XXIX.

38. *Cratinus* et Eupolis. Dissertatio quam scripsit *C. G. Lucas.* Bonnae. 1826. 8. Cratini veteris Comici graeci Fragmenta collegit et illustravit *M. M. Runkel.* Lipsiae. 1827. 8. Cf. inprimis *Meineke* Qu. Scen. I. p. 14. s.

39. De vita *Ctesiae*, cujus narrationes magnam vim ad universam rerum historiam habuisse, recte judicat *A. G. Schlegel* Bibl. Ind. I. 2. p. 151. disputavit *C. M. Rettig* in novo Philologiae ἀρχείῳ, a *Seebodio* edito an. 1827. Cf. *Baehr.* in Ctesiae Reliqq. Frcf. ad Moen. 1824. 8. *Lion* in Ctesiae Cnidii quae supersunt. Got-

---

tingae. 1823. 8. Fabulae de animalibus a Ctesia traditae unde originem ... disquisiverunt plures. Vid. *Heeren*. I. 1. p. 323. not. 6. *Cuvier* Ansichten ... Urwelt übers. von Nöggerath. 1822. p. 56. s. *Bähr*. l. c. p. 58. Haud pauca ... nus ex Ctesia videtur duxisse, ubi auctoris nomen non prodit.

40. De *Demetrio*, veteris comoediae poeta, vide *Meinek.* in Quaest. S... Specim. II. p. 72. s.

42. Δαμόστρατος, ἱστορικός, Ἁλιευτικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι, καὶ περὶ τῆς ... μαντικῆς, καὶ ἕτερα σύμμικτα ἐχόμενα ἱστορίας. *Suid*. T. II. p. 508. „Hunc *Oppianum* scripsisse, cum silentium *Athenaei*, tum verba *Aeliani* XV. 19. arg... Praeter ordinis senatorii dignitatem et summam rei piscatoriae peritiam, dictionis e... venustatem magnis laudibus effert. Dubium est, an idem sit Apameensis Demostr... quem de fluviis laudat Pseudoplutarchus T. II. p. 1153 et 1155.“ *Schneider*. in litt. Pisc. p. 234.

43. Vide in Annot. p. 236. ad VI. 51. qua de caussa apud Aelianum ... letur *Epicharmi* antagonista, non constat. Ap. *Suidam* T. I. p. 532. ... υἱὸς Ἐπιχάρμου, ὡς δέ τινες μαθητής. Scripsit δράματα quatuordecim ... διαλέκτῳ.

44. Idem esse videtur *Dinon*, cujus Persica *Cicero* laudat de Divin. I. ... *Plutarchus* atque *Athenaeus* non uno loco. Multa ex eo *Aelianus* conserv... Varia Historia, interque alia historiam de Aspasia et Cyro Juniore. „haec, pen... soli nunc debemus utiliter scrinia nobis antiquiorum compilanti Sophistae Italo... *cken*. in Theocr. Adon. p. 304. C.

46. *Empedocles* in poemate περὶ φύσεως, ubi de mundi generatione parti... ejus conformatione disputaverat, generatim attigerat etiam naturam animalium. S... *der*. Hist. litt. Pisc. p. 234. Vid. de Vita Philos. Empedoclis Agrigentini ed. Guil. Sturz. Lipsiae. 1805. 8.

47. „*Epicharmi* fragmenta, ab Athenaeo excerpta satis multa, docent. ... turam animalium aquatilium egregie fuisse cognitam. Inprimis autem huc per... loca e dramate Ἥβας γάμος, etiam Μοῦσαι inscripto, excerpta, quae non solu... turam piscium, sed modum etiam parandorum condiendorumque docent.“ *S... der* ad Aristotel. H. A. Tom. I. p. LI. s. Etsi de physiologia et medicina eti... cudum et brassica libros composuisse fertur, hodie tamen nihil eorum extat, et de piscibus loca scriptores veteres ex eo laudant, omnia ex comoediis ejus sumta ... *Idem* in Hist. litt. Pisc. p. 235.

47ᵃ. *Epicrates* mediae comoediae poetis annumeratur. Vid. *Athe*...

. 422. F. Eum ante Olymp. CVIII vixisse, docet *Meineke* in Quaest. Scen. Spec. III. . 48.

48. *Suidas* T. I. p. 821. Ἐπιμενίδης — ἔγραψε πολλὰ ἐπικῶς. Cf. *Pausan.* . 14. 4. ἔπη τε ἐποίει καὶ πόλεις ἐκάθηρε. De Epimenidis operibus vide *Heinrichii* Commentationem: Epimenides aus Kreta. Leipzig. 1801. p. 130. ss. de carminibus jus epicis *Weichertus:* über das Leben und Gedicht des Apollonius Rhodius. Meisen. 1821. p. 181. s.

49. Eratosthenica composuit Godofr. Bernhardy. Berolin. 1822. 8.

51. De *Eudemo* vel Pario vel Naxio vid. *Voss.* de Hist. Gr. p. 365.

52. *Eudoxus*, Cnidius, auctor Περιόδου γῆς. Vid. de eo *Ukert* Geogr. der Gr. . R. 1 Th. 1. Abth. p. 89. s.

53. De *Euphorionis* Chalcidensis Vita et Scriptis. vid. *Meineke.* Gedani. 1823.

55. *Hecataeum Abderitam* illustravit inprimis opus de Hyperboreis, βιβλία περὶ Ὑπερβορέων γεγραμμένα. *Schol.* Apoll. Rhod. II. 675. *Diodor. Sic.* II. 47. etiam nter scriptores rerum ab Alexandro Macedone gestarum nomen habet. Vid. *St. Croix* Examen etc. p. 556. ss. De *Hecataeo Milesio*, quem λογοποιὸν appellat *Herodotus* V. 36. docte disputavit *Creuzerus* in Fragm. Histor. Gr. Vol. I. p. 3. ss. De utroque *Ukert* Geogr. der Gr. u. R. Tom. I. 1. p. 69. p. 110. s. I. 2. p. 26.

56. Is esse videtur, quem commemorat *Steph. Byz.* in Ἀλεξάνδρεια. — πόλις Τροίας, ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων. Hunc in Dardanicis, Aleuam Thessalicum cum Anchise, cujus in illo poëmate praecipue mentio fieri debuit, composuisse, suspicatur *Buttmann.* in Mythogr. II. p. 253.

57. *Heraclides.* XVII. 15. (ubi libri habent ἡρακλῆς et ἡράκλειτος). Medicus Tarentinus. De hoc viro, aliisque crebro inter se confusis vide *Sprengel* Beitr. zur Gesch. der Medic. I. 2.

58. Plures fuere *Hermippi.* Vid. *Jons.* Scr. Hist. phil. II. 9. 3 et 4. Aelianus Smyrnaeum significare videtur, Peripateticum, qui de legislatoribus scripsit, in quo libro historia de cane regnum tenente locum habere potuit. Vide de eo *Luzacium* in Lectt. Attic. p. 148.

61. De *Hippia*, mnemonico, sophista, omnia nota. Vid. *Philostr.* Vit. Soph. I. 11. τὸ μνημονικὸν ἔχειν dicitur in *Platon.* Hipp. Maj. p. 285. E. λαμπρότατος ἐν τῷ μνημονικῷ τεχνήματι. Hipp. min. p. 368. D. Vid. *van Prinsterer* Prosopogr. Platon. p. 91. ss.

62. *Hipponax*, Ephesius. Vide de ejus vita scriptisque docte disput[illegible] *ckerum* in ejus et Ananii Fragmentis. Gottingae. 1817. 4.

63. *Hippys*, Rheginus, de quo *Vossius* de Hist. gr. p. 378. [illegible] rus in cur. sec. dubitat, an diversus sit ab *Hippone* Rhegino, [illegible] rat *Antigon. Car.* c. 133. *Hippias* idem vocabutur in veteribus *Athen*[illegible] bus I. 31. B.

65. Vid. *Fabric.* Bibl. Gr. T. II. p. 124. s.

66. Ἰόβας πάντων βασιλέων ἱστορικώτατος vocatur a *Plutarcho* in Vit[illegible] rii c. 9. τοῖς πολυμαθεστάτοις ἐνάριθμος. Vit. Caesar. c. 55. et [illegible] *Athen.* III. p. 83. B. Ex ejus scriptis inprimis celebrantur τὰ περὶ [illegible] γράμματα. Vide de eo *Needham* in Prolegg. ad Geopon. p. LX. s. ed. [illegible]

67. *Ister*, Callimachi servus et discipulus. ἔγραψε πολλὰ καὶ καταλογάδην [illegible] τικῶς. *Suid.* T. II. p. 155. Cf. *Jons.* Scr. Hist. phil. II. 6. 1.

68. Pro Λακύδης libri mss. Λυκάδης. Vid. Annot. p. 274. ad VII. 41. p. [illegible]

69. De *Laso*, Hermionensi, vid. *Harles.* in *Fabr.* Bibl. Gr. T. II. p. [illegible]

70. *Leonidae*, Byzantini, ἁλιευτικὸς commemoratur ap. *Athen.* I. p. 13. C. [illegible] *Schneider* Hist. Pisc. litt. p. 239. s.

71. *Lycus* patria Rheginus, qui historias Siculas scripsit, e quo [illegible] bilia excerpsit *Antigonus Carystius.* Lycum de insula Cyrno laudat *Athen.* I. p. 47. A. Eum *Agatharchides* de mari rubro cum *Timaeo* nominat tamquam [illegible] lem, aut paulo antiquiorem. *Schneider* in cur. sec. Adde quae *Niclasius* ap[illegible] sit ad *Antig. Car.* c. 66. p. 116.

73. *Manetho*, Aegyptius, regnante Ptolemaeo Philadelpho res Aegyptiacas [illegible] bus libris conscripsit. Vid. *Groddeck* Hist. Gr. litt. T. II. p. 52. s.

74. *Megasthenis* Indica laudat *Athen.* IV. p. 153. D. et saepius [illegible] Eodem in descriptione Indiae cum Nearcho et Aristobulo praecipue usus est *Arria*[illegible] *nus*, qui eum δόκιμον ἄνδρα appellat. ψευδολόγοις de India eum annumerat [illegible] Vide de eo *Voss.* de Hist. Gr. I. 11. p. 69. et c. 12. p. 76. s. et *St. Croix* Exam[illegible] etc. p. 733. ss.

75. *Menandri* et Philemonis Reliquiae. Edidit Aug. Meineke. Berolini 1823. 8.

---

etrodorus, ut pater ejus Leonidas, piscium historiam persecutus est, Ae-
; nam qui eum praeterea commemoraverit, novi neminem. De aliis Me-
de *Jonsium* I. 20. 4. *Cuvier* (Hist. des Poiss. Tom. I.) ubi alios, etiam
commemorat p. 25. Metrodori mentionem non fecit.

naseas, Patrensis, Περίπλουν scripsit, cujus partes fortasse libri de Asia et
quae ap. *Athenaeum* commemorantur. Vid. *Ukert.* Geogr. der Gr. u. R.
8. Cf. *Ebert* Diss. Sic. I. p. 211. f.

nesimachus, poeta mediae comoediae. Vid. *Meineke* Quaest. Scen. Spec. III.

ɛoclem qui praeter Aelianum commemoraverit, novi neminem. Nec *Fa-*
l. Gr. Vol. XIII. p. 345. eum aliunde habebat cognitum.

ɛ *Nicandri* vita vitaeque tempore vide *Schneiderum* in Praef. ad The-
II. XIII. Floruit sub Attalis, quos naturae studiosissimos fuisse constat.
ɔrum, qui medicinae studiosus fuit, Nicandrum Georgica dedicasse cen-
n. Gale in Dissert. ad Scriptor. Hist. poet. p. 46. Cf. *Manso.* in Hist.
22.

icocreon, Cypriorum tyrannus, infamis ob crudelitatem, qua cum alios,
rchum philosophum interfecit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. Laert.* IX. 59. in
em relatus propter distichon in cervum quadricornem.

ύμφις auctor libri περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων καὶ τῶν ἐπιγόνων li-
. auctore *Suida* T. II. p. 639. et alius de Heraclea. Vide de eo inprimis
m über das Leben u. das Gedicht des Apollon. p. 251. ss.

ymphodorum, auctorem Peripli et Θαυμασίων s. περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμα-
b quem librum θαυματοποιὸς videtur fuisse appellatus ap. *Athen.* I. p. 19. F.
ert. de Apollon. p. 259. not. 331.) ad Alexandri Macedonis aetatem refert
. Dissert. Sic. I. p. 160. s. qui τὰ θαυμαζόμενα ejus partem Peripli fuisse
t. Scriptorem non valde accuratum fuisse judicat *Boissonad.* ad *Philostr.*
621. Reliquias ex ejus operibus collegit *Ebertus* l. c. cap. IV. p. 180. ss.

ɪesicritus, quem alii Aeginensem, alii Astypalaeum dicebant, inter Ale-
ɪites numeratur ap. *Diogen. Laert.* VI. 84. ubi vid. *Menag.* ἐν τῇ ξυγγρα-
. ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου ξυνέγραψε, se in expeditione Nearchi ναύαρχον dixerat,
ρνήτης esset. Vid. *Arrian.* Exp. Alex. VI. 2. 6. quem cf. VII. 5. 9. Multa
ɪdidisse videtur; quare *Strabo* de eo facete: ὃν οὐχ Ἀλεξάνδρου μᾶλλον ἢ τῶν
ἀρχικυβερνήτην προςείποι τις ἄν. Vid. *Gelli.* N. A. IX. 4. Plura de eo
. *Croix* Examen etc. p. 38. s.

thagoram commemorat *Philostr.* Vit. Apoll. III. 53. p. 137. et *Strabo* XVI.

---

87. *Pammenem* περὶ θηρίων ab aliis commemoratum non reperi. Alius [illegible] nominis illustris, Thebanus, qui Philippum Macedonem, et senior Epaminondam prudentiam civilem instituit. Vrd. *Valcken.* Or. de Philip. p. 229. 5.

88. Menandri et Philemonis Reliquiae. edidit *A. Meineke.* Berolini. 1823. [illegible]

89. De *Philone*, Medico Tarsensi, vide *Bernard.* ad Nonni Epit. T. I. p. [illegible]

90. *Philochorus*, illustris scriptor Ἀτθίδος. Philochori Atheniensis *librorum* Fragmenta a C. G. Lenzio collecta digessit et edidit C. G. Sibelis. Lipsiae. 1811. 8. Praemissa est Lenzii Dissert. de Philochori scriptis et vita.

91. De *Phylarcho*, historiarum scriptore, vid. *Suid.* T. III. p. 643. Atheniensis an Naucratites, incertum. *Athen.* II. p. 58. C. Cf. *Voss.* de Hist. Gr. I. c. 17. [illegible] magno Historiarum opere res inde a Pyrrhi expeditione in Peloponnesum usque ad Ptolemaei Euergetae mortem enarraverat.

95. *Polemo* ὁ περιηγητὴς et στηλοκόπας appellatus, multorum scriptorum auctor, quos ob artium totiusque antiquitatis graecae cognitionem amissos coq[illegible]mur. Vid. *Suid.* T. III. p. 139. *Voss.* de Hist. gr. I. c. 18. *Harles.* ad *Fa*[illegible] Gr. T. IV. p. 672.

96. De *Polycleto*, Larissaeo, historiarum scriptore, cf. *Voss.* de H. G[illegible] p. 405.

97. *Pythagoras*, auctor operis de Mari rubro commemoratur ab *Athenaeo* [illegible] p. 183. F. XIV. p. 634. A. Cf. *Voss.* de Hist. Gr. III. p. 409. s.

98. *van Goens* (Dukerus) de Simonide Ceo. Traj. ad Rhen. 1768. 4.

99. *Solonis*, Atheniensis, carminum quae supersunt, praemissa commentatione de Solone ed. Nic. Bachius. Bonnae. 1825. 8.

101. De *Sophrone*, Syracusano, Mimorum scriptore, vide inprimis *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 194. ss. *Herm.* ad *Aristotel.* Poet. p. 92. ss.

102. *Sostrati* libros περὶ ζώων commemorat *Athen.* VII. 303. B. 312. E. [illegible] φύσεως ζώων. *Schol. Nicandri* Ther. 565. 747. Cynegetica ejusdem laudat *A*[illegible] Paroem. XI. 83. Θρᾳκικὰ et Τυῤῥηνικὰ alii. Vid. *Schneider.* Hist. litt. Pisc. p. [illegible] *Ebert.* Diss. Sic. I. p. 139. locum ejus de dipsade citat *Schol. Nicandri* Ther. v. [illegible] ex libro περὶ βλήτων ἢ δακέτων. Vid. Ib. v. 760. 764.

103. De *Spintharo*, viro musicae peritissimo, vid. Annot. p. 61. ad p. 34. [illegible] De eodem aliisque ejusdem nominis vide *Jonsium* I. 14. 6.

---

104. *Stesichori*, Himerensis poetae, fragmenta collegit *Blomfield.* in Mus. Crit. Cantabr. 1816. fasc. VI. Ott. Fr. Kleine. Berolini. 1828. 8. cum quo conferenda, quae de eodem disputavit *Welcker* in Jahnii Annal. Phil. 1829. Vol. IX. p. 131. ss.

105. *Telephum*, Philetae poetae patrem, commemorant Scholia Cod. Marc. ad Ιλ. Δ. 133. K. 545. Plurima ejus scripta recenset *Suid.* T. III. p. 460. Vid. *Schneider.* in Annotatt. p. 364. ad X. 42. p. 237, 15. *Villois.* Prolegg. ad Iliad. p. XXVIII.

106. *Theoclem* inter Pythagoreos recenset Jamblich. Vit. Pyth. c. 27. ubi lectio incerta; incertius etiam, quem hujus nominis scriptorem Aelianus significaverit.

108. De *Theodecte* vid. Annot. p. 212. ad p. 128, 24.

109. *Theophrasti* Eresii Opera quae supersunt ed. *J. G. Schneider.* Lipsiae. 1818. V Volumina. 8.

110. De *Theopompi* Vita et Scriptis disseruit *A. J. E. Pflugk.* Berolini. 1827. 8. Innumeras fabulas tradidisse fertur. In historiis eum τὰ κατὰ τοὺς τόπους θαυμάσια commemorasse, tradit *Dion. Hal.* in Epist. ad Cn. Pomp. 6. Tom. VI. p. 783. Non igitur peculiare opus fuit Θαυμασίων, nisi Eundem res futiles plus quam semel inculcasse credamus. *Ebert* Dissert. Sicul. I. p. 172. ss. *Pflugk.* l. c. p. 40. s.

111. Inter plures, qui *Timaei* nomine appellati fuerunt scriptores, nullus fuit illustrior historico, cujus fragmenta collegit *Goellerus* in docto de Syracusis libro; ubi *Aeliani* locum commemoravit p. 303. CXXVII.

113. Vid. Annotatt. p. 61. ad p. 34, 24.

116. *Zenothemis* relatus in Catalogum Stoicorum in *Fabricii* B. Gr. Vol. III. p. 582. sed nomen existimatur fictum a *Luciano* in Conviv. c. 6. Fuit alius, quem Periplum scripsisse tradit *Tzetza* Chil. VII. 144. p. 684. ex quo opere ducta videntur, quae affert *Schol. Apoll. Rh.* II. v. 968. Non uno loco ad eum remittit *Plinius.*

Corrigenda.

In Praefatione. P. XVII. l. 8. *qui.* lege *quin.* P. XXXV. l. *ult.* δεύτ[illegible] δευτέρας.

In textu. p. 5, 26. δύω. l. δύο. *Ib.* l. ult. δ' οὔπω. P. 24, 3. ὀξύ. [illegible] dele τε ante ὡς. P. 32, 20. leg. τῦφον. P. 39, 8. Scr. ἕλκουσιν. P. 41. [illegible] θήλῃ, καὶ. P. 44, 6. ἶβιν. et sic ubique. P. 46. in marg. adde: 14. λεπτ[illegible] P. 49, 3. οἶδε δέ, εἰ. P. 53, 21. αὐτοὺς. scr. αὑτοὺς. P. 56, 21. αὐτὸν [illegible] P. 60, 26. ὤρεξέν οἱ. P. 65, 21. πίνουσι μηνῶν. P. 79, 5. ἑκάτερα. P. [illegible] καὶ. P. 86. in marg. τοῦ πορφυροῦ. P. 101, 9. post δυστυχήσαντι dele [illegible] P. 105. in marg. adde: 9. Γυάρῳ. P. 107, 21. post σώματος pone virgulam. [illegible] ἐσθῆτα καὶ. P. 111, 7. Βρεττανικὸς. Ib. 29. οἶδεν, ὅτι. P. 119, 8. φαλαίνῃ. P. [illegible] τετταράκοντα. P. 127. in marg. pro ὑποπτώσσουσι. scr. ὑπόπτους ἔχουσι. P. [illegible] in marg. exter. pro LX. scribe XL. P. 140, 15. Scr. cum *Vat.* ῥανίσι δὲ [illegible] πταῖς pro δὲ δεύει. P. 144, 1. ἶβιν. P. 146, 25. κωμῳδίας, ᾄδουσιν. P. 151. [illegible] ἡν. Καὶ ἀλλ. μὲν ἐφίλουν, οἱ δὲ τῷ. P. 152, 13. Κωνώπιον. P. 156, 1[illegible] P. 164, 30. πύγαργοι. P. 165, 10. παννυχίσιν. P. 175, 12. pro περιετράπη scr. [illegible] τράπη. P. 175, 18. εὑρίσκεται σκύμνος. P. 178, 7. ὀρνύφια. P. 191, 22. post [illegible] tolle virgulam. P. 194, 2. καὶ ὑπνώττοντι. P. 198, 17. ὅτι ἆρα. uncinis [illegible] P. 201. lin. ult. in marg. tolle verba τὸ δὲ ὕδωρ. P. 202, 19. sic distingue: [illegible] αὖθις, τὰ δὲ ἡρμοσμένα ἐᾷ, καλῶς — P. 208, 19. sic distingue: ἀποφαίνει. [illegible] δὴ τὸν τρόπον τοῦτον ἀδεὴς ὤν· ἐὰν μέντοι. P. 211, 24. εἴληφεν. P. 213, 3. [illegible] δὲ περὶ. P. 213, 11. post οὔσης pone virgulam. *Ib.* lin. 21. ὑπὲρ τῆς τρίγλης. P. 21[illegible] Ad LXIV. excidit lemma: *De aqua dulci et potabili in mari.* et iterum ad LX[illegible] *De vipera et muraena.* P. 224, 15. φύσει δὲ. P. 228, 30. γῦπα. P. 229, 30. [illegible] in marg. inf. Ὀμβίταις. *Gesn.* P. 231, 30. Ἆπιν. et sic ubique. P. 233, 3 et [illegible] et 6. ἶβιν. P. 233, 11. οὐ γάρ τι. P. 238, 23. οἶδε οἱ ἄνδρες. P. 240, 1. disting[illegible] προςπεσόν. Καὶ τότε μὲν — ἀπάγων, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ — P. 241, 23. post [illegible] dele virgulam. P. 247, 19. distingue: καὶ διαιτήσεται τήν γε πρώτην, εἰς [illegible] ὑποδέξασθαι dele virgulam. P. 248, 30. ᾄδε. scr. ᾆδε. P. 261, 23. συνόδοντα. P. [illegible] 15. post Ἡλιούπολιν tolle notam distinctionis. P. 271, 16. φῦσα. P. 285, 11. [illegible] οὐχ. *Ib.* 21. καὶ στόρνυται. P. 286, 1. αρα. scr. ἄρα. P. 287, 11. distingue: [illegible] τοῦτο ᾄδει, ἡσυχίᾳ τε κ. ἡ. ῥᾳδίως διαπορθμεύει, καὶ — P. 297, 30. δι' αὐ[illegible] P. 298, 30. Μασσαλιώτας. P. 303, 2. ναὶ μὰ Δία. P. 317, 17. οὐ γάρ τι που. [illegible] 1. ὅστις ἐστὶ. P. 321. lin. ult. pro 23 lege 22. nam prius ῥᾷστα videtur dele[illegible] non alterum. P. 327, 27. pro εὗρε καὶ scr. εὗρεν ἢ. P. 329, 32. ἀκούω [illegible] P. 342, 22. κούφως, τά γε πρ. P. 343, 4. αἱ χῆμαι. *Ib.* 6. ἰέναι· ἐὰν δὲ. [illegible] ἔχεως οὗτος, μάλιστα. P. 345, 6. ad XVII. restitue lemma: *De naturali* [illegible] *leonis cum delphino affinitate.* P. 346. lin. ult. in marg. γίνεται. P. 348, 7. [illegible] λον. P. 349, 7. Ὠρείτας. P. 358, 18. αὐτοί, καὶ τὰ. P. 365, 26. ἔζοπ', [illegible] P. 368, 16 ἤ τινας. P. 372, 9. Χίον. P. 375, 14. τιθέασιν, ἐφ' ἧς. P. 379, 10. [illegible] σοφισταὶ pone virgulam. P. 382. lin. ult. dele verba: *aut* πρὸς *aut* ἐπὶ *delen*[illegible] P. 384. lin. penult. in marg. dele *Gesn.* P. 390, 25. θελήσῃ. P. 393, 19. [illegible] tur esse distinguendum: διπλασίους· ὤκιστοι δὲ τὸ τάχος εἰσί, πυῤῥότριχες. In marg. autem lin. ult. delenda correctio θριξί. P. 394, 3. in lemmate ad XLVI. pro *gal*[illegible] scribe *gallinis.* *Ib.* lin. 20. αἱ δὲ ὄρνις, κἀκείναις.

Quod in his correctionibus non multae sunt, quae errores a typographis [illegible]missos tollant, (plurimae enim ex curis secundis ortae), id lectores solertiae *Lor*[illegible] correctoris diligentissimi, debent.